

P A U L G O M A

J U R N A L

2 0 0 7

I A N U A R I E

Luni 1 ianuarie 2007

Am ales să scriu în acest nou jurnal cu caractere mașcate, ca să le pot citi chiar și eu. Am renunțat.

Se putea să fiu lăsat să răsufli măcar de Anul Nou 2007? Se vede că nu. Deschizând cutia poștală a ordinatorului, la forumul Europa Creștină (care îmi vine cu regularitate) dau peste o desmințire a Ștefanei Bianu în chestiunea Piteștiului. Până am aflat cine-ce-cum-unde, m-am enervat pe (unii dintre) compatrioții mei. I-am scris pe dată lui Octavian Mihăiescu:

Paris, 1 ianuarie 2007

Domnule Octavian Mihăiescu,

Rău încep Anul Nou, 2007. Abia mă lăseseră să răsufli “holocausto-logii” de toate... sexele (și evrei, dar și manolești d-ai noștri, din popor) că m-au luat la bătaie “exilații” - ca N.D. Rusu!

Să se știe: ceea ce îi unește pe “holocaustologi” și pe “exilați” este urechismul, analfabetismul violent, dar prezentat ca “informație-sigură, crede-mă când îți spun...”, deci ne-cunoașterea, ignorarea cu tactică la holocaustologi a subiectului și ne-citarea textului condamnat.

Mă repet, nu am încotro: în 1977, înainte de a pleca (împins) în exil, generalul de Securitate Pleșiță mi-a spus:

«Noua ne-ai rămas în gât ca un os de pește. Dar lasă, te dăm noi pe mâna exilului: te halește el cu tot cu oase!»

Nu l-am crezut, atunci; am fost obligat să accept “proorocirea” (citește; amenințarea) după ajungerea în Occident.

Același sinistru personaj care, în anchetă, zmulgându-mi barba îmi zicea, fără pauze între calificative:

«Legionarule! Jădane!» m-a mai amenințat ca, «lasă, te dăm noi pe mâna tovarășilor noștri ‘zraelieni!» - acolo, atunci, la Rahova, nu

pricepeam deosebirea dintre „jădan” și „zraelian”, dar în curând am pătruns-o, însă nu și holocaustologii care m-au acuzat de “antisemitism” pentru că, auziți, crimă: “criticam politica statului Israel...” Or eu nu mai țin cursuri de alfabetizare, cu ajutorul desenelor, la tablă.

Să revin la oaia noastră, N.D. Rusu : ca un adevărat “exilat”, precum “holocaustologii”, el nu citește (cu ochii lui, nu cu ai vecinului) ceea ce “citează” dar condamnă cu putere (el, fiind creștin: cu-durere). Rezultatul? Reproduc de pe Forumul EUROPA-CRESTINA] Digest Number 262, din 1 ianuarie 2007:

“Sarutmana doamna Becker,

Iertati-ma dar cele ce am scris de Paul Goma, le-am citit chiar eu insumi acum vreo...15 ani; Cuvintele lui: "Lasa-i sa se bata. Putin imi pasa". Goma se gasea pe prichiciul celui al doilea pat suprapus din camera. De fapt, nu "se bateau", ci unii erau ciomagiti si schingiuiti de altii. As fi eu insumi curios, sa stiu ce-ar spune acum Paul Goma. (...)

Dar asta nu inseamna ca acum nu-l mai consider pe Paul Goma cel mai anticomunist scriitor roman (chiar daca-i nascut in Basarabia) in viata. Mai mult, personal, imi place sa cred ca si domnia sa regreta acum cele scrise atunci, sub regimul comunist.

Altfel Goma....n-ar mai fi Goma.(...)

Cu stima, N. D. Rusu”

Ștefana Bianu intervine în cunoștință de cauză:

“Paul Goma (...) nu a fost la Pitesti in timpul "reeducarii" ci l-a cunoscut pe Stefanel Davidescu (Domnul sa-l odihneasca), in Baragan (in timpul domiciliului sau obligatoriu) [mai întâi la Gherla, în 1957 - n.m. P.G.], care i-a vorbit despre nenorocirile ce au fost acolo.

“Asa s-a nascut "Patimile dupa Pitesti", care pentru mine este capodopera sa (iata perceptiile pot fi diferite).

“P G este cel mai aproape de adevarul de acolo, si cu o luciditate incredibila, a pus cele mai capitale si pertinente intrebari, dupa aparitia cartii "Memorialul Ororii" Ed Vremea, 1995, cand documente, ale procesului "reeducarii", este drept, selectate de Magureanu,

“Textul acestui "rechizitoriu", dur la adresa cartii, il puteti gasi pe situl lui P[aul]G[oma] , si pe situl lui Ioan Rosca: www.procesulcomunismului.com”

Și iata raspunsul - de o relevanță orbitoare, ai zice ca autorul este holocaustolog curat, nu exilat sadea:

“Stimata doamna Bianu,

“Iertati-ma ca nu v-am raspuns la intrebare: autorul cartii "Intoarcerea la Hristos" este Ioan Ianolide, un foarte bun roman (probabil aroman), care trateaza cele expuse din sursa directa.

“Cartea are o prefata semnata de Preot Gheorghe Calciu Dumitreasa (Dumnezeu sa-l ierte si sa-l primeasca-n raiul Lui cel vesnic). Parintele Calciu, relateaza in ultimul paragraf o discutie cu cel ce-a devenit mai tarziu pastorul Wurmbrand:

- Parinte, ce limba crezi ca se vorbeste in paradisi? Vorbesc de limba omeneasca nu ingereasca.

- Cred ca aramaica (raspunde parintele Calciu), pe care a vorbit-o Hristos. Sau poate greaca.

- Nu parinte. Se vorbeste romana, ca nu este limba mai nematematizata decat romana. ea iti ingaduie sa exprimi orice adancime sufleteasca si orice inaltime cereasca.

Poate ca, in ultima clipa, Mantuitorul l-a invrednicit de botezul dorintei.

N. D. Rusu”

Se observă cu ochiul liber:

- daca aflăm cine este autorul cărții care îl incrimineaza pe Goma “Ioan Ianolide, un foarte bun roman (probabil aroman), care trateaza cele expuse din sursa directa” ...;

- ...nu aflăm, prin citate, din foarte bun-românul (probabil aroman) ce anume scrie el - despre Goma - în volumul "Intoarcerea la Hristos"

- ...în schimb ni se aduce la cunoștință - prin exilatul N.D. Rusu - ca opera din care extrăsese “informația” despre Goma “are o prefată semnată de Preot Gheorghe Calciu Dumitreasa (“Dumnezeu sa-l ierte și sa-l primeasca-n raiul Lui cel veșnic”). Parintele Calciu, relateaza in ultimul paragraf o discuție cu cel ce-a devenit mai tarziu pastorul Wurmbrand”

- ...urmeaza citatul, însă nu din Ianolide, nici măcar din Calciu, dar din Wurmbrand - care nu are strict nici o legătură cu prefectura!

În sfârșit intervine Octavian Mihăiescu:

“D-le Rusu, Cred ca ati intels gresit, ati citit Patimile dupa Pitesti? Goma reda tragedia dupa povestirile martorilor. Goma adesea a sutinut ca nimeni care nu a trecut prin infernul inchisorilor comuniste nu are drept[ul de a] acuza pe cel care a cazut. Importanta adevarului consta si in acest aspect, ptr ca ar fi o tâmpenie sa mitizam, altfel nu am înțelge fenomenul, rezultatul de care ne lamentam cu totii. Oricum se poate spune

despre Goma, dar, cum ca Goma si-ar bate joc de fostii detinuti politici, gasesc gratuita acuza. Lucrari de referinta ptr Pitesti, Bacu si Dumitrescu, Goma prin Patimile dp Pitesti are meritul a salva/sintetiza si aceste douo lucrari, care nu se mai publica (din pacate). Multa vreme Pitestiul a fost limitat la lucrarea lui Ierunca, incomplecta si greu de dovedit, care trebuie spus, miroase de la distanta o lucrare scrisa dupa ureche de muzician ambulat. Pentru Pitesti, ramân de referinta; Bacu, Dumitrescu si Goma, exact in aceasta ordine! Analizând acești trei cronicarii, am putea face o paralela cu scriitori Evangheliilor.”

Dincolo de exagerările inerente la un avocat al apărării, nici Octavian Mihăiescu nu a insistat asupra gravei maladii a românismului - fie el “dinlauntru”, fie “din afara țării”, anume vorbitul în dodii, rostirea unor concluzii fără a fi trecut prin premise, formularea de acuzații fără a fi prezentat probe (citate din textul incriminat).

Evreii si holocaustologii ne-evrei m-au copleșit de acuzații ca “antisemitism”, “negaționism” (lipsind doar: “tuberculozism”), însă aceștia, băieți deștepți (!) se fereau ca de foc sa producă citate. Nu, nu din ignoranță, ci din obișnuința ticăloșiei acuză ei fără probe;

Plăvanii noștri carpatodanubieni, conștienți că ei sunt, prin naștere, geniali, nu mai au nevoie să și c i t e a s c ă, să respecte c i t a r e a - o fac din neinstrucție, din neștiință, din futuimăsim:

«Merge și-așa - cui nu-i place, să mă pupe-n cur!»

Acestor reprezentanți ai neamului românesc (adepti ai unei asemenea “doctrină”, le răspund prin răspunsul unui profesor de-al meu (tot basarabean, ca sa nu fie uitat N. D. Rusu) care, la un astfel de “îndemn” din partea unui elev - altfel ardelean -, i-a replicat:

«Pupă-te singur - la oglindă!»

Pupați-va, frați români (la oglindă), ca tot am intrat în Europa!

Paul Goma

Așa-mi trebuie, dacă deschid cutia poștală de Anul Nou!

Si: așa-mi trebuie dacă intru în “polemică” de forum-românesc - fiindcă iată “răspunsul” lui N.D. Rusu:

“Domnule Paul Goma,

“Nu o sa ma pun eu acum cu Dvs; Va cunosc, chiar daca nu am nuntit, valoarea reala. Doresc de asemenea sa va comunic ca din toti cei pe care-i cunosc, eu am fost cel care am intervenit la dl Tismaneanu si i-am transmis mesajul: "Pentru noi Paul Goma reprezenta o polita de

asigurare ca raportul va fi corect si exhaustiv" atunci cand am aflat ca nu va mai doreste in comisie. Dl. Tismaneanu mi-a raspuns, scuzandu-se ca ar fi avut un diferendum cu Dvs.

Intr-un cu totul alt context, tot eu am adaugat: Este absurd sa-l faci pe Paul Goma antisemit, cand sotia sa este evreica; Mai mult, dupa cutuma ebraica, daca mama este evreica si copiii rezultati din casatorie sunt considerati evrei. Sa fiti sanatosi si Dvs impreuna cu familia.

Si-acum: cartea "Intoarcerea la Hristos" scrisa de Ioan Ianolide, ce mi-a parvenit recent, editata de editura Christiana, Bucuresti 2006, dupa ce descrie prin ce-au trecut studentii la Pitesti, Ioan Ianolide mentioneaza la pagina 118, la Addenda (Bucuresti 1981), urmatoarele: Citez: "Profund indignat, revoltat, chinuit sufleteste, protestez cu toata puterea impotriva publicitatii ce se face cartii lui Paul Goma, "Patimile dupa Pitesti". Poate inconstient, dar cu totul de neiertat, Paul Goma isi permite sa vorbeasca public, despre oameni care-au suferit cea mai cumplita tragedie descrisa vreodata de literatura lumii intregi, numindu-i personal si strivindu-i inca odata moralmente. Acesti oameni sunt niste munti vibranti ai torturilor sufletesti apocaliptice traite real, monstruos, satanic, prin aplicarea metodei marxist-leniniste in domeniul educatiei. Acesti oameni au fost de o mare frumusetate morala, dar prin torturi necurmuate, exercitate de regimul comunist la ordinele Anei Pauker, au fost transformati in monstrii morali. Le-a fost invinsa orice rezistenta sufleteasca, voluntara, de constiinta, fiind adusi in stare de alienare, de intoarcere pe dos a a personalitatii prin aplicarea principiului materialist, al constiintei determinate. Toti ar fi vrut sa moara decat sa ajunga monstrii, dar acolo era interzisa pana si vointa de a muri." Inchei citatul.

Domnule Goma, Dvs aveti o memorie formidabila si presupun si surse de informatii de care unul ca mine nu dispune. Citatul de mai sus este exprimat de Ioan Ianolide, nu conteaza ca e roman, aroman, armean, sau orice natie ar fi. Iar daca este vorba sa va razboiti cu cineva pentru cele afirmate mai sus este numai cu autorul. *Acum este tarziu, (4:35 dimineata) iar eu nu-mi amintesc exact cartea unde am citit chiar comentariile Dvs, (cred ca sunt multi ani de-atunci) in care ati aratat detasare, ca sa nu spun mai mult, fatza de detinutii supusi silnicilor neomenesti, dar va promit ca am s-o caut si-am sa redau exact cuvant cu cuvant ceea ce ati scris Dvs. Pe de alta parte, sunt absolut convins ca Dvs imi puteti da pe loc, un raspuns lamuritor, despre ce carte este vorba, daca doriti, fara sa mai fie nevoie sa caut eu cele afirmate de Dvs. (sublinierea mea.)*

As regreta enorm ca un scriitor de talia dvs, care nu va pretati la compromisuri, sa-mi spuneti ca nu stiti nimic despre nici-o carte, care sa

lamureasca paragraful de mai sus, scutindu-ma astfel pe mine de o munca inutila, din moment ce sa presupunem ca Dvs ati avea cunostinta de aceasta carte. Mai ales ca observ ca operati cu precizie de chirurg. N. D. Rusu (Ndrusu@adelphia.net)

Frumos, nu? Tot eu, acuzatul, calomniatul, să-i furnizez calomniatorului materialul bibliografic (al calomniei)!

Și mai ce? N-ar pofti și-o țuică, doar s'tem cu toții români, "chiar dacă-i născut în Basarabia", citat din N.D. Rusu.

Mărți 2 ianuarie 2007

Un mister ca toate misterele: am găsit în cutia poștală de la poartă un plic în care se află un CD. Pe plicul (netimbrat) nu este scris nimic. Nici pe plicul CD-ului. Nici pe CD. Nu există vreun bilețel care să explice autorul faptei (aducerii și introducerii în cutia poștală a acestui mesaj). Cu atât mai ciudat (gestul "poștașului voluntar"), cu cât înregistrarea poartă numele autorului: Alexandru Moraru, iar textul propriu-zis îmi este cunoscut... de undeva - de unde? de când?

S-ar prea putea ca în curând să aflu cheia: probabil vreun doctorand-masterand basarabean cu care schimbasem ceva mai multe cuvinte la cele două întâlniri de la Casa Studenților de la Bastille îmi va fi promis (prin viu grai sau va fi dedus că m-ar interesa așa ceva), a făcut o copie și... va fi făcut drumul până la noi în Belleville, dar nu a îndrăznit să sune (ca să nu mă deranjeze - îi cunosc binișor pe basarabeni mei, sunt muuult mai binecrescuți decât nebasarabeni, atât că folosesc această bună-creștere când nu trebuie), a pus CD-ul în cutia poștală și s-a dus să se culce. Nu, nu-mi fac griji, nu e nimic suspect în asta, mai ales că... în unele pasaje ale studiului său istoric Alexandru Moraru folosește scurte pasaje din... Săptămâna Roșie, dar fără a indica sursa - deh, basarabeni mei, binecrescuți și atât de discreți...

Nota: Deși în text se fac trimiteri bibliografice, acestea nu există. Iată textul de care am vorbit:

“CADRELE BOLȘEVICILOR

Alexandru Moraru

(documentele acuză regimul sovietic)

materiale noi din arhive vechi

Procesul de colonizare a Basarabiei, început în 1812 de autoritățile Rusiei țariste după ruperea ei din trupul Moldovei, a avut un impact tragic pentru românii basarabeni și extrem de favorabil pentru străini. Amestecul populației locale cu tot felul de veniți (ruși, ucraineni, evrei, găgăuzi, bulgari, nemți, țigani) și deportarea a sute de mii de familii basarabene în Ucraina, Altai, Siberia, preponderent din cei mai avuți, avea un scop: de a distruge structura etnică românească și de a schimba raportul de forțe în favoarea celor împrăștiți de guvernul țarist din contul populației locale deportate.

Unii istorici consideră că anume de atunci au început toate nenorocirile. Străinii au pus stăpânire pe economie, comerț, politică și cultură. Pământul mănos, frumusețea naturii, oamenii harnici, buni, primitori și în majoritate “cu capul plecat” i-au făcut pe străini să creadă că și-au găsit, pământul făgăduințelor. Din aceste motive au început să-și aducă părinții, frații, prietenii; să cumpere imobile și proprietăți funciare la un preț de nimic, devenind adevărații stăpâni ai guberniei Basarabia.

Perioada anilor 1918-iunie 1940, când populația Basarabiei prin act legislativ al Sfatului Țării s-a reunificat cu Țara, a fost o perioadă de ascensiune națională. Au fost stabilite principii marcante ale democrației. Autoritățile române n-au recurs la violență pentru a schimba raportul de forțe în favoarea românilor basarabeni, n-au au fost făcute deportări, fiind păstrată componența etnică constituită de Rusia țaristă. Aceasta înseamnă că întreaga masă de ruși, evrei și ucraineni cum s-au stabilit în orașe și orașele până în 1917, așa au rămas. În mediul rural reprezentanții acestor națiuni nu prea se stabileau cu traiul, probabil din motiv că la sate posibilitățile de a face politică sunt mai mici. În aceeași ordine de idei trebuie să clarificăm un lucru de la bun început: nici rușii, nici ucrainenii veniți în Basarabia nu se compară cu cei din patrie...Pe parcursul materialului, nu intenționez să ofensez o națiune oarcare, mă refer doar la o anumită categorie de “internaționaliști”.

Dar să revenim la anul 1940. După cum afirmă cunoscutul istoric Florin Becescu, despre evenimentele care urmau să se desfășoare în iunie 1940 populația evreiască a fost înștiințată și pregătită din timp.

Dovada constă din unele măsuri de prudență ale comercianților - preponderent evrei. Astfel, până în iunie 1940 erau destul de insistenți, propunând mărfurile sale pe datorie. Iar din partea a 2-a a lunii iunie 40

acestea refuzau orice livrare de mărfuri în credit. O parte din respectiva minoritate națională, considerați în perioada aceea meșteri ai zvonurilor, îndeplinind misiunile Moscovei, lansau printre populație și funcționarii români o aberantă recomandare, că în cazul cedării Basarabiei și Bucovinei de Nord nu e nevoie de părăsit aceste provincii, căci sub ocupația sovietică se vor obține slujbe mai bine plătite. Mai mult decât atât, în taină deja erau constituite comitete speciale (compuse din principalele minorități naționale: evrei, ucraineni și ruși), care aveau ca scop organizarea programului de primire a trupelor sovietice .

În scopul de a demonstra credința sovieticilor, persoane din rândul minorităților naționale, preponderent evrei și ucraineni, înarmați în mare taină cu arme primite de peste Nistru cu câteva săptămâni înainte de ziua nefericită de 28 iunie, au omorât, batjocorit și au adus mari stricăciuni ostașilor, ofițerilor români și rudelor acestora. Există zeci de cazuri care demonstrează, că mulți soldați români au fost împușcați chiar în ziua aceasta rușinoasă, fără a avea dreptul de a răspunde cu foc la foc.

Cred că câteva exemple după aceste afirmații n-ar strica:

La Chișinău, avocatul Carol Steinberg organizează, împreună cu alți (...), comitetul de primire a bolșevicilor. Acest comitet, împreună cu multă populație evreiască întâmpină hoardele năvălitoare cu steaguri roșii și cu placarde pe care era scris: "Bine ați venit, v-am așteptat 22 ani".

La Orhei, capitaliștii (...) Trostinețchi, Cogan Boris, avocatul Rabinovici și doctorul Burd, au format comitetul comunist (comitet pentru întâlnirea [întâmpinarea] eliberatorilor", fiindcă comitetul comunist a activat în ilegalitate pe tot parcursul perioadei 1918-1940, fiind doar luat la evidența poliției județene - A.M.). Imediat după instaurarea regimului sovietic, Trostinețchi a fost numit prefectul județului, tipograful Malchevici - primar, Cogan Boris: procuror și dr. Burd - medic primar al județului. Toți aceștia la intrarea trupelor sovietice au ținut discursuri prin care au adus cele mai grele insulte țării noastre. (...) Rechis, fost funcționar al prefecturii, a dat jos de pe pereți portretele familiei regale și le-a batjocorit în fața mulțimii îmbătate de fericire, iar un soldat evreu concentrat, părăsindu-și unitatea cu întreg echipamentul și ajungând în piața orașului, a tras cu arma în statuia lui Vasile Lupu.

La Rezina, evreii au ridicat statuia regelui Ferdinand și în procesiune au aruncat-o în Nistru, întâmpinând pe bolșevici cu drapele roșii și pâine și sare. Aceleași fapte jignitoare la adresa demnității naționale românești s-au întâmplat în târgul Telenești.

La Tighina comitetul de primire a trupelor bolșevice a fost format din inginerul Mulmann, fost în serviciul primăriei, avocatul Titus

Boris și alții. S-au ținut de asemenea, discursuri pline de insulte și s-a manifestat îndelung pe străzi, cu steaguri roșii. Ca la comandă, toate prăvăliile și casele (...) au fost împodobite cu drapelul sovietic. În aceeași zi s-au schimbat și firmele.

La Soroca, înainte de intrarea bolșevicilor s-au format gărzi (...) înarmate care au jefuit instituțiile publice și casele particulare ale românilor. Au fost ridicate toate portretele familiei regale și arse pe foc. (...) Din ordinul sovietelor în simbria cărora erau, evreii au organizat un întreg sistem de a împiedicare a evacuării Basarabiei. Jefuiau bagaje și creau obstacole celor ce încercau să se refugieze, în special - funcționarilor, pe care îi arestau pentru a-i preda sovieticilor. Au rechiziționat, sub amenințarea revolverului toate mijloacele de transport: trăsură, căruțe, mașini, etc. 2a

Cu un an mai târziu, la 19 octombrie 1941 Mareșalul Ion Antonescu în răspunsul lui la cele două scrisori ale lui Filderman Wilhelm, Președintele Federației Comunităților Evreiești din România printre alte subiecte i-a adus aminte de anul 1940:

“Vă gândiți, v-ați gândit ce s-a petrecut în sufletele noastre anul trecut la evacuarea Basarabiei și ce se petrece astăzi, când zi de zi și ceas de ceas plătim cu mărinimie și în sânge, cu foarte mult sânge, ura cu care coreligionarii Dvs. din Basarabia ne-au tratat la retragerea din Basarabia, cum ne-au primit la reîntoarcere și ne-au tratat de la Nistru până la Odessa și pe meleagurile Mării de Azov? Dar potrivit unei tradiții, voiți să vă transformați și de astă dată din acuzați în acuzatori, făcându-vă că uitați pricinile care au determinat situațiile pe care le plângeți. Să-mi dați voie să vă întreb și prin Dvs. să întreb pe toți coreligionarii Dvs. care au aplaudat cu atât mai frenetic cu cât suferințele și loviturile primite de noi erau mai mari. Ce-ați făcut Dvs., anul trecut când ați auzit cum s-au purtat evreii din Basarabia și Bucovina, au scui-pat ofițerii noștri, le-au smulț epoleții, le-au rupt uniformele și cât au putut au omorât mișelește soldatii cu bâte. Am dovezi. Aceiași ticăloși au întâmpinat venirea trupelor sovietice cu flori și au sărbătorit-o cu exces de bucurie. Avem fotografii doveditoare.

În timpul ocupației bolșevice, aceia pentru care vă înduioșați astăzi au trădat pe bunii români, i-au denunțat urgiei comuniste și au adus jale și doliu în multe familii românești. Din pivnițele Chișinăului se scot zilnic, oribil mutilate, cadavrele martirilor noștri, care au fost astfel răsplătiți fiindcă 20 de ani au întins o mână prietenească acestor fiare ingrate. Sînt fapte ce se cunosc, pe care le cunoașteți desigur și Dvs. și pe care le puteți afla în amănunt.

V-ați întrebat Dvs. de ce și-au incendiat evreii casele înainte de a se retrage? Vă puteți explica de ce în înaintarea noastră am găsit copii evrei de 14-15 ani, cu buzunarele pline de grenade?

V-ați întrebat câți din ai noștri au căzut omorâți mișelește de coreligionarii Dvs., câți din ei au fost îngropați înainte de a fi morți? Voiți și în această privință dovezi - le veți avea.

Sînt acte de ură, împinsă pînă la nebunie, pe care evreii Dvs. au afișat-o împotriva poporului nostru tolerant și ospitalier, dar astăzi demn și conștient de drepturile lui.” (subl. mea, P.G.)

Zilele trăite la sfârșitul lui iunie 1940 au fost desigur din cele mai tragice pe care le-a trăit vreo dată neamul românesc și constituie o perioadă neagră în istoria lui.

Deja e pe sfârșite al 5-lea an din mileniului III, dar până în prezent există cărți “închise în pușcării”. Pentru a confirma justetea acestor cuvinte e de ajuns să vă propun să găsiți de exemplu două cărți considerate “periculoase” până în prezent:

1. Basarabia dezrobită (drepturi istorice, nelegiuiri bolșevice, înfăptuiri românești), lucrare a Guvernământului Basarabiei apărută în iulie 1942 sub îngrijirea Institutului de Arte Grafice “Marvan” S.A.R. (292 pag.)

În temeiul unui document de arhivă sovietic din 1940 - în 2003 pregătisem un material documentar intitulat “1940: când au năvălit “eliberatorii” publicat în săptămânalul “Glasul Națiunii” în nr.24-29 din iulie-august. Acest articolul este o dovadă, prezentând câteva sute de argumente solide, inclusiv statistice, economice și culturale, că spre mijlocul anului 1940 în Basarabia majoritatea orașelor și orășelelor erau deja electrificate și telefonizate, activau o sumedenie de școli, o rețea bună de șosele, biblioteci, magazine, cinematografe și teatre. Pentru informare: în 1940, până la 28 iunie, în Chișinău erau mai multe cinematografe decât în 2005. Toate instituțiile statului aveau clădiri bine amenajate. Ținând cont de faptul că toate aceste Informații au fost depistate din document rusesc scris de autoritățile sovietice după 2 luni de la ocupația Basarabiei de către URSS avem toate motivele să credem cele relatate mai sus. Tot în documentul cu pricina este inclusă și prima împărțire administrativ-teritorială în proaspăt înjghebata de autoritățile staliniste RSS Moldovenească. Adică, după lichidarea structurilor statale românești (primării, prefecturi, județe etc.) sunt formate structuri după modelul sovietic (soviete sătești, soviete raionale, soviete orășenești, toate subordonate structurilor partidului comunist (bolșevic) din localitate, raion, oraș, republică etc. În fruntea fiecărui raion au fost înscăunați câte 3 secretari ai CR al

PC(b) M, adică Primul secretar, al II-lea secretar și secretarul pentru ideologie și propagandă, mai popular spus secretarul al III-lea. De facto acești trei erau factorul de decizie în raion, oraș, republică și nu sovietele de deputați, care aveau uneori drept de decizie numai în chestiuni de gospodărire.

Dar să vedem cine erau acești secretari; adică de unde au fost aduși, unde au fost înscăunați, de ce naționalitate erau și ce studii aveau?

Documentele prezentate în continuare sunt pregătite și traduse de mine; se publicate în premieră absolută.

Raionul, Județul, Numele, anul nașterii, Naționalitatea, studiile
 Bolotino, jud. Bălți: Bargan Martân Alexeevici, 1898 Moldovean, studii medii
 Bălți: Bukin Mihail Vasilevici, 1897, Rus, medii
 Brătușeni: Cehun Senion Petrovici, 1899, Ucrainean, primare
 Briceni: Razumovici Cuzima Sp, 1907, Ucrainean, medii
 Glodeni: Ivașciuk Chiril Axente, 1903, Ucrainean, primare
 Edineț: Trofimenco Nichifor Af, 1902, Ucrainean, medii incomplete
 Cornești: Snejnoi Casian Iacov, 1904, Ucrainean, primare
 Chișcăreni: Vidiș Stepan Corneevici, 1908, Ucrainean, medii incomplete
 Lipcani: Morgun Feodor Achim, 1903, Ucrainean, primare
 Râșcani: Sirotenco Ivan Ivan, 1901, Ucrainean, medii
 Sculeni: Kisticov Ivan Ivan. 1906, Rus, superioare incomplete
 Sângerei: Morenco Mihail Matvei, 1911, Ucrainean, medii
 Ungheni: Poleanin Semion Af, 1904, Rus, medii
 Fălești: Ahmatov Iliea Trof, 1898, Ucrainean, medii
 Budești, jud. Chișinău: Afanasenco Stepan VI, 1903 Rus, medii incomplete
 Bujor: Vnucov Afanasii Ilici, 1903, Ucrainean, primare
 Călărași: Smiciok Vasilii Martân, 1901, Ucrainean, superioare
 Chișinău: Kopâlov Piotr Ivan, 1910 Rus, la studii este scris muncitor
 Nisporeni : Bondarenco Zahar Ilici, 1901 Ucrainean, primare
 Leova: Ursul Vlas Ivan, 1907, Moldovean, medii
 Brăviceni, jud. Orhei: Kosticov Andrei Mih, 1905 Rus, primare
 Susleni: Zaharov Arsenii Zahar, 1901, Rus, primare
 Râspopeni :Doncenco Grigorii Pav.? Ucrainean, medii incomplete
 Rezina: Tișcenco Ivan Petr, 1906, Ucrainean, medii
 Telenеști: Racinskii Leonid Fedor, 1907 Ucrainean, medii incomplete
 Criuleni: Rulev Piotr Andreevici, 1902 Bielor, superioare
 Orhei : Litvinov Alexandr And, 1896, Ucrainean, medii incomplete
 Chiperceni: Lemișenco Piotr Ivan., 1910, Ucrainean, medii incomplete

Lista prim-secretarilor ai CR al PC(b) din Moldova (funcții și persoane aduse de puterea sovietică în 1940 după ocupația Basarabiei de URSS - A.M.), aprobată la ședința Biroului CC al PC(b)M (Procesul-verbal nr. 9, § 1, din 29 octombrie 1940.

Observați, în lista primilor secretari sunt înscrși tocmai 2 “mol-

doveni”, care-s și ei de peste Nistru (dar “peste Nistru” e și Tiraspol și Camenca sau Grigoriopol, și Reazani, și Haricov și Rostov). Minim 6 din acești prim-secretari aveau studii primare (adică știau să scrie și să citească, probabil- și să numere). Este semnificativ și faptul, că din 28 de secretari - 18 sunt ucraineni, 7 - ruși, un bielorus și 2 “moldoveni” care, cel puțin, nu erau din Basarabia și nu cunoșteau româna. Să vedem poate în rândul secretarilor II al CR al PC(b)M găsim mai mulți moldoveni.

LISTA SECRETARILOR II ai CR al PC(b) al Moldovei (funcții și persoane aduse în 1940 după ocupația Basarabiei de URSS), aprobată la ședința Biroului CC al PC(b) din Moldova nr.9 ș 2 din 29 octombrie 1940

Raionul, Județul, Numele, anul nașterii, Naționalitatea, studiile

Bălți, județul Bălți : Berdnic Alexei S, 1908, Ucrainean, medii

Briceni: Alexandrov Ivan S, 1904, Rus, medii

Glodeni. Davidenco Ivan C, 1907, Ucrainean, medii

Lipcani: Cechin Leonid C, 1906, Ucrainean, primare

Râșcani: Dranev Semion A, 1904, ?, primare

Ungheni: Paraconnâi Alexei, 1901, Ucrainean, primare

Fălești: Luchianov Avraam Z, 1900 Moldovean ?

Edineț: Bricevschii Anton. I, 1904, Ucrainean, medii

Bujor, jud .Chișinău: Naidâș Mihail P, 1907, Ucrainean, medii incomplete

Kotovsk: Cernihovschii Ivan, 1904, Ucrainean, medii

Călărași: Tarasenco Ivan S, 1903, Ucrainean, medii

Chișinău: Rahmanin Cuzima, 1903 Rus, primare

Brăviceni, jud.Orhei: Dernov Alexandru, 1907, Ucrainean, medii

Chiperceni: Talpă Trofim G, 1903, Moldovean, medii

Criuleni: Borovicov Vasilii, ? ? , ?

Orhei : Nos Ivan Petrovici, 1906, Ucrainean, medii incomplete

Telenești: Pieanâh Pavel A, 1897, Rus, medii

Susleni: Hranovschii Feodor, 1908, Moldovean, medii incomplete

Rezina: Moiseenco Constan., 1907; Ucrainean, medii

Referitor la secretarul II al CR Fălești al PC(b)M totul este clar : este moldovean și se numește Avraam. În schimb din ceilalți 19 secretari II ai CR al PC(b)M 11 au fost ucraineni, 3 ruși și 2 moldoveni. Dacă judecăm după numărul de ucraineni la posturile de secretari ai CR ale PC(b)M este greu de înțeles cine totuși a ocupat Basarabia rușii sau ucrainenii ?

Dacă ne abatem puțin de la subiect și medităm la rece, apoi anume aceștia și alte sute de cadre de “cileni” aduși pentru ocuparea posturilor de miniștri, directori, ofițeri NKVD, medici, etc. au alcătuit baza nomenclaturii comuniste din RSSM. Anume acești suspuși au primit gratuit apartamentele cele mai bune, casele cele mai bune,

posturile cele mai bine plătite, dreptul de a face cumpărături în magazine speciale bine aprovizionate etc.

Fără îndoială că toți acești venetici la rândul lor și-au adus rudele, copiii, prietenii așezându-i în casele băștinașilor, care au fost deportați, împușcați, aruncați de vii în gropi cu var. Toate orașele și orașelele noastre au fost împânzite de larva comunistă. Acei puțini, care n-au izbutit să primească case sau apartamente gratuit, și le-au cumpărat la un preț de nimic. Nu voi rămâne șocat, dacă voi afla de exemplu, că strada Ștefan cel Mare este locuită de 2 moldoveni! Zic acestea, fiindcă nomenclatura este nemuritoare, pur și simplu periodic își schimbă culoarea politică pentru a regenera!

RAIONUL, JUDEȚUL NUMELE, ANUL NAȘTERII NAȚIONALITATEA, STUDII

Bălți, jud. Bălți: Laviș Vasilii I., 1907, Ucrainean, superioare

Briceni: Kravcenco Mihail Ia, 1906, Ucrainean, primare

Sculeni: Ognev Nicolai Gr, 1904, Ucrainean, superioare

Brătușeni: Mihailenco Mihail E, 1901, Ucrainean, primare

Edineț: Cartășev Semion S, 1905, Rus, primare

Lipcani: Taran Vasilii N, 1901, Ucrainean, medii

Rîșcani: Iașcenco Alexandr L, 1902, Ucrainean, primare

Sângherei: Bezrucco Condrat M, 1902, Ucrainean, primare

Ungheni: Kricun Grigorii A, 1905, Ucrainean, medii incomplete

Chișcăreni: Șapoval Ivan A. ? Ucrainean, medii

Budești, jud. Chișinău Evtușenco Pavel F, 1908, Ucrainean, primare

Bujor: Poprujnâi Ivan Gr, 1906, Ucrainean, primare

Kotovsk: Covaliciuk Alexandr, 1904, Ucrainean, primare

Călărași: Capran Miron M, 1893, Ucrainean, primare

Chișinău: Bârca Ivan F., 1909, Ucrainean, primare

Nisporeni: Belicenco Profirii F., 1903, Ucrainean, primare

Strășeni: Oleinic Ivan M., 1907 Ucrainean , primare

Criuleni, jud. Orhei: Luchianenco Serghei M., 1903 Ucrainean, primare

Orhei: Kușneriov Alexei D., 1908 Ucrainean, medii incomplete

Telenești: Malahov Ivan G., ? Moldovean, medii speciale

Rezina: Prohorschii Ivan F., 1900, Ucrainean, primare

Susleni: Grenenov Timofei Ia., 1905, Rus, primare

Râspopeni: Tcaci Chiril T., 1904, Moldovean, medii incomplete

Lista secretarilor responsabili de cadre în CR ale PC(b)M,
aprobată la ședința Biroului CC al PC(b) din Moldova
(Procesul-verbal nr.9,ș3 din 29.10.1940)

Dar să revenim la temă și să vedem cine erau secretarii III ai CR ale PC(b)M ? După cum vedeți în tabelul de mai sus deosebiri esențiale

nu prea sunt, comparativ cu cei înscriși în primul și al doilea tabel. Din 23 de secretari ai CR al PC(b)- 18 sunt ucraineni, 2 ruși și din nou 2 moldoveni, dacă numele de Malahov Ivan sau Tcaci Chiril poate fi atribuit la moldoveni. Totodată, 15 secretari aveau studii primare și erau responsabili de cadre la fel ca și ceilalți opt.

Și iată că toți acești “cărturari” au venit aici să bage pe gât populației băștinașe sistemul stalinist și noul mod de viață - socialist și ateist.

În caracteristicile acestor “înalți demnitari” semnate de secretarul CC al PC(b)M Borodin se menționează și vechile locuri de muncă a celor nominalizați. De exemplu:

1. Doncenco G.P. - [ ]

Nota P.G.: aici documentul păstrează doar numele proprii, celelalte date sunt ilizibile.

2. Tișcenco I. P. - [ ] 3. Ursul V.I. - [ ] 4. Rozumovici C.S. - [ ]

5. Morgun F.A. - [ ] 6. Alexandrov I.S.- [ ] 7. Cechin L.C. - [ ]

8. Prohorschoi I.F. - [ ] 9. Cușnerov A.D. - [ ] 10. Șapoval I.A. - [ ]

11. Bezrucico C.M. - [ ]

Lista poate fi continuată. În unele documente nu este arătată adresa fixă de unde a venit un cărmaci sau altul, ci numai se menționează “când a venit în RSSM sau când a fost numit în funcție...”, dar informația, în esență, este de acelaș gen.

Cu unele excepții. Unii din cei trimiși înțelegeau că sunt niște marionete de execuție în politica lui Stalin ; alții pur și simplu, nu doreau să-și părăsească orașul, familia și încercau să se eschiveze...dar o încurcau. De exemplu, la ședința Biroului CC al PC(b)M (Procesul-verbal nr.9, punctul 31) din 29 octombrie 1940 a fost “ascultată” cererea lui Melnic Filip Chirilovici, care a fost trimis de CC al PC(b) al Ucrainei pentru a lucra în Basarabia (conform originalului). Probabil că autorul cererii revenise în patrie, iar cererea fiind discutată în lipsa lui. Și iată ce a hotărât Biroul CC: “În legătură cu faptul că tov. Melnic F.C. a plecat din Moldova la locul anterior de lucru în or. Haricov fără permisiunea CC al PC(b) al Moldovei și prin aceasta s-a dovedit a fi nedisciplinat – fiind membru al PC(b), de a anunța CC al PC(b) al Ucrainei și de rugat Comitetul Regional al PC(b)U din Haricov să fie ascultat în calitate de dezertor”.

Dar cazuri de acest gen erau rare. În majoritate ocupanții erau extrem de mulțumiți. Primind posturile, pe care tot ei le-au născocit, erau cazați în cele mai bune case sau apartamente, care în scurt timp treceau în posesia lor la un preț de nimic sau gratis; salariile-cele mai mari; dreptul de a judeca populația băștinașă, a-i trimite prin lagărele din Siberia, Altai etc; dreptul de a închide școlile și bisericile naționale; dreptul de a

anula toate cărțile cu caractere latine, indiferent că sunt în română, franceză, germană sau engleză ; dreptul de a se folosi de rodul muncii oamenilor pașnici din Basarabia.

Aveau drepturi și erau mulțumiți.

Iată o scurtă caracteristică semnată de secretarul PC(b) din Moldova tov. Borodin unuia din acești mulțumiți:

[și acest pasaj este ilizibil - P.G.]

Anexarea din 1940 nu putea fi posibilă fără acordul prealabil al Germaniei din 23 august 1939, când Hitler și Stalin și-au împărțit sferile de influență în Europa de Est. Astfel, Basarabia Nordul Bucovinei și Ținutul Herței au devenit primele regiuni românești în care a fost instaurat regimul comunist, anticipând, de rând cu ocuparea țărilor Baltice și a unor teritorii aparținând anterior Poloniei, expansiunea dominației sovietice asupra întregii Europe Centrale și de Est după cel de-al doilea război mondial. România pierdea 3 776 309 cetățeni, dintre care 53,49% români, 10,34% ruși, 15,50% ruteni și ucraineni, 7,27 % evrei, 4,91 % bulgari, 3,31 % germani.

Conform surselor sovietice numai în perioada 28 iunie-decembrie 1940 s-au repatriat în Basarabia în jur de 300 000 basarabeni aflați în străinătate. Dintre aceștia aproximativ 220 000 proveneau din România, în rândul cărora, după date românești, “erau foarte mulți evrei”.¹⁹

Pentru a justifica declarația mincinoasă a lui Molotov că “în Basarabia populația majoritară o constituie ucrainenii”, autoritățile sovietice au depus eforturi mari pentru a transforma mincuna în realitate. La acest capitol se înscrie și următorul document inedit din fondul arhivistic al CC al PCM, depozitat la Arhiva organizațiilor social-politice a RM. Înainte de a vă propune textul documentului, vă amintim că în 1940, potrivit înțelegerii dintre Stalin și Hitler, mii de familii germane care locuiau în Basarabia s-au evacuat în Germania. Este binecunoscută hărnicia, punctualitatea, practicitatea nemților. Au lăsat case bune, bine amenajate și au plecat spre patria lor istorică.

Autoritățile staliniste au luat la evidență tot imobilul respectiv și au hotărât ca în scopul destabilizării unității naționale românești din Basarabia, în casele nemților plecați să fie strămutați kolhoznicii ucraineni din diferite regiuni ale RSS Ucrainene. Observați! Nu români din Basarabia, nu ruși, nu bieloruși, ci ucraineni. Iar acum textul documentului:

Procesul-verbal nr.20 , § 8 al ședinței Biroului CC al PC(b)M din 21 decembrie 1940²⁰ “Despre situația privind strămutarea kolhoznicilor din regiunea Izmail în fostele colonii germane”, Biroul CC al PC(b)M a constatat că strămutarea kolhoznicilor din regiunile RSS Ucrainene în

fostele colonii germane din regiunea Izmail se îndeplinește neorganizat. Descărcarea celor strămutați și averii lor din vagoane se înfăptuiește extrem de încet, eșaloanele cu cei strămutați staționează câte 10-20 de ore în așteptare să fie descărcate. Cei sosiți, după descărcare în stații, îngheață de frig în stații câteva ore în așteptarea Transportului pentru a fi duși la locul destinației. Durata mare a aflării în drum a celor strămutați, lipsa de combustibil în vagoane și a hranei pentru vite a dus la o îmbolnăvire în rândul celor maturi și a copiilor. Drept consecință a celor expuse, pe tot parcursul căii ferate Chișinău, inclusiv stațiile de intersecție și anexele, de la 4 până la 18 decembrie 1940 din 43 de eșaloane cu strămutați au fost descărcate numai 15 eșaloane. Numărul mare de vagoane nedescărcate cu strămutați (1500 de vagoane) crează dificultăți în activitatea căilor ferate.

Biroul CC al PC(b)M Hotărăște:

1. De înștiințat CC al PC(b) al URSS și CC al PC(b) al Ucrainei despre faptul că din partea comitetului pentru strămutare de pe lângă Sovnarcomul RSS Ucrainene, Comitetul Regional Izmail al PC(b)U și executivul regional n-au fost luate toate măsurile privind repartizarea kolhoznicilor strămutați.

2. De însărcinat Sovnarcomul RSS Moldovenești de a pune la dispoziție fonduri de furaje și produse alimentare în ajutorul kolhoznicilor strămutați.

3. De însărcinat șeful căii ferate Chișinău tov. Golic să ea toate măsurile pentru o mișcare cât mai rapidă a eșaloanelor cu strămutați la locul destinației.

4. De însărcinat Comitetul Județean Bender, comitetele orășenești Tiraspol și Chișinău, comitetul raional Căinari al PC(b)M de a organiza controlul asupra deplasării eșaloanelor cu cei strămutați și acordarea ajutorului necesar acestora.

5. În scopul acordării ajutorului kolhoznicilor strămutați, de a forma o comisie din 3 persoane: vicepreședintele Sovnarcomului RSSM-tov. Rudi, șeful secției transport al CC al PC(b)M - tov. Ivancihin și șeful secției transport NKVD a căii ferate Chișinău - tov. Anosov. Secretarul CC al PC(b)M Borodin”

Deci, o politică destul de clară : băștinașii în gropi cu var, împușcați, în cel mai „bun caz” deportați în Siberia și Altai; străinii - în casele acestora.

Atunci, în 1940, tovarășul Nimeni a devenit stăpân în Basarabia.

Alexandru Moraru, istoric, mun. Chișinău

Miercuri 3 ianuarie 2006

Dan Culcer îmi trimite un fragment de Stenograma din 16 februarie 1977 a ședinței Comitetului Politic Executiv al Comitetului Central al PCR:

Tov. Nicolae Ceausescu: (...) Legat de securitatea europeana, ma gandesc sa luam o pozitie ceva mai ferma fata de toate aceste actiuni ale unor cercuri reactionare, ale unor agentii de presa, care incearca sa abata preocuparile de la securitatea europeana pe probleme minore, pe probleme de sprijinire chiar a unor elemente reactionare, sa reactiveze o serie de agenturi straine. De exemplu, insasi problema casatoriilor nu este decat o diversiune si are un tel bine determinat, de a sustrage atentia de la preocuparile fundamentale. Sigur, nu stiu daca incercarea care o fac unii de a lega Romania de Cehoslovacia sunt numai din acestia sau sunt si din partea altor "agenturi". Pana si Romania, care este considerata mai liberala, este pusa in discutie. Cred ca activizarea acestor cercuri este mai complexa. Asa observ eu. Mai cu seama mi-a sugerat aceasta si articolul din "Rude Pravo" din Bratislava, ca trebuie luata apararea Romaniei, ca iata saraca Romania este pusa pe acelasi plan cu Cehoslovacia. Si se lucreaza la ordine!

Cred ca in acest sens *trebuie sa respingem si sa luam pozitie asupra acelor cercuri care reactiveaza organizatiile fasciste, teroriste, pentru ca realmente asa este. La noi l-au gasit pe Paul Goma, care este un derbedeu, a stat si in inchisoare.* (subl. mea, P.G.)

(...) Presa noastra nu este destul de activa in privinta aceasta. Nu este vorba sa aparam masurile din Cehoslovacia, pentru ca au alt caracter, dar nici nu trebuie sa admitem ca la adpostul acesta sa se reactiveze cercurile fasciste, reactionare.

Tov. Janos Fazekas: E bine asa.

Tov. Nicolae Ceausescu: In general, va trebui sa fim ofensivi.

Să fiți, dragi tovarăși!

Altfel: în capul de piatră-seacă a Ceaușescului Goma este un derbedeu [nu un golan, ca pre limba Iliescului] fiindcă... a stat la închisoare. Concluzie ceaușească: toți cei care au stat la închisoare sunt derbedei. Deci și Ceaușescu Nicolae. A, nu? El nu? Pentru că de ce?

Pentru că cel care vorbea, atunci, făcea, nu doar *legea*, ci și *adevărul*.

Mi-a ajuns, în sfârșit **Cazul “Artur”** trimis de Flori Stănescu.

Dezumflător, volumul. Mă așteptam să fie reproduse și declarațiile despre mine publicate de Eugen Barbu în 1982 în *Săptămîna*. Iar fiindcă Manolescu a nășit lansarea (ba a anunțat, confidențial-în-public că va dezvălui și o bombă... - s-a dovedit a fi un fâs) ar fi fost normal-manolește să fie reproduse și acele pagini ticăloase despre intimitatea familiei Lovinescu - doar o făcuse fără tresărire în *România literară* din 1997 (?) cu o nesimțitorie surprinzătoare la “Niki, băiatul Monicilor”. Ei bine, lipsesc și acelea - și bine fac, prin asta îngrijitorii cărții dovedindu-și normalitatea în comparație cu (/) castratul moral mai sus numit.

Încă nu am citit vreo recenzie, vreo cronică, vreun studiu - despre cazul Caraion. Vorbesc, nu de carte, ci de bietul om, boț de carne și de sânge adus de Securitate, prin tortură neîncetată, până la punctul de ruptură a trupului, a sufletului, ca să treacă de cealaltă parte. Pentru cei care cunosc cât de cât “Istoria Reeducării” traiectoria lui Caraion este tulburător de asemănătoare celei a lui Gheorghe Calciu. Amândoi (nu doar ei, acum însă vorbesc de ei), prin violențe, mai întâi fizice (și cât de... fizice), apoi prin agresare psihică (nu este de ignorat *oboseala* pricinuită de torturile care nu mai sfârșeau, deznădejdea constatării că Americanii nu mai veneau, că Americanii au continuat să nu vină, să nu mai vină) și unul și altul au cedat. S-au predat. Au semnat. Nu un pact, acesta presupunând o oarecare poziție de egalitate (ți-ai găsit “egalitate” între Seci și victimele lor!), ci un fel de “Armistițiu” ca cel semnat de România, la Moscova, în 12 septembrie 1944. Un fel de “înțelegere”:

«Tu nu mă mai bați atât de foarte-tare, eu fac ce zici tu să fac...»

...Chiar să-mi denunț colegii de celulă, prietenii... - cum a făcut Caraion cu mânie sălbatică, pedepsitoare, a cărei mecanism este înfiorător de simplă: «Te urăsc de moarte și voi face tot ce pot ca să te distrug - *pentru că tu încă mai rezisti; pentru că tu încă nu ai cedat* - dar lasă, lasă, te fac eu să cazi și mai jos decât mine...»

...Chiar să-i “reeduc” eu pe camarazii mei, pe colegii mei de celulă și de suferințe - cum a făcut Calciu la Gherla: acolo, din erou al rezistenței la torturile aplicate de Țurcanu (și) lui, la Pitești, devenise un fel de adjunct al aceluiași Țurcanu și “copil al lui Goiciu”...

Traseele patimilor lor și ale celor de alături de ei s-au despărțit pentru o vreme:

- Calciu, în timpul procesului din 1953, trezit, găsindu-l pe Dumnezeu, a refuzat să repete, papagalicește ce îi dictau securiștii să declare - adevărat, nu a fost împușcat ca Țurcanu și ai săi, dar închis la “Casimca” la Jilava, pentru a se stinge lent... A ieșit, totuși, cu viață, s-a făcut preot, a scris și difuzat predicele care l-au întors la închisoare pentru alți ani - a supraviețuit, a emigrat...

- Caraion a ieșit din închisoare în-lanțuri: angajamentul de a da note informative. Și-a târâit două decenii hoitul și inima prin noroaiele urii față de cei pe care îi “încondeia”, fără a pierde nădejdea că nu va muri înainte de a-și răscumpăra păcatul vinderii-de-frate; la sfârșitul anului 1981 a cerut azil politic în Elveția și a început răscumpărarea...

“Traseele” s-au alăturat cale de 3-4 ani : imediat după ajungerea în Occident, Caraion a dat fulminante declarații anticomuniste; Calciu a ieșit din România în 1985 și, fără a conțeni de a ataca comunismul, și-a “nuanțat” pozițiile, apărând, uneori voalat, alteori direct poziția colaboraționistă a bisericii ortodoxe - iar după 1989 a pactizat cu Teoctist, s-a declarat împotriva dezvăluirii dosarelor de informatori ale preoților...

Cine dintre ei este mai-bun? Cine mai-rău?

Iată o întrebare profund idioată.

Sunt un admirator al filmelor americane “cu procese”: unele sunt strălucite, mai ales prin acțiunile avocaților care, în America pot ancheta ei înșiși asistați de colaboratori autorizați. Dar, vai, vine

momentul detestabil când avocatul (simpatic, apărător al unei cauze drepte), interogînd în instanță martori ai părții adverse, somează astfel.

«Răspundeți, vă rog, prin “da” sau “nu” dacă...»

Oricât de solidă ar fi Democrația în America, oricât de aproape-bună ar fi Justiția ei (chiar dacă o asemenea întrebare se practică și în justiția altor țări - vreau să spun: în filmele cu procese ale altor țări..., iar președintele, dacă martorul ezită sau refuză, îi ordonă să răspundă prin da sau nu), nu poți să nu te răzvrățești împotriva unei asemenea limitări, închingări a gândirii celui alt.

De fiecare dată, la astfel de scene, pun în... scenă o vacă:

Avocatul o somează:

«Răspundeți prin da sau nu: sunteți albă *sau* sunteți roșie?»

După o lungă ezitare - și după intervenția judecătorului - vaca mugește abia auzit;

«Eu sunt tărcată: alb-cu-roșu...»

«Răspundeți la întrebare!», urlă avocatul (ah, avocații părții adverse din filmele americane, cu ce plăcere le-aș zmulge urechile!), «albă *sau* roșie?»

Biata vacă! Cum să-l facă ea pe avocat să accepte ceea ce ultimul vițel știe: Că “sau” nu are ce căuta în viața cirezii atunci când este vorba de o ființă complexă, ca dânsa: pe de-asupra (sic) tărcată...

Tot la biata-vacă rămân: un prieten, coleg de celulă la Gherla, bănațean, un băiat minunat, dar care avea oarecari dificultăți în mînuirea limbii române - de aceea se și apucase să scrie poezii pe fundul gamelei - vorbind despre o vacă de-a lor o descria:

«'I când neagră, când roșie...»

«Vrei să spui: tărcată», l-am ajutat eu.

«La noi așa se spune: că-i când o culoare, când altă culoare...»

Am mai scris despre asta, o repet din plăcerea de limbă și de viziune plastică a românului.

Mă întorc la Caraion: și el, fiind om, este... tărcat.

Alături de Mariana Sipoș am fost dintre cei care am încercat, după scandalul provocat tot de Monica Lovinescu, să-l explic pe “turnătorul Caraion” (așa îi spunea vestită neturnătoare Geta Dimisianu), pe “monstrul Caraion” (apud Matei Călinescu). Nu am reușit, am rămas, ca să spun așa, într-un picior. Este adevărat: am negat că textele publicate de Eugen Barbu în *Săptămîna* ar fi fost

note informative și am susținut că acelea, dacă poartă gheara poetului, nu fuseseră scrise pentru uzul securității și în niciun caz “pentru a plăti pașaportul în Occident”, cum suțineau Doina Jela, N. Manolescu, M. Pelin - și, desigur Monica Lovinescu (iar după ea, droaie, cățelimea literaturii române cea curată cu voie de la Secu - așa cum făcuse(ră) și după legendarul: “Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma”).

Repet: Nu am fost prieten cu Caraion, ba ne-am antipatizat cu jubilație. Eu l-am ciupit în câteva rânduri în public, ultima dată când el, Doinaș, Paleologu, Ivasiuc, Marino, se întorseseră de la “reabilitare”, iar Dimov, Negoțescu și cu mine - aflați, totuși, în aceeași oală cu ei - nici nu fusesem anunțați; eu îl întrebasesem cum fusese “la reabilitare”, iar el îmi răspunsese cu ură: «Lasă-mă dracului, în pace!». El însă nu mă agresase - primul - vreodată. Firește, nu mi-a făcut plăcere să citesc în *Săptămîna* lui Barbu ce pretindea Barbu că ar fi scris Caraion și despre mine, însă chiar de va fi fost adevărat, nu mi s-a schimbat cursul vieții (poate pentru că Monicii erau cu adevărat porcăiți și era nevoie de un contrazicător-consolator).

Acum aflu că acele texte erau note informative înmânate de autorul însuși securistului alfabetizat Wawernia.

Însă: oricât de autentice (ori de traficate) ar fi acele “note informative”, oricâte rele ar fi pricinuit (aflu că Ninei Cassian i s-ar fi confiscat/copiat jurnalul, cică și lui Steinhard), răul cel mare, definitiv și l-a făcut Caraion lui însuși: cedînd presiunilor (insuportabile) și consimțind la vânzarea fraților săi. Bine-bine, nici așa nu se judecă, nu se pun pe două coloane suferințele - masochiste - ale turnătorului cu cele ale turnatului, dar să nu se rămână, în judecarea lui Caraion, doar la faptul - detestabil - ca a dat note informative despre alții și că în ele... i-a scăpat condeiul și i-a curs veninul, stropindu-și victima. Și chiar dacă nu poate fi vorba de un “în schimb”, eu îl folosesc, prin o întrebare:

«Ce a făcut Caraion din primul moment al exilului său?»

Răspund tot eu:

«A azvârlit cămașa neagră a lui Iuda și a îmbrăcat cămașa albă a morții: cea a *martorului*».

Acuzatorii săi - încă o dată strig catalogul: Monica

Lovinescu, Doina Jela, N. Manolescu, Matei Călinescu, Cistelecan, Al. Niculescu - trec peste acest alt act al tragediei shakespeariene trăită de Caraion până dincolo de adâncul adâncurilor, ca și cum nu ar avea importanță *martorul*, nici mărturia sa scrisă cu sânge și căcat.

S-ar mai putea introduce în “proces”, la circumstanțe-atenuante extraordinara capacitate poetică a... poetului, fiindcă *asta* rămâne din Caraion: poezia - și poezia pentru-afară, dar mai ales poezia de celulă, cea învățată pe săpun, pe gamelă, memorizată, dată mai departe prin Morse...

Însă cheia porții închisorii lui Caraion (și a miilor de caraioni, ne-poeti, cei care nu s-au putut consola cu propria poezie) se află tot în mâna securiștilor, reprezentați ai Răului Absolut, ai Terorii Bolșevice înecînd în lava puturoasă a gunoaielor, în torențele de latrine debordate jumătate din omenire și care prin visul de nebun al unui Dostoievski denaturat a zis: «Voi lua omul și-l voi face *altfel*, *îl voi reeduca...*». Rezultatele nu s-au văzut între 1949 și 1952 la Pitești, Gherla, Canal, Ocnele Mari (când s-au înregistrat doar martiri și morți), ci după 1964 : golirea închisorilor de deținuți politici. Omul nu fusese reeducat, ci nimic, prefăcut în contrariul său.

Joi 4 ianuarie 2006

Și dacă românii de azi sunt (aproape) cu toții nimiciți?

Vineri 5 ianuarie 2006

Ieri am primit de la Ștefana încă zece exemplare din **Bonifacia**. Ajuns acasă, l-am imitat pe Eliade cel din bisericuța suedeză (am mai povestit întâmparea): le-am luat la citit pe (aproape) toate. Când mi-am dat seama ce fac nu m-am rușinat, nu am simțit că fac ceva reprehensibil, din contra: obosit și mulțumit, am adormit, cu ultimul exemplar citit pe piept. Să te ferească Dumnezeu de scriitorii ăștia, cum se mai iubesc ei pe ei înșiși...

Eu nu mă iubesc - dar îmi plac cărțile mele. Nu e un păcat.

Sâmbătă 6 ianuarie 2006

Mi-a parvenit această știre:

MAE vrea să propună lege de redobândire a cetățeniei române pierdute din vicisitudini istorice

BUCUREȘTI, 4 ian (MEDIAFAX) - Ministerul de Externe intenționează să propună un proiect de lege referitor la redobândirea cetățeniei române de către cei care au pierdut calitatea de cetățeni români din cauza unor "vicisitudini istorice", au declarat, joi, pentru MEDIA-FAX, surse diplomatice.

Acest proiect ar urma să se refere nu numai la cei care au pierdut cetățenia română, ci și la urmașii lor, au adăugat sursele citate. Conform acestora, proiectul de lege îi va viza atât pe cei care au fost obligați să renunțe la cetățenia română după al doilea război mondial, cât și pe cei cărora li s-a retras cetățenia română în această perioadă, pentru evitarea multiplei cetățenii. O inițiativă similară a fost lansată și în Polonia, în scopul de a regulariza relațiile cu diaspora poloneză. Polonezii sau urmașii celor care au emigrat și au devenit cetățeni ai altor țări au rămas fără cetățenia poloneză, dubla cetățenie nefiind acceptată. Propunerea legislativă pe care dorește să o înainteze Ministerul român de Externe ar repara efecte ale unor evenimente istorice sau situații politice prin care sute de mii sau chiar milioane de români au rămas fără cetățenia română, în pofida voinței lor. În prezent, acest proiect de lege se află de-abia în stadiu de elaborare, au declarat sursele citate, fără să poată oferi un termen estimativ al finalizării sale.

Scriitorul Paul Goma anunță într-o scrisoare deschisă adresată, în octombrie 2006, președintelui Traian Băsescu că nu va face nici o cerere pentru a căpăta cetățenia română, dar consideră că este timpul, la 17 ani de la Revoluție, să i se restituie "drepturile civile, morale, materiale" pe care statul i "le-a furat" în 1977-1978. Scriitorul stabilit în Franța spunea că în urmă cu șase luni a acceptat propunerea lui Vladimir Tismăneanu de a face parte din comisia prezidențială de analiză a comunismului cu condiția să i se restituie cetățenia română și să primească reparații morale și materiale pentru că "a luptat pe față – și a fost întemnițat – pentru... drepturile omului în România dinainte de 22 decembrie 1989". Potrivit lui Goma, președintele nu a răspuns acestor condiții și nici nu l-a inclus în componența comisiei, ci a pus în loc "notorii «rezistenți-(doar)-prin-cultură», profund analfabeți în materie de Istorie a României". În septembrie, câțiva prieteni ai lui Goma - Dan Culcer, Ovidiu Nimigean, Flori

Stănescu, Mircea Stănescu, Liviu Ioan Stoiciu, la inițiativa lui Valerian Stan - au scris un apel pentru repunerea scriitorului și a familiei acestuia în drepturile de cetățeni români. Președintele Băsescu i-a răspuns lui Paul Goma tot printr-o scrisoare, însă conținutul acesteia nu a fost făcut public.

Băsescu și Ungureanu așteaptă să mor, abia apoi să dea legea. Deși sper că nu doar asta fac: “între timp” își mai schimbă cămășile learcă de eforturile depuse, nu-i așa, pe altarul Patriei. Chiar și ciorapii. Ce voi fi crezut eu: că ei (iertare: *Ei*) se află la dispoziția mea? Dar unde ne trezim, tovarăși? *Ei, tovarășii* nu sunt la dispoziția mea, ci la dispoziția Stăpânului de la Washington, tovarașul Taubman, cel care poartă cascheta cu două cozeroace (al treilea: pentru cur).

‘Zda mă-sii de cacaschetă!

Un articol de Dan Stanca - Sambata, 06 Ianuarie 2007

“Din vara pana in toamna anului trecut prestigioasa revista Romania literara a publicat o serie de polemici care i-au avut ca protagonisti pe Bujor Nedelcovici, Gabriel Dimisianu si Mircea Iorgulescu. Mi-am pus intrebarea ce semnificatie au aceste confruntari pentru cineva care traieste intr-un alt spatiu decat cel carpato-danubiano-pontic sau, ca sa fabulam putin, intr-un al timp decat acesta al mizerabilei istorii contemporane. Probabil ca una dintre temele care oricat de mult ar trece timpul si oricat de mult s-ar altera moravurile, nu se va perima este aceea a autonomiei esteticului, a relatiei dintre etic si estetic, dintre un autor si cartile sale. Intr-o asemenea situatie ce ai de inteles? Ce poti sa spui? Cum te aperi sau cum ataci? Astfel, nu pot sa cred ca un mare ticalos poate scrie carti mari. Daca lucrurile ar sta asa, atunci toata istoria artei si a literaturii ar ajunge sa se sfarame ca un material calp si, banal spus, nu ar mai fi reusit sa strabata veacurile. Dar nici nu pot sa cred ca un autor imaculat din punct de vedere moral, daca nu are talent si cultura, poate sa produca niste carti de mare valoare. Intorcandu-ne la primul caz, nimeni nu contesta faptul ca Eugen Barbu este un scriitor important si cu toate acestea, oricat de inalt ar construi fanii sai soclul pe care sa-si aseze idolul, acesta ca un colos cu picioare de lut, pana la urma tot se prabuseste. Aceasta din limpede motiv al lipsei de caracter. Eticul poate sa absoarba si sa transfigureze teribile lasitati. Dar face aceasta daca in spațiile acestora licarește ceea ce, ușor demodat, numim cainta. Cred in

autori ticalosi dar care ajung sa se caiasca. Atunci opera lor capata o lumina aparte si mai presus de talentul cu care au scris respectivele pagini se distinge o noblete care da in cele din urma valoarea adevarata.

Al doilea caz... Il am in vedere pe cel care de multe ori in acesti 16-17 ani a fost pus in antiteza cu Eugen Barbu, Paul Goma. Nimeni nu i-a contestat curajul, toti, in afara celor de recredinta, au recunoscut ca a vorbit in cartile sale asa cum altii nu au indraznit si cu toate acestea cu orice risc nu putem sa nu observam fisurile operei sale. Vechea intrebare : de ce nu este Paul Goma Soljenitin? Nu doar fiindca unul este roman iar altul rus, nu numai din aceasta cauza, fiindca Romania e mica si Rusia mare. Ticalosie fara cainta estetic nu inseamna nimic, dar analog, nici eroism fara reflexivitate. De aceea Noica in momentul in care a spus rugati-va pentru fraatele Alexandru, a demonstrat ca victima tocmai printr-un asemenea gest ajunge superior calaului si implicit reuseste pe plan estetic si filosofic asa cum alte victime incapabile de un asemenea gest esueaza.

P.S. Am scris aceste randuri nu pentru a-l minimaliza pe Paul Goma, asa cum probabil cei tot de rea-credinta ar dori sa interpreteze. Goma este Goma. Si tocmai de aceea trebuie sa recunosc ca m-a durut sufletul cand am vazut ca nu figureaza printre cei 10 scriitori pentru Romania, asa cum de altminteri nu a figurat nici Ileana Malancioiu, cu care avem un interviu chiar in acest numar.

Ce spun alți cititori despre acest articol?

Constantin Dobre: Sambata, 06-01-2007 01:16

“P.S. Am scris aceste randuri nu pentru a-l minimaliza pe Paul Goma”

De acord cu dvs (...), nu ati scris aceste rinduri cu intentia de a-l minimaliza pe dl Paul Goma. ATI SCRIS ACESTE RINDURI CU PERVERSITATE SI CU INTENTIA DE AL JIGNI PE DL GOMA. SUGESTIA DVS. CA GOMA AR FI ESUAT PE PLAN ESTETIC SI FILOZOFIC PENTRU CA NU A DOVEDIT NICI-O MILA PENTRU CALAI LUI - CALAI CARE AU FOST SI SINT SI CALAI NEAMULUI ROMANESC, ESTE PROFUND FALSA, ABURITOARE SI INSELTatoare. DATELE "ESUARII" SE AFLA, DUPA CUM BINE STITI, IN "POLITICAL CORRECTNESS" LA CARE AU PUS BOTUL TOTI DETRATORII LUI PAUL GOMA

Să fie C. Dobre, minerul?

Mă pun eu cu Dan Stanca? M-am pus - dar el m-a pus la locu-mi, de nu m-am văzut!

Cu totul întâmplător am căzut pe un film (nu știam ca este un episod dintr-un serial american; nici că titlul, tradus în franceză era “La Petite Maison dans la prairie”) pe care l-am lăsat să mă farmece pe la înclinarea mea către utopie. Este vorba de epopeea colonizării Americii de Nord. Saga unei familii de albi care încearcă - și reușește - să ia în stăpânire un pământ pe care îl cultivă. Spre supărarea și mânia indienilor.

Ei, aici e aici: fiind vorba de colonizare, firește, colonistul este bun, pozitiv; băștinașul este negativ, este “sălbaticul”. După câte o incursiune a indienilor, soldată doar cu incendierea casei și a ierburilor din jurul ei (însă frica de indian “ea este bine redată”, vorba lui Brucan), albi fac o rugăciune de mulțumită lui Dumnezeu apoi se întrebă:

«De ce nu ne iubesc indienii, doar nu le-am făcut nimic...»

Nu este vorba de naivitatea colonistului în America, nici doar de inconștiența colonistului neamț în Basarabia ocupată de ruși în 1812, în Polonia ocupată în 1939, și nici de doar nesimțirea colonistului evreu în Palestina, după 1948 - față de coloniști, față de pământul băștinașilor. Se vede că fenomenul (*colonismul*) este o formă în care este turnat materialul uman provenind de oriunde: va rezulta colonistul: mărginit, egoist, rapace, rasist. Așa că se va întreba, îndurerat, năucit, după câte o izbucnire a mâniei colonizatului:

«De ce nu ne iubește el? Ce i-am făcut noi lui, de ne urăște?»

La o astfel de întrebare, un astfel de răspuns-întrebare-rabinică:

«Oare de ce?»

Duminică 7 ianuarie 2007

Mi se rupe inima de contrariere, de durere, dar trebuie să notez aici două scrisori ale lui C. Dobre, legendarul conducător al grevei din Valea Jiului, în 1977 adresate lui Tismăneanu. Am luat documentele de pe site-ul Europa-Creștină și le-am ordonat cronologic: îi scrie lui V. Tismăneanu în 12 decembrie 2006:

"C Dobre" <costica.dobre2@homecall.co.uk> 12/19/06 2:17 PM
Domnule Tismaneanu,

Cu referinta la subiectul de mai sus, va informez si va asigur ca totul(inclusiv "literatura de specialitate" citata la subsolurile paginilor) este MINCIUNA si REA CREDINTA. DESPRE MINCIUNI SI RELE CREDINTE

1) Nu exista si Nu a existat vre-o mina in Valea Jiului cu numele "CAZDA" (pagina 347, ultimul paragraf);

2) Nu este adevarat ca exista DOAR "trei marturii ale unor participanti directi" la Greva minerilor din Valea Jiului 1977 (pagina 347, ultimul paragraf). EXISTA si MARTURIA MEA in cartea "Lupeni '77: Sfanta Varvara versus tanti Varvara" / Mihai Barbu, Marian Boboc - Deva : Editura Corvin, 2005 / ISBN 973-622-233-0 / Ed. II. Pe coperta din fata a cartii sta scris: "Lupeni '77 Plus 20% PRIMA RELATARE A GREVEI SCRISA DE CHIAR LIDERUL EI, MINERUL CONSTANTIN DOBRE"

Cum sa calific, domnule Tismaneanu, "scaparea" de a fi mentionata inRAPORTUL FINAL marturia mea? Sa nu va fi informat doamna "experta"Ruxandra Cesereanu despre marturia mea? Greu de crezut. Pentru ca iata ce se afla scris, pe coperta din spate a cartii in care se afla marturia mea, de catre doamna Ceserean

"In august 1977, minerii din Valea Jiului care protesteaza impotriva lui Ceausescu si a regimului comunist din Romania (e adevarat, revendicarile au fost initial sindicale, de natura sociala, economica si financiara, de-abia ulterior primind o coloratura politica) sunt altii decat cei care au comis brutalele mineriade din 1990, 1991, 1999. Acest lucru trebuie precizat, ca sa nu existe nici-o confuzie. Miscarea de revolta a minerilor din Valea Jiului, in 1977, a fost primul protest de avengura la adresa regimului Ceausescu, dupa Miscarea Goma, fiind urmata de nasterea Sindicatului al Oamenilor Muncii din Romania (SLOMR), de fenomenul disidentei si, nu in ultimul rand, de revolta muncitorilor brasoveni, in 1987. Greva minerilor din Valea Jiului a prefatat, in felul ei, momentul colectiv de revolta din decembrie 1989"

Inca ceva, in prefata cartii in care se afla marturia mea, Traian Basescu - Presedintele Romaniei, scrie:

"Lupeni '77 - Sfanta Varvara versus Tanti Varvara, lucrare datorata lui Mihai Barbu si Marian Boboc, cuprinzand textul lui C. Dobre - adevaratul lider al minerilor de atunci - care povesteste in amanunt desfasurarea evenimentelor, este o carte extrem de utila pentru cetatenii care au datoria de a cunoaste adevarul despre istoria Romaniei. S-a afirmat, de multe ori, ca pe vremea dictaturii comuniste, si inca se mai afirma ca la noi nu a existat opozitie, ca nu am avut curajul sa ne ridicam la lupta asa

cum au facut-o ungurii, polonezii, cehoslovacii. Cartea de fata este dovada cea mai elocventa ca nu a fost asa, dar primii care trebuie sa fie constienti de acest lucru suntem noi, romanii, iar cartea de fata ne da unul din principalele argumente in acest sens."

Asadar, Traian Basescu - Presedintele Romaniei apreciaza ca marturia mea "este extrem de utila" iar romanii "au datorita" sa cunoasca adevarul despre istoria Romaniei. In numele cui, cu ce drept si din care motive, domnule Tismaneanu, indemnul Presedintelui Romaniei adresat romanilor la cunoasterea adevarului despre istoria Romaniei, a fost ignorat? **NU ESTE ACEASTA REA CREDINTA!**

3) Cu privire la existenta celor "trei marturii ale unor participanti directi: o scrisoare din 18 septembrie 1977, trimisa catre Europa Libera, sub semnatura a 22 de mineri in numele unui grup de 800 de oameni; o scrisoare semnata doar cu initialele I. D., trimisa de la Petrosani 10 septembrie; o marturie orala mai tarzie, din 1986, oferita lui N. C. Munteanu pentru Europa Libera de un grevist, Istvan Hosszu, un miner de origine etnica maghiara" plus "marturia... depusa de un fost miner de la Lupeni la Amnesty International in 1978, doresc sa fac urmatoarele precizari:

a) toate aceste "marturii" sunt mincinoase. Pot proba aceasta;

b) in urma cercetarilor mele pe parcursul a 17 ani, de cand ma aflu cu azil politic in Marea Britanie, pot afirma cu certitudine ca trei din cele patru marturii au fost opera serviciilor de dezinformare de ambele parti;

c) Detin inscrisuri din partea lui Amnesty International in care se precizeaza, foarte clar, ca informatiile primite despre mine si Greva minerilor 1977, au fost FALSE si ca NU ar fi trebuit sa fie publicate in rapoartele ei. De altfel, Amnesty International a si facut o corectie publica in acest sens. Detin si acest document, in original, primit din partea acestei organizatii internationale;

d) Detin o convorbire telefonica, inregistrata, cu domnul Istvan Hosszu din care rezulta urmatoarele: recunoaste ca el nu a fost miner; tot ceea ce a declarat la EL a fost din auzite, de la altii; a recunoscut ca nu m-a intalnit niciodata si nici nu stie cum arat; ca nu a vazut ceea ce s-a intamplat, "cu adevarat", pentru ca el a "venit acolo dupa ce a sosit Ceausescu" si se afla asezat "undeva, la marginea multimii";

e) Sunt pregatit pentru orice fel de confruntare (evident, nu fizica) cu oricine dintre acei "participanti directi" - mentionati in RAPORTUL FINAL - sau cu orice altcineva care crede in "marturiile" lor.

4) In timpul grevei NU a existat nici-un fel de "comitet de greva". Desfid, cu probe, pe oricine care crede ca poate demonstra existenta acelui "comitet";

5) Modul de organizare, desfasurare si conducere a Grevei minerilor din Valea Jiului 1977 si revendicarile cerute, descris(e) in RAPORTUL FINAL, este/sunt MINCINOS/MINCINOASE si DEZINFORMANT/DEZINFORMANTE. Accept orice provocare pe aceasta tema;

6) Resping, cu probe si martori, afirmatiile din RAPORTUL FINAL ca Greva minerilor 1977 a fost non-violenta si lipsita de caracter anticomunist.

Repet, domnule Tismaneanu, cu ce scop si in interesul cui a fost făcută omisiunea marturiei mele din Raportul Final de Condamnare a Comunismului?

Astept raspunsul la care sunt indreptatit.

Constantin Dobre

fost conducator al Grevei minerilor din Valea Jiului, Lupeni 1-3 august 1977

La această scrisoare (din 19 decembrie 2006!) V. Tismăneanu răspunde în 24 decembrie:

From: "Vladimir Tismaneanu" <vtisman@gvpt.umd.edu>

To: <costica.dobre2@homecall.co.uk>

Cc: <crstivasile2002@yahoo.com>

Sent: Sunday, *December 24, 2006* 11:47 AM

Subject: Re: Despre Greva minerilor din Valea Jiului reflectata in RAPORTUL FINAL de CONDAMNARE A COMUNISMULU

** High Priority **

Stimate domnule Dobre: Imi cer scuze ca nu am raspuns mai devreme, dar nu am avut acces la e-mail.

Voi trimite scrisoarea Dvs expertilor si membrilor CP care au scris partea respectiva. Va asigur ca sintem deschisi spre sugestii si vom corecta orice erori ori omisiuni ce ne vor fi semnalate cu date precise si cu acuratete.

Va incredintez ca unicul scop al acestei Comisii este sa rosteasca adevarul despre un trecut atit de dureros.

Cu deosebit respect,

Vladimir Tismaneanu

C. Dobre re-răspunde:

From: "C Dobre" <costica.dobre2@homecall.co.uk>

To: "Vladimir Tismaneanu" <vtisman@gvpt.umd.edu>

Subject: Re: Despre Greva minerilor din Valea Jiului reflectata in RAPORTUL FINAL de CONDAMNARE A COMUNISMULU

Date: *25 December 2006 01:41 [subl. mea, P.G.]*

Domnule Tismaneanu,

Re: Raspuns la mesajul Dvs din ziua de duminica, *24 decembrie 2006 [subl mea, P.G.]*

In primul rand doresc sa precizez ca nu cunosc cine sunt expertii si membrii CP (Comisiei Prezidentiale) care "au scris partea respectiva" (despre Greva minerilor din Valea Jiului 1977). Singurul "expert" al CP cu care am avut convorbiri telefonice si schimburi de mesaje, via e-mail, despre Revoltele mineresti din Valea Jiului 1977 a fost doamna Ruxandra - Mihaela Braga (Ruxandra Cesereanu - nume literar). Colaborarea mea cu doamna Ruxandra Cesereanu a fost un adevarat fiasco concretizat prin minciuni (din partea doamnei) si jigniri teribile de ambele parti. Daca priviti peste tot ce a publicat doamna R. Cesereanu despre Greva din 1977 veti vedea simple compilari a ceea ce au scris si publicat altii dar in special preluarea defaimarilor publice la adresa mea si prelucrarea acestora in mod personal si machiavelic si cu unicul scop de a ma lega si mai strans de/la stalpul infamiei publice. Intr-adevar, trebuie ca cineva, gen doamna Cesereanu, sa fie expert in minciuna si s-o intoaie precum fierul - la - forja incat sa-si permita sa scrie public despre mine astfel: "cazul Dobre este emblematic pentru actiunea de spalare a creierului care a izbutit, la nivelul maselor, in Romania comunista." ;"Dobre a dovedit tipica 'obedienta de robot' pe care a mizat regimul communist pentru a spala creierul poporului roman". "Expertul" Cesereanu al CP a recunoscut public ("ZIUA de Cluj"): "Nu am lucrat in arhive". Asadeci, "expertiza" doamnei Cesereanu a avut la baza doar compilari si zvonistica. PACAT.

Repet ceea ce am scris in mesajul trecut, despre Greva minerilor din Valea Jiului reflectata in Raportul Final (inclusiv "literatura de specialitate" citata la subsolurile paginilor): totul este MINCIUNA si REA CREDINTA.

Ma repet: PACAT. Am spus repetat PACAT deoarece:

1) ca victima a regimului criminal comunist dar si celui neo-comunist instalat la putere in decembrie 1989 (am fost 13 ani in exil intern si 17 ani in exil extern, unde ma aflu si acum), membrii si expertii CP ar fi trebuit sa realizeze ca suntem de aceeasi parte a luptei de deconspirare si condamnare a comunismului si neo-comunismului din Romania;

2) ca, prin rolul meu unic de organizator si conducator al celui mai important protest de masa anticomunist din perioada ceausista, as fi

putut contribui substantial si decisiv, prin mediatizare, atitudini publice si texte scrise, impotriva oponentilor si dezavuatorilor Raportului de condamnare a comunismului si neo-comunismului;

3) ca eu si colegii mei grevisti de frunte (cel mai important, Maniliuc Gheorghe - ucis de catre Securitate la numai cativa ani de la Greva pt. ca i-a trantit de pereti pe Gh. Pana si Ilie Verdet) plus MARTURIA MEA ar fi reprezentat DOVEZI ADEVARATE de existenta a crimei comuniste si o "piesa" de rezistenta a Raportului. Minciuna, impostura, patetismul, orgoliul fals, fatarnicia si delirul gretos (reflectate in literatura de "specialitate" din subsolul Raportului cu privire la Greva minerilor din 1977) sunt usor de demontat, repudiat si condamnat;

4) in cazul Grevei din Valea Jiului 1977, repet: cel mai mare si important protest anticomunist din perioada ceausista si care a avut loc inaintea miscarii "Solidaritatea" din Polonia, membrii si expertii CP, in loc sa contacteze (usor de facut) si sa invite la consultari si discutii ADEVARATII EROI ai Revoltelor mineresti si sa se asigure cu declaratiile, marturiile, sprijinul si loialitatea lor, au ALES si HOTARAT sa evite si sa ignore acei eroi si marturiile lor si in mod rusinos si fariseistic sa citeze false marturisiri si falsi eroi. Simplu spus, cine starneste vant culege furtuna. Pe buna dreptate;

5) este de-a dreptul bizara si scandaloasa decizia (a cui oare?) ca cel care a condus si organizat Revoltele mineresti anticomuniste din Valea Jiului, august 1977, sa NU fie invitat sa faca parte din CP sau cel putin sa fie consultat prior la intocmirea si finalizarea Raportului privind MAREA GREVA. Odata ce am fost neglijat, marginalizat si chiar hulit in Raport, sunt de-a dreptul stupefiat ca chiar Presedintele CP imi adreseaza, acum, expresii: "stimate domnule Dobre"; "cu deosebit respect". Doar atat? Nici urma de regret sau scuze pentru felul in care am fost ignorat si marginalizat de catre Comisia Prezidentiala si tratat in Raport? Ce sa mai inteleg?;

6) S-a pierdut ocazia unificarii eforturilor si a dovezilor reale de lupta anticomunista - lupta anticomunista care acum este expusa vulnerabilului si ridiculului prin afirmatia ca "Raportul este perfectibil";

7) inainte de publicare si in special dupa publicarea Raportului, membrii si expertii CP au comis si continua sa comita greseala fundamentala de a nu "impinge" in arena mediatizarii constante si intense a adevaratelor victime ale comunismului si neo-comunismului. NU IN NUMELE victimelor comunismului si neo-comunismului trebuia si trebuie justificat Raportul (care s-ar fi pretins a fi stiintific intocmit) ci PE VIU SI PRIN GURA VICTIMELOR ADEVARATE. Ei, victimele

adevarate (atatea cate mai traiesc) trebuiau si trebuie sa constituie dovada, fondul stiintific viu si JUSTIFICATORIU al infierarii si condamnarii comunismului. Impotriva ADEVARULUI nu se poate lupta, impotriva MINCIUNII si IMPOSTURII da.

Domnule Tismaneanu, in mesajul pe care mi l-ati adresat spuneti: "Voi trimite scrisoarea Dvs expertilor si membrilor CP care au scris partea respectiva. Va asigur ca sintem deschisi spre sugestii si vom corecta orice erori ori omisiuni ce ne vor fi semnalate cu date precise si cu acuratete. Va incredintez ca unicul scop al acestei Comisii este sa rosteasca adevarul despe un trecut atat de dureros."

Cred ca glumiti! Nu am LAMURIT SI DOVEDIT, in scrisoarea mea catre Dvs. si cu MARTURIA MEA ("impanata" cu documente si inscrisuri originale) ca "expertii" CP nu sunt experti? "Expertii" Comisiei Prezidentiale NU sunt victime ale genocidului comunist din Valea Jiului a anului 1977, NU au avut si nu au acordul victimilor reale ale represaliilor comuniste din Valea Jiului pentru a le reprezenta in fata natiunii romane, NU opereaza cu instrumente stiintifice (cercetare si obtinere de DOVEZI incontestabile) si se fac VINOVATE de minciuna, distorsionare si ascundere a ADEVARULUI prin citarea si sustinerea "literaturii de specialitate" a unor marturii si scrieri mincinoase si perverse. Ei, "expertii" CP, si-au pierdut credibilitatea pentru a "corecta orice erori ori omisiuni" si sa re-scrie "partea respectiva" (Istoria Revoltelor mineresti din Valea Jiului 1977). "Expertii" CP cu "partea respectiva" au statut doar de NUMITI sau ALESI si NU pot sa ma sau ne reprezinte pentru simplul motiv ca nu m-au sau ne-au consultat si nici nu mi-au sau ne-au luat acordul pentru a ne reprezenta.

Intrebare, de ce a fost numit sau ales in CP dl Constantin Ticu Dumitrescu (dealtfel pe buna dreptate) pentru a reprezenta "partea" detinutilor politici si NIMENI, repet NIMENI pentru a reprezenta "partea respectiva"? (Revoltele mineresti anticomuniste din Valea Jiului). Cine credeti, domnule Tismaneanu, ca este mai expert cu "partea respectiva" a Vaii Jiului? Membrii si expertii Comisiei Prezidentiale sau cel care a ORGANIZAT si CONDUS, "partea respectiva", a TRAIT "partea respectiva", a fost MARCAT pentru tot restul vietii de "partea respectiva", a trait si facut pe viu ISTORIE POZITIVA si ANTICOMUNISTA? Si daca mai adaug, cu lipsa de modestie, si harul de a nara - har pe care l-am primit de la Bunul Dumnezeu - nu cred ca voi avea nevoie de a delega responsabilitati de reprezentare privind "partea respectiva". Pot sa reprezint eu insumi "partea respectiva", in numele victimelor, la intocmirea de rapoarte, in comisii de investigare, institute, muzee expo-

zitionale. Numai sa vina invitatiile. Daca nu vor veni, nu vor veni. Asta este. Dar nici nu voi delega pe nimeni sa ma sau sa ne reprezinte si sa rescrie "partea respectiva".

Constantin Dobre, fost conducator al Grevei minerilor din Valea Jiului, Lupeni 1-3 august 1977

Din aceste mesaje reiese:

- a) Raportul este fals, mincinos și în privința Grevei din 1977;
- b) Raportul este fals, mincinos - în privința Grevei din '77 - și prin "contribuția" Ruxandrei Cesereanu.

Dumnezeu mi-e martor: nici în legătură cu Ruxandra Cesereanu exclamația mea nu va suna:

«Am spus eu, de ani de zile!»

Și nu mă voi bucura - dar deloc - pentru că vorbele mele rele la adresa ei - directe, în scrisori, precum și eticheta : "gulagoloaga", de mine lipită pe fruntea frumuseții Ruxandra (fiica colegului meu de cămin din prima studenție Domițian Cesereanu) - se dovediseră, nu doar îndreptățite, dar neîndestulătoare pentru ceea ce afirmă C. Dobre ca a făcut "experta" Cesereanu în chestiunea Grevei din 1977.

Firește: trebuiesc văzute, cântărite și argumentele părții celeilalte pentru a-mi îngădui o judecată cât de cât echilibrată. Eu, naiv de nevindecat, crezusem până acum că derapările "gulagoloagei" se manifestaseră numai în relațiile cu mine, și numai în chestiunea Ștefan Davidescu-la-Dacia. Nu mi-am putut închipui că Ruxandra, cu care mă aflam în relații cordiale - de corespondență poștală - poate fi, nu doar o încăpăținată (ceea ce, prin acumulare începe a semnifica lipsă de inteligență), nu doar o feroce arivistă, ci și o *slujnică a neadevărului oficial contemporan, care continuă minciuna "cinstit"- comunistă.*

Și ce frumușcă era, bat-o Arghialu Sânjeros s-o bată!

Tot în legătură cu Ruxandra Cesereanu și cu sângele rău pe care mi l-a făcut - mie ca mie, dar sunt convins că pe Ștef Davidescu ea l-a băgat în mormânt cu amânările, rătăcirea, negăsirea manuscrisului, cu uitările ei de țoapă autentică - am mai scris despre astea, se află în jurnale.

Am recitit cele două volume ale mărturiei lui Fănel - volumul II a apărut după moartea sa. Și am retrăit Jilava și

Lăteștiul. Și... Și: nimic. Minunatul Fănel... În anii de după liberarea noastră din d.o., ne-am văzut de două ori la București, între 1967-68. Se căsătorise, avea un copil, lucra pe un șantier în provincie... Apoi, după 1971 nu ne-am mai văzut. El avea necazurile lui, cu boala soției, cu serviciul, eu cu securiștii mei...

El a fost (aproape) singurul dintre prietenii din pușcărie și d.o. de care nu mă despărțisem supărat înainte de plecarea în exil: pe Horia și pe Radu mă supărasem fiindcă, deși promiseseră, se răzgândiseră și nu mai veniseră la botezul lui Filip (în aprilie 1976), deși ei cu soțiile lor erau de multă vreme desemnați ca nași ai băiatului. Cu o zi-două înainte de eveniment ne vizitase Mirela, soția lui Radu Surdulescu, în brațe cu câteva lucrăsoare pentru copil, explicându-ne drăgălaș, irezistibil, că ei sunt toți patru cadre didactice și nu au voie să frecventeze bisericile... Arăta atât de nefericită Mirela, începuse a plânge, încât Ana a luat-o în brațe și a consolat-o. Eu însă nu am scos un cuvânt, am tăcut-o și pe biata de ea, dar am tăcut definitiv și biata prietenie a noastră, de închisoare, de domiciliu obligatoriu - cu soții lor...

Atunci mă gândisem că dacă i-aș fi putut contacta pe Fănel Davidescu, pe Aurică Păuna, aceștia ar fi venit la botez. De ce? Fiindcă ei nu erau cadre didactice? Eh, “dăscălimea română”, afurisită și de Caragiale.

Apoi m-am bucurat - prin 1994-95 - când Davidescu s-a decis să scrie despre calvarul și al lui de la Pitești. L-am încurajat cum am putut și de la distanță, însă Ștefana Bianu și verișoara sa Rodica Pop, “mongolista” (explic, pentru a nu-i încurca și mai vârtos pe încurcații noștri români: Rodica este specialistă în limba și cultura mongolă, a scris cărți, a tradus...), dragele de ele, l-au adoptat, l-au înzestrat - iar Ștefana a asigurat plata editării la Noua Dacie a lui Dâncu. Deci Cesereanca l-a cenzurat pe Davidescu (eu tot nu contez), deci ea a pus condiția să scriu o altă postfață, una în care să nu-i atac pe “directorii de conștiință” și pe proaspeții gulagologi, altfel... nu iese cartea! - deși era plătită! Și nu ne-am putut bucura de ieșirea *cărții* - am subliniat, fiindcă era vorba de un singur volum, *gulagoloaga Cesereanu a inventat și... postfața la sfârșitul primului volum* (al cărei manuscris ea îl rătăcise).

Cu Fănel Davidescu nimeni nu se putea certa. Nici chiar eu.

Deși dintr-o familie de negustori ploieșteni, era un aristocrat.

Dumnezeu să-l odihnească, *acolo*, că *aici* nu a avut liniște.

Luni 8 ianuarie 2006

Scandal în Polonia. Glemp s-a pensionat iar pentru locul său a postulat arhiepiscopul Stanislaw Wielgus. Numai că imediat ce s-a anunțat apropiata numire, presa a dezvăluit că Wielgus era, de treizeci de ani, informator al Securității lor - ni s-a arătat, filmată, o hârtie în care era dactilografiat “angajamentul” purtând semnătura studentului pe atunci Wielgus.

O zi-două, în Polonia a bănut un vânt de nebunie/ și de Românie. Unii, apărători ai adevărului, susțineau că un colaborator al Securității nu poate fi pus în fruntea bisericii; alții jurau că documentele incriminatoare sunt falsuri (însuși Glemp a spus ceva de “còpii după còpii după còpii”). Se aștepta decizia Papei. Ea nu a venit (vizibilă), însă a fost dedusă după ce Wielgus și-a dat, ieri, demisia.

Au jubilat - ca în România - antimisticii: pentru ei, “proba” vinovăției lui W. o constituie... demisia!

Se vede că nici polonezii nu stau mai bine cu “mentalul”: chiar de nu am știre de vreo Reeducare și la ei (repet: eu nu am știre), nu se poate ca populațiunea pașnică leșească să nu fi rămas și ea cu sechelele *reeducării generale prin comunism*.

Mai întâi: demisia - în spiritul și educația europeană - nu înseamnă în mod necesar vinovăție a demisionarului. Au existat atâtea cazuri (dar “de unde să știu eu astea?”, apud Manolescu, apud Adameșteanu, apud Pecican, apud...) în care un personaj public, pentru a se apăra de calomnii “se demite”, devenind simplu cetățean, pentru a se putea judeca;

În al doilea rând: ar fi de exclus varianta fabricării de documente securiste? Cine bagă mâna în foc, asigurându-ne că sunt autentice: Pelin? Manolescu? Muscă? Uricaru? Buzura? - ce să mai vorbim de V.C. Tudor, de Păunescu, de Petre Roman și de alți “calomniati pe nedrept”, cum pretind ei, ca și cum ar exista și... calomniati-pe-drept.

Fabricare de documente - în ce scop? Ce întrebare! Pentru a lovi în Biserică, forța care i se opune ei, Puterii Bestialiste:

Securitatea. Înainte - de inventarea fotocopiozei (a Xeroxului, cum i se spune curent) pentru a falsifica un document era nevoie de un specialist. Acum orice răcan, oricare secretară, Nuți-Spaima-Puți' o poate face : "còpii după còpii, după còpii", cum a spus Glemp.

Aceasta reprezintă partea activă, acțiunea (dinspre Aparatul Terorist Falsificator); ce există în față, ca parte-pasivă, ca reacție? Adică ce cred victimele - nu neapărat cele puse în cauză, dar făcînd parte din aceeași categorie?

S-a văzut, vai, cum reacționează față de falsurile Securității, nu oamenii de rînd, ci dragă-doamne, gazetari, ci comentatori de mărturii, ci autori de cărți de "analiză" a mărturiilor, istorici:

Mă las pe mine la o parte, deși aș avea multe și rele de spus despre "directorul de conștiințe" (în acel moment prieten cu Manolescu, și cu Tudoran, apreciat și de Ileana Mălăncioiu), numitul C.T. Popescu, cel care a produs "documentul decăderii" mele în articolul "Gomora" publicat în *Adevărul* din vara anului 1995, aproape simultan (ba nu: două zile mai târziu...) cu atacurile la adresa mea dinspre Horia Rusu și Coposu - motivul: îmi declarasem candidatura la președinția României, astfel "jenînd" strategia Securității de a-l împinge în față pe omul ei, al Blandianei, al lui Măgureanu : Constantinescu).

Mă întorc la "documente": cum poate fi numit "cercetător", istoric acea persoană care avînd în față un proces verbal de anchetă, nu bagă de seamă evidența:

a) faptul că documentul este *dactilografiat - trecut pe curat* - nu scris de mîna anchetatului, nici măcar de mîna anchetatorului;

b) faptul că *anchetatorul întreabă* în modul următor:

"Recunoști cinstit în fața organelor de anchetă că te-ai întîlnit în mod clandestin cu legionarul X, că ai complotat dușmănos împreună cu bandiții Y, Z"?

Iar anchetatul "răspunde":

"Recunosc cinstit că m-am întîlnit în mod clandestin cu legionarul X, că am complotat dușmănos împreună cu bandiții Y, Z..."?

Cercetătorul - obiectiv! - dovedește că este un imbecil și un colaborator al Securității dacă ia de bun "adevărul" scris negru-pe-alb (citește: dactilografiat-curat), prezentat drept oglindă a realității.

În *Ziua* de azi prima intervenție publică a lui C. Dobre - în dialog cu V. Roncea (versiunea integrală; începînd de mâine):

(...)“Despre numele acelui "miner de la Lupeni" nu exista nici o referinta. Va marturisesc sincer, in ultimii 17 ani am facut nenumarate investigatii, pe cont propriu, dar si legale, pentru a afla numele "minerului de la Lupeni", insa fara nici un succes. Toate necazurile mele, aici in exil (acuzat de falsa identitate, acuzat de "crima" de a-mi insusi identitatea "eroului national si international", suspectat de acte de spionaj, suspectat ca aveam o "falsa" familie, interogatorii umilitoare, confruntari si respingerea initiala a cererii mele de azil politic, dupa care a urmat lupta "pe viata si moarte" de aproape patru ani de zile pentru a strange dovezi si probe pentru a dovedi ca nu eram "mort" si o alta lupta (nervi, bani si actiuni legale) de-a lungul a inca trei ani de zile cu Amnesty International pentru a dezminti public ca in fapt nu murisem), le datorez "marturiei minerului de la Lupeni". Singura concluzie la care am ajuns, dupa atata amar de ani de cercetari si batere la usi bine ferecate, cu privire la identitatea sursei "mortii" mele, e ca "minerul de la Lupeni" a fost omul Securitatii”.

Observație: dacă am înțeles bine, în clipa de față și C. Dobre se află cu azil politic, în Anglia.

(...) Cu totul altfel stau lucrurile cu membrii si "expertii" Comisiei Tismaneanu. Acestia se fac vinovati ca m-au "omorat" cu intentie si rea-credinta in Raportul Final al Comisiei Prezidentiale de Condamnare a Comunismului. Din punct de vedere legal, tot la fel de vinovata este si Institutia Prezidentala a Romaniei, reprezentata de catre Presedintele Romaniei, Traian Basescu, prin faptul ca a ordonat, adoptat, insusit si a publicat Raportul Comisiei Tismaneanu pe website-ul Presedintiei Romaniei, implicit in media din Romania si, prin extenso, pe intreg mapamondul. Vinovatia si reaua credinta a Comisiei Tismaneanu este probata prin urmatoarele dovezi, de necontestat: expertii Comisiei Tismaneanu ar fi trebuit sa stie, ca de-aia se pretind experti, despre dezmintirea publica AI; au stiut cu certitudine ca traiesc, din aparitiile mele (cu poze) in presa scrisa din Romania, din textele mele puse pe internet despre greva minerilor din Valea Jiului din 1977, din marturia mea aparuta in cartea "Lupeni '77. Sfanta Varvara versus tanti Varvara", care a fost prefatata de catre domnul Traian Basescu - presedintele Romaniei si chiar endorsata/autentificata cu text si semnatura chiar de catre unul din-

tre "expertii" Comisiei Tismaneanu, doamna Ruxandra Cesereanu. Comisia Tismaneanu si Presedintia Romaniei nu beneficiaza de nici un fel de scuze pentru culpa de a ma "ucide" si a disemina aceasta "informatie" in intreaga lume".

Au lucrat bine Securoșii Patriei Române pentru ștergerea oricăror dovezi de acțiuni anticomuniste - la care am să revin.

(...) Cred ca am dreptul sa ma intreb si sa presupun ca aici este vorba despre un "complot" cu o vasta retea de complicitati vinovate. O posibila motivatie a "complotistilor" ar putea sa fie aceasta: "ucidem conducatorul (ca prea stie multe si ne contrazice), ne punem noi in fruntea evenimentului anticomunist al Vaii Jiului 1977 prin tot ce-am scris si zis pana acum, in exil si in tara, si ii autentificam, promovam si pe ei, <<martorii>>... pardon revolutionarii evenimentului, eroii operelor noastre. Ce dracu, nu avem exemplul <<revolutiei>> din decembrie '89? Ce mai conteaza un <<mort>> in plus sau in minus? Si ce daca vom fi descoperiti? Il <<omoram>> doar in hartii! Chiar daca va invia, tot o sa-i facem noi ceva asa cum i-am facut-o si lui Goma, ce ati uitat?". Oricum, cred ca explicatia "uciderii" mele de catre Comisia Tismaneanu trebuie cautata in "idealurile" neobolsevichilor internationalisti care s-au adaptat vartos din invataturile "taticilor" lor, le urmeaza cu sfintenie sfaturile si le pun in practica sloganurile: "Dupa noi vom veni tot noi", "Noi nu scriem istoria. Noi o cream".

Ei, da. "După noi, tot noi - patrihoții".

[Întrebarea lui V. Roncea]: *In scrisoarea dvs deschisa catre presedintele Romaniei o invocati pe Ruxandra Cesereanu ca factor perturbator. Cine este Ruxandra Cesereanu si cum credeti ca a ajuns sa fie "expert" al Comisiei Prezidentiale, in schimb, dvs sau Paul Goma, nu? Eu am inteles ca este o poetesa care sustine ca violenta si nevrozele ei ii confera certificatul poetic, ca sa o citez. Este si cea care se lauda ca s-a implicat in "rezolvarea" capitolului privind Basarabia (denumita de Comisie "Moldova sovietica"). In cele 29 de pagini rezervate acestuia, din 663 cate are Raportul, nu exista documentata nici o singura crima la adresa romanilor din Basarabia, primele victime ale comunismului din Romania. De fapt, lipseste inclusiv cuvantul crima in ceea ce priveste romanii. Dvs ce parere aveti despre aceste "expertize" din Raport?*

[Raspunsul lui C. Dobre]: N-am cunoscut-o personal pe doamna

Ruxandra Cesereanu. Tot "batand" eu drumurile presei din Romania pusa pe Internet despre revoltele mineresti din Valea Jiului, in toamna anului 2004 am dat peste textele "expertului" Ruxandra Cesereanu. Nu mi-au atras atentia textele mincinoase cesarenciene despre evenimentele din Valea Jiului 1977 pentru ca nu erau altceva decat simple compilari ale minciunilor altor confrati de-ai Cesarencii. Ce mi-a starnit curiozitatea la acest "expert" a fost lipsa de scrupul si nerusinarea cu care lansa atacuri la persoana mea. In sfarsit, trec peste lunga poveste cum am contactat-o pe Ruxandra Cesereanu si modul in care am corespondat noi via e-mail pana la o anumita data, corespondenta in care nu am detectat nici urma de regrete sau scuze pentru felul in care m-a persecutat in "opera" ei publica. Cesereanu a intrecut orice masura cand a indraznit sa dea calitative mizerabile marturiei mele despre revoltele mineresti din Valea Jiului.

Totusi, ati fost contactat de expertii Comisiei pentru a fi prezentat adevarul direct de la sursa?

Nu am fost contactat de catre nici unul din membrii sau expertii Comisiei Tismaneanu. Tot ce s-a intamplat este ca am fost declarat "mort" in Raportul Tismaneanu si acum mi-am reluat calvarul pentru a-mi dovedi identitatea si existenta. Revoltele mineresti anticomuniste din Valea Jiului 1977 au merite deosebite din cel putin doua puncte de vedere: (1) au prefatat revolta anticomunista din decembrie 1989 si (2) detin monopolul unicitatii in materie de curaj si eroism prin faptul ca au avut loc intr-o vreme cand comunismul era "pe creasta" valului, cum s-ar spune, dupa ce fusesera inabusite revoltele din Ungaria si fosta Cehoslovacie, inainte de aparitia miscarii "Solidarnost" a lui Lech Walesa, au fost lipsite de orice fel de mediatizare interna si internationala si, in special, cand Ceausescu era vazut excelent in Occident. Cred ca nu gresesc daca spun ca prin localizarea in timp, dimensiuni, amploare, curaj, eroism, confruntare cu "varfurile" comunismului romanesc mult curtate si elogiata de un Occident preocupat doar de interesele proprii, si sacrificiile indurate, revoltele mineresti ale Vaii Jiului constituie simbolul si momentul de referinta al luptelor anticomuniste din Romania de ieri.

Aici se recunoaste mâna Tismăneanului - în teoria "ne-anticomunismului" unor revolte (încă din "dialogurile" cu Mihăieş).

Rămâne a fi limpezită biografia lui C. Dobre. Fiindcă din alte surse, are niscai Pete. În urmă cu vreo 25 ani, când am aflat treburi nedesluite despre el am rămas rezervat; acum încerc să păstrez aceeaşi atitudine în aşteptarea informaţiilor.

Ceea ce nu exclude rolul tulbure (curat-murdar) al Ruxandrei Cesereanu în falsificarea, în general, a feliei de istorie destinată ei - în primul rând neincluderea perioadei de la 28 iunie 1940, chiar dacă ea afirmă că eu i-aș fi sugerat-o (nu i-am sugerat nimic, nu mai aveam relații cu ea de prin 2001, de la conflictul în legătură cu Davidescu) - iată ce scrie C. Dobre:

“Eu am inteles ca este o poetesa care sustine ca violenta si nevrozele ei ii confera certificatul poetic, ca sa o citez. Este si cea care se lauda ca s-a implicat in "rezolvarea" capitolului privind Basarabia (denumita de Comisie "Moldova sovietica"). In cele 29 de pagini rezervate acestuia, din 663 cate are Raportul, nu exista documentata nici o singura crima la adresa romanilor din Basarabia, primele victime ale comunismului din Romania.”

Apoi contribuția ei la... de-anticomunistizarea Grevei.

“Cel care m-a solicitat si m-a convins sa devin expert al Comisiei, pe problematica memorialisticii de detentie, a fost Romulus Rusan. Cu el si cu Ana Blandiana am avut o legatura profesionala mai veche: particip la Scoala de la Sighet; in fiecare primavara, eu fac cu studentii si un curs de documentare la Memorialul Sighet. Sint mindra si de un alt lucru: am intermediat, pe linga Vladimir Tismaneanu, prezenta in acest Raport a unui studiu al istoricului basarabean Igor Casu. Acesta a publicat in volumul coordonat de mine, Comunism si represiune in Romania. Istoria tematica a unui fratricid national, un studiu intitulat Gulagul basarabean: deportari, represiuni, foamete (1940-1941, 1944-1951). Studiul lui Igor Casu a fost refacut si adus la zi pentru a fi inclus in Raportul Comisiei Tismaneanu. Paul Goma a facut, intr-una din interventiile sale, observatia ca o condamnare a comunismului ar trebui sa inceapa din 1940, din Basarabia. Observatia lui mi s-a parut justa si i-am sugerat lui Vladimir Tismaneanu – a acceptat din primul moment – sa-i solicite istoricului Igor Casu un text despre Gulagul basarabean, instaurat acolo din 1940, excelent sintetizat, pe valuri de arestare, pe valuri de deportare”.

M-am confruntat cu ea (cu “teoria”), în 1997, când am comentat volumul de dialoguri cu Mircea Mihăieș **Bal mascat** : acolo susținea (Tismăneanu, fiindcă Mihăieș nu avea nici o părere, el ținea microfonul, dormea pe sine, când se trezea, cetea întrebările

formulate de... Tismăneanu) că programul studenților timișoreni nu conținea nimic politic, cu atât mai puțin anticomunist...

I-am dat replica (sic) într-un text (care a fost inclus în volumul **Scrisuri**, Nemira, 1999) în care întrebam: punctul din Program “Afară rușii din țară!” era el unul ne-politic? ne-anticomunist? Dar punctul cerînd restituirea pământului țăranilor? Dar punctul: “Afară limba rusă din învățămînt”?

Iată, acum aceeași “depolitizare” - în scopul de a nu... uzurpa imaginea glorioasă a Revoluției de la 89 (am folosit cu deplină ironie, ba chiar cu bătaie de joc majuscula), prin pioanca/Cesăreanca (multă vreme de-acum încolo am să mă mir, ca Horia Popescu: «Dar cum este posibil, domnilor...?») și am să-mi răspund prin Theodor Mazilu: «Este!» - ca această fetiță frumoasă, deșteptățiță să fie, în fond o... - uite, nu găsesc cuvîntul fiindcă nu vreau eu să-l găsesc), cea care a diminuat până la eliminare Greva din Valea Jiului din 1977. Confruntă Raport, pp. 347-348:

“Trebuie mentionat ca greva minerilor din Valea Jiului a fost, în esență, o greva defensivă, provocată de revenirea la programul de lucru de opt ore, nerespectarea zilelor de repaos, penalizările pentru nerespectarea normelor cu până la 30-35% din salarii, înasprirea legislației privind pensionarea - este vorba de Legea 3 din 30 iunie 1977 privind pensiile de asigurări sociale de stat și asistența socială - pe fondul înrautătirii generale a condițiilor de muncă și de viață din Valea Jiului. Greviștii au ales un comitet de greva condus de trei persoane: doi ingineri - Ioan Dobre și Jurca, precum și “o femeie din activul de partid și de UTC de la Lupeni”. A fost înființat și un post de coordonare a grevei, în clădirea unei stații de pompare de la Mina Lupeni. Cei trei lideri improvizați ai minerilor au pregătit o listă de 17 revendicări, aprobată de ansamblul participanților, pe care au cerut să o prezinte personal lui Nicolae Ceaușescu. Pe data de 2 august, autoritățile au trimis la fața locului, pentru a negocia cu greviștii, o delegație compusă din înalți demnitari, condusă de doi membri CPEX: Ilie Verdet, prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, și Gheorghe Pana președintele Consiliului Central al UGSR și ministru al Muncii. Tratatul înșelăzător, minerii exprimându-și neîncrederea totală în echipa respectivă. Au fost luați ostatici și obligați să-l contacteze telefonic pe Ceaușescu, pentru a-i cere să vină la fața locului. A doua zi, pe 3 august, acesta a sosit în Valea Jiului. Aflat în fața greviștilor, Ceaușescu a fost constrâns să se declare de acord cu toate revendicările acestora, inclusiv cu cererea de a nu

pedepsi pe nimeni pentru participarea la greva. În consecința, minerii au decis să reia lucrul, unii intrând în schimb chiar în aceeași zi.”

Lucrează tare securoșii - ajutați puternic de slugi preaplecate ca nepoata preotului unit - ardelean - Cesereanu.

Mărți 9 ianuarie 2007

Mă întreb mereu dacă n-am greșit data. Adică anul. Ca la fiecare început de an mă întreb cum de mi-au îngăduit prietenii mei dragi, scriitorii români să supraviețuiesc (fizic, fiindcă editorial...) până la această vârstă: am intrat în al 72-lea an.

“La o zi de la demisia arhiepiscopului Varsoviei, Stanislaw Wielgus, în urma dezvaluirilor privind colaborarea sa cu poliția comunistă, preotul Janusz Bielanski, superiorul cunoscutei catedrale poloneze Wawel din Cracovia a fost demis, ieri, din funcție din aceleși motive. Preotul Bielanski este acuzat că a colaborat cu serviciile secrete comuniste în perioada 1982-1989.

“Tot ieri, Vaticanul a aparat decizia Papei Benedict al XVI-lea de a-l numi pe Wielgus, susținând că nu a știut nimic despre trecutul de informator al arhiepiscopului. Mai mult, Joaquin Navarro-Valls, ex purtătorul de cuvânt al fostului Papa Ioan Paul al II-lea, a declarat, într-un interviu acordat unui ziar italian, că printre preoții fostelor țări din est, “compromisul cu regimul comunist era foarte răspândit”. Karol Wojtyła a fost el însuși convocat de poliție “pentru interogatorii frecvente și inevitabile”, dar nu a acceptat “nici cel mai mic compromis cu regimul comunist”, a adăugat Navarro Valls.” (*Ziua de azi...*)

Că tot a murit Calciu (care, pupându-se cu Teoctist, cerea să nu fie deconspirate dosarele preoților): ce cutremur s-ar produce în România, dacă s-ar chiar începe “deconspirarea”! - cu dosarul lui Calciu, dar nu cel de până în 1985, când a emigrat la America... Continuând cu al lui Teoctist, al lui Anania, al lui Plămădeală - al/ale popimii de la Sibiu... Când un țivil - ca alde Muscă - este dovedit a fi cu... musca pe căciulă, scandalul durează o săptămână, hai o lună, după care este înăbușit, îngropat în înțelepciuni religioase ca: “Cine n-a greșit să ridice piatra”, sfârșind ca la noi, pe

meleaguri, prin urcarea vertiginoasă a cotei de popularitate a turnătoarei (“Ce-a făcut, domle, ce-a făcut? A turnat și ea, ca omul năcăjât - dar pe cine? Pe străini, pe arabii împutți!”)- și gata operațiunea de dat la întors (pe vremea mea se zicea: “a da la remaiat”, fiind și mai erotică aluziunea, prin indicarea topografiei anatomice)!
(...)

Vineri 12 ianuarie 2007

Le Nouvel Observateur din 11 ianuarie 2007 - deci nu apucase să afle hotărîrea lui Bush de a trimite alți 20 000 ostași în Irak - publică sub semnatura lui René Backmann articolul “La dérobade de «neocons»”. Reamintesc: revista este condusă de Jean Daniel, evreu.

Ca și altă dată *N.O.* este aspru cu evreii americani, “likudnicii” care, făcînd parte din echipa de consilieri ai lui Bush, l-au înnebunit pe Găgăuță, cu necesitatea unui război în orientul Apropiat - “pentru impunerea democrației americane” - în realitate pentru a sluji interesele Israelului - și numai ale Israelului. Astfel l-au împins la declararea războiului împotriva Irakului, însă, după înfrângerea în alegeri din toamna anului trecut, l-au lepădat ca pe o izmană murdară, iar de atunci nu încetează de a minți - că nu ei îl sfătuiseră, că nu ei îl obligaseră să facă, să spună cutare idioțenie care a dus la moartea a peste 50 000 irakieni și a peste 3 000 militari americani, nu, doamne ferește!, vina o poartă... *goii* din echipa Bush : Powell, Condoleezza Rice, Bremer de... aplicarea greșită a teoriile lor! Parcă am mai auzit asta în gura bolșevicilor din Imperiul Sovietic - ca din întâmplare și ei, evrei - mergînd pînă la a acuza “trădarea marxism-leninismului”, punînd crimele doar pe seama lui Stalin (pînă și etern puțoiășul / Cosașul, rânjind, cum îi șade bine unui sionist de inimă, zisese că la noi comunismul fusese o “blenoragie de tinerețe”).

Aceste javre imunde, criminali (de ce nu sunt judecați pentru uciderea atâtor nevinovați?) sunt, desigur, “marii teoreticieni”: Richard Perle, Kagan, David Frum (purtătorul de cuvînt al lui Bush, cel care îi introdusese președintelui în discursul din 2002 expresia: “Axa Răului”, iar cretinul citise ce stătea scris pe hîrtie), Kenneth Adelman (consilier la Pentagon, ticălosul care în 2002

vorbea de "liberarea Irakului" care va fi "o plimbare pentru americani"), Douglas Feith, Paul Wolfowitz (reciclat la timp, în finanțe, mă rog frumos...). Toți acești likudnici au mințit lumea, l-au mințit pe Bush, i-au mințit pe americani (dar nu pe franțuji) că Saddam posedă arme distrugătoare, că Irakul găzduiește Al-Quaida, că atacul împotriva Americii avea baza în Irak...) - totul în folosul Israelului.

Iar azi alți likudnici îndeamnă la atacarea Iranului...

Sâmbătă 13 ianuarie 2007

În *Ziua* de azi S. Ilieșiu dă replica unui articol (30 dec. 2006) care reproșă lui Tismăneanu că ocultase crimele din Basarabia și din Bucovina de Nord... Dă exemple... Nu mă interesează gândirea lui Ilieșiu (profundă, ca o blandiană), ci comentariile :

de la: GICA CONTRA (...) O INTREBARE, POATE CHIAR DOUA!

"Domnule Iliesu, ati citit cartea lui Paul Goma "Saptamina Rosie?" Daca da nu ati inteles atunci nimic. Domnul Tismaneanu a uitat sa ne aduca aminte ca acolo evreii au facut macel. Asta nu se spune si nu se doreste sa se afle. Se va afla pentru ca adevarul nu poate fi ascuns. Se discuta doar de crimele lui Antonescu care a atentionat, care a rugat pe moldoveni sa nu se razbune pentru ca vor fi judecati de istorie.

Goma a fost acuzat de antisemitism pentru faptul ca el a avut un tata care a fost deportat din Basarabia anilor 40 in Siberia. Soția lui este evreica si asta deranjeaza pe unii. Pe cind veti spune adevarul pur adevarat domnule Tismaneanu suportat de acest Iliesu? Acum inteleg si mai bine si il felicit pe Paul Goma care a ramas singurul "Letopisetz in viata" cu coloana vertebrala verticala da a nu fi participat la aceasta utopie de proces.

De la: C.D.(...) Hai sa-l citam pe Goma (...) in 'Jurnal 2006 intreg', pagina 677:

" ... nu ma intereseaza valurile facute de "Raportul Tismaneanu". L-am citit - in intregime - ieri si am stiut ca nu voi rezista la a doua lectura, fie ea si fragmentara. Fiindca este atat de vicios-fals, incat nu mai am replica. Apoi, fie vorba intre noi: ce am facut din aprilie, de cand s-a constituit Comisia aceea: aflandu-i Programul, l-am combatut din toate puterile, din toate resursele bibliografice, din toate viscerele. Iar acum, la "dezvaluirea" lui, nu pot nici macar sa ma arat multumit ca ... spusesem-

eu! Fiindca "Istoria Romaniei" fabricata de Tismaneanu este fiica naturala a "Istoriei R. P. R.", confectionata de Roller - si pe asta am mai spus-o si nu ma jenez sa o repet, aici, in intimitatea jurnalului meu internetizat." Cu stima, Constantin Dobre

griar .Re: Hai sa-l citam pe Goma (...)

“Despre faptul ca partea despre Basarabia nu rezista niciunei critici mi-au spus mai multi istorici de la Chiisnau (nu voi da nume, pentru ca ei vor lua atritudine, fiind vizati personal). Am scris si ce greseli, inadmisibile pentru un raport stiintrific, am gasit chiar eu, confruntand sursele citate in raport Sunt cateva informatii false, "puse in gura" unor autori care n-au scris niciodata ceea ce pretinde raportul. Interesant ca, in replica, dl Iliescu [Iliesiu] repeta exact citatele falsificate. Ce fel de "replica" e asta, daca nici macar nu se recunoaste ca autorii raportului au gresit si se insista asupra infprantieii false? Sa inteleg ca, de fapt, e vorba de falsificari deliberate? Pai, domnilor, daca raportul e doar "perfectibil", e una, dar daca persistati in greseala, e... chestiune de judecata.

“Inercarea de a demonstra prin cateva citate declarative, dintre care cateva de-a dreptul mincinoase, ca acel capitol in care se vorbeste dspre Basarabia este suficient de bine documentat denota insuficienta informare a autorului (Sorin Iliescu [Iliesiu]) insusi. Imi pare foarte rau, dar asta trebuie spus. Dl iliescu ar fo trebuit, inainte de sari in aparararea acelui capitol nefericit, sa faca un mic efort si sa verifice cat de exact sunt citate sursele. Cel PUTIN atata putea face!

Încă cineva a scris:

> Textul la care se refera dl Iliesiu este urmatorul:
 > "Primele victime facute de comunism in randul romanilor sunt ignorate
 > complet de Raportul Comisiei Tismaneanu. Documentul nu pomeneste nimic despre represiunea sangeroasa instaurata in Basarabia si Bucovina imediat dupa anexarea acestor teritorii de catre URSS, in 1940" Textul dlui Iliescu se refera la articolul lui Pavel Moraru din 30 decembrie 2006 Crimele uitate ale comunismului: [http://www.ziua.net/display\(...\)](http://www.ziua.net/display(...)) Fraza pe care o citeaza dl Iliescu (sic sic) este interpretata gresit, netinand seama de restul textului (a contextului, mai simplu). Ceea ce e foarte interesant , pentru ca "rastalmacirea" frazelor, rupte de context si prezentate in "viziunea" rastalmacitorului este un tertip, utilizat pe larg in istoriografia sovietica.

Va trebui să mă gândesc la o nouă ediție din **Săptămâna Roșie**.

Duminică 14 ianuarie 2007

Iată ce a mai ouat Shafirul (ieri, supărat pe Tismăneanu pentru că folosise “genocid” pentru faptele comuniștilor):

“Observator Cultural, nr.97(354),11-17 Ianuarie 2007.

"Primum la redactie. Declaratie Michael SHAFIR

“Subsemnatul, Michael Shafir, in pline facultati mintale, declar ca intilnirile si discutiile pe care le-am avut cu scriitorul Dumitru Tepeneag la Paris, in anii cind imi pregateam teza de doctorat despre intelectualii romani sub regimul Ceausescu, au contribuit enorm la intelegerea fenomenelor ce formau obiectul tezei mele. Greselile din aceasta teza, atitea cite sint, se datoreaza, inasa, numai subsemnatului, si sint asumate ca atare. Si ele sint multe, deoarece nici in cele mai negre vise nu imi puteam inchipui in acei ani din decada ‘70 ca, intr-o zi, scriitorul pe care il admiram cel mai mult in acei ani, Paul Goma (un Goma care deplina ‘ocuparea romanilor de catre romani’ fara a il cita pe Dumitru Tepeneag, primul care facuse aceasta afirmatie in fata plenului Uniunii Scriitorilor la Ateneu in 1968), va aterne cindva pe hirtie cuvinte de lauda la adresa ‘eliberatorului’ Ion Antonescu. Cuvinte din care deduc ca pentru Paul Goma evreii ucisi in Basarabia si Transnistria nu fusesera romani.

Subsemnatul mai declar ca in acei ani nimeni in afara lui Dumitru Tepeneag nu era mai activ in sprijinirea in Occident a disidentei scriitoricești romane (atita cita era ea), asumindu-si in acelasi timp riscul de a se reintoarce in Romania dupa criticarea publica a dictatorului Ceausescu.

Cu multi ani inaintea ‘exemplului Breban’. Cu o nonsalanta ce friza iresponsabilitatea, Dumitru Tepeneag se facea in acei ani avocatul tacticii ‘kamikaze’. Din nefericire, a aplicat aceasta tactica la timpul si locul nepotrivit. Scirbit de compatrioti cu un trecut verde sau simpatii nu prea indepartate de acesta, si cu un prezent nationalist care ii facea perfect compatibili cu cel practicat pe malurile Dimbovitei, scirbit ca tocmai ei aveau tupeul sa il acuze tocmai pe el de colaborationism cu regimul si de ‘securism’, Tepeneag s-a ‘dat la fund’ vreme de aproape o decada, rupind orice relatie cu cei de origine romana. Nu toti am meritat-o. Cel mai putin a meritat-o Dumitru Tepeneag, fara de care desigur ca Goma ar fi ramas Goma, dar mult mai necunoscut, fara de care desigur ca Monica Lovinescu ar fi fost tot Monica Lovinescu, dar ceva mai putin credibila.”

Cu toții îmbătrânim prost. Dar campion tot Shafir rămâne. Adevărat, el și când era tânăr - tot îmbătrânit-prost era.

Mă opresc - doar așa, în numele fostei prietenii, la chestia cu ‘ocuparea românilor de către români’:

Este de mirare că Țepeneag, cel care se plângea pe toate drumurile că fusese plagiat (de mine prin “Arta refugii”...) nu și-a revendicat paternitatea și în acest alt “furt al proprietății intelectuale”. S-ar așeza, firesc, lângă decedatul Ivasiuc, cel care pretindea că... o jefuisem pe Tita Chiper de subiect, în Ușa.... Când am așternut pe hârtie ceea ce Shafir îmi reproșează că nu l-am indicat pe Puiu Oniricu ca inventator al acestui loc comun, nu aveam deloc sentimentul ca emit o noutate. Devenise un tic verbal, o glumă de spus între prieteni ca: “Armata Roșie ne-a scăpat de nemți - de ne-ar scăpa și de ruși...” Însă dacă Țepeneag a prins a se plânge - abia acum! - că eu, plagiatorul recidivasem, nu are decât să-și recupereze găselnița, sora bună cu cealalta, cu adică “Arta refugii”, titlu însușit de mine, după... “Zadarnică-i arta fugii”. (...)

Miercuri 17 ianuarie 2007

Nici azi nu am notat în jurnal. La urma urmei ce aș fi consemnat? Că am terminat de pus **S.R.** pe două pagini față-n față? Și, că tot începusem treaba asta, am făcut același lucru cu jurnalele 2004, 2005; 2006?

Măgarii bucureștenioți: Mircea Stănescu îmi atrăsese atenția că ieri dispăruse de pe site-ul Președinției Raportul lui Tismăneanu. Eu, nefiind amator de Raport, mi-am văzut de treabă. Azi observ că Civic Media ne explică: Raportul a fost... modificat în privința lui C. Dobre!

Veninos, mă întreb cine va fi fost tras de urechi: Cesereanca? Sau însuși Tismăneanu? Mă calmez: nimeni dintre *ei* nu a fost tras de urechi, și Raportul nu a fost modificat - *s-a* comunicat ceva în legătură cu asta? Nu. Atunci?

Vineri 19 ianuarie 2007

Veștile bune din ultima zi nu pot pătrunde până la mine din pricina celor proaste (cugetare adâncă - din nefericire adevărată).

Sâmbătă 20 ianuarie 2007

Azi tata ar fi împlinit 96 ani.

Am dat gata **Gherla-Lătești**. Rămâne doar să fie editată...

Duminică 21 ianuarie 2007

Am terminat **Săptămâna Roșie**.

Astă-noapte a murit, la spital, l'Abbé Pierre. A murit ultimul "sfânt laic" și un monument al societății franceze de după război. S-au temut de el politicienii, s-au temut de el oamenii de stânga, l-au abhorat cu jubilație mai ales evreii (nu s-au lăsat până nu l-au murdărit în "procesul Garaudy"). Însă ceilalți francezi - și nu doar săracii, cei fără adăpost, nefericiții - l-au iubit ca pe un tată, dealfel, azi spuneau:

«Am rămas orfani...».

Au rămas legendare câteva intervenții ale lui:

Un disperat anunță ca el se sinucide, nu mai poate suporta viața asta... L'Abbé Pierre: «Faci ce vrei cu viața ta, însă acum vino să ne ajuți să reparăm o casă - pentru cei fără casă».

Un principiu: pe oamenii aflați în restriște (săraci, fără acoperiș, fără familie, alcoolici) nu trebuie să-i ajuți... Ci să-i faci să ajute ei pe alții: de pildă, la cantinele pentru săraci, nu le dai direct o strachină cu mâncare, ci le încredințezi o strachină cu mâncare pentru ca acela să o ducă altui flămând.

Au intrat în folclor "les coups de gueule" la adresa, nu a vreunui om, personaj - ci la adresa societății strâmbe, nedrepte, insensibile cu oamenii fără de noroc: «C'est pas possible!», «C'est inadmissible!»

Motorul său nu era "iubirea" (de aproape), deși era cleric și frecventator al Cărților Sfinte - nici măcar "la charité" (mila) - ci: respectul față de omul din fața sa.

A avut și mari protectori: Generalul de Gaulle, Chirac. Deși l-a primit în câteva rânduri, Mitterrand îl detesta - cordial - știa că acesta știa: în timp ce el, popa făcea rezistență adevărată, printre alte fapte creștinești fiind trecerea în Italia a câtorva sute de evrei (dimpună cu “antisemitul” Garaudy), el, Mitterrandul făcea... rezistență... prin cultură cu Vichy-ul...

În ciuda aerului de popă de țară, necioplit, avea o formidabilă inteligență de comportament și mânuia cu maestria mijloacele de comunicație - Apelul său din 1954 a fost lansat la un post de radio în 54 secunde.

Apel care a produs întâi stupeoare, dar numaidecât a provocat un val de simpatie, chiar de iubire prin mărturisirea că avusese legături carnale cu femei. Adevărat, era unul dintre puținii oameni ai bisericii (catolice) pledând pentru mariajul preoților, pentru folosirea prezervativului, pentru acceptarea femeilor ca preoți.
(...)

Miercuri 24 ianuarie 2006

Am trimis **S.R.** Să vedem ce soarta va avea.

A murit Jean-François Deniau. În sfârșit, nu mai suferă. În ultimii douăzeci de ani a supraviețuit între spitale - patru pontaje coronariene -, ambarcațiuni cu pânze: era un marinar de excepție: așa, bolnav, a traversat Atlanticul într-un catamaran, adevărat: nu singur; tot bolnav s-a dus în Bosnia, în Darfur, peste tot unde oamenii mureau fără să înțeleagă pentru ce mor ei și nu călăii lor - iar (uneori) la Academie. Am fost în relații foarte bune: invitați la ei, aici, la Paris, apoi la Bourges. Ne-a despărțit boala lui, cu internările repetate. Dumnezeu să-l aibă în paza Sa.

Vineri 26 ianuarie 2007

Astă noapte: minus trei grade.

Am intrat în legătură cu LIS. I-a făcut bine “semnalul” meu. Și mie mi-a făcut bine...

Ceremonie funebră pentru l'Abbé Pierre. Nôtre-Dame. Singura concesie protocolului: Chirac în față, singur, pe un fotoliu, la picioarele sicriului - așezat direct pe pardoseală. Politicienii (au lipsit socialiștii, în frunte cu Ségolène, comuniștii, altermondialiștii - în frunte cu inenarabilul Bové) au fost răspândiți, presărați. Au făcut bine organizatorii: i-au scos în primul plan pe Companionii abatelui, pe prieteni, pe... beneficiari. Așa trebuia.

Slujba a fost lungă, obositoare pentru politicieni. Ciudat: singur Chirac - cel mai în vârstă, cel mai uzat decât toți - nu a dat semne de istovire. Toți ceilalți parcă nu dormiseră în noaptea precedentă, picoteau, ori mureau de plictis. La urmă, reprezentanți ai altor culte : protestanți, musulmani, budiști, ortodocși - vreo patru - au prezentat omagiile - însă nici un evreu (iar în biserică singurul evreu prezent: Jack Lang).

Ceremonia funebră: unii comentatori o comparau cu cea a Papei Ioan Paul II. Mie mi s-a arătat altfel:

Wojtyla fusese Cel-Mare, cvasiegalul lui Dumnezeu, desigur, iubit, compătimit pentru suferințele sale pricinuite de atentat - însă el ca papă respectase dogma catolică, fusese ostil avortului, prezervativului, nu admisesse femeia-preot;

Abatele Pierre: popă de... teren: fără a intra în conflict deschis cu Biserica, introdusese oarecari nuanțe: era favorabil prezervativului, femeii-preot, cât despre abstenență, mărturisise de mai demult că avusese legături pe la trup cu femei...;

Wojtyla, papă, chiar în viață fiind, plutea pe un nor de argint, cam la jumătatea distanței dintre noi, pământenii și Cerescul Doamne-Doamne;

Popa Petrea - traduc în românește dragul cu care l-au înconjurat nefericiții, săracii, cei fără adăpost, alcoolicii, vagabonzii, alungații din "societate", curvele uzate, oamenii fără noroc, fără voință de a ieși singuri din șanțuri - a fost totdeauna, peste tot în lume alături de ei, cu ei. Totdeauna, oriunde - nu doar în Franța, ci și în Africa, în America Centrală și de Sud, în Asia, în Balcani (în timpul războiului miloșevicesc). Există multe asociații caritative în lume, se spune că cele din America de Nord sunt cele mai bogate, mai eficiente, însă fără a intra în concurență (deși tentația, mai ales la evangheliștii lui Bush și la islamiștii benladenști, de a face prozelitism

este detestabilă: “Îți dau să mănânci - dacă te declari de-al nostru!). Însă Companionii lui Emaus rămân printre cei mai... “ecumenici”: nu au făcut niciodată deosebiri între nefericiții creștini și nefericiții musulmani, între flămânzii “noștri” și “ceilalți” flămânzi.

Și din acest motiv l-au detestat evreii (cu două excepții: Simone Veil și Jack Lang - Kouchner fiind genialul oportunist care “colabora” cu oricine îi pompă, umflându-i faima, dar numai când avea el nevoie de tovărășie).

A fost impresionantă ceremonia: aproape toți “orfanii” Popii Petrea plângeau, întrebându-se patetic și inutil:

«Noi ai cui rămânem?».

Am plâns și eu, privind la televizor. Ca așa-s eu: impresionabil. Plângăcios.

Sâmbătă 27 ianuarie 2007

Un articol (din *Timpul*, Chișinău) trimis de A. Juraveli:

“Mii de moldoveni continuă să trăiască în exil

* În timpul sovietic, basarabienii deportați s-au temut să revină acasă

* După moartea lui Stalin, nu li s-a spus că au fost scoși din captivitate

Recent, președintele Societății cultural-române „Dacia” din Karaganda (Kazahstan), Constantin Manoli (originar din r-l Șoldănești), a expediat prin Internet o scrisoare în care solicită ajutor financiar pentru ca și copiii românilor din Kazagstan să poată studia graiul, tradițiile și istoria strămoșilor. Societatea cultural-română „Dacia” a fost deschisă oficial la 29 aprilie 2005, iar membrii ei sunt români din Basarabia, urmașii celor deportați în Siberia de regimul lui Stalin. Este impresionant faptul că majoritatea membrilor acestei organizații s-au născut în Siberia, au studiat în școli cu predare în limba rusă, iar limba română au învățat-o doar acasă.

În Karaganda trăiesc 3.500 de români originari din Basarabia și Bucovina. În Basarabia, practic, nu există familie să nu aibă rude care au stat în închisorile comuniste sau au fost deportați în Siberia. Prin temnițele comuniste din Imperiul rus au trecut sute de mii de oameni nevinovați, care au suferit pentru iubire de neam și dragoste față de pământul strămoșesc. Mulți dintre ei au murit în detenție, deoarece n-au

putut suporta condițiile dure. Imperiul rus - fie că se numea țarist, fie sovietic - a însemnat o „închisoare a popoarelor”. Aceasta se făcea, pe de o parte, pentru a distruge popoare întregi, iar pe de altă parte - pentru a coloniza imense teritorii nelocuite, de tundră și zăpezi, din centrul asiatic până dincolo de Cercul Polar. Iar în locul celor duși departe de casă, veneau ruși care le-au ocupat gospodăriile frumoase și îngrijite, oferindu-li-se aici funcții înalte, bine plătite. În schimb, deportații au ajuns în bordeie, după sârmă ghimpată și au îndurat geruri năprasnice. Iar cine nu rezista, ajungea în gropile comune...

Chișinăul a uitat de conaționalii noștri deportați de Stalin

Conducerea de la Chișinău a uitat de conaționalii noștri din Kazahstan. Singura persoană care a încercat să descopere românii din acele regiuni este Vasile Soare, ambasador al României pe acele meleaguri. În 2005, el a găsit în Kârgâzstan o comunitate de circa o mie de persoane originare din Basarabia. Acești moldoveni au fost eliberați în 1965. Culmea este că nu li s-a comunicat că, după moartea lui Stalin, fuseseră scoși din captivitate. Mai târziu, li s-a spus că pot să se stabilească oriunde în URSS, numai nu în Basarabia sau Bucovina! În afară de aceasta, au fost obligați să semneze declarații că n-au pretenții și revendicări față de statul sovietic pentru averile confiscate. Mulți s-au întors la bafțină abia după destrămarea imperiului sovietic, unii însă au decis să rămână acolo, fiindcă nu aveau pe nimeni la baștină și nici bani ca să-și încropească o nouă gospodărie. Astfel, în câteva localități din Asia Mijlocie (Bișkek, Belovodskoe, Kant, Gheorghievka - fosta Moldovanovka) trăiesc sute de familii de basarabeni. În localitatea Belovodskoe locuiesc cinci membri ai familiei Gorciuc - tata (97 ani) și patru frați între 57 și 72 de ani. Aceștia au case frumoase, care se deosebesc de ale băștinașilor, au viță-de-vie și nuci la poartă, stupi de albine.

Recensământul din 1989

Conform datelor recensământului din 1989, în URSS trăiau 3.352.352 de moldoveni și 146.071 de români. La recensământul efectuat în același an, în RSS Kazahă nu s-a înregistrat niciun român. Iar după ce Republica Kazahă și-a proclamat independența, s-au declarat 596 români și 19.458 moldoveni, din totalul de 15 milioane de locuitori, într-o țară uriașă, cu peste 2,7 milioane de kilometri pătrați.

Moldovenii din Kazahstan, cu care am reușit să comunic, mai păstrează în suflet frica de regimul sovietic. Mulți dintre ei au pierdut legătura cu rudele din Basarabia. Prin intermediul ziarului TIMPUȚ, vom încerca să le ajutăm să-i regăsească pe cei dragi.

E important de menționat faptul că în Kazahstan a existat o rețea

de 24 de lagăre de prizonieri, desființate la sfârșitul anilor '50. Documentele respective nu s-au păstrat, au fost arse.”

Flori Stanescu îmi transmite un alt text (din *Libération*):

“Drama românilor din Transnistria

În Transnistria, republică separatistă autoproclamată din Republica Moldova, învățământul impus doar în alfabetul chirilic contribuie la o adevărată epurare școlară, scrie *Libération*.

Reportajul semnat de Lorraine Millot în continuare:

Este ora 13.30, în orașelul Grigoriopol din estul Moldovei: pentru copiii care vor să studieze în limba lor, scrisă cu caractere latine, școala începe din stația de autobuz. Republica autoproclamată transnistreană, care ocupă o fâșie îngustă de pământ în estul Moldovei, a decretat că învățământul trebuie să fie exclusiv în limba rusă, ori, dacă nu se poate altfel, în limba moldovenească, dar transcrisă cu litere chirilice. În inima Europei, autoritățile transnistrene - care, din 1991, conduc un teritoriu cu o suprafață de 4 200 de kilometri pătrați și cu o populație de 500 000 de locuitori - duc o adevărată activitate de epurare școlară, cu complicitatea Rusiei, notează trimisul special al ziarului parizian.

"Obosiți"

La Grigoriopol, majoritatea familiilor s-au resemnat, și își trimit copiii la școala rusă, cea mai frumoasă și mai bine dotată. Dar câțiva inflexibili preferă încă să ia autobuzul în fiecare zi, să facă circa 15 kilometri și să treacă "granița" Transnistriei, pentru a merge să învețe în școala din satul moldovenesc vecin, Doroțcaia, care le este refugiu în fiecare după-amiază. "Aici, învăț să trăiesc ca o ființă omenească", spune Nadia, în vârstă de 17 ani, cu o gravitate ce contrastează cu blugii ei rupți, ultima modă în regiune. "Desigur, suntem obosiți de aceste drumuri dus-întors. De faptul că nu putem avea ore decât după-amiaza, când școala din satul vecin este liberă. Vreau, însă, să învăț în limba mea. Și mai văd că această școală ne învață mult mai bine să raționăm, să căutăm informații pentru noi înșine, să gândim!" Nadia spune toate acestea în limba rusă, pe care o vorbește curent. Tatăl ei este de origine rusă, un lucru obișnuit în această regiune în care popoarele s-au amestecat mult. Mama ei, care este moldoveancă și se exprimă la fel de curent în limba rusă, explică: "Nu este doar o chestiune de limbă. În școlile din Transnistria, singurul lucru ce le este inculcat copiilor este slăvirea autorităților noastre și a Rusiei Mare. Noi trăim aici ca niște animale dintr-o rezervație, fără alte informații decât cele pe care binevoiește să ni le dea

Rusia. Majoritatea oamenilor nici măcar nu își mai dau seama cât de mult sunt făcuți să sufere. "Claudia Sainsus, profesoară de limba română, izbucnește în lacrimi atunci când își aduce aminte de grozăviile prin care a trecut deja această școală pentru a putea continua să predea cu litere latine. În 1992, pe când școala funcționa încă la Grigoriopol, milițieni ai regimului transnistrean au încercuit clădirea, i-au umplut de gloanțe cabinetul și au devastat localul. "În sala rezervată claselor primare, au tras în alfabetul latin agățat pe perete, își amintește ea. Câte un glonț în fiecare literă a alfabetului."

Profesorii, hărțuiți de autorități, arestați de mai multe ori și amenințați cu moartea, au continuat, totuși, să predea la Grigoriopol până în 2002. "Ascundeam extemporalele de îndată ce sosea o comisie de control", își amintește Diana, o altă elevă de 17 ani. Din 2002, autoritățile au preluat din nou controlul asupra clădirii, dar școala are încă 170 de elevi, care, în fiecare zi, iau autobuzul pentru a merge să învețe în libertate. În întreaga "republică" transnistreană, locuită în proporție de peste o treime de moldoveni /plus o treime ucraineni și aproape o treime ruși/, nu au mai rămas, astăzi, decât opt școli moldovenești în care este utilizat alfabetul latin, acestea școlarizând 3 500 de elevi față de 4 300 în 2003. Toate sunt "ilegale" în opinia autorităților locale și sunt finanțate de guvernul Republicii Moldova.

"Presiuni"

"Autoritățile transnistrene încearcă să facă, din Moldova, întruchiparea inamicului. La fel cum propaganda sovietică avea nevoie de Statele Unite ca inamic", explică Ion Iovcev, directorul unei școli din Tiraspol, devastată, în 2004, de milițiile armate ale regimului și care nu supraviețuiește decât grație încăpățânării cadrelor sale didactice și părinților. "În sate, multe școli moldovenești au fost transformate, în ultimii ani, în școli ruse, constată acest alt disident din Transnistria. Și chiar aici, la Tiraspol, nu mai avem decât 300 de elevi în acest an, față de 700, în urmă cu zece ani."

A-ți trimite copilul la această școală înseamnă a te expune unor puternice presiuni ale autorităților locale, spune un alt părinte moldovean din Tiraspol: "L-aș fi înscris într-adevăr pe fiul meu aici, dar nu se știe niciodată dacă școala va funcționa tot anul, iar autoritățile amenință, apoi, că nu îl vor înregistra în Transnistria ori îi vor da afară pe părinți din slujbele lor". Acest tată, resemnat, și-a înscris singurul copil la școala moldovenească "oficială", care utilizează alfabetul chirilic. Băiatul lui învață, acolo, după vechi manuale sovietice și după manuale puțin mai recente aduse de la Moscova, care îl învață istoria "patriei noastre, Rusia Mare", conchide semnatarul articolului din ziarul francez.

Duminică 28 ianuarie 2007

Enervat peste poate de interpretarea dată de *Le Nouvel Observateur* “derapajului antisemit” al Abatelui Pierre, în “cazul Garaudy”.

Iată cum prezintă autorul (François Caviglioli) întâmplarea:

“În 15 aprilie 1996 Abatele Pierre, într-o scrisoare publicată îl asigură de sprijinul său pe Roger Garaudy”.

Până aici nimic neadevărat. Dar continuă astfel:

“(...) acest filosof [Garaudy], un fost comunist care trecuse de la stalinism la catolicism apoi la islam, este judecat pentru că publicase ‘Miturile fondatoare ale politicii israeliene’, o lucrare negaționistă”.

Doar în această frază autorul - slujbaş cu pana al patronului său Jean Daniel - de parcă ar semna “Oișteanu” sau “Katz” sau (chiar) G. Andreescu - înșiră minciuni și presară unde trebuie *omisiunile* - ce bombe cu fragmentație!, arma lașului :

- Garaudy nu fusese “comunist” simplu, ci și membru al C.C. al P.C.F. - și încă unul fioros;

- Garaudy - catolic prin naștere - “trecuse”, nu doar “de la stalinism la catolicism”, ci și de la filoevreismu-i fără frontiere (unde jucase în aceeași echipă cu Jean Daniel), întâi la catolicism, apoi la islamism, apoi la...antiisraelianism (sic) ca tot imparțialul...

- Garaudy devenise fulgerător “negaționist” în ochii holocaustologilor pentru că (de ce nu va fi intervenind și de astă dată N. Manolescu, doar el e specialist în garaudyologie, drept care și el fusese etichetat de negaționist - sau doar de antisemit?) - pentru că... - aici Caviglioli face imprudența de a cita un fragment din scrisoarea Abatelui Pierre produsă în proces :

“A fost normal ca, după război, să cedem exagerărilor”... (apoi introduce - vorbesc tot de Caviglioli - fraza următoare astfel: “Și adaugă, într-o lugubră lapalissadă”): “La Auschwitz a fost scris pe o placă: patru milioane de morți. Fiindcă astăzi a fost corijată la un milion, înseamnă că cifra de patru milioane a fost exagerată”.(subl. mea)

În purul stil al *României literare* (dinainte de 1989: “X scrie ca la *Săptămîna*”, iar după: “[tot X] scrie ca la *România Mare*” - nu Manolescu a impus aceste ticuri analfabete, ci Dimisianu), Caviglioli continuă:

“Faurisson și prietenii săi negaționiști și-au frecat mâinile de bucuria acestui sprijin neașteptat”. Și tropăie în continuare: “El [abatele Pierre] merge până la a cere ridicarea tabou-ului Holocaustului”.

Cu asta crede-speră că acuzatul a fost și executat de Ordonanța-Ordonanța Oiștenilor, AlFlorianilor, Katz-ilor, Lazslo-ilor.

În ochii unui cititor informat, cititor normal al scrisorii autorul își normal expune opinia. Cu condiția ca cei din față să fie și ei: normali, respectuoși față de textul citit, să producă la rându-le citate din el, nu rezumate abuzive. Biserica (Vaticanul), ca de obicei, s-a spălat pe mâini de “eretic” și l-a dat câinilor. Care l-au sfâșiat în voie, cu jubilație - mai găsiseră un “antisemit”.

În această discuție nu interesează Garaudy - decât în măsura în care acesta îi era “cunoscut” abatelui, dar nu cum scria Caviglioli, “de pe când erau amândoi parlamentari” (adică în urmă cu 20 ani), ci în urmă cu 60 ani, de pe timpul războiului, din Rezistență, în Vercors, apoi în Savoia, când - cu concursul jandarmilor (ei, da!), al clericilor catolici (eh, oui!) - ajutase sute, mii de evrei să treacă în Italia, atunci ne-expusă persecuțiilor antievrești. Acolo și în condițiile acelea se legaseră cei doi.

Același imprudent Caviglioli divulgă un alt “secret”:

Abatele Pierre și Bernard Kouchner fuseseră o vreme în relații excelente, colaborînd în acțiuni umanitare. În 1993 angajaseră un dialog la care asistase și scriitorul-jurnalist Burnier, un fel de Gelu Voican dinainte de 1971: aflat peste tot unde existau pești mari, băgat în seamă doar pentru că oferea foc la țigări și scaune, nu doar la cucoane; ani la rând îi frecventase pe Sartre și pe Simone de Beauvoir. După Burnier, Abatele “a lăsat să se (între)vadă un antiiudaism bine dulgherit” (în sensul că ceea ce rostea fusese temeinic gândit).

“El (Abatele) le reproșă Ebreilor din antichitate exterminarea Filistenilor, pentru a intra în posesiunea Pământului promis. Mai grav: folosise cuvântul «Shoah» spre stupoarea lui Kouchner” (subl. mea). Burnier încheie “mărturia”: “Abatele Pierre este un om al fantasmelor: asimilează genocidul hitlerist unui *masacru mitic relatat în Cartea lui Josua, despre care nimic nu confirmă că ar fi avut vreodată loc* (subl. mea.) El este închis în catolicismul său iar despre iudaism are [vădește] o ignoranță halucinantă. A dus în adâncul sufletului său o luptă obsesională contra Bibliei ebraice”.

“Stupoarea lui Kouchner”! Dar ce știe acesta despre Biblie, despre morală, despre adevăr, ca să fie, mă rog frumos, stup... nic? Cine se reazemă în argumentație teologică (sic) pe un Burnier (ce fel de “luptă contra Bibliei ebraice” duce acela care o citează în deplină cunoștință de cauză, cu bună credință? - l’Abée Pierre), marxist firimiturist până la greață, ignorant el însuși, dezinformator ordinar: Caviglioli și pe un bolșevic “agnostic” - așa îl zugrăvește el pe Kouchner.

Mai departe același Caviglioli scrie:

“Bernard Kouchner și abatele Pierre au publicat o carte: «Dieu et les hommes», un dialog între un creștin și un ateu.”

Adevărul fiind *altul*: cartea este, într-adevăr, un dialog, dar de surzi între un creștin (informat până în cele mai mici amănunte despre ceea ce abordează) și un iudeu (nu: ateu!). Fiindcă oricât de ignorant ar fi un bolșevic, dacă este evreu se slujește foarte abil de “litera Bibliei” (Vechiul Testament) despre care a auzit, vag, dar suficient ca să-și dikteze punctul de vedere - sionist.

Iar acum cuvintele lui Kouchner - după o vizită în Țara Sfântă împreună cu Abatele Pierre - raportate de Caviglioli:

“Creștinii orientali nu au renunțat la acuzația de deicid (...) Sunt posedați de antiudaism și de un antisionism care, la ei se confundă cu antisemitismul”

Asta era! Și ce mai contează ca argumentarea este șchioapă, abuzivă, bolșevică (pleonasm admis), indivizi ca B. Kouchner nu vor cântări afirmațiile preopinentului: sunt ele adevărate? posibile?

mincinoase? - ci va sări cu amândouă picioarele drept în concluzie, concluzia lui, dictatorială: «X este antisemit!». Nu-i pasă - nici lui Kouchner - de amănuntul numit curent: “proprietate a cuvintelor”, el fiind inventatorul etichetei: “*fascism islamic*” - preluată cu jubilație de holocaustologii de la București - chiar de la Cluj - însă anticipată de nesfârșitul istoric Pippidi cu: “*fascistul Antonescu*”.

Bietul Popă Petrea: putea el să *nu* facă ce a făcut?, să *nu* spună ce a spus? Firește: Nu. Idealul său, scopul său în viață era îndulcirea câtdecâtă a soartei amare a săracilor, a abandonatilor, a aruncaților-la-gunoi - indiferent de “naționalitatea” acelora (există Companii Emaus și în America de Sud și Centrală, în Asia, în Africa), cu un amănunt pe care nici măcar apropiații creștini ai săi nu îndrăznesc să-l spună:

Săracii, neputincioșii, nefericiții de confesiune mozaică sunt ajutați de societățile evreiești cu o îndelungată experiență a întrajutorării. Numai că de totdeauna aceste asociații caritative - declarate: generale - în realitate îi ajută numai pe evrei; în același timp evreii aflați în dificultate - materială, morală, familiară - sunt sfătuiți, ba chiar li se poruncește: să nu care cumva să se adreseze organismelor caritative ne-evreiești (creștine, budiste - ce să mai vorbim de musulmane!). Ceea ce nu îi împiedecă pe organizatorii-administratorii societăților caritative evreiești să ceară, să solicite, să impună ajutoare substanțiale ale statului în care trăiesc, în demersul lor - general-umanitar - neuitând să amintească : contribuția-de-stat este un fel de impozit pe vină, *goii* plătesc și astfel persecuțiile la care îi supuseseră cândva pe evrei.

Acesta va fi fost și unul din motivele pentru care la ceremonia de la Nôtre-Dame, reprezentanți ai tuturor religiilor s-au înclinat în fața rămășițelor pământești ale Abatelui Pierre - cu excepția reprezentanților religiei mozaice.

Luni 29 ianuarie 2007

Continuu azi ce începusem ieri: Burnier a fost de părere:

“Abatele Pierre asimilează genocidul hitlerist unui masacru mitic relatat în Cartea lui Iosua, despre care nimic nu confirmă că ar fi avut vreodată loc”.

În această epocă în care “miticului” i se dă din ce în ce mai multă crezare (chiar “despărțirea Mării Roșii” a fost explicată), evreii sioniști militanți neagă... adevărul din înseși Cărțile Sfinte - încă o dată: vorba fiind de Vechiul Testament.

Or cum începe Cartea lui Iosua Navi ? (traducerea românească din 1968):

“Cap.1. 1 După moartea lui Moise (...) a grăit Domnul cu Iosua (...) și a zis: 2. «Moise, robul meu a murit. Scoală dar și treci Iordanul tu și tot poporul acest *în țara pe care o voi da fiilor lui Israel*» (subl. mea).

“Țara pe care o voi da” semnifică: țara aceea nu este a ta/voastră, în prezent, dar eu o voi da lor/ție (în viitor);

“Treci Iordanul” - de pe malul stâng, de la Sitim, în apropierea Mării Moarte, pe cel drept - țintă: cetatea Ierihonului”.

Au trecut fiii lui Israel - *în țara care nu era a lor, doar promisă* - au înconjurat Ierihonul, cei șapte preoți au trâmbițat, atacatorii au strigat, zidurile s-au dăr’mat...

“Cap.6. 21 *Și au dat junghierii [așa a fost tradus eufemistic ceea ce originalul spune: “au trecut prin ascuțișul sabiei - potrivit blestemului” (subl. mea)] tot ce era în cetate: bărbați și femei și tineri și bătrâni și boi și oi și asini tot au trecut prin ascuțișul sabiei” (subl. m.).*

După care ispravă Fiii lui Israel s-au îndreptat spre cetatea Ai.

“Cap.8 1-2. “(...) voi da în mâinile tale pe regele din Ai și pe poporul lui, cetatea și ținutul (...) să faci cu Ai și cu regele său tot ce ai făcut cu Ierihonul și cu regele său”.

25-26 (...) “*toți locuitorii din Ai, bărbați și femei care au căzut în ziua aceea au fost douăsprezece mii (...) Iosua nu și-a pogorât mâna sa (...) până nu a dat pierzării pe toți locuitorii din Ai.*”

Ca să nu mai lungesc pomelnicul “mitului despre care nimic nu confirmă că ar fi avut vreodată loc”, citez din Cap. 11, 17-23:

“(…) de la muntele Pele (…) până la Baal-Gad din Valea Libanului (…) [Iosua] a luat pe toți regii lor și i-a lovit și i-a ucis. (…) Căci așa a fost de la Domnul (…) ca să fie date pieirii, ca să nu găsească milă (…) Și n-a rămas niciunul din Anachimi în pământul fiilor lui Israel, ci numai în Gaza, în Gat și în Așdod au rămas din ei”.

Și iată capitolul 12, rezumînd “mitul ne-confirmat”:

“1. (…) regii pe care i-au bătut fiii lui Israel și al căror pământ l-au luat tot de moștenire dincolo de Iordan (…)”
13. (…) de toți treizeci și unu de regi”.

De ținut minte: toate atacurile israeliților asupra cetăților promise de Domnul erau precedate de *slujbe de blesteme*. Victima (desemnată) era întâi blestemată, abia apoi - de obicei, a doua zi - nimicită. Am reprodus în **Săptămâna Roșie** un document din timpul retragerii din Basarabia și Bucovina a armatei și a civililor după Diktatul din 26 iunie 1940 - acesta:

“...este de relevat, ca o ilustrare a sentimentelor de înveninată ură de care evreii sunt animați față de populația autohtonă, inițiativa luată de un grup de doamne evreice, printre care și *A. Bruchnor, Paula Schönfeld și Rolly Petreanu*, de a organiza în ziua de 9 iulie a.c. la Sinagoga Centrală o slujbă religioasă, constituind «un blestem contra românilor»” (sublinieri în text).

Pe dată mi-au sărit în cap holocaustologii de toate sexele (vreau să spun: evrei și goi), contestînd documentul, considerîndu-l “fabricat în atelierele poliției antonesciene”, negînd faptul că evreii ar fi putut face “așa ceva”. Or, nu din documentele fabricate de poliția antonesciană, ci din Levitic (XXVII, 29), din Deuteronom (VII, 26; XIII, 18), precum și din Cartea lui Iosua (VII,

17-27; VIII, 1-29), rezultă clar că evreii practicaau *slujba de blesteme* de la începutul istoriei lor. De adăugat: atât în blesteme, cât și în fapte, evreii dădeau o importanță capitală *focului*: atât cetățile, animalele cât și oamenii din ele, după cucerire, după măcelărire erau... holocaustizați, în traducere: “arși/arse-de-tot”

Abatele Pierre, om de carte (sfântă), în “dialog” cu un analfabet bolșevic sionist (Kouchner), folosise la locul său cuvântul “Shoah” vorbind despre... *mitul fondator al Israelului* (aici nemai-fiind vorba de titlul cărții lui Garaudy). (...)

Miercuri 31 ianuarie 2007

Filip m-a întrebat azi dacă știam de un film românesc după “Patimile după Pitești”. Ar fi fost făcut de Mircea Daneliuc în 1991!

Cum Dumnezeu nu m-a înștiințat nimeni? Sau poate nici nu există acest film? Mai bine ar fi dacă n-ar fi. Despre Daneliuc auzisem vorbe bune - nu-l cunosc, nu ne-am văzut vreodată. Dar cât de “bun” este acel regizor care în 16 ani nu a găsit cinci minute pentru un telefon dat autorului cărții?

Ana crede că filmul va fi fost făcut, dar numaidecât... ascuns. De ce? Din cinci motive (și cu sergentul zece...). Cine va fi fost ministru al Culturii în 1991? Dar al Securității? Va fi “căzut rău” (vorba vorbistului D. C. Mihăilescu) chiar atunci, după Mineriadă... Nu era momentul, cum avea să se exprime acest cel-mai-mare critic literar, după Manolescu (dixit Manolescu) despre cartea lui M. Nițescu... Corectez, D.C.M. a scris:

“Cade prost, chiar acum, că vin alegerile [din 1996, nota mea] și trebuie să câștigăm...”

Câștigați, tovarăși!

Aflu că D.C.M. este (de când?) foarte religios. Pretinde că nu este unul dintre cei treziți după revoluție, nuuu, el era de mai înainte: stătea în casa lui Ioan Alexandru (“casa” - care? cămăruța de la Sterescu cedată mie - cu tot cu pat...?, nu: pe atunci Ion - nu Ioan - Alexandru era “doar” un poet și un Ion, nu devenise brâncovenizator al Ceaușescului), în bune relații cu preotul Marchiș - să fie de mirare? - cu “înalt preasfinția sa Bartolomeu Anania” - ceea ce confirmă inițiala proastă impresie despre “machedonul și greul”

(de ce și?) de el. După ce m-a atacat în 22, sărînd în apărarea imaculatei Monica Lovinescu, nu mi-a făcut nici cald nici rece. Însă după ce Dan Petrescu a povestit, în scris: întrebat de ce a afirmat, în 22, că Goma minte totdeauna, însă adineauri recunoscuse că spune adevărul în 80% din cazuri? - iar creștinul, credinciosul D.C.M. a ridicat din umeri, mormăind ceva din care s-a înțeles că el lucrează pentru Humanitas, Monica este autoarea lui Liiceanu, așa că...

Închid paranteza - prea lungă cu credinciosul machidon și grec - nu merită el atâta atenție.

Mă întorc la filmul lui Daneliuc: Tot Ana:

«Cine era la Cinematografie, atunci? Nu cumva Pintilie? Secundat de secundu-și: Groșan?»

Cam da, vorba ardeleanului.

Și dacă înmormântarea mea de către bravii colegi români, adevărat, a început cu acțiunea lui Liiceanu și a continuat cu a lui Pintilie? Întrebare proastă: ce se va fi întâmplat cu filmul, cu pelicula? Va fi fost băgată-la-beci sau distrusă? Din inițiativa cui și cu acordul cui?

Prea multe întrebări pentru azi.

F E B R U A R I E

Joi 1 februarie 2007

A murit Gheorghe Crăciun. Nu ne-am cunoscut față către față. Nu i-am citit cărți, doar fragmente și câteva intervenții teoretice. Mi s-a părut câlțos, plicticos (dacă nu știa să-povestească-o-întâmplare...), iar în chestiunea Țepeneag - de-a dreptul... nedrept. Adevărat că Țepeneag dăduse *la*-ul: prioritatea lui (a lui Țepeneag) în materie de... onirism («Eu am fost primul oniric din România!», «Ba eu am fost primul și ultimul...» - să te-apuce blânzu)! Într-un fel bine că a plecat dintre noi Dimov: ar fi răs până i s-ar fi făcut rău. Dumnezeu să-l odihnească pe Gheorghe Crăciun. - nu doar pentru că a semnat și el Apelul pentru reintrarea mea în drepturi.

În *Argeș* 1/2007 un anunț pentru **Arta refugii**. Este menționată și coperta: Filip Goma (singura satisfacție a sa).

LIS este prezent cu un text din care extrag:

...“Las la o parte faptul care m-a mirat la culme, că tocmai “naționaliștii” lui C.V. Tudor s-au luptat la scenă deschisă cu neoconservatorii-tradiționaliști Andrei Pleșu-Gabriel Liiceanu-H.R. Parapievici, cu această ocazie. Asta a dat de gol la cât de nuanțate sunt baricadele ridicate în România în războiul pentru păstrarea puterii (în orice domeniu, dar mai ales cel cu acoperire în întreaga țară) și a prestigiului public, prea compromis de trecutul colaboraționist. Distanțarea critică are azi legătură doar cu frustrările personale adunate de “postistoria” fiecăruia, nu de postistoria statului român. Pe când din acest an ar trebui să fie redefinite “categoriile cu care operăm”, dihotomia fiind: “europenizați” cu “tradiționaliști”... Te doare capul. Vom avea de aici înainte un adevăr românesc și un adevăr european “pe câmpul intelectual”. Asta, în timp ce Paul Goma, marele scriitor-disident, singurul de anvergură (recunoscut ca atare în “Raportul” condamnării comunismului citit în fața Parlamentului de către președintele României) e tot exilat la Paris (“integrat” din perioada comunismului românesc în Europa, nu?), nu a reintrat în drepturile de cetățean român (cu toate reparațiile postcomuniste de rigoare;

domnia sa locuiește și azi la Paris cu chirie, cu familia, refuzând cetățenia franceză), n-a revenit în țară din 1977 și e interzis în revistele care apar sub egida Uniunii Scriitorilor (de neimaginat, după 17 ani de la Revoluție / Lovitura de Stat din Decembrie 1989!). Trădat și de scriitori și USR, Paul Goma rămâne victima ticăloșiei comuniste și postcomuniste a celor care au pe mână funcții-cheie și se cred stăpâni”...

(...)

Sâmbătă 3 februarie 2007

Ce bulibășeală dâmbovițelină povestea (tragică) a celor doi români arestați de americani de multe luni, abia alaltăieri “străbătînd” vestea și făcînd, nu valuri, ci praf: Băsescu nu știa, Tăriceanu habar n-avea, komsomolețul Ung’ mințea că anunțase familiile, famiile spuneau că nimeni din guvern nu luase legătura cu ei, doar Crucea Roșie (internațională).

Ce importanță că putoarea ungureană a fost silit(ă) să-și dea demisia, astfel stricîndu-și concediul la Viena, bietul... - și nu-mi iese din cap concediul pe care *nu și l-a stricat* Dan Cristea în august 1968, când rușii invadaseră Cehoslovacia, iar noi - printre alții - am lăsat baltă... Marea Neagră și am dat fuga la București, măcar să aflăm ce se petrece... Ziceam că demisia ungurenească va rămâne ca un gest de fațadă : uite, ce europeni ne-am făcut peste noapte, noi, securiștii din negura veacurilor și ce democrație construim noi (cam ca suedeza Iliescului). Însă nimic nu se va clinti în România: mental tot în Lumea a Cînșpea va rămâne, tot sub conducerea înțelepto-troglodistă va mărșălui spre culmi (de veac).

Din acest spectacol de ma'alà mie mi-a rămas o singură învățămîntură: noi, românii suntem atît de neam-de-robi, încât, aflînd de porcăria făcută nouă de americani am dat cuvînt de ordin să nu transpire nimic, ca să nu-i supărăm pe stăpâni - să ne bață?...

Așa făcusem și cu Taubman, inauguratorul “monumentul eroilor americani căzuți pentru liberarea României de fasciști”. În afară de cârteala de bun simț al bătrînului scînteist C. Stănescu nu am întîlnit în presă vreo propoziție de măcar îndoială, necum de punere la punct a mincinosului ambasador.

«Și ce dacă nu-i adevărat că pe “eroii” americani care ne bombardaseră în aprilie 1944 - îi eroizasem noi?; tolomacii isterici ameri-

cani care arestaseră în Irak doi bieți muncitori români “care se dedaseră la spionaj” - iar noi ne prefăcusem că ne uitam în altă parte? Adevăru-i o chestie, interesul (intern - dar înalt strategic!) altceva!»

«Că și ăia!» ar fi zis Geta Dimisianu dacă ar fi fost, ea, guvern (și ce dacă nu are legătură cu liberalii? Tăriceanu are? - doar cu Secu, prin Quintus, prin Lăzărescu, prin Câmpeanu, prin Muscă, prin Ungureanu, prin Macovei..., altfel care mai ești liberal pe-acolo, neamule?). «S-au trezit ei să fotografieze! Și ne-au creat mari-probleme cu prietenii americani!»

Mama noastră de slugi grețoase, nesimțite (și mai ce: a văzut cineva o slugă simțită?) Așa supraviețuim, așa murim: în nesimțitorie.

Duminică 4 februarie 2007

De câteva ori în acest an, 2007, mi-a trecut în zbor săgetat de rândunică gândul:

«Anul ăsta se împlinesc 30 ani de la șap' șap'»

Ei, da: se împlinesc - ei și? Mă credeți, oameni buni și femei și mai bune că din acest an, 2007, anul 1977 mi se vede cam cum se vedea 1940 pentru basarabeni și bucovineni din anul 1944?; cam cum, pentru ceilalți români, se vedea: unul de înfrângeri, de umilințe, de suferințe - însă toate uitate, îngropate? Căci noi așa “rezistăm” agresiunilor și agresorilor: *îndurînd...*

Joi 7 februarie 2007

Cum ieri am terminat o treabă (jurnalele), cum am rămas în panică, într-un picior, fără rost. Las-că gasesc eu ce să mai stric.

Placinta - mi-o transmite Dan Culcer

Federația Comunitatilor Evreiesti din Romania a aflat cu stupeoare despre hotararea Consiliului Primariei Municipiului Timisoara de a conferi scriitorului Paul Goma titlul de Cetatean de Onoare al orasului, “pentru intreaga sa activitate”.(...)

Buna dimineata, Israel! Newsletter saptamanal editat de Agentia ISRO - Press, prima agentie de presa israeliana de limba romana Nr. 421 - 7 Februarie 2007(...)

**1. Scrisoare de protest adresata de Federatia Comunitatilor
Evreiesti din Romania (...)**

**F.F. URGENT – catre PRIMARIA MUNICIPIULUI
TIMISOARA**

**Domnului Primar ing. GHEORGHE CIUHANDU
PROTEST**

Federația Comunitatilor Evreiesti din Romania a aflat cu stu-
poare despre hotararea Consiliului Primariei Municipiului
Timisoara de a conferi scriitorului Paul Goma titlul de Cetatean de
Onoare al orasului, “pentru intreaga sa activitate”.Consternarea
organismului reprezentativ al evreimii romane se datoreaza in exclu-
sivitate antisemitismului virulent care impregneaza multe, daca nu
majoritatea luarilor de pozitie ale dlui Goma in arena publica.
O parte insemnata a scrierilor literare, memorialistice sau publicis-
tice ale autorului Paul Goma este intesata de falsificari crase ale isto-
riei. In aceste scrieri, etnia evreiasca este prezentata, in ansamblul ei,
ca raspunzatoare pentru o serie intreaga de nenorociri care s-au aba-
tut peste Romania - de la rascoalele taranesti din 1907 si pana la pier-
derea Basarabiei, instaurarea comunismului si falsificarea vinovata
a trecutului, atat in vremea regimului totalitar cat si dupa rasturna-
rea acestuia.

DI Goma are incontestabile merite de important opozant al
comunismului, dar, in acelasi timp, de la o vreme, el a urmarit si
continua sa urmareasca, intr-o maniera vadit tendentioasa, culpabi-
lizarea evreilor pentru vinovatii imaginare, in “cea mai buna” tradi-
tie a antisemitismului. In opinia sa, evreii ar fi un corp etnic monoli-
tic, care a complotat mereu si complateaza si astazi impotriva popo-
rului roman, inclusiv printr-o pretinsa instigare la nerecunoasterea
valorii literare a scrierilor semnate Paul Goma si la izolarea sa in
viata intelectuala romaneasca.

Antisemitismul cultivat de Paul Goma este cu atat mai perni-
cios cu cat faima domniei sale de curajos dusman al totalitarismului
l-ar recomanda, in conditii normale, ca punct de reper moral pentru
tanara generatie. Din nefericire, luptatorul contra ideilor si practici-
lor totalitare este dublat, in mod straniu, de un practicant al urii ira-
tionale la adresa unei intregi etnii. Or, aceasta atitudine programa-
tica corespunde insasi definitiei rasismului.

Acordarea acestei distinctii se afla in contradictie flagranta cu
pozitia unor reprezentanti de marca ai societatii civile romanesti, a
Uniunii Scriitorilor, care au condamnat elucubratiile antisemite ale

lui Paul Goma.

In atari conditii, Federatia Comunitatilor Evreiesti din Romania protesteaza energic impotriva acordarii, de catre Municipiul Timisoara, a titlului de Cetatean de Onoare, unei persoane care nu poate aduce decat dezonoare justificatului renume de care se bucura, de multe decenii daca nu de secole, orasul dumneavoastra, ca loc al convietuirii armonioase a etniilor si religiilor.

**Cu multa stima si consideratie,
Dr. Aurel Vainer - PRESEDINTE**

Normal: Ce pot face Sentinelele (ei/ele așa își zic)? Sentinelele sentinelizează. Scrutează. Pândesc. Ca de pe vârful Golanului, cu mâna-cozoroc deasupra sprincenelor. Cum observă oarecare mișcare (neliniștitoare, antisimită) la dușman, dau alarma! Ciudat, numai pentru cine nu vrea să știe cu ce se ocupă Paznicii Templului: cu paznicizarea Templului, scurt!

Și mai scurt: cu h o l o c a u s t i z a r e a *goilor*.

Cum de a apărut Protestul evreilor înainte de Anunțul decernării cetățeniei de onoare a Timișoarei?

Uite-așa, pocnind din bici (pe lângă voi). Inversarea cronologiei face parte din arsenalul tradițional al sioniștilor : dar nu explicau Ehrenburg și Grosman că evreii din Basarabia “se răzbunaseră - în 1940-41 - pe români, fiindcă aceștia îi masacraseră... în 1941-43”...?

Deși s-ar putea să nu fie inversiune decât în ochii mei:

Dacă eu nu am primit comunicarea (că am fost așa și pe dincolo încetățenit la Timișoara), nu semnifică absența ei. Și Basescu îmi scrisese - și încă în două rânduri - iar epistoliile sale urmaseră drumul normal-ocolit-târcolit, întâi la Cotroceni, apoi pe la Ambasada României, unde stătuseră la murat-examinat-aranjat, abia după aceea fuseseră introduse în cutia mea poștală de un curier de taină (își va fi ținut epoleții pe dinăuntru - să nu i se audă...). Astfel durase - de drum vorbesc - în jur de două săptămâni, când o scrisoare simplă, fără grad de Secu, face între 4 și 7 zile (în timp de grevă PTT).

Dacă punem timpul la loc, normal, cursiv, socotesc că anunțul-anunțarea ar fi putut ajunge la destinatar (eu) de câteva ori, nu?

Se vede că nu. Iar pentru că și bănățenii sunt români relati-

vizatori, putem pentru ca să spunem: nu a sosit (hârtia aceea, de ea vorbesc), pentru că nu a plecat.

Și (cam oare) de ce nu va fi plecat (dacă va fi fost redactată)?
Câteva ore mai târziu Mircea Stănescu îmi trimite:

“Proiect de hotarare din 23.01.2007

Privind conferirea titlului de Cetățean de Onoare al municipiului Timisoara domnului PAUL GOMA

“Consiliul Local al Municipiului Timisoara

“Ca urmare a referatului cu nr. nr. SC2007 - 24622 / 15.01.2007, al Primarului Municipiului Timișoara, domnul Gheorghe Ciuhandu;

Având în vedere avizul Comisiei pentru cultură, știință, învățământ, sănătate, protecție socială, turism, ecologie, sport și culte și al Comisiei pentru administrație locală, juridică, ordine publică, drepturile omului și probleme ale minorităților;

“În conformitate cu prevederile articolului 38 litera (v) și articolului 46 alineatul 1 din Legea nr. 215 / 2001 privind administrația publică locală;

“HOTARASTE

“ARTICOL UNIC: Se conferă titlul de Cetățean de Onoare al Municipiului Timișoara domnului PAUL GOMA, pentru întreaga activitate.”

Amănunte: Prietenul meu Stănescu’ mi-a trimis o copie capturată de pe ecran (scuze pentru imprecizia tehnică), ca să am o idee... Dar însă totuși... Actul este doar un *proiect*; datat: 23 ianuarie 2007, actul destinat mie nu mi-a parvenit nici azi, 7 februarie - fie ca nu a fost trimis din neglijență românească, din prudență idem, fie ca urmare a intervenției Federației Evreilor. Membrii săi - dar și persoanele-de-sprijin-eterne dintre *goi* vor fi cunoscut “actul” desigur, din momentul hotărârii emiterii lui, din ședințele lor municipale și fuga-fuga, anunțaseră Centrala pecumcă se pregătește un nou și criminal atac antisemit - unde: la Timișoara! Protestul din *Buna dimineata, Israel!* Nr. 421 - 7 Februarie 2007 - e tradiv, și (în plus, vorba lui Săraru!) nu am aflat data redactării sale, probabil-sigur chiar înaintea momentului redactării anunțului, în virtutea tacticii milenare a “apărării preventive”.

Seara: după alte investigații, Mircea Stanescu îmi scrie că timișorenii au aprobat hotărârea, însă, ca să nu-i stârneasă pe holocaustologi, nu o au făcut cunoscută...

Asta vine așa: Românii sunt curajoși - dar să nu se știe...

Joi 8 februarie 2007

M-am deșteptat cu cele mai bune și mai curate intenții. Dar, vorba neasemuitului Aurel Păuna: «Și-acum ce fac cu ele?»

Un vis straniu: mă bărbieream în fața oglinzii - deci mă vedeam (și nu vedeam că îmi dau jos și barba!). Această "inconștiință" m-a făcut să mă trezesc.

Cititorii în vise spun că bărbierirea (mai ales a bărbii, a ce altceva? nu spun!) nu-i a bună: rușinare mare va păți bărbieritul!

Mircea Stanescu și Valerian Stan îmi transmit un "ecou" dinspre Timișoara:

"Ziua de Vest,

Prefectul ataca hotărârile Consiliului Local Timisoara

Inflatie de titluri de cetateni de onoare

Prefectura a luat la ochi Consiliul Local Timisoara. Prefectul declara ca multe proiecte ce au fost votate de consiliul local sunt analizate si urmeaza sa fie atacate în contencios, pentru ca au anumite semne de întrebare, din cauza legalitatii sau oportunitatii lor.(...)

Se contesta titlul lui Goma

Consiliul local a acordat titlul de cetatean de onoare al municipiului Timisoara lui Paul Goma, la cererea asociatiilor de revolutionari, cu o actiune pornita în acest sens de regizorul Ioan Ieremia. Liderii comunitatii evreiesti din oras au protestat fata de aceasta masura, deoarece acesta ar fi avut unele "derapaje antievreiesti". Prefectul spune ca a primit unele mesaje de la Consiliul Local Timisoara, cum ca chiar si unii consilieri locali ar dori atacarea acestei hotarâri. "Este o inflatie de titluri de cetateni de onoare, care nu stiu cui foloseste. Eu sunt de patru decenii în orasul asta, dar nu-i recunosc pe nici unul ca si cetatean de onoare, care ar fi facut ceva pentru orasul asta. Cel putin 90 la suta", spune prefectul de Timis, Ovidiu Draganescu.

Hotarârea de acordare al titlului de cetatean de onoare lui Paul Goma nu poate fi atacata din punct de vedere al oportunitatii. Prefectul

poate face acest lucru numai pe lege.

E... democrație

Prefectul spune ca va verifica regulamentul de acordare a acestor titluri de cetateni de onoare si unde se vor semnala inadvertente, va ataca. "E parerea domnului prefect. Astea nu-s argumente. E hotarârea consiliului local. Nu e treaba prefectului sa spuna asa ceva. Mie-mi pare rau ca domnul prefect gândeste asa. E democrație pâna la urma", spune viceprimarul Adrian Orza.

(...) Adrian PANDURU

Vineri 9 februarie 2007

Vânzoleală puternică pe plaiuri mioritice. Directorimea fără direcție a neamului românesc s-a mobilizat la sfert de tură pentru apărarea lui Băsescu - împotriva cui? Ce întrebare: împotriva celor care dau impresia ca sunt împotriva Băsescului cu același nume.

Oare de ce am amintiri ticăloase?: Pro-Băseschiada de acum este copia conformă a Pro-Ilieschiadei din 2002. Nu am văzut lista semnatarilor, dar sunt convins: majoritatea va fi cea care-l "apărase pe Iliescu de Vadim": Liiceanu, Adameșteanu, Pleșu, Mihăieș, Tismăneanu, Blandiana, Patapievici! Fiind ea "pentru democrație, împotriva dictaturii!"

În principiu acum (acum-ul durează de la orele 12) ar trebui sa primesc cărțile de la București. În duet (sic) cu nevenirea cărților, Ștefana mă înștiințează ca a vorbit cu cineva de la Timișoara (i-a rostit numele, eu nu i l-am reținut); acela a promis că luni îmi trimite o scrisoare în care îmi va spune că am fost numit (?) cetățean de onoare. Pot dormi liniștit: Timișorenii veghează. Și se miră că nu am primit nici o înștiințare...

Concluziune: Bănățenii sunt fruncea românimii.

"Paul Goma, motiv de galceava la Timisoara

"Comunitatea evreiasca protesteaza impotriva conferirii titlului de Cetatean de Onoare al orasului unei persoane acuzate de antisemitism

"Federatia Comunitatilor Evreiesti din Romania si Ambasada Israelului la Bucuresti au transmis un protest Primariei Timisoara, dupa ce cotidianul "Romania libera" a atras atentia, inca de saptamana trecuta,

asupra inoportunitatii de a i se conferi fostului disident Paul Goma titlul de cetatean de onoare al orasului.

“In documentul adresat primarului Gheorghe Ciuhandu, Federatia Comunitatilor Evreiesti isi manifesta stupoarea fata de decizia alesilor locali de a onora cu o astfel de distinctie o persoana aflata in centrul unui imens scandal de antisemitism.

“Reprezentantii comunitatii evreiesti si cei ai diplomatiei recunosc meritele lui Paul Goma de important opozant al comunismului, dar considera ca in ultima vreme scriitorul cultiva un antisemitism periculos. “Dl.Goma are incontestabile (...) merite de important opozant al comunismului, dar, in acelasi timp, de la o vreme, el a urmarit si continua sa urmareasca, intr-o maniera vadit tendentioasa, culpabilizarea evreilor pentru vinovatii imaginare, in «cea mai buna» traditie a antisemitismului”, se mai arata in protest.

“Opiniile fostului disident nu sunt agreate nici de elitele culturale din tara noastra, care au reactionat imediat si care la ora actuala se afla in plin proces cu Paul Goma.

“Pe acest fond, Primaria Timisoara a gasit de cuviinta sa ii acorde acestuia titlul de “Cetatean de Onoare” al orasului, “pentru intreaga sa activitate”, gest total inoportun, care putea linistit sa fie amanat, cel putin pana la finalizarea procesului.

“Responsabilitatea, pasata Consiliului Local

“Culmea este ca, inainte de sedinta de Consiliu Local din 30 ianuarie, cand s-a votat acordarea distinctiei, mai multi alesi au fost sesizati, chiar de ziaristii “Romaniei libere”, in legatura cu faptul ca nu era momentul sa ii fie acordata distinctia lui Paul Goma.

Cu toate acestea, “masina de vot” a functionat perfect, propunerea fiind “validata” in unanimitate. Cum era de asteptat, reactiile nu au intarziat sa apara. Mai mult decat atat, Ambasada Israelului si-a manifestat speranta ca autoritatile de pe Bega isi vor reconsidera propunerea.

“Cu alte cuvinte, conducerea Primariei este “somata” la modul elegant sa-i retragă lui Goma titlul conferit. Cat priveste pozitia municipalitatii in aceasta chestiune, “pisica” a fost pasata inapoi alesilor locali. “Titlul a fost acordat de Consiliul Local”, a precizat purtatorul de cuvânt al Primariei, Flavius Boncea.

“Ambasada Israelului in Romania a remis protestul inclusiv Prefecturii Timis, precum si Ministerului Administratiei si Internelor. “*Romania libera* editia Transilvania Banat”, Laura M. Fortiu, 07 feb 2007”

Sâmbătă 10 februarie 2006

Tot Dan Culcer îmi transmite:

ROMANIA JUDETUL TIMIS

PRIMARIA MUNICIPIULUI TIMISOARA

BIROUL RELATII PUBLICE Nr. SC2007 - 24622 /

15.01.2007 (...)

BIROUL RELATII PUBLICE

Nr. SC2007 - 24622 / 15.01.2007

Bd. C.D. Loga nr. 1, Timisoara, tel/fax: 0040256 - 408.300, e-mail:
relatii publice@primariatm.ro internet: www.primariatm.ro

REFERAT

Propunere de aprobare a acordarii titlului de Cetatean de Onoare
al Municipiului Timisoara domnului PAUL GOMA (...)

Domnul Paul Goma s-a nascut in anul 1935, la 2 octombrie,
in satul Mana, comuna Vatici din Basarabia.

In mai 1952, Paul Goma, elev in clasa a X-a a Liceului
Gheorghe Lazar din Sibiu, este convocat la Securitate si retinut opt
zile, dupa care este exmatriculat din toate scolile din tara deoarece
sustinuse in scoala cauza luptatorilor anticomunisti. Reuseste sa se
inscrie la Liceul Radu Negru din Fagaras, pe care il va absolvi in
anul 1953.

In 1954 reuseste la Institutul de literatura si critica literara
"Mihai Eminescu". Din 1955 incepe dispute cu profesori ai
Institutului, fapt ce duce ca in iunie 1956 sa fie judecat de catre
Rectoratul facultatii. In octombrie 1956 preda carnetul UTM in
semn de protest fata de evenimentele din Ungaria. Este arestat in
luna urmatoare acuzat de tentativa de organizare de manifestatie
ostila fiind condamnat in anul urmator la doi ani inchisoare corec-
tionala pe care o executa la inchisorile Jilava
si Gherla. Este trimis apoi cu domiciliul fortat in Baragan, la
Latesti, unde ramane pana in 1964.

Publica la Editura de Stat pentru Literatura si Arta, romanul
"Ostinato" [sic - nota mea] si debuteaza la revista "Luceafarul" cu
povestirea "Cand tace toba" in 1966. In vara anului 1967 trimite

prima varianta a romanului Ostinato in Occident, motiv pentru care va avea repercusiuni mai tarziu.

La sfarsitul lui 1968 este reprimit [re-sic] in Partidul Comunist Roman. In aprilie 1970 preda romanul "Usa" editurii Cartea Romaneasca, care insa este respins ca urmare a pretinsei "decodificari" de catre Alexandru Ivansiu, [re-re-sic] la doua personaje din carte, cum ca ar fi vorba de cei doi sotii Ceausescu.

Ulterior si manuscrisul acestui roman este trimis in Occident.

In octombrie 1971 apare in limba germana, publicat de catre editura Suhrkamp Verlag, romanul Ostinato, la targul de carte de la Frankfurt. Paul Goma apare la stand cu acest roman cu titulatura de "carte interzisa in Romania". Imediat se propune excluderea sa din partid "pentru ca a pus in mana dusmanului o arma cu care sa loveasca in patria noastra?".

La aceeasi editura vest-germana, in 1972 apare si romanul Usa, preluat in 1974, in franceza, la Gallimard. Prin aceste carti Paul Goma intra in circuitul european, ajungand la mari conflicte cu autoritatile comuniste de la Bucuresti, culminand cu "Miscarea '77" si soldate cu arestarea si detentia sa la Rahova.

La 20 noiembrie 1977, Paul Goma pleaca in exil impreuna cu familia. Ajunsi la Paris cer azil politic. Aici scriitorul va continua lupta sa impotriva regimului comunist de la Bucuresti si a lui Ceausescu.

Abia dupa Revolutia din 1989 i se publica si in Romania o parte din carti. Ii apar articole in revistele Vatra, Familia, Timpul si Jurnalul Literar.

Paul Goma si familia locuiesc in continuare in Franta. Cu toate ca are o bogata colectie de lucrari publicate, atat in tara cat si in strainatate, Paul Goma nu este membru al Uniunii Scriitorilor, din care a fost dat afara in 1977 de catre conducerea de atunci a Uniunii.

In 2002, Paul Goma scrie eseul "Saptamana rosie 28 iunie – 3 iulie [1940] sau Basarabia si Evreii". In lucrare, autorul prezinta atrocitatile comise de populatia neromana (printre care si evrei) in timpul retragerii trupelor si administratiei romane din Basarabia si Bucovina, de dupa ultimatumurile sovietice din iunie 1940. Explicatia autorului pentru fermitatea cu care regimul antonescian

ii pedepsise pe evrei, după 22 iunie 1941, consta în răzbunarea pentru faptele reprobabile din anul precedent. Totodată Paul Goma militează pentru asumarea responsabilității evreilor pentru crimele comise contra romanilor și este contra distorsionării istoriei în vederea instituirii unui mit exclusiv al genocidului doar contra evreilor în scopuri politice (de dominație), economice (extorcere de fonduri) și de culpabilizare a tuturor celorlalte națiuni ne-evreiești, fără o analiză critică a propriilor acțiuni criminale antiromânești, susținute și aprobate de cvasi-totalitatea cercurilor evreiești. Între anii 2002 și 2005 eseul a cunoscut numeroase variante. Prima ediție tipărită a apărut la Editura Museum din Chișinău (2003), iar cea de-a treia la Editura Vremea, București (2004).

Propunem să se acorde domnului Paul Goma titlul de Cetățean de Onoare al Municipiului Timișoara. Menționăm că această propunere de a i se acorda titlul de Cetățean de Onoare al Municipiului Timișoara domnului Paul Goma a fost făcută de domnul primar Gheorghe Ciuhandu, la inițiativa Asociației Victoria, Asociației Altar, a domnului Ioan Ieremia, regizor al Teatrului Mihai Eminescu, iar referatul a fost întocmit de Biroul Relații Publice din cadrul Primăriei Municipiului Timișoara.

GHEORGHE CIUHANDU Primarul Timișoarei

Adrian Bragea
Sef Birou Relații Publice

Mirela Lasuschevici
Sef Serviciu Juridic

Înainte de a primi - prin Dan Culcer - propunerea, îmi parvenise un mesaj explicativ semnat Flavius Boncea, purtător de cuvânt al primarului Ciuhandu.

Copiez din *Ziua* - nu strică să fie aici, în traista săracului :

“Eminescu despre Basarabia Drepturile Romaniei

"De câte ori s-au făcut în Parlamentul nostru întrebări guvernului asupra adevăratelor condiții de pace ale Rusiei, de câte ori s-a ridicat în presa chestiunea Basarabiei, de atâtea ori guvernul răspundea că nu știe nimic, căci și celelalte guverne nu știu nimic despre aceasta, iar în privința Basarabiei ne răspundea *Românul*. Calomniile de-ale conservato-

rilor, ca sa discrediteze guvernul, scorniri ca sa amageasca opinia publica, cai verzi pe pereti si inventii care pun la indoiala loialitatea inaltului nostru aliat, cum care se va risipi la cea dintai raza de adevar.

Iata, in fine, ca sosi generalul Ignatev, pentru a ne spune noua tuturor ca Dumnezeu a facut lumea la 1812 si ca pentru Rusia numai aceea e drept, ce s-a facut de atunci incoace. Deci, fiindca au anexat Basarabia la 1812, trebuie sa reanexeze astazi particica ce-am recapatat-o cu mare greu la 1856. Stiindu-se ca lumea nu-i facuta la 1812 si Basarabia a fost a noastra din veacul al XIV-lea, ba poarta chiar numele celei mai vechi dinastii romanesti, a dinastiei Basarabilor, care luase partea de loc de la tatarii intr-o vreme in care nu prea era vorba de imparatia ruseasca si fiindca guvernul nostru stie importanta impreunata cu aceasta cucerire a lui Mircea cel Batran, era natural ca guvernul nostru... sa nu stie nimic, absolut nimic despre intentia Rusiei, ba mai mult, inca, atat era de nestiutor asupra acestui punct pe care celelalte puteri il stiau inaintea trecerii Dunarii a armatelor rusesti, incat au intrat si in razboi pentru rusi.

Ca sa aratam cata dreptate avea guvernul ca nu stie absolut nimic, reproducem pasajele de mai jos din nota pe care contele Suvalof a comunicat-o lui lord Derby deja la 8 iulie 1877. Aceasta nota da asigurari cum ca interesele engleze nu vor fi atinse nici in Egipt, la Canalul Suez, nici la Golful Persan, nici la Dardanele, pentru ca Rusia pune mare pret pe neutralitatea Angliei. Apoi spune conditiile unei paci care s-ar incheia inainte de a trece rusii Balcanii. In aceste conditii se prevede reforma Bulgariei, rotunjirea frontierelor Serbiei, noua pozitie a Bosniei si Hertegovinei, si in sfarsit vine la Romania si la pretentiile proprii ale Rusiei.

Cat despre Romania, care si-a proclamat neatarnarea, imparatul e de parere ca aceasta e o chestiune ce cauta sa fie reglata prin intelegere comuna. Daca Poarta ar cere pace si ar primi conditiile pomenite mai sus, inainte de a fi trecut armatele noastre Balcanii, Rusia ar primi pacea, dar si-ar pastra dreptul de a conditiona prin sine cateva foloase ca compensatie pentru cheltuielile de razboi. Aceste foloase n-ar intrece retrocesiunea Basarabiei cedata la 1856 pana la malul de nord al Dunarii (exceptandu-se asadar Delta Dunarii) si cedarea Batumi-ului impreuna cu teritoriul invecinat.

In asemenea caz, Romania ar fi despagubita prin intelegere comuna sau prin proclamatia neatarnarii sale, sau, "ramanand vasala", prin cesiunea unei parti din Dobrogea. Daca Austro-Ungaria ar cere de asemenea o compensatie, fie pentru castigurile Rusiei, fie pentru siguranta contra reformarii facute in favoarea principatelor crestine din Peninsula Balcanica, atunci Rusia nu se va impotrivi ca Austro-Ungaria sa-si afle aceasta compensatie in Bosnia si, in parte, in Hertegovina.

Acestea sunt bazele pe care le-ar aproba imparatul cu intentia de a stabili o intelegere cu sine in Europa si Anglia si de a ajunge in curand la pace.

Incolo Rusia ameninta ca, daca Turcia nu s-ar invoi cu aceste conditii, inainte de a trece ostirile rusesti Balcanii, atunci conditiile vor deveni mai grele. Din aceste destainuri aflam doua lucruri aproape cu siguranta. Intai, ca Anglia a stiut conditiile adevarate de pace inca de la 1877, al doilea ca Austria le-a stiut asemenea, de vreme ce i s-a propus, drept compensatie pentru castigurile rusesti Bosnia si o parte din Hertegovina. Al treilea, ca deja din iulie 1877 Rusia ceruse pentru sine Basarabia. Este verosimil ca Austria care nu vrea Bosnia si Hertegovina, si Anglia, care tine la existenta Turciei, fara a face o chestiune capitala din aceasta experienta, sa nu fi spus nimic ministerului nostru de Externe despre aceasta. Se potrivea oare cu rolul guvernului roman sa tagaduiasca acest lucru si sa ne joace pana acum trista figura a unui inselator inselat?

Ceea ce am cerut e ca guvernul liberal, presupunandu-l chiar compus din oameni instrainati, sa spuna sincer pericolele in care pluteste tara si sa se duca in intunericul din care a iesit, pentru a lasa sa lucreze oamenii a caror nume de la 1870 incoace e legat cu insesi destinele tarii si a caror cea mai mare glorie ar fi sa moara pentru o tara al carei trecut sa predomneasca in aceste momente, in care istoria intreaga a Romaniei e primejduita. Si creaza-se ca cel din urma razez din vremea lui Stefan Voda sau a maritilor Basarabi are mai mult simt istoric si mai multa iubire de tara decat veniturile care decid astazi asupra tarii romanesti."

Timpul, 1878

(...)

Luni 12 februarie 2007

În *Ziua* de azi Teșu a publicat un comentariu în legătura cu un evreu (savant) din Roma care a publicat o carte în care confirmă - parțial - sacrificiul de către evrei a unor copii creștini. Și despre scandalul iscat.

Un comentator de pe forum zice ca chiar și prin această calomnie evreii sunt în stare să producă valuri atunci când apa s-a oarecum liniștit. Chestia cu sacrificiile umane este lichidată de câteva milenii, de când Avram a fost împiedecat să-l sacrifice pe Isac - de atunci nu mai este permisă vărsarea de sânge omenesc în scopuri rituale. Ceea nu-i împiedecă pe evrei sa bată maioneza - aparent, în defavoarea lor, scontînd însă pe "întoarcerea" scandalului, folosul tot fiind tot al lor: se va vorbi despre ei, despre permanenta

lor stare de victimă. Nu mă voi mira dacă tot așa, într-o “pauză” vor re-provoca scandalul protocoalelor Sionului. Bineînțeles, “savantul” următor va folosi și el ne-generalizarea: «Nu toți evreii - numai unii...»

Am primit:

“Stimate domnule Paul Goma,

Va trimit editorialul scris de Cosmin Bradu si publicat in ziarul "Timisoara" de sambata, 10 februarie 2007. Cu respect, Flavius Boncea.

“Tânărul Prefect vs. Românul Goma

“Câți dintre timișoreni au auzit de Paul Goma? Poate că nu prea mulți. “Printre cei mulți se află și boss-ul Prefecturii, Ovidiu Drăgănescu. Că nu știm prea multe despre Paul Goma nu e o crimă. Dar contestarea unei personalități de talia încă dizedentului - după mai bine de 17 ani de democrație!!! - de la Paris este o mare greșală. Ovidiu Drăgănescu are totuși scuza vârstei, când contestă hotărârea Consiliului Local Timișoara, prin care românul Goma este uns Cetățean de Onoare al orașului de pe Bega. Având puțin peste 40 de ani, Prefectul își poate aminti cu greu ce a făcut Paul Goma în anul 1977, an în care scriitorul a fost silit de regimul comunist să aleagă drumul exilului. Și mai greu poate conștientiza tânărul reprezentant al Guvernului în județul Timiș de ce Paul Goma a avut curajul să spună NU practicilor comuniste după revolta maghiară din 1956, act pentru care încă dizidentul a făcut pușcărie politică timp de doi ani, în temnițele de la Jilava și Gherla. Din păcate, despre Paul Goma știm doar ceea ce trebuie să știm, sau mai bine spus ce ne-au servit puterile ce s-au succedat după 1989. Statul român, indiferent de cine a fost condus, la 17 ani de la înlăturarea comunismului, nu s-a sinchisit să facă un pas decisiv în privința celui care a scris peste 60 de cărți traduse în toate limbile de circulație internațională (franceză, engleză, germană sau italiană). Românii au fost intoxicați cu tot felul de refrene din care reiese faptul că scriitorul român ar fi antisemit sau într-un etern conflict cu elita intelectualilor din țară. În ceea ce privește apartenența lui Goma la antisemitism ar trebui să ne abținem, mai ales că soția acestuia este evreică.

“Gestul consilierilor locali, prin acordarea titlului de Cetățean de Onoare românului Paul Goma, nu este unul extrem, ci mai degrabă unul care definește personalitatea orașului care a devenit prima oază din România care s-a lepădat de blestemul unui sistem care a afectat mentalități timp de mai bine de 40 de ani. Sistem pe care Goma l-a renegat încă

de la începuturile lui, la începutul anilor 50. Gestul consilierilor locali este primul pas spre o necesară reparație morală pe care România i-o datorează încă dizidentului Paul Goma. Acest pas ar trebui urmat de statul român, care are obligația morală de a repune în drepturile cetățenești familia Goma. Familia ROMÂNULUI Goma.

Cosmin BRADU”

De pe blogul lui Andrei Bădin - luni, februarie 12, 2007:

“Ambasadorul Israelului îl reclamă ministrului de interne pe Paul Goma

“Ambasadorul Israelului în România a protestat față de acordarea titlului de cetățean de onoare al Timișoarei scriitorului Paul Goma, transmite Europa Liberă. Ambasadorul a adresat o scrisoare de protest ministrului de interne și primarului din Timișoara, argumentând că Paul Goma este autorul mai multor articole cu tentă antisemită spune revista maghiară Nyugati Jelen, citată de postul de radio din Praga”.

“Ambasadorul Israelului” mă reclamă ministrului de interne! O fi frate (ori soră) cu Victor Stepaniuk, inenarabilul deputat de la Chișinău, cel care în Parlamentul de pe Bâc, într-o limbă românească din cea care nu există ceruse Culturii, Procuraturii, Internelor: “cărțile lui Pavel Goma, distribuite gratuit în Republică să fie confiscate și să le fie interzis accentul la tineretul nostru sănătos”...

Cu asta se ocupă un ambasador ? Cu ridicarea mâinii și pârîrea elevului care...

«S-a bișit în clasă! O comis o bișină cu tentă antisimită!»

Marti 13 februarie 2007

Deci iar au început câinii a-mi face semne amicale, încolțindu-mi nădragii. Ei sunt muuuulți și/dar proști, noi atât de puțini (deși deștepți-foc-pe-la-la-inimă...)

Până acum, chiar dacă fuseseră adunați sub câte un stindard “antifascist”, agresorii erau vizibili, prin nume, ai fi zis că indignații mi ți se indignarisiseră câte unul, iar la colț se întâlneră cu alții : «Și tu ?» «Și eu!», deci porniseră împreună la “lupta-cea-mare

împotriva rasismului și antisemitismului” (nepăsarea față de logică, față de limbă fiind emblema lor: și-ul) - vezi Apelurile felurite din care nu lipseau Oișteanu, Shafir, Katz, Florian - R. Ioanid nu - precum și vânjoșii *goi*: Andreescu, Totok, Antonesei, Petreu, Vighi... Din acest an, 2007 Apărătorii Preventivi au trecut la Proteste instituționalizate: Federația Evreilor, Ambasada Israelului. Care instituție se va manifesta, în continuare? “Monitorizată” lui Katz?, “Universitatea creștină” a lui Al. Florian?, “Institutul «Wiesel»”?, “Universitatea Cluj”, dirijată de Shafir și Petreu (va fi cooptat și Laszlo, doar a-dat-dovadă din plin)? “Uniunea Scriitorilor români”?, “Uniunea scriitorilor de origine română”? Pe când Academia? Asociația Vânătorilor? Dar Ziariștimea dâmbovițelească sub îndrumarea neasemuitului jurnalete, tovarășul inginer CuraT Popescu? Să nu lipsească Uniunea Sovietică a Editorilor operînd pe teritoriul României: Humanitas, Polirom, Paralela 45, Institutul Cultural Român!

Miercuri 14 februarie 2007

Ieri ne-a venit hârtia ușurătoare care ne promite scăparea - provizorie - de coșmar, de tiranie.

Mă întrebam cine o fi “ambasadorul Israelului” cel care a protestat cu nesfârșit curaj - stepaniuk-esc “într-un ziar ungiuresc, după cum relatează un post de radio de la Praga”? Eu credeam că e un bărbat. Ei bine, m-am înșelat: mi se spune că nu, nu este un bărbat, ci tot tovarășa noastră Rodica (cea cu telefonul, nu cea cu urciorul) Radian Gordon, supraveghetoreasa presei românești - am văzut-o încă acum doi ani într-o fotografie din *Ziua*: SRS ascultînd cu respect directivele “vizitatoarei” iar V. Roncea în picioare, îndărătul ei...

Informatii de pe site-ul Ambasadei Israelului la Bucuresti:
Rodica Radian-Gordon, Ambasadorul Statului Israel la București

Date personale:

Data nașterii: 10.07.1957, București

Data emigrării în Israel 1963

Starea civilă: căsătorită, 3 copii

Studii:

1980-a absolvit Universitatea Ebraică din Ierusalim, Facultatea de Biologie

1982- masterat în biochimie (M.Sc.)

1987- doctorat în biochimie (Ph.D.)

1989- cursuri de management

Activitatea profesională:

1991-1993- Academia Diplomatică de pe lângă Ministerul Afacerilor Externe - Ierusalim

1993-1996- secretar II la Ambasada Statului Israel la Varșovia

1996-1999- secretar I la Misiunea israeliană de pe lângă Comunitatea Europeană-Bruxelles (afaceri externe, NATO)

1999-2000- consilier la Departamentul Economic al MAE Israelian

2000-2001- Colegiul National de Apărare

2002-2003- director al compartimentului Aspecte Economice și Strategice la Centrul de Cercetări Politice al MAE Israelian

Limbi străine: ebraica, româna, engleza, franceza, poloneza”

[...]

“Ambasadorul Israelului în România protestează față de acordarea titlului de cetățean de onoare al Timișoarei scriitorului Paul Goma. Ambasadorul a adresat o scrisoare de protest ministrului de interne și primarului din Timișoara, argumentând că Paul Goma este autorul mai multor articole cu tentă antisemită – detalii în Nyugati Jelen”.

[...]

Iata și datele de contact:

“310085 Arad, Eminescu utca 55-57. szám. Tel.: 0257/280-751, 0357/412-470 Fax: 280-596 E-mail: jelen@nyugatijelen.com

Cine "lucreaza" aici?:

“Oana Serafim [Acting Director]

phone: +420 2 2112 3041

fax: +420 2 2112 3025

serafimo@rferl.org

“Ileana Breitenstein [Deputy Director]

phone: +420 2 2112 3042

fax: +420 2 2112 3016

breitensteini@rferl.org

“Lucian Stefanescu [Broadcaster]
 phone: +420 2 2112 3044
 fax: +420 2 2112 3016
 stefanescul@rferl.org

“Mircea Ticudean [Broadcaster]
 phone: +420 2 2112 3018
 fax: +420 2 2112 3025
 ticudeanm@rferl.org

“Victor Eskenasy Morosan [Broadcaster]
 phone: +420 2 2112 3032
 fax: +420 2 2112 3025
 eskenasyv@rferl.org

Nyugaty Jelen: dar asta este o foaie securista maghiara din Arad; "face" știrea tocmai ca sa fie preluata de Europa Libera a tatălui și a mamei lui Eskenazy. Se zice că cel care a redactat “informația” se pseudonumește Paul Costin și este șeful evreilor din Timiș.

Se mai zice (ce să fac dacă ziarele nu scriu nimic despre asta, lasînd zvonurile să suplinească presa noastră foarte îndrăgită) că prefectul de Timiș nu a contestat acordarea titlului; la un post local de TV Comunitatea evreiască a amenințat că va organiza un meeting.

Ar fi în stare, protestatarii (acum vorbesc de bravii evrei din România). Nu au scos un mieunat pe timpul lui Ceaușescu, să protesteze împotriva crimelor Conducătorului, ba, prin Rosen (și prin Wiesel, să nu se uite!) l-au lins în lungiș, în cur(scuzați)meziș și au colaborat puternic cu el, prin Securitate - pe care ei ne-au adus-o, pe tancuri, după modelul NKVD, cu specialiști, atât ruși cât și evrei unguri și evrei cehi - dar acum, că tot a murit Ceaușescu, îl contestă pe... Goma! Halal curaj!

Mircea Ticudean spune că nu știe ce foaie este *Nyugaty Jelen*, că nu știe despre ce fel de “articol” este vorba...

Așa o fi. Cel care mi-a transmis adresele “lucrătorilor” să-i fi luat drept nyugatiști, când ei sunt - din contra - eurolibriști? De acord și cu asta, numai că “informația” a fost difuzată la un post de radio din Praga... Or acolo șade Europa liberă pe stil dat-la-întors.

Sau nici această ipoteza nu este valabilă? De-abia aștept să-mi cer scuze de la Mircea Ticudean pentru confuziune.

(...)

Sâmbătă 17 februarie 2007

Ieri mi-a fost o zi grea. Se vede că din acest motiv și noaptea de azi-noapte mi-a fost frământată.

Duminică 18 februarie 2007

Ce moment mai propice visării (ah, și cât am evitat acest cuvânt: “visare” - tot în el am căzut), acum, că amiroase a primăvară, duhnește-trăznește a primăvară, anotimp al (re)nașterii. Și al morții.

Sub stindardul alb-negru al răsoplânsului, mă dedau la utopicele. Dacă nu a răzbătut - fie și cu un popas de zece zile la tovarășul șofer al ambasadei române la Paris, pentru plasarea virgulelor - o scrisoare semnată de Băsescu prin care să mi se restituie ce mi s-a furat în urmă cu treizeci de ani; dacă nu-mi vine nici un răspuns dinspre Bruxelles - va fi nimerit plângerea mea taman la tovarășul Pierre Moscovici (el se va fi consultat cu ta-su, tovarășul Serge, bătrânul bolșevic puitor la cale în septembrie 1944, a unei republici sovietice cu capitala la Iași, despre care ispravă nu suflă o silabă în autobiografii); dacă tot s-au năpustit de astă dată instituțiile evreești să mă “pedepsească” pentru...“articolele cu tentă antisemită” - așa îi zic ei eseului **Săptămâna Roșie** avînd 450 pagini - ce-mi mai rămâne mie? Uite, de-o pildă mie nu mi s-a restituit cetățenia română - deși în Raportul din decembrie 2007 Băsescu cu gura lui personală a dat o înaltă prețuire (sic) faptelor mele pe altarul țărișoarei - *în schimb* (am subliniat în schimb!) tovarășului Sandu Mazon, după ce și-a încheiat trebușoara de ambasador al Israelului în România i s-a (re)acordat urgent cetățenia română, pentru a se putea deda activităților sale favorite: afacerile, altfel spus, în original: gheșefturilor! Căci pentru de ce el a (re)primit cetățenia? Pentru căci «m-am născut în România» produce argumentul-măciucă tovarășul nostru de veacuri, ploieșteanul israelian. Dar, vorba Anei, soția mea: «Noi unde ne-am născut? Nu tot în România?» «Așa este, însă el, tovarășu' Sandu el este

evreu...» încerc eu. «Eu nu sunt evreică? Fiul meu nu este evreu? Tu nu ești binișor jidovit, după spusele Veceului Tudor?» «De acord: noi suntem, vorba lui Manolescu: “cam evrei” - dar Mazor este, în-plus, israelian! Adu-ți aminte cum a montat Manolescu dimpreună cu Zalis antisemitizarea mea - în fine, acuzația de tuberculozist: “Goma a criticat politica Israelului!”»

«O clipă!» m-a întrerupt Ana. «Nu Manolescu i-a vândut lui Silviu Lupescu editura Uniunii Scriitorilor Cartea Românească? Nu Lupescu este editorul care ți-a decapitat-despiciorat **Culoarea curcubeului**? Nu Lupescu este directorul Polirom - editură în care deține acțiuni bătrâna canalie bolșevică Serge Moscovici? Nu Manolescu, Președintele Uniunii Scriitorilor, bine consiliat de turnătorul Uricaru și de ștergătoarea de picioare Țoiu a favorizat vinderea Casei Vernescu, Casa Scriitorilor, unui escroc, Freddy Nuștiucumfeld, asociatul lui Săndel Mazor?»

«De unde cunoști amănunțele astea?»

«De la serviciul meu de informații! - vrei să-ți spun cine a făcut din Manolescu ambasador la UNESCO?»

«Nu prea vreau - ca să mă alint pe ardeleneste...»

«Fiindcă nu prea-vrei, ascultă: clanul Moscovici cu clanul Lupescu, Taubman cu Taubmana, Mazor cu Mazora - bașca Freddy cu Freda - Rodica cu Rodicul...»

«Ești o antisemită fioroasă!»

«Abia acum afli...?»

Da, domnule! Cum să nu te-apuce lupta de clasă - pardon, de rasă? Un milion de tovarăși de-ai noștri de veacuri, după ce se dăduseră de ceasul morții să scape din România (acum, prin gura lui Tismăneanu pretind că fuseseră... alungați de Ceaușescu), s-au întors, cu gurile pline de saliva pohtei, lăudând meleagurile natale - iar Băsescu zis Traian, cu tot cu Macoveica personală le acordă fuga-fuga cetățenia română pe bază de listă - lor, măcar fiii-fiicele criminalilor securiști care ne-au supt sângele și măduva atâtea decenii - în timp ce mie îmi răspunde Macoveioasa cea procuroare (am pedepsit-o: am feminizat “foncția” de tova’ procoror) îmi răspunde că am cetățenia română, că nu mi s-a luat deloc, că nu se găsește actili, atât

că nu știe cum stă treaba cu soția și fiul, căci nu s-a interesat...

Futu-le - și profitorilor, dar mai ales favorizatorilor!

Pentru că nu mai am loc în România mea de Băsești, de Tismăneni, de Manolești, de Liicheni, de Macoveinice, de Mazori, de Rodici și de Gârbi (pluralul, mai adevărat: de multitudinea de scriitori români, cei care au numărat din Jurnalul meu pe 2005, avînd aproape 700 de pagini și a găsit cuvântul “evreii” de 145 - nu de 125 ori? - de aici concluzia gârbească: “Goma, el este foarte antisemit!”) - nu mai vorbesc de stâlpi ai culturii românești: Liiceanu, Adameșteanu, Pleșu, Patapievici, Mihăieș, Mușat, Petreu - și alți Cistelecani - nu-mi rămâne decât utopia.

Ce voi face eu în România-Utopia? Ce întrebare: mă utopesc! (spre satisfacția umoristului tanchetisto-slobozean, Dinescu, cel care minte-ca-o-capră-pe-apă, în versuri bunicile și e în stare să-mi ureze - în timp ce-i ține scuiptoarea I.T. Morar: «Dar U-topește-te, nene și nu ne încurca pe noi, constructorii culturii de azi-pe-măine, vorba lui Marian Popa!» (dimpreună cu Fănuș Neagu).

Mă - deci - utopesc:

Tare mi-aș face cuib în Colentina. N-am fost în viața mea pe-acolo, faima cartierului nu este grozavă, însă în Colentina locuiește Niculiță, nepot al nostru și Aura, macedoneancă de-a mea, născută, ca și soră-sa, în Bărăgan, în satul-nou Măzăreni, unde părinții deportați din Banat îi fuseseră domicili-obligatori. E bine să te aduni grămăjoară, cum zic basarabeni. Măcar să știi că, după ce ești singur în toată Țara, nu la fel stă treaba în Colentina.

Dacă tot ziceam că mă utopizam, ziceam și că avem destui bani să ne cumpărăm o casă încăpătoare și o grădină mărișoară, dar nu prea - fiindcă nu mai putem să o îngrijim noi înșine; dar nici una de-buzunar: să existe și câțiva caiși, cireși, vișini, peri, zmeură, agrișe - desigur: și levănțică și leuștean și...

Dacă există un garaj, nu îl vom folosi: la vârsta noastră nu vom mai putea avea mașină-mică, vorba colentinienilor (?). Pentru nevoile noastre vom face săptămănal, lunar apel la un un taxi - pentru cumpărături. “Garajul”, dacă există, va fi supra-etajat și amenajat. Dacă lățimea lui este de cca 4 m. la “etaj” va

ajunge la 7 m. La “parter” încă nu sunt hotărît ce vom face (știu de la Niculiță că acolo e zonă inundabilă), însă la primul etaj - vorbesc, în continuare de în-locul-garajului - se va afla “tipografia”. “Suplimentul” de lățime (3 m.) va fi pe stâlpi, ca galerie ce se va închide iarna.

La etajul doi: o sală spațioasă, de 7/11 metri. Aici va fi biblioteca-arhiva - de-a lungul pereților - încăperea va putea fi folosită și ca sală de reuniuni (în cinci? ba în chiar șapte - cu vecinii?).

În spate, pe toate trei nivelele, grupuri sanitare și spații de “reconfortare” - le zic așa absolut necesarelor încăperi în care frecventatorii să poată bea ceai, cafea, mâncare gătită adusă de la un restaurant din apropiere...

Departate de mine intenția de a-i momi pe eventualii cititori să frecventeze librăria (pe aceea o vom pune la parter, etajerele, prezentoarele fiind pe picioare, pentru ca la inundații cărțile să nu se ude - părinte!) doar pentru ca “se va da de mâncare”, ci așa, pentru că eu cunosc starea de cititor-flămând. Chiar dacă vizitatorii vor veni doar pentru a mânca ceva-cald-cu-carne, iar ca semn de bunăcreștere vor răsfoi o carte, tot va fi ceva.

O altă “invenție” - am mai divulgat-o, ei și?, cine e bărbat să o fure și să o aplice el! - : dacă în localul bibliotecii nu va exista decât un automat cu băuturi calde (și un sandviș), vizitatorilor necesitoși (sic) li se vor înmâna carnete cu bilete de călătorie (există tramvai pe acolo) și tichete pentru bodega-restaurantul cu care vom avea contract. Consumatorii veniți pentru întâia oară vor fi întrebați dacă vor să ia mâncare și pentru-acasă - pentru sine, pentru cineva din familie care nu se poate deplasa - și vor fi înzestrați cu câte un sufertaș - și pe asta am mai “prevăzut-o” când mă gândeam la o “librărie” în Chișinău) ei și? Poate-mi fură careva ideea.

Mâine - dacă am chef - voi reîncepe Utopia (cea care va salva România).

Luni 19 februarie 2007

Am avut gură spurcată când am profețit și alte atacuri ale instituțiilor: uite-l și pe Wiesel, Mortul Vesel (așa îi spun de

când, în 2002, în vizită la Sighet, însoțit de Shafir, a refuzat să viziteze Muzeul Ororilor din localul sinistrei închisori, preferînd-mai-bine să se ducă la Săpânta, la Cimitirul Vesel) declanșînd atacul-preventiv al Institutului care-i poartă numele împotriva celor care nu cred în Holocaustul după Sine Însuși.

Ieri m-am răsfățat cu o primă gustare din Utopie. Se va fi observat derapajul: am pornit cu dorința de la “o căsuță în Colentina” și m-am lățit la o adevărată Armată a Salvării (nu am găsit echivalent în românește - sau nu există nici în realitatea România?).

Asta-i soarta destinului; și a delirului:

Bine. Ca tot nu am intrat în posesia banilor de la Loterie, mă restrâng: o casă ceva mai mărișoară decât a lui Niculiță, cu o grădină și ea mai întinsă - dar nu prea.

Ziceam că are și un garaj pe care noi îl vom preface în... plug, citește: tiparniță.

Piedeca cea mai însemnată în realizarea ei, fiind... inundabilitatea cartierului. Cum Dumnezeu facem ca, în caz de năvală a apelor (de ploaie, de... canal) să nu fie afectate “mașinile” și hârtia - fie virgină, fie imprimată?

Am găsit! Descoperim garajul, în locul peretelui dinspre interiorul “proprietății” plantăm niște stâlpi de beton îmbrăcați în piatră - cu care ocazie lărgim sensibil suprafața garajului inițial. Îi tragem un planșeu de beton, iar deasupra lui să fie tiparnița...

Și Librăria? Care Librărie, vorba Rusului posesor de capră furată? Pe una din ulicioarele colintinene: o librărie? De ce nu una ornamentală, cu firma citibilă numai din casă, din ceardac (din calidor), nu de-afară: EDITURA - LIBRARIA - AUTORULUI; sau altfel: EDITURA AUTORULUI - LIBRARIE. Sau...

Să nu uit: spațiul la sol liberat de dispariția garajului va fi amenajat ca un colț de grădină.

Cum se urcă la tipografie? (Cu hârzobul!).

Din curte, printr-o scară (acoperită) care să dea pe o “cursivă” cât întreaga lungime a corpului. Și aceasta va putea fi închisă în timpul iernii - cu panouri sticlâte.

În stradă: fereastră-ușă, avînd de-asupra o consolă-macara de mână; cu ajutorul ei se vor urca mașinile, pachetele cu hârtie; vor fi coborîte “produsele finite”, altfel-spusele cărți.

Un detaliu: “cursiva” - ceardacul - va fi protejat de un acoperiș articulată: va exista o parte a streășinei, mobilă, acoperind-descoperind în funcție de lumina soarelui. Și streășina fixă - ca dealtfel întreaga apă a acoperișului - va avea panouri solare.

Alt detaliu: panourile de sticlă care vor închide “cursiva” pe timp de iarnă vor fi și ele mobile, deci vor putea fi “pliate” în interior, lipite, ancorate pe dinăuntru de streășina fixă.

La urma urmei: dacă terenul permite - în adâncime - acest nou corp de clădire ar putea fi prelungit: în partea dinspre stradă un spațiu va fi dedicat “tehnicei”: mașini și hârtie (și tuș); partea mediană - separată prin pereți de sticlă va sluji ordinatoarelor și va fi un fel de... salon-unde-se-mai-și lucrează. Tot aici va fi amenajată Biblioteca. Și Arhiva. În care caz va fi necesar ca în partea din fund să fie amenajată o “garsonieră”: o încăpere unde să existe un pat pentru siesta bătrânelor persoane (corectez: pentru mine, cel în etate), o chicinetă, o toaletă, un duș. Pentru momentele în care va fi nevoie de clacă, vor mai exista două-trei paturi pliante care vor fi desfășurate în “salon” - încăperea mediană.

Mi-a scris Flavius Boncea:

Va scriu nu pentru a-mi da cu parerea despre domnul Lorin Fortuna, ci pentru a va anunta ca, in sfarsit, Hotararea de Consiliu Local nr. 1/2007, privind acordarea titlului de cetatean de onoare catre domnia voastra, a intrat in vigoare, in ciuda amenintarilor din mass-media ea nefiind atacata in contencios.

In aceste conditii, astazi [luni, 19 febr.] a plecat catre dumneavoastra de la Primaria Municipiului Timisoara adresa domnului primar, inregistrata cu numarul SC2007-3982, prin care sunt instiintat asupra acordarii titlului de Cetatean de Onoare. Adresa are atasata Hotararea de Consiliu Local si referatul pe baza caruia a fost votata acordarea acestui titlu. In cateva zile trebuie sa primiti plicul la Paris - sper ca adresa pe care o aveam este buna - Franta, Paris, 20-eme arr., rue Bisson 27-29. (...)

Va atasez alaturat textul adresei.

Comunicarea:

ROMÂNIA
JUDEȚUL TIMIȘ
PRIMĂRIA MUNICIPIULUI TIMIȘOARA
CABINET PRIMAR

Bd. C.D. Loga nr. 1, Timișoara, tel: 0040256 – 409363, fax0040256
– 409635 , e-mail: gheorghe.ciuhandu@primariatm.ro internet:
www.primariatm.ro

Către,

Domnul Paul Goma

Stimate domnule Paul Goma,

În conformitate cu prevederile art. 50 din Legea nr. 215/2001
privind administrația publică locală, modificată și completată de
Legea nr. 286/2006;

Vă comunicăm:

HOTĂRÂREA NR. 1/30.01.2007 – privind conferirea Titlului
de Cetățean de Onoare al Municipiului Timișoara domnului Paul
Goma.

Hotărârea a fost adoptată în ședința Consiliului Local al
Municipiului Timișoara din data de 30 ianuarie 2007.

Hotărârea menționată poate fi accesată și pe site-ul HYPER-
LINK "<http://www.primariatm.ro>" www.primariatm.ro.

Cutuma Consiliului Local Timișoara este ca, după acordarea
lor, titlurile de Cetățean de Onoare să fie înmânate direct, în ședințele
Consiliului Local.

Data fiind situația excepțională în care vă aflați, ar exista două
variante pentru a vă înmâna acest titlu: ori să aflteptăm până la o dată
la care veți putea să veniți în România și să vi-l înmânăm într-o
ședință a Consiliului Local, afla cum facem de obicei în astfel de
cazuri, ori să vă trimitem Diploma de Cetățean de Onoare printr-un
serviciu de curierat. Așteptăm propunerea dumneavoastră vizavi de
modul în care doriți să intrați în posesia acestui titlu.

Cu respect,

Gheorghe Ciuhandu,

Primarul Municipiului Timișoara

Valerian Stan mi-a sugerat să mă adresez și prefectului de
Timiș - ceea ce am și făcut:

Paris, 19 februarie 2007

Domnului Ovidiu Virgil Draganescu, Prefectul Judetului Timis

Stimate Domnule Prefect,

Va scriu rugandu-va sa mi se comunice daca, in legatura cu Hotararea nr 1 din 30 ianuarie 2007 a Consiliului Local al Municipiului Timisoara, prin care mi-a fost conferit Titlul de Cetatean de Onoare al Municipiului Timisoara, v-a fost adresata o solicitare de verificare a legalitatii respectivei Hotarari. Din presa, dar si de la unele persoane din Timisoara, cunosc ca ar fi facut asemenea demersuri Ambasada Israelului in Romania si/sau organizatii ale evreilor din Romania.

Va rog sa mi se comunice orice informatie existenta la nivelul Institutiei Prefectului Timis in legatura cu asemenea eventuale demersuri, inclusiv fotocopii ale actelor prin care acestea au fost facute.

Va adresez aceasta solicitare in temeiul dispozitiilor Legii nr 544/2001 privind liberul acces la informatiile de interes public, ale OG nr 27/2002 privind reglementarea activitatii de solutionare a petitiilor, precum si ale Legii nr 677/2001 pentru protectia persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal si libera circulatie a acestor date.

Va multumesc,

Paul Goma

Reconfortant. Pentru unul ca mine, alungat din țara mea, respins de țărenii mei, gestul timișorenilor este surprinzător. Și oblojtor. Mai ales că nu au lipsit intervențiile, contestațiile, acuzațiile, zvonurile (de pildă că prefectul ar fi fost ostil - vom vedea ce răspunde el...).

Mă consolez cu ce pot. Deci mă pot întoarce la utopiile mele colentiniene.

Se observă: am abandonat (deocamdată) extinderea Tiparniței la o instituție caritativă. Am păstrat însă Biblioteca. Cât despre Librărie...

Valerian Stan îmi trimite:

Hotararea Consiliului Local 1/30.01.2007

Privind conferirea Titlului de Cetățean de Onoare al Municipiului Timișoara domnului PAUL GOMA

Consiliul Local al Municipiului Timisoara

Având în vedere Referatul nr. SC2007 - 24622 / 15.01.2007, al Primarului Municipiului Timișoara, domnul Gheorghe Ciuhandu;

Având în vedere avizele Comisiei pentru administrație locală, juridică, ordine publică, drepturile omului și probleme ale minorităților și Comisiei pentru cultură, știință, învățământ, sănătate, protecție socială, turism, ecologie, sport și culte din cadrul Primăriei Municipiului Timișoara.

În conformitate cu prevederile art. 38 alin.8 din din Legea nr. 215 / 2001 privind administrația publică locală, modificată și completată de Legea nr. 286/2006;

În temeiul prevederilor art.46 alin.1 din Legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală, modificată și completată de Legea nr. 286/2006;

HOTARASTE

ARTICOL UNIC: Se conferă Titlul de Cetățean de Onoare al Municipiului Timișoara domnului PAUL GOMA, pentru întreaga activitate.

Presedinte de ședința

PAVEL ȚEPENEU

Contrasemneaza

SECRETAR IOAN COJOCARI

Dan Culcer îmi transmite:

Message transféré De : violeta@primariatm.ro Date : Mon, 19 Feb 2007 09:24:13 +0200 À : Dan Culcer <dculcer@teaser.fr> Objet : text Protest

“Stimate Domn,
am discutat cu domnul primar pe marginea mailului dvs. Din pacate, domnul primar nu a primit decat un singur protest [cel din 2 februarie a.c., cel “F.F. Urgent” - nota mea, P.G.], pe care vi-l atasez, despre celelalte citind doar in presa, la fel ca noi toti. Am inteles ca ar exista si un protest al Ambasadei Israelului la Bucuresti, in sa acesta nu a fost trimis Primariei Timisoara.

In ceea ce priveste persoana d-lui Paul Costin protestul acestuia s-a rezumat la cateva declaratii in mass media locala. De asemenea, prefectul Ovidiu Draganescu a declarat in fata mass media ca va ataca hotararea de consiliu local prin care domnului Paul Goma i s-a acordat titlul de

Cetatean de Onoare al Timisoarei.

Domnul primar va roaga, in masura in care este posibil sa-l tineti la curent cu demersurile dumneavoastra.

Cu stima si multumiri, Violeta Mihalache

Marti 20 februarie 2007

Ziua de ieri a publicat:

Razboiul anti-URSS a fost legitim

Judecatorii Curtii de Apel au declarat nul Protocolul secret nr. 3 al Pactului Ribbentrop-Molotov si i-au achitat pe membrii lotului Antonescu pentru crimele contra pacii, pentru care au fost condamnati, ca urmare a agresiunii "contra popoarelor din Rusia Sovietica"

Curtea de Apel Bucuresti a decis, lasfarsitul anului 2006, ca razboiul de eliberare a Basarabiei si Bucovinei, in conditiile starii de necesitate prelungite, a fost legitim, pana la inlaturarea iminentei pericolului militar sovietic. De asemenea, potrivit Mediafax, maresalul Ion Antonescu, seful Garzii de Fier Horia Sima si alti 19 membri ai Guvernului roman din 1940 au fost achitati pentru unele crime de razboi imputate ca urmare a colaborarii militare dintre Romania si Germania in agresiunea "contra popoarelor din Rusia Sovietica".

Razboiul preventiv purtat de Romania a avut drept cauza legala justificativa starea de necesitate continua si iminenta de la frontiera de rasarit. Pentru acest motiv, el nu a incalcat articolul 3 din Conventia de definire a agresiunii din 1933, intrucat nu s-a bazat pe justificari de natura subiectiva, ci pe una legala, respectiv reglementarea legala a scuzei de inlaturare a starii de necesitate.

Curtea de Apel face referire in hotararea sa la o alta "agresiune legitima", respectiv la decizia Tribunalului de la Tokyo, in care s-a stabilit ca olandezii au declarat justificat razboi Japoniei (chiar daca aceasta nu atacase Olanda), intrucat Japonia anuntase la Conferinta Imperiala din noiembrie 1941 ca va anexa teritoriile olandeze din Pacific.

Protocolul secret nr. 3

Aceste aspecte au fost relevate de CAB, la aproximativ 60 de ani de la condamnarea guvernului Antonescu, in cadrul judecarii cererii de revizuire a procesului, facuta de fiul lui Gheorghe Alexianu - fostul guvernator al Transnistriei, condamnat intr-unul

din dosarele lui Ion Antonescu.

Revizuirea sentintei din 1946 a fost ceruta initial la Inalta Curte de Casatie si Justitie, care a decis ca instantei Curtii de Apel Bucuresti ii revine competenta de judecare.

Decizia pronuntata in 5 decembrie 2006 de Curtea de Apel Bucuresti poate fi contestata la instanta suprema.

In motivare din 5 decembrie 2006, Curtea de Apel Bucuresti a admis cererea de revizuire formulata de Alexianu Serban Sorin Alexandru, fiul condamnatului Alexianu Gheorghe (decedat), impotriva Hotararii 17 din 17 mai 1946 a Tribunalului Poporului.

Potrivit Mediafax, Curtea a rejudecat cauza in fond, inasa numai in raport de continutul dezvaluit al Protocolului secret numarul 3 din Pactul Ribbentrop-Molotov, incheiat la 23 august 1939 intre Germania nazista si Uniunea Sovietica bolsevica, ce releva imprejurari noi, necunoscute de Tribunalul Poporului la data solutionarii cauzei.

Legat de crimele contra pacii - in ceea ce priveste constitutionalitatea Decret-Lege 312/1945 privind urmarirea si sanctionarea celor vinovati de dezastrul tarii sau de crime de razboi, in raport de Constitutia romana din 1923 - Curtea de Apel Bucuresti constata ca dispozitiile art.1 lit.a si b precum si ale art.2 lit.a din Decretul-Lege nr. 312/1945, ce reglementeaza crimele contra pacii, sunt constitutionale, numai in masura in care nu exclud drept cauza legitima justificativa, apararea preventiva a statului roman aflat in stare de necesitate. "Anuleaza in parte Hotararea nr. 17/1946, constatand ca Protocolul secret nr. 3 al Pactului Ribbentrop-Molotov, prin sferele de influenta stabilite, a stat la baza gravelor agresiuni teritoriale suferite de Romania in anul 1940. A incalcat prin aceasta normele imperative ale dreptului international de la acea data, cu privire la integritatea teritoriala a statelor, respectiv articolul10 din Pactul Societatii Natiunilor, fiind prin urmare nul", motiveaza CAB.

Colaborarea romano-germana impotriva URSS, justificata

In ceea ce priveste Colaborarea militara dintre Romania si Germania, in cadrul Aliantei Tripartite: achita partial pe condamnatul Alexianu Gheorghe pentru crima contra pacii prevazuta de art.1 lit.b din D-L312/1945, in baza art. 11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit.d Cod procedura penala numai in raport de Uniunea Sovietica bolsevica, intrucat aceasta putere, impreuna cu Germania national-socialista, si-a delimitat sfera de influenta in Europa de Est prin pactul de neagresiune.

Garantarea securitatii Romaniei prin patrunderea trupelor germane in Romania nu putea prin urmare sa constituie o amenintare la adresa Uniunii Sovietice militarea la asemenea fapte neintrunind elementele constitutive ale acestei crime de agresiune.

Curtea a extins efectele revizuirii, in mod corespunzator, prin aplicarea art.406 alin.2 Cod procedura penala si cu privire la ceilalti condamnati din cauza revizuita care au fost condamnati tot pentru crima prevazuta de art.1 lit.b, dispunand achitarea acestora, pentru acelasi motiv. Este cazul condamnatilor Ion Antonescu, Mihai Antonescu, Horia Sima, Pantazi Constantin, Vasiliu Constantin, Dobre Gheorghe, Ion Marinescu, Traian Braileanu, Dumitru Popescu, Petrovicescu Constantin, Danulescu Constantin, Busila Constantin, Mares Nicolae, Petre Tomescu, Dimitriuc Vasile, Sturza Mihail, Protopopescu Ioan, Georgescu Corneliu, Papanace Constantin si Iasinschi Vasile.

Pentru identitate de ratiune cu cele de mai sus, nici permiterea de catre autoritatile romane a patrunderii trupelor hitleriste in Romania, in conditiile Pactului Ribbentrop-Molotov, nu intruneste elementele constitutive ale crimei contra pacii prev. de art.1 lit.a din D-L.312/1945, numai in raport de Uniunea Sovietica bolsevica. Curtea dispune, prin urmare, achitarea partiala, in baza art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit.d Cod procedura penala, a condamnatilor: Ion Antonescu, Mihai Antonescu, Horia Sima, Pantazi Constantin, Dobre Gheorghe, Traian Braileanu, Dumitru Popescu, Petrovicescu Constantin, Mares Nicolae, Dimitriuc Vasile, Sturza Mihail, Georgescu Corneliu, Papanace Constantin si Iasinschi Vasile.

Condamnat de "Tribunalul Poporului"

Ion Antonescu a preluat puterea in septembrie 1940 si a guvernat timp de cateva luni Romania impreuna cu Garda de Fier, condusa de Horia Sima. Dupa rebeliunea legionara din ianuarie 1941, Antonescu, autointitulat, la acea vreme, Conducatorul Romaniei, titlul similar Führer-ului, a ramas singur la putere, rolul tanarului rege Mihai fiind unul pur decorativ.

Antonescu, ridicat la rangul de Maresal, a fost indepartat de la putere in 23 august 1944, arestat de comunisti si trimis in detentie in Uniunea Sovietica. Doi ani mai tarziu, el a fost adus in Romania, judecat de un "Tribunal al Poporului", condamnat la moarte si executat prin impuscarea la Jilava. Procesul principalilor protagonisti ai regimului Antonescu, in care au fost judecati pentru crime in legatura cu cel de-al doilea razboi mondial, a avut loc la Bucuresti, in

conformitate cu angajamentul luat de noul guvern roman fata de Aliati, in Armistitiul semnat la Moscova, in 12 septembrie 1944. Prin hotararea 17 din 17 mai 1946, Tribunalul Poporului din Bucuresti a condamnat, intre altii, pe inculpatul Alexianu Gheorghe, fost guvernator al Transnistriei in regimul Ion Antonescu, dupa cum urmeaza: la trei pedepse cu moartea si 10 ani degradare civica pentru 3 infractiuni de dezastrul tarii prin savarsirea crimei de razboi; la patru pedepse constand in detentiune grea pe viata si 10 ani degradare civica pentru infractiunea de dezastrul tarii si pentru alte trei infractiuni de dezastrul tarii, prin savarsirea crimei de razboi; la doua pedepse constand in munca silnica pe viata si 10 ani degradare civica pentru infractiunile de dezastru tarii prin savarsirea crimei de razboi prevazuta.

Planul Barbarossa a insemnat agresiune

CAB a constatat ca Romania, prin regimul Ion Antonescu, a colaborat militar cu Puterile Axei in cadrul Pactului Tripartit, fara incheierea unui tratat militar si si-a pastrat o relativa autonomie decizionala, care a atras respon-sabilitati proprii alaturi de cele ale Aliantei. Astfel, in ceea ce priveste Razboiul declansat de Alianta Pactului Tripartit, impotriva Uniunii Sovietice si Natiunilor Unite, (in care Romania a acordat Aliantei ajutor militar), CAB constata ca dupa 12 iunie 1941, prin acceptarea planului de operatii militare Barbarossa, de cuceriri teritoriale, Romania s-a angajat in cadrul Aliantei Pactului Tripartit, intr-un razboi de agresiune impotriva Uniunii Sovietice si Natiunilor Unite, fiind corecta condamnarea inculpatilor sub acest aspect, pentru crima prev. de art.2 lit.a din D-L.312/1945. Razboiul Germaniei naziste a fost caracterizat ca agresiv, cu autoritate de lucru judecat, de catre Tribunalul de la Nurenberg, in 1946. Legat de crimele de razboi si contra umanitatii, CAB a stabilit ca Pactul Ribbentrop-Molotov nu putea justifica comiterea crimelor de razboi si contra umanitatii prevazute de D-L.312/1945, cererea de revizuire fiind sub acest aspect neintemeiata, explica instanta CAB.

Un razboi de aparare preventiva

In ceea ce priveste Razboiul declansat de Romania, (in care a primit ajutor militar german), impotriva Uniunii Sovietice, de eliberare a Basarabiei si Nordului Bucovinei, inglobate de R.S.F.S. Rusa in componenta R.S.S. Moldoveneasca si R.S.S. Ucraineana: instanta il achita partial pe condamnatul Alexianu Gheorghe (foto) pentru crima contra pacii prev. de art.2 lit.a din D-L.312/1945, in baza

art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit.e Cod procedura penala si art.131 din Codul penal Carol al II-lea, intrucat razboiul Romaniei impotriva Uniunii Sovietice (inceput la 22 iunie 1941 si purtat pana la inlaturarea iminentei pericolului militar sovietic), a fost legitim, fiind desfasurat in stare de necesitate, ca razboi de aparare preventiva, impotriva amenintarilor armate ce au continuat la frontiera de est a Romaniei”.

În sfârșit! Deși nu-mi vine să cred: în România strivită de ruși, prin evrei, restrivită de americani, prin evrei - să fie rostită o părțică a adevărului-adevărat?

Nu-mi place - dar deloc : “razboiul preventiv purtat de România”. În primul rând pentru că expresia prea aduce a “autoapărare” tradițională sionistă, cu “războiul preventiv”, chiar nuclear!, teoretizată de Wolfowitz, Kagan și alți belicoși care nu făcuseră nici serviciul militar. În al doilea rând : dacă tot umblăm pe la definirea ca “preventiv” a războiului pornit în 22 iunie 1941 aceasta este falsă: războiul mondial începuse la 1 septembrie 1939 (prin atacarea Poloniei), războiul între România și URSS începuse de un an, în 28 iunie 1940, iar țara noastră nu... preventivase (în 1941), ci ripostase la agresiunea din urmă cu un an a rușilor.

Mai sunt multe de spus - în alb, în negru - despre Hotărîre. Sunt însă incapabil să mă adun de pe drumurile confuziei.

Săptămâna... a intrat în tipografie.

Am început scrisoarea de mulțumire adresată timișorenilor.

Miercuri 21 februarie 2007

Noapte frământată, zi începută cu stângul.

Am gata prima formă a Scrisorii. Lungă - dar așa-s eu: lungitor.

Joi 22 februarie 2007

Orele 3 dimineața: *Ziua* publica o informație despre:

“Victoria” și “Altar” fac o propunere năucitoare:

Paul Goma - președintele României!

După ce l-au propus pe Paul Goma pentru titlul de cetățean de onoare al Timișoarei (și l-au obținut, cu scandalul de rigoare), acum, susținătorii de pe malul Begăi îl propun pe Paul Goma pentru funcția de președinte al României. Paul Goma, scriitor român, dar și un foarte cunoscut disident anticomunist, a plecat, în 20 noiembrie 1977, în exil în Franța, unde a cerut azil politic. De atunci, Goma trăiește la Paris. Cei care au făcut această propunere sunt organizațiile de revoluționari Victoria și Altar. De la Paris, în exclusivitate pentru "Ziua de Vest", Paul Goma a făcut dezvăluiri despre momentul alegerilor prezidențiale din 1996, an în care, susține el, ar fi fost momentul oportun pentru a ajunge președinte. A fost, însă, boicotat.

Așa stînd lucrurile, deși nu mi-a venit prin poștă Hotărîrea, fiindcă o am, definitivez scrisoarea de mulțumire. Iat-o:

Paris, 22 februarie 2007

Către prietenii din Timișoara / Și din toată țara:

Ca toate poveștile bine construite și aceasta începe cu sfârșitul: ni se prezintă efectul înainte de a cunoaște cauza:

La 7 februarie acest an Dan Culcer mi-a transmis ceea ce capturase prin internet de pe *Bună dimineața, Israel* (nr 421):

“Scrisoare de protest adresata de Federatia Comunitatilor Evreiesti din Romania (...) F.F. URGENT – catre PRIMARIA MUNICIPIULUI

TIMISOARA

Domnului Primar ing. GHEORGHE CIUHANDU PROTEST

“Federația Comunitatilor Evreiesti din Romania a aflat cu stupoare despre hotararea Consiliului Primariei Municipiului Timisoara de a conferi scriitorului Paul Goma titlul de Cetatean de Onoare al orasului, “pentru intreaga sa activitate”. Consternarea organismului reprezentativ al evreimii romane se datoreaza in exclusivitate antisemitismului virulent care impregneaza multe, daca nu majoritatea luarilor de pozitie ale dlui Goma in arena publica. O parte insemnata a scrierilor literare, memorialistice sau publicistice ale autorului Paul Goma este intesata de falsificari crase ale istoriei. In aceste scrieri, etnia evreiasca este prezentata, in

ansamblul ei, ca raspunzatoare pentru o serie intreaga de nenorociri care s-au abatut peste Romania - de la rascoalele taranesti din 1907 si pana la pierderea Basarabiei, instaurarea comunismului si falsificarea vinovata a trecutului, atat in vremea regimului totalitar cat si dupa rasturnarea acestuia. Dl Goma are incontestabile merite de important opozant al comunismului, dar (...) el a urmarit si continua sa urmareasca, intr-o maniera vadit tendentioasa, culpabilizarea evreilor pentru vinovatii imaginare, in "cea mai buna" traditie a antisemitismului. In opinia sa, evreii ar fi un corp etnic monolitic, care (...) completeaza si astazi impotriva poporului roman, inclusiv printr-o pretinsa instigare la nerecunoasterea valorii literare a scrierilor semnate Paul Goma si la izolarea sa in viata intelectuala romana. Antisemitismul cultivat de Paul Goma este cu atat mai pernicios cu cat faima domniei sale de curajos dusman al totalitarismului l-ar recomanda, in conditii normale, ca punct de reper moral pentru tanara generatie. Din nefericire, luptatorul contra ideilor si practicilor totalitare este dublat, in mod straniu, de un practicant al urii irationale la adresa unei intregi etnii. Or, aceasta atitudine programatica corespunde insasi definitiei rasismului. Acordarea acestei distinctii se afla in contradictie flagranta cu pozitia unor reprezentanti de marca ai societatii civile romanesti, a Uniunii Scriitorilor, care au condamnat elucubratiile antisemite ale lui Paul Goma. In atari conditii, Federatia Comunitatilor Evreiesti din Romania protesteaza energic impotriva acordarii, de catre Municipiul Timisoara, a titlului de Cetatean de Onoare, unei persoane care nu poate aduce decat dezonoare justificatului renume de care se bucura, de multe decenii daca nu de secole, orasul dumneavoastra, ca loc al convietuirii armonioase a etniilor si religiilor.

Cu multa stima si consideratie,
Dr. Aurel Vainer - PRESEDINTE"

Dar ce anume stârnise - și de astă dată - mânia curat-achi-liană a Federației? Încă un act de "antisemitism" odios ori, ca de obicei la holocaustologi o insuportabil de lungă tăcere asupra Holocaustului din România - care tăcere vinovată trebuia ruptă de urgență (potrivit Ordonanței, nu?), prin o tradițională, "preventivă autoapărare"... agresivă?

Câteva ore mai târziu Mircea Stănescu, din București mi-a trimis: “Proiectul de hotărîre din 23.01.2007”.

“ROMÂNIA JUDEȚUL TIMIȘ PRIMĂRIA MUNICIPIULUI TIMIȘOARA CABINET PRIMAR Bd. C.D. Loga nr. 1, Timișoara, tel: 0040256 – 409363, fax0040256 – 409635 , e-mail: gheorghe. ciuhandu @primariatm.ro internet: www.primariatm.ro

Către Domnul Paul Goma

Stimate domnule Paul Goma,

În conformitate cu prevederile art. 50 din Legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală, modificată și completată de Legea nr. 286/2006;

Vă comunicăm:

HOTĂRÂREA NR. 1/30.01.2007 – privind conferirea Titlului de Cetățean de Onoare al Municipiului Timișoara domnului Paul Goma.

Hotărârea a fost adoptată în ședința Consiliului Local al Municipiului Timișoara din data de 30 ianuarie 2007.

Hotărârea menționată poate fi accesată și pe site-ul HYPER-LINK "<http://www.primariatm.ro>" www.primariatm.ro.

Cutuma Consiliului Local Timișoara este ca, după acordarea lor, titlurile de Cetățean de Onoare să fie înmânate direct, în ședințele Consiliului Local.

Data fiind situația excepțională în care vă aflați, ar exista două variante pentru a vă înmâna acest titlu: ori să așteptăm până la o dată la care veți putea să veniți în România și să vi-l înmânăm într-o ședință a Consiliului Local, așa cum facem de obicei în astfel de cazuri, ori să vă trimitem Diploma de Cetățean de Onoare printr-un serviciu de curierat. Așteptăm propunerea dumneavoastră vizavi de modul în care doriți să intrați în posesia acestui titlu.

Cu respect,

Gheorghe Ciuhandu,

Primarul Municipiului Timișoara”

Această Hotărîre a fost completată cu:

“(...) Având în vedere Referatul nr. SC2007 - 24622 / 15.01.2007, al Primarului Municipiului Timișoara, domnul

Gheorghe Ciuhandu;

Având în vedere avizele Comisiei pentru administrație locală, juridică, ordine publică, drepturile omului și probleme ale minorităților și Comisiei pentru cultură, știință, învățământ, sănătate, protecție socială, turism, ecologie, sport și culte din cadrul Primăriei Municipiului Timișoara.

În conformitate cu prevederile art. 38 alin.8 din din Legea nr. 215 / 2001 privind administrația publică locală, modificată și completată de Legea nr. 286/2006;

În temeiul prevederilor art.46 alin.1 din Legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală, modificată și completată de Legea nr. 286/2006;

HOTARASTE

ARTICOL UNIC: Se conferă Titlul de Cetățean de Onoare al Municipiului Timișoara domnului PAUL GOMA, pentru întreaga activitate.

Președinte de ședința

Contrasemneaza

PAVEL ȚEPENEU

SECRETAR IOAN COJOCARI”

Însă protestele-denumțurile-înfierările de cea mai pură extracție bolșevică abia începuseră - “sentinelele” nu dorm:

“Ambasada Israelului in Romania a remis protestul inclusiv Prefecturii Timis, precum si Ministerului Administratiei si Internelor, Romania libera editia Transilvania Banat, Laura M. Fortiu, 07 feb 2007”;

“Ambasadorul Israelului în România a protestat față de acordarea titlului de cetățean de onoare al Timișoarei scriitorului Paul Goma, transmite Europa Liberă. Ambasadorul a adresat o scrisoare de protest ministrului de interne și primarului din Timișoara, argumentând că Paul Goma este autorul mai multor articole cu tentă antisemită spune revista maghiară Nyugati Jelen, citată de postul de radio din Praga” (blog Andrei Bădin - luni, februarie 12, 2007)

Pentru cine nu a auzit cu ce anume se ocupă un ambasador al Israelului în România, să afle: nu doar cu protestele - contra “articolelor cu tentă antisemită” (sic), ci mai ales cu denunțurile-

demascările la Ministerul de Interne (același MAI de sinistră amintire).

Prin asta Ambasada Israelului dovedește o indefectibilă tovarășie ideologică bolșevico-sionistă cu tovarășul deputat Stepaniuk de la Chișinău, care, de la tribuna Parlamentului ceruse Ministerului Culturii, Procuraturii și, cum altfel?, Ministerului de Interne (KGB-ul de pe Bâc) să interzică volumul meu **Basarabia** în... Basarabia, ca “fițuică antisemită și antisovietică”; individul, avînd o boală de ochi nu mai citise din adolescența-i komsomolistă dar, ca tot handicapatul, a cerut să i se sufle la ureche un citat din specialistul în antisemitică: tovarășul nostru de veacuri, calpuzanul “Radu Ioanid” (evangelist și al contrafortioților Vitalie Ciobanu și Vasile Gârneț).

Ca recompensă pentru serviciile aduse patriei române și acest ambasador ne-român (m-am întors la Excelența Sa Vigilinele și Principialul Denunțător) va primi la sfârșitul mandatului - cu coroniță, cu cele mai înalte distincții pentru “apărarea onoarei României” împotriva fioroșilor antiisraelianiști - cetățenia română, ca și antecesorul: Sandu Mazor. Astfel se va reconstitui încet dar sigur Aparatul de Stat și de Partid distrus(e) de blestematul Ceaușescu, “cel care i-a alungat pe evrei din România”, potrivit raportului Tismăneanu - și el un... biet ovreiaș “alungat”...

Se vede că în ceea ce mă privește nu este suficient să fiu român, să scriu numai în românește pentru mi se restituie cetățenia română. Condiția ar fi: să trec prin Israel, acolo să-mi fac autocritica la sânge, să-mi iau angajamentul solemn că nu voi mai calomnia politica rasistă, colonialistă, apartheidistă, sclavagistă a “democrației” domnind în Țara Sfântă, cea preventiv-apărată de Ziduri ale Rușinii Ierusalimului și de garduri de sârmă ghimpată în care sunt parcați neo-indienii: băștinașii palestinieni - toate aceste semne de civilizație europeană /sic/ impuse cu tancurile, cu elicopterele, cu avioanele, cu bombele cu fragmentație, în văzul și în tăcerea asurzitoare ale “colegilor” noștri, scriitorii evrei de origine română, de la Mirodan la Volovici - abia apoi să solicit Cotroceniului iubit de totalitatea intelectualității solidarnice (dar numai cu dulăii) acordarea “cinstei de onoare”...

Tot pentru neștiutori:

- “revista maghiară Nyugati Jelen”, care poartă cuvântul

denunțătorului ambasadorial este o publicație securistă (maghiară, din România, se înțelege);

- “postul de radio din Praga” este denumirea codificată (sic) și adânc subversivă (să nu cumva să afle dușmanul!) a Europei libere.

Dan Culcer îmi transmite răspunsul primit în 19 februarie 2007 de la cabinetul primarului Gheorghe Ciuhandu:

(...)“Stimate Domn,

am discutat cu domnul primar pe marginea mailului dvs. Din pacate, domnul primar nu a primit decat un singur protest, pe care vi-l atasez, despre celelalte citind doar in presa, la fel ca noi toti. Am inteles ca ar exista si un protest al Ambasadei Israelului la Bucuresti, inasa acesta nu a fost trimis Primariei Timisoara.

In ceea ce priveste persoana d-lui Paul Costin protestul acestuia s-a rezumat la cateva declaratii in mass media locala. (...) Domnul primar va roaga, in masura in care este posibil sa-l tineti la curent cu demersurile dumneavoastra.

Cu stima si multumiri, Violeta Mihalache ”

Cam lung preambulul, dar nu strică să afle românii cu ce se ocupă toată ziua-bună ziua holocaustologiei a căror vocație (din lipsa de adevărate vocații), devenită profesie gras-plătită (unde mai pui că prin ea îți verși nepedepsit toate frustrările sociale, sexuale, hibale) - este aceea de fabricanți de antisemiți.

O explicație:

Am tot așteptat să-mi sosească prin poștă textul Hotărîrii. Nu eram neliniștit, așteptam să treacă două-trei săptămâni - doar aveam exemplul odiseii scrisorilor expediate de Traian Băsescu și care, dacă plecaseră totuși de la București, nu poposiseră direct la adresa mea pariziană (în cel mult patru zile), ci stătuseră carantinizate, la murat la Ambasada RSR, unde adevăratul șef “diplomatic” (ca pe timpul lui Ceaușescu: tovarășul șofer-major) le cercetase îndelung, pe toate fețele pe ambele dosuri, le pipăise, le mirosise, le “ascultase” - înainte de a le lăsa să circule.

Numai că de ieri, la Timișoara treburile s-au precipitat. Deci nu mai aștept plicul cu Hotărîrea autentică, mă folosesc de copia tri-

misă prin poșta electronică.

Si zic:

Paris, 22 februarie 2007

Către prietenii din Timișoara,

Hotărîrea Domniilor Voastre de a-mi conferi titlul de Cetățean de Onoare al Municipiului Timișoara mă... onorează și îmi oblojește multele și încă mustindele răni pricinuite de dușmani, dar mai ales cele rămase amintire de la... - «Cine ți-a scos ochiul?, «Frate-meu», «De asta ți l-a scos atât de temeinic»: doar suntem români getbegetnici, născuți-crescuți în cultul vinderii și a uciderii de frate: mitul *Miorița*.

Permiteți-mi, vă rog, ca înainte de a mulțumi celor care au propus, au dezbătut, au apărat alegerea împotriva împotrivicilor (care o contestau cu scuipați ca: «Antisemitule!», cu argumente... neargumentate, cu afirmații fără probe, adică citatele din “tente”...), în final au decis onorarea modestelor mele fapte - permiteți-mi, ziceam, să mă mir (în Basarabia “a se mira” are și înțelesul de a lăuda) de ineditul unei acțiuni care merge împotriva obișnuinței, a înțelepciunii, împotriva tradiției - de veacuri... - a comunității noastre românești.

Mă mir, deci, în ambele accepții:

Cum adică: să nu fi știut timișorenii - cu primarul în frunte! - că luînd o astfel de inițiativă, rezistînd mârâielilor, cârtelilor, acuzațiilor, etichetărilor (care cad și în capul hotărîtorilor) că persoana pe care ei au decretat-o “Cetățean de Onoare”, departe de a fi ceea ce este anunțat, din contra:

- Goma nu este *cetățean*: nici român nici francez, ci *refugiat politic român în Franța*. Împreună cu întreaga familie fusese des-cetățenizat de Ceaușescu, în vara-toamna anului 1977, încă înainte de a părăsi România. Băsescu nu l-a repus în drepturi nici acum, în 2007, iar ministrul Justiției Macovei pretinde că, în general nu i se retrăsese cetățenia și că în special nu știe nimic despre situația soției și a fiului, căci dânsa nu a avut timp să se intereseze, dânsa avînd alte înalte preocupări procuroratică;

- Goma nu “aparține”: fusese membru al Uniunii Scriitorilor, însă în aprilie 1977, pe când era arestat pentru inițierea, animarea Mișcării pentru drepturile omului, Consiliul îl exclusese

pentru “trădare de patrie”. Blandiana, membru al înaltului for pretinde acum că ea nu participase la acea ședință de excludere (pentru trădare-de-patrie), deci nu știe ce s-a dezbătut; Manolescu susține că nu există, în arhiva Uniunii, hârtii care să dovedească excluderea (chiar dacă a fost reprodusă în secțiunea **Bărbosul din Culoarea Curcubeului**, Polirom, 2005), apoi el nu prea crede ca Partidul făcuse așa ceva, fiindcă (!) la o ședință de prin 1978 (?) scriitorii s-au arătat atât de dârji față cu agresiunea de-sus-de-tot, încât... un activist de frunte, prezent, a avut aproape (sic) un atac cerebral (“cam cerebral”, ca să fie pe limba Manolescului - asta fiind legătura strânsă dintre prefectură și UNESCO);

- Goma nu are existență ca scriitor: după ce fusese interzis de comuniști între 1970 și 1977 (perioada din țară), apoi între 1977 și 1989, un total de 19 ani - perioadă în care Ceaușescu nu îi distrusese volumul **Camera de alături**, ci decisese doar (sic) scoaterea lui din librării și din biblioteci - iată că începând din chiar iunie 1990 (repet: iunie 1990) anticomuniștii și prietenii săi buni: Liiceanu, Pleșu, G. Adameșteanu, M. Dinescu, N. Manolescu, sprijiniți în demersul lor cultural de Monica Lovinescu și de Virgil Ierunca au decis ca volumul de mărturii despre mișcarea pentru drepturile omului din 1977 (iată, s-au împlinit trei decenii!) **Culoarea curcubeului** să fie retras din librării, depozitat - iar peste doi ani trimis la topit, la fabrica Bușteni. Niciunul dintre “colegii” scriitori nu a formulat măcar o întrebare retorică: «Putem noi, Români, membri ai unei comunități fără hârtii să distrugem cărți, de cum am căpătat (de la Brucan) libertatea de a le edita?» Nimeni din GDS (Filipescu, Berindei, Vianu, S. Alexandrescu), nimeni dintre vedetele-micului-ecran: Patapievici, D.C. Mihăilescu, Pruteanu, Alex Ștefănescu, Breban, Țârlea, Dan Stanca; dintre redactorii de reviste literare, dintre gazetari (cine: C.T. Popescu?) nu a îndrăznit să spună-scrie *adevăru*: *cărturarul și editorul Liiceanu trimisese la topit o carte despre 1977* (când el - când ei, toți, cu excepția lui I. Negoïtescu - se ilustraseră prin o absență răsunătoare). Comunistul Ceaușescu se mulțumise cu retragerea cărții - “anticomunistul” Liiceanu pășise hotărît la topirea unei cărți dînd în vileag dezertarea “elitei culturale”, minciuna “rezistenței prin cultură”, trădarea de sine și de patrie a inginerului-sufletului-românesc. Și nu doar el:

poetul “anticomunist” M. Sorescu distrusese plumburile romanului de el solicitat **Gardă inversă**, la editura Scrisul Românesc din Craiova (pentru a obține de la Iliescu portofoliul Culturii), iar cărturarul Papahagi ceruse și primise subvenție de la Soros pentru a publica **Patru dialoguri**: nu le-a editat, nu a restituit Fundației banii - de el ceruți, fără știrea autorului.

Când, în 2005, în sfârșit (după 26 de ani de la scriere) s-a ivit prilejul unei adevărate ediții a **Culorii curcubeului** (completată cu **Bărbosul**), la presiunile holocaustologilor de tustrele sexele, directorul editurii Polirom Silviu Lupescu a suprimat fără încuviințarea autorului “Introducerea”, ca și “Addenda” - pentru a nu fi atacați, în editura sa (și a lui Serge Moscovici, mâncătorul de români) intelectualii de vază ai țării, faimoșii rezistenți prin cultură (Liiceanu, Adameșteanu, Manolescu, Pleșu, Breban, Uricaru, Țoiu, Mircea Martin, Buzura, E. Simion, M. H. Simionescu, Bălăiță, Fănuș Neagu, Blandiana - dânsa fiind înalt-specializată în arpagicultură...).

Altfel Goma, din *scriitor samizdatizat* (1970-1990), a devenit un *scriitor internetizat*: nu are dreptul de a publica în periodicele românești - vezi editorialul excomunicant “Adio, Domnule Goma!”, *România literară* din decembrie 1998, semnat de șefu-și: N. Manolescu; vezi condamnarea lui Liviu Ioan Stoiciu pentru “publicarea în *Viața românească* a “unor fragmente din jurnalul lui P. Goma, antisemite” (și pentru legionarism!) - autor: președintele Manolescu, acuzat și el mai ieri de legionarism, de antisemitism, acum, cu stadiul de reeducare încheiat (concret: prin vânzarea editurii Cartea românească lui Silviu Lupescu; prin favorizarea vinderii fostei Case a Scriitorilor escrocului “Freddy” asociat cu fostul ambasador Sandu Mazor devenit cetățean de onoare al României), reabilitat, vâslind din greu (pe lângă boi...), pentru a obține ambasadoriatul UNESCO cu mâinile de ajutor ale ambasadelor Israelului și USA.

Goma nu este acceptat nici în revista 22, nici în dilemnatica *Dilema*, nici în *Observatorul cultural*, nici în *Timpul* de la Iași (publicații profilate pe antisemitizarea lui, fără acordarea dreptului de replică). Goma, ca autor, nu mai are ce căuta în editura Apostrof - unde a inaugurat o colecție, cu **Sabina**; nu are ce căuta în editura ALLFA, unde a deschis o colecție prin **Roman intim**, însă la

intervenția tripletei extrem de culturale: Breban-Buzura-Bălăiță, a fost exclus, Frățila nici la scrisori nu a mai răspuns, cum se obișnuiește pe la noi, prin Europa, necum la propunerile, demult acceptate, de continuare a colaborării editoriale; cât despre “editura-lui-Buzura”, acum “editura-lui-Patapievici” (a Institutului Cultural, așa ceva, unde Nina Cassian are tron de cinste) nici vorbă: Goma nu are unde își tipări “răcnetele răgușite ale disidenței” (s-a observat: a fost fidel citat M. Mihăieș, timișorean și purtător de serviete ale lui Manolescu, Tismăneanu, Patapievici);

– Goma nu este o persoană “de Onoare”: a scris “articole cu tentă antisemită” (re-sic), potrivit “opiniilor” construite din vânt ale holocaustologilor-de-profesie-extrem-de-lucrative.

Adevărat: eu, copil, posesor de memorie normală, rămas la 28 iunie 1940 fără țară, fără tată, fără alfabetul nostru, fără cărțile noastre - am scris de câte ori am avut prilejul despre Ion Antonescu, acela care la 22 iunie 1941 a ordonat ostașilor să treacă Prutul, să zdrobească vrăjmașul de răsărit și miază-noapte, să ne libereze pe noi, basarabeni, bucovinenii de nord, herțenii căzuți în robia bolșevică.

Dar Domniile Voastre, dragi timișorence și iubiți timișoreni: nu știți istorie? - vorbesc de Istoria României cea din 1944, rollerizată, apoi din 1965 ceașizată, din 1990 pelinizată-măgureni-zată, recent tismănizată? Cum de nu ați ținut seama de faptul că adevărul - fie el și cam-obiectiv, pre limba lui Manolescu - este scris de învingători: ieri de ruși, azi de rușii cei cu mai multe stele pe drapel (potrivit abject- corectitudinii)?

Cum de ați îndrăznit să contraziceți, să sfidați litera de evanghelie a Partidului-și-Guvernului-Etern și a Securității Așișderi? Să faceți Domniile Voastre, reprezentanți ai unei micimunicipalități ceea ce nu au făcut Ministrul Justiției și Președintele României de teamă că vor fi bătuți la palmă de știm-noi-cine, vechii viziri ai Noii Porți ?

Ce-o să pățiți cu nimeni n-o să-mpărțiți.

Eu, beneficiar-profitator, de câteva zile mă scarpin în barbă, mă ciupesc, doar m-oi trezi din acest vis - ca niciodată: unul bun, frumos.

Va rămân recunoscător.

În ciuda multor vorbe rele (și proaste) rostite despre comunitatea noastră românească, sunt obligat să admit: nu suntem noi, românii chiar ultimii dintre ultimi. Iată, anul trecut Municipiul Pitești s-a oferit să-mi asigure o casă (primarul, bucovinean refugiat, știa ce înseamnă să fii român, însă fără o Românie, fără un adăpost, fără un cimitir unde să aduni osemintele părinților, împrăștiate): am fost atins drept în inimă de acest semn de omenie, de frățietate, chiar dacă nu s-a materializat... re-încetățenirea.

Acum, la inițiativa asociațiilor de revoluționari, primarul Timișoarei a înfruntat criticele tovarășești, acuzațiile holocausticești, denunțurile ambasadorești - a semnat Hotărîrea și...

Singura întrebare a lor: când-unde să mi se înmâneze titlul onorant: să-mi fie trimis prin poștă, aici, la Paris, în exil? Să mai avem puțintică răbdare, până vin în România, la Timișoara, atunci-acolo să mi se dea direct?

Dragi prieteni din Timișoara:

Va rog să păstrați hârtia de preț acolo, la Domniile Voastre, la Timișoara. Să fie ca un cui al lui Pepelea. Cine știe: poate că va face "el" ce nu au făcut nici Iliescu, nici Constantinescu, nici Băsescu în 17 ani: să înlesnească întoarcerea familiei mele în țara mult mai a noastră decât a lui Iliescu, a lui Constantinescu, a lui Băsescu la un loc.

Vă mulțumește

Paul Goma

Un prim ecou al Scrisorii:

"Stimate Domnule Paul Goma,

"Vad ca tortura prin speranta la care va supun mai nou compatriotii continua. Este cea mai perversa forma de a pedepsi pe cineva asupra caruia caznele traditionale nu-si mai fac efectul. Pe cand o propunere de primire la Academie, respinsa pe baza unui denunt anonim? Nu cam asa i-au facut si lui Vintila Horia? Si ei stiu ca nu va puteti apara: daca sansa invinsului este sa nu mai nadajduiasca in nimic, cel care nu renunta nicio data isi va expune mereu sufletul pentru a fi lovit. Si ei vor lovi, cu sete.

Numai ca taria eroilor sporeste cu numarul loviturilor. Exemplar.
Liviu Cangeopol”

(...)

Sâmbătă 24 februarie 2007

Flori Stănescu îmi trimite o captură:

Posted by: "Romaniancc@aol.com" Romaniancc@aol.com Thu
Feb 22, 2007 6:50 pm (PST) (...)

“Iata ce am luat de pe o revista. Va trimit doar pentru informatie personala. Eu imi pun demult intrebari dar asta nu inseamna ca acord credit. De ce vorbeste lumea? Cred ca eu am ramas un copil care nu stie socotelile celor din jur. Nu sint si nu am avut pe nimeni de origine evreiasca inafara de ... Domnul Iisus. Luptele mai mmari sau mai mmici in acest respect m-au pus totdeauna pe ginduri.

“Cu stima Smaranda Livescu”

Acum celebra Smaranda Livescu citează:

(“) semne ingrijoratoare de antisemitism au venit din toate directiile. Din strainatate, dar si din tara... Profesorul Robert S. Wistrich, redactorul sef al publicatiei, atrage atentia asupra faptului ca astazi antisemitismul ia tot mai mult forme de antisionism si anti-israelianism, unind extremisti de dreapta si de stinga, curente anti-americane din Europa si anti-occidentale din lumea araba, conservatori si radicali, care vad in antisionism o "solutie" la toate relele lumii. Revista publica articole despre dezvoltarea antisemitismului in Africa de Sud, Argentina, Brazilia, Japonia, etc.

“Dr. Leon Volovici semneaza un amplu articol despre Raportul Comisiei prezidata de Elie Wiesel cu privire la "capitolul romanesc" al Holocaustului. Autorul subliniaza ca liderii politici romani, de la Goga la Antonescu, au practicat propria lor politica antisemita, fara ca aceasta sa le fi fost impusa de Germania nazista. Acest fapt este acceptat cu greu de societatea romaneasca. Volovici atrage atentia asupra atacurilor la adresa Raportului din partea negationistilor de la "Romania Mare", a profesorilor Ion Coja, Corvin Lupu si, mai ales a cunoscutului scriitor dizident Paul Goma. Este de subliniat ca intelectuali de prestigiu ca Laszlo Alexandru, Ovidiu Pecican, Ion Vianu, Nicolae Manolescu si Gabriel Andreescu, care se numarau printre admiratorii lui Goma, l-au dezavuat pentru atitudinile sale profund antisemite. Concluzia lui Volovici este ca Raportul reprezinta un punct de plecare pentru o discutie serioasa a problemei.”

=====

Este vorba de publicatia in limba engleza "Antisemitism International" , nr. 3-4 / 2006, publicata de Centrul International de Studii a Antisemitismului "Vidal Sasson".

Volovici l-a lăsat pe Dan Petrescu în așteptare, cu întrebarea («Pe ce ai lucrat Jurnalul lui Sebastian: pe manuscrisul original sau pe ‘xeroxuri autentice’)?», citat din Zigu Ornea, nerăspunsă, dar cu promisiunea fermă: «Așteaptă-mă aici, mă întorc numaidecât și-ți spun totul...». De atunci au trecut zece ani în cap, dar îngrijitorul-trafficant al Jurnalului sebastianez nu s-a întors ca să răspundă - ce?: că el, ditamai cărturarul, la Iași, de cum a ajuns la Tel Aviv s-a prefăcut într-un biet seralist trudind cu sudori la o temă-pentru-acasă?

Stăneștii mi-au transmis un text de S. Damian publicat în *România literară*. Mi-l trimisese chiar autorul, cerînd să-mi spun părerea, eventual să-i fac observații. I-am răspuns că nu-i fac nici o observație.

Sami Damian nu s-a schimbat, în ciuda semnelor care ar zice că ba da (pe ici, pe colo). Nici pe ici nici pe dincolo. A rămas același profesionist al înecării peștelui: îl iei de ceafă îi bagi capul în apă, îl ții așa, până nu mai mișcă. Necazul este că Sami are o natură miloasă: nu i-ar da unui pește nici măcar o palmă. El pe oameni încearcă să-i amețească. Nu a folosit violența în scris decât pe timpul realism-trogloditismului socialist. După 1965, în aparenta sa cumsecădenie a rămas extrem de agresiv în încăpățănarea moale cu care minte, minte, minte - privindu-te senin în ochi. Și mirîndu-se: cum de nu înțelegi (și nu accepți) că el este deținătorul unicului adevăr? Și arătîndu-se ofensat, ba chiar rănit dacă-i spui că adevărul lui este unul etnic.

Nici măcar nu m-a enervat. M-a plic-ti-sit.

Azi este 23 februarie. Ce se petrecea acum treizeci de ani, în 23 februarie?

Ce să se petreacă: nimica toată: în 22 (februarie; 1977) fusesem cu Breban în audiență la tovarășu' Burtică; tovarășu' respectiv ne-a strâns mâna, după care ne-a dat indicații prețioase -

vreau să spun: mie, Breban nu avea nevoie de așa ceva, prețioasele indicații și le dăduse singur, ca un băiat mare. Acasă, în Drumul Taberii fusesem, în continuare înjurați, amenințați de securiști, prin telefon...

În ziua următoare, în 23 (februarie, 1977) îmi telefonase Gafița, în panică : nu se mai găsea la ei, la editură, dactilograma traducerii din Balzac, doamna Goma să dea alt exemplar, că se primise sarcina de publicare (al lui Balzac!) pus la murat de multă vreme - dacă și el (Balzacu-ăla) se lăsase tradus de nevasta lui Goma! - din dispoziția directorului, altfel Marin Preda...

Tot în 23 februarie 1977 Vasile Paraschiv fusese arestat din fața blocului ("Z-21", Aleea Compozitorilor nr. 21), dus întâi la Miliția de alături, "din Moghioroș", unde tovarășii noștri l-au bătut cu atâta devotament socialist, încât la 22 aprilie (tot 1977) fuseseră propuși pentru recompensare, după grad:

"1. Popescu Ioan, colonel: 3 m stofă, în valoare de 942 lei, mapă piele (285 lei)

2. Năstase Gheorghe, maior: ceas (600), mapă piele (285)

3. Apostol Radu, colonel: radio (740), servietă (125)

4. Stănoaia Ion, serg. maj.: ceas (600), curea ceas (10), portvizit (63)

5. Șerban Drăghia, serg. maj.: ceas, curea ceas, portvizit

6. Ababei Petre, serg. maj.; ceas, curea ceas, portvizit..."

Documentul, semnat de col. Nicolae Mihai se află reproduș la pp. 438-439 din secțiunea **Bărbosul a Culorii Curcubeului** de la Polirom.

Dar Vasile Paraschiv nu a scăpat cu atâta: a fost transportat la Ministerul de Interne și bătut "ca la Interne", apoi la Ploiești, bătut "ca la Ploiești" ...

Și mai ce se petrecuse acum treizeci de ani?

Și-mai-multe, care de care mai contondente, însă pe-atunci eram tineri, aveam de unde muri, cum scria Caraion.

Azi (24 februarie 2007) ne-a fost o zi bună-bună. Deie Domnul să se repete.

Duminică 25 februarie 2007

Promisesem că nu mă voi ocupa de articolul lui S. Damian “Paralele și secante” din *România literară*, 7/23 febr. acest an. Și totuși... nu-l pot lăsa așa, cu “adevărurile” lui. Am să extrag pasajele care mă privesc :

(...)“Iesind din țara, preluând postul de la Heidelberg, m-am decis să predau altfel literatura în străinătate, să invit ca oaspeți la cursuri și persoane neașteptate în țară. M-am bucurat de dese vizite la Heidelberg ale lui Ion Negoitescu, Dumitru Țepeneag, Nicolae Breban, Paul Goma, Dorin Tudoran, Mircea Dinescu, Gelu Ionescu. Ne sfătuia prin corespondență, ne frecventam aproape anual la München, la Paris sau Bruxelles unde ne găseam rasfirați. *Cu unii am colaborat activ în prepararea disidenței: cu Gelu Ionescu (la Europa Libera), cu Ana Blandiana (intervenițiile pentru dezvaluirea stării de izolare la care era supusă), cu Ion Vianu (care îmi fusese apropiat și ca medic), cu Mircea Dinescu, (pe care-l chemasem aproape în fiecare an în orașul de pe Neckar și l-am încurajat în răzmerițele sale înainte de decembrie 1989), cu Ion Negoitescu, (cu care mă sfătuia o dată la două săptămâni și caruia i-am împărtășit opiniile).* (subl. mea) Această filieră de rezistență mă ducea evident spre Paul Goma.

(...)“Aparatul de reprimare nu putea să-l lichideze fizic, cum ar fi dorit, fiindcă nu voia să periclitaze edificiul demagogic pe care-l cultiva, laudându-se că e un campion al libertății de exprimare. A folosit împotriva lor, pe o scară crescândă a abuzului, teroarea, carcera, tortura sau expulzarea. Ceea ce a iritat la maximum stăpânirea a fost constituirea unui centru de putere clandestin (preparativele pentru strângerea de marturie la Arhipelagul Gulag sau semnarea Chartei 77 de la Praga).

“În România renumele de rebel absolut a revenit lui Paul Goma. De la început răsar nu numai similitudini dar și nuanțe de diferențiere. Ce le era comun? În primul rând mânia plină de isterie a autorităților împotriva lor, mânie care le silea să aleagă mijloace neobisnuite de înăbușire. Regimului îi displăcea vâlva care putea stirbi reputația de liberă circulație și exprimare a cetățenilor. Când ciocnirea devenea inevitabilă, puterea abandona subterfugiile, recurgea la ferocitate așteptând ca adversarii să dea înapoi, să se caiască.

(...) “Mă refer aici doar la câteva momente din biografia lui Paul Goma, mai ales atunci când ea ilustrează intersectarea itinerariilor

noastre. *Din clipa în care s-a facut remarcat prin debutul literar, el a fost plasat într-o alta sfera de indezirabili.* (subl. mea). Nu mai era victima fara nume, care putea fi molestata, batjocorita, îngropata, fara sa se consemneze undeva infamia. Regimul comunist era cladit pe o ambiguitate, si nu admitea legal sanctiunea numai pe motivul exprimarii unei alte opinii. Utilizând aceasta contradictie, unii scriitori s-au zbatut sa obtina un spatiu de respiratie, ocolind cenzura si controlul de partid.

“Dintre toti, în România, Paul Goma s-a comportat cel mai radical. E un merit urias, care nu i se poate sustrage. Si el a încercat sa speculeze nevoia de deghizare a regimului, a consimtit la unele replieri care nu vizau esenta criticii antitotalitariste. A predat un roman, *Ostinato*, care a suferit mai multe versiuni. Goma s-a aratat maleabil, sperând în publicarea promisa solemn. Autoritatile au operat însa cinic, au retras în faza finala acordul lor. Scriitorul a depasit impasul trimitând cartea clandestin în Occident. În fata gestului de nesupunere, puterea a reactionat perplexa. Daca avea cineva curajul sa contravina regulei jocului, aparatul se bâlbâia, intra în deruta. Cu Goma s-a optat pentru varianta cea mai drastica. Dupa cutremurul din 1977, spiritele erau tulburate si el a manifestat bunavointa învoindu-se sa scrie un comentariu despre nenorocirile întâmplare. Textul a fost tiparit în România literara. Ceausescu s-a suparat, peste noapte a dat ordin sa fie arestat si expus bataii. (sic! - “expus bății”, ce drăgălaș spus - n.m. P.G.) O particularitate importanta era aceea ca în România nu functiona doar mecanica opresiunii de tip comunist ci si bunul plac al despotului care avea rabufniri paranoice. În detentie, Goma a fost tratat ca un criminal de serie, santajat, schingiuit, înjosit. Însusi tartorul sef al Securitatii, generalul Plesita a dirijat interogatoriul, l-a tras mojiceste de barba, gest repetat sadic. L-a prevenit ironic ca nimeni nu-l va scoate din aceasta groapa, a fost abandonat de complicii din tara si de peste hotare, va putrezi anonim si uitat.

(...) “Nu s-au scurs decât câteva luni si instructiunile de sus s-au modificat. La „Europa libera“ s-a inaugurat o campanie de solidarizare. Ceausescu nu voia sa-si compromita prestigiul de liberal (daca era vorba de disidenta, el era marele disident, cum a scris cineva). Acelasi Plesita, de asta data micios, cu coada între picioare s-a întors la interogatoriu, l-a mângâiat pe detinut pe cap si i-a propus, pe jumatate în gluma, pe jumatate serios, sa se întâlneasca la o bere, cândva pe o terasa din Paris. Va fi fostul puscarias gata sa-i întinda mâna amical, sa sterga din memorie neînțelegerile trecatoare, sa se poarta ca un compatriot, la urma urmei apara amândoi acelasi prestigiu al României? Iata ce nu i s-ar fi putut sugera lui Biermann. (...)

“(...) Goma n-a simpatizat cu comunismul. A îndurat o serie de malversatiuni (“malversatiuni?” - întrebarea mea vizînd limba română a lui S.D.) din pricina originii basarabene si a spiritului de fronda. Prin literatura, prin angajarea opiniei s-a integrat partial în viata culturala. Si-a pastrat convingerile dar s-a straduit sa fie vigilent, sa nu sublinieze divergentele, sa nu stînjeneasca tiparirea cartilor (cum a procedat si Soljenitin). În 1968, în iuresul antirusesc a intrat în partid. Abia când puterea nu si-a respectat angajamentul legat de aparitia cartii, Goma a abandonat travestirea. Ce îi caracterizeaza pe amîndoi, Biermann si Goma, este curajul de a vorbi cu glas tare, de a spune fara ezitare lucruri neplacute, de a fi radical.

(...) Cu Paul Goma am fost coleg de redactie la România literara. *Nu am stiut ce antecedente are (copilaria în Basarabia, lagarele de munca, închisoarea), nici ce gîndeste.* (Ba a ştiut: din ce i-am povestit eu, din ceea ce citise din prozele mele - P.G.) M-a atras felul camaraderesc cum se purta între colegi. Fiindca ma ocupam de proza, i-am citit în manuscris cîteva scrieri, printre care si Ostinato. Am recomandat la gazeta spre publicare un fragment intitulat Tecla, care consideram ca propune un alt tip de narator, marcat de obsesia eroticului, atras de ravagiile instinctului si de obscure afinitati, o revelatie a sezonului literar. Mai târziu, tactica mînuita de mine i-a stîrnit verva contrazicerii în corespondenta. *Mi-a reprosat ca nu favorizam textele taioase, care puteau da foc si arunca în aer.* [«Vrei să ne împuşte aştia?» se speriau curajoşii dimpotrivnici... P.G.] În absolut, ce spunea Goma avea temei, socoteam însa ca la o revista ca România literara, asezata în fata, trebuie adoptata o strata-gema. La început sa fie gazduite texte prin care sa se probeze fara dubiu talentul autorului, ceea ce însemna cea dintâi bresa, acompaniata apoi de altele, care beneficiau de o noua încadrare a unui talent recunoscut. De altfel, am actionat în acelasi mod cu publicarea cât a fost posibila a lui Paul Goma. Clipe rocambolesti am trait la Paris în vara anului 1984, unde împreuna cu Ioana Craciunescu am vizitat scriitori neagreati la Bucuresti. La prînz, lângă Odeon, ne-am întîlnit cu Virgil Tanase, pe care ea îl cunostea bine, apoi ne-am dus spre domiciliul Paul Goma. Ultima întrevedere prevazuta, cu Monica Lovinescu si Ierunca, nu a mai putut avea loc din cauza unei nepotriviri de ore. E curios ca într-o tara libera, gazda a poeziei, noi ne purtam ca niste conspiratori în ilegalitate, straduindu-ne sa nu fim observati ca vizitam niste scriitori proscrisi la Bucuresti.

(...) “Traseele biografice concorda doar pâna la un punct. Ultimul paragraf înca nu a fost scris. Ceva pluteste în aer. Atît lui Wolf Biermann cât si lui Paul Goma ar trebui sa li se rezerve distinctii aparte. Primul este

mai aproape de tinta. La împlinirea vârstei de 70 de ani, orasul Berlin, capitala tarii vrea sa-i confere titlul de cetatean de onoare. Ar fi candidatul nr. 115 promovat, totodata cel dintâi desemnat din categoria literatilor. (...)

“Omologul sau român e încă departe de astfel de încoronare. Nimeni nu a formulat propunerea de a i se decerna titlul de cetatean de onoare, sa zicem la Bucuresti. Si în cazul lui alergiile nu s-au stins. Goma are si azi o pozitie de avangarda în condamnarea totalitarismului. Dar în vehementa cu care reprobă ezitarile altora transpare si o lipsa de colegialitate si un impuls spre artag. De cele mai multe ori, el înfinge cutitul în rana si are dreptate în dezvaluirea unor inadvertente. El este înaintea celorlalti în mars, nu vrea însa sa le atribuie si lor un rol, simte o dorinta de a minimaliza si persifla. *Dar nu de putine ori preopinentul atacat de el are merite pe alte planuri, care n-ar trebui trecute sub tacere.* («Tovaraşa are şi părţi bune, de ce să aratăm numai lipsurile?» - P.G.) Paul loveste fara crutare, împrastie praf si pulbere. Într-o scrisoare catre el din 18.08.1997, i-am scris: “Ai fost si esti un simbol, tara nu te-a îmbratisat dupa decembrie 1989, cum ar fi fost de cuviinta (trebuia sa fii chemat înapoi cu onoruri nationale). În constiinta colectiva ai ramas însa un reper, o instanta a adevarului. E nenatural sa te dedici unor dueluri cu *morile de vânt (unele nefericite tinte de atac din aceeasi tabara)* (?) si sa fii temut din pricina izbucnirilor artagoase si a impulsurilor vindicative.” *Constatam cu regret ca face gafe, ca e imprevizibil si ca s-a înfundat în polemica legata de Basarabia. Asculta zvonuri oribile si le raspândeşte mai departe. Nu Antonescu poarta raspunderea deportarilor si înfometarii, ci victimele au fost adevaratii ucigasi. Ce a survenit? A fost infectat de un venin al discordiei? E cuprins de cecitate?*”(subl. mea, P.G.)

“Dincolo de aceste poticniri nu trebuie omisa masiva sa pilda a rezistentei la rau. N-au încetat nici calomniile ca si cum nimic n-ar fi fost sincer si riscant. Pe undeva s-a scris ca totul a fost cu voie de la politie (Alexandru George, Ion Cristoiu). În respingerea compromisului nu l-a întrecut nimeni. Prietenii lui Goma nu vor sa intre la harta cu el, prea mare e pretuirea pe care i-o poarta. Sa acordam deci Cezarului ce i se cuvine.”

Am înţeles: S. Damian vrea şi el o felioară din “cozonacul disidenţei” (sic-sic):

“Cu unii am colaborat activ în prepararea disidentei: cu Gelu Ionescu (la Europa Libera), cu Ana Blandiana (interventiile pentru dezvaluirea starii de izolare la care era supusa), cu Ion Vianu (care îmi fusese apropiat si ca medic), cu Mircea Dinescu (...)

Mă întorc numaidecât la “disidență”, pentru moment mă opresc la această minciună:

“Mi-a reproșat [Goma] ca nu favorizam textele taiioase, care puteau da foc și arunca în aer.”

Nu numai că “nu [le] favoriza”, dar, speriat de moarte, le refuza - ca acel text al Gabrielei Adameșteanu propus de mine pentru debutul ei, autoarea avînd de-căpătâiul păcat : «Prea scrie ca tine...» (ca Goma). În schimb, textele promovate de S.D. erau cele mălăiețe, cele “care nu pun probleme”, “care nu seamănă cu ale tale...” - nu, nu semănau cu ale mele prozele lui Andru, Schwartz, Radu F. Alexandru, Simu, Giugaru - acelea erau bune, cum nu se poate mai pe linie - pentru liniștea îndrumătorilor spre îndărăt, de specia lui Sami, Sămițu, prietenul omului, promotorul prozei onirice (scurtă, și care nu spune nimic... contra regimului - vezi-o la Tepe-neag) și consilierul întru disidență a disidenților de calibrul lui Gelu Ionescu. Și mai al Anei Blandiana - cea care nu avea nevoie de sfaturile fricoase al celebrului Monument al Fricii (S. Damian), se înfricoșarisea ea singură-singurică, ca o fată-mare, doar era o adevărată ardeleană legitimistă, apoi avea Școala lui Gogu Rădulescu...

Auzi, comedie samidamianescă: *“am colaborat activ în prepararea disidenței: cu Gelu Ionescu (la Europa Libera), cu Ana Blandiana (intervențiile pentru dezvaluirea stării de izolare la care era supusa)”*. Ca să fiu rău, în continuare, chiar dacă mă repet: s-au tot văzut rezultatele “disidenței” lui Gelu (consiliat și de Radu Cosașu, altă lumină a curajului și a moralității - cât despre disidență, doar Gelu o vedea); în bunele sale relații cu un Marino decăzut, devenit marionetă-material-didactic sforărit de Secu ; cu un Valentin Lipatti (se spunea că avea grad de general, nedemnul frate al fratelui său, Dinu). Iar Blandiana: *“intervențiile pentru dezvaluirea stării de izolare la care era supusa”*... “Intervențiile” lui Sami au determinat-o pe Blandiana să pretindă că era “arestată la domiciliu” (am aflat în 1990 de la Gellu Naum, consăteanul său, la Comana, cum era ea “arestată la domiciliu”: milițianul de vis-à-vis îl păzea în realitate pe Gogu Rădulescu, nu pe ea (această

dezvăluire a avut loc la Aix en Provence, în toamna anului 1990, în prezența și a Monicăi Lovinescu: după ce a înghițit în sec, Mama Scriitorilor Clandestini - de aici: “Polonezii cu Solidaritatea, Românii /la Paris/ cu Clandestinitatea” - s-a ridicat și a plecat, pretextând o durere de măsele); tot Monumentul Curajului: Sami Damian a confortat-o pe Blandiana în... condiționarea cooptării în PEN Club de dispariția mea din Anunț ca propunător-susținător (o făcusem și pentru Dorin Tudoran și pentru Bujor Nedelcovici și pentru Dinescu...) Cât despre textele publicate de el la *România literară* într-adevăr, nu puneau foc, nu aruncau în aer edificiul căcăcios al căcăcioșismului literar “preferat-mai-bine-de-tovarășu-Sami”...

Dar cel mai scoțător din sărite este pasajul:

“Constatam cu regret ca face gafe, ca e imprevizibil si ca s-a înfundat în polemica legata de Basarabia. Asculta zvonuri oribile si le raspândește mai departe. Nu Antonescu poarta raspunderea deportarilor si înfometarii, ci victimele au fost adevaratii ucigasi. Ce a survenit? A fost infectat de un venin al discordiei? E cuprins de cecitate?”(subl. mea)

Acesta m-a înfuriat până la a mă determina să nu-l comentez.

Luni 26 februarie 2007

Azi în câte suntem? Nu vezi, deasupra: “26 februarie”? O, vorba ceea: “mică deosebire”: atunci era 1977; acum este 2007; atunci era o sâmbătă, acum, ca să zic așa este, din contra: luni...

De curiozitate - în familie, doar n-o să le pretind românilor să se preocupe de ceea ce se petrecuse (dar oare se chiar petrecuse?) în preistorie - în 26 februarie 1977? Iată ce: citez din **Culoarea curcubeului** (volum de mărturie trimisă la topit de ‘telectualul Liicheanu):

“Ora 17,15. Îmi telefonează de la Paris glasul lui Virgil Tănase. Îmi cere un interviu pentru *Les Nouvelles Littéraire*. Ciudat, dar așa e: telefonul nu a fost întrerupt, cu toate că îi transmit: **ȘI ÎN ROMÂNIA SE PRACTICĂ INTERNĂRILE ÎN AZILE PSIHIATRICE PENTRU DELICTE DE OPINIE.**”

Bănuiam eu că ceva nu este în regulă cu psihiatria-la-români povestită de I. Vianu: până în acel moment avusesem... discuții cu patru dintre semnatarii victime: Vasile Paraschiv, Gheorghe Brașoveanu, Stoean Păun și, în aceeași zi, pe la prânz, cu Paulina Cătănescu. Apelul telefonic de la Paris al lui “Țonțu” (Tănase) căzuse cum nu se putea mai bine: plecată de la București la orele 17,15 știrea-bombă s-a întors “pe calea undelor” Europei libere la orele 19,10 fix!

...Am citit undeva, fie o declarație a lui I. Vianu, fie o relatarea a altcuiva despre disidența lui I. Vianu din care reieșea că el, Doctorul demascase primul internările psihiatrice într-un articol publicat în *Viața românească*...

Fiindcă tot am deschis **Culoarea**..., să caut, să aflu când anume a venit pentru prima oară I. Vianu la mine, condus de I. Negoiteșcu...

...“Joi, 10 martie [1977] “Între 12 și 14: Nego cu I. Vianu!”

Deci, la două săptămâni de la anunțul prin Europa liberă și prin presa occidentală, în primul moment, franceză. Dacă este adevărat că el însuși a afirmat că fusese primul demascator al psihiatriei politice în România, nu-l voi contrazice, însă voi băga de seamă (în intimitatea Jurnalului meu cel difuzat prin internet):

- Singura certitudine pe care o am, în continuare: nu eu o descoperisem, eu fusesem doar curierul știrii. Bietul de mine, atunci, în 26 februarie 1977 îmi reproșam că, deși cunoscător al represiunii comuniste în țara mea, nu avusesem știre de această altă tortură politică;

- Dacă I. Vianu poate dovedi ca el “demascase”, primul tratamentul abuziv - prin acel articol din *Viața românească* - să fie citit textul cu glas tare, să constatăm dacă se înțelege acest lucru. Sau ba. Dat fiind că I. Vianu este din același aluat ca și S. Damian - nu vorbesc de etnie, ci de categorie umană..., voi înțelege că și el vrea să dea de înțeles că făcuse “disidență” post-festum, ca atâția alți viteji de după război.

Ieri promisem un mesaj de la Ion Coja. Cum mi se arătase a constitui “o bună bază de discuție”, l-am trecut și amicilor: Stăneștii, Stan, Culcer.

I. Coja se ocupă de cartea **Întoarcerea huliganului** de Norman Manea, apărută în 2003. Spune (Coja) că înainte se tot întreba de ce nu există nici o carte, nici un poem despre tragedia evreilor deportați în Transnistria și masacrați de către români? Acum are prilejul să citească o mărturie a unui supraviețuitor - și încă a cuiva care și el susținuse ca sigură cifra de 400 000 victime imputabile lui Antonescu. Numai ca mărturia lui N. Manea nu dă seama de asasinatele evreilor, sare peste... contradicții (aici: faze importante, din care cititorul ar trebui să-și dea seama de grozăviile îndurate de evreii deportați), evită să atingă momente definitorii - în sprijinul tezei celor 400 000 evrei uciși de către români.

Mea culpa, nu am citit cartea lui N. Manea. Însă comentariul lui I. Coja m-a trimis la alte repere bio-bibliografice : Gr. Vindeleanu, Sorin Toma, cu precădere la o trăsătură comună a lor, chiar dacă este de netăgăduit onestitatea martorului Vindeleanu, însă și el este evreu și el are ceva de... evitat (iată am... evitat de a scrie: *ascuns*). Fapte, perioade, întâmplări - sunt evitate-ascunse. De ce? Un "antisemit" (ca mine) ar zice: pentru ca acele amănunte nu sunt cușer, adevărul fiind altul decât cel impus de holocaustologi.

Față cu textul lui I. Coja Mircea Stănescu admite că "problema" merită o discuție. Dan Culcer îmi trimite documente, mărturiile de primă mână care "nuanțează" teza Holocaustului în Transnistria pricinuit de autoritățile românești, chiar tabele cu deportații decedați acolo și motivul morții: la câțiva scrie ca fuseseră *uciși* - de germani. În majoritate, evreii muriseră de tifos exantematic. Un femeie martor (din cartea Smarandei Vultur) spune că, la un moment dat tifosul care făcea ravagii fusese jugulat, iar că atunci când deportații și paznicii s-au retras din fața înaintării sovietice, din pricina reparației păduchilor (drumul spre Nistru fusese penibil, noaptea dormeau claie peste grămadă, pe unde găseau), tifosul a bătut iar. Însă despre execuții ale evreilor martora nu vorbește - ci doar de *dispariția* cutăruia, a cutăruia, despre care cei rămași în lagăr bănuiau că fuseseră împușcați.

Existau mai multe categorii de deportați, dar vai, Transnistria, pentru evrei - și pentru țigani - nu a fost tabără de vacanță, ci iad: frig, foame, păduchi, promiscuitate - și mai ales nesiguranța că mâine vor fi tot viață. Din mărturiile de la Culcer nu

reiese că soldații de pază, jandarmii i-ar fi maltratat pe evrei. Ceea ce nu înseamnă că nu au existat ticăloși care au făcut-o, probabil cu plăcere. Cine neagă suferințele cumplite ale unor oameni privați de libertate, indiferent din care “Lagăr”, se neagă pe sine.

Numai că nu acestea - nedreptatea, suferințele - sunt negate de... negaționiști (ca mine). Ci programul de lichidare a deportaților, ci bilanțul morților. Nu este decent să vorbești de numărul victimelor - dar decent este să arunci cu cifrele : “400 000 de evrei uciși de români!” în capul românilor?

Marti 27 februarie 2007

Ziua de azi publică un articol de demascare a lui “Liicheanu”. Eu i-am zis primul așa, însă nu cer drepturi de autor. I se face inventarul păcatelor: plagiat, disidență mincinoasă - dar nici V. Roncea, autorul celui de al doilea fragment - nu amintește de distrugerea **Culorii curcubeului** - se teme de mânia tovarășei Rodica Gordon, urmașa lui D. Popescu-Dumnezeu, mai degrabă a lui Răutu, el supraveghea presa.

Zi neagră, neagră, neagră. Dar nu ne-nspăimântăm noi, ăștia (care ne știm noi...)! Acum aș încerca să mă doftoricesc pe la inimă cu un hap de utopie colentiniană.

Și ce s-a mai întâmplat azi, 27 februarie 1977?

Nimica toată: a luat ființă, la Paris, *Comitetul francez pentru Apărarea Drepturilor Omului din România*. Acel Comitet în care Monica Lovinescu nu a intrat (își luase angajamentul față de americani că nu va face parte din nici o organizație neamericană), dar în 1990 s-a alăturat lui Berindei, lui Liiceanu, fetii Cornii, Sandei Stolojan (de atunci soții Stolojan s-au dat la colaborare cu Bucureștiul, ei pretindeau că doar cu Alecu Paleologu, ambasadorul golanilor, or Alecu era în tabăra noastră...) în demersul logico-politic: *Liga* (așa i se spunea) să fie mutată la București: să scape de sub “controlul” Mariei-France Ionescu, a Mariei Brătianu, a lui Vianu, a lui Goma, să se pună sub protecția lui Brucan și a lui G. Andreescu.

Miercuri 28 februarie 2007

Dar azi, 28 februarie (1977)? Cum a fost?

Cum să fie: bine: după o zi de hărțuială securistă prin telefon, m-am dus la “Louis”, prietenul belgian, consulul. În fața intrării m-au interceptat securoșii, m-a dus în clădirea nouă (nouă acum 30 ani) a Academiei Comerciale, unde am fost indelung... identificat; apoi, miracol!, lăsat să plec. În așteptare avusesem o “conversație” cu ofițerul care m-a păzit: despre Paris, despre Gallimard (știa cine-i), despre Gherla - habar n-avea că acolo era o închisoare groaznică...E-he, memoria securist-selectivă la român...

Iar azi 28 februarie 2007? Nici o veste de la Timișoara, nici o nădejde dinspre Băsescu. Cât despre Justițioasa Macovei... Ce-oi fi vrînd? Să aibă numai grija mea? Ea însăși? De capul ei?

Să mă țin (“cu ghearele și cu dinții”) de pluta mea: cărțile. Spun pluta, ca să nu spun: paiul.

Dacă n-ar fi cărțile, dacă n-ar fi Ana, nici Filip, probabil m-aș părăsi - pe mine - și m-aș îneca.

Spre bucuria înotătorilor în ape de canal, în frunte cu Manolescu.

M A R T I E

Miercuri 1 martie 2007

Mă gândeam să rememorez întâmplările de acum 30 ani - am renunțat. Pentru cine să o fac? Pentru mine? Dar eu le știu, le-am povestit, le-am scris. Pentru colegii mei, scriitorii români?

Vrei să repeți: “scriitorii români, colegi” ai mei? Dar eu de multă vreme nu mai am colegi printre scriitori. Singurul scriitor care semnase în 1977 Apelul nostru fusese Ion Negoitescu. Ceilalți doi: Luminița Coler - voia să emigreze. Ion Vianu - voia să emigreze - amândoi porniseră formalitățile de luni?, ani? și găsiseră că acțiunea noastră le va facilita plecarea. Nu le-am reproșat oportunismul atunci, nu mi-am schimbat între timp opinia: și “plecarea” era/este un drept-al-omului.

Vorbeam de scriitori. Cei cu volume publicate, cu notorietatea stabilită, cu glasuri - pe hârtie - ascultabile. Cu ceea ce îmi mai rămăsese din naivitate (nu multă) îmi spuneam că prietenii mei, scriitorii, chiar dacă nu co-semnează Apelul (ca să nu-și maculeze numele punându-l alături de un netalentat ca mine), rămâneau prietenii mei. Mazilescu îmi era un bun prieten. Cel mai bun prieten dintre scriitori. El rezistase până în acel moment manuscriselor mele, el singur mai citea ceea ce îi propuneam, ceilalți prieteni-buni încetaseră de ani de zile să-mi ceară ori să le dau fără a-mi fi cerut ce mai scrisesem: Dana Dumitriu (din 1971, de după Revoluția Culturală și întrolocarea cu Manolescu), Valeriu Cristea, Dimisianu, Sami Damian, Raicu (vorbesc de colegii de la *România literară*). Ceilalți... G. Adameșteanu mă evita de prin 1970, de când se știa că voi fi publicat în Germania, în Franța, în Italia - ce era să fac: să alerg după ea să o rog frumos să mă citească?...

Numai că chiar și fidelul Mazilescu își impusese o/un Până-Aici! Adevărat, nu mă părăsise ca alții, ca ceilalți, aproape toți, însă lui nu-i era “oarecum” să vină la mine acasă, în plină blocadă securistă - pe el îl lăsau să treacă - nu se temea să stea de vorbă cu

semnatarii aflați la noi, atunci, asculta interesat of-urile lor, apoi, după zece minute, un sfert de oră - mie:

«Dă și tu, bă găinare, un pol...» - îl lua, pleca.

Nici vorbă se “adere”. Îmi explicase, nu o dată, chiar de față cu oamenii care veniseră să semneze:

«Eu, bă găinare, nu semnez alături de un membru de partid ca tine!» - de obicei după ce încasa polul.

Și Breban venise la noi în timpul acela, înainte de vizita noastră la Burtică. Deci Breban mă vizitase, adusese portocale pentru copil, dar și el își impusese un Până-Aici!: nici el nu semnase Apelul, chiar dacă îmi ceruse un răgaz: să-i apară întâi “Bunavestire”... Dar același Breban, în aceeași perioadă: februarie 1977 participase la una din întâlnirile de la Dana Dumitriu, acasă - ea trăia atunci cu N. Manolescu. Mai fuseseră prezenți și alți scriitori: Ivasiuc, Rodica Iulian, Oana Orlea, Florența Albu. Firește, se discutau veștile, mai cu seamă “ultimele bancuri”, cu precădere cele despre Goma: Marele Comic Sașa Ivasiuc îl imita vorbind franțuzește negraseiat, asistența râdea de se prăpădea (vorba Rodicăi Iulian, după câțiva ani, la Paris: «Ce, bă, n-aveam voie să ne distrăm nițel?»). Cu excepția Florenței Albu, care a plecat, mândioasă, tratându-i de... porci.

Dan Culcer îmi trimite:

“Diplomatie, justitie independenta si un cetatean singur: Paul Goma Paris, Franta/Romanian Global News, 27 februarie 2007

“Se pare ca nimic nu se poate petrece simplu cand e vorba de scriitorul si cetateanul Paul Goma (foto). Alesii orasului Timisoara, oras-erou daca ne mai aducem aminte de ceea ce s-a intimplat la jumatatate lunii decembrie 1989, descendentei si reprezentantii rasculatilor, au decis sa-i confere lui Paul Goma titlul de cetatean de onoare al urbei lor.

Pina aici nimic neobisnuit, doar intirziera unei astfel de decizii este de remarcat. Ea nu este imputabila desigur celor care au fost totusi primii care au decis sa onoreze un scriitor si un om de valoare.

Dar niste monitorizanti activi si minoritari au hotarit ca ei au dreptul si datoria sa se opuna majoritatii, pe motiv ca omul nostru ar fi un antisemit notoriu si ca deci onorarea lui ar insemna o dezonorare a grupului minoritar care s-a exprimat si se declara lezat de aceasta decernare de titluri.

In Franta fostului inalt functionar Maurice Papon, decedat mai deunazi, i se contesta post-mortem dreptul de a fi inmormintat cu insemnele Legiunii de onoare care i se conferisera cindva. Considerat vinovat, chiar daca indirect, pentru actiuni care au dus la pieirea unor membri ai comunitatii evreiesti din Franta, sub regimul colaborationist de la Vichy, Maurice Papon a fost judecat tardiv, pentru fapte din anii 40, intr-un proces fluviu, integral inregistrat si apoi transmis la televiziune. A facut o vreme puscarie, apoi pentru ratiuni de sanatate a fost lasar sa-si sfarseasca zilele la casa lui.

Pot fi puse impreuna, intr-un context diferit si cu istorii personale atit de diferite, un inalt functionar de stat sub ocupatie straina si un opozant, Maurice Papon si Paul Goma, doua personalitati acuzate de antisemitism? Doar in masura in care se afla un numitor comun: iar acesta este nu doar acuza de antisemitism ci si faptul ca amandoua persoanele sunt implicate intr-un proces. Papon a fost acuzat, intr-un lung proces care s-a soldat cu condamnarea sa, pentru decizii si fapte intepretate diferit dar mereu repuse in contextul istoric in care au avut loc, razboiul civil european dintre 1933 si 1945. Paul Goma nu este functionar de stat, a fost si este un om singur in fata puterii abuzive, este o persoana lezata care ii ataca el in justitie pe cei care il calomniaza.

Paul Goma a scris o carte de reconstituire istorica, un studiu bazat pe informatii obiective dar integrand in final o ipoteza, o carte dar nu una de istoric, Saptamana rosie, si un Jurnal, ambele tiparite si difuzate deasemenea prin Internet in care emite peremptoriu dar argumentat opinii privind cauzalitati istorice, legand masacrele la care au fost supusa comunitatea romana din Basarabia in iunie 1940 de masacrele la care au fost supusi membrii ai comunitatii evreiesti din Basarabia in iunie 1941.

In primul caz faptasii crimelor si abuzurilor au fost comunisti evrei, agenti sovietici si comisari sovietici, ajunsi brusc la putere prin consecintele Pactului scelerat intre Stalin si Hitler, in al doile caz faptasii crimelor si abuzurilor au fost romani, militari si civili care, opiniaza Paul Goma, au actionat din razbunare, indignare si frustrare.

Faptele sunt notorii acum, dar vreme de o jumătate de secol despre faptele romanilor s-a scris si s-a vorbit mult, despre cele ale sovieticilor, evrei sau nu, s-a tacut.

Unii dintre faptasii romani au fost pedepsiti deja, imediat dupa fapte, de catre autoritatile militare romanesti, din ordinul lui Ion Antonescu, unii au fost apoi re-pedepsiti de justitia ocupantului sovietic dupa 1944, prin cozile sale de topor, dintre care unii erau chiar faptasii crimelor ale caror victime erau cetateni romani de pe teritoriul Basarabiei

in 1940. Criminalii sovietici - evrei sau ne-evrei- nu au fost nicodata judecati si pedepsiti.

Sper ca am rezumat corect sensul cartii lui Paul Goma, el insusi basarabean, pentru care aceste istorii nu sunt istorie ci destin.

Ceea ce ramine de demonstrat cu acte mai multe si complete cercetari de arhiva, acum cand faptasii sunt fie morti, fie la pensie undeva la fereala, este cauzalitatea la care face referinta Paul Goma.

Dar faptele sunt fapte iar calificarea acestui eseu ca fiind o opera de antisemitism a fost afirmata de unii activisti evrei, dintre care unii fosti activisti de partid comunist, pripasiti la conducerea minusculei comunitati evreisti din Romania dupa 1990, de unii scriitori care aveau motive personale sa nu-l agreeze pe Paul Goma, fiindca le-a demascat si descris prea adesea comportamentele oportuniste si lasitatile notorii.

De aici pana la demonstrarea antisemitismului din scrisul lui Paul Goma e cale lunga. Pe care a incercat sa o strabata, fara sa ajunga la capat un exaltat publicist, Laszlo Alexandru. *Cred ca singurul lucru care i se poate imputa lui Paul Goma este ca, nefiind istoric, nu pastreaza tonul rece si produce metonimii, adica scrie despre parte ca si cum ar fi intregul.*(dar tocmai, pentru că nu este istoric, nu păstrează tonul rece - nota mea, P.G.)

Iata doua definitii ale METONIMIEI.

1. METONIM'IE s.f. Figura de stil care consta in inlocuirea unui termen prin altul cu care se afla in raport de continuitate. /

2. METONIM'IE, metonimii, s.f. Figura de stil care consta in inversiunea voluntara a categoriilor logice ale intregului prin parte, ale partii prin intreg, ale cauzei prin efect, ale efectului prin cauza, ale abstractului prin concret, ale posesorului prin lucrul posedat etc. - Din fr. m'etonymie. Sursa : DEX'98 (18696)

E de precizat ca insusi Roman Jakobson, marele lingvist, considera ca "metonimia se bazeaza pe natura sintagmatica a contiguitatii" si "pune in evidenta relatii de asociere situationala si de integrare constitutiva" (<http://www.upg-ploiesti.ro/sescom/pdf/s16/s16-l24-gd.pdf>)

Acestea sunt deci efecte de stil si nu programe politice sau rasiale.

Scoase din context afirmatiile lui Paul Goma au fost folosite acuzator de ingerii pazitori indignati ai istoriografiei rolleriste, de la care nu avem, cred unii, voie sa ne abatem, de reprezentantii mai mult sau mai putin reprezentativi ai Comunitatii, de specialistii care traiesc din vinarea antisemitilor reali sau imaginari, si care deci au nevoie de substanta pentru a putea fi salarizati pina la pensie. Nimeni dintre acuzatori nu a facut vreo demonstratie temeinica in acest sens. Mai mult, data fiind natura

neincadrabila usor in scheme didactice, a opiniilor lui Paul Goma, specialistii, de genul lui M. Shafir, au fost nevoiti sa inventeze noi categorii logice pentru a le lipi de eticheta de antisemit, care nu i se potrivea lui Goma decit fortind textul si contextul.

In fine, e de remarcat ca, daca pina de curand, oficialitatile statului Israel nu s-au amestecat vizibil si public in aceasta istorie, de saptamana trecuta datoria de rezerva a diplomatiei a fost uitata, ambasadorului statului Israel, a crezut de cuviinta sa intervina chiar in mersul justitiei la romani.

Interventia Excelentei Sale este neavenita. Fiindca, cei care au urmarit luarile de pozitie ale lui Paul Goma o stiu, scriitorul a intentat in 2005 un proces celor care l-au calomniat, folosind calificativul injurios de "antisemite" in legatura cu scrierile si opiniile sale.

Dupa stiinta mea, in cursul unui proces de orice natura, inclusiv si mai ales de natura celui care s-a pus prea incet dar s-a pus in miscare, interventiile acuzatoare de acest gen intra in categoria imixtiunilor ilegale. Este vorba de un cetatean strain si un diplomat care poate sa se ingrijoreze eventual de soarta membrilor unei diaspore a comunitatii sale (desi dupa cite stiu, evreii din Romania nu au fost, nu sunt si/inca cetateni israelieni), daca ei sunt lezati acum intr-un mod colectiv (ceea ce nu e cazul, fiindca Paul Goma a scris despre evenimente criminale de notorietate din anii 40, cu care cei de azi nu au nici un motiv sa fie solidari, doar daca am imagina ca apartin aceleiasi familii de spirite), dar nu are dreptul sa practice aceste gen de interventie cu efect perturbator asupra mersului justitiei. Presa da stire ca ambasadorul s-ar fi adresat Ministerului de Interne. Ce-are a face acest Minister cu decizia, in cunostiinta de cauza, a unor deputati municipali, alesi de cetatenii orasului Timisoara si pe care ii reprezinta?

In fine, nu pot sa nu invoc elementul istoric perturbator: in secolul al XIX-lea, pe vremea congresului de la Berlin, unii reprezentanti ai unor comunitati evreiesti de origine askenaza, adica din Ucraina sau Galitia poloneza, vorbitori de idis deloc integrati mediului romanesc si auto-izolati prin scolarizarea separata, imigratie clandestina si recenta pe teritoriul Romaniei, se adresau, in cadrul luptei pentru a obtine privilegiul unei cetatenii de care se privasera, sau fusesera privati prin emigrarea din tara lor de bastina, Polonia sau Rusia, unor state straine occidentale si unor lobiuri sioniste sau antisioniste, ca sa obtina prin presiuni asupra autoritatilor noului si inca fragilului stat Romania, stat totusi independent, un tratament global al unei chestiuni pe care Statul voia sa o trateze caz cu caz, in cadrul unei politici economice protectioniste dintre

cele mai normale.

Sa ne amintim ca in prezentul pe care il traim, naturalizarile globale sunt refuzate, in Europa, imigrantilor legali sau ilegali, cu tot atita indreptatire cum le refuza guvernul lui Kogalniceanu la 1870. Atunci si acum in cazul Romaniei se vorbea si se scria despre antisemitism. Si se faceau presiuni diplomatice.

Grava si intentionata confuzie, intretinuta de specialisti comunitari pentru care se pare ca nu exista o istoriografie neutra, ci doar una de clasa sau de rasa. Sa speram ca o data puse in lumina adevaratele motivatii ale acestor mistificari persistente, istoriografia va retine interventia ambasadorului statului Israel ca o gafa sau o depasire a limitelor bunului simt in raport cu pozitia unui diplomat, cu practica independentei justitiei intru-un stat mic din Europa care incearca sa se debaraseze de tarele autocratiei comuniste, cind orice decizie de justitie era aprobata de un functionar de partid sau de consilierul sovietic.

Nu cred ca ambasadorul despre care scriem si-ar permite sa intervină cu presiuni obraznice in actiunile in curs din justitia tarii sale si sa conteste astfel deciziile unor deputati. Excelenta Sa isi va cere scuze publice poate, scuze pe care i le acceptam anticipat.

Un material de Dan Culcer pentru Romanian Global News

Mi-a făcut cald pe la inimă textul lui Culcer. Am trecut peste “metonimie”, peste comparația cu Papon, mi-am zis că acesta va fi prețul.

Vineri 2 martie 2007

Toată noaptea m-am perpelit: cum mă trezesc, cum mă apuc de utopie (în Colentina, unde alt’?). Vorba unui binevoitor:

«C-atâta ți-a rămas...»

C-atâta. Nici măcar. Eram sâcâit de constatarea: vasăzică aveam (!) o casă locuibilă, iar eu rămâneam cu gândul lipit de garaj - pe care îl demolam iar pe locul acela făceam Tiparnița și Biblioteca-Arhiva. Și o garsonieră pentru mine, unde să mă întind și să moțai, ca un moș ce sunt...

Dar cu casa ce-am avut - vreau să spun: cu casa “veche”, inițială? Dacă nu am avut-o în vedere atâta amar de timp, înseamnă că nu contează - decât să mă adăpostească până va fi gata aripa

(sau: “corpul de clădire”) care mă interesează pe mine. Fiindcă ce anume mă interesează - pe mine? Ce întrebare proastă, chiar dacă e pusă din inerție!

Cum, ce (mă interesează)? Cărțile! Să mi le tipărnicesc!

Așadar, “tiparnița”. Pentru ea va fi necesar să fie angajați: un redactor - să redactoreze cărțile - și un operator, un tehnician să operatorizeze partea tehnică a “procesului” - îi voi remunera mai-mult-decât-corect. Redactorul va fi prezent în jur de șase luni de zile, timp suficient pentru ce va avea de făcut; operatorul va fi solicitat pentru perioade scurte. Cum nu toate operațiile vor putea fi realizate “acasă”, vor fi încredințate unei tipografii : imprimarea, clasarea paginilor, compactarea, “legarea”... - bine-bine, volumele vor fi “de mână” făcute, dar singur-acasă nu pot fi materializate și aceste “amănunte”.

Cum îmi re-imaginez obiectul?

Baza “cărții”: fila A4. Textul: imprimat fie o pagină de-a mea pe o singură față (pagină) a hârtiei, atunci stă “în picioare”. Fie câte două pagini de text pe o față și atunci textul stă - și se citește” - pe lat, câte două pagini alăturate. Când este imprimat în întregime, vine operația cea mai ingrătă: verificarea pagină cu pagină a textului, repararea absenței vreunei pagini, greșita așezare a lor. După care: perforarea și legarea. Cea mai ușoară - și, presupun: ieftină - legare este cea prin cuprinderea volumului în daravela cu gheare, din plastic. Atât ca aceea are cotorul curbat și îngust, este greu de lipit panglica de etichetă cu titlul. Mai știi: între timp vor ieși pe piață alte metode de a lega.

Am primit răspuns de la Prefectura Timișoara:

R O M Â N I A

INSTITUTIA PREFECTULUI JUDETUL TIMIS

300034 Timișoara, Bulevardul Revoluției 1989, nr.17

Fax: 0256/493132, Telefon: 493667, 493668, 490295

E-mail: contact@prefecturatimis.ro, HYPERLINK "http://www.prefecturatimis.ro" www.prefecturatimis.ro

Compartimentul Informare, Relații Publice și Secretariat Nr. 2766/19.02.2007

“Stimate domnule Paul Goma,

Ca urmare a cererii dumneavoastră adresată în temeiul Legii 544/2001, de a vi se comunica adresele înaintate Instituției Prefectului Județul Timiș în care se solicită verificarea legalității Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Timișoara nr. 1/30 ianuarie 2007, vă remitem adresa Ambasadei Israelului la București și cele ale Federației Comunităților Evreiești din România.

Prefect,

Ovidiu Virgil Drăgănescu

Coordonator compartiment,
Daniela Fetescu”

Prefectura Timișoara îmi trimite și:

“Sub nr. 335 din 15/II 2007

Către COMUNITATEA EVREILOR TIMISOARA

Str. Gheorghe Lazăr nr. 5

Prin prezenta Federația Comunităților Evreiești din România prin reprezentantul legal Președinte Dr. Aurel Vainer precizează că faptele privind comportare D-lui PAUL GOMA față de Comunitatea Evreilor din țara noastră se încadrează în dispozițiile art. 315 din Codul penal modificat, Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 31 din martie 2002 și Legea nr. 107 din 24 aprilie 2006 pentru aprobarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 31/2002.

Solicităm să luați măsurile corespunzătoare
Președinte Dr. Aurel Vainer”

Însă nu și plângerea (reclamația) Ambasadei Israelului. Am scris din nou Prefecturii, rugînd să mi-o trimită. Mi-a venit. A fost înregistrată la Prefectura Timiș sub nr. 2928 la 22 02 2007:

“AMBASSADOR OF ISRAEL

Stimate Domnule Primar

Am luat la cunoștință faptul ca Primăria Municipiului Timișoara intenționează să acorde titlul de cetățean de onoare scriitorului Paul Goma “pentru întreaga sa activitate”. Fost dizident al regimului comunist, respectat pentru convingerile sale antitotalitare, Paul Goma a ales, în ultimii ani, să ia poziții ce caracterizează mediile de extremă dreaptă. Prin declarațiile sale, Paul Goma falsifică istoria recentă a României, justifică tratamentul inuman aplicat evreilor în timpul celui de a doilea război mondial sau chiar neagă Holocaustul din România, fapt incriminat de

legislația în vigoare. Este greu de înțeles și de acceptat faptul că un fost luptător pentru drepturile omului neagă dreptul la existență a unei minorități naționale și că poate fi recompensată pentru această atitudine.

Sperăm că veți reconsidera această propunere care nu onorează nici pe departe valorile pe care România, ca proaspăt membru al Uniunii Europene, dorește să le respecte. Sperăm în același timp că veți reflecta la impactul acestui gest asupra formatorilor de opinie a celor care trebuie să educe tânăra generație pentru a nu deveni instrumente ale urii și intoleranței.

Dr. Rodica Radian-Gordon

**Domnului Gheorghe Ciuhandu, primar al Municipiului Timișoara,
Domnului Vasile Blaga, ministru al Administrației și Internelor,
Domnului Ovidiu Drăgănescu, prefect al Municipiului Timișoara”**

Așa, deci: tovarășa Rodica (ea era!) nu se mărginește să pârască /ca o proască, vorba rimată a lui Țonțu Tănase, dar dă indicații prețioase, ca la ei, la KGB-ul israelian: că cum să fie pedepsit ăla, “antisimitu”!

Acuzație securistă: “falsificare a istoriei recente a României”? - “istoria recentă” a ei fiind cea a lui Roller și a lui Tismăneanu; de “justificare a tratamentului inuman” suferit de evrei, ba chiar de negare a Holocaustului...”? - “bibliografia” fiind copiată pe macu-lator din rapoartele lui Al. Florian, R. Ioanid, Shafir, Andreescu, Totok, Laszlo, Ancel și alți oișteni. Și nu-i crapă obrazul de rușine: diplomat, dragă-doamne și se poartă ca ultimul vistavoi în România - dacă avea o bubă la sufletu-i ambasadoresc să fi adresat o plângere la Ministerul de Externe (acesta fiind regulamentul), nu la... Ministerul de Interne. Plângerea sa se fi rezumat la... plângere, nu la indicațiile prețioase de comisar bolșevic în România ocupată - de la cine va fi moștenit apucătura: de la tată-său, fost consiliersovietic? De la unchiu-său, general și de Securitate și de NKVD?

Ce nesimțită supraveghetoarea presei în general, a cotidianului *Ziua* în special - altfel de ce nu-mi dăduseră măcar un semn că le parvenise Scrisoarea către timișoreni, trimisă Mirunei Munteanu și lui Roncea, iar la câteva ore trimisă și de Flori Stănescu?

Valerian Stan îmi șoptește codul comportamental al diplomaților:

“...normele internationale reglementand statutul persoanelor din corpul diplomatic aflate in misiune in tarile in care au fost acreditate. Iata ce zice Legea din Romania in privinta asta (numai un citat) - Legea nr. 269 din 17 iunie 2003 privind Statutul Corpului diplomatic si consular al României:

Art 32 - Membrii Corpului diplomatic si consular al României au datoria sa actioneze cu loialitate, demnitate si raspundere în scopul înap-tuirii politicii externe a României si au urmatoarele obligatii specifice:

(...) d) sa respecte, fara a aduce atingere privilegiilor si imunitatilor lor, legile statelor pe teritoriul carora îsi desfasoara activitatea si sa nu se lase implicati în activitati care ar reprezenta un amestec în treburile interne ale tarii în care sunt acreditati sau care ar afecta în orice alt mod relatiile României sau ar aduce atingere statutului lor diplomatic si consular;”

Tot V. S. mi-a trimis, din Convenția de la Viena:

“Decretul nr. 566/1968 pentru ratificarea Convenției cu privire la relațiile diplomatice, Viena, 18 aprilie 1961 publicată în B.Of. nr. 89/8.07.1968

(...) ART. 41

1. Fără prejudiciul privilegiilor și imunităților lor, toate persoanele care beneficiază de aceste privilegii și imunități au datoria de a respecta legile și regulamentele statului acreditar. Ele au, de asemenea, datoria de a nu se amesteca în treburile interne ale acestui stat;

2. Toate problemele oficiale tratate cu statul acreditar, încredințate misiunii de către statul acreditant, trebuie să fie tratate cu Ministerul Afacerilor Externe al statului acreditar sau prin intermediul său, sau cu oricare alt minister asupra căruia se va fi convenit.

3. Localurile misiunii nu vor fi utilizate într-un mod incompatibil cu funcțiile misiunii așa cum sînt ele enunțate în prezenta convenție, sau în alte reguli ale dreptului internațional general, sau în acordurile speciale în vigoare între statul acreditant și statul acreditar”.

Cu notările de azi se adună, nu un dosar, ci trei (cel puțin): din partea acuzatorilor, pe lângă minciuni nerușinate, obrăznicii ca cea a ambasadorului Rodica. Da, și ce facem cu “materialul” care ar fericì pe orice avocat? Asta este: *Ce facem cu el?* - fiind, nu doar o întrebare cerînd un răspuns, ci însuși răspunsul - în genul: «Bine-bine, și acum ce facem cu materialul acuzator la adresa acuzatorilor...»;

O asemenea nesimțire este de negăsit nici la românii prost-crescuți, incuți, uituci. Se găsește însă din belșug la evreii cu struc-

tură de activistnik (bolșevic, sionist - nu există vreo incompatibilitate) - fiindcă ei s-au obișnuit ca nimeni să nu-i contrazică, nimeni să nu le arate că și ei sunt niște păcătoși de mincinoși, niște bășinoși ignoranți. Ca Rodica. Domnule! Să nu-mi pot eu vedea de utopia mea colentineană (colentiniană?) din pricina unui fleac de “atenționare” a prietenilor noștri de veacuri, șialtenaționalitiștii? Constatare putînd fi luată ca o exclamație de satisfacție: chiar dacă nu se va dovedi că Justiția din România va avea o *funcționare normală-de-excepție* - ca timișorenii cu primarul, cu prefectul, cei mai expuși; chiar dacă se va adevăra că presa centrală va tăcea tot atât de răsunător ca până acum, în legătură cu Cetățenia de Onoare, cu atacurile evreilor, cu pările lor căcăcioase “la Miliție” - eu voi găsi pretext de satisfacție în faptul că evreii, de la Vainer la Rodica s-au dovedit a fi și în această împrejurare, nu vajnici apărători ai adevărului lor, ci niște prostalăi îngâmfăți (pleonasm) care își imaginaseră că au în față o turmă de prostiți condiționați și de către ei, evreii, o eternitate de cincizeci de ani. Când colo, iată că există și români normali ca timișorenii! Însă nu ca intelectualii patriei, alcătuitoarii smântânii - și ai “conștiinței nației”, de o lașitate și de un egoism dezgustător! Cei - aproape aceiași - care acum treizeci și șapte de ani nu se, asta, zi-i pe nume... solidarizaseră cu mine, coleg de-al lor, interzis de a publica (în 1970); care, acum 30 ani nu se solidarizaseră cu colegul lor exclus din Uniune pentru ‘trădare de patrie’ - de la Fănuș ce puteai aștepta?, dar de la Ileana Mălăncioiu?, de la Doinaș?, de la Mazilescu, Sorin Titel, Dimisianu?; “colegi” care acum 16 ani nu se solidarizaseră nici în gând cu “colegul” lor, dat la... topit de Liiceanu, ba participaseră - după puteri - la campania de excludere a mea din viața literară: Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Adameșteanu, Pleșu, Pruteanu, Iorgulescu, Mircea Martin, D.C. Mihăilescu, Bianca Marcu-Dumitrașcu-Balotă, Geta Dimisianu - și alte conștiințe. “Colegi” care în 2005 se solidarizaseră cu târâturi morale ca N. Manolescu, Gârbea, Zalis, alungîndu-l de la *Viața românească* pe L.I. Stoiciu pentru crima de a fi publicat un “antisemit” ca mine. Ei care, acum, s-au găsit să contrazică “minciunile” mele potrivit cărora scriitorul la român nu știe ce-i aceea solidaritate, altfel decât cea cu voie de la Miliție (retrimit la interviul Blandianei din *Convorbiri literare*) -

cum, nu?, dar nu se solidarizaseră ei cu Iliescu, în 1990, ucigaș al românilor răsculați, distrugător al Bibliotecii Universitare, a Muzeului de artă, provocatorul războiului civil - prin mineri - de pe urma căruia nici azi nu ne-am venit în fire? - prin Manolescu, prin Breban, prin Marin Sorescu, prin Eugen Simion, prin Buzura, prin Pleșu?; solidari cu același Iliescu în 2002 - “pentru democrație, contra dictaturii” ?; nu s-au solidarizat - cu un curaj admirabil - cu Băsescu, alaltăieri? Cu Liiceanu, ieri? Unde-i un interes (dealtfel: iluzoriu - însă numai pentru cei de pe margine, criticii, invidioșii - ca mine), hop și intelectualul român cel curajos că-și mânecile suflecă (sic), mereu-gata-pionierește să dea din coadă - și din pix - jăvrește, pe lângă dulăii momentului și spre gloria acelora: Stalin Dej, Ceaușescu, Iliescu, Băsescu...

La ora 20,00, Filip mi-a adus plicul de la Timișoara. Slavă Domnului! Credeam că nu mai vine.

Azi-2-Martie-1977 am primit vizita lui Ion Negoïtescu. A venit cu un text adevărat. Era primul scriitor care se solidariza cu noi, ne-scriitorii. Credeam ca vor urma și alții. N-au urmat-și-alții. Scriitorii români se mulțumeau - până la ghiftuială - spunându-și Bancul cu Bulă. Până atunci Bulă era Goma. Din acea zi Bulă a început a fi și Negoïtescu - «Ce, băi, nu putem să ne distrăm nițel?»

Sâmbătă 3 martie 2007

Azi s-a hotărât *Ziua* să deschidă gura prin... peana lui Dan Culcer. Doamne ferește să fi publicat măcar o notiță redacțională în legătură cu Timișoara, necum cu atacurile evreilor. Am mai spus, repet: eu am trimis Scrisoarea și lui Roncea și Mirunei Munteanu. Flori Stănescu a trimis și ea, același. Rezultatul: tăcere înțeleaptă. Am avut senzația - și “senzațiile” nu înșeală - că “Polemica Liiceanu” avea, în ochii SRS-ului și ai lui Roncea rolul salvator: de a acoperi și cestălalt eveniment. Cam târziu, dar și forumiștii au început să mormăie, supărați pe “Vocile curate”. Cât despre subordonarea *Zilei* ambasadei Israelului prin inevitabila tovarășa vistavoaiă Rodica, supraveghetoarea “opiniei personale -

libere” a jurnaliștilor - nu mai rămâne vreun dubiu.

Așadar *Ziua* a publicat cu nesfârșit curaj textul lui Culcer reprodus de mine la 1 martie. La sfârșitul zilei voi copia și câteva opinii forumestre. Acum, tot din *Ziua* scot câteva aluzii la mine din textul lui Cristian Bădiliță. Chiar din titlu vorbește de ceea ce vorbisem și eu în atâtea rânduri: *solidaritatea intelectualului la român:*

“Polemica Liiceanu - Solidaritatea sordida

“Exista o vreme cand trebuie sa te bati pentru drepturile tale sau ale comunitatii din care faci parte, exista o vreme cand trebuie sa te retragi si sa scii, sa scii carti cu adevarat importante, cu adevarat solide, exista o vreme cand trebuie neaparat sa vorbești, altfel iti mucegaieste sufletul, si exista o vreme cand trebuie sa taci macar din politete sau buna cuviinta. Victor Roncea, cu textul sau "Liicheanu", a starnit gandaceii de sub chiuveta. (...) Dupa experientele personale, insului de la fosta editura Politica a PCR, nu-i pot administra, in public sau in privat, decat ceea ce merita (frază autocenzurata). Nu despre Goe redivivus vreau sa scriu aici. Acesta mi se pare ectoplasma, emblema, simbolul perfect al intelectualitatii, vai, intelectualitatii romanesti recente (o buna parte, nu toata), care-si etaleaza "opera", "gandirea", tantosa, matura, mai incapa vorba, sublima si absentă cu desavarsire, in gazetutele consacrate: 22, Dilema, Romania literara, ca sa nu mai vorbim de Observatorul zis cultural. Asa intelectuali, asa reviste, pentru asta ne-am pus pielea la bataie in '89 si '90, traiasca si infloreasca, tovarasi! Dupa textul lui Roncea, hop, au sarit camarazii sa-si salveze onoarea patata. Nu prea am auzit de numele unora, de cei cu "nume si renume" tare mi-e jena; in fine, cum s-o scoti la capat? (...) Iata ce solidari sunt intelectualii nostri cand e vorba sa-si apere onoarea, OOOOnoarea cea de la 1977, de la 1989, de la 1990 (onoarea de ministri minerologi si APAC-ologi), de la 2000 etc etc. Parpangel e denuntat ca fiind de-adevaratele... Parpangel. Asta-i blasfemie, netrebnicie, crima impotriva natiei, a umanitatii, a chartei drepturilor omului, pe care am pupat-o cu totii... sfanta constitutiune...

Solidaritatea are gust sordid in Romania de azi si ea seamana perfect cu solidaritatea sordida a "epocii de aur". Solidaritatea neusturoiatilor, fosti membri ori secretari ai criminalului PCR; solidaritatea fostilor consilieri prezidentiali inutili si aroganti; solidaritatea jurnalistilor de pripas. (...) in Romania nu se mai practica cenzura ideologica, de vreo zece ani s-a pus la punct, unsa, stropita cu otet de Bragadiru, ca sa fim eufemistici si naivi, cenzura de gasca. Amicus Plato, amicus sanctus-

que impeccabilis. Amicul e jeg moral sau impostor, nulitate crasa ori parvenit fara scrupule, mincinos ori lichea, vivat amicus, si mai abitir. Solidaritate de amici dupa chip si asemanare, dupa interese si dezinteres. Aceiasi intelectuali onesti, impartiali, se-ntelege, n-au miscat o geana atunci cand fratiorul geaman al lui Parpangel i-a pus dusmanului poporului, Iosif Visarionovici Goma, eticheta de antisemit pe frunte. (...) Cum i-am mai solidarizat si-atunci pe toti cosanzenii nostri cu nume frumoase si rasunatoare de pe malul Dambovitei! Iata, acum, o noua mobilizare, un exemplu de cultura civica de nota unsprezece, care-mi rascoleste amintirile din copilarie, cu meetingurile "spontane" impotriva putridului Occident.

Farurile de pe Dambovita reactioneaza poznas. Intr-un interviu aparut in gazeta antiintelectuala Ziua, pe vremea lui Caragea Voda, adica acum trei saptamani, despre gutuile din gradina lui Pilat Ponticul, strigam asa: Oameni buni, ati auzit de doi talhari fofilati in cultura valaha, unu-i moldovean, altul, iudeu increstinat, nu prea fac multe parale, dar li s-au pierdut opurile in magazii de ani de zile. Numele acestor scarbe legionare: Steinhardt si Eliade! Da, stiu, put ca mama dracului, a sange si puroi, dar atata avere ne-a fost si noua data. Trebuie recuperate scrierile si publicate cum se cuvine. Explozie generala de solidaritate! (...). Adicatelea, ioc! Ca si in episodul antisemitului Goma, solidaritatea fata de legionarii pomeniti mai sus m-a dat pe spate, iar pruncii nevinovati din Dacia felix vor continua sa studieze cu melancolie europeana Jurnalul fericirii dupa ciozvartha de trei bani care li s-a zvarlit in blid.

Inchei repejor aceasta noua zvacnire proletcultista, facandu-mi o mea culpa absoluta in fata junilor care au invatat, dupa numai saptesprezece ani, sa reinghita cubulete de sticla pisata in cele doua fabrici nationale, BOR si GDS, fara sa mai aiba arsuri la stomac. Si cum vad ca termenul "intelectual" a fost confiscat de cohorta neaoasa de parpangei, mie nu-mi ramane decat sa ma declar, cu oarescare mandrie, frizer si pomicultor, daca permiteti...

“Cristian Badilita”

Și acum ce mă fac? Dar eu vreau să mă întorc la căsuța mea utopialnică din Colentina - atât că rana din pulpă nu mă lasă...

La urma urmei, pentru a scăpa de teroarea inundațiilor din cartier, am putea (ah, acest plural implicativ, oblojitor) să nu renunțăm la măcar o parte din suprafața-la-sol a garajului. Pentru aceasta va trebui, pe de o parte ca ușa-fereastră dinspre stradă să se afle la cel puțin un metru de sol (vorbesc de partea ei de jos); pe de

alta: din curte să se pătrundă urcînd - la un metru, tot din pricina amenințării inundației.

În acest caz: înălțimea încăperii tiparniței (am ezitat: să-i pun ghilimele sau ba?) va trebui să fie de cel puțin 3 metri și jumătate. Tiparnița va comunica cu etajul prin o scară și un lift de mână pentru cărți. Jos vor fi mașinile și depozitul de hârtie: deasupra; în centru: mese de lucru - finisarea cărților, “îndosărierea” lor (dacă nu vor fi legate), iar pe peretele dinspre vecin: rafturi până în tavan: pe ele vor sta cărțile finite.

Biblioteca: avînd lățimea augmentată - până la 7 metri - înălțimea de 4-5 metri iar lungimea între 11 și 15 metri, va constitui inima construcției. Ea va găzdui și Arhiva, iar rafturile vor fi de-a dreapta și de-a stînga ușii dinspre/spre “redacție” (nu i-am găsit un nume potrivit încăperii de deasupra tiparniței). Peretele “orb” va fi acoperit de rafturi pentru cărți. Trei sferturi dintre mese vor fi de-lucru-cu-carte, un sfert cu ordinatoare. Frecventatorii doritori de fotocopii le vor primi din “redacție”, unde va exista și o fotocopioză.

Sala Bibliotecii va fi și ea înaltă: 4-5 metri. În partea dinspre fundul proprietății va exista un “fumoar”, cu măsuțe pe picior și automate cu băuturi calde, eventual sandvișuri, precum și toalete. Tot în fund o “garsonieră” pentru un bătrîn domn. Ca alde mine.

În momentele în care Biblioteca va găzdui o lansare de carte, o conferință, un cenaclu, vor fi deplasate pe lângă pereți doar mesele cu ordinatoare, celelalte vor rămîne pe loc - doar scaunele vor fi orientate spre fund, unde va exista o tribună, mai corect: o strană). Nu vor fi mai mult de 30-40 locuri pe scaune, însă nici participanți nu vor fi mai mulți. În anotimpul cald va exista posibilitatea lărgirii sălii deschizînd ușile-fereastră către “calidor”.

Am primit și eu un mesaj de la I. Coja în care reproduce o scrisoare de amenințare expediată de la Tel Aviv. Iată fragmente:

“Scrisoare de amenințare din partea Organizației Supraviețuitorilor Holocaustului Tel Aviv 8. Jan.2007

Dle Coja

“(...)Părinții mei au fost asasinați în 29 iunie la Iași. În acel pogrom bestial în care 40 000 de oameni au asasinat peste 14000 de evrei din

*ordinul marelui călău al poporului evreu Ion Antonescu [14 000? - de unde a scos cifra rotundă? - n.m. P.G.]. Eihman [sic] recunoștea la procesul lui, că Hitler i-ar fi spus că „Antonescu ne-a luat-o înainte cu soluția finală” și e f. adevărat. România a trecut la soluția finală înaintea Germaniei și a asasinat 400 000 de evrei din România, Basarabia, Ucraina. Pogromurile dela Dorohoi 1940, Iași 1941, București rebeliunea legionară 1941, deportările criminale în Transnistria. [tot acolo a rămas: la “400 000” - n.m. P/G.] Și totuși ai tupeul ordinar de a susține în mod perfid negaționismul. „Nu a fost pogrom, nu a fost Holocaust”. Atacurile continue față de poporul evreu căci sînteți un dușman de moarte, *la rîndul nostru vă urîm de moarte, zilele acestea un grup de 10 rabini din aliaua română din Israel, au pus fotografia ta la altar și te-au blestemat cu „Pulsa de Nura” blestem groaznic, mult n-ai s-o mai duci, vei crăpa.* [subl. mea, P.G.](...) Antonescu a fost blestemul României la primul ultimatum [care ultimatum primit de Antonescu, aflat atunci cu domiciliu obligatoriu? -n.m. P.G] primit în viața lui de la Stalin și-a dat repede pantalonii jos, a fost un laș, trebuia să lupte pentru țara lui în 1940, *a trădat Occidentul care a dat României, Transilvania în 1918 la referendumul făcut în care eveii în masă au cerut ca Basarabia să treacă la România. Recunoștința a fost 400.000 uciși* [această Istorie a României este după Roller sau după Wiesel-Shafir-Ioanid-Florian? - n. mea, P.G.] . (...)*

Negaționismul ce-l afișezi este perfid, este un antisemitism feroce, urăști de moarte poporul evreu, *dar și noi te urîm și îți dorim să nu ajungi în 2008* (nota mea, P.G.) Noi am sesizat Ambasada României la Tel Aviv și ne vom adresa Procurorului șef al României pentru a fi tras la răspundere penală pentru încălcarea grosolană a legii Nr 107 din 27 aprilie 2006 care sancționează pe cei care neagă holocaustul.

Am sesizat și Ministerul Învățămîntului din R. Ion Coja nu are ce căuta în învățămîntul superior, cadru didactic, el fiind un nazist notoriu. *Unde sînt de pildă cei un milion de evrei din Israel care invadează România?* [chiar așa: unde-s ei? - întrebarea mea, indignată, P.G.] (...) *Dacă nu vei înceta cu campania de negate a holocaustului te așteaptă zile grele, noi te vom distruge pe tine, nu tu pe noi, îți periclitizezi și familia nătărău cum ești, nu-ți dai seama că te expui ca un prost, fanatic nazist, te vom face să te întâlnești cu idoli tăi cât de curînd. Deviza noastră este „ochi pentru ochi”, „sânge pentru sânge”. Ne vom răzbuna crunt pe tine.* [subl. în text.]

În Nota însoțitoare I.Coja îl acuză pe A. Vainer de a fi redactat și răspândit un text falsificat. De mirare?

1. Autorul scrisorii rămâne anonim - și analfabet; nu își

dezvăluie nici al 12-lea pseudonim ;

2. Vainer este un individ deloc mai breaz moralmente decât tovarășul colonel (de Securitate, se înțelege) fostul conducător al evreilor din România, pseudonumitul Sorin;

3. Nu mă miră blestemele împotriva lui I. Coja. Oricât s-ar ofusca ei, evreii, adevărul este că *blestemul ritual* este o practică a lor de mii de ani - pe care o contestă atunci când își dau seama că i-a luat gura pe dinainte.

Leonid Gheorghian îmi trimite:

“Stimate Domnule Goma, (...) Domnul Culian m-a informat ca in NYMagazin va apare la 14 martie si imi spune sa-l trimit la ZIUA. Dar nu cunosc adresa electronica. O stiti Dumneavoastra? In problema Dumneavoastra (si in altele) trebuie sa facem valva cat se poate de mult. Asa cum a facut Pirogan cat timp a trait. Cand vorbeam cu el la telefon si il intrebam "ce mai faci" imi raspundea: "luptam."

Cu prietenie, Leonid Gheorghian”

S-a adresat primarului Timișoarei:

“Stimate Domnule Primar,

Timișoara, oraș în care am avut privilegiul de a locui timp de șase ani, nu este numai cel mai frumos oraș din țară, ci și cel mai merituos în ceea ce privește inițierea acțiunilor de dreptate socială în România, acțiuni care au reușit numai datorită curajului cetățenesc al timișorenilor. Revoluția anticomunistă din România a fost declanșată în Timișoara.

Acum aflu cu emoție și bucurie că scriitorului disident Paul Goma i s-a acordat titlul de Cetățean de Onoare a Municipiului Timișoara. Românii de bună-credință care încă nu au fost contaminați de campaniile anti-Goma, vă mulțumesc pentru acest gest curajos, da curajos, pentru că ripostele erau, sunt și vor fi de așteptat. Prin acest gest Dumneavoastră ați realizat ceea ce guvernele țării noastre de la revoluție încoace și Uniunea Scriitorilor nu au fost în stare, sau nu au vrut, sau nu au avut curajul s-o facă. Din scrisoarea lui Paul Goma aflu că din cele două modalități propuse de Dumneavoastră, Dumnealui preferă să i se înmâneze acest titlu la Timișoara, în cadrul unei ședințe a Consiliului local, la o dată la care va putea veni în România.

Până atunci puneți acest document într-un seif, păstrați-l bine și, dacă va fi nevoie, apărați-vă Hotărîrea cu același curaj cu care ați luat-o.

Vă rog să considerați cuvintele cu care închei această scrisoare nu ca o formulă obișnuită, ci ca o expresie a aprecierii angajamentului Dumneavoastră pentru dreptate:

CU DEOSEBITA STIMA SI CONSIDERATIE

Dr. Leonid Gheorghian

Iar acum un articol din care extrag:

“Proteste contra cinstei, adevărului și dreptății

Scriitorului disident Paul Goma i s-a acordat titlul de Cetățean de Onoare a Municipiului Timișoara. Jos pălăria în fața acestei municipalități care, după cum știm, nu pentru prima oară se opune concret nedreptăților sociale.

În primul rând este vorba de scrisoarea de protest a Federației (...) semnată de Aurel Vainer(...) În acest protest se pretinde că Paul Goma este un antisemit, că în scrierile sale a falsificat istoria, că prezintă întreaga etnia evreiască responsabilă de o serie de nenorociri care s-au abătut asupra României, că culpabilizează evreimea pentru vinovății imaginare etc.etc. (...) De ce exclude domnul Vainer faptul că și în etnia evreiască au existat astfel de răufăcători? De ce sunt acuzați ca antisemiți cei care scot la lumină adevăruri care supără pe unii membri ai comunității evreiești? Faptele petrecute în Basarabia în anul 1940 descrise de Paul Goma sunt reale, le-am cunoscut și eu, ca mii de alți locuitori din acele meleaguri și mai ales de soldații unităților militare românești care în vara aceluia an se retrăgeau din Basarabia. Nu este antisemit cel care scoate la lumină astfel de adevăruri. Necumsecade sunt cei care ascund adevărul, în loc să spună „ne pare rău de ceea ce au făcut unii dintre noi.” Paul Goma, spune domnul Vainer, falsifică istoria (ceea ce este o inexactitate, ca să nu folosim altă expresie), dar de un adevărat falsificator de istorie, de co-etnicul dumnealui, de „istoricul” Roller nu are nimic de spus. Nu crede domnul Vainer că argumentarea ambiguă folosită astăzi (condamnarea antisemitismului pe de-o parte și păstrarea sub tăcere a faptelor fărădelege a unor din co-etnicii dumnealui) ar putea fi o sursă de antisemitism? Pentru că mediile ne informează că în ultimii ani în Europa și în America de Nord antisemitismul este în creștere. Într-un talkshow transmis live de televiziunea germană, LaToya Jackson, sora renumitului cântăreț Michael Jackson, a pronunțat o frază despre evrei care numai în timpul lui Hitler s-ar fi putut auzi, adăugând că... „la noi toți gândesc așa!”

Scrisoarea dumneavoastră de protest, domnule Vainer, face parte din

aceeași categorie de acțiuni ale unor comunități evreiești, care folosind în mod abuziv măsurile de protecție împotriva antisemitismului, îl alimentează în loc să-l diminueze, așa cum puteți vedea în rândurile de mai jos.

O piesă de teatru scrisă de regisorul de film și de teatru Fassbinder nu a putut fi pusă în scenă la Frankfurt pentru că la repetiția generală „publicul” a aruncat cu ouă, cu roșii, cu scaune și a huiduit. Motivul? Unul din personajele piesei era un evreu speculant. Cu alte cuvinte: orice film, sau roman, sau piesă de teatru nu are numai personaje pozitive. Personajele negative (criminali, hoți, speculanți, corupți etc.) pot fi italieni, nemți, olandezi, americani, sau de orice altă nație, dar, nu evrei! Doamne ferește!

Ex-moderatorul Claus Seibel, care a spus în cadrul unui spectacol o anecdotă despre un evreu, a fost huiduit, a fost criticat de Ephraim Kishon, de fostul vicepreședinte al comunității evreiești din Germania Michael Friedman, de Charlotte Knobloch – vicepreședinta aceleiași comunități și de presă. Claus Seibel a trebuit să se scuze de mai multe ori verbal și în scris. Anecdote despre evrei există, dar, numai evreii au dreptul să le spună sau să le scrie. (...) Excelentului antrenor de fotbal Christof Daum i s-a propus acum câțiva ani să fie antrenorul echipei naționale de fotbal a Germaniei. Fiind însă denunțat de niște colegi invidioși că ar fi consumat droguri, propunerea a fost retrasă în urma unui examen medical (analiza firelor de păr) care a confirmat suspiciunea. A urmat un interminabil scandal în presă, în urma căruia Daum a trebuit să-și caute un loc de muncă în afara Germaniei (în Turcia). Dar iată că pentru o vină similară este acuzat în anul 2003 Michael Friedman, locțiitorul președintelui Comunității evreiești din Germania. Și nu numai pentru consum și posesie de droguri, ci și pentru difuzarea de droguri la prostituate în bordel. În presă însă s-au publicat articole în care a fost atacată procuratura care cerceta cazul, făcându-se aluzia că procurorii respectivi ar fi naziști (expresia folosită: „die braune Staatsanwälte”), sau în care era apărut, cu argumente de felul acesta: „Cine nu a consumat droguri? Ce bărbat nu a fost în bordel? El a făcut greșelile aceasta pentru că încă nu e matur (Friedman avea 50 de ani! n.n.). Friedman este conștiința evreiască a națiunii germane.” (Scriitorul evreu Rafael Seligman în revista Stern 28/2003). În privința „conștiinței evreiești a națiunii germane”...să citim declarația lui Friedman din 14 noiembrie 2000 în Westfalenblatt: „Împăcarea (evreilor cu nemții n.n.) este o noțiune total fără sens. Căci moștenitorilor statului național socialist omorîtor de evrei nu le rămâne altceva de făcut decât să-și ia asupra lor această grea răspundere istorică și anume de-a lungul generațiilor și pentru totdeauna.”

(...) acțiuni care generează antisemitism: pretenția unui „om de știință” din USA de a se exclude sau modifica unele texte din Biblie pe motiv că ar fi antisemite, procesele intentate în USA de către societatea ASLU împotriva celor ce au expus de Crăciun tablouri reprezentând Nașterea Domnului, producerea de filme documentare în care „cercetători” evrei au combătut cu ironie conținutul scrisorilor apostolului Pavel, afirmând că acestea conțin minciuni (iarăși „falsificarea” istoriei ca în cazul Goma), critica adusă de Charlotte Knobloch, președinta Comunității Evreiești din Germania, posturilor de televiziune germane pentru relatarea „exagerată” a distrugerilor făcute de armata israeliană în Liban etc.etc. Scrisoarea domnului Vainer produce aceleași resentimente și nu aduce nici un serviciu comunității pe care o reprezintă. În democrație, națiunile, etniile și religiile au drepturi egale, stau pe același plan. Nici una dintre acestea nu trebuie să aibă pretenție de a fi tratată în mod privilegiat. (...)

Un comentariu al celui de al doilea protest, cel adresat Prefecturii Timiș și Ministerului de Interne de către ambasadorul Israelului în România, este superfluu, deoarece se bazează pe aceleași argumente ca și cel al domnului Vainer (afirmații fără dovezi și citate de ici și colo). Să subliniem numai câteva acuzații: 1) Goma falsifică istoria! Nu cumva domnul ambasador îl confundă pe Goma cu...Roller? 2) Culpabilizarea „imaginară” a evreilor! I-a uitat domnul ambasador pe criminalii Ana Pauker, Vasile Laszlo (Luca), Liuba Chișinevski, Lothar Rădăceanu, Leonte Răutu și aparatul de aceeași etnie subordonat lor? În ce măsură are de-a face acest protest cu probleme de stat? Nu este mai logic ca un ambasador să se ocupe mai degrabă de problemele politice legate de statul pe care îl reprezintă? De exemplu să încerce să-i explice populației statului în care își exercită funcția, rațiunea acțiunilor brutale ale Israelului împotriva poporului palestinian? Pentru că terorism există și în Spania și în Anglia și în Rusia. Dar nici Spania și nici Anglia nu au aplicat un terorism de stat, cum a procedat și procedează Rusia în Cecenia și cum a procedat țara pe care o reprezintă în campania militară din Liban. Și dacă domnul ambasador se plânge și se miră de existența antisemitismului, cum își explică intențiile organizației Mossad din perioada 1991-1998 care planifica otrăvirea cu arsenic a rețelei de apă potabilă din Germania sub lozinca: Șase milioane de „naziști” pentru șase milioane de evrei. Cu siguranță că domnul ambasador are mult de făcut, mult mai mult decât să-i caute nod în papură lui Paul Goma.

Antisemitism există și trebuie combătut la fel ca orice altă manifestare de ură rasială sau de nații. Dar și argumentele trase de păr cu scopul de a

abate atenția de la adevăruri incomode trebuie combătute, pentru că acestea sunt paie pe focul antisemitismului.

Leonid Gheorghian, Bensheim, Germania”

Mi s-a făcut cald pe la inimă. Iată, mai există și români normali. Fiindcă evreii normali tac înfricoșați de amenințările conaționalilor isterici.

Și ce ziceam că mai făceam la casa mea din Colentina? Ziceam ca va trebui rezolvată scara. Oricum ar fi ea orientată, desfășurată, va fi protejată de ploaie, zăpadă, altfel încât treptele înghețate să nu constituie obstacole pe timp de iarnă.

De la o vreme - de când atacurile prostești ale evreilor oficiali s-au întetit, Ana este tot mai nefericită. De ce?

«Să-i ia dracu de tâmpiți! Nu mai vreau sa fiu din același neam cu idioții ăștia!»

«De câte ori i-am porcăit și eu pe românașii mei dragi, iubiți și preferați-mai-bine... Dar tot de-al lor am rămas, băga-i-aș și nu i-aș mai scoate-i-aș, de plăvani!» - o consolează bărbatu-său.

După ultimele informații nu reiese ca ar fi reușit.

Duminică 4 martie 2007

Ah și ce m-aș deda la o orgie colentineană! Cu ce jubilație m-aș tăvăli ca-n praf în visul unei case în Colentina...

Numai ca sunt prea obosit.

Și mai ales pentru că azi, 4 martie 1977 - mai precis: seara, la orele 21,30 - pământul s-a cutremurat, mulți oameni au fost amestecați cu molozul caselor prăbușite, printre ei și prietenul meu Ivasiuc, talentatul spuior al Bancului cu Bulă-Goma.

Trec aici intervențiile de pe forumul provocat de textul lui Dan Culcer. Am marcat în roșu producțiile evreilor (de ce nu se va fi semnalat indispensabila “Oriana”? O fi în-vizită-de-lucru în România?)

doctorul(...) Paul Goma, este SINGURUL reper moral pe care-l avem. Cam puțin, pentru o tara invadata in 1990, de-o puzderie de dezi-

denti, cu literaturi de sertar, etc. Stai acolo unde esti Paul Goma, judecane fara mila, ca meritam, si ofera-ne din cand in cand, mustruluiala sarcastica, din care se vede totusi ca ne iubesti si ca ne-ai iertat!

ionescu(...) Nu stiu de ce D-l Culcer nu pomeneste in articol numele Ambasadorului Israelian?(...)

neamtu tiganu (...) exagerat rolul si importanta pe care si-o dau si li se da asa numitilor intelectuali, in Romania. (...) Paul Goma, a fost si va ramine una din marile personalitati ai Romaniei, poate singura cu coloana verticala.

logofatul de taina(...) Da' ce ditamai perciunii are cetateanu din poza! Sa nu fie cumva un ashkenazi deghizat frumusel in antisemit ca sa provoace PSD-ul in cine stie ce provocari murdare. Va rog sa tineti seama ca oricine, toti fara exceptie, care nu sunt cu noi sunt impotriva noastra, asa ca luati seama!

Aladin(...) Goma e un juvaer al literaturii Romane. Faptul ca a scris fara teama contra abuzurilor, comuniste sau istoric-locale (pe care le-a cunoscut direct) are de infruntat, pe toti acestia care ori ca participanti la abuzurile NKVD-iste din anii 1940 si mai tarziu cei cocotati la putere dupa 1946. Acestia folosesc arme murdare, acuzatii hilare iar una din ele este anti-semitismul lui "Goma". A scrie adevarul nu il poti desfiinta cu acuzati gratuite. Dece acesti plangaciosi vor sa se impuna? Dupa ce au abuzat si profitat de "socialismul victorios" acum iau alte forme necorecte de a murdari.

Katty(...), ionescu a scris: > Nu stiu de ce D-l Culcer nu pomeneste in articol numele Ambasadorului Israelian?: Rodica Radian Gordon

Petre S Subscriu total la afirmatiile lui Goma Tatal meu basarabean fiind - pe de-o parte- si victima - pe de alta parte- a acelor zile cumplite si mai ales al acelor cameleoni ai istoriei, pe atunci -nu si acum- inrolati in ideologia rosie anti-romaneasca, mi-a povestit exact acelas lucru despre ceea ce s-a intamplat in 1940. Am aflat povestea acelor timpuri de la tatal meu in urma cu mai bine de 30 de ani. Ceea ce tatal meu mi-a spus atunci in timp ce priveam cerul instelat de pe fereastra spitalului unde era internat, m-a marcat puternic pana astazi, pe de-o parte pentru ca soarta a facut ca aceea sa fie ultima oara cand l-am mai vazut pe tatal meu in viata, el stigandu-se chiar a doua zi in zori, iar pe de alta parte prin intensitatea faptelor acre mi-au fost descrise EXACT asa precum le prezinta de fapt marele Paul Goma. (...) De asemenea, nu e lipsit total de

interes pentru cititori sa afle ca tatal meu a fost polonez de origine, dar in pieptul sau a batut inima unui mare roman. Domnule Goma, ca intodeauna, respectele mele. Cat despre acei cameleoni, ma umplu de scarba urmarindu-i vaitandu-se ACUM la TVR International... Observ doar: Nu par sa aiba nimic de zis despre soldatii rusi beti crita trasi de maneca sa execute pe loc pe "acei" romani imburgheziti, si nici ca rugamintile de regula se respectau prompt si ca glontul era imediat tras in ceafa paratului in timp ce delatorul se muta imediat, cu familie si cu "constiinta" cu tot, in casa decedatului, preluind "din zbor" chiar si agoniseala de-o viata a vivtimei pe care poate nici nu a cunoscut-o. Ce au facut multi dintre aceia atunci, e asadar "altceva". Standardele judecatii par a fi duble...

evreu mandru din israel Re: Da' ce ditamai perciunii are cetateanu din poza! N-am inteles ce ai vrut sa spui, care e problema cu democratia. (...) Doresc sa vind prin licitatie...500.000 de busturi in ghips a lui Stalin pe care le-am adunat din casele evreilor din Israel. Poate e dispus dl. Goma sa fie agentul meu in Franta, impartzim juma-juma.

Nababul123(...)Faceti schimb, el itzi trimite 50.000 de busturi in fier ale lui Ioan Antonescu adunate din casele moldovenilor omorati de bandele de NKVDisti si comisari politici... stii tu de care comisari. 10:1 ca ale lui Antonescu au o calitate intrinseca. Mai provoci mult?

(...) Re: Subscriu total la afirmatiile lui Goma Degeaba nene, acum mai ai voie sa scrii apoi vine trupa lui Roy si da-i si lupta si victimele si maresalul si vai-o-vai. Iar tu nu mai ai voie sa adaugi ceva ca strici image-ul general la fitzuica. Te-ai invatzaat prost in Frisco LIBERAL, ti se face mintenas o reeducare la Ziua: Bafta cu morile de vant, Don Petre roman basarabean. (...)

roy(...) Re: Da' ce ditamai perciunii are cetateanu din poza!EMI, Nu-tzi mai bate capu. Cetatzeanca are grave probleme de intzelegere a textelor. Risti sa te denuntze ca esti imperialist si-tzi place razboiul, in timp ce ea este un porumbel al pacii in chilotzi de sport.

Katty (...) Mai roy, tu-i iei pe romani de fraieri. Adica voi faceti spume, ori de cite ori va critica un strain, care nu are nici un motiv sa fie loial Israelului, ba va mai bagati sa faceti ordine si in casele altora, in timp ce vrei sa arati ca aveti democratie acasa.

Radu Dragan(...) Da cu Ana Pawker n-ai? Ori nu e de vanzare eroina preferata? La sarcasm cu ce te astepti sa fi recompensat Mandrule

Petre S (...)Re: Subscriu total la afirmatiile lui Goma Vielen Danken Herr Nabab! Doar ca eu sant roman si american - nu altceva.

Tatal meu e cel care, precum am mentionat in interventia mea anterioara, s-a nascut in Basarabia, adica tot in Romania. Cat priveste "liberalismul meu", afla ca nu e deloc local. Nici macar nu subscriu la acela ,dar nici la alte doctrine locale, exact din cauza ca pe aceste meleaguri acestea au devenit produse de import si seamana leit cu cea ce au urat mai mult in timpul lui Ceausescu (or fi oare aceiasi autori ? - Se pare ca da, avand in vedere ca multi dintre fii si nepotii Anei Pauker si Brucan ii intalnesc pripasiti pe aici pozand in victime, dupa multi ani ce i-au petrecut deprinzand arata miciunii si diversiunii prin sediile CC ale PCR) Domnule, liberalismul meu e in cuget si in gandire - nu partinic!

(...)

Raquel(...) - De ce sa stea "acolo" ?! A-i ura asa ceva dlui Goma inseamna sa-i doriti continuarea exilului fortat, pentru ca el isi doreste intoarcerea in tara, dar nu oricum. Sa nu uitam ca dl.Goma are o varsta care nu-i mai permite sa astepte cuminte si rabdator sa-i fie redade drepturile furate. Sper din toata inima ca dl . Goma sa apuce ziua in care sa se poata intoarce in tara asa cum isi doreste el si sa fie primit cu bratele deschise, ca un erou, si nu ca pe un fiu ratacitor pocait, caci el n-a plecat in bajenie de bunavoie.(...)

elinescu constantin (...) Intelectualii romani pot fi impartiti in intelectuali adevarati(de valoare) si asa zisi intelectuali. Prima categorie este extrem de subtire iar in interiorul ei se gasesc personalitati cu si fara caracter.Cea de a doua categorie este foarte bogat reprezentata,mai ales de cei care au frecventat cursuri serale si de partid. Ca dl.Paul Goma a fost si este un om cu caracter ferm nu exista nicio indoiala.In ce priveste valoarea sa ca scriitor ramane ca viitorul sa-i gaseasca un loc in literatura romana.

(...)

Raquel De o ora incerc sa va raspund, dar mereu imi arata ca nu as fi inregistrata. Frumos ati scris, dar de ce marele democrat care este acum la putere nu le reda dlui Goma si familiei sale cetatenia furata de catre acel "trecut"? Oare preaiubitul este atat de legat de "trecutul" acela incat reactioneaza in solidar cu el ?!

doctorul (...) Alaturi de Raquel si Matilda Dr.George Calalb vicepresedinte al Actiunii Populare

logofatul de taina (...) NU-I DAU NICI O SANSA!Goma nu are nici o sansa sa-i ia locul lui Basescu, punct! In primul rand nu este revolutionar FSN-ist si nu are nici macar minimum acceptabil de citiva ani de experienta PSD macar. Iar in al doilea rind nu are nici buletin de Bucuresti. Pai atunci cum sa se mute la Cotroceni, ha?

ionion (...) Dar de ce Goma a fost impotriva albanezilor ? (...)

De la: Petre S din USA (...) ei nu apara pe nimeni. ei doar acuza. Gunoieri profesioniști și procurori amatori. Nu lipsesc de nicaieri și să nu murdarească tot ce li se pare cumva antagonist intereselor lor. Am și eu de vânzare 6,9 statui cu golda și 3 1/4 statui cu bibi vechi din timpuri de ilegalitate. (...) Basescu vs Goma Ce nu toleram noi la prea-iubit, draga Raquel, mai cu seama securismul, lipsa sa totală de scrupule și în general de caracter (poate genetică, mai știi?), a fost intuit de Goma din primul moment. Cât despre Goma - președintele României, eu unul nu cred că ar avea nici o șansă: nu e dorit de Roy. Și nici nu pare făcut pentru job-ul acela murdar. SI poate că noua romanilor chiar nu ne MAI trebuie un președinte caruia să reținem numele... Vezi cazul Germaniei. :)

De la: gefiltefish (...@actcom.co.il GOMA ESTE ANTISEMIT PT CA ESTE ANTISEMIT NU TREBUIE SA SE JENEZE Jalnica pledoarie de aparare! E rau daca trebuie salvat Goma prin "metonimie", gaselnita intarita cu dictionarul si cu Jakobson (alt evreu) -adica saracu numai asa, stilistic, nu pe bune, sustine ca evreii si numai evreii au mace-larit armata romana si ca acestia sint criminalii si nu victimele, defapt - sugereaza autorul pledoariei prin ideea "metonimiei"- nu erau in exclu-sivitate evrei cum sustine Gom a ci si evrei printre ei si asta ii este totul pacatul bietului Goma pt care are de patimit ca "antisemit". Paul Goma nu este istoric; Paul Goma nu scrie ceea ce stie ci ceea ce doreste sa fie ! daca cineva doreste sa cunoasca adevarul poate consulta studiile de istorie din ultimii ani- este recomandabil academicianul Giurescu (neevreu). Cunoscind parerea istoricilor e mai usor de inteles daca Goma este antisemit sau nu si mai ales in ce grad. Nu scuzele ambasadoarei Israelului sint de asteptat in aceasta chestiune ci a celor care fal-sifica istoria si sustin ticalosia. Argumentul perpetuu al lui P. Goma in negarea acuzatiei de antisemitism este sotia sa evreica ! Si Eva Braun a fost evreica, si...?! Si prietenii mei cei mai buni au fost sinceri antisemiti. Unul chiar a emigrat in Israel. Fiecare ramine ceea ce este, nu-i nici o rusine !

De la: Lobrodogea (...) Nu știi cine a comparat pe P.Goma cu Maurice Papon dar trebuie să fie un mare dobitoc. La ora actuală Paul Goma este acuzat de antisemitism de către anumiți evreii care nu suportă critica. Din păcate există o cantitate importantă de evreii care nu au curajul să-și recunoască disprețul și rautățile, care nu au fost întodeauna justificate, față de societatea în care au trăit. Desigur în cazul Domnului Goma nu se pune problema de "negationism", antisemitismul hitlerist care a pus în practică exterminarea poporului evreu este o realitate oribilă

si fara precedent. Scrierile lui Paul Goma nu au nici o legatura negativa cu aceasta trista realitate istorica. Crimele si represaliile din Basarabia si Transnistria , sigur, sunt condamnabile dar nu au facut parte dintr-un plan de exterminare. Deportarea evreilor numai fiindca erau evrei este incontestabil o crima, din nenorocire asa a fost. Dar de ce este Domnul Paul Goma antisemit fiindca acuza pe anumiti evrei de comunism violent si razbunator?

De la: patriot din romania (...) In România a existat o problema: Vasile Conta "Noi, daca nu vom lupta in contra elementului ----, vom pieri ca natiune" (Din discursul contra revizuirii art. 7 din Constitutie, tinut in Camera Deputatilor, sedinta din 4 Sept. 1879, Mon. Of. nr. 201/1879)

Vasile Alecsandri "Cine sunt navalitori, de unde vin si ce vreau? sunt cei mai exclusivisti din toti locuitorii pamantului (...) dorind a face din tara intraga o proprietate -----?" "Blamul s-ar cuveni noua, Romanilor, daca(...) prin aplicarea unor teorii umanitare, am da insine o mana de ajutor la indeplinirea acestui plan. Tara si-ar intoarce ochii cu durere de la noi." (Din discursul contra revizuirii art.7 din Constitutie, rostit in Senatul Romaniei, in sedinta din 10 Oct. 1879, publicat in Mon. Of. nr. 230/1879)

Mihail Kogalniceanu "In Romania, cestiunea ----- nu este religioasa; ea este o cestiune nationala si economica.(...) Toti acei care au vizitat Principatele, si indeosebi Moldova, s-au inspaimantat de aspectul trist (...) ce-l infatiseaza ----- . [(...) De aceea, nu de astazi, ci de pururea, in tot timpul si sub toate regimurile, toti domnii, toti barbatii de stat ai Romaniei (...) s-au preocupat de a opri exploatarea poporului roman prin alt popor strain lui, prin -----". (Din comunicarea (...) adresata Ministrului de Externe privitor la cestiunea ----- . Publicata de M. Bujoreanu 1873, sub titlul: "Dispozitiuni si circulare" capitolul X pag. 813-816)

Costache Negri "-----, adica 1/7 parte din poporatiunea noastra totala, este cea mai trista lepra cu care ne-au osandit slabiciunea si venalitatea noastra". (din Scrisoarea catre Lupascu trimisa in 12 Ianuarie 1869, publicate in volumul C. Negri, de E. Garleanu, Ed. Minerva 1909, pag. 116) (...)

Raspuns de la: Nababul123 din Ulm, Dunarea albastra Re: In România a existat o problema/ Acum de-abia incepe ofensiva lor generala Tot e bine ca mai poate cineva posta ceva la astia. Daca scriam eu ceva inocent precum "'Tulemamicutalorde.....", precis nu aparea ;-)

patriot a scris: > In locul liniutelor sunt cei care-l critica pe Paul Goma

De la: logofatul de taina (...) Cu Goma presedinte Romania s-ar duce de ripa in doi timpi si trei miscari In primul rand ne-ar da afara din OPEC, ne-ar forta nu numi sa ne retragem din Irak ba chiar n-ar putea obliga sa ne luam inapoi datoria.
(...)

De la: Nitu Rodica De ce e singur Goma? Singur cuc (sub aspectul prietenilor) Goma e un batran tafnos (si o spun cu dragoste) care nu este agreat de „inteligentia” din tara; nefiind legat de nici o gasca literara si de nici un interes isi permite, de acolo din Franta sa le spuna tuturor direct in fata, ce crede despre ei, desfiintandu-le falsele dezidente si actualele pseudovalori. Nici azi nu inteleg de ce dl. Tismaneanu a considerat ca Goma nu ar fi avut nimic competent de spus despre condamnarea comunismului, fata de altii pe care i-a considerat mult mai valorosi, coop-tandu-i in comisie, vezi cazul Antohi. Am postat, pe forumul unui alt ziar, chemarea catre semnatarii Apelului celor 60, de a lansa un apel pentru a se grabi acordarea cetateniei dlui. Goma, dar, evident, ca nimic nu a miscat., „Tacerea ta imi spune multe”, vorba reclamei. Probabil, cu talentul nostru de a pretui numai ce pierdem, dupa moartea lui Goma il vom face cetatean de onoare si vom plange cu fatarnice lacrimi la mormantul sau.

Luni 5 martie 2007

Azi fiind a 2-a zi după Cutremur(ul din 1977)...

Ca să mă indispun (ce, “indispun”, să mă înfurii în toată legea): iată cum îi informează pe cititori gazetarii de la *Ziua* despre “mișcarea culturală românească”. Chiar atunci când, în sfârșit, îi arată cu degetul pe trădători, pe vânzători de sine și de frate (și de literatură), pe cine evocă-invocă dintre “cei drepti”? Doamne, Doamne, mare-i analfabetitatea analfabetizind de zor comunitatea noastră!

“Alt fel de intelectuali Octavian HOANDRA

“Nu e vorba numai de acel "apel al intelectualilor" care s-a produs recent, si care, in principiu nu facea altceva decat sa sustina un om politic si prin asta, implicit, un anume mod de a face politica.

“Fata de cativa semnatari ai aceluia apel am sentimente de sincera admiratie, iar altora le-am citit, de-a lungul timpului, cu placere productiile literare. Majoritatea numelor sonore de pe acea lista, este usor de observat, face parte dintr-un fel de grup, ai carui membri sunt legati cu fire vizibile si invizibile intre ei. E un obicei stravechi, pastrat peste

revoluție, încă din cele mai fragede momente ale comunismului. Cine are curaj să citească cele câteva cărți apărute recent despre intelectualii în comunism va avea surprize neașteptate descoperind modul de a exista al acestor "aducători de lumină". Grupurile de interese nu au fost inventate de președinte: ele au existat și au funcționat întotdeauna, mai ales în lumea intelectualilor, a scriitorilor, și funcționează după același tipic și acum. Ați putea crede că acestea aveau la bază prietenii trainice. Eroare! Grupurile de prieteni erau, și sunt și acum bazate pe interesul de a putea lovi în "dusmani", pentru a-și putea premia și susține pe unii împotriva altora și de a avea grijă ca nici un intrus să nu se strecoare la împărțirea favorurilor."

Până aici - nimic de zis, tot ce a zis zicătorul pe hârtie (Hoandă) este adevărat, cum adevărată este cugetarea: "Astăzi este astăzi". Lucrurile devin mult mai puțin adevărate, chiar deloc, atunci când luminătorul populației (gazetarul Hoandă) se exprimă astfel:

"Amintiți-va cu câtă ură au încercat să-l "ucida" d-nii Liiceanu și Plesu pe un adevărat intelectual european, Adrian Marino, doar pentru că acesta, spre deosebire de ei, depășise granițele fără ajutorul nimănui, doar prin propria universalitate."

Nefiind membru al societății române, reacționez normal față de o astfel de informație ne-normală:

Cu Adrian Marino dacă nu am fost prieten, am fost consătean în domiciliu obligatoriu în anii de la Lătești; dacă era - sau încerca să fie - "intelectual european", apoi în nici un caz, cum ne asigură Hoandă, nu o făcea singur-singurel "*fără ajutorul nimănui, doar prin propria universalitate*". Vechii săi camarazi politici (țărăniști) și prietenii știau încă din 1960 că "Adrian al nostru nu mai este de-al nostru"; că silit sau ba, făcuse pactul blestemat cu Securitatea. Liberat și el, după 1965 ("Decretul lui Ceaușescu") a început să publice, întâi **Monografia Macedonski**, apoi în periodice "contribuții" mai mult sau mai puțin teoretice. Vânzarea de sine și de prieteni, la Marino, începută și percepută de noi, "consătenii" săi de D.O. a fost confirmată cu vârf și îndesat de către el însuși: pe dată s-a lepădat de "relațiile" din închisoare și din D.O. (una dintre ele: eu, ceea ce nu ar fi grav), ci a stabilit, restabilit relații cu foști prieteni și colegi de-ai săi dinainte de arestare,

deveniți ca din întâmplare lepre cu condicuță (Ivașcu), în curs de autoreeducare (Piru), foști directori-de-opinie, acum (atunci, după 1965) în plină autodemolare (Șerban Cioculescu). A participat, sub bagheta turnătorului-de-puşcărie Ivașcu (director al *Contemporanului*) la campanii mizerabile, detestabile, împotriva tinerilor, împotriva înnoitorilor (vezi atacul furibund contra oniricilor).

Despre cum a ajuns “Adrian al nostru”, nu doar colaborator asiduu al revistei “teoretice” în franțuzește, ba chiar redactor-șef al ei, sub conducerea politrucului suprem D. Popescu-Dumnezeu - și coleg de șaibă cu alți “europeniști”, “intelectuali de primă calitate”: Balaci, Mihnea Gheorghiu, V. Lipatti, Zoe Bușulenga... - am mai scris, cu durere și cu mânie. Am mai scris și despre călătoriile sale în Occident înainte de 1989 - în care era egalat doar de Blandiana, Sorescu, Doinaș, Hăulică, Baconsky (ghici ciupercă ce-i?) și, atenție: până și în Spania lui Franco! (vezi volumul de reportaje curat culturale: “Olé, España!”), invitat permanent la anualele iarmaroace ideologice organizate de comuniștii francezi de la *L’Humanité*.

În privința “linșării” - de către Liiceanu și Pleșu - a lui Marino... Fără a lua partea unei... părți, amintesc: astfel de “dispute” sunt frecvente în țările civilizate. Că l-au atacat în haită pe bietul Marino - adevărat, însă și acest mod de a ataca este frecvent - mai ales la evrei - dar și la ne-evrei, vezi Populațiunea scriitorală Română în 2005, când Manolescu a mobilizat-o (de haită vorbesc) cu mic cu mare pentru a-l executa pe I.L. Stoiciu, în nobilul scop de a-l decreta pe Goma “antisemit”.

Dacă am criticat neinformarea jurnalistului Hoandră de cum a pășit în arena intelectualilor (bine, a “intelectualilor”), nu pot să-mi stăpânesc enervarea provocată de judecățile lui provincialo-provincialiste. După ce repetă tâmpenia cu “anvergura internațională” (a lui Zaci, a lui Matei Călinescu, a lui Marga !), calcă drept în strachină:

“...sunt mai tentat să cred în felul de a te raporta la drama propriei tari, al ardelenilor Zaci, Marga și Marino.”

Măi, drăcie! Ardelenii, nu “răgățienii”. Marino nu este ardelean, ci moldovean. Apoi: Marga este departe de Panteonul

Ardelenilor Nesușinuți de Vreun Personaj. Cât despre Zaciu... Adevărat: studenții săi clujeni îl idolatrizau, refuzînd să ia în seamă “detalii” adânc semnificative, ca ne-lupta sa pentru publicarea Dicționarului - fie și printr-un șantaj... cultural, de pildă: “Voi publica în Occident o scrisoare de protest”; ca faptul că Zaciu avea autorizație - de la cine? de la unde? - să funcționeze ca profesor la diferite universități din Occident (ca N. Balotă - alt mare ardelean); ca faptul ca ceea se petrecea în jurul său, în anii de coșmar ‘80 nu-l interesa decât în măsura în care, la Cluj, de pildă “scandalul Doina Cornea” ar fi putut influența ori ba... obținerea sau din-contra a pașaportului fiicei sale, “Adri” (dealtfel aflată în Germania, cu mama ei - nu aveau decât să ceară azil politic, zic eu, dar Zaciu, ardelean legitimist, nu voia să fie “fugar”, ca toți ceilalți, Țepeneag, Negoșescu - dar nu și soția și fiica sa; apoi el dorea “să se mute” în Occident, citește: legal, cu țâdulă, de să-și ieie și biblioteca...).

M-a enervat peste poate acest Hoandră, încât îmi vine să fac iar pomelnicul ardelenilor trădători de țară și de sine: Groza, Zăroni, Beniuc, Ghișe, Ion Brad, Ion Horea, Titus Popovici, Păcurarii, Buzura, Paler, Manolescu, Blandiana... - să mă opresc, altfel îmi pierd răsufletul...

Martți 6 martie 2007

Ce era pe lume la 6 martie 1977? Prăpădul uman de după cutremur: Ivasiuc, soții Baconsky, soții Gafița, Savin Bratu, Veronica Porumbacu, Petroveanu, Toma Caragiu, Doina Badea...

Ieri: zi bună pentru mine: au început a se manifesta doritorii de a da o mână de ajutor - bănescă - pentru a mă ajuta la editarea Jurnalului. Numai că Niculiță încă nu a deschis contul bancar special, așa că răspund fiecăruia să aibă puțină răbdare... - ce-am ajuns! Unii au scris direct editoarei, cerînd cărți deja publicate. Cu inima pusă la loc, ea va onora comenzile, totodată propunîndu-mi să pregătim Jurnalul pentru Târgul de Carte din iunie.

O altă mare-bucurie: mi-au parvenit, prin poștă cele două exemplare din **Săptămâna**... trimise de Niculiță în urmă cu 7 zile: Într-adevăr, arată ceva mai bine decât precedentele, dar

textul este tot prea aproape de marginea de jos - va trebui sa cerem să ni se dea o pagină-tip de-a lor. Apoi: tușul este "economisit", ceea ce dă pagini palide și de proastă calitate: face grunji la marginile de text, mai cu seama dacă acolo există anume majuscule.

Mă supără ochiul stâng, inflammat. Cum a fost vijelie toată noaptea, mă va fi atins curentul.

Miercuri 7 martie 2007

Ieri: o zi agitată. Sper ca azi lucrurile sa se potolească.

Tesu SOLOMOVICI, Ierusalim transmite pentru Ziua:
"Atacul antisemit al capilor Bisericii Catolice germane"

Sub acest titlu rezuma presa israeliana vizita istorica a capilor Bisericii Catolice germane in Tara Sfanta, dupa ce acestia au facut o serie de declaratii incendiare, printre care si comparatia zidului israelian cu Zidul Berlinului.

"27 de inalti clerici, de fapt conducerea Consiliului Arhiepiscopilor din Germania, cel mai important for religios german, au vizitat, pentru prima oara, locurile sfinte ale crestinatatii, din Israel si teritoriile palestiniene. Prilej de a avea si cateva intalniri politice cu responsabili israelieni si palestinieni la Ierusalim si Ramallah. In genere, conducatorii Bisericii catolice germane au fost prudenti fata de mass-media israeliene si nu s-au referit la conflictul israeliano-palestinian. Aceasta pana au vizitat Muzeul Holocaustului-Iad Vashem de la Ierusalim, si au vazut panourile cu atrocitatile savarsite de germani impotriva evreilor in anii celui de-al doilea razboi mondial. E greu de apreciat ce anume i-a iritat pe sefi Bisericii Catolice, dar imediat dupa vizita la Muzeul Holocaustului, cand au continuat vizita la Ramallah, ei au facut niste declaratii stupefiante, asemanand prigoana hitle-rista cu prigoana israeliana asupra palestinienilor.

Cardinalul Meissner: "Asa ceva se face cainilor, nu oamenilor"

E adevarat ca la iesirea din Ierusalim, la unul din barajele armatei israeliene, delegatia arhiepiscopilor germani a fost retinuta ceva mai multa vreme. Imaginea zidului de securitate care desparte teritoriul israelian de cel palestinian i-a "ingrozit" pe clericii germani. Arhiepiscopul din Köln, cardinalul Johanan Meissner, care a trait in Germania comunista a declarat: "Asa ceva se face cainilor, nu oamenilor. Aceasta imi readuce in minte trecutul cu zidul odios al Berlinului. Nu m-am gandit ca voi revedea vreodata in viata mea un asemenea zid. Dupa cum a cazut

Zidul Berlinului, asa va disparea si acest zid ridicat de israelieni. Nu are nici o utilitate". Arhiepiscopul Gregor Maria Hanke a fost si mai dur: "Dimineata am vazut la Iad Vashem fotografii ingrozitoare din ghetto-ul din Varsovia, iar seara am vazut ghetto-ul din Ramallah. E insuportabil! Desigur, Israel are dreptul la existenta, dar nu e drept sa se comporte cu vecinii palestinieni atat de brutal". Hanke a anuntat ca va schimba textul traditional al mesei pe care o va transmite credinciosilor germani de Paste, adaugand referiri la cele vazute si traite in vizita din Tara Sfanta, precum si cererea ca autoritatile israeliene sa-si schimbe atitudinea fata de palestinieni. O declaratie provocatoare a formulat si arhiepiscopul Augsburgului (orasul in care a oficiat Papa Benedict al XVI-lea, si in care locuieste fratele acestuia). El a asemanat localitatile palestiniene cu niste "custi asemanatoare ghetto-urilor". Cotidianul ebraic Yediot Aharonot titreaza ca autoritatile israeliene de la Ierusalim sunt profund socate de acest atac antisemit al capilor Bisericii Catolice din Germania."

Capii bisericii germane sunt mai catolici decât papa!

Bravo lor. Și rușine israelienilor. Și nu doar lor, presupun că cei mai "vânjoși" sunt evreii din afara Israelului - ca:

Fulga (...@yahoo.com) Oare erau beti? Cum au avut curajul sa jigneasca poporul evreu atat incercat de istorie? Cred ca erau beti!

one way (...@yahoo.com) Poate erau beti, dar cu siguranta le trebuie doftorie pentru ochi si haine albe sa se imbrace cu ele si sa nu li se vada rusinea goliciunii lor - dupa cum scrie Apocalipsa

synd "E greu de apreciat ce anume i-a iritat pe sefii Bisericii Catolice" Nu este chiar atat de greu, domnule Solomovici. "Zidul", zidul care desparte Israelul de teritoriile locuite de arabi, i-a iritat pe cei douazeci si sapte de episcopi catolici germani.

Cui au facut episcopii germani declaratiile "stupefiante" la care va referiti? Declaratiile episcopilor germani au fost facute in fata reprezentantilor presei germane (vezi Matthias Drobinski, Erweckungserlebis im Heiligen Land. Die deutschen Bischöfe zeigen sich bei ihrem Besuch in Israel tief erschüttert über die Lebensbedingungen der Palästinenser, in Süddeutsche Zeitung, Nr. 53/5.3.2007, p. 6) care, in treacat fie spus, au reprodus, oarecum diferit citatele la care va referiti Dvs.

Marduk Tiamat Invidiosii: Zidul izraelian este mult mai inalt si mai frumos.

Vasco da Gama Ei acuma, i-a zgariat zidul pe retina oricum e de apreciat faptul ca au opinii nemtii, cu care poti sa fii sau nu de acord, sau care sunt exprimate cu mai mult sau mai putin tact.(...)

Ce nesimțiți! Ce bășiniți acești “comentatori” anonimeni!

Joi 8 martie 2007

Ieri V. Stan m-a alertat: site-ul primariei Timișoara a șters Hotărârea de a-mi conferi titlul de cetățean de onoare. L-am întrebat pe Dl. Boncea. Pâna acum nu a răspuns.

A raspuns: că nu a fost șters. Textul Propunerii: nu, textul hotărârii: da.

Toată ziua am trudit la răspunsurile date Cuvântului.

Vineri 9 martie 2007

Zi grea. Și un mesaj reconfortant de la un prieten epistolar:

“Buna ziua. Am citit 'Saptamana Rosie' aparuta la editura Anamarol. Am citit-o ca pe-un roman, fara 'creion in mana'. Fata de editia din 2004 de la Vremea am vazut ca ati mai 'ridicat o minge la fileu':la pagina 78:"Ar fi necesar cel puțin un capitol dedicat rectitudinii morale a gazetarului Eminescu in lupta inegala ... ". Am incercat si eu 'sa-l apar' pe Eminescu la o olimpiada de Istorie, si-am luat nota 2. Referitor la cuvantul "hancu" si Iorgu Iordan de la pagina 94, extrag o fraza din memoriile lui Alexandru V. Boldur,Viata mea. Lumini si umbre, ed. Albatros, 2006, pagina 317: "Iorgu Iordan mi-a fost coleg in timpul profesoratului meu la Iasi. Prelegerile le citea. Dupa ce a devenit academician, a publicat o lucrare intitulata Toponimia romaneasca, in care a demonstrat ca nu cunoaste limbile poloneza, rusa, ucraineana. Cu privire la cuvantul <<voloh>> scrie ca pentru cuvintele cu radacina <<volos>> trebuie sa cautam o alta derivatie si ca ar deriva de la <<volos>> care in limba rusa inseamna <<par>>. Nu si-a dat osteneala sa se uite macar in lucrarea lui Max Vasmer Dictionar etimologic rus in care la cuvantul voloh se spune:<<la plural-volosi>>. (...)Toponimia o interpreteaza exclusiv dupa sunete, fara nici o legatura cu istoria si limba"

La paginile 253-5 ati introdus mesaje de pe forumul 'Ziarului de

Iasi'. Eu unul nu cred in mesaje de pe "forumuri". Am vazut intr-un articol unde Serban Orescu scria ca serviciile secrete straine ar monitoriza mesajele de pe forumurile ziarelor, eu nu cred.

La pagina 383 scrieti despre diversiuni eufemistice: "fascistii maghiari". Ieri cand am deschis ziarul Adevarul, la pagina 13, Mircea Dinescu ii declara Magdalenei Boiangiu "senior editor la Dilema Veche": "..spre deosebire de Germania F A S C I S T A ..." (...) Doamne-Dumnezeule, Grigore Alecsandrescu, Bolintineanu, nu mai vorbesc de Eminescu, cunosteau Istorie...

Pe data de 10 Noiembrie 2006 scriati in jurnal, referitor la Mihnea Berindei "Am cunoscut-o pe mama sa, o femeie minunata, care a nascut-o in inchisoare pe sora sa, Ruxandra (am cunoscut-o si pe ea, nu stiu pe unde mai este)."Pe data de 5 februarie a.c. am vazut pe TVR Cultural un film despre Dan Berindei. A vorbit si Ioana Berindei: "Mihnea are un fiu, Vlad de 19 ani, studiaza filosofia greaca, asta-vara a fost cu colegii lui in Maramures, nu vorbeste deloc romaneste. Ruxandra e scriitoare, locuieste la Maastricht, nemaritata."

"(...) P.S. Pe 1 martie am cumparat 2 exemplare din Saptamana Rosie, o sa punem toti bani si-o sa editam cartile. "Chi osa vince" (...)

Sâmbătă 10 martie 2007

Vânzoleală. Agitație. Pentru că a fost scoasă Hotărîrea de pe site-ul primăriei Timișoara; pentru că F. Boncea a negat că s-ar fi întâmplat una ca asta și mi-a indicat... nu Hotărîrea, ci Propunerea...; pentru că același Boncea nu răspunde la mesajele mele și ca tot adevăratul român-curajos, ieri a plecat în concediu; pentru că Ciuhandu postulează pentru Parlamentul european; pentru că Prefectul a contestat Hotărîrea - însă, întrebată, Prefectura... nu răspunde - o fi și ea în concediu; pentru că vine concluziunea: neobrăzarea, vâșinskismul ambasadorului Israelului în loc să fie denunțat ca abuz și imixtiune în treburile în care nu are voie să se amestece - a avut câștig de cauză.

Vrei să-ți spun ceva - la ureche - dar deocamdată să nu afle soții Stănescu și Valerian Stan, cei mai afectați de ultimele "evenimente"? - ei bine, eu nu sufăr, nu sunt atins de ceea ce se întâmplă în "Occidentul României". Mă încercă o adiere de regret

că nici Bănatu' nu-i fruncea.

Firește, voi aștepta “rezultatele definitive”, însă până la acelea pot judeca de unul singur, ca un băiat mare: “concediile” oportune ale “factorilor”, tăcerile răsunătoare ale presei - ce spun ele: că, de pildă un limbric precum Daniel Vighi - în chestiunea Pleșiță - a avut, nu dreptate, ci justificare să-și schimbe pe dos opinia despre Goma de la o zi la alta. Certamente, în primul moment a urmat și el tendința turmei - mai degrabă anti-Pleșiță decât pro-Goma - însă pe loc a fost bătut la palmă de cei din clanurile Neumann și Hausswater: cum așa, un băiat așa de cuminte să se înhăiteze cu “antisimitul” Goma? Și băiatul cuminte Vighi a scris la repezeală un text... invers decât cel de alaltăieri!

Ce mi-l lăuda Solacolu în urmă cu vreo cinci-șapte ani - și se mira că eu rămâneam de lemn (din răutate și sadism...): nu îl contraziceam și nici nu-l aprobam. Nu-l văzusem în viața mea pe bunbăiatul Vighi, dar îl citisem: și nu-l găsisem atât de demn de laudă.

Ieri am redactat răspunsurile puse de *Cuvântul*. În primul moment n-am avut chef să răspund la întrebările lor aiurea (am fost drăguț, nu-i așa?), dar a insistat Flori Stănescu, amintindu-mi că Țupa organizase un colocviu...

Și am căzut în capcana întinsă de mine însumi: luându-i peste picior pe puitorii de întrebări aiurea (așa!), m-am trezit agresându-i. Nu pe drept - dar nici pe nedrept. Si acum ce fac cu textul? Il pun aici:

Paris, 8 martie 2007

Domnilor de la *Cuvântul*,

În primul moment am tras o angoasă teribilă, vorba Domniilor Voastre: cum adică: “revista lui Țeposu și - mai ales - a lui Buduca” mă invită? După 17 ani? Pe mine, vorba lui Dinescu: personal? Și pentru-dece mă invită *Cuvântul* (după 17 ani) de neinvitare? Pentru a-l citire? Pentru a-l dare mai departe? Nu: Ci - doar scrie citeț în invitație : pentru a participa/ la dosarul cutare (cel cu angoasa specifică nouă, mioriticilor)...

Bine, oameni buni, dar adrisantul este, mai întâi, nefrecventabil: apoi el este cam decedat, cum s-ar exprima un ardelean, îl murise nu doar procurorul Eduard (predestinatul Ilie), ci îl îngropaseră prietenii și colegii scriitori (neangoasați, aceștia), baghetați de Monica Lovinescu:

Liiceanu, Pleșu, Adameșteanu, Manolescu, D.C. Mihăilescu, Mircea Martin, Buduca, Groșan, I.B. Lefter...- că a venit vorba: ce mai face Buduca: tot ucenic al turnătorului de la *Săptămâna Ciachir*?

Aceasta a fost introducerea. Urmează răspunsurile la întrebările pertinente ale Domniilor Voastre:

“1. Ce funcție au angoasele / spaimile în creația dumneavoastră?”

Niciuna. Eu nu am angoase. Am spaima - însă nu în “creația” mea, personală, vorba aceluiași vorbist Dinescu, fiindcă eu nu am “creații”; nici “operă”, din aceea au morții și Breban, ale mele sunt: scrieri, scrisuri - ci în viață. Eu nu despart “opera” scriitorului de “viața” lui. Opera fiind viața și viceversa, vorba Clasicului. Scriitorul este... *una*, după cum mâna scriitorului: *una*, fie că scrie la masa lui de brad opere nemuritoare, fie confecționează articole alimentare la *Scînteia-de-perete* eternă, fie note informative la Securitatea nu mai puțin eternă (în niciun caz “fosta securitate” cu care ne-au îmbogățit sub-limba gazetarniciei de după 1989, proveniți mai ales dintre scriitori: Adameșteanu, Buzura, Liiceanu, Prelipceanu, Pleșu - în așteptarea lui Hurezean).

“2. Care este cea mai veche și cea mai mare spaimă a dumneavoastră?”

Cea mai “mare” este una atât de veche, încât pornește dintr-un moment în care nu aveam memorie: povestindu-mi-l mama, vecinii, mi l-am apropiat, l-am făcut al meu. Doua momente, devenite gemene:

- 28 iunie 1940: cedarea Basarabiei (și a Bucovinei de Nord și a Herței, completez acum), Catastrofa Națională a României întregi, iar a noastră, a celor peste două milioane de suflete ruperea, ruptura, deposedarea: chiar dacă am fi reușit să trecem Prutul (ne-au întors bestiile rusești înainte de a atinge noua graniță), spaima nu ar fi fost mai mică: pierdusem țara, drapelul, limba, alfabetul, identitatea. Acest cutremur - de pământ și de oameni - m-ar fi... cutremurat și dacă ar fi avut loc înaintea nașterii mele: așa se face memoria pe la noi, în Basarabia: prin cuvântul purtat;

- 13 ianuarie 1941: arestarea tatei. Tâlharii NKVD-iști l-au obligat pe învățătorul de tata să azvârle pe ferestrele școlii din Mana cărțile, apoi să le dea foc, fiindcă erau “burgheze, reacționare, antisemite” - dacă erau tipărite cu litere latine... Într-un acces de curaj sinucigaș tata se dezbrăcase, se descălțase și, gol, pe zăpadă, dansase în jurul rugului, răcnind: «Trăiască Gutenberg!» Nu știa ca pe comandantul NKVD-ului de la Orhei îl chema... Goldenberg, totuși a fost anchetat de purtătorul numelui ca să spună de unde cunoștea el acel secret-de-stat-și-de-partid...

Aceste două momente - de rupere, de frustrare, de deposedare m-

au marcat pe viață (care, în continuare, nu a dus lipsă de spaime).

“3. Credeți că angoasele pot fi un dat cultural, că pot fi inventate? Vi s-a întâmplat să vă „găsiți” spaimele într-o carte anume?”

Bineînțeles că spaimele pot fi inventate: eu cu mâna mea le-am scornit și pus în cărți. Câteva:

- Nu era adevărat-adevărat că voiam să fiu un scriitor normal, când, în 1966, după ce ieșisem la suprafața lumii am început a scrie **Ostinato**, roman în care răsfăturile formale (în toată modestia: îmi reușiseră) nu distonau cu adevărurile povestite: ocupația rusească, teroarea comunistă adusă de la Răsărit: închisorile, securitatea, tragedia țăranilor colectivizați cu pușca, a sașilor considerați cu toții hitleriști și deportați în Rusia, a refugiaților “repatriați” de ruși cu concursul dezinteresat al localnicilor... Adevărul-adevărat fiind cel vehiculat de prietenii mei scriitorii: intenția mea era să fac scandal, mai mult: să-i provoc pe adevărații rezistenți-opozanți să iasă de prin borțile ficționarismului, aluzionalismului (sic), esopismului-realist, a estetizantismului nemuritor și care va rămâne în volumul II al **Istoriei Literaturii Române** scris tot de N. Manolescu și D. Micu ;

- Nu era adevărat-adevărat că în 1967, neputînd publica **Ostinato** în România, îl trimisesem în Occident, convins că o asemenea carte merita a fi cunoscută peste hotare - adevărul-adevărat fiind cel vehiculat de colegii scriitori: ovreii îmi scriseseră cartea, rușii mă plătiseră, îndemnîndu-mă să o trimit, ungurii mi-o trecuseră peste hotare - scopul meu fiind denigrarea, scuiparea, spurcarea Patriei Socialiste și a Tricolorului Sfânt - de aceste crime fusesem acuzat de confărtații condeicoli: E. Barbu, Titus Popovici, D. Popescu-“Dumnezeu”, Săraru, Băran, Bușulenga, Virgil Cîndea, Bălăiță, Piru, Țoiu, V.C. Tudor, Ciachir, Al. Dobrescu, Răcănel-Dragoș - pe față, la gazete, la televiziune; pe dindos (citește: la Securitate), pe hârtia informativă, ca Ivasiuc; în discuțiile colegiale, fie la restaurantul Casei Scriitorilor : Mircea Zăciu, N. Breban, Doinaș, Gelu Ionescu; fie la Capșa: Al. George, M. H. Simionescu, fie acasă la Gogu Rădulescu: Blandiana, Buzura, Dineștii, Ornea, Manolescu, Dimisenii și alți adevărați-scriitori-români;

- Nu era adevărat-adevărat că în ianuarie 1977, după lansarea Chartei 77 la Praga, încercasem să cointeresez (sic) pe câțiva scriitori români pentru redactarea unui Apel-Memoriu asemănător - ci, ca de obicei, provocasem, ca să ies în față. Dar scriitorul la român a fost deștept (, națiune! - și chiar bărbat!), nu s-a lăsat atras în capcană; pe singurul semnatar al Apelului nostru, Ion Negoïtescu, după ce l-au sfătuit-de-bine (să nu se înhăiteze cu Goma), apoi, după arestarea și a lui, în nobilul scop

de a-l scăpa din ghearele Securității lui Pleșiță, Breban, Doinaș, Gelu Ionescu l-au silit-convins (sau: convins-silit) să scrie un text de decizie de... Goma. Negoțescu nu s-a dezis de Goma, ci sfetnicii s-au dezis de ei înșiși - scriitorii-români ce erau, însă români fiind, nu-și dăduseră seama...;

- Nu era adevărat-adevărat ca în timp ce Goma era arestat, în aprilie 1977, scriitorii români îl excludeau din Uniunea Scriitorilor pentru “trădare de patrie” - adevărul-adevărat iese din gura Blandianei, la sfârșitul anului 2006, când Arpagica nu-și aduce aminte de acea ședință a Consiliului, iar Manolescu nu crede ca era adevărată-adevărată excluderea povestită de Goma (totuși, dovedită cu documente de la CSNAS, publicate în anexa **Bărbosul din Culoarea Curcubeului**): povestește el (tot la Manolescu-UNESCO am rămas) Iliada neînfricatului scriitor român, cel care nu permitea, mă-nțelegi, partidului sa dicteze chiar orice, ca vodă prin lobodă, primind pe loc replica meritată... În filmul “Strict secret” de Mariana Sipoș, unde există și “documente de epocă” pot fi văzute scene de la Congresul Vitejilor ingineri ai sufletului omenesc din iunie 1977. Blandiana: prezentă la tribună, ia notițe, Titus Popovici (el nu ia notițe), Bușulenga stă demnă, verticală, Nichita se agită, comunicînd cu Doinaș, Croh se ascunde, Fănuș: ba, Bogza aplaudă în transă glumele bășinetice ale Ceaușescului, Jebeleanu se tot mută după camera de filmat, în sală A.D. Munteanu, M. Iorgulescu, Hăulică, Mircea Ciobanu, departe de a avea mutre de înmormântare (doar Ceaușescu anunțase “desființarea cenzurii” care anunța piteștizarea editorială - și morală - a scriitorilor români!), tresaltă pe scaun și aplaudă frenetic, în picioare, ca decăzutul Șerban Cioculescu;

- Nu era adevărat-adevărat ce pretindea Goma: că în 1990 Liiceanu, după ce îi solicitase și îi tipărise volumul de mărturii **Culoarea curcubeului** (despre mișcarea pentru drepturile omului din 1977 - tot nu v-ați adus aminte de acel eveniment, luminători ai poporului de la *Cuvântul?*, s-au împlinit 30 ani de-atunci - și eu care credeam că din acest motiv m-ați invitat să particip la cumetria curat-culturală despre, zi-i pe nume: angoasă), Liiceanu, re-spuneam, îl retrăsese precipitat din librării, îl depozitase, iar în 1992 îl trimisese la topit la fabrica de hârtie Bușteni. Adevărul-adevărat este cel susținut de Kleininger, repetat în ecou de Sorin Mărculescu: cartea cea topită cunoscuse o sumedenie de ediții, care mai de care...

Pe atunci, dacă nu fusesem victimă a vreunei spaime (istorice, să-i zicem), eram capabil să mă mir - și mă miram:

- cum a fost posibil ca scriitorii - colegi ai mei - să nu scoată măcar un oftat în 1970, când fusesem total interzis de a publica, în urma

turnătoriei lui Ivasiuc, luată în serios de directorul editurii Marin Preda?, ba să mă “consoleze” astfel : «Lasă, bătrâne, că scrii tu alta, mai groasă...», citat din Dimisianu; «Dacă și tu: te dai la Ceaușeasca...», acesta fiind Sorin Titel;

- cum a fost posibil ca, în timp ce eram arestat, în aprilie 1977, scriitorii să fie de acord cu excluderea mea - pentru “trădare de patrie”?;

- a fost - oare - posibil ca un *cărturar* (Liiceanu) să distrugă *carte*, știind că neamul nostru este unul fără-hârtii?;

- a fost posibil ca scriitorimea - cu mic cu mare - să se... solidarizeze, în 1997 o dată,-n viața, la trâmbițarea ukazului Monicăi Lovinescu, dictat ei la telefon, la Paris de Liiceanu și Adameșteanu:

“*Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma*”?;

să se solidarizeze cu N. Manolescu, autor al editorialului din *România literară*, 1998 intitulat:

“*Adio, Domnule Goma!*”?;

să facă front comun îndărătul aceluiasi Manolescu în 2005, rostitorul directivei:

“*Goma a scris texte antisemite*” - din aceeași mișcare lovindu-l și pe L.I. Stoiciu, redactorul-șef al *Vieții românești* care publicase “antisemitismele”?

În fine, este posibil ca...

...ambasadorul USA Taubman să se ocupe, nu de trebile americane în România, ci de Holocaustul în România și de aplicarea Ordonanței de Urgență împotriva celor care ar îndrăzni să nu fie întru totul de acord cu diktatul istericului filomaghiar și cruntului antiromân Wiesel?;

...aceiași să impună edificarea, în Cișmigiu, a unui monument “în memoria celor 378 militari americani căzuți la datorie în România în timpul celui de Al Doilea Război Mondial pentru libertatea Europei și gloria Statelor Unite ale Americii” - când toată lumea știe: americanii-liberatori fuseseră piloți de bombardiere, ne făcuseră zob Ploieștiul și Bucureștiul iar la 4 aprilie 1944 în zona Gării de Nord uciseseră între 5 000 și 25 000 de civili, în majoritate refugiați basarabeni-bucovineni adunați acolo în vederea “dispersării” în vestul țării?;

... ca ambasadorul Israelului în România, cu o obrăznicie nemaintâlnită de la Vâșinski, să încalce nu doar regulile elementare ale bunului simț dar și normele diplomatice internaționale, amestecându-se într-un mod, nu doar abuziv, ci de-a dreptul: nesimțit în "treburile interne" ale Statului în care este acreditat ?; să mă denunțe, nu la Ministerul de Externe, cum ar fi făcut orice alfabetizat, ci la Ministerul de Interne (la Securitate! cea eternă, nu la “fosta”), protestând împotriva

decernării cetățeniei de Onoare a orașului Timișoara?

Nimeni-nimeni-nimeni dintre directorii de conștiință ai Patriei noastre nu a formulat măcar o jumătate de mirare, un sfert de indignare, doar scriitorul-gazetar este peste tot în lume indignatul de serviciu? A fost posibil?

Răspuns prin răspunsul lui T. Mazilu:

«Da - în România totul este posibil».

Să nu te-apuce spaima ? Ba să te-apuce.

Cum de a intrat în Europa *această țară a mea?*

Paul Goma

P.S. Mi-ați recomandat: Textul să nu aibă mai mult de 4500 caractere. Eu nu-i număr unui text “caracterele” - ci îi măsoar caracterul. Dacă îl găsiți prea-prea, ori/chiar foarte-foarte (și nu intra!) anunțați-mă. Samizdatizat din 1970, sunt internetizat din anul 2000. Veți putea să vă mirați, ofențați, precum fostul meu prieten Antonesei:

“Cerculă de la o vreme, pe internet, un text de Goma... P.G.”

[Nota din 1 aprilie 2007: băieții de la *Cuvântul* m-au anunțat ca textul va apărea în 2 aprilie a.c. Or eu instalez la fiecare întâi jurnalul de pe luna trecută. Sper că ei nu sunt robii “standardelor academice”, alibiul infantil al lui V. Tismăneanu de a mă elimina din Comisia pentru cercetarea comunismului și vor accepta această derogare din partea unui autor internetizat]. (...)

Luni 12 martie 2007

Îmi scrie Flavius Boncea ca Hotarîrea se află (iar) pe site-ul Primăriei Timișoara.

Marco Cugno răspunde la scrisoarea mea de ieri: **Arta reFugii** nu a ieșit, se afla în stadiul de... șpalt II. M-a uns pe la inima când a spus că ar propune traducerea în italiană **Ostinato** - câți ani are? Socotesc pe degete: din 1970... 37 ani! I-am spus că eu prepar acum pentru tipar o variantă mult scurtată, el mi-a cerut-o pe aceea. De ce? Pe aceasta din urmă va trebui să o traducă din nou...

Și el are sănătatea șovăielnică, i-am propus să ne ținem de mână, să ne sprijinim unul pe altul...

Marti 13 martie 2007

Ce se petrecea la 13 martie 1977? Să vedem...

Bănuiam eu că nu era vreo însemnare în această zi, fiindcă în 12 fusesem iarăși la Burtică. Deși mai departe am băgat evenimentele în capitole, presupun ca atunci a venit Aurel Covaci - ca o floare, să vadă el dacă fusesem arestat, fără a se strădui să spună minciuni credibile, de pildă, în loc de "prieteni" (îngrijorați); să fi spus: "Stela" (Pogorilovschi, soția lui). Eh, amintiri din Iepocă...

Ieri am lucrat la **Ostinato**. Am terminat pregătirea pentru tipografie. Însă rămâne o nemulțumire: o știu, dar voi persevera în nemulțumirea mea. Azi mă reapuc de **Culoarea curcubeului**.

Miercuri 14 martie 2007

Am făcut o copie din **Ostinato** pentru Cugno.

"Scandalul Liiceanu": un scandal. Iar s-au împărțit 'telectualii țării în două tabere: pro și anti-Liiceanu. Anti-i îl acuză de plagiat, de pretenții da a fi fost "disident"; pro-ii îl apără din răspuneri, acuzându-i pe acuzatori ca... lovesc în intelectualitatea română (parcă mai auzisem o lozincă sub care era apărată Blandiana: "Dai în Blandiana - dai în democrație!"). Încerc să nu fiu egoist, dar parcă nu se face să aperi "intelectualitatea", chiar culturalitatea lui Liiceanu fără a ține seama ca individul a trimis la topit **Culoarea curcubeului**, că a contribuit din plin la izolarea, neantizarea unui scriitor - unul mic-mic, nereprezentativ pentru cultura curată cu voie de la miliție, nu ca Pruteanu, arheul, nici ca heideggerul raional Patapievici - dar orișicâtuși: eu... Însă cine să spună adevărul dintre apărători lui: Pleșu cel Puturos (și la pungă gros)? Mihăieș cel mincinos și slugăros? Nulitatea strălucită G. Andreescu - au oare Cașaloata Cugetătoare Zoe Petre și-a ei ceată?

Joi 15 martie 2007

A intervenit în "încăierarea"(a) de la Balta Mică și Horasangian. Penibil. Mai eficace l-ar fi apărat, tăcînd. Așa a făcut din Liiceanu un Mussolini II, cel avînd totdeauna dreptate...

Sâmbătă 17 martie 2007

Continuă Liicheniada. Și mai jos zboară ambele tabere.

Duminică 18 martie 2007

(...) Manifestațiuni în toată lumea contra războiului în Irak. Deci contra USA. Deci contra lui Bush. Culmea: în Ungaria de asemeni! Ungurii nu au uitat neintervenția americanilor în 1956, dar polonezii, amețiți de amețita Babă Geremek au rămas tot... proamericani.

Mă gândesc la plăvanii noștri: analfabeți (geopolitic), deci ușor de manevrat de analfabetizatori ca Șafir, A. Cornea, Oișteanu Al. Florian și ceilalți interesați (cei care după 11 septembrie urlau: «Suntem cu toții americani!» - citește: «Suntem cu toții israelieni!»), au o “concepție” primitivă despre Orientul Mijlociu în general, despre Mesopotamia în special, pe terenul - mental - inculcat de... anticeaușism a crescut buruiana antiarabismului (extins și la... iranieni!) bine stropită de evrei. Acum patru ani toți luminații de la GDS erau... cruciați, voiau război “împotriva lui Saddam”, în realitate: în folosul numai și numai al Israelului. Așa se explică textele indivizilor de mai sus - urmate de solidarizările oilor noastre intelectuale-foc - împotriva Franței: fiindcă Franța a fost contra războiului declanșat împotriva Irakului, devenise - și în România! - o țară-curvă, o națiune fricoasă (aici a lucrat puternic și arsenalul verbal al albionicii). De la o vreme nu-i mai aud (eu nu-i mai aud) pe războinicii A. Cornea, Șafir, Oișteanu, Al. Florian. Nu știu dacă au căzut la pat, bolnăviori, sau în structura lor de piatră-seacă nu intră recunoașterea erorilor.

Oricum, tare aș vrea să aflu ce gândesc evreii unguri despre antiamericanismul ungarilor; despre antirăzboinicismul lor.

Românachii noștri... Ei tac, grămăjoară. Ei “nu se bagă”. Ei se bagă în conflictele de importanță mondială dintre Băsescu și Tăriceanu; ei iau parte - cu avânt - ba pro-Liiceanu, ba contra-Liiceanu - asta fiind marea miză a românilor alaltăieri europenizați...

Acum câtva timp, doar Horasangian din întreaga Românie

intelectuală a scris despre asasinarea jurnalistului turc de origine armeană de către un extremist de dreapta. Avea dreptate constatînd că pe ceilalți directori de conștiință, mai cu seamă jurnaliști nu-i interesa "chestia". Deloc. Nu voi spune că Horasangian a fost sensibil la tragedia asta doar pentru ca victima era un armean. Deși... Fără a face comparații abuzive, amintesc: același sensibil scriitor de limbă română - vorbesc, în continuare, de Bedros Horasangian - nu numai ca nu a fost sensibil la antisemitizarea unui coleg al său (despre care în câteva rânduri scrisese cu căldură), dar prin tăcerea lui **complice** a încuviințat diktatul lui Manolescu. Mai grav decât tăcerea (înțeleaptă, a prudentului Horasangian): mi-a reproșat că dădusem în judecată site-ul Președinției României, fără a aminti ce spusese eu: că - pe site-ul Președinției - se află, de ani de zile un text infam - autori Shafir și Al. Florian, dar nesemnați - în care sunt atacați și Monica Lovinescu și Dorin Tudoran - însă pe Manolescu l-au făcut... uitat - iar un citat atribuit mie este un fals notoriu, cum numai sioniștii sunt în stare să comită. Și cum numai un coleg împăciutorist, ușor de șantajat pe la pensie ca Horasangian poate avea "curajul" non-intervenției. Cine să manifeste, în România, împotriva unei crime ca războiul din Irak ? Confrații, colegii lui Horasangian? Dar au aceștia convingeri? Da de unde! Doar interese - mărunte, mărunte, mizerabile. Ca și ei.

Luni 19 martie 2007

Flori Stanescu îmi trimite un text: *Aldine*, 17 Martie 2007

Paul Goma, dupa treizeci de ani Cristina Vidrutiu

Anul 1977 a fost decisiv in biografia lui Paul Goma. Atunci rafuiala sa cu regimul comunist a atins apogeul. Era momentul cand intr-adevar nu mai avea ce cauta aici, ceea ce s-a si intamplat in toamna aceluia an. Intransigenta lui s-a concretizat in miscarea initiata pentru apararea drepturilor omului, care, in acele momente, venea inspirat in prelungirea Chartei 77". Deschid acum volumul sau din 1990 Culorile curcubeului 77 si-mi cad ochii pe aceste randuri: "Ce esti tu, Paul Goma? Esti disident? Opozant? Comunist, fascist? Anarhosindicalist, liber-schimbist? Esti de dreapta, de stanga? De centru-trei-sferturi-spre nord-est-fata de sud-sud? Ce esti?" Stilul lui inconfundabil ne frapeaza si acum

dupa atatia ani.

"Dupa trei decenii Paul Goma este inca un om puternic in pofida a tot ce s-a spus despre el. A facut fata unei intregi strategii pusa la punct de la plutonier la general pentru a i se demonstra ca este singur si nimeni nu mai da pe el o ceapa degerata. si mai ales, dupa atatia ani, cu ce limpezime a cugetului trebuie sa fie inzestrat ca sa infrunte fireasca deceptie ca, totusi, nu prea apare in bilanturile care se fac despre cele mai importante carti aparute dupa 1989?"

Intransigenta totala

Voi incepe acest eseu brusc, fara o introducere informativa despre Paul Goma si despre relevanta sa scriiturala privind comunismul, nu voi aluneca subtil in miezul subiectului si nu voi spune nimic despre contextul socio-politic care i-a condamnat existenta la o continua revolta.

Paul Goma scrie visceral si furibund si, in acest sens, obiectivitatea documentara a analizei aberatiilor comuniste din cartile sale nu este o constanta. Nici nu se vrea om de stiinta. Seva resentimentara ii alimenteaza frazele care nu se vor adevaruri si nici violenta acuzatiilor nu se vrea validata ca apartinand unui demers justitiar clasic. Fireste, Paul Goma condamna si ras-condamna iar textele sale saturate de atata verva a acuzelor iau forma unor manifeste cu adrese fixe.

Insa ceea ce cade sub incidenta unor discutii prelungite in cazul operei sale este relatia dintre estetic, biografic si pur documentar. N-am spus nimic nou, sunt sigur ca Paul Goma a fost trecut prin filtrul analizei literare. Mi se pare insa ca repet afirmatiile altora sau ca pun intrebari desuete al caror raspuns a fost deja dat, dar vreau sa-l citesc pe Goma fara sa-mi insusesc in prealabil un aparat hermeneutic testat si patentat. Astfel ca, ceea ce voi spune in continuare va fi, poate, eronat si redundant poate, insa e rezultatul autentic al unei lecturi virginala.

Gherla, Soldatul Cainelui si Culoarea Curcubeului 77, iata trilogia despre care sau in marginea careia voi gandii deja-ganditul si voi spune deja- spusul. S-ar putea sa nici nu mai scriu un eseu despre Goma ci doar un eseu despre un eseu despre Goma sau despre cum n-am reusit sa scriu un eseu despre Goma. Cu aceasta ocazie as vrea sa fac un mic, foarte mic, minuscul excurs pe marginea cartuliei scrise de Constantin Noica, si anume Rugati-va pentru fratele Alexandru. Modul in care Constantin Noica percepe si prelucreaza brutalitatea tortionarului constituie un demers filosofic prin care datele contingente ale opresiunii sunt stoarse de zeama aleatorie si puse intr-o ecuatie ontologica. Cu alte cuvinte mai putin ridicole, gardianul analfabet violent redus la stadiul de animal trebuie compatimit, caci la randul lui este o fantosa pasagera

intr-un sistem care il poate transforma in victima in orice moment. Constantin Noica rezolva prin ratiune o situatie pe care Goma o considera neintegrabila intr-o gandire articulata. Diferenta este urmatoarea: in timp ce Noica adopta o atitudine inteleapta de acceptare a unui fapt reprobabil, Goma musteste de ura si de indignare si singura lui posibilitate de a-si pastra identitatea profund umana si intacta este de a reactiona cu aceeasi violenta. Insa riposta este initial interna, iar pe urma scriiturala.

Gherla este astfel o mostra de parodie violenta a unui om caruia ii lipseste acea detasare cognitiva pe care o are, de pilda, Noica. Goma refuza sa-si compatimeasca tortionarii, refuza sa-i exonereze prin integrarea lor in demersuri de filosofie a istoriei, ei sunt sub-oameni angajati in circumstante reale care actioneaza aici si acum in spiritul unei cvasi-totale renuntari la umanitate.

Gherla este relatarea experientei directe a aberatiei concentratio-nare. Din aceasta perspectiva atrocitatile gardienilor nu pot fi incluse intr-o viziune globala asupra dialecticii istorice, tortionarii nu pot fi goliti de continut si utilizati in calcule detasate de probabilistica istorica; inainte de a fi material pentru mintile speculative, faptul istoric este un fapt trait. Goma il traieste si nu se mai poate desprinde si toate umorile negative constituie fermentii cartilor sale.

Soldatul cainelui, pe de alta parte, are in vizer o alta fateta a opresiunii, mai putin violenta inasa mai perfida in masura in care intreg aparatul administrativ devine o functie maligna a comunismului. Nu voi vorbi despre securisti si despre vanatoarea lor de inamici ai utopiei comuniste, caci ei sunt extensii urbane ale tortionarilor de rand si postura lor aparent non-brutala este doar o problema de circumstanta.

Ma voi referi in special la micii impostori publici, la marionetele impersonale care se erijeaza in lorzi omniscienti, desi sunt avataruri seriale ale ideologiei comuniste; ma voi referi la veleitarii de drept comun care ajung sa detina functii executive in stat. Revolta lui Goma in acest caz este laxa si usor amuzata, caci micii functionari habotnici intr-ale ideologiei de stat, in raport cu personalul morbid din penitenciare, par inofensivi si ridicoli, cu toate ca ei sunt cei care decid forma identitatii sociale a fiecaruia prin efortul sustinut de nivelare colectiva. Demersul este simplu: elementele refractare ideologiei sunt inlaturate iar cele submisive recompensate, stare de fapt care a stimulat oportunismul. Indignarea lui Goma vine tocmai din aceasta directie si denunta faptul ca intreg esafodajul comunismului a fost sustinut din interior si daca, in forma sa initiala a fost o manifestare unidirectionala de putere dinspre un centru spre oameni, acesta a sfarsit prin a inversa termenii ecuatiei,

centrul opresiv slabit fiind alimentat de vointa oportunistilor de a pastra acest status quo aberant.

Ironia suprema este mai mult decat evidenta, caci nivelul de certitudine individuala chiar si in cazul delatorilor si al colaboratorilor fanatici era nul, motorul comunist functionand printr-o continua infuzie de nesiguranta si de teama.

Portretele robot ale acestor angajati meschini de stat este facut in Culoarea curcubeului. In fond nici nu este vorba de mai multe portrete ci de unul singur, standardizat si furnizat ideologic constiintei colective. Este impresionant in acest sens modul lui Goma de a-si nuanta revolta, de a oferi maniei sale un spectru mai larg de manifestare si, ca sa inchei printr-un puseu de fandoseala, as putea spune ca, in cazul acestui scriitor dinamitar se poate vorbi de un complex tropism al revoltei.

Georgian Sas

Logica racului

Lectura cartii lui Paul Goma intitulata: "Patimile dupa Pitesti" m-a determinat sa intreprend o meditatie asupra procesului de reeducare, meditatie ai carei pasi imi propun sa fie urmatorii: in primul rand o sinteza a informatiilor prezente in carte, in al doilea rand reorganizarea datelor astfel incat procesul reeducarii sa fie vizibil intr-o logica cauzala si in al treilea rand elaborarea unui model schematizant al reeducarii. turcanu este rostitorul, este spuiitorul propozitiei in jurul careia graviteaza intreg romanul: "Nimeni nu mai misca!" – propozitie care revine ritmic si obsesiv asigurand coeziune scriiturii care avanseaza asemenea racului: facand pasi inapoi. In universul concentrationar in care cuvantul isi pierde valentele creative, datatoare de viata – solutia poate fi fie incremenirea sau apelul la "maica ocrotitoare si mantuitoare": memoria care ii naste in sens invers pe detinuti. turcanu apare la inceput neindividualizat decat de intrebarile puse colegilor si de rasul zgomotos. Cu timpul insa acesta se impune prin autoritatea pe care si-o dezvaluie treptat fata de colegi prin tehnicile aplicate acestora. Asemeni culorii ochilor lui turcanu care trec de la caprui la galbui, iar apoi la violaceu profilul personajului se metamorfozeaza trecand de la obisnuit la distinct prin agresivitate. Actor desavarsit care stapaneste tacerile si lacrimile, dotat cu un vocabular bogat si spirit de persuasiune turcanu incepe munca de lamurire cu detinutii aratandu-le ca au luat-o pe o cale gresita, apoi se analizeaza autocritic trecutul, se ia hotararea de a te rupe de trecut si in final reeducatul devine reeducator pentru alte "oi ratacite".

Dirijorul turcanu da ordine, isi organizeaza scena si materialul

didactic intaratarea detinutii asupra lui pentru ca mai apoi sa-i intarate unul asupra celuilalt. Bataile, amenintarile, umilirile si cateva sintagme ii intregesc portretul "maret": "de murit mori cand vreau eu!", "aici nu se fabrica martiri, ci oua patrate", "privirea la bocancii domnului turcanu – de acolo ne vine lumina!", "eu va sunt popa!", "trebuie sa va reeducati, alta scapare n-aveti", redresarea morala, eliminarea putregaiului, turnarea intr-o noua forma dupa lepadarea de trecutul rusinos prin declaratii care forteaza portile fabulatiei pentru a conferi sentimentul de vinovatie detinutilor, eliminarea mastii si insusirea de invataminte, urmata de reeducarea altora chiar de catre reeducati – iata profilul reeducarii daca nu mentionam tehnicile "blande" de persuasiune: batai, umilinte, privatiuni – toate metode de degradare a detinutului (care ajunge sa se sinucida sau sa-si doreasca sa nu se fi nascut).

"Impotentul care se simte obligat sa-si probeze virilitatea prin agresiune", care schingiuieste pentru a-si recapata puterile, dar care se simte captiv si care se viseaza liber – ordona rastigniri, privari de mancare sau somn, intretinand mereu o relatie interesanta cu gardienii: le ordona sa inchida usa cand era necesar, ii chema sa rezolve scandalurile pe care le inscena intre detinuti, le cerea sa-l lase afara cand vroia el, iar acestia inchideau ochii la "paduchii" de detinuti care isi dadeau duhul in urma "tratamentelor" de care beneficiau.

Detinutii viseaza libertatea si la inceput se comporta ca o masa omogena, dar mai apoi se face o distinctie clara intre nehotarati si planton. Ciudatenia sta inasa in acest caz in generozitatea cu care turcanu imparte batai tuturor, indiferent de statut (bataie care nu-i mai omogenizeaza ca la inceput cand erau toti detinuti). Mai exista si cazul detinutilor cu statut dublu care erau desemnati ca ziua sa aiba rol de nehotarati, iar noaptea de planton. Acestea ar fi elementele esentiale prezentate schematic referitoare la reeducare si prezente in roman; in continuare urmeaza o reprezentare grafica a lor dublata de o noua sinteza teoretica menita sa reliefeze procesul reeducarii.

In opinia mea, structura umana se bazeaza pe coeziunea a doua unitati: fizicul si psihicul. Intre aceste unitati exista o membrana permeabila prin care se realizeaza interconditionarea celor doua nivele: prin fortarea psihicului poti accesa fizicul, iar prin fortarea fizicului poti accesa psihicul. Pentru a putea avea o imagine de ansamblu a alternativelor detinutilor am realizat un inventar care inregistreaza alegerea in plan fizic, respectiv psihic a unei stari (progres, regres, incremenire) si tipul de individ derivat in urma alegerilor. Tipul de individ exprima de fapt modalitatea de supravietuire propusa sau esecul supravietuirii adaptate

individului in functie de mobilizarea resurselor sau nu. Aceste situatii sunt definite ca standard, dar particularizarea lor in functie de individ si imprejurari pot modifica acest statut, inasa din punct de vedere teoretic si logic aceasta inventariere era necesara, dar nu are pretentia de adevar absolut. Rolul tabelului este de a simplifica, deci intr-un anumit sens de a pierde detaliile si a apela la ideea de standard (vezi tabel 1).

Urmatorul tabel pune fata in fata pe turcanu si pe detinuti. Prima dintre instante are ca strategie o inaintare inteleasa ca indreptare spre un viitor lipsit de putregai printr-un proces de animalizare prin diferite tehnici specifice reeducarii. Detinutii pot inainta in sensul de a supravie-tui pur si simplu reeducarii, prin apelul la memorie in sens invers. De ce? Pentru ca astfel ei gasesc translatiei impuse de turcanu (in plan fizic) o corespondenta prin regresul la nivelul memoriei. Astfel nu se realizeaza o sciziune devastatoare intre cele doua cum intentiona procesul reedu-carii, ci dimpotriva detinutii suprima pe cat posibil culpabilitatea prin realizarea unui paralelism: fizic umilit – memorie care sterge, fizic redus – memorie redusa – deci responsabilitate redusa. Bineinteles ca fizicul are repercusiuni asupra mentalului - cazul reeducarii de la Pitesti, dar avem si procesul invers utilizat in sanatorii prin care interventia la nivelul psihicului se reflecta in fizic (vezi tabel 2).

In ceea ce priveste reeducarea putem spune ca aceasta a vizat doua aspecte: unitatea si pozitia detinutului. S-a urmarit pluralizarea continutului psihic precum si fragmentarea unitatii umane in fizic si psihic distrugand conceptul de coeziune dintre acestea doua asigurat de religie. In ceea ce priveste pozitia putem spune ca se trece de la vertica-litatea specifica omului cu tarie de caracter la orizontalitatea omului supus, de asemenea se vizeaza distrugerea relatiei pasnice cu colegii si metamorfozarea acesteia intr-una agresiva.

Procesul de reeducare viza regresul: omul devenea subom, avea loc o inversare a valorilor, o remodelare a lutului omenesc. Aceasta idee este ilustrata magistral in acest roman pentru ca procesul de reeducare vizeaza doi frati gemeni vazuti ca unitate, nu un individ singular. In plus structura romanului traduce, ilustreaza metamorfoza sau fluctuatia identitara a celor doi frati: Vasile si Elisav. In prima parte Vasile care este inchis la Pitesti rememoreaza trecutul pe principiul racului (inainteaza pasind inapoi) facand mereu apel la amintirea lui Elisav, astfel Vasile in regresie devine Elisav prin rescrierea literelor in sens invers. In partea a doua Vasile aflat in inchisoare retraieste educarea si isi substituie identi-tatea lui Elisav ucigandu-l. Este interesant de observat ca prima si a doua parte au ca punct de referinta acelasi loc si timp: inchisoarea Pitesti,

prizoneriatul, dar desfasurarea ia sensuri opuse. Inchisoarea actioneaza ca punct de plecare spre stanga si dreapta, respectiv de oglindire si de asumare in doua moduri diferite a identitatii lui Elisav de catre Vasile. Partea a treia este reprezentata de declaratiile lui Vasile legate de origini, iar partea a patra este povestea lui Elisav care fiind liber nu mai are acces la o traire autentica decat facand apel la amintirile despre inchisoare. Vasile care scrie declaratii rememoreaza si imagineaza scene legate de familie. La fel cum intre prima si a doua parte a romanului exista principiul oglinzii, putem observa ca acesta se repeta intre partea a treia si a patra: Vasile devine Elisav printr-o noua oglindire, insa acest Elisav este la fel de mort ca adevaratul posesor al numelui.

Inainte in acest caz inseamna inapoi, la fel cum pentru a putea avansa trebuie sa-ti cunosti trecutul; viitorul exista doar pentru ca avem un trecut si inainte nu poate fi decat o continuare a lui inapoi. Am fost marcata si socata de tehnicile de reeducare si mi-a fost greu sa inteleg in primul moment cum poti sa iti lovesti prietenii, rudele, dar meditand mai apoi la regimul la care erau supusi detinutii nu am ezitat sa ma intreb cinstit: eu oare cat as fi rezistat? As fi rezistat pana la sfarsit inauntru sau afara? Nu am avut puterea de a da un raspuns categoric. Cu toate acestea, uneori intrebarile imi revin in minte gandindu-ma la conditiile si victimele reeducarii si realizez ca formula care sintetizeaza tot acest material sau optiunea noastra pentru un viitor nu poate fi decat vechea formula deja experimentata: Inainte inseamna inapoi!

Am copiat întregul text, doar-doar voi pricepe ce au vrut să comunice autorii. Fiindcă sunt mai mulți, nu? Bine, nu.

Marti 20 martie 2007

Nu prea funcționează cheta pentru Jurnale. Până acum au intrat în jur de 1 000 euro. Se zice că ceilalți ar fi pe drum. Oamenii nu au bani. Mai ales cei care ar vrea să contribuie - dar dacă nu pot...

Miercuri 21 martie 2007

Echinoc (de iarnă!). Parisul a rămas în aceste zile o insulă în oceanul de lapoviță, grindină, ninsoare.

Am terminat de calibrat și **Căldură Mare**.

Joi 22 martie 2007

Ieri a fost o zi cu veștișoare bunicile. De-ar mai fi din acestea, chiar așa, diminutivate. (...)

Duminică 25 martie 2007

Bunavestire. Ce bună-vestire îmi va parveni azi?
S-o provoc eu?

Luni 26 martie 2007

Ieri mai multe, bune:
De la Chișinău Andrei Vartic:

Draga Dle Goma!

Am lansat azi la Chisinau noua "Saptamana rosie", in prezenta a peste 600 oameni, cu reprezentanti din toate zonele Basatabiei, cu mari personalitati basarabene in sala. La prezentarea cartii de catre subsemnatul sala s-a ridicat in picioare, mesajul lui Paul Goma a fost indelung aplaudat. A vorbit cu mult curaj si pasiune, Ion Ungureanu, mare actor si regizor, fost ministru al culturii, apoi Nicolae dabija, iurie Colesnic, Gheorghe Paladi, Ion Buga si altii. Manifestarea in cadrul careia s-a facut lansarea era inchinata comemorarii a 89 ani de la Marea Unire. Cele 18 carti cumparate de Ovidiu Creanga s-au daruit in 18 zone ale Basarabiei. S-au mai vandut 22 carti cu cate 20 RON. Succesul a fost total, cu atat mai mare cu cat in sala erau si cei mai importanti istorici basarabeni, Luni vom prezenta cartea si la Conferinta stiintifica organizata de Asociatia istoricilor, inchinata tot celor 89 ani de la marea Unire. Pe 27 martie vom prezenta cartea intr-o mare adunare la Ungheni. Basarabia Va iubeste!

Cu daruire

av

Apoi D-na Lupu, editoarea:

CHIAR ACUM M-AM INTORS DE LA BRASOV UNDE AM FOST INVITATĂ LA TARGUL INTERNATIONAL DE CARTE SI MUZICA. STIU CE S-A PETRECUT LA CHISINAU PENTRU CA EU

LE-AM TRIMIS CELE 40 DE CARTI 18 PLATITE DE OVIDIU CREANGA SI 22 PENTRU VANZARE, CARTI LA CARE AM ACORDAT REDUCERE PENTRU EI DE LA 35 LA 20 DE LEI. SINCER MA BUCUR CA ANDREI VARTIC A REUSIT SA FACI CEEA CE SI-A PROPUS.

LA RANDUL MEU AM PREZENTAT CELE TREI CARTI LA TARGUL DE LA BRASOV SI DEJA AM COMENZI PENTRU A TRIMITE PRIN POSTA MAI MULTE BUCATI.

ASTFEL DACA NE AJHUTA BUNUL DUMNEZEU POATE REUSIM SATIPARIM MAI REPEDE JURNALELE.

ACUM VA LAS SI VA DORESC NOAPTE BUNA!

CU STIMA, RODICA ELENA LUPU

Ei, da. Așa mi-a mai venit inima la loc. Mai ales că donațiile promise nu intră, pentru a mă prezenta editoarei “după Paște” cu o sumă... reprezentativă...

Miercuri 28 martie 2007

Ieri:

- transmite A. Vartic: la Chișinău N. Dabija a fost “convocat”, frații Brega arestați - *îmi trimite prin e-mail imaginea convocării*;

- pe după amiază telefon surpriză: Iurie Roșca. Că ce facem, continuăm “programul editorial”? Ca el e gata să-l reia...

L-am poftit întâi să explice tăcerea - bruscă, a lui - cale de patru ani: din 2003, când a devenit tovarăș cu Voronin. A protestat, dar românăchește: nu că bănuiala-acuzație a mea ar fi neadevărată, ci... că nu știu eu cum stau treburile acolo. L-am întrebat de ce a fost arestat Dabija. Roșca a luat foc, l-a făcut pe Dabija în toate felurile, dar mai ales “spion al Moscovei” - și, tot românește : nu a negat arestarea lui Dabija, ci m-a întrebat: de unde știu? Simțind ca asta îl durea, i-am spus: peste câteva ore merg la o întrunire cu studenții, masteranzii, doctoranzii basarabeni de la Paris unde va fi aniversată Unirea din 1918 și acolo vor fi anunțate arestările (și ale fraților Brega) - la Dabija ilustrată cu imaginea convocării. De aici a început prietenul meu Iurie Roșca a... tăcea. După câteva astfel de pauze l-am scos eu din groapa cu furnici, propunându-i să ne oprim aici cu “discuția”, să ne dăm 2-3 zile de reflecție; după care, dacă el are ceva de comunicat, să-mi re-telefoneze. A fost de acord.

După care a început, în familie, frământarea, în căutarea dezlegării enigmei: de ce îmi telefonase Roșca după patru ani de tăcere... răsunătoare? Ana și cu mine am presupus: Voroninoviștii aflaseră că știrea arestării lui Dabija se răspândise în Occident și îl însărcinaseră pe el, pe Roșca să continue rolul de Iuda: să-i telefoneze la Paris prietenului său Goma - cu aerul că abia alaltăieri vorbiseră - să-l amețească cu promisiunea de continuare a editării cărților (singurul punct unde Goma e sensibil-sensibilizabil) și să afle ce anume se știe - dar să nege că s-ar fi întâmplat una ca asta ! După ce i-am repetat că avem imaginile convocării, cu data, stampilă, semnătura emitentului... Roșca - prietenul meu de acum patru ani - a abandonat negațiile...

Episod dintre cele care îți otrăvesc viața.

- "La Bastille", seara a fost, ca de obicei, binișor. Au participat vreo 20-30 persoane, au vorbit - despre 27 ianuarie 1918 - vreo 5, printre care și eu (despre Stere), am dăruit toate cărțile din rucsac: 6 exemplare din "Săptămâna...", vreo 5 din "Arta reFugii". Mi s-a cerut și "Bonifacia", din păcate nu mai am nici acasă. Ca de obicei, Violeta Grițcan a fost animatoarea.

- Aflu, dintr-un mesaj al lui A. Vartic: ieri a fost la Ungheni, unde a prezentat "Săptămâna...", a vorbit despre 27 martie. S-a dus împreună cu "dl. Vasilache, un mare simpatizant al lui Goma" (știam) "a dnei Caranfil și a domnului Șoimaru" (cu el luasem legătura chiar ieri). Mai departe aflu: consilierii lui Voronin sunt Marc Tcaciuc, Oleg Reidman și, desigur, Vlad Socor, "plus troțchistul Mihnea Berindei" (ia-auzi!, habar n-aveam că Turcul s-a troțskăizat).

"Tot azi au fost arestați Mihai Ghimpu și Dorin Chirtoaca, liderii partidului Liberal, împreună cu vreo 15 simpatizanti, în timp ce mergeau pe strada ca să depuna flori la mormintele deputaților Sfatului Țării din cimitirul Central. Voronin și Rosca, iaca, ca au inebunit, fiindcă simt că le vine sfarsitul. Probabil criza este motivată și de decizia Senatului SUA de a primi Ucraina și Georgia în NATO. Asta le ia toate apele aici, în Basarabia. Maine la 11.00 dam o conferința de presă. Să vedem ce mai iese. Tare îmi place să lupt cu aceste lepre".

E încă tânăr și ațos, A. Vartic.

Joi 29 martie 2007

(...)Vartic îmi dă o veste bună:

“am facut azi o galagie diplomatica si mediatica infernala la Chisinau, asa ca procesul care s-a inceput la 14.00 si s-a terminat la 16.00 am reusit sa-l castigam. Dosarul lui Dabija a fost clasat din lipsa de probe. Se pare, totusi, ca cel mai tare i-a durut SAPTAMANA, fiindca manifestari unioniste noi facem cam peste o zi si al[d]e Reidman si Tkaciuk nu se supara asa de tare”.

N-am înțeles eu ce e cu “Saptamana” (care-i doare), însă nu e momentul să-l opresc pe fochistul Vartic - cu tren cu tot - ca să-i cer un foc la țigare...

A. Juraveli mi-a transmis un comunicat din care am înțeles două lucruri: a), ca H.P. protestează împotriva “legilor” voroninoiste - drept care frații Brega au fost arestați - și b) că breghiştii și varticienii nu mărşăluiesc în același sens... Contrariul ar fi fost de mirare.

Basarabeni iștea! se acuză fiecare pe fiecare de trădare, de “spionaj pentru ruși”, de necinste...- de parca ar fi români!, mânca-i-ar mama!

Acum primesc un mesaj - cu o fotografie - de la Andrei Vartic:

Draga dle Goma!

Am lansat azi Sapatamana Rosie la Asociatia fostilor detinuti politici, fondata de regretatul Vadim Pirogan unde am lansat iar Saptamana Rosie. Au fost prezenti cei mai buni liceeni de la Spiru Haret, mai putin ca la celelate lansari, dar de foarte mare calitate. A fost o intalnire magnifica. In Basarabia este viitorul neamului romanesc. Toti tinerii m-au rugat sa va transmit ca ei Va iubesc si se roaga pentru sanatatea si necontenita imputernicire a lui Paul Goma. Se vede si din fotografie.av

Vineri 30 martie 2007

Continuu a calibra **Jurnal de apocrif**.

Un alt mesaj de la A. Vartic. El ce mă mai încurajează.

Sâmbătă 31 martie 2007

Am terminat de calibrat **Jurnalul de apocrif**. Ce fac cu el/ele?

Cele de la Nemira:

- Jurnal pe Sărite 274 pagini (de-ale mele)
- Jurnal de Căldură Mare 217 p.
- Jurnal de Noapte-Lungă 303 p.

Cele de la Dacia:

- Alte jurnale 235 p.
- Jurnalul unui Jurnal 263 p.
- Jurnal de apocrif 399 p.

Adică: 794 pagini + 897 pagini = 1 691 pagini ?

A P R I L I E

Duminică 1 aprilie

Azi am căutat prin Google și am găsit două referințe - să nu mi se ceară să spun cum se numește emitentul :

“Comunitatea Evreilor din Timisoara cere retragerea titlului de Cetatean de Onoare acordat lui Paul Goma

“TIMISOARA - Comunitatea Evreilor din Timisoara cere Consiliului Local retragerea titlului de Cetatean de Onoare al municipiului acordat in urma cu citeva zile, scriitorului Paul Goma, transmite Rompres.

“Dr. Paul Costin, presedintele Comunitatii Evreilor din Timi-soara, a declarat joi 8 februarie ca Paul Goma este autorul mai multor materiale antisemite si ca ar fi schimbat anumite date din istoria evreilor din Romania.

"Sint consternat ca in Timisoara s-a putut intimpla asa ceva pentru ca Paul Goma nici nu a facut nimic pentru orasul acesta. Consider ca initiativa de acordare a titlului a fost gresita", a afirmat Paul Costin.

“Protestul nu s-a redus doar la nivelul comunitatii evreiesti din Timi-soara, ci chiar Federatia Comunitatilor Evreiesti din Romania a inaintat demersuri catre autoritatile timisorene pentru a i se retrage lui Paul Goma acest titlu.

“Flavius Boncea, purtator de cuvint al Primariei Timisoara, a precizat ca titlul i-a fost acordat lui Paul Goma cu un vot unanim din partea alesilor locali, acestia fiind singurii in masura sa decida daca ii vor retrage distinctia.

“Acestia, la rindul lor, au raspuns solicitarii asociatiilor de revolutionari care au motivat ca Paul Goma merita sa fie Cetatean de Onoare al Timisoarei pentru activitatea sa de dizident anticomunist.

“La rindul sau, prefectul de Timis, Ovidiu Draganescu, a opinat ca trebuie gasita o logica in acordarea titlurilor de Cetatean de Onoare al municipiului pentru ca s-a ajuns deja la "o inflatie de Cetateni de Onoare. Eu sint de patru decenii in orasul asta, dar nu-i recunosc pe niciunul ca si cetatean de onoare, care sa fi facut ceva pentru orasul asta", a conchis prefectul.

“Autor: DIVERS - www.divers.ro”

Pe Wikipedia enciclopedia liberă, textul:

“Crimele și ororile comise de comuniștii evrei împotriva românilor în timpul evacuării din Basarabia și Bucovina în 1940”...

... mi-a atras atenția prin panoul anunțând:

“Această pagină a fost propusă pentru ștergere”.

Căci pentru de ce, **ștergere** ? Pentru căci vorbește despre...

“...crimele și ororile comise de comuniștii evrei împotriva românilor este un subiect care descrie atrocitățile perpetrate și trădările făcute de evrei împotriva românilor în perioada evacuării din Basarabia și Bucovina din vara lui 1940.

“Acest subiect pune în context istoric problema revizionismului istoric iudaic. Acesta nu încetează să rescrie istoria românilor în funcție de interesele străine românilor. Inventând antisemitisme false, apoi pictând pe români în culorile mincinoase ale unui oprobriu dezlănțuit contra unui neam întreg revizionismul istoric iudaic neagă Holocaustul roșu prin care zeci de milioane de creștini dintre care peste două milioane de români au pierit sub bolșevici, conduși de cadre iudaice.

“Scriitori de rea credință au putut descrie, pentru a ilustra minciuna că România ar fi "ucis, ucis, ucis", jandarmi români operând în teritoriile ocupate de teroarea horthystă! Când minciuna lui Elie Wiesel este dezvăluită de Eugen Ionescu în direct la televiziunea franceză, acuzatorul începe să oscileze și se dă singur în vileag declarând sforăitor că "oricum ascultătorii nu se preocupă de istorie". Ei bine, istoria preocupă intens pe români, care, deși iartă creștinește, au suferit prea mult pentru ca să uite vreodată”

În continuare, un rezumat - corect - al **Săptămânii Roșii**.
Iată pentru că de ce.

Magda Ursache mi-a trimis fotocopii după **O Istorie a Literaturii Române de la origini până în prezent** apărută în Editura Dacoromână, autor Ion Rotaru... O vreme am bănuțit ca autorul este conferențiarul din a doua studenție a mea; apoi l-am bănuțit a fi soțul Marilenei Rotaru... A doua ipoteză a căzut, mi-a scris Magda, însă prima...

Din păcate lipsește o pagină (mare, de două coloane). Îi scriu azi, să-mi trimită și lipsa, pentru că, în sfârșit, cineva zice de bine despre mine: Ion Rotaru.

Luni 2 aprilie 2007

Nu m-am mai ocupat de soarta-lumii: pe de o parte fiind colonizat total de soartă-mea.

Pe de alta de jale: ce-au făcut americanii mânați din urmă de israeleni din partea aceea a lumii. Departe de “programul american”, cel cu... democrația, a fost desăvârșit planul israelian: distrugerea, atomizarea “țărilor arabe” - în centru fiind Irakul. Apoi țările fragile ca Iordania.

Israelul își freacă mâinile de satisfacție: a distrus fără a arăta că face război. Mă tem că va veni “reversul” - atunci israelienii se vor văicări - de “nedreptate” - cu glas mare și cu lacrimi cât perjele.

Bogdan Crețu în *Ziua* de Iași:

Treizeci de ani de la arestarea lui Paul Goma

Pentru cine e dispus, inasa, sa vada lucrurile in adevarata lor infatisare, Goma reprezinta o lectie de demnitate. El demonstreaza ca, iata, daca un singur om a reusit, datorita intransigentei sale, sa puna pe jar un sistem atat de bine organizat, de buna seama ca regimul comunist a fost sustinut de pasivitatea celorlalti.

Acum treizeci de ani, pe 1 aprilie 1977, era arestat de catre Securitate unul dintre prea putinii nostri scriitori-oponenti ai regimului comunist, in urma semnarii unei scrisori adresate Chartei 77, initiativa a cehilor, care pretindea respectarea drepturilor omului in statele comuniste.

In urma difuzarii pe undele Europei libere a acestui document, exista citiva cetateni care contrasemneaza scrisoarea lui Goma, dintre care unul singur scriitor: Ion Negoitescu. Se stie la ce tratament a fost supus ulterior marele critic din cauza curajului sau (santajat cu un proces pentru homosexualitate, marginalizat, silit sa se refugieze in Germania). In timp ce Goma suporta in beciurile Securitatii tratamentul generalului Plesita (care azi da lectii de patriotism in direct la OTV si traieste, ca pensionar, pe picior mare din banii statului, pentru merite deosebite), colegii sai scriitorii nu numai ca nu au intervenit pentru a-l sustine, dar au acceptat scoaterea sa din rindul Uniunii Scriitorilor. S-au spalato, prin

urmare, pe miini.

In disperare de cauza, Goma ii adreseaza lui Nicolae Ceausescu o vizibil ironica scrisoare, luindu-l peste picior pe zbirul de toti temut: "De o luna de zile de cind, la Praga, a fost data publicitatii «Charta 77» nu mai am liniste - sint convins: nici dumneavoastra". Dupa care il invita pe dictator sa semneze, alaturi de el, documentul cu pricina, nu inainte de a observa cum ca "romanii nostri se gindesc numai la ce vor pierde daca va afla Securitatea, nu la ceea ce vor cistiga - in ciuda Securitatii". Dar iata curajul, inconstient, parca, al celui care hotarise sa sacrifice totul, pus in pagina cu maxima franchete: "Domnule Ceausescu (nu tovarase, nicidecum - n.m.), Inteleg ca inalta Dumneavoastra semnatura nu va accepta niciodata sa se aseze linga a unui simplu cetatean - si inca a unui scriitor (si acesta fara talent). Dar chiar daca se va intimpla aceasta minune, ce se poate face numai cu doua semnaturi? Ar semna si sotia mea, dar situatia nu se va schimba: daca s-au gasit 30 de unguri, atunci, proportional, ar fi nevoie de 90 semnatori romani. Hai 50, macar 10. Dar de unde atitia? V-am spus: romanii se tem de Securitate. Rezulta ca, in Romania, doi insi nu se tem de Securitate: Domnia Voastra si cu mine. Dar, dupa cum v-am mai spus: numai doua semnaturi...". Cei care ne dau, de aproape doua decenii, lectii de morala nu numai ca au tacut milc, dar nici macar nu si-au recunoscut, dupa 1989, lasitatea. Nu, ei au rezistat "prin cultura", au tinut sus stindardul luptei pentru valoarea estetica. Au fost, vezi Doamne, subversivi.

Macar pentru gestul sau din 1977, Paul Goma ar merita un respect neconditionat. Dar tocmai musca de pe caciuila celorlalti nu permite acest lucru. Pentru cine e dispus, inasa, sa vada lucrurile in adevarata lor infatisare, Goma reprezinta o lectie de demnitate. El demonstreaza ca, iata, daca un singur om a reusit, datorita intransigentei sale, sa puna pe jar un sistem atat de bine organizat, de buna seama ca regimul comunist a fost sustinut de pasivitatea celorlalti.

Evident, nici la treizeci de ani de la arestarea sa, colegii scriitori nu ii iarta usor lui Goma faptul ca a avut curaj. Autorul Patimilor dupa Pitesti nu a recapatat cetatenia romana, nu a fost invitat sa reintre in Uniunea Scriitorilor, ba chiar este, de la o vreme, tinta predilecta a unor grupuri de dogmatica coloratura semita, care miros antisemitismul la orice pas.

Intr-o lume normala, Paul Goma ar fi reprezentat un reper si ar fi fost tratat ca atare. La noi, inasa, el este stigmatizat in continuare, indezirabil, de nu chiar interzis in multe redactii culturale. De ce? Foarte simplu: pentru ca a avut impertinenta de a demonstra ca o conduita verticala era posibila si inainte de 1989; pentru ca gestul sau eroic (nu ezit

sa scriu acest cuvint) arata cu degetul catre "rezistenta prin cultura" a celorlalti. Si, nu in ultimul rind, pentru ca temperamentul sau vulcanic lezeaza amnezia tipic romaneasca.

La treizeci de ani distanta, astfel de momente merita marcate cum se cuvine. Tine de bun simt, tine de respectul fata de trecut si, nu in ultimul rind, de demnitatea noastra. Teama mi-e, insa, ca astfel de termeni au iesit de mult din vocabularul de baza al limbii romane; ei mai sint resuscitati in campania electorala sau in articolele-program."

Asta a fost vestea-bună - pentru mine, nu cred că va fi și pentru autor. Căci cine se atinge de mine, ba chiar vorbește de bine: rău ajunge el.

Vestea proastă vine dinspre *Cuvântul*. Noroc că supărarea mea nu a ținut mult. Un redactor mi-a cerut să răspund unor întrebări, după ce, în sinea mea, le-am găsit ridicole, puțoiste ("Ce credeți despre angoasă?"). Eu răspund, iar ei - în loc să *nu* publice răspunsurile, fiindcă nu le găsesc potrivite publicației, veselii cuvântoreți "se delimitează" de ele - și de autorul de mine - prin o declarație semnată de doi inși din redacție (unul fiind cel care mă solicitase), dintre cei care, oriunde, oricând, ridică mâna și declară - curajos, cinstit că ei nu sunt de acord cu "antivorbitorul"! Dar deloc! Însă pentru că ei au învățat alaltăieri termenul "deontologie", cum să-l lase nefolosit: publică textul, dar să se știe, să se afle și la Manolescu și la Taubman și la Rodica Gordon și la Tismăneanu; ei se delimitează, hotărît, de textul meu, fiindcă ei iubesc deontologia!

Supărarea inițială a trecut, n-a rămas decât râsul (în barbă).

N-o să plâng din pricina deontologiei băieților de la *Cuvântul*!

Luni 9 aprilie 2007

Azi am scris editoarei, D-nei Lupu. I-am cerut amănunte despre "Jurnal 2004" pe care îl va edita în curând. Deasemeni i-am propus: îi plătesc un nou tiraj din "Săptămâna...", pentru a-l trimite gratuit în Basarabia și în Bucovina de Nord. Am înțeles că, chiar "cu rabat", cum a dat ea câteva zeci de volume acum două săptămâni, oamenii tot nu o vor putea cumpăra, costă echivalentul a 10 dolari. Dacă tot am cedat întregul tiraj, dacă tot voi plăti eu (s-a înțeles: din contribuții) acest supliment de tiraj (tot de 500

exemplare), atunci sa fie gratuit. Nu ar fi prima carte astfel “prețaluită”, ci a opta dăruită urmașilor mei basarabești, după cele două editate de A. Vartic (“Din calidor” și “Arta fugii”); după cele trei editate de Iurie Roșca (“Culoarea curcubeului”, “Basarabia”, “Soldatul câinelui”), după primele două ediții al “Săptămânii” editate la Museum cu sprjinul lui Sergiu Grossu.

Am vorbit cu Ana despre acest proiect: Nu am câștigat bani pe cărți până acum, n-o să câștigăm acum, la spartul târgului vieții. Să cedăm ceva mai mult de 1 000 euro, din donații - destinați editării volumului următor din “Jurnal” - ca să facem ce-am mai făcut (iar chiria: o scoatem noi la capăt, după multe eforturi și spaima de expulzare).

Din mesajele primite în ultima vreme am dovada că oamenii - și nu doar basarabenii - învață “Istoria Patriei” din cartea mea - și încă alte celea învață ei... Merită din plin, chiar de nu voi edita prea curând “Jurnal 2005” și “Jurnal 2006”. Că noi suntem săraci, adevărat, dar măcar noi (!) n-avem nevoie să ne cumpărăm “Săptămâna...” - o avem...

Nu-i așa ca suntem deștepți-foc? Vai de steaua noastră! (...)

Joi 12 aprilie 2007

În aceste zile am corectat, am corectat, am tot corectat la jurnale. Această muncă infernală și dulce inemii mele m-a lăsat lat. Epuizat. Dacă fac un calcul: cele 2 000 pagini au fost luate-la-mână, mai ales la-ochi de 3-4-5 ori. Mă așteptam la oboseală, o vedeam (!) venind dinspre ochi - cam jumătate din treabă a fost făcută pe pagini duble, deci cu scriitură puchinoasă. Adevărat: ochii mi-s “stricați”, dar nu de ieri, însă mă dor... picioarele, coapsele, mă dor mușchii spatelui, mă dor mușchii brațelor. Cine spunea că scriitorul nu lucrează cu brațele, ci doar cu mintea (de la ora’ și sa’)? Ei bine, el, inginerul sufletului dă și din mușchiulaturație!

D-na Lupu, va primi în cursul zilei de azi pdf-urile gata de a intra în tipografie. În vreo săptămână (hai, zece zile) va fi gata Jurnal 2004. Va fi “lansat” singur, nu cum doream eu, toate trei sub banderolă: ca să nu se sperie de preț eventualii cumpărători. Apoi va veni rândul Jurnalului 2005; în fine, tot cam după o săptămână

Jurnal 2006. Bani adunați până acum acopere volumul I, dar încă nu și vol. II. Sper că între timp se vor mai aduna. Vol. III va fi tipărit pe datorie, urmînd să plătesc mai încolo...

Nu mă descurc deloc, deloc în astfel de socoteli. Dacă ar fi după mine, m-aș retrage în munți și în Colentina, trăgînd rare focuri de armă, vorba lui Geo Dumitrescu, pe cînd era el poet. Și nimeni de acolo, de la București nu-mi poate fi de folos - eficient : Niculiță, împuternicitul se descurcă în materie de contracte și de exemplare de autor, însă în acțiunea de adunare de bani pentru Jurnale s-a dovedit obosit, lehametit - drept care multe din donații s-au întors la expeditor (o dată, de două, de trei ori), fiindcă afurisitul de cod bancar... - nu știu ce le făcea el (contul) oamenilor, că îi împiedeca să ajungă la mal, citește: destinație...

Eh, câte s-ar rezolva dacă aș câștiga la Loterie... Fiind banii mei, m-aș întinde, nu cât m-ar ține plapoma, ci... mult mai mult! În lipsa unei case la București (casă cu grădină - dar nu prea mare...), aș închiria o garsonieră sau un mic apartament în care să fie adăpositate exemplarele din cărțile mele tipărite și gata de a fi dăruite, fie prin poștă, fie direct, de la mîna la mîna. Ce știu "scriitorii adevărați" de la noi ce satisfacție vecină cu extazul mistico-erotic produce actul de dăruire (dacă e dăruire nici vorbă de plată - doar am zis: gratuit) al cărților tale, pentru care nu primești nici un sfanț ca drepturi de autor: câteva zeci de exemplare, tot de dăruit - dar cu dedicațiune!

Vineri 13 aprilie

Azi e ziua dracului. De fapt a fost ieri, în 12. Noroc că apucasem să trimit editoarei Jurnalele.

Refuz să vorbesc despre ziua de ieri. Refuz să-mi mai zidăresc Utopia în Colentina. Am abandonat-o cu tot cu tipografie, arhivă, grădină cu flori (ce să mai spun de: "frați, surori"...). Nu mai vreau. Nu mai vreau! Fiindcă sunt ne-vrut. Sau: *nu sunt vrut*, eu. Ieri am înțeles că mă ne-vrea, nu România "țara mea", ci Românul (deci: nu natura - ci cultura...). Numai dorința mea sălbatică, prostească, nechibzuită, neomenească de a-mi vedea cărțile editate m-a făcut să brodez în jurul lor: tipografia, arhiva, biblioteca și, ca să-mi fie și mai cald (sau: mai puțin frigă) m-am invitat în

Colentina. Lângă “nepotu-meu”. Și am rămas la poartă. La barieră. Mai bine zis: la graniță.

Mi-a fost tare greu, ieri. Atât de greu, încât nu i-am spus nimic Anei de “eveniment” și nici n-o să-i spun: e și ea atât de oboșită, de uzată, încât numai așa ceva îi mai lipsește. Nici lui Filip, cel care simțise, cu pif-ul lui de fiu al tatălui său (îmbătrânitul, incapabilul să mai adulmece răul, urâtul, dușmănosul). În timpul rămas am să mă restrâng la editarea cărților mele. Câte vor putea fi tipărite.

Ce “pretenție”, vorba țăpaelor de la noua editură Dacia (a lui Dâncu]: ce pretenție să fiu îngropat în pământul țării mele! Dar unde mă trezesc eu: “În Patagonia”, vorba secilor eterni? Care pământ, care țară, care “mele”? Nu este greșit spus, doar greșitor: pământul, săracul, țara - biata de ea - m-ar primi și pe mine cum i-a îngăduit pe toți răii, jefuitorii, vânzătorii, antiromâniștii firoși, declarați; și uite: tocmai răii-vânzătorii-jefuitorii se opun din răspuseri întoarcerii mele în țara mai a mea decât a lor, profitorii, rezistenții prin cultură, dezertorii.

Cine nu crede să-și amintească episodul cu “Comisia Tismăneanu”: de cum s-a aflat ca am fost și eu poftit să fac parte, cum s-a lăsat tăcerea grea, de noapte a conspirației. Apoi, după o săptămână de scărpinat pe sub cușme, directornicitatea conștiințelor” (sic) l-a pus pe puțică de “Volo”, cum îl alintă Horasangian, să rostească pre-textul fabricat în grabă, pe un colț de masă de către marii intelectuali ai României (cel cu “normele academice” - să te-apuce plânsul, nu râsul!): Liiceanu, Manolescu, Mihăieș, Patapievic, Pleșu, Blandiana, Rusan, Berindei, Sorin Alexandrescu - ce să mai spun de Antohi! (iar din umbră: Monica, Blandiana, Adameșteanu): “*Noi sau Goma*”

Curiozitatea (un fel de a vorbi):

Am aflat de curând că Băsescu a avut primul ideea de a mă coopta și pe mine (încă nu știu cine i-o va fi suflat), auzind-o sonorizată la telefon, Tismăneanu a ciocnit călcâiele, Săftoiu a început demersurile pentru restituirea cetățeniei, căutarea unei case, editarea unei serii “la Patapievic”... Din punctul meu de vedere: nu erau favoruri, ci repararea unor nedreptăți durînd trei decenii și peste jumătate (din 1970, de când fusesem interzis). Dar nu și din vederea-punctului poporului nostru cel intelectualicesc: el nu s-a

lăsat dus de nas, nu, nu! căci poporaționiștii citați mai sus - și încă alții, imparțiali-ținând-cu-puterea - au condiționat prezența lor în Comisie de absența mea - atenție: Comisia aceea încă nu fusese constituită, Tismăneanu fiind în faza tatonărilor-prin-telefon...

Condiționarea de anul trecut îmi aduce aminte negreșit de “colocviul despre exil” organizat de Barbăneagră acum vreo 14 ani, aici, la Paris și botezat abuziv “Congresul exilului”: observând “colegii de baricade” și invitații că apare și numele meu printre participanți, puseseră piciorul în prag: *ei sau Goma!*: Monicii, Stolojanii, Răuță, Paler, Blandiana, Calciu, Marcel Petrișor, Coposu, Doina Cornea, Băcanu și alți... exilați). Ceea ce înseamnă că îi acuzam pe nedrept pe confărtați de incapacitate (incapabilitate) de solidarizare. Uitasem eu sau mă prefăcusem că dragii mei colegi și cobreslași sunt dispuși să se, asta, solidari...zească...- totdeauna cu majoritatea, cea favorabilă “puterii de la Palat”...

a)...în scopul lingerii, slăvirii, subținerii câte unui Mare: Ceaușescu, Iliescu, Constantinescu, acum câteva săptămâni Băsescu;

b) ...în nobilul - de intelectual ce să mai vorbesc! - scop de eliminare, de expulzare, de ardere pe rug a câte unui “străin” (eu), care le strică lor, nu unanimitatea de opinii - ei nu au avut, nu au opinii, ci doar interese căcăcioase, aranjamente pe centimetru pătrat (zic eu, gelosul, care nu am nici o zecime de milimetru): slujbe, posturi, redacții, apartamente, burse, mese-rotunde la televiziune în care să vorbească eternități (așa!) și să nu spună nimica.

Sâmbătă 14 aprilie 2007

Zi tristă, morocănoasă. Fiindcă e sâmbată, zi de învoiri “afară”, zi de consemnări a celor care se știu ei, consemnații...

Abandonarea Utopiei Colintinene m-a întristat și m-a împăcat. Atâta am dorit “să mă întorc și eu în țara mea”, vorba lui Filip de acum vreo 20 ani, încât acum, constatând că toate ușile mi-au fost închise în nas de către ai mei concetățeni - și, simultan, ca “din partea casei” au fost sloboziți câinii de toate naționalitățile înlocuitoare - reacționez ca un copil nedreptățit:

«Nici n-am nevoie de țara voastră!»

Mi-a scăpat: la începutul “discursului”, nu prevedeam că îl

voi încheia cu “țara voastră”. Dar acum, că l-am oralizat, îl întăresc:

«Asta am vrut să spun: că n-am nevoie de țara voastră».

Fiindcă țara noastră a devenit, ca prin anii 1947-48, după cum bine adaptau congenerii marelui poet A. Toma de la Ploiești, ba chiar și de la Chișinău versurile sale epocale: Imnul RPR :

“Azi țara ta e casa mea”...

Țara (și) a mea a redevenit casa - numai a lor : au re-inva-dat-o, au năpădit-o, în timp ce zbiară și îi acuză de antisemitism pe cei care îndrăznesc să mormăie că în ultimii ani cel puțin un milion de evrei au devenit, re-devenit cetățeni români, ca să profite de intrarea în Europa. Iar eu, deși un “jădan”, astfel încondeiat de bravi români ca generalul de Secu Pleșită, dar și “jidovitul Evremovici” de sergentul sec’ C.V. Tudor, nu mai am loc de ei, fiindcă s-au instalat, de pază la poarta României, interzicându-mi intrarea... nu ei, ovreii (ce,-s proști?, ei lucrează numai cu gura și cu pâra), ci slugile lor, goii netrebnici, profesioniști ai trebilor grețose: Manolescu, Mihăieș, Adameșteanu, Pleșu, Gârbea, Liiceanu, Petreu, Laszlo, ba chiar și “legionaroidul” - așa își zice el singur, crezând că-l va lua în seamă Taubman (are stofă de argat, are) - D.C. Mihăilescu. (...)

Miercuri 18 aprilie 2007

Greu să nu capeți bube pe albul ochilor după tragedia de pe campusul din Blacksburg, Virginia. Discutînd cu Filip ieri, el întrebîndu-se mereu, mereu: «Cum este posibil așa ceva? Nici în țările cele mai bântuite de criminalitate nu se întîmpla una ca asta?!»

Agasat, am zis: «În Rusia: Teatrul Dubrovka, Școala din Beslam, din Osetia...» Filip a schimbat unghiul de atac:

«Dar poliția de ce a fost absentă o eternitate de două ore?»

De ce! Am încercat să-i amintesc *istoria* Statelor Unite al Americii, Istoria Cuceritorilor Albi, anglo-saxoni. Aceștia nu au avut de înfruntat inamici adevărați decât în trei împrejurări; când s-au întremasacrat, în Războiul de Secesiune; apoi în al doilea război Mondial cu japonezii și cu nemții și, în fine, în “Marele Război din Grenada”. În toate celelalte campanii au fost “rușinați”, ca să mă exprim ocolit: nu numai învinși, dar urmările intervențiilor lor s-au vădit catastrofale pentru populațiile în ajutorul cărora

săriseră (în Coreea, în Vietnam, în Cambodgia). De la începutul lor ca “națiune” au avut de a face cu triburi de indieni - băștinașii, aflați în epoca de piatră. Pe care i-au masacrat, după ce le-au ucis bizonii, ca să-i înfometeze, apoi le-au luat pământurile, “dăruite lor de însuși Dumnezeu”..., pe supraviețuitori i-au parcat în rezervații. Cu sclavii negri nu au avut a lupta - doar a-i biciui și din când în când: linșă (de la Lynch, nu?). Astfel s-a născut mitul Bunului American, viteazul fără prihană, cel care, după ce lichidează câteva sute, câteva mii de sălbatici, îi arde o rugăciune (frații lor, Rușii, mai economi, făceau doar câte o cruce - adevărat: una din creștet până între picioare - restul: pe mâine), rezemat pe o monumentală ignoranță și injectat cu multă doctrină religioasă protestantă, deși mulți dintre președinții lor erau catolici și irlandezi...

Constituția lor... Care le dă dreptul să posede arme - să se apere, copilașii... Să se apere - de cine? Nu sună straniu de apropiată de teoria “autoapărării”, a “atacului preventiv” elaborată în ghetourile galițiene? (desigur, o simplă coincidență!). Să se apere, bieții, de atacatori: de indienii ranchiunoși ca orice învinși, pândind momentul răzbunării? (israelienii le spun: “teroriști”, chiar dacă ei înșiși, evreii au practicat de zor terorismul-pur-și-dur, în Palestina, până în 1948, după care i-au acuzat pe învinși, pe despuiți, pe alungați de: “terorism” - ei, campionii terorismului de stat și de partid, cum numai rușii bolșevici și chinezii, elevii lor, îl practică, acuzând... victimele de propriile păcate...); de negrii fugari de pe câmpurile de bumbac, de trestie de zahar, plini de resentimente - ca tot sclavul, care căpăta ceea ce merita: în cel mai fericit caz o bătaie soră cu moartea, altfel o “simplă ardere pe rug”. De aici mirarea naivă soră cu cretinitatea profundă a americanului:

«De ce nu ne iubesc indienii și negrii?»

Ia auzi: De ce... De-aia! Unul din marile cusururi ale americanului: nu-și poate accepta, asuma micile, marile înfrângeri. Fiindcă a fost obișnuit: el să aibă totdeauna dreptate, dreptul; el să învingă totdeauna, - totdeauna. În capul lui nu rămâne loc de examene de conștiință : «Poate că nu totdeauna am făcut bine - ce am făcut; poate că uneori l-am nedreptățit pe celălalt». Dar cum să rămână loc de examene de conștiință, când în locul balanței - din simbolul justiției - ei au pus pistolul?

Un tic-verbal-mental tipic anglosaxon - l-a repetat Bush în discursul în memoria victimelor:

“(Ei/ele) se aflau în locul rău (nepotrivit, unde nu trebuiau să se afle), în momentul rău (când nu trebuiau să fie)”.

Oricât de american, oricât de Bush ai fi, este inadmisibilă o astfel de concluzie-a-analizei - fiindcă ea decretează neadevărul:

“*A fost un accident*”...

“Accident” ar fi fost dacă s-ar fi petrecut pentru întâia (și ultima) oară; “accident” ar fi (fost) dacă ieri sau alaltăieri (bine: azi) ar fi fost luate *măsurile de eliminare* sau diminuare a cauzelor tragediei.

Deci, vai, nu a fost un accident. Ci o constantă. O “tradiție”.

“Accident” ar fi fost un cutremur de pământ, o tornadă, o inundație - fenomene imprevizibile, greu de evitat. Dar cele provocate de oameni “liberi” avînd dreptul să cumpere, să posede, să folosească arme de foc împotriva vecinilor, a colegilor, a membrilor familiilor lor - efectele lor nu mai intră în categoria “accidente”. Ci se datorează ignoranței, a boismului american, cel care se bate în piept și declară sus și tare că el va instaura democrația în comunități ne-americane, că acțiunea lui este morală (și creștină - ba chiar “cruciată”!), însă el, la el acasă este incapabil de reflecție, de judecată; constatînd că o cutumă nu este bună, să o modifice, de ce nu: supprime. Or americanului, suferind de o permanentă criză de identitate (chiar dacă nu cunoaște noțiunea) nu-i dă prin cap că ar fi bine, creștinește să modifice obișnuințele criminale, legile permissive. De aceea există probabilitatea - certitudinea - că peste o lună, peste trei are să se re-re-repete tragedia - iar Americanul (cel pe care-l ilustrează Bush) va cujeta la nișica în termeni mioritici:

«Dom’le! Dacă nu mă aflam acolo și atunci - nu muream! Dar așa... uite că am murit!”

Aceasta le-a fost “analiza” și după uraganul Katrina. Ca să nu se mai dea vina pe adevăratul vinovat al proporțiilor calamității (naturale, firește); adică pe guvern, care, în loc să-i ajute pe neworleanezi să construiască, în sfârșit, digurile care ar fi diminuat sensibil efectele - naturale - a suprimat subvențiile și le-a dirijat spre Irak, unde să instaureze “democrația” cea favorabilă unei singure comunități: israeliană. Iar acum, în loc să 1) modifice (la

sânge!) legea cu portul armelor și 2) să constituie, în sfârșit, unități polițienești-militare de intervenție rapidă - după modelul celor franceze (dovedită a fi cele mai eficace și mai... umaniste: mai grijulii cu ostăteci, spre deosebire de ruși), ceștialți ruși, cei cu mai multe stele pe drapel se consolează cu locul-rău și cu momentul prost-ales (sic)

Recenta rușinare (ce eufemism!) a Americanului în contact cu altul: Irakul. Chiar după 3 000 de morți (de-ai lor, americani, că irakienii nu contează: în capul lor de piatră mesopotamienii sunt tot “niște sălbatici” - un fel de piei-roșii) nu au belit ochii, nu au făcut un efort de înțelegere. Israelienii i-au intoxicat, i-au mințit ca pe niște copii, i-au îndemnat să atace Irakul (avînd ei o *răzbunare* - am zis *răzbunare?*, așa am zis: *răzbunare* - contra Babilonului - azi-măine au să-i împingă pe americani să atace Roma, doar și ea îi ținuse în robie...), iar acum, ca să nu care cumva să dea înapoi, Israelienii îi îndeamnă pe văcarii de americani să atace Iranul - ca să le fie lor, israelienilor, bine.

Joi 19 aprilie 2007

Încă de ieri - nu de alaltăieri? - când a apărut prima informație despre “eroul de la Blacksburg” am simțit că, vorba lui Bush, mă aflu în locul-momentul-rău.

Faptele: profesorul (evreu, de origine română) Liviu Librescu a fost împușcat de un student coreean dement, pentru că, în loc să se ascundă pe sub mese ori să fugă - ca toți ceilalți - el l-a înfruntat pe agresor, cât timp a fost omenește posibil, întărziind astfel pătrunderea în clasa lui - iar elevii săi au profitat: au sărit pe ferestre, au rămas teferi cu toții...

“Avea 76 ani și era un supraviețuitor al Holocaustului” a început a scrie presa de pretutindeni, omagiind memoria sa.

Mai aflăm: “...pe când era copil a fost deportat într-un lagăr de muncă forțată în Rusia și a fost salvat de oameni dintr-un mic orășel din ceea ce la vremea respectivă era Uniunea Sovietică, în timp ce tatăl său a fost deportat într-un lagăr de concentrare nazist”. Ni se mai spune, prin pana corespondentei AFP de la Ierusalim că “Transnistria a fost un fel de Auschwitz”. Și: “Pe vremea când era

tânăr, în timp ce muncea pe post de cercetător sub regimul opresiv al lui Nicolae Ceaușescu, i s-a interzis să aibă orice fel de contacte dincolo de "Cortina de fier". O interdicție pe care a resimțit-o ca fiind prea constrângătoare și pe care a sfidat-o prompt, publicând, în mare secret, articole cu caracter științific"; "Apropierea sa de 'pozițiile sioniste', potrivit semnatarului articolului, l-a costat totuși pierderea locului de muncă. Din acest motiv, în 1978, Librescu a părăsit România pentru a emigra în Israel, unde și-a crescut cei doi copii."

Nu există profanare mai detestabilă decât folosirea în scopuri mizerabile, de propagandă, a cadavrului unui om dispărut în împrejurări eroice. Vai, de copil a cunoscut oroarea deportării în Transnistria - dar cum îndrăznesc "jurnaliștii" să scrie ca a fost: "supraviețuitor al Holocaustului"? Înseamnă că nu cunosc semnificația termenului "holocaust". În continuare: nu se suflă un cuvânt despre viața de după încercările teribile ale deportării - când se știe (dar evreii nu recunosc): "supraviețuitorii" - citește: evreii care se întorseseră în România - s-au bucurat de un regim de supraprivilegiați din partea rușilor ocupanți și a guvernului, nu doar obedient față de sovietici, dar alcătuit preponderent din evrei. Atunci cum poate "semnatarul articolului din *The Times*" afirma despre Librescu: "a supraviețuit Holocaustului și reprimării în România comunistă"? Cum poate da de înțeles că în România doar evreii erau persecutați de regimul lui Ceaușescu? De ce nu spune că Ceaușescu a venit la putere în 1965, or din august 1944, evreii, nu numai ca nu au fost persecutați, dar au devenit ei persecutori feroci ai băștinașilor? De ce fiul său Joe dă asemenea declarații mincinoase? Vrea neapărat să-l concureze pe Andrei Ursu impostorul fiu al lui Gheorghe Ursu? Nu s-a gândit nici o clipă că... dacă trăia tatăl său nu ar fi făcut asemenea afirmații demne de o Nina Cassian, de un Tertulian, de un Crohmălniceanu, anume că evreii suferiseră în România pentru faptul că erau... comuniști și evrei?

Vom fi martorii neputincioși la o noua campanie a holocaustizării românilor și a României (cea care "a ucis, a ucis, a ucis!", cum a dat cuvânt de ordine calomniatorul șef, maghiarolatrul Wiesel - întinsă și la "chestiunea Transnistriei", evident, acolo unde, prin subteran, dar cât de la suprafață! trudește, asudînd fostul meu prieten Vlad Socor...

Vineri 20 aprilie 2007

Ce făceam acum 30 ani - jos, la Rahova? Ei, ce!

Am scris următoarea replica și am trimis-o Jurnalului National:

Către redactia Jurnalului național

În nr-ul din 18 aprilie 2007 ați publicat “Istoria roșie - Despre marca și stilul Scînteii”, interviu luat lui Sorin Toma, semnat: Lavinia Betea. Vă rog să publicați acest drept la replică:

1. “Răspunsurile” (între ghilimelele deriziunii sper că se observă) sunt pe măsura sinistrului personaj - însă nici cu “întrebările” (idem) nu i-i rușine puitoarei - revin după ce termin cu “Sorin Toma”:

În urmă cu 20 ani am primit, aici, la Paris, de la Tel Aviv câteva file dintr-o publicație parohială israeliană (sic) conținând un fel de panegiric al socrului meu Petre Năvodaru, semnat: “Sorin Toma”.

Ca unul dintre românii generației crescute fără autorii cei mai importanți eliminați din literatura română de către comuniștii lui “Sorin Toma”, fără cărțile lor arse de aceiași îndrumători spre îndărăt, mi-am făcut criza de mânie... culturală: cum de acest călău al literelor românești a avut nesimțirea să-mi scrie mie, victimă a “activității” sale devastatoare?;

Soția mea însă, fiica “omagiatului” a făcut o criză de furie (nuanță): cum de acest notoriu trădător al prieteniei cu tatăl său, Năvodaru, pe care în 1947 îl “demascase” ca editor al volumului **Una sută una poeme** de Arghezi îndrăznește să se prezinte, ca “cel mai bun prieten” al tatălui său, când relațiile dintre ei încetaseră din 1948, de la “Cazul Arghezi”, din 1949 după implicarea (lui Năvodaru) în “lotul lui Pătrașcanu”, anchetat doar, nu și arestat însă exclus din partid, dat afară din slujbă, evitat de prieteni, printre care “Sorinel” ?

Credeam - ca și soția mea, Ana - că după această mișelie specimenul s-a pus jos și a decedat (de rușine). Ei bine, nu! Cadavrul nu cunoaște rușinea, e viu și vorbăreț. După ce a scris cu aceeași mână cu care scrisese “demascările-de-stat-și-de-partid”, unele publice (ca aceea prin care l-a alungat pe Arghezi din literatura română, ca să-l instaleze pe tată-său nu mai puțin celebrul “A. Toma”), ca articolele din Scînteia, al cărei redactor șef a fost, altele secrete, de când s-a mutat în Israel, adăpos-

tul tuturor criminalilor comuniști din Imperiul Sovietic s-a dedat la amintiri... amneziat cu program și la interviuri cu jurnaliști-cu-numele, întrebările tot de el fiind puse...

Un paragraf întreg este dedicat "Socrului lui Goma" și care începe în stilul său uleios, lustruitor de ghete cu limba - și mincinos:

"Am avut un prieten bun, cum nu găsești altul. Un prieten pe o viață – în copilărie, în liceu, în partid: Petru Năvodaru. Numele lui anterior a fost Peter Fischer. Pe cât îmi amintesc, Goma locuia la familia Năvodaru. În fața ușii stătea garda Securității, nimeni nu putea să intre sau să iasă de la ei fără să dea socoteală: cine? – ce? – cum? Năvodaru o ducea foarte greu, fusese scos din funcția în care lucrase, dar a fost și a rămas apărătorul devotat al lui Goma. Cu nepăsare, aș spune, față de riscurile pe care și le asuma. În acea vreme, eu îi dădeam dreptate lui Goma, deoarece îl consideram un apărător al democrației – în sensul primăverii de la Praga. Când ginerele său a fost încolțit, Peter ne-a spus mie și soției: «Nu vă întâlniți cu mine, e periculos, sunt supravegheat de Securitate». Atunci, printr-un bătrân, vechi prieten comun, i-am trimis lui Peter – și prin el lui Goma – 5.000 de lei. O sumă relativ modestă, dar nici leafa mea de atunci nu era mare. Părerea lui Peter a fost ca Goma să nu știe, ca nu cumva să vorbească. Mai târziu, când Goma era arestat, i s-a comunicat lui Năvodaru, din sursă oficială, că probabil ginerele lui va fi condamnat la moarte. Existau tot felul de mijloace de a suprima un om. Năvodaru a cerut audiență la Comitetul Central. A sugerat – cum stabilise printr-o înțelegere anterioară cu Goma – că mai nimerit ar fi să-i facă vânt peste graniță. Oficialii au răspuns că au să se gândească. Și au mers pe această linie”.

Mă opresc deocamdată, cât să semnalez neadevărurile:

- nu putea să-și amintească: "Goma locuia la familia Năvodaru": acolo am petrecut două-trei săptămâni în luna mai 1977, după ce fusesem liberat de la Rahova, acolo aflându-se soția și copilul după ce fuseseră evacuați din apartamentul din Drumul Taberii;

- ține cu orice preț să dea de înțeles că prietenia cu Năvodaru durase, fără întrerupere decenii! - neadevărat: se rupsese în urmă cu 30 ani, deci Năvodaru nu avea cum să-l avertizeze că este periculos să se întâlnească, fiind supravegheat de Securitatea - din pricina ginerele său, Goma...;

- nu pot afirma că Năvodaru ar fi refuzat cei 5 000 lei trimiși de "Sorin Toma" - dar nu cred că i-ar fi primit, chiar printr-un intermediar : ar fi considerat gestul ca încă o provocare-de-stat-și-de-partid;

- socrul meu nu a cerut niciodată audiență la Comitetul Central -

a fost mereu *convocat* la C.C., la "Municipiu" - mai ales la Securitate însă numai și numai pentru a i se zmulge promisiunea că o va convinge pe fiica sa, Ana, să divorțeze de Goma.

Însă cele de până acum au fost doar *minciuni bolșevice*.

Iată și o **calomnie sionistă**:

"...eu eram atunci un simpatizant al lui Goma, pe care am căutat să-l sprijin pe această cale prietenească. Acum am cu totul altă părere – și iată de ce. Pentru că Goma nu neagă Holocaustul: "Ba da a fost, dar evreii l-au meritat, bine li s-a făcut!". Aceasta este părerea lui."

Ca tot sionistul bolșevic, "S.T." nu se simte obligat să indice : de unde, din care articol, carte, a extras "citatul", ci îi garantează el, de la Tel Aviv, autenticitatea astfel - re-citez, subliniind:

"Familia nevastei mele a fost gazată la Auschwitz: tatăl, fratele, soția fratelui, fetița lor de cinci ani. Avem mulți prieteni care, de asemenea, au în familie una sau mai multe rude omorâte fie la Auschwitz, fie în Transnistria."

Cum i-ai putea da peste nas unei creaturi ca "Sorin Toma" - aflat la adăpost, ca ceilalți bolșevici care, după ce au făcut tot răul de care erau în stare în Imperiul Sovietic, s-au cărat în Israel, de unde se plâng că fuseseră persecutați, ca... evrei... în țările pe care ei, la cizma rușilor, le comunizaseră cu ciomagul, cu glonte - taman ei, care ne călăriseră, ne des-creieraseră, ne terorizaseră atâtea decenii, atâtea decenii.

Soția mea, Ana, zice - după interviul dat Laviniei Betea:

«Și noi care crezusem că murise această jivină răufăcătoare!»

2) Dacă minciunile bolșevice ale întrebărilor mi-au stârnit indignarea, întrebările întrebătoare m-au (ne-au, fiindcă nu sunt singur) azvârlit în consternare, în durere atroce:

Imediat după putch-ul de la 22 decembrie 1989 am cunoscut aici, la Paris tineri istorici români, veniți cu burse (probabil Soros). Citiți, cultivați, cunoscători a doua-trei limbi străine. După prima impresie - favorabilă - a venit decepția: istoricii "nu prea" (tic mental relativizator, ardelenesc) cunoșteau istorie contemporană. Din păcate în cei peste 16 ani scurși de la "revoluție" nu am observat în scrisul istoricilor tineri - și ardeleni - nici o umplere a "golurilor istorice". În schimb a fost vadită normala informare-înțelegere-judecare la câțiva istorici din aceeași generație, chiar colegi de facultate, "regățeni" - care (nu întâmplător, cum ar fi zis și tovarășa Lavinia Stoicu) au fost eliminați din CSNAS (ce să caute ei acolo, alături de onișoriști de toate gradele, de te întrebai ce este CSNAS-ul: unitate militară MAI?).

Comunismul ne-a mutilat trupurile și sufletele (urmările

“reeducării” de tip Pitești au devenit din ce în ce mai vizibile, “sărind” peste una-două generații). Acolo unde criminalii bolșevici ca Sorin Toma, Chișinevschi, Răutu, Roller, Tismăneanu (tatăl) ne-au atacat de cum au debarcat de pe tancurile sovietice în 1944, rănilor nu s-au cicatrizat, ba sângerează în continuare, supurează, colcăie de viermii roșii ronțând ce a mai rămas din noi - care, cândva, gândeam-cu-capul-nostru.

Viziune apocaliptică? “Concepție” defetisto-pesimistă?, doar omul (“ce mândru sună acest cuvânt!”) nu moare-de-tot, el renaște din propria cenușă, pornește mai departe, cu forțe sporite..., etc etc, taman ca la gazeta de perete unde colabora de zor tovarășa noastră Lavinia Stoicu până la 20 decembrie 1989!

Cine nu mă crede să privească **presa** : așa este normal să arate *jurnaliștii și jurnalismul* lor? Să jure cu mâna pe inimă ca așa trebuie să fie **presa** după peste patru decenii de tăcere (de moarte) și după 17 ani de reînvițare a *limbii române scrise*?;

Cine nu crede să privească **istoria contemporană** : așa trebuie să arate **istoria contemporană a Românilor și a României**? Așa - ca produsul recent: “Raportul Tismăneanu”?

Cu foarte-foarte puține excepții tot ce s-a publicat despre trecutul nostru apropiat poartă stigmatul amatorismului heuripist, a analfabetismului agresiv, și mai grav: a eseismului cu orice preț, ascunzând neinformarea, ignoranța autorului și disprețul pentru document, înlocuit cu aproximativisme școlărești de un ridicol nesfârșit. Până și o activitate onestă, nobilă - în principiu - ca adunarea de mărturii ale supraviețuitorilor a devenit zbatere pe loc, în praf, a unor dragă-doamne istorici fără o concepție asupra istoriei - și mai ales fără o idee asupra moralei - incuți, zăpăciți de directivele unui semănător de confuzii marxiste și de antiromânisme viscerale - l-am numit pe “savantul mondial” Serge Moscovici.

Nu este nevoie să citești toată “bibliografia” Laviniei Betea pentru a deduce cum a lucrat tovarășla-sa, este suficient să citești dialogul cu Sorin Toma.

Ca a fost realizat în scris, prin: “vă rog răspundeți la următoarele întrebări” nu este un cusur - cu condiția să nu procedezi stahanovicește: de cum ai primit răspunsurile, publici “dialogul”, fără ezitare, fără o privire asupra lor, a răspunsurilor.

Cercetatoarea Lavinia Betea habar nu are despre ce anume vorbește S. Toma, întrebatul; nu știe nimic despre realitatea evenimentelor pe care acesta le “povestește” - iar de la Serge Moscovici a învățat să nu-și bage nasul ei de “cercetătoare neutră” (sic) în chestiuni sensibile, ca Holocaustul, decât dacă le tratează “pe linia Holocaustologiei”. Altfel

cum a fost posibil să ramână de lemn-tanasă în fața unei afirmații, nu doar false, dar adânc prejudiciabilă mie - ca:

“Pentru că Goma nu neagă Holocaustul: «Ba da a fost, dar evreii l-au meritat, bine li s-a facut!»” (subl. mea)

Cercetatoarea a verificat dacă există “citatul” produs de Sorin Toma? Nu. Nici nu l-ar fi găsit în scrisul meu, ci în jurnalismul militant, acuzator al lui Oișteanu, al lui Șafir, al lui Katz (repet: afirmațiile atribuite mie fiind, fie inventate, fie răstălmăcite, ca cel dăinuind de ani pe site-ul internet al Președinției României, operă al lui Al. Florian. Dar ce să se mai ostenească sa verifice dacă cutare afirmație este adevărată sau ba - ea lucreaza cum fusese obișnuită: după directivele-de-sus și în limba în care-și scrisese producția gazetărească sub numele de Lavinia Stoicu: ca o tovarasa cercetatoare-pe-puncte.

O amintire din Iepoca de Aur:

Naiv, credeam ca doar un analfabet ca Ceaușescu nu știe ce este un plagiat. Când E. Jebeleanu i-a explicat că E. Barbu “plagiase”, adică furase când copiase pasaje, pagini din alți autori, fără a-i numi și fără a folosi ghilimelele citării, Ceaușescu răspunsese cam așa:

«Dar si eu copiez poezii de Coșbuc, că-mi plac - înseamnă ca fur? Fac o muncă de raspândire a culturii!»

Ei bine, Ceaușescu nu a fost singurul bou convins că plagiatul este răspândire a culturii.

Iar Lavinia Betea nu este singura “cercetatoare” convinsa că nu este necesar să cunoască măcar în linii mari “subiectul”, pentru a-l “trata”, vorba altui mare intelectual, Brucan.

Paul Goma

Nu m-a impresionat nici cât negru sub unghie “suspendarea” lui Băsescu. De ce? Am răspuns la toate întrebările prin:

«De-aia!»

Sâmbătă 21 aprilie 2007

Îngrijorat că nu vor fi suficienți banii adunați pentru a plăti imprimarea **Jurnalelor**. Poate că îmi va da o mână de ajutor D-na Lupu.

Sunt un egoist feroce: nu pun la inimă suspendaționarea Băsescului, nu mă interesează nici alegerile din Franța. Înainte mă delectam găsind la franțuji personajele lui Caragiale și gândirea lor poetică. De astă dată: calm plat. Am observat: nu doar eu, dezabu-

zatul, obositul fac această constatare.

Duminică 22 aprilie 2007

Am primit câteva mesaje interesante în legătură cu textul meu despre Sorin Toma.

Interesante. Pentru că neobișnuite. Nu sunt multe, dar aproape toate provin de la persoane de vârsta mea, deci care știu pe proprie piele ce efecte a avut "acțiunea" lui descreierătoare.

Cu toții (toatele) mă laudă pentru... curaj. Ba unii spun că numai eu sunt capabil de un asemenea curaj. Care asemenea? Care curaj? Tăcere. Nimeni nu are... curajul să spună în ce costă *curajul*.

Iar pe mine nu mă bucură astfel de laude. M-ar fi bucurat dacă nu aș fi fost lăudat iar corespondenții mei ar fi vorbit despre... subiect.

Ce se petrece cu oamenii noștri? Chiar într-atât li s-a băgat frica în oase? Frică de cine?, de ce? frica de a "discuta" prin web *despre*? Despre ce, Doamne Dumnezeule? Despre crimele culturale ale unui politruk bolșevic în anii sovietismului triumfător - și strivitor? Adevărat, am atins și chestiunea evreiască, dar numai în replică la afirmația idioată a lui S.T. că aș fi scris că evreii meritaseră Holocaustul.

Și ce, pentru niște curajoși ca ai noștri nu e suficient ca să fie băgați în boale? Ba bine că nu.

Încep să cred că atunci când ceream de la compatrioți, nu eroism ci normalitate, pretindeam luna de pe cer. Prin asta dovedeam că nu sunt român, ci altceva, dracu știe ce. Scăzînd la nivelul limbajului de mahala, ziceam că eu ziceam:

«Să încercăm să fim normali, fraților...» - iar ei, ofensați:

«De ce ne-njuri, Gicule, ce rău ți-am făcut noi ție, de vrei să ne pierzi - auziți, 'ce că să fim normali... Să afle Securitatea și să ne umfle...»

Măcar în răspunsul - de mine imaginat - imaginații mei compatrioți îi spun Securității: Securitate, nu fosta - iată că avem motive de încredere în viitor.

Luni 23 aprilie 2007

Iertare, abia acum aflu: *în Irak a început (din 10 aprilie) construirea unui Zid*. Care îi va separa pe șiiți de sunniți. Din ordinul cui? Ei, al cui, dar cine este ocupantul Irakului? Americanii! Și cine i-a sfătuit pe americani să recurgă și în Irak la un zid (ca cel de la granița cu Mexicul)? Cine, dacă nu specialiștii în materie de Zid: israelienii. Ei au furnizat și documentația. Rămâne însă problema finanțării: Zidul Rușinii Ierusalimului este plătit de taxa pe cadavre, prin permanența holocaustizare a *goi*-lor europeni. Dar Zidul Mesopotamiei? La înțeleptele consilii ale israelienilor, americanii vor cere europenilor să contribuie cu obolul lor. Primii care vor ciocni călcâiele și vor striga: «Să trăiți!» vor fi românii. Căci așa suntem noi, miorișoșii; contribuționiști - deși pornisem la cerșit.

Căutînd Dreptul la răspuns trimis alaltăieri am căutat cu Google *Jurnalul National*. Am găsit, la 5 martie a.c. următorul text:

Prima pagina »Editie de colectie« Cazul Goma de Cristina Diac:

IMPOTRIVA TUTUROR

Dupa semnarea scrisorilor de protest, la 1 aprilie 1977, Paul Goma a fost arestat. Dupa o luna de anchete, s-a putut intoarce la familie – sotia Ana Maria Navodaru, fiica comunistului ilegalist Petre Navodaru-Fischer, si la copilul de nici 2 ani. In noiembrie 1977, Paul Goma a parasit Romania pentru totdeauna, cu destinatia Franta. Nu a revenit in tara niciodata. In prezent traieste la Paris.

Refuzat la Bucuresti, dar publicat in Vest, Paul Goma a intrat in conflict cu regimul.

Pentru istoria regimului comunist de la Bucuresti, 1977 a fost un an agitat. Neretinit ca atare in istoria oficiala, unde prim-planul este aglomerat de date-simbol pentru ascensiunea lui Nicolae Ceausescu – 1965 si Congresul al IX-lea, marcand venirea la putere a fiului Scornicestilor, 1971 cu Tezele din iulie si "minirevolutia culturala", 1974 si functia de presedinte al Republicii –, 1977 se afla, oarecum, la jumatatea "epocii Nicolae Ceausescu". Desparte jumatatea fasta, in care liderul de la Bucuresti fusese rasfatatul Occidentului, de inceputul declinului. In plan

intern, in dreptul anului 1977 se vor retine evenimente cu care oficialitatile nu aveau cum sa se laude. In ianuarie debuta ceea ce ulterior avea sa capete numele de "miscarea Goma". In martie, un puternic cutremur de pamant a afectat grav Capitala, iar in august, minerii din Valea Jiului organizau un amplu protest.

IMBOLDUL CEHOSLOVAC. In ianuarie 1977, scriitorul roman Paul Goma redacta, semna si trimitea o scrisoare lui Pavel Kohout, unul dintre initiatorii Cartei 77. Invocand textele Actului Final de la Helsinki, care garanta respectarea drepturilor omului in spatele Cortinei de Fier, documentul intelectualilor slovaci protesta fata de abuzurile comise de autoritatile de la Praga contra formatiei rock The Plastic People. Paul Goma comunica cu Occidentul prin intermediul unui diplomat de la Ambasada Belgiei, care transporta peste granita texte semnate de scriitorul roman. In ianuarie 1977, diplomatul belgian lipsea de la Bucuresti. Goma a distribuit copii de pe textul scrisorii unor diplomati aflati la vernisajul unei expozitii.

"DOMNULUI NICOLAE CEAUSESCU". Nefiind sigur ca scrisoarea va ajunge la destinatar, Paul Goma a redactat in februarie o alta, adresata de data aceasta "Domnului Nicolae Ceausescu". Goma il invita pe seful statului sa semneze impreuna o scrisoare de solidarizare cu miscarea din Cehoslovacia, care cerea "aplicarea legilor existente, atat a celor interne, cat si a conventiilor internationale semnate". In paralel, scriitorul lucra la o a treia scrisoare, adresata Conferintei de la Belgrad, convocata pentru a analiza cat si cum s-au respectat acordurile de la Helsinki.

SCRISOAREA A III-A. Scrisoarea catre Pavel Kohout a fost citita la Europa Libera si astfel gestul lui Goma a ajuns la urechile romanilor. Astfel ca a treia sa scrisoare, catre Conferinta de la Belgrad, a ajuns sa fie semnata initial de opt persoane, dupa care numarul avea sa creasca. In a treia epistola, semnatarii attentionau participantii la Conferinta ca in Romania sunt incalcate drepturile civile prevazute in Constitutie, precum dreptul la munca, la instruire, de asociere, libertatea expresiei, a mass-media, a adunarilor si demonstratiilor, precum si dreptul la libera circulatie a oamenilor, ideilor si informatiilor.

PASAPOARTELE GOMA. Inainte de tirul epistolar, Paul Goma incercase sa-si publice romanele, dar se izbise de refuzul editurilor de la Bucuresti. Prin felurite metode, scriitorul reusise sa-si transmita manuscrisele in Occident. Mai mult chiar, edituri din Germania si Franta s-au aratat interesate si i-au publicat mai multe lucrari. Refuzat in Romania, Goma era acum publicat in Occident. Dupa aparitia in Germania a

primului roman semnat Paul Goma – Ostinato (1971), scriitorului i s-a propus sa emigreze definitiv, oferta reinnoita in cateva randuri. Multi dintre cei care au semnat cea de-a treia scrisoare au primit permisiunea sa plece din Romania cu ceea ce in epoca purtau numele de "pasapoarte Goma". Astfel, s-a creat senzatia ca o semnatura pe protestele lui Goma valoreaza cat un pasaport catre lumea libera.

"SARACIE, HAOS ECONOMIC, TEROARE"

In scrisoarea de solidarizare cu semnatarii Cartei 77, Goma scria: "Ma declar solidar cu actiunea voastra; situatia Cehoslovaciei este – cu deosebiri nefundamentale – si a Romaniei. Traim, supravietuim, in acelasi Lagar... (capitala: Moscova). (...) Aceeasi lipsa de drepturi elementare, aceeasi batjocorire a omului, aceeasi nerusinare a minciunii – peste tot. Peste tot: saracie, haos economic, demagogie, nesiguranta, teroare. (...) Dar iata, s-a dovedit si se va dovedi in continuare ca se poate lupta impotriva degradarii programatice la care este supus omul la noi, in socialismul stalinist".

INTELECTUALUL SI MUNCITORUL

Printre cei care au semnat scrisoarea trimisa de Paul Goma Conferintei de la Belgrad s-a numarat si muncitorul ploiestean Vasile Paraschiv. Acesta a reusit cu greu sa dea ochii cu Goma, ambii fiind atent supravegheati. La capatul mai multor intamplari aventuroase, Paraschiv ajunge la usa scriitorului. "Am sunat si a iesit chiar Paul Goma, si-a amintit peste ani Paraschiv. I-am spus cine sunt si ca sunt de acord cu actiunea lui. (...). Mi-a dat scrisoarea si am semnat-o fara s-o citesc. Apoi i-am spus ca as fi dorit sa mai stam de vorba, dar el mi-a spus ca alta data, pentru ca nu are timp."

VIATA UNUI SCRITOR REFUZAT IN ROMANIA

Paul Goma s-a nascut la 2 octombrie 1935, in judetul Orhei. Familia scriitorului s-a refugiat in Romania, cunoscand drama miilor de basarabeni "maturati" din caminele lor de vartejul istoriei. In 1946, Paul Goma este admis la Scoala Normala "Andrei Saguna" din Sibiu. Absolva studiile liceale in 1953. In 1954 a fost admis la Institutul de Literatura si Critica Literara "Mihai Eminescu". Dupa desfiintarea institutului, Paul Goma continua studiile la Universitate. In 1956, dupa evenimentele din Ungaria, a citit in cadrul seminarului de creatie un text in care personajul isi preda carnetul de membru al UTC, in semn de solidaritate cu revolutionarii maghiari. A fost arestat si a primit doi ani de condamnare. Eliberat de la Gherla in noiembrie 1958, a fost internat cu domiciliu obligatoriu in satul Latesti, raionul Fetesti, unde va ramane pana in ianuarie 1963. Isi reia studiile in 1965, dar le va abandona peste doi ani.

In decembrie 1966 a debutat la revista Luceafarul. In anii urmasori i-au fost respinse de la publicare mai multe romane.

Marti 24 aprilie 2007

Bedros Horasangian ne explica ce este solidaritatea, in *Ziua*:

“Profesorul cetatean dr. ing. Liviu Librescu

Un evreu originar din Ploiesti ajunge pe prima pagina a marilor cotidiene ale lumii si pe fluxurile de stiri ale marilor agentii de presa sa se vorbeasca elogios despre un om si o tara. Profesorul Liviu Librescu, cetatean israelian si profesor american la Virginia Tech University, devine printr-un simplu gest de curaj, luciditate si sacrificiu, un erou. Profesorul Liviu Librescu, cu o biografie dramatica - *tatal sau este deportat in Transnistria in timpul prigonirii evreilor sub regimul lui Ion Antonescu, in timp ce el supravietuieste in ghetto-ul din Focsani (sublinierea mea)* - si o remarcabila cariera profesionala stiintifico-pedagogica salveaza de la moarte proprii sai studenti. (...) Moartea, eroica am putea spune, a profesorului Liviu Librescu, ne pune din nou in fata atat de necesarei si astazi interogatii camusiene: *Solitar sau Solidar?* Raspunsul nu poate fi desigur decat unul singur. Lectia *solidaritatii* (subl. mea) profesorului Liviu Librescu poate sluji in continuare omenirii de astazi ca un indemn la increderea in virtutile omului si ale umanitatii. (...)”

S-o iau metodic:

În presa anglosaxonă de după tragedie - preluată ca atare (era să spun: ca tovarăsa Betea: tale quale, fără comentarii, fără îndreptări), eroul era prezentat astfel:

“Avea 76 ani și era un supraviețuitor al Holocaustului”
 “Fusesse trimis în Transnistria, Auschwitzul României” (...) “...pe când era copil a fost deportat într-un lagăr de muncă forțată în Rusia și a fost salvat de oameni dintr-un mic orașel din ceea ce la vremea respectivă era Uniunea Sovietică, în timp ce tatăl său a fost deportat într-un lagăr de concentrare nazist”.

Aceste informații erau furnizate de fiul său Joe - pe care l-am botezat (sic) : “un Andrei Ursu Bis”.

B. Horasangian, se vede că mai bine informat, scrie:

“*tatal sau este deportat in Transnistria in timpul prigonirii*

evreilor sub regimul lui Ion Antonescu, in timp ce el supravietuieste in ghetto-ul din Focsani”.

Numai că și această variantă mă neliniștește: eu unul nu-mi amintesc să fi întâlnit în cărțile, în documentele consultate vreun ghetto în Focșani. Desigur, nu tot ce nu știu eu nu există, însă ar merita cercetat: a existat “sub regimul lui Ion Antonescu” un *ghetto* la Focșani? Dacă da, *mea culpa*. Dacă nu, să și-o facă Horasangian - pentru întâia oară în viață...

El crede că trebuie să răspundă la chestiunea camusiană: “solitar sau solidar”? Eu nu văd motivul. Nici legătura cu tragedia. Eroismul lui Librescu trebuie judecat în raport cu lașitatea celorlalți: studenți, profesori care s-au lăsat masacrați fără a reacționa. După opinia mea Librescu a avut un comportament *mai-mult-decât eroic: un comportament normal*:

- de a se opune - cu mâinile goale - agresiunii;

- de a fi încercat să-i protejeze pe cei mai slabi (prin vârstă și probabil va fi știut el că vlăjgani americani sunt mari-tari numai atunci când pistolul se află în mâna lor, nu în mâna *celuilalt*).

Librescu s-a comportat eroic în universul american - și, cu certitudine, în cel românesc, unde omului îi lipsește nu “solidaritatea”, ci *normalitatea*.

Fiindcă în ce fel s-a manifestat “solidaritatea” lui față de studenți? Poate fi numită “solidaritate”: normalitatea? El nu s-a manifestat... solidar cu studenții - altfel s-ar fi ascuns și el pe sub bănci și ar fi așteptat să fie împușcat - ci normal-uman. Ar fi existat “solidaritate” dacă un student, doi, trei studenți ar fi încercat să interzică, măcar să amâne intrarea asasinului în sala de curs iar Librescu, deși om în vârstă, li s-ar fi alăturat - atunci, da, H. B. ar fi putut vorbi de “solidaritate”.

L-am mai ciupit pe Horasangian, alfel băiat bun, om de calitate, însă făcut numai pentru timpuri de pace - care nu există - pentru situații normale, civilizate - sublime, dar... Plin de calități, însă avînd un cusur : este fricos. Nu știu să fi făcut în viața lui un gest de... normalitate (în românește: curaj). Cât despre “solidaritatea” pe care o atribuie lui Librescu în perfectă necunoștință de cauză a logicii și a limbii române (nu doar...), el nu a practicat-o (ce, era prost?). Nu a sărit în apărarea unui om sau a unui principiu

decât dacă știa bine ca acea persoană este bine văzută “acolo” sus, iar “solidarizarea” sa nu va fi considerată complicitate și pedepsită. Nu mai dau exemplul - “pozitiv” - cel cu nesolidarizarea cu colegul său Goma, în asta el intră în statistica alegerii tiranilor: 99% - ci în nemaipomenitul “curaj” de a-i reproșa lui Goma că dăduse în judecată Președinția pentru că a afișat și menține pe site-ul său și în Ziua de azi un text mârșav, calomnios - și falsificat - autori: Shafir, Katz, Al. Florian).

Măcar de-ar fi tăcut din... condei: în universul de slănină, câlți și latrină al României contemporane “atitudinea” lui abțin-etică ar fi fost considerată normală. Dar nu a făcut-o. E-he, pâinea cea de toate zile: cu sudoarea limbii scriitorului român se câștiga ea...

Miercuri 25 aprilie 2007

Senzație de luni. Dealtfel din ce în ce mai frecvent, chiar după ce scriu în jurnal ziua-de-azi - care nu este luni! - în sinea mea cred că luni este, nu ce am scris acolo, ca să-mi derutez dușmanii. Ce să fie?, ce să fie? Ce să fie! Ia, ale bătrâneții valuri.

A fost înmormântat, cu mare pompă pravoslavnicească Elțin. Are să fie îngropat în cutare cimitir, “alături de mari personalități ca Hrușcirov, Șostakovici, Cehov”, cum a glăsuț un jurnalist francez. A fost mare de tot, personalitatea în chestie, pentru că, “urcând pe tanc, a restabilit democrația în Rusia”. Da, domnule! Nu știam de ce arată democrația din Rusia atât de restabilită. O a restabilit Elțin și o a consolidat Putin, democratul lui pește (nici nu știi ce bine am nimerit-o !). Numai că eu îmi aduc aminte nu numai de Războiul din Cecenia, ci și de Războiul de pe Nistru, cronologic înainte celui cu cecenii. Și îmi aduc aminte de vizita la Paris a Ghinăralului Lebed, comandantul “cazacilor” de la Tiraspol, pe care subțirele intelectual Pivot l-a invitat pe platou, ca să ne povestească (Lebed, nu Pivot) că a venit la Paris să-și trateze o unghie încarnată - iar eu mă uitam în sus, la capul de urs-hipopotam, nu înspre podea, către picioare, unde privea - cu nesaț - Pivot-ul bleu-blanc-rouge.

Iar acum o surpriză - din *Ziua* de azi:

“Macovei se gandeste sa emigreze

“Fostul ministru al Justitiei, Monica Macovei, a declarat, in urma cu cateva zile, pentru cotidianul olandez NRC Handelsblad, ca se gandeste sa plece din tara. "PD mi-a cerut sa ma alatur lui Traian Basescu, dar eu ma gandesc mai degraba sa plec din tara", a fost declaratia-soc a fostului ministru al Justitiei. Reporterul cotidianului olandez, care face si o relatare a interviului pe care i l-a luat fostului ministru, povesteste ca s-a intalnit, intr-o cafenea din Bucuresti, cu o Monica Macovei "vizibil afectata, cu cearcane sub ochi si o privire chinuita". "Sunt moarta de oboseala, in plus, ma intreb, ce-a mai ramas sa fac eu in aceasta tara?", se confeseaza Macovei ziaristului. Fostul ministru roman al Justitiei ii spune ziaristului olandez ca in ultimele luni nu a mai putut conta decat pe sprijinul presedintelui Basescu. "Partidul lui (n.r.-PD) mi-a cerut sa ma alatur acestuia, dar eu ma gandesc mai degraba sa plec din tara", marturiseste Macovei in interviul acordat NRC Handelsblad si preluat de Hotnews. Intrebata daca crede ca "a servit ca afis publicitar care, dupa aderarea la UE, a fost indepartat de pe frontispiciu", Monica Macovei raspunde: "Am fost folosita. In plus, s-au facut abuzuri in ceea ce ma priveste. Am fost surprinsa. Nu tinusem cont de faptul ca, la cateva luni de la aderare, munca mea urma sa fie anulata". Macovei sustine ca motivul inlaturarii sale din fruntea MJ a tinut de faptul ca, in calitate de "luptatoare impotriva coruptiei", era prea "activa" si devenise "un pericol care trebuia inlaturat". Macovei mai sustine ca "a fost supusa la presiuni" de catre premierul Tariceanu pentru a adopta anumite proiecte de lege si proceduri care serveau "interesele contactelor sale de afaceri". (C.E.)

Am copiat întregul articol. Pentru sufletul meu - “chinuit”, ca să citez din jurnalistul olandez. Ca să nu mi se rupă inima (nici cât mi se rupsesse-n paișpe de chinurile Muscăi cu același supranume), pentru că, disperată (acum am revenit la Macovei), vrea să emigreze. Dar ea poate să se ducă oriunde vrea în lume - spre deosebire de mine - mie *tovarășa procuror* îmi răspunsese că... sunt cetățean român, în continuare, atât că despre soție nu știe care i-i situația, că nu a avut timp să cerceteze.

Am spus: o încondeiez aici pe nerușinata Macovei, pentru mine și pentru Ana, soția mea, și pentru fiul meu, Filip. Fiindcă știu: cu excepția acelor români care ne-au fost alături în demer-

surile pentru repunerea în drepturi, celorlalți li se fâlfâie, de altfel nici nu înțeleg de ce fac atâta scandal, pentru un fleac - a, da: pentru că din scandal mă hrănesc, vorba fostului prieten Țepeneag.

Joi 26 aprilie 2007

Cine îl apără cu vehemență în Parlamentul European pe Geremek, cel care, prin faptul că a refuzat să se supună legislației în legătură cu colaborarea cu poliția secretă, este bănuț că a colaborat? Cohn-Bendit! Tratăndu-i pe frații Kaczinski și pe cei din comisia de clarificare de, cum altfel: staliniști și fasciști! De mirare la un băiat cult ca el că nu a folosit și termenul: “antisemit”. Adolescentul din 1968 tot infantil a rămas.

În mai multe rânduri mi-am manifestat mirarea, indignarea, mânia împotriva lui Geremek (alt istoric!). Nu știu dacă a chiar colaborat cu Securitatea lor, dar plecaciunismul său la bocancii americanilor, mergînd până la *falsificarea istoriei* (!): “Americani ne-au salvat de nazism și de bolșevism” face mai mult - mai rău - decât o turnătorie! Dacă *ne-au* îi vizează pe evrei, atunci primul termen este adevărat, însă cu un singur picior nu poți alerga maratonul. Erou mitic al rezistenței poloneze prin Solidarnosc, Geremek, de când s-a îmburghezit, oficializat, internaționalizat și-a concentrat atacurile lui de istoric împotriva “antisemitismului” polonez, împotriva catolicismului (polonez), împotriva patriotismului polonez (catalogat de el: “xenofobie”).

Mi-a devenit definitiv antipatic de acum câțiva ani (2004), de la aniversarea Debarcării Aliaților în Normandia: atunci a făcut acea declarație mincinoasă și slugarnică.

Vineri 27 aprilie 2007

A murit Rostropovici. S-a dus și el. Minunatul “Slava”! Dumnezeu să-l odihnească. El și cu Saharov au fost ne-scriitorii care s-au solidarizat - până la sacrificiu - cu scriitorii-cuvântători.

Noi nu am avut așa ceva. Noi am făcut cultură, nu politică. Mama noastră de culturalnici!

Tulburări soldate cu un mort, cu mulți răniți la Tallin. Estonienii, oameni liberi au mutat monumentul “soldatului sovietic liberator” din centrul capitalei mai spre marginea ei.

Pe dată s-au mobilizat rușii organizând manifestații de protest - am impresia că deveniseră, dacă nu majoritari în Țările Baltice (ca și în Basarabia și Bucovina de Nord), atunci pe-aproape, întâi ocupându-i, apoi după independență, mutându-se la ei, peste ei, pentru că se trăiește mult mai bine decât în Maica Rossia. A doua zi, la Moscova, câteva sute de tineri krasnoameieți, în uniforme de epocă, însă noi-nouțe, au cerut zgomotos - și violent - repunerea monumentului pe locul din... 1947. Tinerii estonieni au organizat o contramanifestație și astfel s-a ajuns la încăierare și la intervenția - foarte severă - a poliției. Kremlinul a protestat energic împotriva “profanării”, au cerut ruperea relațiilor cu Tallin-ul și, după un bun obicei ruso-american: sabotajul economic (firește: petrol și vodcă). Președintele Estoniei a făcut apel la tabere să se calmeze - vom vedea urmarea...

Am reținut indignarea unui rus din Tallin: figură de rasciotnik de colhoz, cu șleapca reglementară model Lîsenko, cel care încrucișase capra cu varza, albina cu vaca dînd comunismul ucrainean. Indignat până la lacrimi, depunea mărturie astfel:

«Tata a fost în Armata Roșie, a luptat și pentru liberarea Estoniei - și acum monumentul lor este demontat și dus în altă parte?»

Ce să mai zici?

Dragi prieteni, vreți un pronostic - vi-l ofer gratuit:

Parlamentul european va condamna actul “huliganic”, “xenofob” - de ce nu: “antisemit”? - al estonienilor. Fiindcă “așa ceva nu se face între națiuni civilizate”.

Mama lor de căcăcioși și de demisonari!

Așadar “s-a făcut” ca monstrul sovietic să ocupe în 1940 toate trei Țările Baltice, să le martirizeze, să le lase fără bărbați, fără intelectuali, fără preoți, să-i deporteze pe cei încă neîmpușcați, iar în 1941 când nemții ocupând și Estonia, copiii și femeile și bătrânii au pus mâna pe ce-au găsit și au masacrat o mică parte dintre martirizatorii lor, în zdrobitoare majoritate, evrei - ca în Letonia, Lituania, Polonia, Bucovina de Nord, Basarabia. Iar după trei ani, reîntorcându-se rușii, ce-au mai pățimit și ei, balticii... Numai noi,

basarabeni și bucovinenii dintre români știm ce anume...

Iar după ce milioanele de ruși-ruși s-au instalat pe terenul cucerit, și-au adus și familiile până la a șaptea spiță, Ocupantul le-a impus un monument al Liberatorilor! Și noi am avut unul, la Șosea, în 1977, când am plecat din țară mai exista, cel căruia Păstorel Teodoreanu îi închinase nemuritoarele versuri - iată doar una din multele variante:

*“O vajnice soldate rus,
Văz că tine te-au pus sus -
Nu pen’-ca-i liberat popoarele,
Ci pen’-că-ți put picioarele”*

Protestul rușilor...Așa, exact așa - cu pedepsiri asemănătoare pentru neascultare - vor proceda și americanii când (zic și eu, ca să mă dau mare) românii vor muta din Cișmigiu undeva, pe strada Primăverii Monumentul soldaților americani căzuți pentru, zi-i pe nume, “liberarea României” - vorbesc de cel inițiat de Guest și desăvârșit de Taubman.

Fă, Doamne, ca măcar o dată,-n viața lor românii noștri să apere adevărul și demnitatea națională!

Sâmbătă 28 aprilie 2007

Ieri a trecut pe aici Violeta Grițcan. A adus vorba de “Sorin Toma” - cunoștea textul de pe site-ul Europei Creștine. Citise și ceva despre Librescu... era și ea indignată de comentariile care vorbeau de “Transnistria - Auschwitzul românesc”. I-am spus că Horasangian încercase să nuanțeze biografia, dar confundase...

Aici se situează incidentul-accidentul. Nu mai știam cum îi spune la acel ceva despre care scrisesem de multe ori, pornind de la o afirmație a Blandianei că acel ceva nu era posibil în dictatură. Am mărturisit: iar am un “blanc”, nu găsesc termenul care îmi stă pe limbă...

Violeta a zis: «Solidaritate».

Eu am clătinat din cap:

«Nu solidaritate, altfel îi spune...»

În continuare m-am străduit să-mi aduc aminte “termenul” - nu l-am găsit. Violeta a plecat, iar eu tot nu-mi amintisem ce uitasem.

Abia azi dimineață am aflat: era chiar cel suflat de Violeta și contestat de mine: “solidaritate”.

Cum se va fi chemînd științific o astfel de uitare?

Ce importanță! Mi se strînge, restrînge memoria ca o pătlăgică pusă la soare,/ întru uscarea. Or fi ele bune pătlăgelele uscate la soare, dar memoria mea... Memoria mea...

De-acum așa voi coborî: din uitare în uitare. Nu-mi voi aduce aminte nici cuvîntul rostit de interlocutor, rostit chiar de mine.

Nu, nu e plăcut.

Duminică 29 aprilie 2007

În săptămîna care a trecut mi-am schimbat părerea despre alegerile din Franța. Nici unul dintre candidații la primul tur nu-mi era simpatic, însă dezbaterile au fost interesante. Mai interesante decît trecutele. Duminica a fost agitată, plină de tensiune.

Vom vedea cum are să fie finala.

Luni 30 aprilie 2007

Olmert criticat sever în Israel pentru declanșarea și desfășurarea războiului din Liban. De acord, Israelul este un stat democratic dar numai pentru dulăi, trăitorii (în granițele Israelului) evrei, doamne ferește și pentru “naționalitățile conlocuitoare”, cum impuseseră ei să fie desemnați în țările sovietizate (oamenii zicîndu-le naționalități *înlocuitoare*); și nu cînd este vorba de relațiile cu alte state (chestiunea extrădării criminalilor din țările sovietizate, ca acel Morel, pe care ocrotitorul stat Israel nu-i dă polonezilor, să-i judece). Oricum, Olmert, în ciuda criticelor feroce, a declarat că nu-și dă demisia - ca Băsescu - : să-și dea el demisia? Ba să și-o dea ceilalți!

Printre acuzați: ministrul Apărării, Sindicalică Gică-Mîână-Mică, ăl cu musteață și vesel tot-mereu-într-una. În fapt, nu el este acuzat - de crasă incompetență - ci tot Olmert, că s-a rezemat pe un incompetent ca acesta. Ca ilustrare a fost difuzată o înregistrare din timpul războiului din Liban:

Tunurile israeliene trăgeau, avioanele (israeliene, desigur,

hezbollahii neavînd așa ceva), zburau spre Liban, încărcate de bombe, un general privea prin binoclu rezultatul bombardamentelor, iar *Gică-Veselică* privea și el printr-un binoclu cu obiectivele... căpăcite! Scena nu a durat o secundă-două, până ce privitorul își dă seama că nu vede nimic, ci vreo zece secunde bune - întreaga secvență...

Aseară și astă noapte; în sfârșit, a plouat. Aici, la Paris, rezonabil (și binevenit), dar în sudul Lyonului a fost rupere de nori, urmată de inundații - ziceau pompierii că în localitatea cutare apa se ridicase, pe străzi la doi metri. În gândul meu: Nu-i cam mult doi-metri?

M A I

Marți 1 mai 2007

(...) Pe la prânz Mircea Stănescu îmi transmite vestea: Jurnalul Național V. Zashievici, coleg la Filosofie, i-a scris lui - de ce doar lui, eu le expediasem textul - ca să-l anunțe că-l vor publica pe Goma, însă numai o parte din dreptul la replică (!), atunci când vor avea spațiu (!!).

Îmi vine să reproduc partea a doua a textului "Replică" în care spun că noi, românii nu avem presă, nici jurnaliști. Dar îl las în pace pe istoricul Zashievici, adjunct al lui Tucă. Nu am chef să dezleg pentru el enigma; dacă elimină partea a doua a textului, cea în care atac pres și jurnaliștii (cei care nu există), ce va păstra: partea în care îi atac pe holocaustologi? Asta să i-o spună lui Tucă.

Miercuri 2 mai 2007

Nu doar Zashievici s-a simțit atacat pe la sub-brâu de textul meu, ci și alții, care, întâmplător, fac parte dintre "cei buni". Dacă le-ai reproșa "atitudinea" - vreau să zic: "tratamentul" pe care ar avea de gând să-l aplice textului meu (nu am uitat că în materie de libertate a presei România se află în coada cozii), în cel mai fericit caz ți-ar răspunde:

«Tu să fii în locul meu, Gicule - ce-ai face?» - și ți-a închis gura ta, de Gic', cu naționalul schimb-de-locuri, metoadă cu care se între-, se autoiartă ai noștri măcar de trei ori pe zi (de aceea sunt atât de curați...).

Nu mă las antrenat în astfel de "dialog" - îl cunooosc, de câteva decenii bune, încă din închisoare. De aceea zic:

«Eu sunt în locul meu, n-am ce căuta în al tău».

D-na Lupu ma anunță ca azi merge la tipografie să ia exemplarele din Jurnal 2004 și 2005. În loc să mă bucur, am intrat

în panică: și ce fac eu cu cele 500 exemplare din fiecare? I-am scris, rugînd-o să mă scoată din încurcătură.

(...)

Până atunci merită a fi reprodus aici acest text:

“Entre le Pin et l’Olivier Par Maria Poumier

“Le dernier ouvrage en date d’Israël Adam Shamir, *Le Pin et l’Olivier*, éd. Booksurge, est le couronnement de sa réflexion sur la Palestine, parce que c’est une encyclopédie sur cette intersection des civilisations, et que l’auteur y déploie la méthode dialectique dont ses articles de combat semblent parfois nous éloigner, par leur tir à répétition sur une cible privilégiée, l’idéologie judaïsante, ses métastases cachées et ses méfaits qui crèvent les yeux. **Depuis la nuit des temps, le messenger de nouvelles qui font mal attire sur lui la haine. Mais la haine hystérique des borgnes et des aveugles est en elle-même un certificat de qualité, de lucidité. Plaignons-les, les « malsins »[1], ces formatés par la terreur à l’intérieur d’un quelconque ghetto de leur choix, qui ne savent échapper à leurs hantises que par la manie du harcèlement policier, partout où la pensée respire, où la pensée déborde !**

« La mauvaise monnaie chasse la bonne [...] et nous qui avons survécu [à cette loi de la sélection dans notre monde docile au marché] , nous sommes peut-être la mauvaise monnaie chassant la bonne», écrit Shamir (p. 31). Avec ce « nous », l’essentiel du livre est dit. Nous, c’est le couple infernal, les Guelfes et Gibelins du temps présent, ceux que le camp dominant appelle les Juifs et les Antisémites, « nous », c’est cette médiocrité commune qui nous ressemble et nous rassemble. Shamir écrit à partir de son horizon russo-palestinien, c'est-à-dire eurasiatique, pour des lecteurs occidentaux. Avec une prudence louable et respectable, il évite de s’engager sur les terrains culturels qu’il connaît moins. Dans ce livre, son « nous », ce sont d’abord les gens qui lisent en russe, la langue originale de ce livre, certainement ses lecteurs les plus exigeants, parce qu’ils glosent avec lui le même héritage, les mêmes aîeux et les mêmes livres inépuisables ; puis la famille de Shamir s’est élargie, depuis le début du siècle et de l’intifada, moment où il a choisi de s’exprimer en anglais et de prodiguer son talent dans le monde riche, celui pour qui le web est une caverne d’Ali Baba, un inépuisable gisement des joyaux de la féerie mentale. La première traduction de *Le Pin et l’Oliver* est cependant la traduction française, parfaitement maîtrisée [2]. A partir de ce moment, le « nous » du livre est devenu un nous français, Shamir a trouvé une nouvelle

écoute privilégiée, celle du pays agité dont le Finistère regarde toujours un peu plus loin, un peu avant les autres, à la pointe de l'Eurasie.

Pour retrouver une monnaie de bon aloi, en soi et en nous autres, Shamir s'enfonce dans les époques les plus reculées, pré-bibliques, ces temps sur lesquels les militants ordinaires, lecteurs de ses articles, croient n'avoir nulle prise, et s'en remettent aux spécialistes, abdiquant leur esprit critique, et manifestant parfois un ressentiment d'esclaves, devant des herméneutes moins submergés qu'eux par la matière. Première leçon de méthode : les origines sont là, elles ne nous quittent pas, les ancêtres réclament en offrande notre reconnaissance de leur existence pleine, augmentée, et non pas amoindrie, du poids des millénaires. Shamir introduit d'ailleurs, comme d'autres penseurs occidentaux, une réhabilitation du polythéisme, dit primitif, qui ouvre d'immenses perspectives, pour sortir des impasses monothéistes ou se disant athées. [3]

Pour fil d'Ariane, dans ce voyage au centre, cette recherche du plus profond dans les événements disparates et les imprévisibles du passé, **le pas d'un âne**. Dans son ouvrage antérieur Pardes, une étude de la Kabale, Shamir avait déjà fait une place de choix à cet animal. [4] Dans d'autres articles, il a repris plusieurs vieilles fables palestiniennes qui ont pour personnage central un âne, sans oublier celui qui porte Jésus à Jérusalem le dimanche des Rameaux. Ici, c'est l'ânesse Linda qui commande : elle a promené Shamir de Judée en Samarie et Galilée, dans les années où, jeune immigrant soviétique, il découvrait son nouveau pays. **La deuxième leçon de méthode, c'est donc Linda : les bêtes tracent les chemins des hommes, et ce sont elles qui nous portent**. Le sens de l'histoire, l'homme le trouve à parcourir son territoire, au pas sûr de plus petit et plus solide que soi. Et c'est le paysage qui révèle, qui est le grand tableau divinatoire.

Le Pin et l'Olivier est donc un récit de voyage, écrit à la façon des romantiques, le voyageur rêveur étant en lui-même la mesure de toutes les curiosités. En parfait respect des priorités naturelles, c'est entre autres qualités un guide de la gastronomie palestinienne, et un guide des chemins de traverse pour touristes et pèlerins de toute farine.

Les époques, les invasions, batailles, énigmes, forteresses, clochers, minarets, palaces et ruines se succèdent et s'entassent : Sarrazins, Croisés, Perses, Grecs, Turcs, Byzantins, Thaïlandais, Ethiopiens, Marocains ou Russophones : la leçon pour le présent en est que l'invasion ashkénaze du XXème siècle est bien moins singulière qu'il ne nous paraît : comme les autres, elle sera absorbée, naturalisée, digérée par la terre. La singularité de notre temps est dans le fait que nous en ayons été pris

tellement au dépourvu, nous, les Occidentaux suffisants. Shamir reste froid et hardi, dans l'analyse du mal comme dans les remèdes : « La perte de l'indépendance n'est pas plus mortelle que celle de la virginité » (p. 96).

Cette grande compilation de batailles et de sièges témoigne du goût imperturbable de l'auteur, (fier des qualités de Tsahal, dont il a été), pour la guerre. Comme pour ses héros, les blessures que tentent de lui infliger ses ennemis, les parangons du venimeux, n'en sont pas pour lui. Entre les lignes, voici ce qu'on entend, surtout dans la dernière partie du livre : Raciste, moi ? Si je ne m'apitoie pas, comme il est de bon ton de le faire, sur les souffrances des vaincus ni même celles des juifs, c'est parce que je suis capable d'en supporter bien plus encore, des coups d'épingle empoisonnée de vos hypocrisies féroces ; et je tiens à porter le fer dans la plaie parce que la douleur que j'inflige fait hurler et donc parler, vous fera cracher votre vérité. Je vous attends au tournant, je vous laisse venir, vous les véritables racistes, dans toute la dimension hideuse de la chose ! Dégoisez, dégoisez, j'écoute... Shamir donne d'ailleurs une clé de déchiffrement du racisme institutionnel et actif même chez les contempteurs officiels des discriminations, à partir du cas des Israéliens de gauche qui agissent « **comme les Américains d'aujourd'hui renient les colons qui ont égorgé les Indiens, sans pour autant renoncer au territoire de l'Amérique qu'ils ont acquis par cet égorgement** » (p. 240). Le nez écrasé dans ce cinglant portrait qui englobe tout l'Occident, il nous faudra bien un jour aller au-delà des « yaka » incantatoires...

De fait, la parole brûlante de Shamir, qui fait glapir les douillets, nous a déjà rendu beaucoup de santé. L'idée impensable d'un seul Etat pour tous, avec le miracle sud-africain pour modèle, il en a été le pionnier. Malgré la farouche obstination de l'antisionisme officiel, celui qu'Israël considère comme tout à fait tolérable dans ses marges, l'idée du mariage forcé et fécond entre le Blanc et le Noir, la Victime et le Bourreau, le Néo-nazi juif et le Palestinien normal, sur tout le territoire naturellement délimité du Jourdain à la mer, et du Liban à l'Egypte, cette idée, la seule digne de ce nom, avance, et commence à percer avec force (voir Steven Friedman et Virginia Tilley - " Taken for a ride by the israeli Left ", The Electronic Intifada, 26 janvier 2007, traduit par Michel Ghys.

Un chapitre dans Le Pin et l'Oliver, surprend, c'est « L'intermède espagnol » ; l'auteur tire d'un parcours de Tolède à Gibraltar la conclusion qu'on n'attendait pas de celui qui a été sacré champion de l'antisémitisme érudit par ses ennemis incultes, et insensible à la bienséance idéologique : les chrétiens étaient les sionistes de leur époque, et les Rois catholiques n'auraient pas dû expulser ni les Juifs ni les Maures, ils ont

entamé le processus de désertification spirituelle de l'Andalousie ; la preuve en est, cinq cents ans plus tard, que les habitants côtiers vendent stupidement leurs rivages aux promoteurs véreux qui ont en un demi-siècle défiguré le littoral ; les Andalous ont perdu leur ressort, leur lien viscéral et sacré avec leur propre paysage. Le raccourci dans le temps est osé, les antisémites (im)purs et (dur)durs vont pousser de hauts cris : voilà le juif qui montre le bout de l'oreille, au final ! A travers la métaphore espagnole, ce qu'il suggère, c'est que les Palestiniens gardent les juifs envahisseurs parmi eux, comme si de rien n'était, comme si cette racaille n'allait pas aussitôt recommencer à les saigner ! [5] Mais Shamir est aussi le traducteur de Abraham Zacuto[6], le grand géographe et penseur judéo-espagnol du XVème siècle, et il sait de quoi il parle, en matière de judaïsme, hispanique ou autre. Quoi qu'il en soit, d'ailleurs, ce chapitre nettement philosémite ne calmera en rien le zèle inquisitorial des judaïsants espagnols contemporains. Il est probable que Shamir ne l'a pas rédigé pour rentrer dans leurs bonnes grâces, et un jour viendra où les meilleurs parmi les Espagnols classeront Shamir comme un des leurs, un héritier fidèle de la grande famille des juifs sincèrement convertis saint Jean de la Croix, Bartolomé de las Casas, sainte Thérèse d'Avila, écrivains, batailleurs et bâtisseurs autrement profonds que les censeurs de Shamir.

Shamir surprend, parce qu'il voit plus loin que ses lecteurs, non seulement dans le passé mais aussi dans l'avenir.

Entre le Pin, l'arbre que les immigrants russes et canadiens ont plantés pour rayer de la mémoire les villages palestiniens, et l'Olivier tragique qu'on arrache tous les jours à ses cultivateurs, il y a tout ce qui fleurit : le bon sens chevronné, celui des fables datant d'Adam et Eve, celui des blagues de la rue anonyme (celle qui nous venge des censeurs de tout poil), l'élégance dans le récit et la fulgurance argumentaire; il y a aussi le parfum que la terre saignante elle-même exhale : le chapitre sur le péché originel de l'Etat d'Israël, le vol des terres, est une ancre, qui ramène chaque autre crime à ses proportions subséquentes : « Deir Yassine Remember », reste le mot d'ordre de toute réparation vraie (« La source du mal », pp. 160 et suivantes).

Shamir, qui n'a même pas peur de son ombre, raconte et explique son étape sioniste, dans le sillage de Gershom Scholem, avec émotion, et fierté. On comprend ses contradictions lorsqu'il fait la comparaison avec d'autres épisodes historiques sur lesquels l'amnésie sélective semble la seule issue de secours du croyant: « Aujourd'hui, il est difficile d'ajouter foi aux belles chansons de Palmah, comme aux belles chansons des constructeurs du Komsomolsk: l'expulsion, comme le Goulag, recouvre

tout ce que l'époque eut de bon (p. 181).

Le livre se termine par des développements sur les différentes tendances du judaïsme à l'époque moderne, et les occasions qui se sont présentées pour que cette religion retrouve une validité universelle, échappe à son usage actuel et trivial, tribal et sans scrupules. Le commentaire sur l'apostasie de Sabbataï Tsevi, « le Messie hérétique » du XVIIème siècle, (pp. 359-367) peut être lu comme fable résumant les rapports entre le mythe et l'histoire factuelle. La source en est Renan.

Encore une fleur à cueillir au passage, dans ce livre paysage et fourmillant : **l'origine de la parabole du bon Samaritain, l'une des plus révolutionnaires de l'Évangile ; et Shamir tend la main aux athées honnêtes dans sa conclusion : « Jésus, descendant de l'antique famille royale juive et d'un lignage sacerdotal, rendit les idées de la Tora à toute l'humanité, et son origine sacerdotale et royale nous rappelle les nobles qui, comme Lénine, Mirabeau ou les Gracques, prirent le parti du peuple contre « leurs frères de classe » (p. 140).**

Ce livre donne sens à la Palestine en tant que Terre sainte pour tous, sans la moindre bigoterie. Il nous concerne tous, nous qui pouvons le lire. Les leçons qu'il donne, à nous de les transposer sur chaque autre Terre sainte où se posent les questions des invasions et du pillage des richesses naturelles et spirituelles. Nous sommes la fausse monnaie, oui, il faut le reconnaître, falsifiée par l'arrogance tartuffique que nous admirons, partageons et attribuons parfois aux sionistes seuls, dans un effort incomplet de distanciation ; par la vertu de l'esprit, « la fontaine miraculeuse, la seule : plus on y puise, plus il y en a », nous pouvons, c'est à portée de flèche, redevenir personnes ne bon aloi, la bonne monnaie qui permet le véritable échange.

Les musulmans qui aiment Shamir considèrent qu'il est à mi-chemin de sa conversion à l'Oumma. Inch Allah, que Dieu lui prête vie pour découvrir encore d'autres territoires, encore plus universels que ceux qu'il connaît à ce jour. Il faut d'abord qu'il soit lu, pour que lui revienne en miroir ce qui, dans ses écrits, vaut le plus, est fondateur, et ce qui, comme en chacun de nous, n'est guère que le reflet indompté de préjugés dont il a hérité, et qui peuvent être surmontés.

De cet écrivain rare que recherchent les assoiffés de justice et de sens, une forte métaphore, en sa forte traduction, par Marie Bourhis : « J'aime à cheminer dans le désert sans gourde: ainsi, mourant de soif, j'atteins à grand-peine une source et je m'y jette pour boire jusqu'à plus soif. Pour moi, c'est une métaphore de la vie en soi: un désert avec des sources; dans la vie aussi, je vais sans gourde et un jour peut-être, je ne trouverai pas

la source de l'eau, ou de l'argent, ou de l'amour. Cette incertitude fatale est le prix de l'insouciance. Mais si l'on cède à la tentation de rester à la source, on se souvient des autres sources, celles que l'on ne connaît pas encore, et l'on reprend la route. » (Le Pin et l'Olivier, p. 142)

Notes :

[1] « **Malsines** » est le nom espagnol des délateurs qui, dans les communautés juives médiévales, mettaient tout leur zèle à renseigner les autorités rabbiniques sur les mal pensants ; les historiens espagnols considèrent qu'ils se sont recyclés parmi les rabatteurs pour l'Inquisition catholique, dans le sillage de Torquemada, juif converti.

[2] Le livre peut être commandé, pour l'instant, dans toutes les librairies franchement malpensantes, sur les sites de vente par internet, et à l'association Entre la Plume et l'Enclume, chez M. Sfar, 1 rue Cassini, 75014, Paris, accompagné d'un chèque de 28 euros, incluant les frais de port pour la France.

[3] « L'origine commune du judaïsme, de l'orthodoxie, du christianisme latin et des deux rameaux de l'islam entretiennent l'illusion que le monothéisme est une évidence. On parle «du dieu unique» en regardant de haut les polythéistes. Mais ce n'est qu'une aberration culturelle. **Comme toutes les théories religieuses propagées de nos jours (le léninisme, le maoïsme, le monétarisme de Milton Friedman), le monothéisme donne l'impression d'être le seul possible et le seul exact. Mais si on réfléchit, la vision du monde d'Homère correspond bien davantage à la réalité. Il est bien plus facile et bien plus logique d'expliquer les malheurs et le salut, les catastrophes et l'épanouissement par un conflit entre plusieurs dieux, que par un changement d'humeur du dieu unique.**

Pour expliquer pourquoi le bon souffre tandis que le méchant prospère, le monothéisme doit introduire le concept de vie après la mort où tous seront traités selon leurs mérites.

Le bouddhisme, quant à lui, recourt à la réincarnation et au rachat des péchés dans une prochaine vie, alors que les polythéistes l'expliquent plus simplement par l'intercession ou l'hostilité de tel ou tel dieu. Dans ces conditions, plus besoin de vie éternelle ou de métempsychose.[...] Nous rencontrons de plus en plus souvent cette idée: Marek Glogoczowski, philosophe hérétique polonais, propose d'identifier «le dieu «juif» avec Mammon et attribue à Allah la destruction de son temple à New-York. Il est tout simplement impossible d'expliquer les catastrophes naturelles sans le polythéisme: la Bible elle-même a dû introduire

Satan (dans le livre de Job) comme divinité inférieure. Les cabalistes juifs sont carrément revenus à un polythéisme évolué. Conscients des insuffisances du monothéisme, les orthodoxes et les catholiques ont complété la Trinité avec le culte des saints, et Daniil Andreïev a élaboré un système néoolympien fondé sur les Outsraors. Et maintenant que l'eurocentrisme du XIXe siècle a disparu et qu'on s'est familiarisé avec le polythéisme de nations évoluées comme la Chine, le Japon, l'Inde, on comprend plus facilement le polythéisme antique ». (p. 334-335) - voir "Monolâtrie ou polydémonisme, la religion des anciens hébreux" – l'Harmattan.

[4] « L'Âne du Messie », selon le prophète Zacharie, l'âne d'Abraham, celui de Moïse, et d'autres ; voir Pardes, Une étude de la Kabbale, éd. Alqalam, 2004 (diffusion : association Entre la Plume et l'Enclume, plumencilume@yahoo.net <mailto:plumencilume@yahoo.net> <mailto:plumencilume@yahoo.net>)

[5] « **Ce qui s'est passé il y a si longtemps en Espagne peut se comparer à l'histoire de la Palestine. Les chrétiens d'Espagne, repoussés vers le Nord, ont choisi une idéologie qui ressemblait beaucoup au sionisme. Ils se sont efforcés de reprendre leurs lieux symboliques: toute l'Espagne était chrétienne, en effet, à l'arrivée des Maures. Ils ignorèrent le fait que la majorité de la population du Sud de l'Espagne était restée sur place et s'était en partie convertie à l'islam, et que même ceux qui étaient restés chrétiens avaient subi l'influence tolérante du califat de Cordoue avec son pluralisme. Ils ignorèrent le fait que la population du centre et du sud de l'Espagne s'était jetée dans les bras des Maures et que les envahisseurs et les gens du pays étaient de la même famille ethniquement et culturellement. Les chrétiens du Nord préférèrent une histoire mythique plus simple: les Maures avaient conquis l'Espagne, il fallait les chasser et rendre l'Espagne aux Espagnols, comme s'il s'agissait d'un peuple étranger qu'on pouvait chasser en conservant son propre peuple et sa propre terre ». (p. 249) « **L'exemple espagnol devrait être présent aux yeux des Israéliens et des Palestiniens: l'expulsion en masse de la population détruit un pays non pas pour des années mais pour des siècles, faux – l'essor de l'Espagne et la conquête du Nouveau Monde datent de là ! et la richesse confisquée aux expulsés est une malédiction. Dans la lutte contre la culture de l'autre, la culture du destructeur périt elle aussi, tandis que la persécution d'une minorité ethnique peut amener la perte des libertés de la majorité. » (p. 256)****

[6] Rabbi Abraham Zacuto, The book of Lineage or Sefer Yohassin, Translated and Edited by Israel Shamir, Zacuto Foundation, 2005.

Să mă ierte cinstiții compatrioți că nu am tradus în românește acest text de mare importanță. Uitasem că de când Brucan a dat voie la limbi (străine) ai noștri ca brazilii au abandonat total (și) franceza, “optînd” (numai) pentru engleză, de parcă în capul lor tricoloritic nu încăpea decât o singură altă- limbă, astfel împărțind lumea, disjunctiv (sic), prin celebrul tic-mental: *sau*. Fiindcă ei nu cunosc decât “alegerea între A și B” (altfel-explicata “între ciumă și holeră”, înlocuind-o cu A *sau* B, cum au raționat cu curu’ directorii de conștiință români - Manolescu, Liiceanu, Pleșu, Blandiana, Adameșteanu, Patapievici - înaintea ultimului mandat al lui Iliescu, cel devenit, prin megafonul lui Shafir: “barajul în calea fascismului și dictaturii” - citește: Vadim Tudor!).

Așadar: să nu citească textul de mai sus, fiind scris într-o limbă necunoscută lor, chiar uitată cu program. Nu vor pierde nimic, ba își vor păzi pepenii, vor câștiga stima responsabililor de bloc, bașca cea a holocaustologilor pretutindenari pentru fapta înalt intelectuală de a nu citi ceea ce nu este abject-corect - pe timpul meu se spunea: “corăspunzător pe linie”. Când vreun încurcă-treburii îl va întreba de ce nu a făcut-o, va răspunde în șoaptă, privind spăriet în jur, să se asigure că nu-l aude vreun tovarăș “malsin”, turnătorul evreu în Spania ocupată de arabi - un fel de H. Zalis etern - ba mai grav: niscăi *goi*, slugi zeloase ale evreilor, precum N. Manolescu, H. Gârbea și alte Marte Petrele: «Adică să mă sinucid, eu cu mâna mea?»...

Joi 3 mai 2007

Veștile bune dinspre editoare ar fi trebuit să mă liniștească. Da, m-au tranchilizat pe mine, cel în stare de trezie, nu și pe cel dormind. Mă tem că niciodată nu voi găsi pace în somn: fie că (în somn, în vis) mă simt amenințat, pândit, fugărit, fie că sunt conștient că, dacă mă voi trezi, voi cădea în realitatea grea, groasă, mâloasă, murdară...

Aseară am așteptat ca pe un meci de fotbal duelul Nicolas Sarkozy - Ségolène Royal. Desiluzie. Comentatorii însă au găsit că amândoi au fost buni, că “Ségo” a fost mai convingătoare decât celălalt.

Da, domnule. Din această pricină pe la mijlocul dezbaterii mi-am făcut de lucru la bucătărie, ba chiar pe balcon, unde am udat florile, în miez de noapte.

Pen-că... politicienii, ei practică utopia... rezemată pe real. Eu, când mă utopizez, declar deschis că *imaginez*. Or ei, spre deosebire de mine, *promit*. Față cu un utopist, dacă ai umor, dacă ești băiat-bun, intri în joc, pentru un minut, pentru un sfert de oră și urmărești pe un epigon al lui Campanela, pe un pastisor al lui Jules Verne. Dar față cu un politician (de ce-mi va fi venind să-i zic: “politicianist”?) tocmai pentru că el îți promite luna de pe cer (cea reală) ești înclinat să-l crezi... - apoi inclini să nu-l crezi, fiindcă el însuși mai promisesese - și promisiune se făcuse.

Un utopist este, din punctul de vedere al cititorului, ascultătorului, al spectatorului, un steril, nu va ieși nimic real (concret) din discursul său.

Aseară o eternitate de o oră așteptasem *ceva*. Măcar un strop de... utopie, de nebunie, de poezie. Au venit semne dinspre Segoleana, dar fuseseră și acelea scăpate din promisiunea-reală (cu atât mai mincinoasă), nu din utopia cea inutilă, dar cât de bună pe la inimă. Mă uitam la “moderatori”: Arlette Chabot și Patrick Poivre d’Arvor - aveau amândoi privirile împâclite de plictis, doborâte de somn.

Cred că blazarea mea vine din Caragiale. Prea mult Caragiale face bine pe la om dar face mult rău politicianologiei.

Vineri 4 mai 2007

Îmi îngăduie acest Dumnezeu măcar două-trei zile de pauză, de răsufare, între o lovitură de ciomag după ceafă și o găleată de lături în cap? Nu. Și somnul de după o zi normală - “de excepție” pentru mine - îmi este spurcat de neliniștea: «Azi ce are să mi se mai întâmple?»

De ieri înot în alt coșmar - real. Nici nu mă mai întreb ce are Dumnezeu acela cu mine, de nu mă lasă să răsufliu.

Nu îl notez aici. S-ar înțelege că mă plâng mereu, mereu, ca să provoc compasiunea, mila. Vorba celuia: «Nu mă plâng - dar zic...»

Mircea Stănescu îmi trimite un articol de Liviu Ioan Stoiciu, apărut în *Argeș*, martie 2007; aleg doar pasajul care mă privește:

“P.S. Pâna unde s-a ajuns cu oportunismul postcomunist al scriitorilor? Judecați singuri, va voi da o pilda. Am aflat înainte sa scriu aceste rânduri, stupefiat și revoltat, ca incomodul Paul Goma (ramas același extraordinar luptator moral în plan politic fli civic, nerepus în drepturi de regimurile postcomuniste), ținut la index de actualul președinte al U.S.R., face victime și indirect. Profesoara Elvira Iliescu din Constanta, semnatura cu prestigiu moral asigurat dup? Revoluție, recomandata sa între în Uniunea Scriitorilor din România-U.S.R. de catre Monica Lovinescu, Gheorghe Grigurcu și Nicolae Florescu, cunoscuta prin textele sale de atitudine în reviste literare, autoare a cinci cărți (din care una scrisa în samizdat, pamfletara, anticeaușista, scoasa dupa Revoluție de Doina Uricariu), n-a fost primita în U.S.R. deoarece a publicat o carte intitulata „Paul Goma – 70”! Ați citit bine, scriitoarei Elvira Iliescu i-a fost respins dosarul de intrare în U.S.R., în februarie 2007, de catre Comisia de validare deoarece a publicat și volumul “Paul Goma – 70”! Și cine credeți ca a înfierat-o primul în aceasta comisie? Un critic acuzat de ieșeni ca a colaborat cu Securitatea. Este condamnabila demisia morala la scriitorul român!” (...)

Ce păcat că LIS nu a scris numele lui Al. Dobrescu; nici adausul: în aprilie 1977 (în timp ce eu eram arestat, iar scriitorii-colegi mă excludeau din Uniune), printre lătrătorii care mă acuzau în presă de “trădare de patrie și lipsă de talent” se afla și acest etern căcățel: Al. Dobrescu!

Sâmbătă 5 mai 2007

Ieri: zi torturată, torturantă. Eu fiind cel torturat - pe degeaba, fiindcă nu am putut stabili comunicarea între cel din dreapta și cel din stânga. Rezultatul: am pierdut o săptămână din transportul spre Paris al cărților, cărțile nu au fost ridicate din depozit, cine știe când am să-mi văd, pipăi, aduimec volumele apărute...

Strâng din dinți, neputincios.

De : dculcer@asymetria.org

Objet : Esther Benbassa : « Au Moyen Age la condition des Juifs

était plus enviable que celle des serfs »

Date : 5 mai 2007 22:10:52 HAEC

À : societatea_de_maine@yahoogroupes.fr

Esther Benbassa : « Au Moyen Age la condition des Juifs était plus enviable que celle des serfs »

par Ian Hamel <<http://oumma.com/spip.php?auteur814>>

<<http://oumma.com/spip.php?auteur814>> jeudi 26 avril 2007

A l'ère de la pensée mâchée et des livres griffonnés en quelques semaines, le dernier essai d'Esther Benbassa, « La souffrance comme identité » (*), arrive comme une bouffée d'air pur. Ainsi, il y aurait encore des intellectuels en France ! Mieux, des intellectuels courageux. Carcette enquête aussi brillante qu'audacieuse va faire grincer des milliers de mâchoires. Dans sa conclusion, intitulée « Le droit à l'oubli », **Esther Benbassa, titulaire d'une chaire d'histoire du judaïsme moderne, écrit que l'extermination des Juifs n'est devenue "Holocauste" que dans les années 1970 », ajoutant « Dans le même temps, on assistait à son idéologisation et à sa récupération à des fins politiques par un Israël désireux de justifier ses nouvelles frontières après la guerre des Six-Jours, et surtout après l'arrivée du Likoud au pouvoir en 1977. »**

Esther Benbassa, Prix Françoise Seligmann contre le racisme, l'injustice et l'intolérance, **prend le risque de démonter le processus historique qui a conduit à faire de la souffrance le ciment de l'identité juive.** Le problème, c'est que confronter à un ouvrage aussi dense que « La souffrance comme identité », le journaliste peine à en faire un compte-rendu exhaustif. J'ai donc fait le choix de n'aborder qu'une fraction de chapitre, celui consacré à la condition des Juifs au Moyen Age. Ne les a-t-on pas systématiquement décrits comme passifs, persécutés, conduits comme des moutons à l'abattoir, et subissant une chaîne ininterrompue de souffrances ? La directrice d'études à l'Ecole pratique des hautes études, ne décrit pas, bien évidemment, une vallée de miel et des ciels sans nuages. Esther Benbassa ne nie nullement les « ghettos », les conversions forcées, les massacres.

Toutefois, « la condition des Juifs resta longtemps plus enviable que celle des serfs, ne serait-ce que par la relative mobilité dont ils jouissaient, pouvant aller d'un seigneur à l'autre. Ils n'étaient pas non plus la seule minorité du Moyen Age. En monde chrétien, les musulmans portaient à l'instar des Juifs des signes distinctifs les différenciant

de la majorité dominante», écrit l'historienne. **Certes, les Juifs ont souffert de mépris, mais ils formaient une minorité relativement privilégiée là où ils étaient tolérés.** De plus, n'étant pas astreints au service militaire, les Juifs n'ont pas été décimés par les guerres. **Esther Benbassa rappelle que la «prétendue passivité juive » n'est absolument pas confirmée par la recherche historique.**

Bien au contraire, les Juifs faisaient valoir leur utilité économique auprès des souverains et des seigneurs et bénéficiaient en contrepartie de privilèges leur accordant une relative autonomie. Car, « comment expliquer la longue survie des Juifs sans songer aux stratégies politiques auxquelles ils eurent recours ? », interroge l'auteur de « La souffrance comme identité ». Les Juifs exerçaient des métiers comme ceux de collecteurs d'impôts ou de conseillers administratifs. D'une part, ils étaient nécessairement associés au pouvoir en place. D'autre part, ils étaient perçus comme une fraction opulente de la société. Ne pouvant posséder de terres, les Juifs « étaient surtout riches en or et leurs biens étaient aisés à transporter ».

Résultat, en cas de soulèvements populaires, la minorité juive devenait la cible naturelle des révoltes. « Ils servaient de dérivatif et de réceptacle aux haines et aux frustrations accumulées, de sorte de soupape de sécurité dans les sociétés de l'époque », écrit Esther Benbassa. Si les Juifs devenaient les victimes toutes désignées en périodes troublées, ils n'étaient PAS les seuls. **L'histoire retient que Philippe le Bel, roi de France, confisque les biens des Juifs et les expulse en 1306, mais oublie de rappeler que le souverain, qui cherchait par tous les moyens à remplir ses caisses, réserve le même sort aux Lombards, expulsés en 1311. Et que dire des tourments infligés aux Templiers, soumis à des emprunts forcés avant de finir sur le bûcher ?**

Les massacres de 1648-1649 en Pologne et en Ukraine, consécutifs à la rébellion cosaque, sont considérés comme le plus grand désastre ayant frappé le monde ashkénaze (les Juifs d'Europe de culture et de langue yiddish) avant la période moderne. Or, révèle la directrice d'études à l'Ecole pratique des hautes études, **« il s'agit d'une réalité politique qui a touché aussi bien les Polonais chrétiens que la population juive, l'événement a été transformé en histoire souffrante juive par excellence ».**

Rappelons qu'au Moyen Age, l'Eglise catholique ne visait pas à la destruction des Juifs. Alors qu'elle ne mettait pas de gants pour se débarrasser des minorités religieuses, comme les Albigeois, exterminés jusqu'au dernier. **Même s'ils étaient regardés comme des hérétiques, les Juifs se trouvaient au-dessus de la juridiction de l'Inquisition.**

[Torquemada étant lui-même un converso]

Peut-on restituer une vision moins dramatique du sort des Juifs au Moyen Age, quand on connaît le climat d'intolérance qui règne actuellement en France ? Peut-on donner aux lecteurs une vision moins « lacrymale » de l'histoire des Juifs, qui ne se limiterait pas à une succession de catastrophes? « Quand on prend des risques, il faut s'appuyer sur des bases solides. J'ai travaillé cinq ans sur ce livre, je suis remonté jusqu'aux textes fondamentaux des religions », souligne Esther Benbassa. Régis Debray, dans « Le Nouvel Observateur », ou Jérôme Cordelier, dans « Le Point », ont déjà salué la sortie de cet essai courageux.

Le livre « **La souffrance comme identité** » nous fait toucher du doigt non seulement cette posture, mais aussi cette idéologie victimaire: tout le monde en veut aux Juifs. Certains défenseurs de l'Etat d'Israël tentent alors de justifier leurs choix politiques - même les plus critiquables - en s'appuyant sur ce monopole victimaire, qui permet de culpabiliser, sinon de discréditer, tout contradicteur. « La figure de l'Israélien agresseur des Palestiniens est atténuée par celle du Juif victime », commente Esther Benbassa. Y compris durant la guerre du Liban en 2006, alors que l'Etat d'Israël jouit d'une suprématie militaire sur tous ses voisins.

(*) Esther Benbassa, « La souffrance comme identité », Editions Fayard, 253 pages.

Nu am tradus în românește nici cronică la cartea Estherei Benbassa. Această Doamnă-din-Salonic nu se desminte. Ea scrie *istorie*, nu fabrică mitologie, așa că iată: sioniștii isterici și holocaustologii analfabetnici vor porni o nouă campanie împotriva “curvei arabilor”, “cea care pretinde cu nerușinare că Armenii au fost masacrați de Turci”, mai grav: “că Evreii i-ar fi persecutat pe Palestinienii care supseseră laptele terorismului de la sânul mamei lor...” - am adaptat “definiția Polonezul antisemit”.

Desigur, regret că apărînd cartea - și ce bine-frumos sună titlul: **Suferința ca identitate** - după tipărirea **Săptămânii Roșii**, 2007, nu am putut să mă sprijin pe măcar două-trei citate, din aceea, toate esențiale.

Deși am subliniat câteva afirmații ale sale voi încera să le repet, eu, ca un elev silitor. Și pentru că însumi “atinsesem” unele tabu-uri: Departe de a fi rămas pasivi în momentele grele, evreii

s-au apărat, iar când au atacat au făcut-o cu o brutalitate extremă și, cu o expresie consacrată: “nu au făcut prizonieri”, potrivit poruncilor lui Adonai cel din Ieșirea și din Cartea lui Ioshua; în Spania cucerită de arabi nu au fost deloc tratați ca sclavi sau sclavi liberați, ci ca partea cea mai activă - și mai nemiloasă - a auxiliarilor împotriva “necredincioșilor” (nemusulmanii), iar după Reconquista cei care nu se ilustraseră prin persecuții împotriva creștinilor au rămas pe loc și s-au pus (pe loc!) în slujba catolicilor, pentru persecutarea “necredincioșilor” necreștini. Inchiziția nu avea autoritatea juridică asupra evreilor - dar și convertindu-se, unii dintre ei, “malsinii”: informatorii, denunțatorii, turnătorii sub arabi, au continuat aceeași apucătură devenită meserie și sub creștini, devenind feroci inchizitori ca Torquemada, evreu convertit...

În fine, **plasarea nașterii “Holocaustului” în anii 1970.**

Luni 7 mai 2007

Ieri au fost alegerile. A câștigat confortabil Sarkozy.

Și faza finală a fost de laudă: prin participare, prin neînfruntarea violentă a taberelor - până vineri seara.

În familie: Filip se temea ca are să câștige Ségolène; Ana credea ca Sarko va fi învingător, însă cu puțin: 50,5% la 49,5%. Eu am ținut-o pe a mea și am avansat: Sarko: 53%.

Întâmplător așa a fost.

Nu mă laud, nu mă vaiet. De la bun început nici unul nu mi s-au lipit de inimă (eu cu inima votez, chiar dacă nu am drept de vot). Nici Bayrou. Peisajul politic francez mi s-a părut a fi o chestie mai la Vest de Est, românească (exagerez, însă numai realitatea): nici unul nu merită să te investești în el. Însă, am mai notat: în ultimele două săptămâni, deci înainte și de primul tur, aceștia doi mi-au devenit, dacă nu simpatici - atâta mai lipsea! -, atunci potabili: atât prin programul propus cât și prin maniera în care și-l apărau. Rămăsese însă, din inițiala neîncredere modul uleios în care Sarko *nu* răspundea cu agresivitate agresivității Ségolènei, iar ei însăși chiar această agresivitate pe care o bănuiam deliberată, pentru a-l scoate din fire pe celălalt. Însă după dezbatere opinia despre amândoi a evoluat: iezuitismul lui Sarko, reaua-credință a

Ségolènei se manifestaseră, totuși, într-o atmosferă de politețe, de respect, de civilitate.

Celebrul - deja mondialmente - surâs al Ségolènei m-a descumpănit în minutele dinainte de anunțarea rezultatului final. Mă întrebam: dacă de astă dată nu mai ascunde nimic, ci exprimă o realitate: victoria ei? - candidații, ca și cei din staffuri cunoșteau “situațiunea” cu cel puțin o oră înaintea muritorilor votatori? Dacă învinge Ségolène? M-a descumpănit, dar nu m-a îngrijorat: pentru mine, pentru familia mea dreapta nu a fost “mai bine” decât stânga. Dacă ar fi să număr pe degete, sub odiosul Mitterrand, am fost mai prețuit decât sub Giscard: socialistul m-a invitat de două ori la Elysées, o dată la un 14 iulie; în urma tentativelor de asasinat, ținte fiind Tănase și eu, și-a anulat vizita în România; Mme Mitterrand, chiar dacă nu mi-a făcut mie, direct, nici un bine, la rugămintea mea, s-a ocupat de Iorgulescu. Lang m-a invitat la mai multe reuniuni internaționale, la Sărbătorirea Bicentenarului, m-a făcut, fără să fi cerut, cavaler al Literelor încă de prin... (am uitat, nici nu mai găsesc diploma), iar când au fost încetățeniți Kundera și Cortazar insistase să cer și eu cetățenia franceză, aș fi primit-o pe loc... Însă de cum a venit Chirac, poliția a început să ne aresteze pentru manifestațiile din fața Ambasadei române...

Înapoi la surâsul Ségolènei. A fost tot timpul, tot timpul: luminos. Femeie de-ai fi fost, tot te-ar fi cuprins, învăluit, fermecat. Uluitor - nu doar eu am observat, ci și comentatorii de la televiziune și invitații lor, mai ales sarkoziștii : zâmbetul i s-a păstrat și după anunțarea rezultatului - cine și l-ar fi păstrat după o înfrângere, totuși, severă?

Cum se explică? Se explică : 1) prin faptul ca Ségolène cunoștea rezultatul și... și l-a păstrat (surâsul), după; 2) are mai multe coaie decât un bărbat (mi-l aduc aminte pe Jospin, descompus după anunțarea rezultatului primului tur din prezidențialele precedente); 3) se “ajutase” cu niscai produse euforizante, Ana i-a zis: “zglobulină” - nu am întrebat-o de unde a scos cuvântul, l-a inventat sau îl auzise?; eu, scriitor realist și tradiționalist, i-am zis: “bromoval”: cu așa ceva se... zglobulise mama în noiembrie 1958, când mă interceptase la Sighișoara, în trenul care mă ducea de la Gherla spre domiciliul obligatoriu...- deși acela este un calmant

până la tâmpizare, nu euforizant.

Nu am mai văzut-o pe Ségolène la o oră-două după anunțarea rezultatului (mărturisesc: pe la orele zece m-am culcat...), dar ce importanță mai are? Această femeie a luptat mai întâi cu elefanții din partidul ei: cu Strauss-Kahn, cu Fabius, aceștia o atacaseră cu o ferocitate (și cu o disperare de amenințați la tron), chiar cu “companionu”-său, Hollande - în fine cu ideologia marxistă în care stăteau la murat de la începuturi socialiștii. Se știa atunci, în 1981, se știe mai bine acum: “victoria” lui Mitterrand s-a datorat campaniei organizate împotriva lui Giscard d’Estaing în chestiunea diamantelor lui Bokkassa, de către *Le Canard enchainé* - total inventată, însă bietul Giscard nu s-a putut apăra, în asemenea cazuri nu te poți apăra. Nu mă preocupă nici cât negru sub unghie destinul partidului socialist francez, mă interesează că, chiar dacă a pierdut prezidențialele și chiar dacă nu va câștiga nici legislativele socialista Royal (sic) a fost cea care a dat șuturi în cur, mai puțin “dreptei”, cât stângii puturoase, mincinoase - și îmbuibate (“la gauche caviar”). Cum sunt atras totdeauna de cei care pierd, țin cu Ségolène, mai ales că din punct de vedere politic ea nu mai poate face rău Franței cu ideile cretine socializante, ca “35” ore, pe care l-a apărat în campanie, dar și cu cele împotriva cărora se exprimase (tineretul, infractorii) și care i-ar fi fost repuse pe tapet de către “elefanți”.

Marti 8 mai 2007

Mă tem că Sarkozy a comis a doua gafă (de țoapă, el, aristocratul ungar - ioi, ioi!): după interminabilele ore la restaurantul “Le Fouquet’s” - după anunțarea rezultatului și înainte de “încoronarea” din Piața Concorde, ieri s-a cărat undeva, să se odihnească, în familie.

S-a aflat unde: pe un yacht, undeva, în apele Maltei...

Sigur, sigur, noul președinte are dreptul la odihnă după o campanie istovitoare, însă băiatul Nicolas se dovedește a fi așa cum îl intuisem eu (în gând), iar în public adversarii săi politici, nu aristocrați francezi, dar din dinastii de evrei îmbogățiți: Fabius, Strauss-Kahn, chiar dacă aceștia nu îl etichetau cu potrivitul termen românesc : “țoapă”, lăsându-l pe mascul la feminin..., ci cu echiva-

lentul “prost crescut”, potrivit ca o mănușă. Mai știi: aceasta va fi marca aristocrației maghiare: proasta-creștere; membrii ei se arătau a fi buni, utili numai atunci când, călare, ca mercenari, dădeau iama-n dușmanii stăpânului - dar dacă nu știau să-și ștergă mucii, iar cu “personalul” curții se purtau “à la hussarde” (de la *husar*)..., în traducere: bădăran, grosolan, brutal, neam-prost.

Mai știi? Poate că de un asemenea tratament au nevoie francezii pentru a redeveni francezi : *à la hussarde*...

Miercuri 9 mai 2007

Iarăși o noapte grea. Va trebui să o rog pe Sabourina să mă recomande unui serviciu specializat în vederea... reparării șandramalei corpului trupesc al sufletului meu ostenit.

Îmi semnaleză Flori Stănescu un text în *Ziua* din 4 mai:

Problema domnului Goma

Ioan GROSAN

Acum catva timp am citit in "Jurnalul literar", daca nu ma-nseala memoria, un text al d-lui Goma in care Domnia-Sa isi imagineaza ca un grup de amici literari, printre care imi face onoarea sa ma introduca si pe mine, ar "glumi" macabru pe seama dumisale, cu replici de genul "Cum, dom'le, mai traieste Paul Goma?!" Il asigur pe autorul "Patimilor dupa Pitesti" ca nu-mi sta-n fire sa fac astfel de "glumite" nici pe seama dusmanilor mei (pe care, de altfel, nici nu-i prea am), daramite pe seama Domniei Sale; dimpotriva, port un straniu respect personalitatii de opozant-disident-opozant al regimului comunist, admir doua dintre cartile sale, "Din calidor" (foarte buna) si "Ostinato" (buna) si incapatanarea cu care nu se sfieste sa proclame adevaruri incomode pentru multi, inclusiv in "Saptamana rosie".

Problema e ca daca, din diverse motive (fiindca esti prieten cu Breban si cu Tepeneag, de pilda), ai apucat sa fii trecut pe una din listele negre ale Domniei Sale, nu te mai spala zece ape si nu te mai scot de acolo nici dracii. Iar problema d-lui Goma e ca in frenezia sa de a-si dovedi dreptatea si convinge pe toata lumea de adevarurile proprii, nu mai ia seama in cine, cu un ciomag (imaginar, desigur) loveste, producand mari pagube colaterale. Astfel incat ai senzatia ca dreptatea si adevarurile sale (unele incontestabile) proclamate umbla cu capul spart.

Pot sa-mi inchipui cu usurinta si cu deliciu urmatoarea secventa:

daca "prin abstract" (vorba tovarasului Ceausescu), Paul Goma ar trai un "roman intim" cu Naomi Campbell, iar aceasta, intr-un moment tandru i-ar susura in ureche niste nume (Liiceanu, Plesu, Manolescu, Breban...), prozatorul ar scoate-o imediat cu suturi din pat si din hotel. Pai nu-i pacat?!

Vineri 11 mai 2007

Zile grele: timp împărțit între re-lucrul la **Adameva** (bunișoară carte, chiar așa, dezlânată), analize - nu le-am terminat - și puținele bucurii domestice.

Se pare că a început imprimarea **Jurnalului 2006**.

Am reluat legătura cu Sergiu Grossu. M-am bucurat.

Sâmbătă 12 mai 2007

Idee fixă: să pot edita și **Ostinato, Gherla-Lătești, Adameva**. Dimpreună ar costa în jur de 3 000 euro. Dar cum, de unde? Nu s-au adunat nici pentru **Jurnal 2006**. Iar cu Lotăria: slabă nădejde.

Duminică 13 mai 2007

Azi se fac mulți ani - 41 - de când ne-am cunoscut.

Luni 14 mai 2007

Început de săptămână tensionat, cu draci. Sper ca spre prânz să se mai lumineze cerul.

D-na Lupu m-a anunțat ca **Jurnal 2006** este gata.

I-am scris lui Jean Dumitrașcu în chestiunea finanțării tipăririi unor cărți. Dimpreună cu primarul Pendiuc s-a aratat de acord. Urmează sa stabilească amănuntele "tehnice" cu D-na Lupu. Mai știi? Poate că îmi voi putea satisface într-o oarecare măsură dorința de a-mi edita cărțile - fie și în câte 500 exemplare.

Marti 15 mai 2007

Pentru fragmentul de mai jos interviul lui Ovidiu Nimigean dat *Suplimentului de cultura* a fost interzis. Ia nu mai faceți pe tâmpiții, tovarăși ingineri scriitoriculturiști, punînd întrebările voastre năuco-ticăloase: «Da' de ce?»

“Situția lui Paul Goma, în schimb, s-a deteriorat continuu, spre rușinea, în primul rînd, a breslei scriitoricești. Bătaia de joc pe care o suportă Paul Goma e o ofensă pentru orice om cu obraz din țara asta. Rezumat: scriitorului care și-a păstrat verticalitatea sub comuniști (și nu renunță la ea nici acum), suportînd consecințele (cîteva: interzicerea semnăturii, închisoarea, presiunile Securității și ale prelungirilor ei post-ceaușiste, eliminarea din URSS în timp ce era arestat și nereprimirea după '89, agresiunile psihice și fizice – adică pumni în cap și picioare-n cur, la propriu, d-le ambasador UNESCO – , expulzarea din țară; asta în timp ce mulți dintre baronii de opinie și din ofuscații ghiftuiți de azi se dădeau în bărci ba cu Secu, ba cu Nicu, ba cu Gogu Rădulescu, ba cu Dumitru Popescu – ‘Mnedzău, ba cu tov. Burtică, ba cu g-ralul Pleșiță...) – unui asemenea scriitor i se refuză, în 2007, cel puțin două reparații ce-ar fi trebuit să se înțeleagă de la sine încă de la începutul lui 1990: reacordarea cetățeniei (cu drepturile și compensațiile aferente) și publicarea la o editură de prim rang. Întîia reparație cade în sarcina instituțiilor statului. Goma a făcut deja suficiente demersuri. Deocamdată l-a pomenit presedintele Băsescu (de cîteva zile, presedintele suspendat prin puci parlamentar), întrerupt de fluierașii lui Vadim Tudor. Dar ceva concret nu s-a rezolvat. A doua – și cea mai importantă - le rămîne oamenilor de decizie de la marile edituri: Silviu Lupescu, Gabriel Liiceanu, Eugen Simion, cel care coordonează “Pleiada” românească de la “Univers enciclopedic”. O serie de autor “Goma” la “Polirom”, “Humanitas” sau “Univers enciclopedic” ar însemna un gest de normalitate. Pînă la urmă, el va fi făcut, viitorimea nu va fi atît de nătîngă, încît să perpetueze marginalizarea unui autor de importanța literară și morală a lui Paul Goma. Trist și anormal este că, iată, după aproape 20 de ani de postcomunism, musca de pe căciulile literaților noștri cu funcții și influență trage în cumpănă mai greu decît bunul simț.

Reproșurile ce i se aduc lui Goma slujesc o cenzură ipocrită, fariseică, pro domo. Impresia – ca să fac pe naivul – este că Paul Goma stîrnește aversiuni nu “pentru că-i înjură pe toți”, ci pentru că are drep-

tate. Păstrînd proporțiile, Goma e de recunoscut în portretul pe care N. Steinhardt i-l creionează unui profet neclintit: "... nu recurge niciodată la parafraze, la ocolișuri. Nu se înduplecă, nu se lasă cucerit, ademenit, îmbrobodit, speriat, mituit. Amenințările ori măgulelele puterii îl lasă stană de piatră. Prea puțin îi pasă. Distinge net între bine și rău, pe unul ca el nu-l poți prosti ori amăgi cu discursuri ticluite și cu scorniri; crede ce vede cu ochii, nu ce i se spune, osîndește răul, îi stă împotriva cu fapta, nu se face că nu-l ia în seamă..." Cînd lumea literară de la noi va trece testul Goma va fi un semn că am depășit o lungă perioadă de mici și mari complicități. Mie, unuia, îmi va cădea greu apelativul de "scriitor român" cît Paul Goma va rămîne ostracizat. Știu prea bine că abia cu "scrisurile" sale, bune-rele, cum or fi, literatura română contemporană își regăsește locul – ce părea pierdut – printre vertebrele. (Ar mai fi și o a treia reparație, a criticii, sine ira et studio, dar teamă îmi este că va întîrzia și aceasta pînă cînd scena dominată de "adlerieni" prinși în jocuri de putere și de interese va fi ocupată de "lévinasieni" și "gadamerieni" dedicați operei...)

Chiar așa: Da' de ce? - a fost interzis, nu doar pasajul mai sus-citat, ci întreg interviul? Ca să se învețe minte cei care vor mai mișca în front și vor pomeni numele odios al meu, cînd există o circulară, o HCM, o Lege: Goma nu exista - fiindcă așa au decretat "împroșcații", în frunte cu Monica Lovinescu; editorii distrugători de carte, ca Liiceanu; mutilatori de volume ca nesfârșitul intelectual Lupescu; lingăii puterii de după 1989 ca Manolescu; organizatori de campanii de lichidare a celor care au nerușinarea să spună adevărul, vezi-o pe Adameșteanu - aceștia precum și puradeii literatorioți vînzînd adevărul pentru un blid de... pensie, de ediție, de concediu la Neptun, ca slugile prin vocație ca misticul D.C. Mihăilescu, apoi Alex Ștefănescu, Al. Dobrescu, ce să mai spun de *goii* lătrînd în cor la cel arătat de câte un turnător-șef: «Antisemitule!»: inevitabilul Manolescu, Gârbea, Caius, Marta Petreu, Gabriel Andreescu, Lefter, Carmen Mușat, Simonca, Laszlo, Pecican, Cistelecan și alți paznici ai moralității carpato-danubiene.

S-a ars și Nimigean, călcînd consemnul: "Despre Goma nu se vorbește - Goma nu există în Românică".

Se lungeste lista "pedepsiților" pentru... complicitate cu Goma. Prin 1992, la *Familia*, Florin Ardelean a fost prelucrat,

izolat, în cele din urmă silit să plece din cauza “prieteniei cu Goma”, printre cei mai virulenți critici fiind Simuț și “blândul Chirilă”, sprijiniți de colaboratorii de marcă ai revistei: Balotă, Blandiana, Marino. Cu atât mai păcătos era în ochii colegilor Ardelean, cu cât din inițiativa lui fusese creată “Biblioteca Familia” în care a fost editată, în 1993 **Culoarea curcubeului** - adevărata ediție, după ce Liiceanu o distrusese pe cea încredințată lui, în 1990 - atrăgându-i în această acțiune subversivă și pe Traian Ștef și pe Tiberiu Ciorbea; apoi a recidivat: în 1995 a editat, împreună cu Laszlo Alexandru **Scrisori întredeschise - singur împotriva lor**.

După o prietenie de aproape un deceniu, “victimă colaterală a lui Goma” a căzut Laszlo Alexandru. Intr-o scrisoare i-am luat apărarea față de Virgil Podoabă, rezultatul fiind: Laszlo nu a avut de câștigat după intervenția mea, iar eu am devenit... mai puțin credibil, tocmai pentru că apăraseram, nu un principiu, cum îmi imaginam, ci un... individ arivist, veninos etc etc... Fiindcă nu voi mai avea prilejul să vorbesc despre Laszlo: din motive pe care nu le-am pătruns, el s-a mutat în tabăra holocaustologilor, devenind *goi*-ul cel mai acerb în atacarea “antisemitului Goma”... Ceea ce nu m-a făcut să-mi schimb opinia exprimată în corespondența cu Podoabă.

Spre deosebire de Laszlo, “prietenui Cistelean” nu a explicat niciodată de ce s-a desprietenit (presiunile asupra lui?, amenințările cu dispariția revistei *Vatra*, pentru că publicase “Săptămâna Roșie”, “articolul antisemit” - așa îi zicea R. Ioanid în atacul său din *Observatorul Cultural* al lui Lefter și al Mușatei Carmen), până a se alătura corului antisemitizatorilor lui Liviu Ioan Stoiciu, la ședința Consiliului Uniunii Scriitorilor din 1995.

S-a ajuns la pedepsirea lui Liviu Ioan Stoiciu pentru “crima” de a fi publicat un fragment din **Jurnal 2005**: taxat: “antisemit” de către... antisemitul Manolescu, de valetul său Gârbea, socotitorul cuvântului *evreii*, de 125 ori în textul integral aflat pe internet - și alte analfabetisme - de pildă; Goma era antisemit, pentru ca articulse *evreii*, nu scrisese abject-corect: “unii evrei” și mai cu seamă (era antisemit Goma cu pricina) fiindcă afirmase că Israelul este un stat xenofob, rasist, practicînd apartheidul - și mai ales terorismul-de-stat-și-de-partid împotriva băștinașilor: palestinienii!

Apoi au fost pedepsiți Mircea Stanescu și Gabriel Catalan -

întâi dați afară de la CSNAS, apoi ne-primiți de Marius Oprea, măcar tot atât de “experti” cât Cesereanu în Comisia Tismăneanu.

Penultima victimă “colaterală” a mea: Elvira Iliescu: Depunând o cerere administrativă la Uniunea Scriitorilor, a fost refuzată, pe motiv că “*asta-i aia care a scris cartea Goma - 70*”, motiv sonorizat de bătrâna lichea Alexandru Dobrescu de la Iași, unul dintre cei care, în aprilie 1977, pe când eram arestat a scris negru pe alb că Goma este un trădător de țară și nu are nici un talent.

Iar acum O. Nimigean... Ce fac în cazuri din acestea: îmi cer iertare victimelor pentru că, din cauza mea au de pățimit? Am făcut-o, îndoit: de ce mi-aș cere iertare celor care au avut un comportament normal? De ce: fiindcă sunt români.

Miercuri 16 mai 2007

“Prietenul meu, Zdrenghea” de la Pașapoarte... *Jurnalul Național* din 15 mai 2007 publică un interviu luat de Toma Roman jr. lui Voicu Zdrenghea: “Ceașescu voia scuze de la Paul Goma”.

Să-și fi schimbat Zdrenghea - după “Revoluție”... prenumele? În documentele pe care le-am publicat în **Culoarea curcubeului**, Polirom, la pagina 500 maiorul Zdrenghea apare ca “Victor”...

Reproduc pasajele care mă privesc:

“ (...) Mișcarea Goma v-a prins cât erați pe funcție la pașapoarte...”

“Paul Goma a fost o mare figură și chiar a fost foarte curajos. Deși am avut legături atât cu el cât și cu soția sa Ana Năvodaru, el nu a avut ce să-mi reproșeze în romanele lui. El a fost pus în libertate după cutremurul din martie 1977. Promise o invitație de la Pen-Clubul francez și voia să plece. Într-o dimineață m-am trezit cu el la pașapoarte. L-am primit în birou și a început să critice pe bună dreptate regimul pașapoartelor de atunci. După 20 de minute m-am trezit cu șeful echipei care-l fila că dă buzna și îi reproșează că a venit fără aprobare. Chair dacă eram numai maior și ăla era locotenent colonel, l-am dat afară din birou și i-am spus că tovarășul Goma e în audiență la mine. Goma s-a cam încruntat când l-am făcut „tovarăș” așa că am continuat discuția cu apelativul „prietene”, fiindcă nu-mi venea să-i spun „cetățene”. I-am spus că mi se pare absurd să fie acuzat de nu știu ce comploturi. Proștii voiau să-l acuze de homosexualitate sau de complot cu toată redacția Europei Libere. El era

de o tenacitate deosebită, așa că nu le-a reușit. L-au ținut blocat în țară până în noiembrie.(...)

“De ce n-au încercat să se debaraseze de el mai repede? România semnase convenția de la Helsinki iar el era deja cunoscut în exterior...”

“Ceașescu dorea să obțină de la el o scrisoare olografă prin care Goma să își ceară scuze și să retracteze tot ce a spus și scris. Am văzut chiar atunci Dosarul de Urmărire Informativă al lui Goma. Eram prieten cu maiorul Achim de la Direcția 1, care-l avea în posesie. M-am crucit ce voiau să facă, să-l transforme pe Goma în agent KGB. Era o mobilizare de forțe senzațională. Și Achim râdea de ce-i duce capul pe superiorii lui. Ceașescu avea boală pe Europa Liberă și voia să-l lege pe Goma cu ea. Tot Europa Liberă a fost una din cauzele pentru care m-au luat contra-informațiile la ochi. Emigranții care ajungeau la microfon erau întrebați dacă primesc mită și ziceau, cinstiți, că nu. Unora li s-a părut că asta e o laudă și am devenit suspect”.

“Și nu luați șpagă?”

“Nu. Chiar le spuneam ălor care veneau cu atenții să-și ia înapoi ce-au adus, că le retrag viza. Când au văzut că nu mă prind cu tehnica, mi-au trimis oameni să mă provoace, cu cadouri, ba chiar câteva actrițe, să mă invite la ele acasă. Una dintre ele, Liliana Tomescu, era informatoarea Direcției 3, mi-au trimis-o pe cap. Aceasta îmi cerea audiență spre seară când stăteam peste program, Am avut certitudinea că e a lor, după ce am primit-o într-un week-end împreună cu doamna Conta, soția directorului. Aceasta era nemulțumită că fiul ei voia să se căsătorească cu o elvețiancă. Am spus că nu pot să o ajut. Ne-am luat la revedere. Liliana Tomescu s-a lăudat că a aflat de la mine treaba cu necazul familiei Conta și niște oameni de la Direcția 3 au crezut că eu mă culc cu ea și îi fac confidențe. Mi-au mai plantat un informator, un violonist, despre care știam că e al lor, care voia să-mi dea șpagă o trusă de scule pentru mașină. Era omul generalului Vasile de la contra-informații.” (...)

“Cu Pleșiță am lucrat. Știam că e o brută după ce mi-a zis Goma cum a mâncat bătaie de la el. Eu personal i-am semnat pașaportul lui Goma după ce mi-l ceruse Pleșiță. Acesta i l-a înmânat după ce i-a spus că mâna Securității e lungă. Dealtfel, l-au și trimis pe ofițerul Matei Pavel Haiducu să-i omoare pe Goma și Virgil Tănase, la Paris. Acesta din urmă era un altfel de disident, încă de atunci în anturajul lui Ion Iliescu. Ei se știau de la Timișoara, unde fusese Iliescu secretar cu propaganda. Virgil Tănase scria așa, mai pe lângă direcția oficială. Pe mine m-a chemat generalul Simonis, adjunctul de la pașapoarte și mi-a spus că Tănase e pila lui Burtică, să-i dau pașaport să plece cât mai repede. Cred că el a

fost trimis special de Burtică și poate Ilescu, să facă propagandă anticeaușistă la Radio Paris și Europa Liberă.

(...) “Într-o emisiune televizată, l-ați acuzat pe Corneliu Vadim Tudor că a slujit serviciul de dezinformare al Securității...”

“Ei aveau un asemenea serviciu, iar ca martor [dovadă] că Vadim Tudor le făcea jocul sunt chiar articolele din Săptămâna. A venit la un moment la mine un șef de la dezinformare, însoțit de o colaboratoare a domnilor Barbu și Tudor de la Săptămâna, doamna Adriana Kiseleff. Ea fusese singura româncă primită de Papa din acea perioadă. Ea era folosită de Securitate la dezinformare și pentru a penetra mediile fostelor partide istorice din SUA. Pe numele adevărat o chema Chisăli?ă și fusese secretara scriitorului Cezar Petrescu. Fusese deținută politică, dar, apoi, devenise informatoare. Eugen Barbu și Marga Barbu primeau pașapoarte de la noi, ca când voiau ei. Vadim avea pașaport de serviciu. Să vă zic ceva despre el. Zice și acum că e bun prieten cu Florin Piersic. Ei bine, la un moment dat actorul voia să plece la o șuşanea în Israel cu o tânără actriță, excepțional de frumoasă, de la Bacău, care nu era nevasta lui din acea perioadă, 1977-78. Ana Seles, soția, nu trebuia să afle. Mi-a lăsat o cerere scrisă de acea prietenă, pătată de gălbenuș de ou și ulei, cred că o ascunsese de Ana în cămară. Eu am ascuns cererea, nu voiam necazuri. Asta era vineri, Luni m-a chemat generalul Popescu Romeo, că vrea să vadă cererea. Popescu Romeo aflase de la Vadim că Piersic vrea să își ia amanta cu el. Practic îl vârâse în gura securității, l-a turnat că vrea să-și ia fata cu el.

(...) “Mi-a blocat după 1990, accesul în Societatea Poligraf, fostul ministru de justiție Gavril Iosif Chiuzbaian, fiindcă sediul societății era la sediul Uniunii Juriștilor, unde era președinte asta.

“De ce?”

“Eu am fost primul care a zis despre el că a fost turnător. A fost în grija colonelului Faur, la Direcția 1 a Securității. A făcut poliție politică, m-a turnat chiar pe mine. Îl anchetam pe unul Zamfir, într-un caz celebru în anii 80, crima de la Liceul Mihai Viteazu. Chiuzbaian, care era judecător la Sectorul 6, m-a acuzat că am eliberat o femeie nevinovată ca să mă încurc cu ea. Colonelul Mohora, la care ajunsese nota informativă a lui Chiuzbaian, mi-a arătat-o.”(...)

Cu erorile inerente celor 30 ani trecuți de-atunci, spusele lui Zdrenghea nu contrazic scrisesele mele. Ba chiar mi le întăresc în legătură cu V.C. Tudor, cu Chiuzbaian...

Joi 17 mai 2007

Ieri am primit o invitație stranie pentru un european, dar normală pentru un politician din România?

Iată bilețelul asistentei :

Stimat D-le Goma!

Va trimit alaturat inițiativa legislativa pe care dorim sa o depunem saptamana viitoare la Senat.

Daca aveti comentarii sau propuneri de modificare, va rog frumos sa mi le trimiteti ca sa le putem include si pe ele.

Le asteptam cu drag!

Mulumesc frumos.

Kinga Aneta TRUFAN,
Consilier

M-am înșelat, așteptătoarea-cu-drag este consilier, nu asistent. Iată-l pe consiliat:

Catre Biroul Permanent al Senatului

In conformitate cu prevederile art. 74 si 75 din Constitutia Romaniei si art. 85 alin.(5) din Regulamentul Senatului, va inaintam alaturat, propunerea legislativa pentru modificarea Legii cetateniei romane nr. 21 din 01/03/1991, publicata in Monitorul Oficial, Partea I nr. 44 din 06/03/1991, cu rugamintea de a fi supusa spre dezbateri si adoptare Senatului.

Initiator, Senator Marius Marinescu

Ce inițiază inițiatorul senator? Iată ce:

EXPUNERE DE MOTIVE

Redobandirea cetateniei romane se face in baza Legii nr. 21 din 1991 care stipuleaza la art. 35: "*Fostii cetateni romani care, inainte de data de 22 decembrie 1989, au pierdut cetatenia romana din diferite motive o pot redobandi la cerere, in baza unei declaratii autentificate, in strainatate, la misiunile diplomatice sau oficiile consulare ale Romaniei, iar in tara, la notarul public, chiar daca au alta cetatenie si nu isi stabilesc domiciliul in Romania. Beneficiaza de dispozitiile alin. 1 si cei carora li s-a ridicat cetatenia romana fara voia lor sau din alte motive neimputabile lor, precum si descendentii acestora.*"

Intarziata impardonabil, recunoasterea cetateniei romane pentru aceia carora le-a fost pur si simplu furata, trebuie sa se faca printr-o procedura simplificata. Era de asteptat ca, dupa 1989, printr-o lege speciala cu caracter reparatoriu, statul roman sa recunoasca drepturile acestor persoane si descendentilor lor, iar mai apoi, la autoritatea administrativa sa se faca simple verificari si inregistrari in evidenta populatiei cu eliberarea actelor de identitate.

Potrivit Art. 7 din Constitutia Romaniei si legislatiei in vigoare, statul este obligat sa protejeze minoritatile romanesti din strainatate, sa acorde dreptul de cetatenie celor ce creeaza noi locuri de munca, sa intampine nevoile societatii romanesti de forta de munca.

De asemenea, statul roman poate restitui cetatenia persoanelor care au pierdut-o din motive neimputabile lor. Este impropriu sa li se impuna romanilor carora li s-a retras abuziv cetatenia inainte de decembrie 1989, criteriile de la Art. 8 alin.1 lit.b), c), e) si f) din moment ce prin Constitutie (Art. 5) orice persoana nascuta in Romania are dreptul la cetatenia romana fara nici o alta conditie.

De asemenea si celor nascuti in strainatate trebuie sa li se acorde cetatenie romana, daca ambii parinti sau numai unul dintre ei are cetatenie romana (art.5, lit b, prezenta lege) .

In comparatie cu recomandările Conventiei Europene a Consiliului Europei privind cetatenia, legislatia romaneasca in materie de redobandire a cetateniei este mult prea greoaie, fiind inaccesibila majoritatii cetatenilor.

In acelasi timp, Conventia Europeana privind cetatenia, specifica urmatoarele : fiecare stat parte va facilita redobandirea cetateniei de catre fostii cetateni; solicitarile vor fi prelucrate intr-o perioada rezonabila de timp, *taxele percepute pentru aceasta procedura vor fi rezonabile si nu vor constitui un obstacol pentru aplicanti*, iar deciziile in ceea ce priveste redobandirea cetateniei trebuie sa fie motivate in scris.

Initiator,
Senator Marius Marinescu

Mi se mai trimite, întru documentare:

SENAT CAMERA DEPUTATILOR
LEGE
pentru modificarea Legii cetateniei romane
nr. 21 din 01/03/1991

Parlamentul Romaniei adopta urmatoarea lege :

Articol unic. - Legea cetateniei romane nr. 21 din 01/03/1991, publicata in Monitorul Oficial, Partea I nr. 44 din 06/03/1991, cu modificarile si completarile ulterioare, se modifica dupa cum urmeaza:

Art. 101 se modifica si va avea urmatorul cuprins :

Fostii cetateni romani care inainte de data de 22 decembrie 1989 au pierdut cetatenia romana din motive neimputabile lor sau aceasta cetatenie le-a fost ridicata fara voia lor, precum si descendenti acestora pana la gradul II pot redobandi ori li se poate acorda cetatenia romana, la cerere, cu pastrarea cetateniei straine si stabilirea domiciliului in tara sau cu mentinerea acestuia in strainatate.

Art. 102 se abroga.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din..... cu respectarea art. 76 alin.(2) din Constituția României.

Presedintele Senatului, NICOLAE VACAROIU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din..... cu respectarea art. 76 alin.(2) din Constituția României.

Președintele Camerei Deputaților,

BOGDAN OLTEANU

SENAT CAMERA DEPUTATILOR

LEGE

pentru modificarea Legii cetateniei romane
nr. 21 din 01/03/1991

Parlamentul Romaniei adopta urmatoarea lege :

Articol unic. - Legea cetateniei romane nr. 21 din 01/03/1991, publicata in Monitorul Oficial, Partea I nr. 44 din 06/03/1991, cu modificarile si completarile ulterioare, se modifica dupa cum urmeaza:

Art. 101 se modifica si va avea urmatorul cuprins :

Fostii cetateni romani care inainte de data de 22 decembrie 1989 au pierdut cetatenia romana din motive neimputabile lor sau aceasta cetatenie le-a fost ridicata fara voia lor, precum si descendenti acestora pana la gradul II pot redobandi ori li se poate acorda cetatenia romana, la cerere, cu pastrarea cetateniei straine si stabilirea domiciliului in tara sau cu mentinerea acestuia in strainatate.

Art. 102 se abroga.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din..... cu respectarea art. 76 alin.(2) din Constituția României.

Președintele Senatului, NICOLAE VACAROIU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința

din..... cu respectarea art. 76 alin.(2) din Constituția României.
Președintele Camerei Deputaților, BOGDAN OLTEANU

Am primit, am citit, re-citit. Și acum ce fac? Cine, eu? Eu nu fac nimic. Eu am tot făcut - degeaba. Nu s-a uitat în gura de hârtie a mea nici ditamai Ministrul Justiției tovarășa noastră *procuroare* (așa!) Monica Macovei, nici tovarășul nostru președinte Traian Băsescu. Re-lansarea senatorului dovedește că tovarășul inițiator nu are nici cea mai vagă idee de demersurile mele din anul trecut, 2006, altfel ar fi știut:

- nu fac nici un fel de cerere - când mi s-a furat cetățenia am făcut cerere ca să mi se fure?;

- taxă? tot eu, păgubitul în acești 30 ani de exil?

Așa că nu voi răspunde drăgălașului îndemn al consilierului (în limba română nici *consilier* nu are feminin - care: *consilieră*?).

Mi-a telefonat senatorul Marinescu. Să-i spun dacă a formulat corect inițiativa. Am spus: să nu facă o singura categorie ci trei:

- prima: basarabeni și bucovinenii care, în alta țară, suferă de descetățenire de peste 60 ani:

- a doua: noi, cei dați-afară, cu statut de refugiat politic în Occident;

- în fine, cei care, după multe demersuri, au obținut emigrarea, au obținut (la cerere) cetățenia țării gazdă - aceștia, da, ei au cerut României să-i "libereze" de cetățenia română ("cerere de renunțare"). Acum să facă cerere să li se dea înapoi, căci ei au nevoie...

A rămas sa se mai gândească.

Vineri 18 mai 2007

Wolfowitz, criminal /cu gură de șacal și cu rânjet de hienă autentică, unul din sfetnicii întru război ai lui Bush a... - pardon: și-a dat demisia - de la Banca Mondială, după ce se tânguise, rugase, implorase, scheunase să nu i se facă - tocmai lui! - una ca asta, adică sa fie dat afară! Măgarul! Criminalul! Nu a existat vreo imagine care să ilustreze rugămințile ticălosului de a nu fi alungat dintr-un organism... umanitar, însă din comentarii asta reieșea. Și a reușit

să-i înduplece pe judecătorii săi, să scape doar cu o... demisie. (...)

Marti 22 mai 2007

A doua zi de ieri. Am terminat de pregătit și **Infarct**.

Ce-o să mai... inventez? De ce să inventez, dacă în depozit se află... multe cărți (le-am pierdut socoteala, în jur de șaiszeci), n-am decât să scot și să... le distribuie gratuit, ca și-așa să se tipărească în doar 500 exemplare. (...)

Sâmbătă 26 mai 2007

Nici azi nu aș fi apelat la Jurnal, dacă *Ziua* nu ar fi publicat:

Nr. 3939 de sâmbătă, 26 mai 2007 Dosare Ultrasecrete

“Polemica Antonescu

“O abordare nuanțată a personajului complex și adeseori contradictoriu a fost maresalul Ion Antonescu provoacă replici insalubre din partea unor istorici care par să creadă că au monopol asupra Holocaustului

“Revista "Observator cultural" (nr. 107 din 22-28 martie 2007) a publicat o "replică" semnată de Jean Ancel la articolul "Despre statuia lui Antonescu de la Tel Aviv", publicat în ZIUA de Tesu Solomonovici. "Replică" era de fapt o reacție polemică, de o violență bizară, impanată cu insulte grave la adresa unui autor a cărui singură vină era aceea de a avea o viziune ușor diferită (mai puțin unilaterală) asupra unei perioade tragice din istoria României.

“În introducere, Ancel se plângea că ZIUA îi refuzase "dreptul la replică". Explicația e simplă: articolul lui Tesu Solomonovici nu-l pomenise în nici un fel - nici pe el, nici lucrările sale. Nimic din acest text nu justifică o reacție atât de furibundă și jignitoare la adresa autorului. Cel îndreptățit la "replică" este acum Tesu Solomonovici. "Observatorul Cultural" nu i-a acordat-o, cu toate că a găzduit în paginile sale un adevărat atac la persoană. O facem noi“.

Intertitlurile aparțin redacției. Miruna MUNTEANU

“Destine diferite, opinii diferite

“Nu pun în discuție competența lui Jean Ancel sau talentul sau de cercetător al istoriei Holocaustului. El însă vrea să-mi interzică dreptul

participării la dezbateri. Ceea ce nu pot să accept. Jean Ancel cunoaște Holocaustul din citite și din auzite, eu l-am trăit pe propria-mi piele. Parte din familia mea a pierit în Transnistria. Tata a fost detinut într-un lagăr. Eu însumi am purtat infamanta "Stea galbenă" - nu multă vreme, pentru că, la intervenția liderului evreu Wilhelm Filderman, mareșalul Antonescu a anulat ordinul. Am trăit în anii prigoanei.

Dar ceea ce simt eu pentru lumea românească diferă de la cer la pamant de indiferența și disprețul afișat de Jean Ancel. Ancel pare să creadă că Holocaustul din România a fost mai îngrozitor decât cel din Germania lui Hitler sau din Ungaria fascistă. Vinovăția o arunca asupra întregului popor român. Zice el, referindu-se la autorii crimelor anti-evreiești: "Nu erau legionari, nu erau ceea ce noi suntem obișnuiți să spunem fasciști. Era birocrația românească, erau funcționari, erau prefecți, erau de obicei absolvenți de facultăți, juristi sau, uneori, învățători. Era vorba de România, România clasică, România dintotdeauna".

Ca să nu fiu acuzat din nou că am "produs" un citat care nu există, îi voi reaminti lui Jean Ancel unde și când a declarat această enormitate: la dezbateri organizate de Centrul Cultural din Ierusalim, cu ocazia apariției cărții sale despre Holocaustul din Transnistria, la data de 9 ianuarie 2004 (întreaga discuție cu istoricul Jean Ancel a fost reprodusă în cartea "Noi întâlniri la Ierusalim", tipărită de Institutul Cultural Român).

Cu asemenea crezuri, nici nu mă mira reputația mizerabilă de care se bucură Jean Ancel în mediile istoricilor români. În ce mă privește, pentru vina de a fi protestat împotriva acestei direcții cultivate de Jean Ancel & Co., am fost și continui să fiu tinta unor "replici" agresive.

Supraviețuitor al Holocaustului, am trăit multe, am văzut multe și am citit multe. În această lungă viață, am scris trei cărți care îmi sunt dragi: "Securitatea și Evreii", "Istoria Holocaustului din România. Transnistria. Transilvania de Nord" și "Istoria Evreilor din România". Toate trei au starnit controverse din varii motive, dar nu e cazul acum să detaliez. Nu m-am erijat niciodată în istoric, ci am subliniat clar că aceste lucrări sunt ale unui ziarist impatimit de tainele istoriei.

"Holocaustul asimetric" și acuzațiile de plagiat

“Acuzația lui Ancel că ar fi plagiat "Raportul Final privind Istoria Holocaustului din România" nu ține seama nici de realitate, nici de regulile buneii cuviințe. După predarea "Raportului Final" președinției României, în cursul unui interviu pe care i l-am luat dlui Ion Iliescu (ulterior publicat în presa română din Israel), i-am marturisit dorința de a publica Raportul, cu atât mai mult cu cât Comisia care l-a întocmit recomandă acest lucru. Cartea se află deja sub tipar când am fost alertat

de telefonul primit de la istoricul Mihail E. Ionescu, unul din viceprezidentii Comisiei Internationale pentru Studierea Holocaustului din Romania, care m-a sfatuit sa nu public Raportul Final, deoarece Ministerul de Externe al Romaniei incheiase deja un aranjament de publicare cu Editura Polirom. Ulterior, am primit din partea unor avocati de la Yad Vashem din Ierusalim o scrisoare in care mi se "interzicea" publicarea lucrarii. Nu inteleg nici pana astazi ce treaba aveau acesti avocati din Ierusalim cu o lucrare intocmita pentru Presedintia Romaniei, platita din banii contribuabililor romani, in interesul tarii, pentru lectura si utilizare publica, si aflata pe site-ul oficial al Presedintiei Romaniei. La interventia si a unui oficial al Ministerului de Externe al Romaniei - care mi-a promis ca-mi va returna cheltuielile de tiparire (bani pe care nu i-am primit niciodata) -, apreciind ca publicarea Raportului la prestigioasa editura "Polirom" e benefica pentru toata lumea, am renuntat. Cum aveam pe masa de lucru propria mea lucrare despre Holocaust, am reprodus, bineinteles intre ghilimele si indicand sursa, conform practicii editoriale, pagini din "Raportul Final".

Unii dintre istoricii titrati ai Holocaustului s-au aratat iritati de aparitia lui Tesu Solomovici in dezbaterea privind Holocaustul, de parca subiectul ar fi mosia lor privata. Am fost acuzat de multe enormitati numai pentru faptul ca mi-am permis sa enunt ca pe teritoriul romanesc a avut loc un "Holocaust asimetric". Am fost si continui sa fiu obsedat de destinul familiei mele: parte din ei, cei traitori in Vechiul Regat, au ramas cu totii in viata, in vreme ce ceilalti, din Basarabia si Transilvania de Nord, au pierit in Transnistria si la Auschwitz. Acesta e sensul sintagmei "Holocaustul asimetric".

Observ cu parere de rau ca Jean Ancel nu este informat de faptul ca am oprit difuzarea cartii care cuprindea lungile citate din "Raportul Final" si am retiparit o alta lucrare intitulata "Istoria Holocaustului din Romania. Transnistria. Transilvania de Nord", cu o coperta de Devis Grebu si ilustratii, dupa parerea mea exceptionale, semnate de Mihaela Schiopu. Din aceasta noua carte au fost eliminate toate paginile preluate (repet, puse intre ghilimele si indicandu-se sursa) din "Raportul Final". Jean Ancel nu a vazut aceasta noua carte a mea, dupa cum nu a vazut nici "Jurnal II. Jurnal indirect" de Mihail Sebastian pentru care, iarasi cu o usurinta revoltatoare, ma acuza de plagiat. Cartea, de la cap la coada, cuprinde selectiuni din publicistica, scrisorile si interviurile lui Sebastian, editorul nu a intervenit in textele sebastianiene, nici nu le-a comentat, acest lucru fiind subliniat apasat in titlul de pe coperta, in prefata semnata de academicianul Eugen Simion si in cuvantul inainte al editorului. E o

carte "100% Sebastian". Dar asta nu-l impiedica pe Jean Ancel sa ma acuze ca... l-am plagiat pe Mihail Sebastian.

"Vina de a fi iubit de Goma"

“Reaua credinta a lui Ancel atinge cele mai urate cote atunci cand se refera la articolul meu "Despre statuia lui Antonescu de la Tel Aviv". E un fel de polita, banuiesc, pe care mi-o plateste pentru indrazneala pe care am avut-o de a formula unele critici la ultima sa carte despre pogromul de la Iasi. Am apreciat documentatia si travaliul cercetatorului de la Ierusalim, dar mi-am exprimat, in cuvinte mult cantarite, indoiala in legatura cu vinovatia lui Ion Antonescu in programarea, initierea si conducerea directa a operatiunilor criminale de la Iasi, din vara anului 1941. Nu mi-a fost teama ca voi fi acuzat ca-l "apar pe maresal". Ion Antonescu este responsabil pentru atrocitatile savarsite in anii Holocaustului, e responsabil si pentru crearea climatului anti-evreiesc care a permis izbucnirea Pogromului de la Iasi. Dar ca sa te straduiesti sa dovedesti ca maresalul a initiat si a condus personal masacrul nu mi se pare productiv, cu atat mai mult cu cat exista o masa de documente probante. Opinia exprimata de mine nu-l absolvea pe maresal de vinile sale fata de evrei, asa ca mi-e imposibil sa-mi explic furia suburbana cu care ma ataca astazi Jean Ancel.

“Ancel are o meteahna: nu suporta sa fie contrazis. Ma pune la zid pentru vina "de a fi iubit de Paul Goma si de alti antisemiti", ca si cum, vezi Doamne, Paul Goma ar fi Antichristul in carne si oase. De la Ierusalim, unde locuieste, Ancel nu e in stare sa inteleaga cat de benefic ar fi un dialog cu Paul Goma si cat de neproductiva e agitarea securii de cate ori aude pronuntandu-se numele scriitorului. Asa ma arunca cu dispret in aceeasi oala cu Paul Goma, Ion Coja, Constantin Dragan, Larry Watts, Kurt W. Treptow, Eugen Barbu si Adrian Paunescu, dovedind o orbire crasa, pentru ca amesteca cu rea vointa si prosteste valori si tendinte diferite.

Citatele "inventate" exista

“Ma refer in continuare la alte acuzatii ale lui Jean Ancel si in primul rand la cele in legatura cu "citatele" atribuite lui Emil Cioran si Wilhelm Filderman. Articolul meu din ZIUA era cat se poate de transant: povestea cu statuia lui Antonescu de la Tel Aviv si asa-zisul "Testament" al lui Filderman sunt niste nascociri penibile. Scriam in acest sens: "Somnul ratiunii naste nu numai monstri, ci si aberatii. Cine a lansat povestea existentii unei statui inchinate lui Antonescu la Tel Aviv a facut o gluma macabra". Dispretuitor pana la greata, Ancel ma acuza ca am "produs" niste citate pe care Emil Cioran si liderul evreu Wilhelm Filderman nu le-au spus sau scris niciodata. Inca o data sunt nevoit sa subliniez reaua credinta a lui Ancel, usurinta cu care incearca sa-i delegi-

timeze pe altii, aroganta sa perversa. E curios ca tocmai el, care de-o viata cerceteaza istoria Holocaustului, nu l-a citit pe Emil Cioran, marele carturar roman implicat in ascensiunea extremei drepte romanesti, dar de a carei ideologie s-a dezis in anii exilului de la Paris. Citatul din Emil Cioran, care aminteste de nerecunostinta evreilor-romani carora maresalul Ion Antonescu le-a salvat viata, se afla la pagina 12 din "Caiete III" (1962-1972) ale scriitorului roman, publicate de "Humanitas". Il reproduc, iata, din nou: "Maresalul Antonescu era, poate, nebun, insa a dat, totusi, dovada de intelepciune si omenie, a salvat viata a cel putin 600.000 de evrei-romani. Nici un cuvânt de recunostinta, nici un monument, nici o strada, in Israel care sa-i pomeneasca numele". Acuzandu-ma ca eu as fi "produs" acest citat, Ancel scrie: "asemenea enormitati puteau fi gasite in <<Epoca de aur>> in <<Saptamana Culturala a Capitalei>> sub semnatura lui Iosif Constantin Dragan si a ciracilor lui, Eugen Barbu si Adrian Paunescu". Poetul Adrian Paunescu, ciracul lui Dragan? Hai sa fim seriosi.

In ce priveste cele doua citate din Filderman, evident nu puteau fi scoase din "Memoriile" aflate sub cheie la Muzeul Yad Vashem din Ierusalim, ci din alte documente-memorialistice. Repet, maresalul i-a spus liderului evreu: "Stii, dle Filderman, sunt singurul politician din sfera de influenta a Axei care accepta sa intalneasca un evreu" (vezi: "Procesul lui Eichmann. Marturii II", Ierusalim, 1974, pg. 684). De altfel, e un citat reprodus de multi istorici ai Holocaustului si mediatizat enorm, pentru ca, intr-adevar, a fost un lucru absolut neobisnuit ca dictatorul unei tari din Axa fascista sa intretina conversatii fata in fata si sa corespundeze cu lideri evrei, asa cum a facut-o maresalul Ion Antonescu cu liderii Wilhelm Filderman si arhitectul evreu Herman Clejan.

Cealalta fata a maresalului

Cat despre anumite "gesturi pro-evreiesti" ale maresalului, ele sunt notorii - le-a recunoscut si Filderman, le-au subliniat aproape toti istoricii Holocaustului. Insași "Comisia Internationala pentru Studiarea Holocaustului in Romania", din care a facut parte si Jean Ancel, remarca "atitudinea oscilanta a lui Antonescu fata de evrei" (vezi: Raportul Final, Polirom, pag. 253). Ca Ancel nu vrea sa cerceteze aceasta latura controversata a "fenomenului Ion Antonescu" il priveste, dar sa dea cu securea in cei care o fac, nu mi se pare un lucru intelept.

Desi e toba de carte holocaustologica, i-as recomanda lui Ancel lucrarea colegului sau universitar, istoricul israelian Iacob Gheler ("Rezistenta spirituala a evreilor-romani in timpul Holocaustului"), sau noua carte despre Antonescu si Holocaustul din Romania a istoricului evreu-american Radu Ioanid, chiar si "Raportul Final al Comisiei

Internationale pentru Studiarea Holocaustului in Romania", unde sunt dezvaluite numeroase "gesturi antonesciene" privind educatia, cultura, asistenta sociala, exercitiul religios, salvarea unor refugiatii din Polonia si Ungaria, scolile si universitatile evreiesti, teatrul evreiesc, activitatea rabinatului, emigrarile in Palestina, intalnirile si schimbul de scrisori dintre maresal si liderul evreu Wilhelm Filderman, repatrierea unor deportati etc., etc., toate savarsite cu stirea sau din ordinul maresalului. Desigur, pe fundalul prigoanei antievreiesti patronate de acelasi Ion Antonescu.

Daca aceste "gesturi" sunt aduse in dezbatere nu inseamna ca se incearca reabilitarea maresalului. Escamotand, insa, aceasta realitate, Jean Ancel nu sporeste cu nimic atitudinea romaneasca fata de crimele antonesciene, intru binele cercetarii istorice. Dimpotriva.

Tesu SOLOMOVICI”

Acest Ancel! La o conferință în Israel, de la tribună, a tunat și a fulgerat împotriva României, împotriva Românilor, cu toții antisemiți, cu toții vinovați de masacrarea evreilor. Însă în pauză, acostat de un cunoscut - român din România cu care avusese lungi și “fructuoase” discuții epistolare despre “problemă” - la reproșul acestuia că... *altul fusese adevărul susținut* în debaterile anterioare, a mormăit ceva, ridicând din umeri, în sensul că el nu are ce face, astea sunt directivele, cărora se conformează...

“Directivele” - nu adevărul. “Furia suburbană” cum îi zice Teșu Solomovici isteriei de care dă dovadă - pentru a câta oară? - acest individ, cică “tobă de carte” este pricinuită de faptul că în ultimii ani “directivele” au fost combătute, demascate, nu doar de *goi* ca mine și ca istoricii basarabeni, dar și de un consăngean al său, Teșu Solomovici. Or “așa ceva” devine insuportabil pentru un obedient și orbete executant al “directivelor”, drept care trebuie să ne așteptăm ca în viitorul ne-îndepărtat Ancel să-l trateze, nu doar de “iubitor de Goma și alți antisemiți”, dar de, de-a dreptul: antisemit!

Ce dobitoc, directivnicul Ancel! Iar directivatorii-superiori ai săi nu sunt mai breji, dacă nu-și dau seama că executantul execută directiva de a fabrica cât mai multi antisemiți, chiar dintre evrei.

Mi-a atras atenția pasajul - subliniat: “**In ce priveste cele doua citate din Filderman, evident nu puteau fi scoase din "Memoriile" aflate sub cheie la Muzeul Yad Vashem din Ierusalim,**

ci din alte documente-memorialistice.”

Așadar mai există “hârtii” ale lui Filderman aflate sub cheie. De ce? Ei, de ce! Sigur conțin consemnări contrarii “directivelor”, cele care continuă a urla ceea ce scuiase Wiesel: “România a ucis, a ucis, a ucis!”

Mi-a trezit interesul “bibliografia”: cărțile lui Geler și chiar a lui R. Ioanid - dar de unde să le procur? Ce-ar fi să le cer... lui Ancel? I-aș procura un infarct!

Prilej de mare bucurie: mi-au venit de la București exemplare din **Jurnal**. Groase, ca să zic așa. Am jubilat, scriind dedicații și făcând pachete - groase! - pentru prietenii din Paris.

Duminică 27 mai 2007

Am tot citit **Jurnalele**... Bunișoare.

Seara, târziu, în *Ziua* datată: 28 mai:

“Paul Goma, cetatean roman

Fostii cetateni romani carora li s-a retras abuziv cetatenia, inainte de data de 22 decembrie 1989, ar putea-o redobandi de drept, fara alte conditii si fara taxe, doar in baza unei sesizari, ca o masura reparatorie din partea statului roman. Senatorul PD Marius Marinescu depune astazi, in procedura de urgenta, la Biroul Permanent al acestei Camere, o initiativa legislativa in acest sens.

Marinescu sustine ca cel mai elocvent exemplu pentru proiectul sau este cazul lui Paul Goma, "cunoscut scriitor roman care, in anul 1977, a fost fortat sa plece in exil, pentru manifestarile sale impotriva totalitarismului comunist si refuzul de a deveni un simplu scrib ceausist". Senatorul PD aminteste, intr-un comunicat de presa, ca 547 de intelectuali romani au semnat, in septembrie 2006, un apel catre autoritati, publicat de ZIUA, prin care se solicita "repunerea lui Paul Goma si a familiei sale in drepturile de cetateni romani". Ca raspuns la acest apel si la alte solicitari, senatorul democrat a elaborat un proiect de amendare a Legii nr. 21/1991 cu privire la cetatenia romana. Marinescu invoca art.5 al Constitutiei Romaniei, care la alineatul (2), prevede: "Cetatenia romana nu poate fi retrasa aceluia care a dobandit-o prin nastere". (A.H.)

Laturea binecrescută a mea (tu parli!) înclină spre o mulțămită adresată senatorului Marinescu. Însă memoria (încă nu cu totul pierdută) îmi atrage atenția: s-a făcut târziu. Nu “cam târziu”; ci de-a dreptul: târziu - punct. Firește, m-am consultat cu Ana, cu Filip: și ei manifestă aceeași oboseală, a prea-târziului. Ne-am consumat speranța, energia, nervii, dracii atâta vreme, atâția ani: trei decenii. Acum, ca ne apropiem de “Aniversare”, se vede că nu putem merge mai departe. Dacă anul trecut, în 2006 Băsescu ar fi făcut “reparația”, s-ar fi cârpit ruptura. Ar fi rămas cicatricea, dar și cu cicatrice se poate trăi.

Acum însă e prea târziu.

Pe cine să arunc vina? Pe Băsescu? Pe Macovei? Pe Manolescu, Liiceanu, Pleșu, Adameșteanu? Pe Tismăneanu pe Monica Lovinescu? Nu merită. Ar fi o prea mare onoare. Îi las așa, ne-acuzați.

Mărți 29 mai 2007

Iată un articol semnat: M.D. Gheorghiu din *Le Monde*:

"L'honneur perdu d'un dissident roumain, par Mihai Dinu Gheorghiu LE MONDE 29.05.07 Î 13h26

In janvier, la mairie de la ville de Timisoara, en Roumanie, décidait d'accorder le titre de "citoyen d'honneur" à l'écrivain roumain et ancien dissident Paul Goma. Cette décision, hautement symbolique, serait apparue comme une réparation bien méritée pour celui qui avait été contraint de quitter la Roumanie il y a presque trente ans, suite à ses critiques courageuses du régime Ceausescu. Il est depuis réfugié en France, et sa situation par rapport à l'Etat roumain n'a pas été réglée, malgré les appels et les démarches dans ce sens.

Pourtant, la décision de la mairie de la ville de Timisoara, connue pour avoir été le foyer de la révolution roumaine de décembre 1989, a suscité, et à juste titre, des protestations - de la part de la communauté juive roumaine et de l'ambassade d'Israël à Bucarest - à cause des écrits antisémites et négationnistes de Paul Goma, qui s'est employé ces dernières années à justifier les mesures de l'ancien dictateur Antonescu contre les juifs pendant la seconde guerre mondiale. Ces protestations, de même que les publications incriminées de Paul Goma, n'ont pas retenu l'attention de la justice, bien qu'une loi contre de tels faits existe en Roumanie.

On aurait pu croire que la décision de la mairie de Timisoara avait été prise en ignorance de cause ou par un lapsus moins coupable, marquant sa préférence de distinguer l'ancien dissident et faire oublier le récent polémiste provocateur et "politiquement incorrect". Mais nous avons découvert que, bien au contraire, la lettre de motivation pour l'attribution du titre de citoyen d'honneur à Paul Goma avance comme argument important l'action militante de Goma contre les juifs. Ce paragraphe, le plus consistant des deux pages de la lettre, mérite d'être traduit :

"En 2002, Paul Goma écrit l'essai *La Semaine rouge 28 juin-3 juillet, ou la Bessarabie et les juifs*. Dans cet ouvrage, l'auteur présente les atrocités commises par la population non roumaine (dont aussi des juifs) pendant la retraite des troupes et de l'administration roumaine de Bessarabie et de Bucovine, après les ultimatums soviétiques de juin 1940 (le pacte germano-soviétique attribuait une partie de l'est de la Roumanie à l'URSS - partie qui fut occupée jusqu'au déclenchement de l'offensive de l'Axe contre l'Union soviétique). L'explication de l'auteur pour la fermeté avec laquelle le régime Antonescu avait puni les juifs, après le 22 juin 1941 (date de l'entrée des troupes allemandes et roumaines en URSS, les populations juives étaient accusées d'avoir sympathisé avec les Soviétiques), est fondée sur la vengeance pour les faits condamnables de l'année précédente. Paul Goma milite en même temps pour que les juifs assument la responsabilité de leurs crimes commis contre les Roumains et il se prononce contre la falsification (distorsion) de l'histoire avec l'intention de faire un mythe exclusif d'un génocide contre les seuls juifs avec des objectifs politiques (de domination), économiques (extorquer des fonds) et de culpabilisation de toutes les autres nations, non juives, sans une analyse de leurs propres actions criminelles anti-roumaines, soutenues et approuvées par la quasi-totalité des cercles juifs. Entre 2002 et 2005, cet essai a connu plusieurs versions. (...)"

On aura ainsi compris que la mairie, ses services - la lettre est signée par le maire de Timisoara, Gheorghe Ciuhandu, et par deux chefs de service de la mairie - et les différentes associations et personnalités locales dont les noms figurent sur cette lettre qui ont proposé l'attribution du titre de citoyen d'honneur ont bien saisi le message du livre et partagent les mêmes convictions que Goma.

Je ne me propose pas de polémiquer ici ni avec Paul Goma ni avec les autorités de la ville de Timisoara. Je me contenterai de rappeler simplement que la "ferme punition" des juifs par le régime Antonescu a signifié l'assassinat de 14 000 juifs dans les premiers jours de la campagne militaire contre l'URSS, en juin 1941, dans la ville de Iasi et dans les

"trains de la mort", le début de l'Holocauste en Roumanie, dont le nombre total des victimes est estimé entre 250 000 et 400 000.

J'observerai aussi que la thèse du génocide des Roumains perpétré par les juifs reprend l'argument central de la propagande de guerre fasciste roumaine, avec la diabolisation de l'adversaire "judéo-bolchevique", cette fois par le leader d'un parti "démocratique". Car Gheorghe Ciuhandu a été jusqu'à très récemment président du Parti national paysan chrétien et démocrate, membre par ailleurs du Parti populaire européen.

Et je terminerai en posant trois questions : Est-il possible qu'un auteur qui continue d'alimenter des polémiques antisémites en Roumanie puisse bénéficier de la protection de l'Etat français ? Est-il possible que l'Etat roumain, membre de la Communauté européenne, n'assure pas l'application de ses propres lois, surtout quand il s'agit d'une violation de la part de ses autorités locales ? Est-il possible que les intellectuels et les associations qui ont soutenu Paul Goma pendant son engagement contre le régime Ceausescu gardent le silence contre ses déclarations actuelles, sans risquer eux-mêmes le discrédit ?

Se putea să nu se manifeste M.D. Gheorghiu, chiar acum, cu trei săptămâni înainte de proces - unde și el este acuzat?

Altfel textul este un *denunț* sionisto-bolșevico-moscovicist curat (nu lua în seamă acumularea de pleonasme, cititorule, așa se arată doar în aparență). Totodată o tentativă de provocare: cad în capcana lor?

Joi 31 mai 2007

Nu mi-e bine deloc. Iar au dat necazurile peste mine.

Jurnalele au fost tipărite, au ajuns și la mine, am început a le dăruia cu dedicație. Dar tot am rămas dator tipografiei cu circa 1 000 euro. Ar trebui să mă bucur: Piteștiul a promis finanțarea a 5 volume, se profilează ceva și dinspre Timișoara... însă de parcă aș fi lipsit de mâini: nu le pot întinde nici pentru a primi darurile, nici pentru a mă prinde de vreo creangă, ca să nu mă înec.

Nu, nu mi-i bine. Deloc.

I U N I E

(...) **Luni 4 iunie 2007**

Mă atacă pe chestia procesului și G. Andreescu. Ce să-i răspund “răspund”: «Ba a mă-tii!»? Să aștepte.

Miercuri 6 iunie 2007

M-am hotărât: plec în expediție, la Primăria 20-lui, pentru legalizarea împuterniciei dată Stăneștilor.

Ora 11: am fost. Am învins. Am și trimis prin poștă actul.

Joi 7 iunie 2007

Am dormit bine azi-noapte. Dar nu destul.

Aș fi vrut să scriu despre expediția de ieri până în Gambetta, la Primărie, pentru legalizarea Imputernicirii. Să spun ce fericit eram constatând că, iată, am făcut 25 pași - ba chiar 33! - fără să cad în genunchi. Și cum, după câte o *ietap*’ din asta mă lăsam pradă râsului, râsul meu, dacă nu “personal”, atunci sigur: special, ca acela emis după ce am căzut pe stradă, nu în cap, ci în cur. Și cum, după ce m-am văzut iar în metroul de întoarcere, m-a fulgerat jalea:

«Bine-bine, am mai și făcut pe nebunul, am mai exagerat starea mea de *handicapé*, vorba și idealul lui Filip când era copil, dar-însă-totuși, am realizat o mare performanță după luni de sedentaritate, iar recent, de primire a prietenilor invitați să-și ia cărțile cu dedicație (**Săptămâna... Jurnalele**) și întâmpinați la ușa de intrare, nefiind în stare să înfrunt de două ori urcatul scărilor... Bine-bine, am făcut acest sacrificiu-de-mine, ieșind în târg... neasigurat - dar *pentru ce* ? Din aproape în aproape se răspunde: «Pentru legalizarea unei Imputerniciri pe numele soților Stănescu». Bine-bine, acest act era absolut necesar după ce Niculiță Damaschin îmi declarase ca refuză sa mai aibă de a face cu D-na Lupu, editoarea, care îl ofensase cum nimeni pe lume nu o mai făcuse - deci rămăsesem fără-nimeni-pe-lume ca să se ocupe de treburile mele,

chiar acum când, în sfârșit, s-a găsit o persoană care să mă editeze - pe mine! Mi-a scos trei volume fără să-i dau vreun ban, alte trei (cât șase: **Jurnalele**) cu contribuția oamenilor de inimă, iar acum, când Piteștiul a promis finanțarea altor cinci titluri, să nu existe nimeni care să trateze înțelegerea - în numele meu? Cine va avea răbdarea să citească **Jurnalul 2007** pe luna mai va observa: de la început am fost tulburat de o “întâmplare”, îngrijorat de o “schimbare”. Ei bine, în cele din urmă Stăneștii s-au oferit să ia în spinare și aceasta “sarcină” (de parcă nu aveau ei atâtea necazuri pe cap). Eu, egoist - ca toți scriitorii - am răsuflat ușurat și m-am avântat la urcarea muntelui... Gambetta.

Revin la starea mea din metrou: punându-mi întrebarea «De ce?», vizam, firește, nu doar scopul, ci și rezultatul... scopului. Deci: cu ce rezultat va fi realizarea scopului?

Optimiștii vor spune: “Editarea a patru titluri, cu promisiunea editării a încă cinci”.

Iar eu, profitorul, beneficiarul voi fi silit să strâng din dinți ca să nu-mi scape vorbe adevărate, dar care ar fi ofensat pe cei care, în ciuda “încercuirii”, în ciuda carantinării mele, m-au înconjurat, m-au ocrotit, s-au... expus cu mine, în târg, riscând fulgerele “societății” și mai ales balele otrăvite ale holocaustologilor.

Iată motivul pentru care am divulgat abia acum (și vor mai trece trei săptămâni până la instalarea pe internet a jurnalului lunii iunie) starea de spirit a mea... Aș fi putut să o rezum cu citatul din Ecleeziast, însă cum sunt zeamă-lungă, am lungit zeama.

Din întâmplare dau peste acest text - singura referință: Altermedia, însă nu am găsit data.

Studiu - Paul Goma

INTRE NENUMĂRATELE diversiuni din ultimii ani împotriva culturii românești, cea mai obraznică este atacul la opera lui Paul Goma. În primul rând fiindcă atacând opera marelui desident se încetățenește ideea că poporul român nu are repere morale, adevărați eroi ai timpului nostru, și că tot „puii de bolșevici”, tot făcăturile ateiste de comintern ale fostului regim comunist (inclusiv cei care „au rezistat prin cultură”) sunt, adicătelea, toată averea noastră morală. Apoi faptul că și desidența, și lupta scriitoricească a lui Paul Goma împotriva terorii comuniste, și expe-

riența lui de la securitatea și închisoarea comunistă, și genocidul comunist din Basarabia pe care îl descrie și ni-l descrie, și titlul de „Soljenițin al României”, și „Jurnalul” lui ne-iertător sunt rateuri intelectuale ale unui oarecare scârța-scârța pe hârtie care își dă aere de mare luptător anti-comunist. O minciună mai mare nici că se poate.

„Marele merit al lui Paul Goma e acela de a exprima adevărul cu o autenticitate ce nu admite nici o notă de contrafăcut și cu o ardoare etică ce nu permite nesocotirea măcar parțială a lui...” (Acad. Mihai Cimpoi)

Dar așa cum domnii care au pornit denigrarea anticomunistului Paul Goma prin denigrarea operei scriitorului Paul Goma au avut și au mare putere mediatică la București, deci și politică, s-ar putea ca mulți din cei care au aplaudat curajul cetățenesc al lui Goma să se înceapă a îndoii de talentul lui scriitoricesc și de universalitatea operelor lui literare. Trebuie să recunoaștem că scrisul literar al lui Paul Goma este atât de neobișnuit și special, dar mai ales așa de puțin mediatizat în România, încât detractorilor lui nici nu le este prea greu să se dea în spectacol cu teze despre ne-talentul scriitoricesc al lui Goma. Mai ales că în „dezbaterile” lor, ei nu acceptă și alte puncte de vedere, nu dau citate din opera lui Goma, nu pun în evidență aprecierile critice europene sau pe cele naționale (de pildă, ce a spus Eugen Ionescu sau Eugen Simion despre opera lui Goma) ci declară fără nici o dovadă că „Goma nu e talentat” și toarnă, și toarnă astfel apă chiar la moara celor care au chinuit și pe el, și tot poporul român cu năluca comunistă.

Ca la noi e ca la nimeni, adică sărăcimea proletară „intelectuală”, adică profitorii de ieri și de azi, iar au ajuns primii și la blidul cu binefacerile democrației și hăituiesc de acolo anume pe cei mai talentați. Puteți să vă mirați mult și bine, dar nu o să vedeți pe ecranul de TV al Bucureștiului pe un Nicolae Breban, scriitor viu în toată legea, romanele căruia dau o sinteză excepțională a spațiului românesc din perioada comunistă. Lipsește de pe aceste ecrane, dar și din foaia gazetelor zise centrale, de pildă, istoricul și cronotopul Alexandru Zub, fost și el întemnițat în închisorile comuniste. A dispărut încetișor de pe ecrane și istoricul Florin Constantiniu. Nu veți regăsi în lumina „rampelor” lor bucureștene, repetăm, denumite tot de ei „centrale”, de pildă, pe un Petre Ursache sau Teodor Codreanu, pe un Iustin Pârvu sau Arsenie Papacioc, adevărate repere de intelectuali români în viață de la începutul mileniului III. Ce să mai vorbim despre Dumitru Stăniloae, poate cel mai mare teolog al secolului XXă Sau Ștefan Lupașcu, poate cel mai mare filosof al aceluși tenebros secol.

Dar cum am putea să demonstrăm că un careva roman este scris

„talentat”? Cum să punem în ierarhia valorilor începutului de mileniu III, de pildă, romanele lui Constantin Stere, despre care la data apariției lor George Călinescu a scris mai multe recenzii foarte laudative, iar în „Istoria literaturii române”, apărută în anii socialismului dezvoltat, a susținut că sunt un eșec totală Cum să scoatem genialele povestiri și nuvele din tinerețea lui Marin Preda de sub umbrela activităților lui de la editura comunistă „Cartea românească”? Cum să scriem despre „Creanga de aur”, romanul unor cumplite încercări ale omului în chiar inima cetății ce guvernează lumea, unul din cele mai mari romane de dragoste ale lumii, fără năucitoarea cădere a omului pe suișul de iluzie al piramidelor politice comuniste? Cum să-i convingem pe acești cetățeni ai acestei României, înglobate deja și în NATO, și în UE, că valsul domol din vremea de pace, descris, iarăși genial, de către Mateiu Caragiale în „Craii de Curtea Veche”, nu e doar o superbă operă literară, una din cele mai remarcabile ce s-au scris vreodată, ci și o prevestire necruțătoare a poticnirilor de groază pe care ni le aduce anume îndepărtarea primejdiei războiului de hotarele în care locuiește poporul român?

Trebuie să recunoaștem, cu pilda scrisului lui George Călinescu despre Stere, că răspunsurile la aceste întrebări nu sunt simple. Fiindcă, vom observa, nu e vorba doar despre autorii pe care i-am dat mai sus, ci și despre Eminescu sau Alecsandri, Cantemir sau Neagoe Basarab, despre arhitectura Putnei și a Argeșului, dar și al sângei zidit în biserica bucureșteană a Kretzuleștilor. Întâmplător sau, cine știe, poate cu bună știință, în Ieșii arhetipali ai lui Creangă și Eminescu, nu s-a jucat încă „Geniu pustiu” (stranie această „miopie” a oamenilor de teatru români împotriva lui Eminescu), ci o piesă despre pretinsă homosexualitate a sfinților apostoli. În teatrul românesc actual se joacă mai toate patologiile scrise în mucegaiul euro-atlantic, și nu se joacă mai deloc Lucian Blaga și Camil Petrescu, și, desigur, nu se fac spectacole după „Culoarea curcubeului” sau „Arta refugii” de Paul Goma.

Să pornim, negaționist, de la teza că Paul Goma nu rezistă ca scriitor în aceste vremi pleșite-pleșuvite (dar în fața cui, în comparație hermeneutică savantă cu cine? cu autoarea piesei despre homosexualitatea apostolilor?). Fie că textele din „Culoarea curcubeului” sunt doar relatări documentare, lipsite de fiorul artistic, ale experienței unui om în una din cele mai crâncene închisori ale tuturor timpurilor, cea comunistă Oare nu merită poporul român, mai ales tânăra generație, să cunoască acea experiență, acele tenebre tragice ce n-au fost încă nici anihilate, nici puse în vreun scenariu de anihilare? Că, la o adică, dacă nu povestim lor, copiilor, tinerilor, experiența prin care a trecut realmente copilul-omul

Paul Goma, născut în 1935 la Mana, în Basarabia, parte a regatului României, ce să le povestim despre teribila carna a violenței, ororii și injustiției pe care, volens-nolens, au moștenit-o de la epoca bolșevică și cominternistă? Rătăcirile „desidente” prin școlile și saloanele Apusului, majoritatea tot stângiste, troțchiste, ateiste, anti-creștine, ale beizadelor fostului regim comunist? Binele feciorașilor de criminali bolșevici ajunși profesori la Paris și New York? „Încarcerarea” lor în peisajul frumos, lipsit de temnicheri sadici, de la Tescani? Sau, poate, idealismul comunist al altor „pui de bolșevici”, cum îi numește tot Paul Goma, care nu au mai avut parte de privilegiile părinților lor cominterniști în noua piramidă a comunismului românesc și care (vezi cazul lui Mihnea Berindei sau Vladimir Socor) au ajuns să „binecuvânteze” până și românofobia comunistului stalinist V. Voronin? Așa și Troțkii, și Kamenev, și Buharin și alți criminali bolșevici ar putea deveni îngherași numai fiindcă Stalin i-a ucis ca să nu-i încurce să obțină puterea absolută în Comintern și URSS. Așa și Stalin poate fi dat pildă de mare democrat, fiindcă a trecut la timp, corect din punct de vedere politic, din tratatul cu Hitler (din 23 august 1939) în cel cu Roosevelt și Churchill (de la Ialta).

Or, dacă este pus sub semnul întrebării talentul lui Eminescu (și, straniu, tot de aceeași grupare „intelighentă” care ridiculizează și talentul lui Paul Goma), dacă nici măcar dorul nemuritorilor de temporalitate sau cosmosurile ce se nasc din goluri nu mai au valoare de metaforă artistică, științifică și filosofică (ca în „Luceafărul”), „ce să mai vorbim” de opera lui Paul Goma, care, pe lângă toate, a mai avut și curajul de a nu uita că este de origine basarabeană, străvechi pământ românesc vândut și de unii guvernanți români contemporani interesului geopolitic rusesc și comunist, și pe cel de a arăta cum (și de cine, și din cine) au fost organizate bandele de comuniști ce au maltratată Basarabia în zilele de la 28 iunie 1940 până la 3 iulie 1940?

Se poate dezvălui în sute de pagini metafora odiseelor din scrisul artistic al lui Paul Goma. Un cercetător atent va descoperi similitudini în drumurile postbelice ale eroului grec ce a asediat Troia, și arhetipurile contemporane ale mamei cu copil (de facto, în deplin stil renascentist, dar și biblic, ale unei madone cu prunc) ce se retrage din fața hoardelor de comuniști necruțători, se furișează prin hățișurile crimei și ale războiului, îndură cele mai strașnice umilințe și încercări, inclusiv foamea și frigul, pe care le poate îndura o ființă umană, pentru a-și proteja odrasla (adică Umanitatea). Alt cercetător poate scrie o monografie numai despre trezirea masculinității într-un copil ce este zdrobit neconținut cu instrumentele ororii comuniste (și, se știe, mii și mii de copii au devenit oameni maturi,

adică bărbați și femei, chemați și de Eros pentru destinul perpetuării ființei umane, în cele mai întunecate temnițe și lagăre ale întunecatului imperiu comunist). Și mai doveditoare (sub aspectul dovedirii talentului lui Paul Goma) va fi cercetarea chipurilor eroilor din romanele lui Goma, limbajul și comportamentul lor, schimbarea arhetipală a caracterelor în dependență de schimbarea regimurilor, dar mai ales teatrul ego-ului în vâltoarea nivelelor de dominație ce lucrează clipă de clipă în fiecare celulă umană. Vorbim anume despre caractere fiindcă Goma nu s-a ferit să le descrie și să le judece, dar cu mintea copilului, mai ales cu mintea copilului din anii cei mai strașnici ai trecerii României de la monarhia constituțională la regimul criminal și dictatorial comunist? Sau, poate, rețeaua ce atacă până și talentul scriitorului Goma, pricopsită cu posturi și la CNSAS, și în toate comisiile de condamnare a comunismului, nu mai consideră anii 1940-1950, cei mai apocaliptici pentru poporul român, drept genocid comunist?

Nu vom ridica în acest eseu ștacheta cercetării estetice mai sus decât „Arta refugii”, teribila odisee a rupturii dintre noi și noi văzută prin ochii unui copil ce crește, devine om, bărbat, într-o lume în care zmeii sunt soldații (ocupanții) sovietici, iar balaurii comisarii de la securitatea sau închisoarea comunistă românească din anii ce au urmat imediat după cel de al doilea război mondial. Legănat ba de brațele obosite ale mamei, ba de inima ei iubitoare ce fuge de călăii comuniști (această cacofonie e bine să rămână aici!), sau de scârțâirea căruței strămoșești pe drumurile de noroi ale unei României prădate și de unii, și de ceilalți, sau, în fine, de bătaia necruțătoare a roților de tren în sufletul băiețelului lăsat de comisarii bolșevici fără mamă și tată, absolut fără nici un reper în această lume... Cine a mai descris, domnilor și doamnelor, o odisee atât de tragică în literatura română? Cine a mai transformat această încercare a inimii copilului în catharsis luminos, în adevărată lumină lină, atunci când, în pofida hăului ce se deschidea din fractura bolșevică, dragostea de mamă și tată, dar și dragostea de România și poporul român, dar și mândria de a fi român și de a rezista în fața potlogarilor comuniști, dar și vechea credință strămoșească, îi re-dă copilului demnitatea de a se cuibări din nou la sânul de iubire al mamei?

Să analizăm măcar scrisul lui Paul Goma ce descrie clipele (din strașnica închisoare comunistă) dinaintea întâlnirii copilului (băiețelului, viitorului bărbat) cu mama, acel mic episod „Heinrich”, de la finele „Artei refugii”. Să citim, măcar să citim, acest fragment de mare artă scriitoricească: „În fața sobei, așezat pe o lădiță în care a fost marmeladă, cu genunchii mult înălțați și înfașurați în pieptar, un om. Știu cine-i, deși

nu văd decât profilul – și acela prea de sus și deformat de lumina mișcătoare a flăcărilor din sobă: Heinrich. Îl ating ușor de umăr. Nu se sperie. Zice, de parcă mi-ar vorbi din altă încăpere, printr-o hrubă: - Să spui acasă. Să spui că eu... Nu mai spune ce să spun acasă. S-o fi astupat hruba. Scoate, încet, încet, mâinile băgate sub pieptarul învelind genunchii. Cu mâini-gheară dă la o parte pieptarul: cu mâini-gheară îmi arată fluierile picioarelor, dezgolite (pantalonii sânt suflecați până la genunchi). Și văd fluierile picioarelor re-ți-nu-te. Am văzut ceva și la mâini, ceva ca la mâinile lui Sasu, acum văd și mai bine, când Heinrich le potrivește la lumina sobei, arătând dosurile. Sunt re-ținute bine-bine și mâinile, centimetru pătrat cu centimetru pătrat”. Ah, potrivirea asta a mâinilor lui Heinrich la flăcările ce răzbat din sobă... Potrivirea rănilor cu lumina, ce metaforă sublimă a încercării omului cu dezastrul bolșevic a dat lumii scriitorul român Paul Goma!

Dar să înaintăm încet, cu un traveling onest și profesional, de la aceste mâini zdrobite cu ciocanul, cu baioneta, cu ușa, cu bocancii de comisar și potrivite cu lumina spre ochii puri ai copilului ce vede „bine-bine” această dumnezeiască potrivire! Să intrăm apoi cu o panoramă lentă, ca în celebrele panorame din „Stalkerul” lui Tarcovskii sau „Reporterul” lui Antonioni, de la mâinile din penumbră ale acestui copil (viitor bărbat) spre picioarele iluminate ale lui Heinrich, luminate și întunecate de unda flăcărilor ce răzbat din „soba cu gaz metan”, să intrăm în gros-planul acestor picioare sfărâmate până se va vedea toată lumina acestui om simplu, să-i ascultăm glasul ce vine parcă „printr-o hrubă”, să-i măsurăm profilul de neamț, dar „de sus”, doamnelor și domnilor, așa cum scrie Paul Goma, de sus, dinspre înălțimile copleșitoare ce străjuiesc ființa umană, dinspre izvorul omului de omenie românesc, dar mai ales al luminii ce pogoară mereu, iubitoare, peste ființa omenească! Să vedem și să nu uităm și în toamna târzie a anului 2006 chipul lui Heinrich, „deformat de lumina mișcătoare a flăcărilor din sobă”, și apoi să revenim la chipul băiețelului care spune (cu buzele crăpate de foame, frig, sete și stele, că a călătorit singur-singurel, mult-mult, aproape o veșnicie, cu trenul, căruțele, dar și pe jos, până a ajuns la poale închisorii comuniste): Să nu plâng! Să nu plângi, Heinrich! Să nu plângi mamă!

Bogdan Ioan Stanciu
vicepresedinte
contact@altermedia.ro
Asociația Altermedia

*

Să nu plângi, Românie! Să nu cazi în mreaja întunericului bolșevic și post-bolșevic! Uite cât de genial rimează Heine cu Heinrich! Să râzi, așa cum râde mama eroului lui Goma din finalul romanului „Arta refugii”, când descoperă mândră-mândră, că băiatul ei este mai înalt decât ea (așa de lungă a fost încercarea ei cu temnița comunistă). „Acum mă îndepărtează de la pieptul ei și mă ține așa, cât i-s de lungi brațele. Mă strânge de umeri, până la durere: - Dar tu te-ai făcut mai înalt decât mine, băiatul mamei! Și râde mama. Acum, fără lacrimi, n-o mai fi având. I s-a instalat verdele ochilor cu stelute aurii. Și râd, stelele mamei. Să nu plângi, când râde mama?”

S-ar putea, desigur, să încercăm și un demers mioritic, chiar blagian, al acestei epopei artistice românești despre o mamă și un copil ce nu s-au dezumanizat atunci când au fost aruncați în teribilul cazan al terorii comuniste. Stelele din ochii mamei, chiar dacă Paul Goma are o părere aparte despre spațiul mioritic, sunt adevărate „stele făclii” și reflectă toată înălțimea uriașă a cerului ce iubește pe om. Deci, să nu plângem, atunci când le simțim coborâte și în ochii noștri. Să nu plângem, atunci când parșiva corectitudine politică a noilor timpuri ne leagă mâinile de picioarele lui Heinrich și ne învață să nu avem lacrimi de sânge în ochii noștri de români. Să nu plângem dacă Heine rimează la Paul Goma, așa cum rimează la Eminescu, tot cu haine, dar cu hainele potopite de sângele nevinovat al sutelor de mii de români uciși de comuniști tot de la Nistru până la Tisa. Să nu plângem nici măcar atunci când noii ne-simțiți ai României încearcă să șteargă cu guma lor știrbă arta romanelor lui Paul Goma care descriu catharsic încercările timpului nostru cu iadul lor.

Să nu plângem, fiindcă altă definiție a artei decât măsurare a faptelor omului cu înălțimea cerului încă nu s-a dat. Iar Paul Goma tocmai această măsurare o face în romanele sale, demonstrând fără drept de apel că există adevărată și pură morală, adevărat și neînfrânt curaj omenesc, adevărată și dumnezeiască demnitate, omenească, dar și românească. Să nu ne plângem nici măcar la acest început de mileniu provocator și paradoxal că, adicătelea, nu avem opere literare de mărimea Europei în care am fost primiți. Să ni-l punem pe marele scriitor universal Paul Goma la inima noastră de oameni, fără nici o rezervă, fără nici o întrebare, fără nici un suspin. Să-l punem și în galeria casei strămoșești de la Mana, adică a casei sacre basarabene ce străjuiește hrana maneii noastre cerești, una și pentru poporul român, și pentru tot poporul lumii.

Andrei Vartic, Chisinau”

Marti 12 iunie 2007

Un articol semnat Dan Culcer în Asymetria - cam lung, dar (cam) bun...

Editoriale: Dan Culcer. Turnători de viță nouă
Scris la Tuesday, June 12 @ 01:26:57 CEST de catre asymetria

Manipularea sentimentului de vinovăție, scrie Bogdan Ficeac, autorul unei cărți pe această temă, «dă cele mai bune rezultate pentru integrarea individului în societate, pentru cufundarea lui în anonimat, dar și pentru inducerea supunerii necondiționate față de autorități.»

O vină «istorică este cea prin care se creează culpabilizarea generală. Vina istorică se bazează pe inducerea unui sentiment de complicitate între autoritățile și cetățenii obișnuiți.» Și în fine se manipulează o «vină socială» care constă în «culpabilizarea generală a indivizilor pentru tarele existente în societate». Astfel «individul este determinat să-și minimizeze propriile sale probleme, să nu mai dea atenție îndoielilor la adresa celor care îl conduc» (Bogdan FICEAC : Tehnici de manipulare, Editura NEMIRA 1996).

Ce altceva decât un act de manipulare, cu scopul de a induce un sentiment colectiv de vinovăție, a fost Raportul Comisiei Wiesel din această perspectivă, unde se afirmă fără nici un temei legal, faptic sau moral că în România, în timpul celui de al doilea război mondial, a avut loc Holocaust, acesta devenind posibil ca urmare a "antisemitismului cu rădăcini adânci în istoria politică și culturală a țării". Pe această temă, nu poate fi acceptată politica băgării capului în nisip pe care, din motive avuabile și inavuabile, au practicat-o guvernele comuniste după 1945 și Partidul comunist în aceeași jumătate de secol.

Turnători de viță nouă

M.D. Gheorghiu este sau era sociolog, în România și apoi în Franța. Eu am auzit de dînsul și dînsul de mine. Ba chiar i-am și citit unele cărți. Unele interesante, altele foarte interesante.

Am crezut multă vreme, chiar și după ce amîndoi am ajuns în Franța, adică de prin 1987, că sociologul nostru este un om care gîndește liber.

Apoi am văzut că o cariera de sociolog, în cercetare, depinde aici de foarte multe persoane, de cei care te acceptă la doctorat, de cei care fac parte din comisia de doctorat, de cei care fac recomandări pentru un post

sau pentru reînnoirea unui contract de cercetare. De multe și de mulți depinde o carieră.

Și în mod aproape firesc totți, sau mai toți, vrem să facem carieră. Iar pentru a înainta pe acest drum ca în basme, treci peste poduri cu urși păzitori, cu vameși de tot soiul care au pretenții explicite sau implicite, pe care vrei să-i faci înțelegători, sprijinitori, susținători ai carierei tale. fii care nu se lasă vrăjiți de farmecul tău personal, decât uneori, și preferă un fumător de pipă unui nefumător, un nepot de frate unei vagi cunoștințe, și care citesc referatele și studiile tale cu ochii orbi ai celui căruia nu i s-a explicat încă de ce tocmai tu ești cel (de) ales.

Argumentele care îl fac pe orbul sau pe chiorul important mai văzător, pot fi recenziile publicate despre cărțile șefului de doctorat, aranjarea unei traduceri din opera maestrului chiar la o editură din o țară fără importanță, cum ar fi România, o (complice) participare la un colocviu unde se susțin teze și interese dragi celui care te va ajuta, alte servicii, etc., etc.

De aceea trebuie să-i selecționezi cu grijă și să cultivi relațiile cu ei, să scrii recenzii despre operele lor din timp, ca să atragi atenția asupra ta, să nu te uite la o adică.

Normal, la Paris ca și în România carierele se construiesc prin formarea și întreținerea unor rețele. Nimic nou sub soare. Desigur că trebuie să ai calități profesionale și intelectuale prelabile, carierele în aceste domenii nu se construiesc pe nimic. Dar dacă nu ai rețele, chiar dacă ai calități destule, sunt puține șanse să câștigi o bursă sau un post stabil.

Din aceasta pricină, libertatea constructorilor de cariere e limitată, a carieriștilor și mai mult. Numesc carieriști pe aceia pentru care cariera e mai importantă ca morala. Sunt unii care s-au născut așa sau au fost educați în acest spirit de părinți, unii lichele prin vocație, alții din obligație. Au devenit așa, după ce au observat comportamentul altora și după ce și-au dat seama ca nu vor putea răzbate fără compromisuri de tot soiul, deși au calități la fel de multe ca mai 'norocoșii' lor concurenți.

Începând din acel moment, orgoliul excitat al celor ce se știu deștepți, dar nu sunt judecați după calitățile lor, devine o unealtă de autodistrugere morală. Nemaexistând limite, reguli, pudori și sfieli, adaptabilitatea devine condiția esențială a supraviețuirii profesionale, a supraviețuirii pur și simplu.

Am elemente pentru a crede că așa ceva i s-a întâmplat lui M. D. Gheorghiu, care a devenit un ins tot mai supus unor constrângeri ce țin desigur de continuitatea carierei sale în Franța ca și de reînnoirea firelor cu România. Un om este cu adevărat liber doar când nu depinde de nimeni. Nimeni nu e liber cu adevărat, fiindcă toți avem o datorie față de

cineva, toți depindem de deciziile cuiva, cunoscut sau necunoscut.

Dar M. D. Gh și-a abandonat libertatea în mod deliberat, a ajuns să se creadă apărătorul unor poziții de principiu. De fapt a ajuns să integreze atât de total mentalitatea turnătorului și interesele mandatarului stăpîn printr-un efect tipic de disonanță cognitivă - cunoscută de orice absolvent de psihologie - încît a devenit slugă, apoi slugoi. fii în ultima vreme, ajuns pe treapta cea mai înaltă a carierei sale, a devenit turnător... de viță nouă.

Genul de text publicat de MDG în «Le Monde» aparține literaturii delațiunii și își are locul, prin intenții și stil, într-o culegere de denunțuri din timpul ocupației la Paris sau la București.

În așteptarea editării unor culegeri românești de denunțuri și note informative, mă delectam recent cu stilul unor capodopere franceze de mârșăvie, e drept că mai adesea anonime. Și mi-am adus aminte de scrisoarea, aceea anonimă, primită de părinții mei prin 1956 la Cluj, scrisă cu cerneală roșie, trimisă și la redacția ziarului «Scînteia», prin care se încerca să se pună capăt ascensiunii profesionale a tatălui meu: era acuzat că a fost amantul Mariei Mareșal Antonescu, că nu avea diplomă de medic, că își excroca pacienții dîndu-se drept radiolog și că nu ar fi avut niciodată un aparat Rontgen în cabinetul său (cel din care i se naționalizase toată aparatura medicală, inclusiv 'razele' în 1948). A urmat o anchetă care a dovedit natura calomnioasă a scrisorii, dar nu a dus la descoperirea calomniatorului, rămas pe veci anonim, putrezească-i oasele pe un maidan, fără mormînt.

În cazul denunțului calomnios din ziarul francez «Le Monde», semnat Mihai Dinu Gheorghiu (deci nu anonim și într-un ziar de mare tiraj) contra scriitorului român exilat la Paris, Paul Goma, avem de-a face cu efectele secundare ale unei pregătiri de artilerie - auto-apărarea celor dați în judecată (printre ei și recidivistul Gheorghiu), de Paul Goma acum vreun an, la București, pe motive similare: afirmații calomnioase.

Nu este prima dată că afaceri bucureștene sunt exportate în presă franceză, scoase din context și prezentate unui public ignorant sub forma care convine celui care pune în scenă o informație imposibil de verificat de cititorii ziarului.

Ar fi de comentat profesionalitatea ziariștilor actuali din această redacție, altădată model al obiectivității.

Se fac în textul lui Gheorghiu referințe la statutul de cetățean de onoare al orașului Timișoara care i-a fost acordat scriitorului recent, pentru întreaga sa operă, la o carte publicată de Paul Goma în mai multe ediții, întregite, completate, « Săptămîna roșie (28 iunie - 3 iulie 1940

sau Basarabia și evreii) ».

Gheorghiu e indignat de decizia municipalității timișorene (așa cum se indignaseră recent fostul ambasador al Israelului în România, depășindu-si atribuțiile într-un gen de imixtiune de o notabilă obraznicie, sau Comunitatea evreilor din România - fără argumente și în mod foarte discret (precum și alți reprezentanți ai nimănui) .

M.D. Gh. pare că pune în funcție un dispozitiv de auto-apărare, după principiul : cea mai bună apărare este atacul.

Nici acum nu se dau argumente decisive pentru acuzația aruncată pe hîrtie franțuzească, pentru că nimeni nu a putut nega faptele unor evrei, comuniști și agenți sovietici, din iunie 1940, relatate în cartea lui Paul Goma și nici nu le-a putut conferi o explicație plauzibilă alta decît ura, nu de clasă ci de rasă, fiindcă unii făptași nu erau sărăntoci ci avocați, și oportunismul colaboraționismului.

Autorul denunțului din Le Monde profită de faptul că această carte a lui Paul Goma nu este tradusă în Franța. Gheorghiu e prezentat în ziar ca membru al Institutului Wiesel, după ce a fost membru al unei comisii Wiesel formată în parte de holocaustologi profesioniști, printre care Gheorghiu face figura de incompetent și de impostor, nici una din anterioarele sale contribuții științifice oneste ne avînd raport cu tema raportului Comisiei, al cărui membru a fost, pentru merite și competențe care ne scap?

Nu am putut verifica cînd și cum a devenit membru al Institutului Wiesel al cărui sediu este pe strada Vigilenței (sic! istoria are umor negru!) din București, fiindcă situl Institutului nu conține decît informații privind participarea sa la ceva colocvii. Nu am găsit detalii accesibile și publice pentru bugetul actual (deși ar fi o obligație ca el să fie comunicat), cel pentru anul 2005 a fost asigurat prin alocarea sumei de 800 000 lei (RON), din Fondul de rezerva bugetara la dispoziția Guvernului, prin bugetul Ministerului Culturii și Cultelor.

Mihai Dinu Gheorghiu nu are nici o competență în domeniul abordat în articolul din «Le Monde». Nu este nici măcar holocaustolog amator. Ci un carierist și un turnător pe cale de profesionalizare.

În ultima vreme am tot mai multe informații și pilde că intelectuali din emigrație sau din țară cred că fac bine înhămîndu-se la căruța altora. Motivațiile sunt diferite. Pentru unii este vorba de îngrijorarea față de perspectivele pensionării într-o țară străină unde pensiile le vor fi mici și sursele de venit limitate. Pentru alții e dorința de a fi puși pe lista personajelor pozitive, care sunt invitate la călătorii de studiu mai lungi sau mai scurte, de fundații a căror activitate e susținută de serviciile speciale ale unor țări nevecine dar prietene, stipendiați direct sau indirect.

Sistemul nu e nou. Pe vremea comunismului mulți, printre care eu însumi, am profitat de burse despre care serviciile de Securitate afirmau că sunt date de fundații finanțate de serviciile speciale americane. Era, pentru anumite perioade și pentru anumite țări, perfect adevărat. Metodele de atunci ca și cele de acum nu sunt brutale, nu ni se cerea de către vreun agent 007 cu ochelari negri să ne trădăm țara, să dăm rapoarte - cum cerea securitatea când ne întorceam din străinătate-, metodele erau și sunt mai subtile. Se introduceau ideile subversive prin noi, cei care aveam curajul sau iresponsabilitatea de a accepta să o facem pe măgărușii încărcăți de bombe ideologice.

Cine va studia listele de cărți confiscate la vămile pustiei culturale care devenise România, ca și listele de cărți gratuite difuzate de librării fantomă din Italia și Anglia, sau reale din Franța (Libraria Poloneză de pe bulevardul Saint Michel, 93), va înțelege rolul acestei activități de agenți de influență pe care unii ni-l asumaserăm în numele libertății de informare. Așa au intrat în România toate cărțile lui Soljenițin, alte cărți care au contribuit la subminarea unității de monolit a frontului ideologic național-comunist, lucru deloc regretabil. Dar se va înțelege și aprecia corect activitatea de după 1990 a fundațiilor de tot soiul care au sponsorizat cercetările și studiile în Occident (mai ales în Statele Unite) a atîtor tineri sau mai puțin tineri români. Înainte de plecarea mea din țară eram convins că Securitatea mințea și inventa acțiuni și pericole. Acum știu că nu mințeau securiștii, că, pentru sistemul pe care îl apărau, pericolul exista, dar asta nu mi-i face mai puțin odioși și nu-i consider mai puțin pernicioși decît partenerii lor occidentali. Am rămas dușman al aceluia sistem. Dar nu am devenit apărător al sistemului actual.

Oameni față de care am avut stimă, ca Nicolae Manolescu, caută să-și daurească, cu merite extrase din acte de slugărnice, blazonul 'pătat' cu acte de gîndire independentă pe vremea cînd nu existau ordonanțe de urgență prin care se stabilesc superioritățile victimelor ba chiar și ale călăilor, unii mai călăi decît alții, în funcție de religia sau etnia victimelor. Dincolo de carierismul evident, care deși e tardiv e cu atît mai virulent, ei sunt, ca și M. D. Gheorghiu, victimele manipulării și ale disonanței cognitive. Acestor intelectuali li s-a inculcat în doua reprize succesive sentimentul vinei « pentru acțiuni comise în trecut », vină intens utilizată de cei care « manipulează prin șantajarea individului ».

Manipularea sentimentului de vinovăție, scrie Bogdan Ficeac, autorul unei cărți pe această temă, « dă cele mai bune rezultate pentru integrarea individului în societate, pentru cufundarea lui în anonimat, dar și pentru inducerea supunerii necondiționate față de autorități. »

O vină « istorică este cea prin care se creează culpabilizarea generală. Vina istorică se bazează pe inducerea unui sentiment de complicitate între autoritățile și cetățenii obișnuiți.» Și în fine se manipulează o « vină socială» care constă în «culpabilizarea generală a indivizilor pentru tarele existente în societate». Astfel «individul este determinat să-și minimizeze propriile sale probleme, să nu mai dea atenție îndoielilor la adresa celor care îl conduc» (Bogdan FICEAC : Tehnici de manipulare, Editura NEMIRA 1996).

Ce altceva decât un act de manipulare, cu scopul de a induce un sentiment colectiv de vinovăție, a fost Raportul Comisiei Wiesel din această perspectivă, unde se afirmă fără nici un temei legal, faptic sau moral că în România, în timpul celui de al doilea război mondial, a avut loc Holocaustul, acesta devenind posibil ca urmare a "antisemitismului cu rădăcini adânci în istoria politică și culturală a țării".

Pe această temă, nu poate fi acceptată politica băgării capului în nisip pe care, din motive avuabile și inavuabile, au practicat-o guvernele comuniste după 1945 și Partidul comunist în aceiași jumătate de secol. Dar cercetarea acestei teme a morții tragice a membrilor unei comunități, prin manipularea de contexte și prin neglijența vinovată, efecte ale iraționalității în istoria umană, tragedie ce definește o perioadă istorică extrem de dificilă pentru toate popoarele Europei, nu poate fi lăsată pe mâna unor inși care au motivații ascunse, neștiințifice, sentimente de ură față de comunitatea românească, gânduri de răzbunare abea mascate și, mai ales, aparțin direct sau prin ascendenți minorității coloniale sovietice care a fost unul - nu singurul- din instrumentele acculturației violente la care a fost supus? România, fiind unii descendenți direcți ai organizatorilor decapitării, distrugerii elitei politice și culturale române. Principiul responsabilității personale nu poate ignora educația și tradiția familială. Comunștii știau asta. Nu văd de ce ne-am prefăcut - bazându-ne pe excepții- că nu există nici o relație ideologică între fii și părinți. Nu degeaba se zice : Ce naște din pisică, șoareci mănâncă.

Istoricilor acestora, sau pseudo-istoricilor care îi secondează în realizarea acestei manipulări, inși care se erijează în Judecători, nu li se poate încredința o astfel de grea și importantă sarcină de cercetare. Ei nu sunt decât niște răzbuunători, nu reprezentanți ai Justiției ci ai victimelor. Sunt deci parte în conflict și, dacă nu vrem să zădărim noi intoleranțe, nu putem să acceptăm ca ei să construiască, prin acțiunea lor insidioasă și interesată, în Estul Europei, un nou model al culpabilizării colective.

Istoria tragică trebuie scrisă dar de către oameni care nu au a-și răzbuna părinții sau bunicii și care nu sunt stipendiați de state care au

interese divergente de cele ale statului român.

Nicolae Manolescu va denunța astfel «antisemitismul» unui text de jurnal semnat de Paul Goma în «Viața Românească» și să-l pedepsească pe Liviu Ioan Stoiciu pentru ca să-și demonstreze vigilența revoluționară ca un certificat de bună purtare pentru a fi acreditat ambasador la UNESCO, după ce i se reproșaseră, prin textele monitorizantilor holocaustologi de tipul Michael Shafir, imagine atitudinii antisemite. Asemenea, Mircea Mihăieș, acuzat acum câțiva ani și el în același sens și de aceiași -ologi, dă impresia că se răscumpără cu alte gesturi omagiale.

S-ar putea să fiu contrazis vehement și cu temei de cei amintiți, care îmi vor contesta calitatea de psiholog și dreptul și de a mă îndoii de deplina lor sinceritate și de marele lor interes pentru subiectele pomenite. Așa este, e dreptul lor să treacă prin crize de disonanță cognitivă și să încerce să restabilească echilibrul pierdut, cum vor putea. Cu prețul ignorării faptelor, al exagerării și al josniciei. Dar e dreptul meu să citesc gesturile lor prin grila pe care am propus-o.

Turnători de viță nouă, cu complexe de vinovăție induse și carierisme de mahala europeană?

Dan Culcer

Joi 14 iunie 2007

Filip a terminat coperta cărții lui Paraschiv.

Eu am terminat calibrarea **Jurnalelor Dacia** - le-am înregistrat pe un CD. Numai ca soarta lor a fost pecetluită de Georgescu-Timișoara, prietenul lui Ieremia. De unde Ieremia îmi dăduse de înțeles că Georgescu se ocupă de toate-toate - de tipografie, de editură, de distribuție - apropiatul îmi recomandă - călduros - să adun eu fonduri, că el pune hârtia, tușul... Halal!

O iau de la capăt? Mă obișnuisem cu gândul ca voi putea reedita **Jurnalele 1-6**. Și tare n-aș vrea să mă dezobișnuiesc...

Și când mă gândesc: de mâine mă voi ține doar de jurnal...

Sâmbătă 16 iunie 2005

Aflasem despre murdăria *României literare* de a-i refuza lui L.I.S dreptul la replică. Mi s-a rupt inima pentru nedreptatea suferită - dar nu m-a mirat: Condeiful care a pus pe hârtie refuzul nu

are decât să fi fost scos din buzunarul lui Dimisianu, al lui Ștefănescu - tot de N. Manolescu a fost, nu inspirat, ci purtat. Îi cunosc marca: din 1999, când Niki al Monicăi mi-a refuzat publicarea unor texte în aceeași *România literară* prin intratul în istorie, “În laturi!” al DomProfesorului de imorală intitulat: “Adio, domnule Goma”.

Nu s-a schimbat nimic în România literelor în acești 8 ani - ba dimpotrivă: Grajdul-lui-Manolescu a devenit și mai murdar și mai puturos și mai detestabil - după chipul și asemănarea Stăpânului. Nimic nu se mai poate “ameliora” - prin rânire a balegii inginerilor, prin spălare cu furtunul, prin stropire cu apa de flori “Cultura noastră”.

Dovadă: “dialogul” :

Asadar Liviu Ioan Stoiciu publicase textul de mai jos:

Euromuseum - Liviu Ioan Stoiciu

Lipsa bunul simț la scriitorul-colaboraționist

“Condamnarea declarativă a comunismului s-a produs, oficial. Raportul final citit de președintele țării Traian Băsescu în fața Parlamentului (pe fondul huiduielilor “nonscriitorului” C.V. Tudor și ale partidului lui care se laudă că adună foști tovarăși activiști înalți PCR și foști securiști) a decretat clar că regimul comunist a fost “ilegitim și criminal”, a încălcat drepturile fundamentale ale omului. Comisia condusă de Vladimir Tismăneanu a dat amănunte în acest sens, a pus probe la dispoziția celor interesați. Si gata! Deși ar fi trebuit să urmeze imediat măsuri de repunere în drepturi a celor au avut de suferit, sau de înlăturare din viața publică a foștilor colaboraționiști comuniști neculpabilizați. Nici pomeneală, a fost depășită doar o fază declarativă, politică. Mai departe nu s-a întâmplat nimic – procuratura nu s-a sesizat din oficiu, victimele comunismului trebuie să acționeze în particular să pună un proces pe rol (cu costuri financiare enorme, aflate la vârste care descurajează). Procesul real al comunismului nu s-a declanșat. fii nici n-ar avea cum, în absența unei legi a lustrației, care să pună lucrurile la punct (ea ar schimba mentalități din mers, în sensul curățeniei morale publice). Rămânem în continuare doar cu nostalgia Punctului 8 al Proclamației de la Timișoara, care dacă ar fi fost pus în practică la primele alegeri libere din România postcomunistă, din 1990, cu totul altfel ar fi arătat și mult înjurata clasă politică de azi. În condițiile în care nici măcar cei care au fost uneltele organului represiv al PCR, Securitatea (poliție criminală politică), n-au fost înlăturați din viața publică postcomunistă, la ce să ne

așteptăm? Foștii nomenclaturiști PCR jubilează, nu există o lege care să le interzică ascensiunea postcomunistă. Mai ales că și-a demonstrat neputința sau reaua-credință și celebrul Consiliu de studiere a arhivei Securității, un organism politic inefficient, necredibil, parazitat (format din membri trimiși de partidele aflate în Parlament, care păzesc tacit, la vot, interesele celor ce i-au investit, nu ale societății civile majoritare). Foștii tovarăși la care făceau referire cei ce au condamnat comunismul în fața Parlamentului României își văd liniștiți de “afacerile” lor, ei ocupă prim-planul financiar-economic și politic, direct sau indirect, ei trag sfoarele în serviciile secrete. Însuși “fostul” Traian Băsescu e incriminat indirect de acest Raport de condamnare a comunismului – și? Niciunul dintre ei nu se auto-lustrează, democrația originală românească postcomunistă e benefică pentru ei în primul rând!

Aceeași situație e în literatura română, fără supărare: n-o să mă refer la mereu blamatul poet Adrian Păunescu, susținătorul cultului personalității al familiei de dictatori Ceaușescu, de la Revoluție parlamentar de stânga (măcar consecvent, el e singurul parlamentar-scriitor care a adus un beneficiu unei părți a scriitorimii române, inventând legea indemnizației de merit pentru toate uniunile de creație și pentru sportivi; deși au fost zeci de scriitori-parlamentari postcomuniști, membri de partid de dreapta și de stânga), care-și duce crucea după puteri, acceptând să fie pus la zid pentru trecutul compromițător. Ci o să mă refer tot la mereu iubitul critic oportunist Alex Ștefănescu, fost activist de presă al CC al PCR, redactor-șef adjunct la ziarul “România liberă” (conform documentele din Cartea Albă a Securității), care și azi, după 17 ani de la Revoluție, se face că plouă, dă lecții de morală la revista-fanion a literaturii române “România literară” (ba scoate și o istorie a literaturii române de cumetrie, ea exprimă exact mizeria morală în care se scaldă)! Am atras atenția asupra lui și la o ultimă ședință a Consiliului UR: cum e posibil să ocupe Alex Ștefănescu o funcție-cheie ca fost nomenclaturist PCR, o nulitate morală care chiar și în decembrie-revoluționar 1989 lua apărarea lui N. Ceaușescu? Președintele UR, Nicolae Manolescu a ridicat din umeri: că nu există o lege a lustrației care să-i interzică... Nu zău! Dar pentru bunul simț la români, în general, există vreo lege? Dacă Alex Ștefănescu n-are bunul simț să se retragă singur la mănăstire, să-și toarne cenușă în cap, de ce UR n-are bunul simț să-i dezavueze funcțiile ceaușiste și să-i retragă șefia la “România literară”? E execrabil ce se întâmplă cu Alex Ștefănescu, am obosit de când îl tot arăt cu degetul, el fiind un exponent nedemn al celor ce sunt condamnați automat prin Raportul împotriva comunismului, document oficial – ba mă acuză pe mine că-l atac fiindcă

nu a scris despre cărțile mele (Doamne ferește, ar fi o rușine să-l trec în fișa mea biobibliografică), ba se dă drept disident în studenție (ce importanță are că ar fi avut necazuri în studenție, când era un nimeni, dacă la maturitate, ca scriitor care se respectă, cu coloană vertebrală, a fost plătit de activul de presă al CC al PCR-Securitate, implicit, ca mare șef și publicist ceaușist)?

Lucrurile se pot simplifica, o dată ce se recunoaște oficial, cu acte: că Securitatea a fost organul de represiune al PCR. Cei plătiți de PCR au făcut poliție politică și au fost “securiști”! Repet, dacă ar funcționa bunul simț, colaboraționiștii comuniști (scriitori) ar trebui să plece de la sine din viața publică. Las la o parte faptul că noua Lege a CNSAS (ea va extinde vinovăția colaboratorilor cu Securitatea) ar putea fi de ajuns să facă lustrare și în Uniunea Scriitorilor!

10 martie 2007. București

Liviu Ioan Stoiciu Un drept la replică – ne vedem la Tribunal?

“Revista România literară, cu pretenții de săptămânal fanion al literaturii române, se face încă o dată de răs, deontologic, “desființându-mă” (vă rog să vă amuzați), sub semnătura aceluiași nefericit politruc literar Alex Ștefănescu, pentru o atitudine exprimată în numărul 2 al revistei Euromuseum. Fiindcă l-am invitat pe Alex Ștefănescu, fost tovarăș de nădejde al regimului comunist să-și pună cenușă în cap măcar, dacă nu să se autolustreze (adică să abandoneze șefia revistei România literară, pentru care e o piatră de moară a imoralității publice la gât), Alex Ștefănescu anunță cititorii că mi-am epuizat sursele poetice și n-am pregătirea necesară să-l judec! Eu îl somasem amiabil să lase naibii conducerea unei reviste care pretinde că reprezintă literatura română, deoarece e o nulitate morală, fli el a dat de gol... autografele mele (scrise și lui până să aflu din Cartea Albă a Securității, citită de mine abia după anul 2000, că a fost prins de Revoluție în postură de redactor-șef adjunct în presa comunistă, mai exact în activul de presă al CC al PCR, post care se lustrează, conform legii care se află în Parlament)! Asta, după ce înainte de anul 2000 aflasem că a publicat articole pro-Ceaușescu, chiar și în 14 decembrie 1989 (am făcut caz de asta în volumul meu “Jurnal stoic din anul Revoluției”, citând din jalnicele-i prestații, n-are rost să le mai reiau). Nu pot să cred că s-a ajuns atât de jos... Cu siguranță, îl pot da în judecată pe Alex Ștefănescu deoarece a publicat autografele fără acordul meu. Ar fi al treilea proces (celelalte au fost de calomnie) pe care ar merita să-l deschid. Penibil e că Alex Ștefănescu face în continuare pe naivul, săracul, că de aceea îl tot arăt eu cu degetul că e fost

colaboraționist ceaușist (Ion Cristoiu și “oamenii lui Nicu Ceaușescu” din presa comunistă ar avea mult mai multe de spus, până și ei erau de-a dreptul șocati de lipsa de coloană vertebrală a lui Alex Ștefănescu, mereu dispus cum era la compromis, detestabil, să parvină), fiindcă... n-a scris despre cărțile mele! Că de cronici duc eu azi lipsă? S-au adunat în timp atâtea cronici scrise de critici onești, că numai de cronicile lui (fără valoare morală, oricum) mă împiedicam eu! Închipuit cum e, crede că pe mine, la 57 de ani, mă mai interesează o cronică literară de la unul ca el! La ce mi-ar folosi o cronică a lui Alex Ștefănescu la cărțile mele – să mă scârbescă Nu pot decât să mă închin. I-am trimis soției lui, Domnița Ștefănescu cărțile mele cu autograf fiindcă a făcut parte din juriul de debut al Editurii Albatros și i-am păstrat recunoștință... Pe de alt? parte, aș putea să fac o listă cu critici care n-au scris niciodată despre cărțile mele – și niciodată nu le-am reproșat asta în vreun fel, Doamne ferește! Le-am respectat opțiunea, chiar dacă, uneori, am fost intrigat de antipatia lor. Ar fi fost culmea nebuniei să-i acuz că au fost colaboraționiști comuniflti fiindcă n-au scris despre mine! Deja îmi vine să râd: de ignari de tip Alex Ștefănescu, "cu pregătire comunistă", fără intuiții critice minime, colaboraționiști ceaușiști, e bine să nu te atingi, că te murdărești. Altfel, e bine să se rețină: de când mă știu trimit cărțile mele la întâmplare (inclusiv dușmanilor și prietenilor care n-au nici o legătură cu literatura, fără să le cer niciodată nimic, nici măcar să mă citească, să-mi respecte efortul depus), cu sutele, să scap de ele (repetând chiar același gen de autograf): e o sărbătoare de moment a mea, de care mă bucur așa, expedind plicuri... Mi-e lehamite: am ajuns să mă justific în fața unui critic literar intrigant, fără nici un Dumnezeu. Un critic imoral, colaboraționist, e mult mai periculos pentru literatura română decât un scriitor imoral colaboraționist. Blestemul nedemnității literaturii române de la critica oportuniști s-a tras”.

10 iunie 2007. București

Iată faimosul - manolescianul - “răspuns” al revistei:

România literară Nr. 23 / 15 iunie 2007: Dreptul la dialog civilizat

“Dl Liviu Ioan Stoiciu nu se înșeală: avem într-adevăr „pretenția” de a fi „săptămânal fanion al literaturii române”. Tocmai de aceea nu-i putem onora dorința de a-i publica dreptul la replică referitor la un articol apărut în revista noastră, care conținea câteva precizări, pe un ton absolut normal, la inexactitățile, înjuriile și insultele proferate în revista Euromuseum. Dl Stoiciu revine, în aceeași manieră scandaloasă, cu un

text lipsit de orice sâmbure de adevăr, pe care săptămânalul nostru fanion îl refuză din principiu. Dreptul la replică al dlui Stoiciu presupune dreptul nostru la dialog civilizată. Stilul inadmisibil în care ajuns dl L.I.S. să se exprime îl descalifică moral și literar. (Red.)

Dar L.I.S. nu se lasă: publică pe blogul lui A. Bădin:

“E bine sa se stie. In ce fel de lume literara traim, azi? Saptamanalul Romania literara a anuntat in numarul 23 / 15 iunie 2007 ca refuza sa publice Dreptul meu la replica, dupa ce cu doua saptamani in urma Alex Stefanescu isi daduse din nou in stamba in paginile ei cu un atac nedemn la adresa mea. Complicitatea intregii conduceri a Romaniei literare (revista devenita o oficina a resentimentului, iata; poate fi citita pe <http://www.romlit.ro/>) cu colaborationismul ceausist e de rau-augur, proba de nedemnitate publica inadmisibila. Pentru mine este in continuare de neconceput ca revista Romania literara, care se considera reprezentativa pentru literatura romana, are redactor-sef un fost colaborationist ceausit! Aveti atasate (alaturi de Dreptul meu la replica refuzat de Romania literara, sa puteti sa judecati impartial, sa va lamuriti singuri cum stau lucururile) textul meu aparut in revista Euromuseum, care a declansat atacul lui Alex Stefanescu in Romania literara (numarul 21 / 1 iunie 2007) (Nota mea - le voi publica în editiile viitoare). Cer scuze pentru deraj. Multumesc pentru atentia acordata.Ce se intampla? Incerc de ani de zile sa declansez o dezbatere publica pe seama colaborationismului ceausist al scriitorului roman, exemplul lui Alex Stefanescu parandu-mi-se semnificativ in acest sens. Incerc sa determin vina morala in cadrul literaturii romane, care nu poate fi floare la urechea scriitorului - si nu reusesc decat sa atrag fulgerele celor vizati sau care se simt cu musca pe caciuila. Cine nu stie? In literatura romana, in buna parte colaborationista, n-a avut loc o autoculpabilizare si o autolustrare purificatoare. Va rog sa intelegeti exact, eu contest statura imorala publica a scriitorului si criticului colaborationist. In literatura romana sunt tinuti la mare cinste fosti tovarasi membri ai CC ai PCR (sau ai activului de presa al CC al PCR) si fosti secretarii PCR la toate nivelurile, in conditiile in care PCR conducea Securitatea represiva (apropo, n-a avut loc nici o deconspirare reala in cadrul breslei; Uniunea Scriitorilor din Romania a perpetuat aceasta stare). Asta, in timp ce scriitorii clarvazatori, necolaborationisti comunisti, chiar disidenti anticomunisti, de o rectitudine morala indiscutabila, sunt tinuti cu capul la cutie, in cel mai bun caz (celebrul Paul Goma are semnatura interzisa in publicatiile UR, in mod aberant,

tocmai fiindcă a cerut deconspirarea și lustrarea scriitorilor colaboraționiști ceaușisti). Toată lumea se face că plouă (sau se indignează că îndrăznești să pui problema), în fața președinților URSS. Personal, mă opresc la principiul onoarei scriitorului român, care ar trebui să rămână o conștiință publică, nu un oportunist sub vremi sau un colaboraționist nedemn al unui totalitarism dovedit criminal. Mi-ar fi plăcut să porneasca scriitorii români procesul comunismului! Am obosit să tot fiu calomniat, acuzat că am ceva personal de împartit cu foștii colaboraționiști, de tip Alex Stefanescu (foto). Avem nevoie de o analiză critică a comunismului, a rolului scriitorului român în propagarea acestei ideologii totalitare. Au trecut 17 ani de la Revoluție, câți alți ani trebuie să mai treacă să despărțim apele de uscat în literatura română? Ce tot așteptăm să se întâmple? Fiindcă într-o zi deconspirarea colaboraționismului ceaușist tot va avea loc și în breasla scriitoricească, răzbunată de la sine, numai că există riscul ca noile generații să condamne în bloc slujitorii literaturii române, care au scris și publicat cărți până în Decembrie 1989 - vi se pare normal? Nu credeți că a sosit timpul să-și facă în propria curte URSS curățenie morală (etică), și scriitorii să declanșeze "procesul (de conștiință, al) comunismului"? Va întreb retoric, fiindcă știu pe ce fel de lume literară trăiesc, de fapt. Îmi fac însă datoria să trag public încă o dată un semnal de alarmă, că n-am intrat nici pe departe în normalitate și că literatura română și scriitorii ei nu au decât de pierdut de pe urma ascunderii adevărului. Va rog, faceți apel la memorie ("loc al odihnei interioare și al refacerii morale" - Virgil Ierunca).

“Devotat, [L.I.S.]”

Și iară (și iară și iară...) îmi sună în auz întrebarea elevei de liceu din Pașcani:

«În țara asta vreți să vă întoarceți?»

De data asta nu mai oftez nici un răspuns.

Mărti 19 iunie 2007

Măine vine Paraschiv.

Mi-a scris Valerian Stan: a fost la Tribunal. Și iar s-a amânat - până în 18 septembrie. Pentru că... greșiera nu a convocat 5 dintre pârâții - din țară. Auziți, oameni buni: greșiera a uitat să convoace... Unde se mai întâmplă una ca asta, în Europa?

Negru de supărare.

Joi 20 iunie 2007

Azi a fost pe la noi, cu toată familia, Vasile Paraschiv.
O dimineață minunată.

Vineri 22 iunie 2007

Astăzi, în zori, Armata trecea Prutul, să ne dezrobească de dușmanul de la răsărit și miază-noapte.

De atunci au trecut 61 ani (voi fi numărat corect?)[Nu: 66 ani - corectat în iulie 2007]. Și? Și.

De trei săptămâni încheiate m-am ocupat numai de vechile jurnale: cele trei de la Nemira, cele trei de la Dacia, cele patru de la Criterion. Le-am pregătit de tipar... Cu gândul la o viitoare ediție a lor, în o serie numai a jurnalelor - până acum s-au făcut 14, cu cele trei de la Anamarol. Nu mi-a ieșit cu-Timișoara, iar cu-Piteștiul trebuie să mai aștept ca să constat confirmarea permisiunii de a edita cinci "alte cărți". Deci aștept ziua de 29 iunie și aștept să-mi fie, nu doar decorativa onomastică, ci și concreta repornire pe calea editării.

Miercuri 27 iunie 2007

Am trimis la *Le Monde*: Riposta dată lui M. D. Gheorghiu:

Paris, 26 iunie 2007

Domnilor,

Ziarul *Le Monde* a publicat în 29 mai 2007 "L'honneur perdu d'un dissident roumain" semnat: Mihai Dinu Gheorghiu. Textul începe astfel:

"In janvier, la mairie de la ville de Timisoara, en Roumanie, décidait d'accorder le titre de "citoyen d'honneur" à l'écrivain roumain et ancien dissident Paul Goma".

Să știe redactorii și cititorii ziarului *Le Monde*: *citatul de mai sus este singurul corect*, în rest: afirmații fără acoperire, acut

dezinformatoare și calomnii la adresa mea. Scopul intervenției lui MDG: de a provoca tulburare, diversiune și în Franța, acum, în timpul procesului intentat de mine, la București, pentru calomnie și denunț calomnios împotriva lui și a tovarășilor săi într-o diversiune antisemitizatoare.

- Obiectul litigiului este - de peste șase ani, în România - eseul meu: **Săptămâna Roșie - 28 iunie 1940-22 iunie 1941 - Basarabia și evreii**, netradus, needitat în franceză, deci oricine (citește: orice nechemat, impostor, calomniator - ca MDG) poate publica în *Le Monde* orice, despre oricine - redactorii și cititorii nu pot verifica adevărul denunțului;

- În ziarul *Le Monde* a aparut întâia acuzație de “antisemitism” prin recenzentul Ed. Reichman. “Specialistul în literatura română” E.R. nu citise cartea mea **Le Calidor** (Albin Michel, 1987), ceruse unui cunoscut să i-o rezume la telefon - și scrisese ce crezuse că a înțeles;

- Volumul meu **Le Tremblement des Hommes** (Seuil, 1979) a cunoscut în românește, o ediție completată cu cca 300 pagini de documente din dosarele de Securitate redactate în primăvara anului 1977 (“**Cod «Barbosul»**”, ed. Polirom, Iași, 2005). Printre acestea se află și directivele ministrului de Interne I. Coman, aprobate de Ceaușescu privind “Planul de măsuri de destrămare” [dissolution] a mea (aflat, atunci arestat, amenințat de o condamnare la moarte pentru “trădare”, însă urmînd a fi liberat datorită presiunilor internaționale). Prezentînd pericol pentru “ imaginea României independente” era necesar să fiu “destrămat”: pe lângă fascist, homosexual, jidovit [enjuivé] (soția mea fiind evreică), a fost lansată și acuzația... “antisemit”! Această din urmă etichetă mi-a fost lipită de Securitate în complicitate cu autoritățile israeliene, după cum dovedește apostila ministrului de Interne aprobînd “destrămarea-prin-antisemitizare”, adăugînd: “cu dînșii (israelienii) colaborăm de multă vreme, ne-au ajutat, i-am ajutat”. Doar în privința cazului meu: după 1971, stewardesele companiei Elal înainte de aterizarea la București anunțau: «Călătorii posesori ai cărților lui Paul Goma editate în Occident sunt rugați să le predea la bord, nefiind autorizați să le introducă în Republica Socialistă România». Deci: numai cărțile lui Goma, nu și ale lui

Cioran, ale lui Soljenitin). Aceasta găselniță [trouvaille] (“antisemitul Goma”) a fost folosită mai intens după 1990, când a fost lansat “Holocaustul în România” (vezi și Esther Benbassa: în ultimul eseu **La souffrance comme identité** scrie: “l’extermination des Juifs n’est devenue ‘Holocauste’ que dans les années 1970”, adăugînd: “Dans le même temps, on assistait à son idéologisation et à sa récupération à des fins politiques par un Israël désireux de justifier ses nouvelles frontières après la guerre des Six-Jours, et surtout après l’arrivée du Likoud au pouvoir en 1977”. În campania de holocaustizare la care au fost supuse țările recent scăpate de jugul sovietic România a fost acuzată (prin E. Wiesel) că ar fi lichidat 400 000 evrei, după cum stă scris pe o stelă la Memorialul Coral din București - cifră reprodușă, obedient și de MDG.;

Din păcate nici anexa “**Cod «Barbosul»**” nu este tradusă în franceză, astfel permițîndu-i lui MDG sa calomnieze prin insinuare, prin catalogare, prin mistificare ;

- Adevărat, citatul produs de MDG nu-mi aparține, este extras din... referatul Primăriei Timișoara care mi-a acordat titlul de cetățean de onoare al orașului, însa amalgamul drag antisemitizatorilor de meserie a fost realizat - încă o dată: prin faptul că cititorii ziarului *Le Monde* nu cunosc nici realitatea românească, nici cărțile mele ocupîndu-se de aceasta realitate!;

Singurul lucru pe care jurnaliștii și cititorii francezi îl pătrund (din Istoria Franței):

Denunțul... formulat De M.D.G. sub formă interogativă :

“Est-il possible qu'un auteur qui continue d'alimenter des polémiques antisémites en Roumanie puisse bénéficier de la protection de l'Etat français?”

a) este acesta un *denunț* al unui *goi* (Mihai Dinu Gheorghiu) indicînd autorităților franceze ce anume să-i facă unui evreu [jidovit-enjuivé] (Goma)?;

b) este el un *denunț* al unui evreu (Mihai Dinu Gheorghiu) indicînd autorităților israeliene ce anume să-i facă unui *goi* (Goma), cum altfel decît: “antisemit”, “negaționist” etc ?;

c) nu cumva *denunț* ca, normal, pentru el, produs al gândirii unui fanatic înregimentat în *religia* numită **bolșevism** (francezii evită termenul, înlocuindu-l cu inexactul: “fascism”), a cărei

materializare ne-a terorizat pe noi, 4 milioane de români din Basarabia și din Bucovina de Nord *din exact 28 iunie 1940, când URSS a ocupat aceste provincii în virtutea "pactului de neagresiune" Stalin-Hitler în vigoare și azi, sub Putin-Voronin?*

Aștept răspuns la întrebări, nu de la *denunțatorul prin vocație* M.D. G., , ci dela Institutia *Le Monde*.

Paul Goma

NOTA:

Traducerea în franceză comportă câteva explicații necesare atât jurnaliștilor de la *Le Monde*, cât și cititorilor francezi.

P.G.

Joi 28 iunie 2007

M-a anunțat Jean Dumitrașcu: revista *Argeș* mi-a acordat premiul Opera Omnia.

Cum să nu fiu bucuros?

Vineri 29 iunie 2007

Asta vine așa: azi este onomastica mea. Sper să-mi fie marcată de vești bune. Și de ceva cadouri...

Sâmbătă 30 iunie 2007

Ieri, la Pitești, *Argeș*, prin Jean Dumitrașcu, în prezența soților Stănescu și a lui LIS a decernat premiile.

Unul mie.

I U L I E

Duminică 1 iulie 2007

După ce întreaga lună iunie a fost liniștită, în ultimele trei zile evenimentele s-au precipitat. Am ales să consemnez în jurnal doar pe cele dragi inimii mele (în sfârșit, aveam și eu parte de așa ceva), lăsînd pentru altă dată informații, texte care nu mă priveau direct. Nu-i mare pierdere; au să-și găsească și acelea locul-în-timp, în jurnalul pe această lună.

Marti 3 iulie 2007

Iar m-a apucat jalea de mine: toate zbaterile, toate “victoriile”, toate cataplasmele din ultima jumătate de an, materializate prin editarea a 4 titluri (utimul, **Jurnalul** în 3 volete), premiul *Argeș*-ului - și alte succese răsunătoare (sic), se dovedesc a fi apă de ploaie, trupuri fără cap, intenții bune fără vreo realizare. Vasăzică Flori și Mircea Stănescu se dau de ceasul morții să recupereze exemplarele din depozitul tipografiei Gutenberg, de la Niculiță - care nu le mai poate găzdui - și le adăpostesc în casa lor alcătuită din 2 camere (unde se îngrămădesc 4 persoane din care una bolnavă, la pat) și...

Și, ce? Și cum? Și, ca să zic așa, cu ce rezultat?

Bine-bine, de la început nu îmi făceam iluzii că voi câștiga vreun ban, ca drepturi de autor, nu? - dar chiar astfel “preparat”, s-a dovedit că nu eram deloc... preparat:

Dacă s-au adunat, prin contribuțiile unor români tot atât de săraci ca noi, ceva bani, apoi aceia au acoperit costul tipografiei. Desigur, scopul acestor cărți: dăruirea a măcar jumătate din tiraj (total de câte 500 exemplare). Am însă impresia că... am dăruit - măcar aici, la Paris - în jur de 50 exemplare din fiecare titlu (fetelor basarabence le-am dat câte 4-5 seturi, să aibă de unde da, la rându-le, unor prieteni câte două, câte trei), la București Stăneștii

vor fi dăruit și ei - pe lângă cel rezervate contribuitorilor - în jur de 100 exemplare... Și?, repet. Basarabeni - acum vorbesc de românii de peste Prut - au puține ocazii de a trece pe la București, deci și cei care și-au zmulș de la gură ca să ajute la editare nu au, deocamdată, exemplarele destinate lor. Andrei Vartic a fost în ultima vreme atât de ocupat cu alegerea sa ca președinte (al Forumului Democrat), încât nu a luat în seamă repetatele invitații ale Stăneștilor, ale D-nei Lupu, ale mele de a trece și a lua câteva zeci de exemplare. Iar prin poștă... de unde bani de poștă?

Dan Culcer îmi trimite un text de Pelin - Cronica Romana
Marti, 3 Iulie 2007

“O noua fisa de securitate i s-a intocmit lui Emil Cioran la 4 aprilie 1977, la cateva zile dupa arestarea lui Paul Goma. De data aceasta, domiciliul i-a fost localizat la Paris, rue de L'Odeon, si se reitiera calitatea sa de “doctrinar al Garzii de Fier”, organizatie despre care ar fi publicat numeroase articole favorabile in strainatate. (...)”

“Ultima informatie fiind stoarsa de Securitate chiar de la Paul Goma.(...)”

“Legionarii din Spania il tratau pe Emil Cioran cu o adversitate perpetua. Nici relatiile lui Emil Cioran cu Paul Goma nu pareau a fi cele despre care se lamentau diverse alte documente ale Securitatii. Spre sfarsitul lui 1977, cand autorul romanului Ostinato a descins definitiv la Paris, filosoful ar fi exclamat: “A venit sa-si ia banii, licheaua!” Invitat de Marie-France Ionescu la o conferinta a proaspatului exilat sosit de la Bucuresti, Emil Cioran a refuzat sa participe.”

Pelin! Securistul drăgănist are voie de la Primărie să publice unde vrea, cât vrea, ce vrea - cine să-l ia de guler, să-l someze să spună cine era turnătorul de la Paris care informa Securitatea? Că Cioran ar fi zis despre mine ceea ce Pelin pretinde că ar fi zis... Ei și? A zis, n-a zis, “chiar dacă ar fi fost adevărat, Securitatea nu trebuie crezută nici moartă”.

Joi 5 iulie 2007

Vis rău: ma afla undeva, sus... Am vrut să cobor. Când m-am apropiat de capul scării, a trebuit să fac un efort ca să mă opresc și să mă încheștez de balustradă: mă aflam în vârful unui imobil de “o sută de etaje” (așa se vorbea, în jur), iar scara, cu trepte, exterioară, era extrem de abruptă, aproape la verticală. Am renunțat să cobor, îngrozit. Deși de la deșteptare au trecut două ceasuri, sunt, în continuare stăpânit de teroarea visului.

Ieri m-am apucat de pigulirea **Astreii**. Am constatat cu plăcere - una din singurele rămase - ca e și asta o carte bună...
(...)

Marti 10 iulie 2007

După atâtea contestații - mai ales: tăceri - nu strică și o tămâiere din partea lui Flori Stănescu (Ana pretinde: justificată). Textul va fi publicat în revista *Argeș*:

Paul Goma – conștiința istorică unui scriitor cu patria furată
Flori Stănescu

Printre cei care dețin la noi puterea, chiar printre cei mai buni dintre ei, rar găsești personalități la care să simți că interesele politice de moment nu sunt rupte de conștiința istorică pe termen lung: cum se va așeza acest pas al nostru astăzi în istoria noastră? Nu va însemna oare o trădare față de generațiile care s-au dus ori față de cele viitoare? Și cum va apărea el din profunzimea istoriei? Sunt prea puțini cei care se arată preocupați de aceste aspecte.

După cum, la fel de puțini sunt cei conștienți de faptul că puterea nu este un privilegiu, un avion special cu suită și corp de pază, ci o datorie grea, o slujire care cere sacrificiu și abnegație.

„Conștiința istorică”, o expresie ce riscă să rămână exponat muzeistic și/ sau lozincă electorală. Cel care o rostește nu este altul decât Alexandr Soljenițan (Rusia sub avalanșă, în curs de apariție), întorsul în patria rusă, după un exil deopotrivă de traumatizant, creator, recuperator.

Cu siguranță, lumea românească a mai evoluat și de la Badea Cârțan încoace, mai bine spus, a acumulat diverse bunuri și servicii, dar omul, spiritualitatea sa, nu cine știe ce. Gheorghe din Cârțișoara – iubitorul de carte românească – a trăit într-o epocă de reșezări spirituale, fiind în sensurile esențiale contemporan cu Kogălniceanu, Bălcescu,

Eminescu, Stere, Carol I, care știau bine ce sunt „sacrificiul” și „abnegația”... Așa încât, te întrebi azi, Alexandr Soljenițan, Paul Goma cu cine sunt contemporani? Suntem noi contemporanii lor? Din realități și diferite politic, cultural, spiritual, dar și similare în coordonatele lor istorice? Tind să răspund: nu. Pentru că nu poți fi contemporan doar fizic cu cineva, atâta vreme cât nu asumi – măcar în parte – suferința, cauzele, sublimite în principiile de viață ale celor mai liberi ca tine. Fibra interioară a celor doi a fost ultragiată, umilită, sfâșiată de regimul totalitar, însă ea s-a regenerat și hrănit din propria-i umanitate. Cei doi au supraviețuit și fizic și moral comunismului tocmai pentru că l-au înfruntat, pentru că au reușit să-i cutremure temelii la un moment dat, să-i tulbure falsa pojghiță de legalitate, astfel încât să răzbată la suprafață oceanul crimelor comuniste împotriva umanității. Când editura Suhrkamp îl numea în 1971, cu ocazia publicării romanului *Ostinato* în germană, „Ein rumänischer Solschenizyn” Paul Goma se afla în România închisă. Pomenirea numelui său alături de cel al mai vestitului – la acea oră – Alexandr Soljenițan, precum și sugestia transparentă că în România a apărut un scriitor opozant demn de luat în seamă era un gest de natură implicit editorială, dar și unul explicit de atitudine. În opinia mea, apropierea este supralicitată în defavoarea imaginii și staturii reale a lui Paul Goma. Ne referim la două personalități cu individualități foarte bine delimitate, venind din realități concentraționare similare ideologic, dar diferite la nivelul diverselor detalii și nuanțe. Paul Goma nu poate fi redus la sintagma (în fapt, anihilat istoric) „Un Soljenițan român”, așa cum nu putem diagnostica regimul comunist din România cu expresia improprie „GULAG românesc”. Apariția unui roman ca *O zi din viața lui Ivan Denisovici* în Uniunea Sovietică, în limba rusă, în 1962 – cu permisiunea lui Hrusciiov – n-ar fi fost posibilă în România lui Ceaușescu. Manuscrisul romanului *Ostinato* nu a trecut de cenzura ceaușistă, dar a apărut, în schimb, în traducere germană la Suhrkamp. Avem de a face cu doi scriitori trecuți prin detenția și traumele regimului totalitar, doi scriitori care nu se tem să rostească adevărul celor două lumi ale aceluiași univers (concentraționar): Uniunea Sovietică și România. Cu distincția clară că în timp ce primului condițiile (împrejurările de moment, prietenii scriitori, portitețele create de regim) îi permit să se afirme și întipărească în conștiința compatrioților ca scriitor de atitudine (și asta chiar înainte de Arhipelagul Gulag), celui de al doilea împrejurările îi sunt de-a dreptul nefaste. Avem de a face cu un scriitor (numai) de limba română, cu o singură carte în română până în 1990 (volumul de debut *Camera de alături*). Este vorba despre singurul scriitor român din secolul

XX care cere pe față drepturi pentru români, care scrie despre închisoarea politică și despre regimul aplicat deținutului politic și altele și altele... toate lucruri interzise.

În definitiv, este vorba despre frică și despre absența solidarizării intelectuale și, în ordine logică, despre incapacitatea intelectualilor români de a crea o rețea subterană, acea comuniune care ar fi putut pune bazele unei societăți civile autentice. Dacă în Rusia „dizidența” și samizdatul sunt realități funcționale, în ciuda sistemului de teroare, în România cea care dă rezultate eficiente sunt ținerea la ferire de probleme și autocenzura. Poate că din această perspectivă trebuie să înțelegem latura cu adevărat istorică și morală a gesturilor lui Paul Goma. Așa cum trebuie să înțelegem și celelalte acte de nesupunere, atât de puține, căci strict individuale și lipsite de speranța pe care o induce solidarizarea semenilor. Să o numim pe Doina Cornea pentru ultima perioadă a regimului. Cu alte cuvinte, împrejurările ideologice particulare i-au permis lui Soljenițan să publice în propria-i țară și să capete o aură de martir, în timp ce opozantul nostru a devenit unul din obiectivele majore ale Securității, care încerca tocmai evitarea transformării lui în erou. Așa se face că în 1977 „cutremurul oamenilor” i-a zguduit mai degrabă pe occidentalii care au reușit să-i salveze viața (timp în care se afla în mâinile lui N. Pleșiță și ale gealaților lui, era bătut și drogat, iar colegii săi își dădeau acordul pentru a fi exclus din Uniunea Scriitorilor) prin publicitatea, apelurile intelectualilor străini în favoarea lui. E drept, Ceaușescu și ai lui s-au speriat (stau dovadă documentele din arhivele Securității) dar ceea ce ar fi fost firesc să se întâmple nu a avut loc: trezirea conștiințelor adormite ale românilor. Intoxicația ideologică a fost atât de mășteră și meșteră încât chiar și la mai bine de 17 ani de la dispariția oficială a sistemului care a generat mecanismele reeducării la scară națională intelectualii români încă mai cred (unii din convingere/ neștiință/ nepăsare, alții din convingere de interes bine cântărite) că Paul Goma nu a fost decât șeful „mișcării pașaportarilor”, că a fost/ rămâne un scriitor minor și lipsit de talent etc. Dacă scriitorul rus este acceptat, onorat, asumat măcar de o parte a conaționalilor săi, în patria sa, scriitorul român fără cetățenie (să subliniem: fără nicio cetățenie, având și azi statut de refugiat politic, prelungit de statul francez până în 2012) este subiectul unei situații bizare: continuă să rostească adevărul și după 1989, deși adevărul pare să nu mai intereseze prea mulți români. Or, lumea tăcută de atunci, care îl „sprijinea” dindărătul aparatului de radio deschis pe Europa Liberă, a devenit lumea bună, europenizată, perfect integrată de azi. Autocenzura rezistenței prin cultură a fost o sămânță roditoare

pentru cultivarea diplomației culturii din prezentul românesc.

Puteam să încep cu un citat din Paul Goma. Dar, cum de la o vreme este desființat prin critică fără discernământ sau, pur și simplu, prin tăcere, nu voi apela decât la îndemnul de a-i fi citite scrierile, căci orice fragment așa decupa nu ar fi suficient. Paul Goma trebuie citit, trebuie citit în sfârșit și nu rupt, dislocat din propriu-i trup! Chiar și în cele 500 de exemplare ale cărților sale, editate cu chiu cu vai în ultima vreme, nu datorită marilor edituri românești sau unor proiecte oficiale de finanțare, ci din banii puțini ai celor îmbogățiți sufletește, fie și peste noapte!

Instituțiile publice și private nu au a-și reproșa lipsa de consecvență – dimpotrivă –, ele cântă la unison. Ion Iliescu și Traian Băsescu au încercat dar n-au reușit să și-l remorcheze (măcar Emil nu a încercat, dându-se învins din prima de Securitate... deși a fost consiliat să-i onoreze cu înalte distincții pe Monica Lovinescu și Virgil Ierunca, nu și pe Soljenițan-ul român...). Câțiva editori au încercat să-i mai potolească taurii, însă, au sfârșit prin a intra în istoria nescrisă a literaturii, retrăgându-l de pe piață (după ce, chipurile, comiseseră un act recuperator de dreptate istorică și culturală prin editarea, după 1990, a Gherlei, Patimilor după Pitești, Culorii curcubeului – și nu Culorile, cum a „corectat” Humanitas, Soldatului câinelui), topindu-l, cenzurându-l.

Niciun raționament editorial sau de marketing nu se ține pe propriile-i picioare când devine vorba despre topirea de cărți retrase de pe piață – ale cui? ale lui V. Ierunca, P. Goma? Oricine s-a atins cât de cât de munca editorială știe bine de ce, mai ales niște ieșiți din comunism cum eram noi în anii '90.

Paul Goma nu poate fi biruit cu „propriile-i arme” dintr-un motiv evident – cei care îl contestă și marginalizează nu au fost, nu sunt și nu au nicio perspectivă să devină omul-scriitorul-luptătorul pentru drepturile omului Paul Goma. Să fie Paul Goma nu-i șade bine decât lui. M-am săturat de bancul securist – colportat când mai discret, când de-a binelea – cum că Goma nu are talent! Detractorii săi n-au măcar talentul de a ne demonstra „științific” cum că de ce nu are. Eu cred că are cu carul, lui Grigorescu, dacă vreți... Numai că trebuie să ne izbească, precum asteroidul, o generație de critici, una care să nu fie traumatizată de anticamerele făcute boșilor proletcultismului. Avem nevoie ca de apă, ca de foc, ca de Al Treilea Element... de niște tineri liberi, care să nu se încreadă în clasificările împământenite de puternicii atâtor amare zile, criticii cu statui de nisip și prietenii lor editori(alisti). Cred că avem nevoie de tineri care să citească, să învețe și să asume istoria secolului XX – această istorie recentă care ar trebui să ne doară, să ne contorsioneze conștiințele până

sfârâmăm demonii din noi. O istorie care nu poate fi înțeleasă, asumată fără a scana în profunzime. Protagonistii ei – buni și răi – supraviețuiesc în ciuda istoriei înseși și chiar a noastră, strepezind răbdări agasate....

Trebuie să fii lipsit de minte și de inimă să-i contești lui Paul Goma integralitatea ființei sale, românitatea suflului său atât de distinct, care rezidă într-un incredibil simț al limbii, la care nu a renunțat vreodată, în talentul nativ, în relația de iubire și suferință cu pământul care ni l-a dat (deși nu contenim să îl respingem, ca pe un implant nepotrivit), verticalitatea omului, neclintită de vreo promisiune deșartă.

Neîndoielnic, revista „Argeș” a comis un gest incorect politic acordându-i lui Paul Goma premiul pentru Opera Omnia. Este nevoie de curaj și de smerenie, de normalitatea de a vorbi cu glas tare când ursul ideologic se preumblă imperturbabil și stăpân pe situație, deși ar trebui să fie un proiect expirat, ca să vorbești de bine despre un om pus la zid, arătat cu degetul (ca o gheonoaie, ca o gherlă, ca Răul), în timp ce i se agață eticheta mai grea decât moartea – antisemit. Și asta după ce comuniștii, prin vocile difuze ale Securității, îl încondeiaseră ca jidovit, kaghebit, omul Securității, homosexual, vândut, lipsit de talent și altele asemănătoare ca registru stilistic și in(est)etic tinichele. Desigur că au și de pierdut cei care l-au premiat, se pot pierde pe ei înșiși, căci trăim într-o lume guvernată nu de legile scrise și cutumiare ale bunului simț individual și comunitar, ci de presiunile și hărțuielile politico-ideologico-diplomatice.

Una e să fii bogat, titrat, mediatizat, bine relaționat, să-ți fi făcut un statut care să permită exhibarea filozofică a relației de iubire cu supermașina proprietate personală de marcă superstrăină – să zicem. Alta e să-ți exersezi în permanență memoria repetând adevăruri de toți știute – de prea puțini recunoscute, fără gânduri de (prea)mărire, de pe calidorul deșărat, dar luminat de flori și de leușteanul adus din România, al apartamentului închiriat din Belleville.

Paul Goma a fost și rămâne scriitorul Paul Goma, cetățeanul liber al limbii române.

Vineri 13 iulie 2007

În sfârșit, am primit prin LIS textul lui Virgil Diaconu, trimis de autor încă din 5 iulie.

Premiul Opera Omnia pentru Paul Goma, un scriitor răzvrătit

"Cel mai pus la zid scriitor român este Paul Goma. Goma este scriitorul a cărui semnătură este interzisă la revista Uniunii Scriitorilor

«Viața Românească».

Ce se întâmplă? cu noi? Suntem scriitori profesioniști și cu toate astea izolăm un mare scriitor. Paul Goma trăiește la Paris. Nu are casă și niciun venit, în timp ce sunt destui care profită. În Franța trăiește de azi pe mâine, iar în România nu-l primește nimeni. S-a ajuns chiar ca un scriitor român să ceară expulzarea lui din Franța... La noi, toată lumea îl înjură pe Goma. S-a spus că este antisemit. Azi, dacă vrei să desființezi pe cineva îl faci antisemit. Cum ar putea să fie Goma antisemit, când copilul lui este născut dintr-o mamă evreică? Iată însă că Goma este premiat la Pitești, spre ofița Uniunii Scriitorilor din România."

Acesta a fost, în esență, discursul poetului Liviu Ioan Stoiciu, rostit vineri la decernarea premiilor Revistei "Argeș".

De unde i se trag toate astea lui Goma? I se trag de la Secera și Ciocanul! De la faptul că a refuzat să stea sub oblăduirea Partidului și, după ce că nu a stat, i-a mai și dat pe față în romanele sale drăgălășeniile, bicele, bastoanele de cauciuc, carcerile. În timp ce o bună parte din scriitorii români deveniseră în acele vremuri propagandiști de nădejde, activiști ai Partidului roșu în tărâmul literelor și, după cum erau răsplățiți financiar, adevărați burghezi literari, Goma cârtea împotriva Partidului "muncitorilor și țăranilor", și, neavând loc în literatura română își trimitea cărțile spre publicare în străinătatea capitalistă coruptă! Era privit atunci ca un "dușman al poporului"; și rămâne un dușman al Puterii acum. Este refuzat și hulit de puterea politică de atunci și de acum.

Faptul că politica Partidului a scindat literatura română și că noi putem vorbi cu îndreptățire despre scriitori activiști, scriitori maziliți sau ostracizați și despre scriitori neutri, nu este de mirare și arată că o parte a literaturii, dar numai o parte, a stat sub vreme. De mirare este însă faptul că acum, când România a intrat în Europa, Paul Goma nu poate să intre în țara sa. Este în continuare periculos pentru Putere! Este în continuare lipsit de libertate! Este în continuare pus la colț în literatura română, în timp ce o parte din fostele slugi își mențin, sub alte forme, locurile și avantajele. Iar cine îndrăznește să-l popularizeze, vai, pe Goma, are de suferit. Poetul Liviu Ioan Stoiciu era, de pildă, cât pe ce să fie dat afară de la "Viața Românească" pentru că a îndrăznit să publice câteva fragmente din Jurnalul lui Goma.

Paul Goma e un scriitor scăpat din lesa Puterii; un scriitor care trebuie să plătească pentru că și-a permis luxul de a fi liber ca scriitor. Și pentru că a făcut artă din libertatea și lipsa sa de libertate. Pentru acest lux a și fost onorat de Revista "Argeș" cu Premiul Opera Omnia.

Alături de el au mai primit premii alți șase oameni de cultură. Premiile au constat în diplome și în bani, 2.000 lei în total. Faptul că "Argefl" a îngădit cât de cât accesul scriitorilor roșii în paginile sale (vezi un editorial al revistei în acest sens!), cât și faptul că premiază un scriitor răzvrătit, ba chiar doi, dacă-l punem fli pe poetul Liviu Ioan Stoiciu, este o premieră. Sperăm că acele două atitudini vor merge braț la braț în continuare.

Virgil DIACONU

Sâmbătă 14 iulie 2007

De aproape o lună copiii din împrejurimi explodează petarde. Însă ca astă noapte... Nu am putut închide ochii decât pe la orele trei, pentru ca la patru o alta salvă, și mai cumplită să zguduie cartierul. Și nu există speranța că, odata trecuta data de 14 iulie, au să înceteze. Abia după ce vor fi epuizat ultimul bănuț, atunci, nemaiavând cu ce cumpăra petardele... Care, față de anii trecuți răspândesc mai puțin duhoare de pucioasă, cât un iz de... praf de cărbune. Greșos.

Duminică 15 iulie 2007

Că tot nu mai scriu texte noi (deși subiectele nu lipsesc), m-am gândit să mă ocup de aranjarea publicistică, în 2-3 volume de **Scrîsuri**. Mă roade lipsa textelor dintre 1998-1994 (totuși, 6 ani!), dar sper că la terminatul campaniei de recoltat-stocat, să-mi iau curajul de a urca pe scară și să scotocesc în clasoarele care cuprind acei ani. Știu: va trebui să copiez eu... bob cu bob, dar ce nu face grafomanul ca să-și vază "opera" tipărită.

Luni 16 iulie 2007

Genialul Pintilie (Lucian) a mai făcut un pas pe calea... pocăinței-bășcălice. Ca așa suntem noi, genialii: dăm pe ironie tot ce e tragic... În *Ziua* de azi: La Sighet, Pintilie povestește "colaborarea" cu Securitatea:

“Aveam 17 ani (...). Mi s-a cerut sa devin informator.

“Din sete de pitoresc si din spirit de aventura mai degraba decat din frica, am acceptat”, a povestit regizorul Lucian Pintilie despre propria relatie cu Securitatea, ieri, la scoala de vara organizata la Memorialul Sighet de catre fundatia Academia Civica, transmite HotNews. "Abia in clipa in care mi s-a cerut primul raport am realizat nu atat monstruozaitatea faptului, cat imposibilitatea organica de a indeplini un anumit tip de performanta. Pentru ca eram pur si simplu inapt" - a continuat maestrul lectura din propria sa carte de memorii. "Pesemne ca Securitatea avea intentia sa scoata din mine un agent de nadejde, intrucat manifesta o deosebita toleranta fata de rapoartele debile pe care le aduceam si in care incriminam felurite deficiente administrative. (...) Pai ca nu curge apa calda la caminul studentilor, ca nu sunt bine curatate closetele, iar eu supravietuiam alimentandu-i cu denunturi ridicole, asteptand (...) eliberarea tatalui meu. (...) Intr-o zi, Securitatea s-a plictisit si (...) au trimis la mine o turnatoare ultracunoscuta. Un personaj caricatural, dar atat de deconspirat, incat putea fi returnat fara cea mai vaga miscare de constiinta. Si atunci a aparut intrebarea chinuitoare. Si daca (...) nu e turnatoare? Am infruntat toate riscurile si nu am turnat-o." (L.D.)

Singurul comentariu de pe Forum (vacanță, deh) pâna la ora 14 este a “Doctorului” (Calalb):

“Pintilie

“Era cu un an mai mare ca mine la "Caragiale". Si scria poezii de adoratie si lauda lui Stalin, in fituicile imunde ale vremurilor imunde in care traiam”

Ce să mai spun? Spusesem ce aveam de spus în 1990 și îmi săriseră în cap Monicii, Liiceanu, Pleșu, iar în presa din România nu mă mai puteam mișca de atâta apărare-a-genialului, mă călcaseră în picioare pentru profanare de monument: Paler, Doinaș (sic), Vianu, Șora - și încă alții ca Groșan, ca Buduca. Iar eu, neputînd probă - nu vinovația lui, dovedită prin, eventual, “acte” de la CSNAS, ci din chiar declarațiile sale la televiziunea franceză (cuvântul de ordine la moda atunci: “Toți am colaborat - mai mult sau mai puțin...”). Or, dintr-un ghinion - pentru care nu am dat vina pe altul (Doicescu inregistrase emisiunea, îmi promisese o copie, însă când căutase printre benzi, constatase că o stricase taman pe

aceea, înregistrând pe de-asupra altceva). Fiindcă bănuielile mele nu datau doar de (abia) atunci, când intrase în detașamentul justificaționistilor (V. Tănase, Cernescu, Pleșu, Breban), ci de mai înainte, de pe când noi, câțiva idioți dădeam din mâini, din picioare, ca să denunțăm distrugerile din România, iar cei deștepți și cu adevărat români: Noica, H. Bernea, Dan Berindei, Sorescu, Buzura - și alții - le explicau occidentalilor că distrugerile acelea nu constituiau pierderi majore, că altele ar fi “urgențele”, iar Pintilie, cel care avea acces la presa franceză dădea vina doar pe... “unii funcționari”...

Lamentabilă explicația de la Sighet : cu totul alta decât cea din presă de acum vreun an. Genialul Pintilie este un fleac, un căcățiș: nici să-și recunoască păcatul delațiunii nu este în stare. Aduce vorba de o “turnătoare cunoscută” - pe care el nu a turnat-o (de unde se vede curajul sau legendar de a înfrunta Fiara Securității), dar păstrează o tăcere mizerabilă asupra declarațiilor sale de martor al acuzării în procesul profesoarei și protectoarei sale. Iar acum aflu că genialul Pintilie o luase din adolescență cu limbajul-limbii : scria poezii “de adorație lui Stalin”...

Marti 17 iulie 2007

Un articolaș din *Ziua*:

“Dosarul generalului Plesita, aproape de finalizare

“Biroul de presa al Ministerului Public a comunicat, ieri, ca dosarul privindu-l pe generalul (r) Nicolae Plesita, seful Departamentului de Informatii Externe (DIE) al fostei Securitati - invinuit ca ar fi fost implicat in angajarea teroristului Carlos Sacalul in sapte atentate, la ordinul lui Nicolae Ceausescu - este "in faza avansata de finalizare", conform declaratiei generalului Dan Voinea, citat de Mediafax.

La sfarsitul anului trecut, procurorul Voinea era in asteptarea unor documente - printre care si rechizitoriul prin care teroristul Carlos a fost deferit justitiei franceze si condamnat la detentie pe viata - pentru a putea continua ancheta in cazul fostului sef al DIE, generalul (r) Nicolae Plesita. Primele cercetari in privinta legaturilor lui Carlos cu Securitatea romana au inceput in 1990, din ordinul adjunctului procurorului general, Gheorghe Diaconescu, in baza unui raport facut de colonelul Sergiu Nica, fost sef serviciu in cadrul DIE si a plangerii scriitorului Paul Goma.

Nicolae Plesita a fost pus sub acuzare, pentru complicitate la asasinatele executate de Carlos Sacalul. Plesita ar fi fost una dintre persoanele de contact ale lui Carlos in Romania comunista alaturi de generalul Iulian Vlad, seful fostei Securitati, Tudor Postelnicu, fost ministru de Interne si Gisela Vass, adjuncta a sefului departamentului pentru relatii internationale a CC al PCR, care s-a ocupat in mod special de relatiile cu "organizatiile revolutioare din intreaga lume". (DEI)

Si acest comentariu pe forum:

“De la: hej (...@netzero.net)Data: 2007-07-17 02:08:56 , IP: 69.228.53...Dosarul Plesita....

Ce inseamna aproape de finalizare ? adica mai sint numai 20 de ani pina il infunda ?Asta da justitie !”

Joi 19 iulie 2007

(...) Mi-a trimis Flori Stănescu un dialog Grass-Walser publicat în *Die Zeit* din iunie 2007. Extraordinar! Îl copiez integral, mai apoi voi suprima ce mi se va părea suprimabil:

Günter Grass și Martin Walser împlinesc anul acesta optzeci de ani. E vremea marii retrospective: ce îi desparte și ce îi unește pe cei doi cei mai celebri scriitori germani la ora actuală? Cât de dificil e să scrii la bătrânețe? Cum mai stăm cu iubirea? O întâlnire la nivel înalt între Martin Walser și Günter Grass.

***

Günter Grass: Deci despre ce vom pălăvrăgi astăzi?

Die ZEIT: Despre Domniile Voastre, evident.

Martin Walser: Eu am ceva la mine. (Pune o folie transparentă plină cu foi scrise de mână pe masă)

Grass: Te-ai pregătit pentru interviu sau care e treaba?

Walser: Firește! Crezi că vin aici fără să am ceva la mine?! Uite, asta e tot.

Grass: Ești formidabil.

ZEIT: Sunteți de acord să discutăm pe rând?

Walser: Da, da, copii. Evident că și Günter o să fie de acord.

ZEIT: Ne dați voie să vă mai întrebăm măcar atât – cum e atunci

când vă revedeți, vă bucurați?

Grass: Din păcate ne vedem destul de rar. Ne știm din 1955. Fusesem invitat la niște conferințe ale Grupului '47 în Berlin, și el a primit atunci premiul decernat de acesta. Apoi ne-am implicat amândoi, atunci când în anii șaizeci s-a pus problema de a înființa Uniunea Scriitorilor. Și pentru că nu suntem niște tipi indolenți, au existat numeroase ocazii să intrăm în contact unul cu celălalt în cadrul diverselor întâlniri prilejuite de lecturi. Eu îl iubesc.

ZEIT: Dv., domnule Walser, îl iubiți?

Walser: (îi trimite un sărut lui Grass) Și încă cum! În cazul câtorva cunoscuți de-ai mei, care aproape îmi deveniseră prieteni, s-a întâmplat să nu mai putem deveni prieteni, în urma exprimării unor opinii politice diferite. Mulți au încetat chiar să mă tutuiască. Am observat atunci că există totuși câteva persoane cu care acest lucru nu ar fi posibil. Günter Grass a făcut întotdeauna parte dintre aceștia. În '55 la Berlin, erai mai degrabă o nobilă umbră care și-a făcut apariția plutind pe aripile liricii și apoi s-a făcut din nou nevăzută. Oricum, arătai tare de tot. Și încă arăți.

Grass: Să înțeleg că nu ai fost deloc atent la lectura mea de atunci?!

Walser: Pe atunci aveai ceva ce din Bodensee părea exotic, pomoranic exotic. Pentru mine din păcate, vă rog să mă scuzați, exteriorul joacă un rol enorm de important. E vorba de această incorectitudine naturală peste care nu poți trece.

Grass: Legat de ce ai spus anterior legat de opiniile pe care nu le împărtășești sau îți sunt indiferente: eu nu pot spune același lucru. Noi am fost, tocmai în sens politic, de multe ori de păreri chiar contrare, iar acest lucru mie unuia nu mi-a fost niciodată indiferent. Dar nici nu a fost un motiv să rupem prietenia. Acesta e unul din fundamentele amicitiei noastre.

ZEIT: În opera Dv., domnule Walser, se găsesc câteva lucruri de natură critică la adresa lui Grass. Într-una din scrisorile către Frisch (Max F., n. tr.) scrieți despre el: "ciudat, prea mult spirit de aventură, prea mult iz de heraldică".

Walser: Lucrurile sunt ceva mai complicate, nu există un fir principal. Atunci când a apărut Toba de tinichea în 1959, a fost o experiență copleșitoare, chiar și pentru un coleg activ în același domeniu. Sigur că am citit cartea cu, dacă-mi permiteți, o privire suspicioasă, precaută. Voiam să îmi găsesc și eu locul. Două impresii mi-au rămas în minte. În primul rând: Toba de tinichea era ultimul roman antifascist posibil, care mai putea fi scris. Unui roman antifascist trebuie să îi aparțină și o anume afectare, care hrănește dimensiunea "anti". Aici nu e vorba doar de prelucrarea istoriei. Această afectare directă era prezentă în carte. Întot-

de-auna m-am simțit oarecum despovărat prin intermediul acesteia. În al doilea rând, avem dimensiunea lingvistică: Günter este un expresionist târziu. Întregul temperament liric ce dă tonul în proza lui, nu a fost nici-când pentru mine un principiu concurențial în proză. Eu sunt mai narativ.

Grass: Numai că lucrurile se leagă. În 1959 a apărut Toba de tinichea, iar în 1960 Repriză (Martin Walser, n. tr.) E o carte care m-a impresionat profund, chiar dacă nu are nimic în comun cu scrisul meu. Dar faptul că un autor al generației mele se ocupa la vremea respectivă - a celei mai profunde perioade Adenauer, în care eu mă luptam cu o masă amorfă de materie istorică - cu perioada de aur a renașterii economice, cu noua societate ce se năștea, cu aceste existențe reprezentative în felul ăsta, cu o asemenea deschidere de limbaj, o Suada – și nu spun asta în sens peiorativ –, este o îndrăzneală epică fără precedent, nedepășită în opinia mea nici până în ziua de azi.

ZEIT: Asta începe să sune a »Dacă eu îți zic ție Goethe, tu îmi spui mie Schiller«...

Grass: Nu e chiar așa, el are și cărți care mie unuia nu îmi spun mare lucru. Dar există totuși o carte care a fost făcută bucăți fără milă de toată lumea, nu în ultimul rând din motive politice, probabil chiar și în ZEIT: Dincolo de iubire. Pentru mine asta este o carte extraordinară.

Walser: Dragă Günter, Reich-Ranicki a făcut-o praf, și alți 27 critici literari au așezat-o pe locul doi în topurile celor mai bune cărți. Dar așa se întâmplă întotdeauna: cu cât mai negativ se exprimă un individ, cu atât devine mai celebru. Dar ceea ce vreți să auziți despre noi, vă pot spune mai degrabă eu decât Günter. Căci el întotdeauna a avut mai mult succes. Lucrul ăsta nu poate fi suportat la fel de ușor de fiecare dată.

Grass: Dar între noi doi lucrurile astea nu au avut nici o importanță.

ZEIT: E poate vorba de faptul că nu ați publicat niciodată la aceeași editură. Cu un autor al editurii Suhrkamp, Uwe Johnson, Dv. domnule Walser ați avut conflicte din invidie incredibile.

Walser: Stați o clipă: nu ca scriitor. Încă nu ați înțeles chestia asta?

Grass: Să nu zici că era vorba de femei între tine și Uwe. Nu pot să cred.

Walser: Nu, dom'le! Incredibil...

Grass: Eu am fost martor al acestor discuții în contradictoriu. Ele începeau de la Uwe Johnson care, până să îl cuprindă beția, era grijuliu ca o doică cu Martin. »Martin, e deja unșpe jumate, când ai de gând să mergi la culcare?« Johnson stătea întotdeauna de veghe și se fâțâia de

colo-colo. Și cu cât Uwe îi aducea aminte mai des și îl avertiza, cu atât Martin trăgea mai vârtos la măsea.

Walser: Îl luam întotdeauna pe Uwe în Fiatul meu...

Grass: Da, mersul cu mașina a fost întotdeauna o aventură cu tine la volan, asta cam așa e.

Walser: Te rog frumos, nu vorbim acum despre asta. Deci cum spuneam, Uwe a fost accesoriul meu cel mai de preț de-a lungul a numeroase călătorii, pentru că putea explica Fiatului meu tot ce nu pricepea acesta. Fiatul avea de multe ori probleme la tabloul electric, iar Uwe de fiecare dată ridica pur și simplu capota și meșterea acolo ca și cum ar fi fost mecanicul-șef de la Agnelli.

Grass: Din păcate, trebuie s-o spunem, și Uwe Johnson ar fi avut nevoie de o dadacă lângă el, care să aibă grija de el în ultimii ani de viață. Am fost la un moment dat chiar vecini în Berlin...

Walser: Strada Nied, numerele 12 și 15.

Grass: 13 și 14. La un moment dat călătoream împreună în drum spre niște sindrofii literare unde urma să citim, și am ajuns în Wuppertal. Johnson și-a exprimat dorința de a merge într-un local de noapte adevărat. Am găsit astfel o bodegă în care erau dansatoare în pielea goală cu ciucuri prinși de sfârcuri, pe care îi răsuceau nebunește. Ca la circ. Johnson se holba pierdut la țâțele lor și spunea: deci ăsta e Vestul!

ZEIT: Dar un conflict concurențial nu ați avut cu el, d-le Walser?

Walser: Vă rog frumos: tot eu am scris un articol de bun venit de-a dreptul elogios la adresa lui Uwe Johnson, în Süddeutsche Zeitung.

Grass: Și eu am senzația că puneți aceste întrebări pornind mai degrabă de la experiența Dv. de generație. Faptul că lupta de concurență, întezită de foileton, astăzi este mult mai puternică. În cazul nostru există o anumită solidaritate. Sunt însă convins că Martin Walser mă va contrazice: baza de pornire era Grupul '47.

Walser: Evident că te contrazic!

Grass: Dar dă-mi voie să intru în câteva detalii. Pe vremea aia, trebuia să ne suportăm reciproc. Perspectiva era extrem de vastă, de la naturalismul tradițional până la lirica experimentală a lui Heissenbüttel. Acolo am învățat multe despre toleranță, pentru că aveam preferințele și aprehesiunile mele. Dar am învățat să accept ideea că toate aceste lucruri erau totuși posibile laolaltă. Acest lucru a devenit un fundament nu doar pentru relația dintre Martin și mine.

Walser: Pentru Günter această experiență a fost diferită de a mea. Eu trebuia întotdeauna să contorizez succesele lui. Tocmai citeam zilele astea în jurnalul meu din anii 1963 - 1973, care apare la toamnă. Există un

rând acolo care sună așa: »Günter Grass mângâie blana succesului său.«

Grass: Frumoasă formulare. În Spiegel ar scrie probabil astăzi cât a costat blana. Dar hai să n-o luăm pe după copaci: a existat și există încă situația în care unul sau altul devine la un moment obiect de hărțuială și oprobriu public. De exemplu, felul în care s-a exprimat acuza de antisemitism în cazul lui Martin, într-un mod halucinant, sprijinită prin așa-numite disertații. În momentul acela pentru mine a devenit clar că în cadrul discursurilor mele urma să vorbesc mai întâi despre Martin Walser și despre faptul că în opera lui nu există nici măcar jumătate de rând care să poată justifica bănuiala de antisemitism.

Walser: Nu știi dacă vă dați seama ce înseamnă ca în timpul unui sezon la care ai contribuit tu însuși să devii ținta unor asemenea atacuri și să afli că intelectuali care 30, 40, 50 de ani au fost alături de tine nu doar că acceptă aceste acuze la adresa ta, dar chiar le susțin printr-o remarcă sau alta. Günter a fost singurul care a deschis gura pentru a-mi lua apărarea împotriva acestor atacuri. La conferința ținută de mine la Biserica Paulină a manifestat o distanță ușor critică, dar nu malițioasă. Acest discurs fusese citit în prealabil de către Siegfried Unseld și Ulla Berkéwicz, care ulterior nu mai păreau să-și aducă aminte că inițial îl consideraseră excelent.

ZEIT: Dv. cum ați găsit acel discurs, d-le Grass?

Walser: Îmi amintesc încă fraza, despre asta aș putea, când ajungem pe lumea ailaltă, să discut cu tine zile în șir. »Așa ceva poți gândi pentru tine însuși« ai zis tu, » dar așa ceva nu poți spune în mod public.« M-am apărat instictiv împotriva acestei atitudini. Pentru că tocmai acesta era sensul discursului meu: conștiința nu poate fi delegată prin procură, fiecare este responsabil pentru sine însuși. Dar asta nu este o problemă exclusiv privată. Dacă încredințezi ceva limbii, e ceva personal, dar nu mai e privat. Căci limba este, eo ipso, o chestiune publică.

Grass: Ceea ce mă surprinde în asemenea polemici, care mă privesc uneori și pe mine: felul în care presa vest-germană, care s-a crezut întotdeauna mai cu mo?, în asemenea situații se exprimă aproape la unison și savurează fără scrupule felul în care este terfelit un scriitor sau altul. Ca jurnaliști aveți totuși o datorie morală, o răspundere față de cuvânt! Trebuie să verificați dacă, de exemplu, celor câteva luni de zile petrecute de mine în SS li se pot asocia imagini de la distrugerea ghetoului din Varșovia, pentru a crea astfel o legătură între »omul SS Günter Grass« și această crimă. Este înfiorător! În străinătate lumea dă din cap văzând cum suntem tratați în propria noastră țară.

Walser: Ceea ce tu numești unison, eu numesc spirit al vremii.

Atunci când luăm atitudine față de efectele spiritului vremii în mass-media, se trage concluzia că ne lamentăm la adresa lui ca și cum ar fi vreo boala de gât personală.

ZEIT: Reacția dură a opiniei publice la vestea că Günter Grass a fost membru Waffen-SS poate fi explicată și prin intermediul dezamăgirii. Nimeni nu vă critică pentru faptul că abia acum scrieți despre asta. Dar a existat întotdeauna și cetățeanul Grass, care a luat poziție față de o chestiune sau alta în conferințe și eseuri – chiar în chestiuni care priveau propria biografie. De ce nu a funcționat acest lucru și aici?

Walser: A fost întotdeauna în serviciul actual! Cetățeanul Grass a luat mereu partea SPD-ului (Partidul Social Democrat, n. tr.), ceea ce ai noștri nu au realizat întotdeauna. Dar tot timpul a fost un lucru demn de luat în seamă. Nu am putut participa sau susține, fie și în șinea mea, aproape nici una din aparițiile publice ale lui Günter Grass. Țsta a fost mereu numărul lui, acest tip de activism pe care eu nu l-am considerat capabil de schimba ceva. Tot așa mi-a reproșat și el mie distanțarea într-un „unde va” abstract, nedefinit. În felul ăsta însă am rezistat până acum destul de bine.

ZEIT: Dar încă o dată: de ce putea fi devoalat acest lucru doar la nivel literar?

Walser: Dumnezeu mare... Îl privește, e treaba lui!

Grass: Pentru că sunt scriitor. Nu fac parte din Partidul Unității Socialiste, unde trebuie să depui mărturii publice. Și nici din vreo sectă creștină care își mărturisește credința pe baza unei minuni de Rusalii.

Walser: Trebuie să-mi aprind o țigară, altfel nu mai suport discuția! (Grass scoate țigări și vin alb portughez) Voi, gazetarii, nu trebuie să fiți atât de ancorați în prezent. Acest dialog trebuie să privească și opinia publică, pe care voi o administrați și cu care avem noi de a face de 40 de ani. În revista „ZEIT” ar trebui să fie prezentate și punctele în care ați avut voi slăbiciuni. A patra putere ar putea la fel de bine să se critice și pe sine însăși o dată.

ZEIT: Mai întâi să ne întoarcem încă o dată la cartea autobiografică a lui Grass. Dv., d-le Walser, i-ați luat apărarea.

Walser: În momentul în care am citit despre asta în ziar, imediat mi-am pus întrebarea: ce e corect la modul concret, pornind de la fapte, în această revoltă și indignare critică, și ce este justiție gazetărească făcută pe cont propriu? În fiecare deceniu există un mod specific timpului, conform cu acesta, prin care mass-media se raportează la trecutul german. În anii șaizeci nimeni nu a vrut să țină seama de asta, pentru că încă nu era cazul. Dar de atunci chestiunea a devenit tot mai sensibilă și mai

pretențioasă.

ZEIT: V-a venit întodeauna la fel de greu să vorbiți despre asta?
 Walser: Eseul meu, *Auschwitzul nostru*, din anii șaiszeci, sau articolul meu *Auschwitz fără sfârșit*, din anii șaptezeci – nici unul din ele nu a mai avut importanță în anii '90, când am fost atacat cel mai agresiv de către indivizi care habar nu aveau că tot eu scrisesem: „De la Auschwitz nu a trecut nici măcar o zi!” Nu țineți seama de om, cine a fost și cine este. Nu e nimic mai ridicol, de exemplu, decât reacția voastră, și mă refer la presă în general, la eseul lui Botho Strauss, despre *Cântul umflat al țapului*. Sau despre conferința lui Sloterdijk, *Reguli pentru pepiniera umană*. Iată două scandaluri pe care le-ați îmbrățișat cu entuziasm: retorică fascistă! Neonazism! *Cântecul țapului* este în experiența mea de cititor poate cel mai inteligent, cel mai luminat text și cu bătaia cea mai lungă, scris de vreun intelectual german de la 1945 încoace. Dar nici măcar nu l-ați citit! Eu tocmai l-am recitat ieri.

ZEIT: Dar ce ne reproșați de fapt? Că nu citim corect?

Walser: Avem un intelectual (Botho Strauss, n. tr.) care a scris „x” piese de teatru, pe care le-am aclamat și le-am primit cu entuziasm. Apoi el scrie un text care nu e chiar ușor de înțeles, și automat este acuzat de retorică fascistă – atunci vin și zic: în acest caz ar fi trebuit să putem găsi și în piesele lui anterioare elementele de tip neofascist. Exact la asta mă refer și în cazul lui Grass: e necesar să citești integral autorul, mai cu seamă dacă crezi că e cazul să îl critici într-un punct sensibil. În notele cronicărești ale agenției de presă germane însă, autori întregi sunt făcuți praf datorită unui eseu. Pledez pentru o abordare a autorului în ansamblu, atunci când vorbim de chestiuni delicate. Dacă scriu despre margarete, puteți uita de Repriză. Dar nu și atunci când discuția ajunge într-un punct sensibil.

Grass: În cazul tău *lucrurile au fost complet răstălmăcite, s-a întins coarda până la a se încerca să se dovedească antisemitismul întregii tale opere, prin simple speculații*. E înfiorător! *Așa cum s-a încercat să se asocieze până și Grupului '47 idei antisemite. Doar făceau parte și evrei din acesta, atât critici cât și autori! Totul este relativizat și răstălmăcit, în sensul că Grupul '47 ar fi fost antisemit doar pentru că Paul Celan a avut parte de o critică nefavorabilă. Lipsește însă, dincolo de aceste urlete de haită, o ceva mai subtilă diferențiere*. Gândiți-vă la titlul din *Spiegel* legat de *Câmp deschis* – vine un tartor și îmi nenorocește cartea. Această lipsă de respect față de contribuțiile noastre o găsesc absolut oribilă.

ZEIT: Dar cine stabilește ce numiți Dv. spirit al vremii? Aici nu

e vorba numai de jurnaliști, ci și de Dv., scriitorii.

Grass: Toate cărțile mele au apărut contra spiritului vremii.

Walser: Nu prea are importanță cine face spiritul vremii, el există oricum în fiecare deceniu. Eu am trăit de trei ori acest lucru: deja în anii șaizeci, voi ați spus – mă refer la presă în general, pe care o reprezentați –, că nu mai respect legea fundamentală, doar pentru că am încercat să mobilizez publicul german spre a nu susține războiul american din Vietnam. Acest război a costat viața a două milioane de oameni, dar voi, cu munca pe care o duceți prin redacții, l-ați denunțat pe cel care lupta împotriva propagandei făcute acestui război. Jurnaliștii m-au făcut pe atunci comunist! Apoi am devenit în ochii lor un extremist de dreapta, pentru că nu am găsit de bun augur implicarea germană. Iar apoi am devenit antisemit, pentru că am scris o carte împotriva unui critic. În fine. De fiecare dată spiritul vremii a judecat într-un fel sau altul...

Grass: Dar credeam că e clar că nu vorbim aici despre critica literară! Pe asta o suportăm de bine, de rău de aproape șaizeci de ani. În aceste campanii nu era vorba de cărți, ci de persoane.

ZEIT: Presupunem însă că Dv., d-le Grass, ați citit altfel textul lui Strauss decât Martin Walser.

Grass: Da, dar aici e vorba de opinii diferite. Eu accept aprecierea entuziasată a lui Walser față de Strauss, chiar dacă nu o susțin. Afirm însă că dacă eseul lui Strauss ar apărea astăzi, ar fi primit cu aplauze. Pentru că spiritul vremii corespunde multora dintre tezele lui, el fiind un neoconservator.

ZEIT: Deci acceptabilă nu ar fi decât o critică de tip tolerant, care tratează totul cu înțelegere?

Grass: Critica e binevenită din partea celor care sunt în stare să o facă. Istoricul Mommsen, de exemplu, a subliniat faptul că în cazul meu nu a fost vorba de o divizie SS de voluntari. Am fost pur și simplu luat cu arcanul. Sunt tot felul de amănunte care sunt trecute cu vederea. Sub cuvântul terifiant „SS” este pus totul de-a valma, fiind plasat în tot felul de contexte care nu fac decât rău fără să lămurească nimic.

Walser: Cu critica literară am învățat să trăiesc. Nu am învățat să trăiesc însă cu plăcerea sadică de a căuta vinovați în tot felul de conjuncturi politice.

ZEIT: O dezbatere despre păreri politice dincolo de meșteșugul literar nu este deci acceptabilă?

Walser: Cum spune Sloterdijk? Era fiilor ultramoralisti ai părinților național-socialiști s-a cam terminat. Această cultură a acuzelor, în care cel atacat întotdeauna a fost cel care avea de pierdut. Cultura sus-

piciunilor și acuzelor! (țipă) A existat sau nu această cultură?

ZEIT: Am putea s-o numim și o cultură a disputelor, poate chiar a conflictelor de opinii.

Grass: Asta presupune că există opinii contrare în spațiul public. Despre asta însă nici nu poate fi vorba.

Walser: (țipă în continuare) A existat această cultură a suspiciunii sau nu?

ZEIT: Nu.

Walser:(contrariat) Nu?

ZEIT: Au existat întotdeauna contrapăreri, o pluralitate de voci, atâta tot.

Grass: Îmi pare rău, atunci prefer să schimbăm subiectul. Experiența mea vorbește împotriva a ceea ce susțineți Dv.

Walser: Nu v-ați grăbit în schimb să veniți cu contra-argumente atunci când am fost făcut eu neopăgân!

ZEIT: Opinia civică liberală nu este numai atunci liberală, când fiecare opinie exprimată în mod public este imediat și contrazisă. Și Dv. ați luat parte la această dispută publică a părerilor, prin eseuri și articole în ziare. Sunteți sigur că nu ați făcut decât judecați corecte și obiective?

Grass: Nu am susținut asta. Dar gândiți-vă că cel care trebuie să se apere în mod public contra atacurilor și calomniei, se află întotdeauna pe o poziție inferioară.

Walser: Văd că mă cunoașteți mai bine decât mine. Dar haideți s-o luăm altfel: m-am folosit eu vreodată de vreun eseu sau de vreun discurs pentru a judeca pe cineva? Îndrăznesc să sper că nu am întreținut niciodată o aroganță cu pretenții moraliste, politice sau religioase pentru a-i dăscăli pe cei din jur. Problema mea a fost aceea de a mă exprima pentru a afla dacă sunt sau nu singur în raport cu ceea ce simt. Am descoperit întotdeauna că pot adăposti atâtea păreri diferite în mine însumi, încât un ziar întreg nu v-ar ajunge pentru asta. Nimic nu e adevărat fără contrariul lui.

ZEIT: Chiar și lucrul ăsta l-ați spus întotdeauna apăsător.

Walser: Și adaug: pornind de la experiențe din belșug.

ZEIT: Dar și părerea celor ce aparent nu au o părere e tot un tip de atitudine, tot un fel de părere.

Walser: Nu cunoașteți diferența dintre o părere și o experiență?

ZEIT: Luminați-ne.

Walser: Experiențele nu pot fi alese. Sunt necesare. Pe păreri în schimb le invit chiar eu, și tot eu le administrez ca să zi așa, le tratez ca o mamă vitregă, dar e loc pentru toate în mine. De aceea nu trebuie să iau nimănui vreodată în nume de rău o părere sau alta. Am scris cândva prin

gura personajului meu, Messmer: »Ceea ce spun este cu atât mai puțin opinia mea, cu cât mai vehement susțin acel lucru.«

ZEIT: Nu există oare niște limite dincolo de care nu se poate trece, dincolo de care opiniile nu mai sunt tolerabile?

Grass: Respingătoare pot fi faptele, nu opiniile.

Walser: Să luăm exemplul lui Peter Handke. Este singurul care are o experiență directă cu spațiul iugoslav. Dar el se poate raporta altfel, în mod real, la istoria locală. Dacă citești cărțile lui Handke, nici o campanie sau un spirit al vremii nu te mai pot convinge că textele și cărțile sale legate de Serbia ar fi un »dezastru moral«.

ZEIT: Dacă Handke compară în cărțile sale sârbii bosniaci care trag asupra orașului Sarajevo cu niște indieni care luptă pentru libertate, nu avem oare dreptul să criticăm acest lucru din punct de vedere moral? Dv. vorbiți de campanii de presă, ale căror victime ați devenit. Mulți vă vor susține în asta. Dar de ce nu acceptați să vi se pună întrebări critice?

Grass: Ce tot vorbiți! Toată viața am fost criticat, și cred că am supraviețuit onorabil. Aici însă a fost vorba de o hărțuială în toată regula, absolut monocordă. În FAZ a apărut o caricatură despre mine, care începea să semene a atac la persoană. Și în cazul lui Handke se poate vorbi de o asemenea campanie.

ZEIT: Și Dv. credeți că Handke nu ar trebui criticat?

Grass: Sigur că poate fi criticat. Dar s-a mers prea departe cu răstălmăcirile. Ca și felul în care se trece sub tăcere faptul că Handke mai are și alte lucruri de zis în afara acestor texte, pe care eu legăsesc pur și simplu nereușite.

ZEIT: E oare posibil ca ceea ce Dv. numiți o campanie împotriva cuiva, să nu fie de fapt decât un conflict tot mai accentuat la nivel de înțelegere reciprocă între generații? Este generația nepoților, aceea de care vă simțiți neînțeleși și urmăriți.

Walser: Pe mine mă scoate din sărite încercarea de a reduce această problemă la un conflict între generații.

Grass: E clar că voi doi (redactorii ZEIT, n. tr.) nu sunteți pregătiți să priviți cu un ochi critic aceste distorsionări care apar în presă.

ZEIT: Ce este atât de ciudat la întrebarea, de ce v-ați hotărât abia acum, după șaiszeci de ani, să vorbiți despre perioada petrecută de Dv. în Waffen-SS? Trebuie să vă respectăm răspunsul, dar același lucru este valabil și pentru întrebare.

Walser: Se dorea răzbunarea față de o putere pe care chipurile Grass ca instanță moral-politică ar fi avut-o.

Grass: La târgul de carte de la Leipzig m-am trezit cu spioni după

mine! Titlul de »conștiința națiunii« nu l-am inventat, de fapt l-am respins, ca și Böll. Este o invenție a foiletonului.

Walser: În ciuda întregii sale contestabilități și preceptorialități puteți fi siguri că Günter s-a gândit la acest mărunțiș biografic mai mult decât oricine. Nu există o nevoie politică, spirituală sau socială obiectivă la ora actuală pentru a prezenta lucrurile în culori atât de țipătoare. Nu e altceva decât ceea ce Sloterdijk numește »o cultură a suspiciunii«. Evident, atunci când am citit în discursurile lui Grass despre »nivelul superior al capitalismului«, deja mi-am zis: tinere, ai tu habar despre ce vorbești aici?! Nu ai nici cea mai vagă idee despre nivelurile superioare ale capitalismului.

Grass: De unde știi?

Walser: Am scris un întreg roman despre felul în care se fac banii.

Grass: Adica ai habar de așa ceva?

Walser: Am vorbit cândva despre Capitalism și democrație. A fost cea mai slabă conferință pe care am ținut-o vreodată. Ar trebuit să îmi dau seama că nu trebuie să iau cuvântul decât în contexte în care nu am doar o părere fortuită, în care nu e necesar să îmi însușesc un vocabular străin, ci în care să am eu însumi experiență. De asta încerc să mă țin. Tu ai avut o implicare politică mult mai concretă. Și în această implicare politică concretă a trebuit să treci dincolo de experiența ta. Eu unul nu cred că SPD-ul este cu mult mai breaz decât CDU (Uniunea Creștin Democrată – n. tr.), precum susții tu.

ZEIT: Dv. deci, domnule Walser, nu aveți încredere în cuvintele mari. Sunteți autorul micii burghezii, care se mândrește cu faptul de a fi rămas întotdeauna cu picioarele pe pământ.

Grass: Cu termenul de „mic burgez” avem amândoi de a face. Mi se pare incredibil felul în care oamenii autodeclarați „înstăriți” vorbesc acum strâmbând din nas despre micii burghezi. Pentru mine originea mic-burgheză a fost o permanentă sursă de inspirație și bogăție în idei. Cred că această internațională a micilor burghezi e singura care funcționează cu adevărat.

Walser: Da, da. Tot ei au facut și secolul XIX. Micul burghez este acela care se exploatează singur.

ZEIT: Amândoi veți deveni octogenari anul ăsta. Ce înseamnă pentru Dv. acest lucru?

Walser: Dar ce nu îmi pune lumea în cârcă datorită vârstei... O citez pe Elke Heidenreich: (scoate una din foile sale cu însemnări) »Ceea ce avem în clipa de față este literatura scârboasă a unor boșorogi. Grass, Walser, acești bătrâni vanitoși care nu pot să își țină gura odată. Mi se

pare că Grass și Walser nu au mai scris nimic valoros de ani de zile. Am încetat să îl mai citesc pe Walser de la Dorle și Wolf, un roman de alcov, iar la Grass m-a deranjat întotdeauna excesul de vanitate și complezență. « Un critic literar numit „papesă” nu a mai citit demult nimic scris de noi, și totuși găsește că Grass și Walser de ani de zile nu au mai scris nimic bun. E pur și simplu genial. Criticul de servicii nici măcar nu mai trebuie să citească ceea ce critică!

ZEIT: Domnule Walser, vă enervați din pricina unui critic TV?

Walser: Acum faceți pe elitiștii. Să știți de la mine, femeia asta are mai multă putere decât voi.

ZEIT: Chiar dacă nu are dreptate, nu are și ea dreptul să spună ce gândește?

Grass: Nu fiți naivi. Ceea ce tocmai a citat Martin Walser e fără precedent în materie de prostie și nerușinare. Și știți foarte bine ce influență are femeia asta asupra pieței de carte. Nu numai noi, o serie întreagă de autori sunt afectați de aceste aberații. Noi doi, de bine de rău, putem trăi din cărțile noastre. Dar pentru alți autori asemenea „judecăți de valoare” sunt absolut nimicitoare. Mă aștept de la o publicație ca ZEIT să ia atitudine față de așa ceva.

Walser: Îmi amintesc de anii '50. Pe atunci exista Jocul cu mărgelile de sticlă al lui Hesse și Doctor Faustus de Thomas Manns. Evident că le-am citit, dar nu eram capabil să mă raportez la această literatură, să o trăiesc. Dar nu mi-a trecut niciodată prin cap să expediez acești autori drept »niște bătrâni«. Asta e ceva nou: faptul că am ajuns să îți se poate reproșa vârsta. (Bate cu pumnul în masă)

Grass: Literatura nu cade din cer. Fiecare autor are un predecesor, succede tradiției. Problema vârstei nu poate fi legată de problema calității.

ZEIT: Dar nu vă puteți imagina că de fapt pe tinerii scriitori de azi îi irită faptul că le luați lumina?

Walser: (tare) Niciodată nu a fost mai condamtabil ca în ziua de azi faptul de a îmbătrâni ca om al muncii! Iar dacă un bătrân iubește, atunci nu mai vorbim despre iubire, ci îl facem »bătrân libidinos«.

Grass: Experiența mea legată de ceea ce trece drept »bătrânețe libidinoasă«, este că iubirea erotică la bătrânețe se diferențiază, se încetinește.

Walser: Nu e necesar să pledezi acum pentru posibilele plăceri ale împlinirii actului la bătrânețe.

Grass: Eu văd bătrânețea, spre suprinerea mea, drept câștig în acest domeniu. Dar nu numai asta. Eu am opt copii cu nevasta mea și o groază de nepoți. În felul ăsta mă familiarizez cu jargonul noilor generații, acesta fiind un câștig suplimentar. În plus, constat că plăcerea

travaliului și creației nu au scăzut deloc în intensitate. În mintea mea se desfășoară un permanent proces de căutare a cuvintelor și expresiilor, ce nu vrea să se oprească.

ZEIT: Scrisul devine la bătrânețe mai simplu sau mai dificil?

Grass: Mai simplu în nici un caz. Hârtia este acum, ca și înainte îngrozitor de albă. Nu poți zidi pe baza unor experiențe anterioare, ca în cazul unor anumite meserii tehnice. Încercarea de a pune un soi de ordine narativă într-o masă amorfă este pentru mine o aventură de neînlocuit. Atunci când am scris Toba de tinichea, Ani de câine și Șoarecele și pisica într-o singură repriză, de-a lungul a opt ani de zile, aveam sentimentul că îmi lipsește ceva în viață. Mă vedeam ca pe un instrument care nu face decât să transforme. Și mai aveam această temere superstițioasă, că trebuie să termin înainte de a muri tânăr. Nu-mi era teamă că o să îmbătrânesc, ci că o să dau ortu' popii înainte de a termina cartea.

ZEIT: Scrieți ceva mai tensionat, acum că timpul vă presează?

Grass: Nu tensionat, ci cu uimirea că, în ciuda tuturor dorințelor exprimate public, eu zac încă într-un manuscris. Asta mă face vesel, dar și meditativ.

ZEIT: Deci vârsta vă găsește intangibil.

Grass: Există schimbări. La vârsta de 50, 60 de ani nu aș fi putut scrie o autobiografie. Pentru că amintirile se decantează odată cu vârsta. La ora actuală, mă pot întoarce foarte departe în timp pe urmele amintirii. Dar dacă mă întrebați ce s-a întâmplat acum două spătămâni, nu întotdeauna am să vă pot răspunde. Apoi se mai adaugă și decrepitudinea, pasul mai anevoios, mai șovăielnic, o mai mare precauție. Medicul care m-a operat și mi-a fixat un bypass în picior, a constatat cu entuziasm că în corpul meu există încă destule rezerve pentru a realiza și alte lucrări de reparație, cum ar fi la vasele de sânge ce duc la inimă. Am deci un depozit de piese schimb în organism. Sunt lucruri pe care le aflu abia acum, și care îmi oferă o senzație de stabilitate.

ZEIT: Dar Dv. domnule Walser, v-ați temut de bătrânețe când erați tânăr?

Walser: La vârsta de 30 de ani mi-am notat undeva: ceea ce nu ai scris până la 50 de ani, nu vei mai scrie nici după. Astăzi am o aprehensiune cvasiinstinctivă de a folosi această butadă față de mine însumi. Într-unul din romanele mele, spun prin gura unui personaj: „cine e fie și cu un an mai tânăr, nu are habar despre ce e vorba”. Asta chiar așa e. Dar toți pălăvrăgesc fără să aibă habar. A devenit o manie publică să vorbești despre vârstă. Exces de persoane în etate, catastrofa pensiilor, mortalitate scăzută – toate astea îmi par absurditățile spiritului vremii. Poate că în 20

de ani vom ajunge să ne reproducem sălbatic din nou. De asemenea, o catastrofă a pensiilor nu va exista nicicând. Asta susțin doar indivizii incapabili de ceva concret. E pur și simplu alarmism, așa cum a existat întotdeauna. Un sezon întreg te hrănești dintr-un zvon panicard. Dv. și generația căreia îi aparțineți puneți problema de parcă nu ar exista valori mai mari pe lumea asta decât procreația. În acest sens Dv., d-na Radisch, ați scris în cartea Dv. că trebuie să avem și libertatea de a muri. Ca intelectual, v-ați comportat aici exemplar. Dar apoi vă permiteți să scrieți, că atunci când bărbații în etate »întineresc pe plan amoros«, asta nu ar fi decât »un comportament erotic pervertit din punct de vedere biologic«. Îmi veți permite sper, ca autor cu imaginație, să am altă părere despre această apreciere a vârstei în chestiuni erotice.

Grass: Martin, să încercăm să dialogăm. În ceea ce privește alarmismul, cu siguranță ai dreptate. Dar de anumite fapte concrete nu poți trece atât de ușor. Natalitatea scăzută se va impune în 30, 40 de ani în cazul celor care depind de o pensie, în ciuda furiei de a procrea la care te aștepti. Una, două generații vor fi afectate de faptul că vor exista mulți bătrâni și puțini care vor fi în stare să se descurce.

Walser: Günter, tu repeți pur și simplu ca un papagal ce îți bagă ei în cap.

Grass: Să luăm de exemplu chinezii, cu politica lor legată de un singur copil, cu care vor avea probleme serioase...

Walser: Domnule, astea nu sunt decât statistici!

ZEIT: Dv. nu v-ați făcut probabil niciodată probleme legate de felul în care vă veți descurca la bătrânețe.

Walser: Nu, niciodată. Anul trecut am fost la două bănci care mi-au fost recomandate. Tema discuțiilor: asigurarea de bătrânețe.

ZEIT: Abia la 79 de ani v-ați hotărât să vă gândiți la asta?

Walser: Da. Înainte am luat, fără să calculez prea exact, cărțile mele drept asigurare de bătrânețe. A fost o iluzie. Mai ales că am schimbat editura. Nu vă puteți imagina situația care ia naștere din punct de vedere legal la lichidarea de stoc.

Grass: Ba da, îmi pot imagina foarte bine! Au ei grijă să păstreze tot timpul 150 exemplare în depozit, din care pricină tu nu te poți prevala de drepturi. Ei pot livra în continuare, dar tu nu câștigi nimic.

Walser: Günter, nici un sindicat, nici o uniune a scriitorilor nu se ocupă de asta!

Grass: Vezi? Cum poți spune ca nu am habar? M-am interesat legat de drepturile de autor și am scris de mai multe ori despre asta. Dar nu ca și conștiință a națiunii, ci pentru că ne privește pe toți.

Walser: Termină! Eu sunt cel care a mers la bănci.

ZEIT: Și ce v-au spus băncile?

Walser: Păi ce să zic, eu le-am spus verde în față despre ce era vorba. Nu am avut niciodată venitul lui Günter, l-am cam lăsat la editură, nu am vrut niciodată mai mulți bani decât am avut nevoie.

Grass: Și procentele de dobândă au mers la editură?

Walser: Siegfried spunea mereu că avem nevoie pentru a putea plăti în avans autorii tineri... în fine, nu contează. Anul trecut în ianuarie am golit contul. Iar jumătate din baniiăștia evident că a trebuit să plătesc statului tău.

Grass: Statului meu? Statului meu SPD-ist, vrei să zici!

Walser: Iar cu banii rămași fac acum asigurare de bătrânețe.

Grass: Martin, ai spus anterior că eu nu am habar de nivelurile superioare ale capitalismului. Poate că ai dreptate. Dar ce ai făcut tu, e pur și simplu stupid.

Walser: Asta mi-au mai spus-o și alții, mai proști decât mine. În fine, basta. Voiam să spun doar atât: aprecierile legate de bătrânețe e mai bine să le lăsați în seama celor vârstnici.

ZEIT: Atunci povestiți-ne Dv. nouă, celor tineri, cum e la bătrânețe.

Walser: ăsta e deja un roman! Günter a făcut deja câteva aluzii în sensul ăsta, eu nu voi ceda ispitei...

Grass: Am amintit deja câteva motive pentru care găsesc bătrânețea extraordinară. Întotdeauna însă cu rezerva că nu am nici un fel de experiență legată de infirmități la bătrânețe.

Walser: Subiectul ăsta a fost lansat de Karasek.

ZEIT: Dar nu vă puneți ca scriitori problema că deveniți tot mai reflexivi, mai interiorizați, și de aceea devine tot mai greu să scrii ceva nou? Până și noi, care suntem mai tineri, mai copiem uneori din articolele noastre mai vechi când scriem ceva...

Walser: Nu prea cred. Autoaprecierea voastră ultracritică vă dictează asta. Ceea ce nu vrea să spună decât că ați avut o copilărie cu probleme, știu. Nici un om nu trebuie să își reproșeze nimic, dacă nu a fost învățat să facă acest lucru. Starea de fapt nu e niciodată obiectivă. E întotdeauna vorba de un fel de traumă ce vine de undeva. Aici vă pot recomanda o carte, se numește Conștiința de sine și ironia: trebuie să înveți să spui "da" în fața acestui "nu" al lumii. Asta e tot. Și se cheamă religiozitate.

ZEIT: Să vorbim în sfârșit și despre religie. Într-unul din eseurile Dv., domnule Walser, stă scris: »Mă încred în moștenirile mai vechi. Firești. Neperversitate. A căror universalitate sau globalitate constă doar în aceea că planeta rezidă în aprecieri la nivel local. Natura este conceptul

interior al locului, a ceea ce este prezent, a ceea ce este peste tot aici.« Să fie aceasta mărturisirea Dv. de credință?

Walser: Nu e o mărturisire de credință, este o experiență. Natura nu poate fi altfel decât concretă. Priviți aici: acest nuc, această salcie, acestea sunt elementele care se află aici concret, aceasta e natura. Acolo în față era o păsărică ce nu avea mai mult de două săptămâni, iar în iarba sălbatică mai erau câteva flori de nu-mă-uita. Basta. Doar asta contează.

Grass: Suntem de acord! Minunat! Dar dă-mi voie să te întrerup o clipă, Martin. Dar să nu faceți ca cei de la Frankfurter Allgemeine, care au scris că am depus mărturie: nu cred nici în Dumnezeu, nici în zei.

Walser: (îl mângâie pe Grass pe braț) Nu trebuie să spui asta, Günter.

Grass: Nu, nu m-ai înțeles, ăsta e abia începutul propoziției! Mă găsesc, iar asta e tot o consecință a vârstei, tot mai uimit...

Walser: Bun!

Grass: ...uimit în fața naturii, chiar și în fața naturii distruse. Aici se amestecă religia și vârsta: percep trecerea anotimpurilor mult mai acut, și cu mai multă uimire decât în anii tinereții.

Walser: Ai putea să spui măcar o propoziție fără să pomeniști cuvântul bătrânețe!

Grass: Dar acolo mă aflu! Și tocmai despre asta e vorba. Nu am decât o rugămintă față de monoteiști și politeiști: să tolereze necredința mea, așa cum tolerez și eu credința lor.

Walser: Dacă aș fi putut rămâne în seara asta la tine și nu ar fi trebuit să plec...

Grass: M-ai fi convertit!

Walser: Aș fi discutat cu tine despre acest cuvânt, necredință.

Grass: Evident că am o credință. Tot ceea ce există, tot ce ține de viață, este important, contează. Și faptul de a avea un sentiment de responsabilitate față de toate astea.

Walser: (bate nervos cu mâna în speteaza băncii) Haide, lasă, cuvântul ăsta cu sentimentul responsabilității e deja un clișeu...

Grass: Lasă-mă să termin! O bună parte a eforturilor mele civice, care ajunge până în scrisul meu vine firește tocmai din acest sentiment al responsabilității! Poți spune că s-a terminat cu asta, dar ia de exemplu felul în care mor pădurile: am fost la fața locului, m-am urcat până pe creasta munților Harz. Și am văzut cum arătau pădurile. Cum arată încă. În plus: sintagma „florile fricii” (titlul unui roman omonim de Martin Walser, n. tr.) de acolo vine. Asta fac copacii atunci când mor. Asta ai fi putut citi în cartea mea, Lemn mort. În frica lor față de moarte, aruncă cu semințe peste tot în jur...

Walser: Incredibil, Günter.

ZEIT: Dar marea întrebare de care depinde tot ce ține de religiozitate: a fost sau nu întâmplare? – nu primește prin asta un răspuns.

Grass: Doar un nebun ar putea nega faptul că în trecerea anotimpurilor, în comportamentul animalelor, în felul în care se adaptează la diferite situații există o anumită legitate.

Walser: (bate din nou darabana nervos) La această întrebare trebuie să răspunzi imediat astfel: întotdeauna numim întâmplare o legitate încă neînțeleasă. E clar. Nu trebuie să te lași prins în capcana unor asemenea întrebări! Günter, să aud cuvântul necredință din gura ta - cu trecutul tău, cu raportul tău față de întreaga tradiție... Vreau să îți spun un lucru, pe care nici măcar nu l-am formulat eu, dar poate că această propoziție îți spune ceva, e din Kierkegaard: Mărimea credinței este întotdeauna pe măsura necredinței. Așa. Ca să ai și tu habar despre ce vorbești.

ZEIT: Și Dv. în ce credeți că crede d-l Grass?

Walser: Nu e necesar să intrăm în detalii la nivel de conținut! E atât de mult, atât de greu. Tot atât de bine nu mă puteți întreba nici pe mine: ce înțelegeți prin Dumnezeu?

Grass: Da' știu că ai dat glas multor păreri astăzi.

Walser: Acum trebuie neapărat să ajungem la o nouă definiție a părerii: părerea este o experiență încă neverificată.

Grass: Atunci tocmai ai exprimat astăzi câteva experiențe neverificate. Dar asta e dreptul tău, evident, Martin. Și tocmai asta iubesc eu la el. Printre altele. Dar și faptul – și scuză-mă că folosesc din nou cuvântul vârstă – că ajunși la această vârstă înaintată, încă suntem capabili să ne minunăm. Asta ne menține creativi.

Walser: Nu îmi îmi place cuvântul “creativ”. Orice agenție de publicitate este “creativă”.

Grass: Scrii carte după carte!

Walser: Dar nu creativ. Ci pentru că îmi lipsește ceva.

ZEIT: Scrisul deci ar avea menirea de a suplini anumite curențe?

Walser: Scriu despre ce îmi lipsește. Basta.

ZEIT: Dar în cazul Dv., domnule Grass, ce vă motivează scrisul Dv?

Walser: Günter a scris întotdeauna dintr-un preaplin.

Grass: Motorul motivațiilor mele e mai complex. De exemplu, dacă vreau să cunosc un lucru mai bine, legat de mine sau de chestiuni sociale. Și apoi evident, acest imbold înăscut (Walser dă din cap aprobator), în baza căruia ceva din mine e în permanență în căutarea cuvintelor.

Walser: Treaba cu curențele evident că nu e completă. Motivația mea principală este aceea de a spune ceva mai frumos decât este în

realitate. Fiecare roman lasă o umbră albă. De aceea îi citesc pe Dostoievski sau pe Nietzsche: nicăieri nu e mai frumos ca acolo.

ZEIT: Vi se întâmplă să aveți senzația că ați jertfit poate prea mult din viața de dragul artei?

Walser: Aiurea. Asta a spus-o Thomas Mann suficient de lacrimogen, în Tonio Kröger. Faptul de a prezenta viața fără a lua parte la ea – asta e sentimentalism burghez. Un nonsens, să pui viața și arta în opoziție. Viața nu devine suportabilă decât prin prelungirea în artă. Nietzsche spune: lumea nu poate fi justificată decât ca fenomen estetic.

ZEIT: Vă faceți griji legate de reputația Dv. postumă?

Walser: Chiar dacă mi-aș face, nu vi le-aș divulga aici.

Grass: Nici eu nu îmi fac griji. În literatură există etape de uitare și redescoperire. Lucrul e valabil și în cazul unor autori încă în viață, legat de felul în care prin manipulări și lichidari de edituri autori ai generației de mijloc, cum ar fi Herburger, cad cu totul în uitare. O nedreptate care nu are nimic de a face cu calitatea cărților.

ZEIT: Și totuși nu aveți nici cea mai vagă idee despre ceea ce va rămâne după Dv.?

Grass: Spre deosebire de critica Dv., d-nă Radisch, eu cred că o carte precum Câmp deschis va mai trezi interes și de aici înainte, atunci când se va dori să se afle pe cale narativă cum au stat lucrurile în anii 1989/90. De asemenea, o carte care a fost făcută ferfeniță în Germania, precum Surzenie locală, care scrie despre situația din anii 1967/68, despre radicalismul verbal al stângii ca în cazul agenției de presă Springer.

Walser: Dincolo de contextul istoric, cărțile reprezintă trepte către sine. Dacă un cititor are o astfel de experiență pornind de la vreuna din cărțile mele, sunt foarte fericit. Acest lucru însă nu poate fi controlat, scrisul este fenomenul cel mai puțin condiționat de asemenea imperative.

Grass: Per ansamblu sunt destul de sceptic, nu trebuie decât să privim în jur pentru a vedea cum îi tratăm pe așa-ziii noștri clasici. Un autor ca Jean Paul...

Walser: Îmi pare rău, nu sunt de acord, pe Jean Paul l-am citit! E suficient pentru un secol întreg. Omul ăla nu a trăit degeaba, eu am fost reîncarnarea lui.

ZEIT: Sunt mai bine de patru ore de când am început discuția cu întâlnirea Dv. din 1955...

Walser: Eu purtam un costum în 1955, sigur că ai uitat, dar există o fotografie. Un costum cu guler șal. E respingător ce se întâmplă astăzi cu acest tip de guler zimțat. Pe atunci m-am dus la croitorul meu din Wasserburg, domnul Hörer, și i-am zis: fă-mi un costum cu guler șal

rotund. Și mi-a făcut unul, maestrul Hörer din Wasserburg. Și pe ăla l-am purtat la Berlin, am câștigat premiul și am fost fotografiat împreună cu Ingeborg Bachmann și Böll. Ți imaginezi! Pe atunci eram tânăr. Atunci te doare undeva de faptul că nimeni nu mai purta guler șal ziua în amiază-mare. Această toală indiferență față de ce o să spună lumea.

Grass: Eu nu mai știu ce purtam. Am ajuns chiar în pauza de cafea, și chelnerița m-a întrebat: și Dv. sunteți scriitor? Iar eu i-am răspuns clar și răspicat: da. Iar Hans Werner Richter m-a sfătuit chiar înainte de a urca pe scenă: citiți clar și răspicat. M-am ținut de principiul ăsta până în ziua de azi.

ZEIT: Dar nu ați avut vreodată o ambiție literară, de a atinge un anumit obiectiv la un moment dat?

Walser: Eu îmi doream un guler șal. Și ăla a fost foarte bun. Günter, ai întrebat la început dacă chiar nu am urmarit deloc lectura ta de la anno 55. Ba am urmarit-o. În ciuda gulerului șal. Și că mă crezi sau nu, îți spun doar atât: a fost un iureș năvalnic de poezie pură!

Au consemnat Iris Radisch și Christof Siemes

DIE ZEIT, 14.06.2007 Nr. 25

(traducere din limba germană de Daniel Stuparu)

Nu voi suprima nimic din acest dialog la care ‘telectualii noștri dâmbovițelini nu vor ajunge nici în două secole. Nu are importanță faptul că mie Grass mi-a fost de totdeauna antipatic - iar Walser: dimpotriva - unde-i Shafir să latre:

«Încă o dovadă că Goma e antisemit! Îl prețuiește pe Walser - ca între antisemiți!»

Nu-l mai pomenesc pe Ancel (care îl acuză pe Teșu Solomovici că... îl iubește pe Goma); acela-i un toloc mac domiciliat în Israel, cestălalt, Shafir-Fritch un dobitoc praghezo-clujesc.

Vineri 20 iulie 2007

Azi am primit cele două cărți trimise de Flori Stanescu încă de acum vreo lună: **pam-param-pam** de LIS și **Viață, personalitate, limbaj** de Tatiana Slama-Cazacu. Ambele m-au bucurat, dar mai vârtos studiul despre limbajul meu. Astfel am aflat ca mai ‘imitasem’ pe cineva fără să-l fi citit : Pirandello ! Că așa-s eu: imitator fără să fi cunoscut modelul.

Pe de alta parte D-na Slama-Cazacu mi-a descoperit o carte pe care o uitasem: **Roman intim**. Drept care am scos-o de pe unde era și am pus-o la vedere, ca s-o cercetez îndeaproape. Și s-o stric.

Sâmbătă 21 iulie 2007

Azi a trecut pela noi D-na Rodica Elena Lupu. Astfel mi-am cunoscut editoarea.

Luni 23 iulie 2007

Ieri toata ziua am trudit ca la arat: am aranjat cele 3 volume de **Scrisuri**: Primul: cca 500 pagini: al doilea peste 600, al treilea: mai bine de 700 pagini. Aproape ca și Jurnalele recent editate. Am corectat primul volum, dar între el și al doilea se întind cei cinci ani pentru care nu am textele culese la ordinator. Nu e mare pagubă. Azi voi trece la pigulitul celui de al doilea volum.

Mi-a trimis Flori Stanescu, *Argeș* iulie - de pe internet:

SCRISOARE scrisă de PAUL GOMA
Paris 29 iunie 2007

Dragi prieteni de la revista „Argeș”,

De o săptămână mă străduiesc să însăilez cuvintele de mulțumire pentru onorarea cu premiul pentru... ce am scris – observați: am evitat cuvântul „operă”, fiindcă din aceea nu am, ci doar o sumă de „scrieri”, de „scrisuri” – și, ca să închei fraza: Premiul pentru Scrisurile Scrise.

De două ori bucurie:

– premiul propriu-zis;

– coincidență fericită: pică de ziua mea onomastică.

Așadar, vă mulțumesc și vă urez ca la anul să acordați premiul unui scriitor avînd o adevărată operă.

Și vă îmbrățișez,

Paul Goma

JEAN DUMITRASCU A premia un mit

I-am acordat lui Paul Goma, chiar de ziua sa, premiul cel mai important al revistei Argeș fără a ține cont de părerea prietenilor și

dușmanilor. Prietenii, câțiva, mă sfătuiau să nu fac gestul, fiindcă premiul e prea... mic pentru Goma; dușmanii, firește, aveau să mă înjure ulterior. Da, pentru ceea ce a făcut Paul Goma pentru cultura română, pentru români, ca și pentru abstracția numită România, premiul pe care i l-am oferit pare unul mic, dar, cum s-a remarcat, plin de semnificații. Cred și eu, Paul Goma merita (merită) chemat la Cotroceni pentru a primi cea mai înaltă distincție a Statului. Academia Română ar fi trebuit să-l primească imediat după 1989 într-unul din fotoliile sale, după cum remarca (deplângea) Elvira Iliescu acum câțiva ani. Uniunea Scriitorilor, la rândul ei, a ratat, cu obstinație, 17 ani, să-și ceară scuze (oferind un premiu) lui Paul Goma pentru că l-a exclus din rândurile sale chiar când era arestat de Securitate în 1977. Exclus din țară de Ceaușescu și de slugile sale, exclus și din exil de către Ierunci, exclus și din circuitul valoric postdecembrist, chipurile liber, de către liiceni dilematici și blandieni manolescieni, Paul Goma reprezintă un mit al demnității și al luptei românești pentru adevăr, libertate și drepturile omului, cum i-am spus la telefon, la 29 iunie a.c. Pe scurt, este un român adevărat. Nevândut intereselor nici unui partid, drăganilor externi, mogulilor de presă ori vântului ce a învâluit mai nou buzunarele intelighenției dâmbovițene, a ales, cu demnitatea seculară a țaranului român imperial, lupta și sărăcia.

Vai, ce-o o să se mai mândrească românii cu el, după, dar acum preferă tăcerea. Dacă Nicolae Manolescu i-a semnat moartea civilă demult (prin editorialul Adio, domnule Goma!), iar Liiceanu, că doar e și România lui și a lui Băsescu, a decretat (adânc, filosofic) că tăcerea e de aur, impunând, astfel, reeducarea prin excludere (despre care am mai scris), ciracii lor stau smeriți în poziție de drepti. Ce nu înțeleg aceștia este că salvarea vine de unde pare a izvorî pieirea. Ceaușescu a căzut pe mâna „decreștelor”, a celor născuți după 1967, fiindcă aceștia au fost tinerii care au ieșit în stradă în Decembrie 1989. Goma e susținut, astăzi, tocmai de tineri intelectuali. Generația lui Manolescu și Liiceanu, cât ar fi de împuiată, trebuie să înțeleagă că a pierdut partida și, peste puțin timp, alții vor scrie istoria. Nu te pui cu Goma fără să pierzi! Nici cu tinerii avizi de adevăr. A pierdut el Ceaușescu...

Apropo de cei doi, Manolescu și Liiceanu... L-au invitat și premiat la Neptun pe cel considerat a fi cel mai mare scriitor de azi, Mario Vargas Llosa (personal, pariez pe Ernesto Sabato). Un reporter, în criză de întrebări, a vrut să afle de la Llosa ce scriitori români cunoaște. Unul singur. Firește, Paul Goma.

Ne plângem de minoratul culturii românești. Dacă preferăm să defilăm cu manolești, blandiene, liiceeni și dilematici bine plătiți, să

jucăm în Cupa balcanică și nu în cupele mondiale, ne merităm soarta. Din fericire, ceasul culturii române trebuie să bată din moment în moment. Dacă nu au cum să vorbescă așa-zisele conștiințe ale neamului (șantajate cu dosarul), vor vorbi pietrele (vorba lui Noica, văzând că suntem părăsiți de Occident la începutul anilor '80). Și totuși, înaintea lor, cei mai tineri... În cunoștință de cauză, fiindcă numai copiii spun adevărul.

În ce mă privește, am fost onorat și emoționat că dl. Paul Goma a acceptat modestul premiu oferit. A lipsit, firește, de la festivitatea de premiere, fiindcă Statul dorește să îl umilească în continuare (să stea la coadă la ambasadă, să facă o cerere cu toată familia pentru redobândirea cetățeniei), făcându-se că uită că acum trei decenii i-a retras cetățenia prin lege. Statul trebuie să înțeleagă că Paul Goma are nevoie de recunoașterea meritelor sale istorice (și de o lege specială privind cetățenia, aspect pe care macoveii nu îl înăeleg). Fără Paul Goma în țară (eventual la Pitești, unde i s-a oferit o locuință) nu există normalitate, nu există democrație, nu există drepturile omului decât în vorbe. De fapte și făptuitori avem nevoie.

Dacă mai există români, și nu doar o populație de limbă română, Paul Goma se va întoarce acasă.

FLORI STANESCU Conștiința istorică a unui scriitor cu patria furată (am reprodus acest text aici, în Jurnal la 4 iunie)

MARIN IONITA Paul Goma - un destin între extreme

Îngerul damnat

În jurul nici unui scriitor român, trăitor peste hotare în trecut sau la timpul prezent, nu s-a făcut atâta vâlvă. Nici când a fost vorba de cei trei titani, Eugen Ionescu, Mircea Eliade și Emil Cioran, care nici ei nu au fost cruțați. Petru Dumitriu în Europa și Petru Popescu în America, după perioada zgomotoasă de opozanți ai regimului comunist din România, și-au cam văzut liniștiți de promovarea cărților și a scenariilor pe care le scriau. Nicolae Breban, după o serie de declarații fulminante, s-a împăcat pe jumătate cu partidul din a cărui conducere făcuse parte, ca să se întoarcă în țară și să-și așeze la locul lor în rafturi, credea el, cărțile care i-au fost date afară din biblioteci. Iar Mircea Dinescu, disidentul care putea să fie cel mai gălăgios, fie că n-a vrut, fie că n-a apucat să se arunce ori să fie aruncat peste graniță – spre norocul lui – ca să poată ajunge la televiziune în prima oră a Revoluției și să devină unul dintre liderii ei. Nici când s-a aflat că pe urmele lui Virgil Tănase se furișau ucigași plătiți sau că Monica Lovinescu a fost agresată și maltrată cu sălbăticie, nici

când Culianu a fost găsit asasinat într-un campus studentesc american nu s-au produs tulburări de durată. Paul Goma, de mai bine de un sfert de secol, este hăituit în toate felurile posibile. Dar nici el nu este omul care să evite conflictele, ba chiar le stârnește uneori. Deși dădea dovadă de un talent de excepție încă de pe când era elev și bătea de timpuriu la porțile literaturii, nu a putut să pășească prea departe din motive politice. Multe de ordin biografic și nu mai puține găsite în lucrările sale care erau purificate la sânge. În cercurile literare începuse să se vorbească despre el ca despre un copil genial, dar rebel. Admirație de la distanță, nimeni nu l-a luat brațe ca să-l promoveze. Directorul editurii la care-și depune primul roman îl sfătuiește, prietenește și părintește, să-l rescrie în maniera de atunci, când creația artistică trebuia să fie o formă de propagandă, iar scriitorii, activiști de partid.

Cum refuză – și de data asta, și de multe alte ori – ajunge oaia neagră a literaturii române. Nu-i mai rămâne decât să-și trimită manuscrisele să fie tipărite în străinătate. Se află. De altfel, nici nu făcuse un secret din asta. Ca să-l convingă să renunțe la o asemenea „năzbâtie“, sunt mobilizați scriitorii care aveau un cuvânt greu de spus, ca Zaharia Stancu, Constantin Chiriță, Constantin Țoiu, Nichita Stănescu, Fănuș Neagu, Ion Horia, Ion Dodu Bălan, Ion Brad, Titus Popovici și alții. Dar rebelul nu-și ia angajamente. Era doar tânărul despre care Miron Radu Paraschivescu afirma cu convingere: „Băiatul ăsta este un Soljeniăan român!“. Și chiar reușește să străpungă cortina de fier. Mai întâi se ocupă de el televiziunea și publicațiile din Austria. După care avea să se extindă interesul în toată Europa. Publicase și în țară, în revista Luceafărul, pe răspunderea lui Eugen Barbu, care mai târziu se leapădă de el ca de Satana. Și cum se întâmpla pe atunci, prin imitația exemplului, îl publică Gazeta literară, Viața românească, Ateneu, Cravata roșie. Apare și o cronică favorabilă semnată de Lucian Raicu. Dar editurile rămân circumspecte. Mihai Gafița se împotrivește, Ion Bănuș și Ioanichie Olteanu nu îndrăznesc. Nici Marin Preda nu se arată mai îngăduitor. După ce publică în străinătate, începe campania dirijată de denigrare. Refuză să o facă Mircea Iorgulescu, dar primesc comanda, în silă sau cu zel, Nicolae Dragoș, Alexandru Piru, Vasile Băran, Dinu Zamfirescu, Arthur Silvestri, Alexandru Andrițoiu, Dumitru Mircea... Stabilit în străinătate, scriitor fecund de literatură cu mesaj, care acuză și nu iartă. Obstinato (sic), Gherla, Soldatul câinelui, Ușa, Culoarea curcubeului, Patimile după Pitești, Garda inversă, Bonifacia. Publicări în foiletoane, lecturi la televiziune, volume la editurile în vogă. Dar pentru puterea comunistă de la București ajunge un îndârjit dușman al poporului. Și îngerul damnat

rămâne în afurisenie până în ziua de azi. Când s-a dezlănțuit o adevărată campanie de denigrare împotriva lui.

Român curat, nici antisemit, cum este acuzat, nici antioccidental, nici împotriva altor etnii sau naționalități. Dar care, cinstit și clarvăzător, nu poate să nu judece evenimentele dramatice pe care le-a cunoscut, chiar le-a trăit. Nu poate să-i ierte pe românii securiști și comuniști care semănau țara cu victime, dar nici pe acei evrei care au jucat un rol nefast pe scena celui de-al doilea război mondial și în anii care au urmat. Dar cum să fie acuzat de antisemitism omul care își împarte viața cu o soție evreică iar copilul său este pe jumătate român și pe jumătate israelitean (re-sic) – o familie care trăiește în deplină armonie sub același destin amar!

Publicate în țară, interpretate pe dos, creațiile acestui mare scriitor au stârnit Procesul Goma. Uniunea Scriitorilor s-a lepădat de el și a mers până acolo încât să inițieze demiterea redactorului-șef al revistei care l-a publicat. Procesul Dreyfus repetat în România, țară care face parte din Comunitatea Europeană. Cu zeci și sute de apărători din rândul scriitorilor și al altor intelectuali, cu proteste împotriva abuzurilor Uniunii Scriitorilor publicate în nenumărate reviste. Dar nu întâmplător provocarea avea loc tocmai în timpul când se punea din nou problema cetățeniei lui Paul Goma. De vină era tot scriitorul, care n-a depus o cerere la timpul potrivit, adică în urmă cu vreo șaptesprezece ani. În care să se roage cu respect, cu umilință, să fie primit în țara din care a fost alungat, să se roage să devină român, ca și cum până acum ar fi fost altceva.

Ciudat este că toți cei implicați în refuzul cetățeniei lui Paul Goma și în ostracizarea lui nu-și asumă deschis răspunderea, ca și cum s-ar afla sub decizia unei forțe oculte căreia trebuie să i se supună chiar împotriva propriei convingeri. Pe vremuri se știa că astfel de hotărâri se luau la Comitetul Central al Partidului Comunist. Dar azi?

Românul fără țară

Nu știu câți oameni se află fără țară, pe această planetă brăzdată de granițe. Paul Goma nu are. Este un blestem care l-a urmărit din copilărie. Nu împlinise încă cinci ani, la 20 iunie 1940, când tăvălugul armatei sovietice se rostogolea peste Moldova cedată fără împotrivire. Încărcată la rezezeală toată familia într-o căruță, pe drumul refugiului spre inima țării, este prinsă din urmă de cotropitori, înainte de a ajunge la Prut, și întoarsă din cale. După care tatăl său, învățătorul Eufremie Goma, este arestat și dus – toată lumea știa – pe drumul înfundat al Siberiei. La ei acasă, basarabeni și bucovineni se află într-o țară străină, cu alte legi, sub altă stăpânire. La 15 iunie, satul său face din nou parte din România, fiind eliberat de soldații care își înghițeau lacrimile în timpul primei retra-

geri pentru că nu au putut să tragă nici măcar un singur glonț. Dar bucuria nu ține prea mult. În 1944, al doilea refugiu. Familia se stabilește la școala din satul Goșu (sic), județul Sibiu, pentru scurt timp. După 23 august, este scotocită țara pentru a fi capturați și duși cu forța în noua lor patrie, Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste. Ca să-și piardă urma, familia Goma se mută în județul Târnava Mare, unde se ascunde prin păduri când „comisia“ răvășea satele ca să-i prindă. Este, totuși, capturată și întemnițată în „Centrul de repatriere“ din Sighișoara, de unde evadează cu acte false. Anii adolescenței lui Paul Goma nu sunt mai liniștiți. Tatăl și mama sunt ridicați de Securitatea nou înființată și închiși la Mediaș, fără explicații. Copil al nimănui, elevul din gimnaziul de la Șinca (sic) Mare locuiește prin gări și la poarta Securității. Părinții sunt eliberați, dar el este arestat și anchetat, în mai 1952, pentru că a vorbit în clasă despre partizani. În 1957 (sic), studentul Paul Goma este arestat și închis la Jilava. Se trezește apoi cu sancțiunea de a se stabili într-un sat de refugiați din Bărăgan, pe timp de 36 de luni. După ispășirea acestei pedepse, își caută un loc de muncă și iată-l, rând pe rând, muncitor necalificat pe șantier sau la forjă în fabrică, fierar-betonist, trompetist într-o formație de muzicieni amatori, fotograf ambulant, încărcător și descărcător de vagoane. Și tot așa, din universitate pe șantier sau în fabrică, din tânăr scriitor talentat în hamal de gară, din cabinetul președintelui Uniunii Scriitorilor în camera de tortură, într-o țară care devenise temniță pentru el. Până când este dat afară din țară, într-o formă parșivă, cu pașaport de turist. Chiar șeful de la Securitate, generalul care îl conduce, în loc de bun rămas îi spune: „Scapi și tu de noi, scăpăm și noi de tine!“. Și mai departe: „Ai grijă, revoluția are mână lungă, te ajunge oriunde vei fi!“. Și, într-adevăr, nu lipsește mult să i se aplice „tratamentul bulgăresc“, adică să fie împuns pe stradă, într-un loc aglomerat, cu un vârf de umbrelă otrăvit. Sunt anii în care rămâne și fără țară. țara în care s-a născut, în care i-au fost înmormântați părinții, în care a învățat să vorbească și să scrie românește... Pe care i-au răpit-o comuniștii și nu i-a fost restituită nici până în ziua de azi. Scriitor de talie internațională. Dar cetățean al nici unei țări. Românul fără acte de identitate românească. Putea să fie demult adoptat oriunde, a avut și propuneri, dar român s-a născut, român vrea să rămână. În ciuda reacției Uniunii Scriitorilor din România, care s-a lepădat de el după publicarea jurnalului din 2006, și a reacției unor organizații internaționale, comunitatea piteșteană s-a oferit să-l primească cu brațele deschise, să-i pună la dispoziție un domiciliu cu adresă precisă și să fie mândră de prezența lui. Dar ministerele de resort, Guvernul, Președinția și toți cei de care depinde redobândirea cetățeniei încă mai ezită să i-o acorde

în condiții normale. Până una-alta, revista Argeș, care i-a luat apărarea în coloanele sale, îi acordă cel mai mare premiu posibil: Opera Omnia.

Dacă mi se va reproșa că am copiat integral textele: să le fie reproșatorilor somnul lin și Liiceanu-aproape, eu integrez ce vreau eu în jurnalul meu (propriu și personal). Doar n-o să introduc și lalăiala recenta a lui Simuț din *România literară*.

Marti 24 iulie 2007

Azi: mare bucurie mare.

La noapte vom putea dormi odihnitor (toți trei ai familiei).
Se vede ca Cineva-acolo-sus-nu-ne-a-uitat-cu-totul.

Miercuri 25 iulie 2007

Noapte liniștită. O semnalez ca pe o premieră.
În România canicula continuă să ucidă.

Joi 26 iulie 2007

A doua noapte liniștită.
Lucrez pe brânci la **Scrisuri II**. Am ajuns la-pestejumătate.

Vineri 27 iulie 2007

A treia noapte liniștită. Această “a treia” o confirmă pe întâia, deci... n-am visat. Era și momentul.

Sâmbătă 28 iulie 2007

A patra... Am să le număr până la sfârșitul lunii - cu ce plăcere!

Am terminat de pigulit **Scrìsuri II** și m-am apucat de **III**.
Mâine voi întrerupe, ca să lucrez cu Filip copertele la **Gherla-Lătești**, la **Infarct** și la **Adameva**.

Luni 30 iulie 2007

A murit Victor Frunză. Dumnezeu să-l ierte pe acest om-bun. Îl văzusem de curând în niște fotografii de la Mangalia trimise de D-na Lupu: Nu arăta el bine... Dar eu: m-am privit în oglindă? Avea aceeași vârstă, doar cu câteva luni mai mult.

Și el îmi era editor: îmi scosese **Alfabecedar-ul**.

Am trimis familiei câteva cuvinte de condoleanțe.

Zi în care a plouat cu morți: Pe lângă Victor Frunză: Michel Serrault, Ingmar Bergman, Antonioni, Teoctist...

A U G U S T

(...)

Duminică 5 august 2007

Am primit iar o anonimă din Tel Aviv. Un fost responsabil de Aprozar mă face “legionar”, “antisemit” - și cam atât. A, să nu uit: blestemele. Căci blestemele evreilor... Și ăsta mă blestemă...

Luni 6 august 2007

A murit cardinalul Lustiger. Câți scuipați, câte bale a avut de îndurat “trădătorul”... Acum unii oficiali evrei îl vorbesc de bine, cum se vorbește despre morți, dar cât a fost viu... Era urât de evrei nu doar pentru convertirea la creștinism, dar și pentru criticele sale împotriva “revoluției de la 1968” - ce să mai vorbesc despre faptul că pentru el Revoluția Franceză a adus numai sânge, distrugere, injustiție.

Mărți 7 august 2007

Azi se fac 39 ani (!) de la căsătoria civilă a noastră din Piața Amzei. În ultima vreme am evitat să privesc fotografiile luate în acea zi: mai bine de jumătate dintre martori au dispărut.

Acum două zile, la Tel Aviv, o manifestație inedită: supraviețuitori ai lagărelor germane și-au arătat în fața sediului guvernului indignarea pentru suplimentarea pensiei (nu sunt sigur de denumire, poate: despăgubire) de supraviețuitor cu doar echivalentul 12 euro, când în total acea pensie este în jur de 350 euro pe lună - nu sunt sigur de exactitatea cifrelor.

Știam că o bună parte dintre israelieni evrei trăiesc la limita suportabilității - dar pot fi comparați cu “cetățenii israelieni palestinieni” care supraviețuiesc la limita mizeriei crunte? - însă nu cunoșteam acest “detaliu”: nemții plătesc în continuare, c-așa-i-neamțul: l-a înlocuit pe turc, dar banii... Unde-s banii? Guvernul,

alcătuit din semiți, nu din din-contra; din evrei, nu din hezbollahi, îi rețin (banii, de bani este vorba). Ca să facă, ce cu ei? Ca să-i cheltuiască pe idioteții și pe acte criminale, ca războiul din Liban, pentru a fi mereu-gata pentru viitorul război cu Iranul...

Ciudat, însă printre manifestanți nu s-a... manifestat nici unul - sau nu a fost interogat - care să amintească măcar dacă nu să interpeleze: de ce același guvern reține de ani de zile banii cuveniți pe munca și sudoarea și lacrimile palestinienilor? Și de ce suferă ei, palestinienii care în niciun fel nu sunt vinovați de suferințele evreilor în Europa? Ei, de ce! Din egoism - de categorie rasială - din egosim sălbatic, de etnie. Fiindcă degeaba în cărțile lor sfinte evreii prevăd și recomandă compasiunea, ba chiar acțiunea de ajutorare a celui sărac, neputincios - în practică *goi*-ii nu intră în vederea acestor acțiuni; fiindcă *goi*-ii nu sunt oameni - ci ne-oameni: *goi*! Așa au gândit, așa au practicat evreii de totdeauna morala Scrierilor Sfinte: totul pentru evrei, nimic pentru ne-evrei.

Am aflat ca, vizitând Israelul cardinalul Lustiger - deși ca totdeauna a început prin a declara ca el este în continuare evreu (ceea ce, să mă ierte Doamne-Doamne, începuse a deveni agasant), marele rabin al Israelului - nu i-am reținut numele - nu a găsit altceva de spus pentru a-l întâmpina pe vizitator (iată, nu am spus: oaspete), decât acuzându-l de trădare a iudaității!

Asa stau lucrurile la Eretz: nu sunt trădători ai iudaității acei evrei care, după ce au fost bolșevici feroci, criminali, cu sânge pe mâini, după prăbușirea Imperiului Sovietic își prezintă acea perioadă ca... agnostică - ce comod spus!; nici criminalii de drept comun care, în afara Israelului au ucis, au furat, au înșelat - aceia găsesc protecție, azil în Israel. Dar trădători - de neiertat! - sunt acei evrei care au trecut la creștinism, din o stră-veche tradiție, având vârsta creștinismului. Presupun că acest motor al *urii* este, nu faptul că un evreu - sau o sută - a(u) îmbrățișat o altă religie (din punctul de vedere al lor: o sectă), ci pentru că acea alta-religie este una contrară mozaismului, prin faptul că propovăduiește contrariul urii evreiești: *iubirea*. Evreii nu acceptă *iubirea* decât între ei, evreii. Nu există în capul și în inima evreului *iubire* în general, fiindcă "generalul" ar cuprinde ne-evreimea, ceea ce este, nu doar un păcat, ci o crimă: să iubească un evreu pe un ne-evreu? Piei, *goi*-ule!

Printre mârâiturile, lătrăturile, mușcăturile evreilor la adresa “trădătorului” Lustiger erau mai ales (mai ales!) reproșurile (egale cu păcatele) de a fi avut legătură de o viață cu L’Abbée Pierre și de a fi conlucrat în vederea edificării multor așezăminte caritative, adevărat, sub semnul Crucii, însă oferind asistență oricui avea nevoie, indiferent dacă era creștin, musulman, evreu sau... agnostic (citește: komisar bolșevic). Acest “ecumenism” a fost și este detestat, chiar blestemat de evrei, fiindcă programul de cuprindere al lui atentează la monolitismul religiei mozaice, încremenită de milenii.

Miercuri 8 august 2007

Am primit de la Juraveli veste: A fost cu alți doi prieteni la Mana, au dus câte cărți au putut, în spinare, pentru biblioteca școlii. Cu care ocazie aflu: acolo (la biblioteca școlară din Mana) nu există nici un exemplar din **Din Calidor**, nici din **Arta reFugii**. Cum așa? O întrebare pe care eu o pun, mie, eu nu răspund.

Încă o veste - bună-rea: Moș Iacob, bunelul meu adoptiv nu a murit în deportare, la Irkuțk, s-a întors (când?) și a fost înmormântat la Mana. Din păcate nu am pe cine întreba și alte amănunte importante. Oamenii nu mai știu, oamenii tac. Amnezia lucrează mai ales la martorii (aici: urmașii acestora) martirizării vecinilor: să pățească și ei ce pățiseră aceea? Nu e mai comod, mai omenesc să tacă, să nu vorbească despre *asta*, până când sunt salvați de uitare.

[Femeia care locuiește în ce a mai rămas din clădirea școlii, Adomniței este iritată de “vizitatori”: «Cine i-o trimăs, de să ne chinuie?», l-a întrebat pe Juraveli. «Vin necunoscuți și fotografiază...»

Luni 13 august 2007

Numai vești proaste: banii de la Pitești încă nu au ajuns la editură, deci tipografia nu mișcă; pe de alta parte Min. Culturii a respins cererea de finanțare a alte 5 volume pentru că... cererea aceea-tip nu era corect completată de editoare...

Strâng din dinți și... de asta dată nu știu cât de “mai-departe” pot merge, fiindcă nu mă mai țin balamalele.

Ca să nu-mi mai fie senin nici măcar un colț de cer, încolo, spre orizont, am mai primit scrisori de iubire de la evrei - citește: de blesteme - până acum s-au făcut trei. Neinteresante, neimpresionante, decât prin acumularea prostiei, a idioțeniei, a răutății, a urii de *goi*. Îl bănuiesc a fi cu toții tovarăși de șaibă a Aprozaristului, în România funcționari bine plătiți, mai degrabă ca autori de liste-negre, de turnători: evreii alcătuiau masele largi de securiști extra-bugetari, autori de “note informative” juste, necesare, cu spirit revoluționar, cam ca a lui M.D. Gheorghiu, care sugerează, ba chiar cer, cu pumnul ridicat, bolșevicește, ce pedeapsă să i se dea “vinovatului” (de-un exemplu: expulzarea și din Franța - oare de cine din celula de partid sugerată: de Serge Moscovici, bătrânul bolșevic? De fiu-sau, Pierre, tânărul democrat? De Lavastina?, de Chiva, de R. Ioanid, de prietenul meu Alain Paruit? - va fi păstrat ceva din episodul expulzării din Franța a lui tată-său, Endre Herskowitz, pentru spionaj în favoarea sovieticilor) - iertare pentru lungirea parantezei, urmez: - deveniți, automat, paznici, sentinele ale interesului național israelian, ale căror rapoarte alcătuiesc un alt Zid al Ierusalimului împotriva intențiilor agresive ale *goi*-lor.

Prietenii de la București cred că holocaustologii nu mă luaseră în serios când îi poftisem la judecată, scontaseră pe oboseala, pe lehamitea, pe abandonul meu, drept care “ajutaseră” încercînd tot felul de tertipuri, ca “grefiera care...”; ca articolele de “provocare-întărâtare-iritare” ale lui G. Andreescu, B. Marian, D.M. Gheorghiu. Însă văzînd că nu renunț, întâi intraseră la idei, apoi la... îngrijorare. Și comiseseră gafa (îi spun așa, fiind eu băiat bun) cu “întâmpinarea” avocățească a Mușaților.

În această pauză silită am umblat prin **Calidor**. L-am re-calibrat, în eventualitatea unei noi ediții, pentru uzul basarabenilor.

Multe și importante întâmplari s-au... întâmplat între timp, dar eu fiind prins cu **Scrisurile** (re-botezate: **Butelii**...) nu mi-am îngăduit abateri de la truda mea. Nu, n-a fost rău: volumele pregătite pentru o finanțare a Ministerului Culturii - operație ratată - erau mai importante în ochii mei decât, de-o pildă, moartea cardinalului Lustiger și scandalul-mut provocat de evrei - care după ce o viață de om l-au criticat, l-au tratat de trădător al iudaismului, cu

prilejul ceremoniei funebre s-au vârit în față, cu o slujbă evreiască, pe parvis-ul catedralei Nôtre-Dame, dînd din falcă ultrabanalități ca “Lustiger s-a simțit totdeauna evreu”, de parcă nu el însuși în repetate rânduri făcuse această declarație fără aerul ca s-ar mărturisi.

Că am adus vorba de Lustiger: tot probozindu-l, tot criticîndu-l, tot etichetîndu-l “trădător”, comunitatea evreiească și nu doar cea din Franța, îl folosea de fiecare dată când era de ciupit un ce-profit - mai ales bani - de la guvern. Atunci devenea brusc: “Jean-Marie” și extrem de util. Nu am știre de vreun refuz al său de a interveni pe lângă *goi*, dar nu cu suplice, nici cu somații, când nu apelau la el - ca în extrem de grava înscenare a “incendierii sinagogii” (un evreu îi dăduse foc) și a “atentatului rasist contra unui rabin” - care singur se sgâriase cu o furculiță, apoi dăduse vina pe “arabi”. “Jean-Marie” fusese extrem de “de-al nostru”, fiindcă umblase, nu doar la ministrii justiției, ci și la președinții republicii, el om brici de inteligent, folosind răsuflatele argumente sioniste: “Ca să nu dăm prilejul unor acte antisemite”... Și reușise să “stingă” scandalurile provocărilor evreiești. Adevărat: nici nu-i fusese greu, presupun ca întru apărarea evreilor el folosisse precepte creștine ca *iertarea*, ca “cine nu a păcătuit să ridice piatra...”

În raport cu dogma catolica Lustiger era sensibil mai rigid, mai fără nuanțe decât marele său prieten Wojtyła - se explică: el era un convertit, deci trebuia să dea-mereu-dovadă, ca procurorul Paul, fost Shaul, devenit apostol și întemeietor al creștinismului, cel care era/este fără de nuanțe, fără de milă față de evreii săi - unde ești, scriitorule-românule H. Gârbea?-, pe care îi acuza că și-au ucis profeții, deci și pe Isus.

Admiratorii săi (ai lui Lustiger) deploră faptul că a rămas un oral, că nu a scris nimic semnificativ. Au consemnat ucenicii lui, deci nu s-a pierdut chiar totul.

În legătură cu atitudinea lui față de alte religii: până și evreii recunosc că “trădătorul” a avut un rol important în apropierea iudeilor de creștini. Față de islam Lustiger nu avea simpatie măcar culturală. Despre budism nu știu ce credea, însă știu că detesta protestantismul. Din aceeași pricină: el însuși, ca evreu prin naștere, devenise un... disident, un protestant atunci când trecuse la creștinism. Evreii - cei mai proști și mai răi dintre ei - îi reproșau lui

Lustiger ca trecuse la creștinism din frică: că să nu fie persecutat ca evreu. Adevărat - dar ce valoare are acest adevăr? Să fi fost Aaron Lustiger primul și singurul evreu care trecuse la creștinism - de frică?

Marti 14 august 2007

Aniversarea Anei.

De la **Calidor** am trecut la **Astra**. Astfel îmi doftoricesc rănile: umblînd prin câte o carte și găsiind-o “nu chiar foarte proastă - ba chiar aproape bunicică”...

(...)

Duminică 19 august 2007

Am terminat **Arta reFugii**. Fac o pauză.

Sunt stors. Avînd eu capul așezat de-ancurulea, îmi explic aceasta oboseală prin faptul că am scăpat de (o parte) din coșmarul chiriei - care ne hăituește de... Câți ani se adună din 1992?

Noi trei ne simțim măcar cu un somn nebântuit de grijă.

Nu am mai notat ca de obicei. În ultima săptămână au trecut pe lângă, peste mine evenimente importante, unele dramatice, altele tragice, însă nu le-am consemnat. M-am comportat ca un adevărat scriitor român de la Titus Popovici la Manolescu, de la Blandiana la Adameșteana - chiar și la draga de Ileana Mălăncioiu. Ce să mai vorbesc de scriitorii evrei de origine română, acum israelieni: aceștia au rămas aceiași prudenți, insensibili, număbăgaci, fricoși, lași, ai zice: o cohortă de manolești (cum sa se bage: și s-o pată ta-su “de la cazarmă”? ; mă-sa “de la Minister” - același, tot de Interne, chiar dacă poarta firma: “Ministerul de Externe”)? Adevărat, în acest timp - de neparticipare - eu nu am făcut altceva, să zicem: cultură, ca iubiții mei confârtați de condei (sic), m-am ținut de fleacuri: am pregătit pentru un eventual tipar ciclul autobiografic - numai de nu ar avea soarta celui pentru a cărui finanțare am pierdut ocazia pe acest an, fiindcă nu a fost completată “o mică rubrică esențială”.

În această pauză diaristică m-a obsedat un articol din Ziua al lui Horasangian, unde bătrânul rabin armenesc a scris o prostioară

informațională: traducerea “Gulagului”:

Prezentînd o carte a scriitorului Serghei Dovlatov, Bedros a scris cu mîna lui:

“Face vreo doi ani de filologie la Leningrad, ajunge să-și ispășeasca [?] serviciul militar într-un batalion al Ministerului de Interne pazind detinuții din GOULAG (“Gasudartsvo Upravlenie Lager”, adică “Lagar de munca de Stat”, un fel de colhoz, nu...)” - grafia armeano-franco-urechistă îi aparține, ca și “traducerea”.

Desigur, în România unde totul este posibil, este perfect posibil ca unui scriitor de statura lui Horasangian să-i scape și asemenea “amănunte fără importanță” (a întîlnit cineva, în Patria Noastră Tricoloră, măcar un sfert dintr-un amănunt important?, atunci?) precum explicarea Gulagului ca...*“Lagar de munca de Stat”, un fel de colhoz, nu...*” (subl. mea). Cititorul român al ziarului Ziua nici n-a băgat de seamă proasta, inexacta, la urma urmei diversionista traducere a lui Horasangian a Gulagului (echivalarea în română ar fi trebuit să sune: “Direcția Generală [de Stat] a Lagărelor”), așa cum nu a luat în seamă nici “Gulagul românesc” lansat de Ruxandra Cesereanu, a noastră expertă locală în materie de penitenciaritudine carpatină. Pentru că el, cititorul nu (mai) știe rusește, iar româneasca a uitat-o de când a dat “rivoluția” peste el și crede tot ce scriu la gazetă Cristoiu și Dinescu, V.C. Tudor și Adameșteanca - în fine, scriitori buni și gazetari ca Bedros și ca Ruxandra.

Ce am eu de împărțit cu ei, de nu-i las să-și vadă de luminarea poporului nostru drag și iubit?

Cu Bedros Horasangian am de împărțit nu un fleac de traducere șchioapă din rusește, ci rostirea - și scrierea - *în românește* a unei, nu doar prostioare, acolo, ci a unei ticăloșii: vezi, anul trecut tot în Ziua, reproșul făcut mie de a fi chemat în judecată “Prezidențialitatea”, pentru că ține afișată pe site-ul său de ani de zile nu doar o calomnie (ca aș fi antisemit), dar și o mare porcărie: un “citat” fasificat - text nesemnat, dar se văd de la Paris autorii: holocaustologii Shafir, Al. Florian, Oișteanu, Volovici, Katz. În “concepția” lui Horasangian nu se făcea ca eu, un particular și încă un paria să dau în judecată site-ul internet prezidențial. Dar prezidențialul... “se făcea” să afișeze de atîta amar de timp o calomnie

și un fals! În acel moment l-am tratat pe Bedros de “împăciutorist”, însă el bietul, ignoră nu doar limba rusă, ci și româna realist-socialistă: a crezut ca l-am descris ca ceea ce era, în realitate: nu doar “împăciutorist”, persoană care încearcă să... împace alte două, ci una de-a dreptul slugarnică, lătrînd la “agresorul” care, în realitate, este victimă. Tot atunci mă întrebam (vezi Jurnalul 2006) unde era Horasangian când sub bagheta lui Manolescu și a altor Gârbi și Bălăiți, LIS și cu mine eram antisemitizați? Sau nu cunoaște semnificația termenului “antisemit” - așa cum nu o cunoaște nici pe a termenului “Gulag”?

Luni 20 august 2007

Am întrerupt buna intenție de a continua jurnalul pentru a culege de pe internet “bibliografie” mai cu seamă în legătură cu Enoiu:

EvZ Tortionarul lui Paul Goma, in boxa acuzatilor

Colonelul Gheorghe Enoiu, unul dintre cei mai cunoscuti tortionari comunisti, este acuzat, dupa 17 ani, de crime impotriva umanitatii. Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului in Romania a depus o sesizare impotriva lui Enoiu, acuzandu-l de crime impotriva umanitatii.

Cercetatorii care i-au investigat trecutul sustin inasa ca „Macelarul de la Interne”, asa cum era cunoscut Enoiu, e inca protejat de oameni din actuala putere. Accesul la dosarul sau de cadre le-a fost refuzat cercetatorilor, desi documentele exista in Arhiva Ministerului de Interne.

Ororile marca „Enoiu”

Cu un probatoriu de peste 100 de pagini atasat sesizarii, cu o lista cu 70 de victime ale lui Enoiu completata de marturii, IICCR cere tragera la raspundere a tortionarului, dar si decaderea sa din gradele militare.

Parte din echipa care l-a interogat pe fostul lider al PCR Lucretiu Patrascanu, Enoiu s-a remarcat ca ofiter activ al Securitatii din 1950 si pana in 1989.

„Anchetele conduse de Gheorghe Enoiu se desfasurau prin utilizarea celor mai crude si brutale tratamente: izolarea si infometarea, bataia la talpi si pe capre, la testicule, bataia cu sacul de nisip, precum si alte metode de tortura specifice perioadei: manejul, cuierul etc.”, precizeaza reprezentantii IICCR.

Inainte sa ajunga ofiter anchetator in cadrul Securitatii Bucuresti, in 1960, Enoiu a condus ancheta studentilor arestati in toamna lui 1956,

dupa protestele de solidaritate cu revolutia din Ungaria. Printre ei, scriitorul disident Paul Goma.

„Capitan in 1956-1957, Enoiu s-a ocupat de „studentii ungaristi” pe care i-a torturat ingrozitor (printre ei si pe mine, intre 23 noiembrie si 30 decembrie 1956, rupandu-mi trei coaste), iar pe colegul meu Negrea Stefan l-a batut in cap, in cap, in cap, pana a innebunit si s-a spanzurat, la Gherla”, nota Goma ca marturie in plangerea facuta in 2004 impotriva securistilor care l-au urmarit.

„Daca Parchetul vrea sa faca ceva, va face”, se arata optimist Andrei Muraru, Seful Serviciului de Investigatii Speciale al IICCR.

In ciuda ororilor marca „Gheorghe Enoiu”, intinse pe mai bine de 40 de ani, acesta este inca protejat de oameni-cheie din Ministerul de Interne. Dosarul lui de cadre, care ar putea aduce elemente in plus despre activitatea sa, ramane sub cheie.

„La arhiva MI a fost un cercetator de la noi, care are inclusiv certificat ORNISS, ni s-a promis ca i se da dosarul, dar cand cei de la Interne au auzit ca este vorba de o plangere penala, secretarul general, domul Nicolae Berechet, seful Politiei Curtea de Arges si Pitesti inainte de 1989, a refuzat sa i-l mai dea”, spune Muraru.

Secretarul general Nicolae Berechet nu a putut fi contactat pana la inchiderea editiei.

*

“Chestorul Berechet, 'gardianul' tortionarului Enoiu - 15 august 2007

“Secretarul general al Ministerului Internelor, chestorul Nicolae Berechet, este acuzat de IICCR ca a interzis accesul la dosarul de cadre al tortionarului Gheorghe Enoiu.

“Cercetatorii de la Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului din Romania (IICCR) nu au fost lasati sa vada dosarul de cadre al tortionarului Gheorghe Enoiu, fostul sef al Directiei de Anchete Penale a Securitatii, desi statutul le permite sa il studieze. Potrivit conducerii institutiei, in luna aprilie, dosarul de cadre al fostului colonel de Securitate a fost solicitat Ministerului Internelor si Reformei Administrative (MIRA), pentru studiu, de cercetatorii din cadrul Directiei de Investigatii, in vederea intocmirii unei sesizari penale impotriva acestuia. La minister insa au fost refuzati.

'Domnul Nicolae Berechet si-a dat initial acordul intr-o discutie pe care a avut-o cu directorul nostru, Stejarel Olaru. Cind m-am dus la Ministerul Internelor ca sa vad dosarul, nu mi s-a mai dat insa, desi era deja scos din arhiva si il aveau acolo', sustine Dumitru Lacatusu, expert in cadrul Directiei de Investigatii a IICCR. Acesta sustine ca seful

Directiei de Resurse Umane din Ministerul Internelor, chestorul Petrica Vizitiu, a invocat initial necesitatea ca aceia care-l studiaza sa aiba certificat ORNISS. 'Eu am certificat ORNISS inclusiv pentru documente care constituie secrete de stat de importanta deosebita. Cind au auzit asta, au invocat caracterul personal al informatiilor din dosar', mai relateaza cercetatorul, care detine si avizul de la Avocatul Poporului pentru prelucrarea datelor cu caracter personal.

Intrebat de motivul restrictionarii accesului la dosarul fostului colonel de Securitate Gheorghe Enoiu, chestorul general Nicolae Berechet, secretarul general al ministerului, invoca tot certificatul ORNISS. 'Motivul a fost acela ca persoana care a venit nu avea abilitatea sa studieze dosarul, adica nu avea certificat ORNISS. A fost deci vorba nu de dreptul institutiei de a avea acces la dosar, ci al persoanei care a venit sa-l studieze', a afirmat initial Nicolae Berechet, care nu a putut sa precizeze un alt impediment al restrictionarii, in conditiile existentei certificatului ORNISS. 'Sint in concediu in Cehia. Nu va pot raspunde', a spus acesta. Explicatia oferita de Directia de Resurse Umane a ministerului prin Biroul de presa este aceea ca 'dosarele de cadre nu pot fi cerute decit de instanta'. Ulterior, Biroul de presa a revenit cu alt raspuns: 'Directia de Resurse Umane nu a primit oficial nici o solicitare din partea IICCR privind studierea acestui dosar. S-a cautat inclusiv in arhiva secretariatului general din ultimii ani', a spus Alin Avram, seful Biroului de presa.

Cercetatorii de la CNSAS sustin insa ca pe numele lui Enoiu s-au aflat mai multe solicitari scrise care vizau accesul la mai multe dosare de cadre din arhiva ministerului. 'Ministerul ar trebui sa le dea chiar daca am fi un institut de cercetare academica. Cu atit mai mult insa ar trebui sa ni le puna la dispozitie cu cit rolul nostru, stabilit prin hotarirea de guvern prin care s-a infiintat IICCR, este de a-i gasi pe acesti tortionari si de a-i deferi justitiei', spune Marius Oprea, presedintele IICCR. Pina acum, IICCR a avut acces la un singur dosar de cadre din arhiva de la Interne, al unui fost comandant de penitenciar, desi certificatele ORNISS ale cercetatorilor le permit accesul la documente cu un nivel superior de clasificare a dosarelor de cadre. 'Este vorba de o politica generala, de a-si apara propria casta. Pe de alta parte, cred ca, in acest caz, in mod special este vorba de dorinta de a-l proteja pe Enoiu', spune Marius Oprea.

Desi nu au avut acces la dosarul lui Enoiu, cercetatorii de la IICCR au intocmit o sesizare pe numele sau si au depus-o in urma cu citeva zile la Parchetul General. El este acuzat de 'crime, abuzuri si incalcari ale drepturilor omului savirsite in timpul regimului comunist', in calitate de anchetator-sef al Securitatii. Enoiu este recunoscut ca unul dintre

cei mai duri anchetatori ai Securitatii, folosind, asa cum reiese din investigatiile IICCR, metode de tortura precum bataia la talpi, bataia pe capre, metoda tapetului, bataia la testicule, bataia cu sacul de nisip, cuierul. Ca sef al Serviciului de Anchete Penale din cadrul Directiei a VIII-a Securitatii, a participat la anchetele din procesele liderilor comunisti Ana Pauker, Vasile Luca si Lucretiu Patrascanu.

In 1956 s-a aflat printre cei care au coordonat anchetarea celor implicati in miscarile studentesti de protest, fiind, de asemenea, si cel care a condus cercetarile in procesul Marele jaf. In 1968, cind Ceausescu a decis anchetarea abuzurilor comise de Securitate in perioada Dej, a fost anchetat si Enoiu, inasa a fost sanctionat doar cu trecerea in rezerva pentru o scurta perioada, desi a fost caracterizat chiar in documentele oficiale ale partidului si Securitatii drept o 'bruta'.

Printre cei anchetati personal de Enoiu se numara si Paul Goma, care a relatat in 2004 intr-un denunt public facut la Paris impotriva securistilor: 'Enoiu Gheorghe, zis 'Macelarul de la Interne', s-a ocupat de 'studentii ungaristi' (Ivasiuc, Petrisor, Caba, C. Iliescu, Serdaru, Tataru, Rusetchi, Malinescu, Stoica, Radulescu), pe care i-a torturat ingrozitor (printre ei si pe mine, intre 23 noiembrie si 30 decembrie 1956, rupindu-mi trei coaste), iar pe colegul meu Negrea Stefan l-a batut in cap, in cap, in cap, pina a innebunit si s-a spinzurat, la Gherla'. Un alt 'student ungarist', intervievat de IICCR, povesteste ca Enoiu l-a lovit 'cu palmele si cu pumnii in cap. In urma batailor si a presiunii psihice la care am fost supus, am incercat sa ma sinucid prin spinzurare. Am fost descoperit si m-au impiedicat sa-mi pun capat zilelor. Urmarea acestui gest a fost ca Enoiu m-a lovit, mi-a smuls parul de pe cap, m-a batut asa de tare ca am ajuns aproape de inconstienta'. In urma torturilor lui Enoiu, o alta victima, Alexandru Ivasiuc, a recunoscut faptele care i se imputau si a dezvaluit numele celorlalti colegi de facultate care trebuiau sa participe la manifestatia de solidaritate cu Revolutia din Ungaria.

Mare si-n Militie, si-n Politie

Chesterul general Nicolae Berechet este unul dintre cei mai longevivi si controversati sefi din MIRA, ocupind functii indiferent de regimul politic. Cariera sa a luat avint din 1974, cind a devenit sef al Militiei din Curtea de Arges. Patru ani mai tirziu a ajuns seful serviciului judiciar al Militiei din judetul Arges, iar din 1985 a condus Militia din Pitesti. Urmatoarea functie a fost cea de sef al Politiei Arges, detinuta din 1990 pina in 1993, dupa care a venit la Bucuresti ca adjunct al sefului Politiei si sef al Directiei Generale a Politiei Judiciare din Inspectoratul General al Politiei. Apoi a fost seful Politiei Romane timp de patru ani.

Numele actualului secretar general de la Interne a fost implicat in mai multe scandaluri privind achizitii controversate. De numele sau este legat un tun imobiliar de 9 ha de teren pe malul lacului Vidraru, in judetul Arges. Gheorghe Enoiu este conjudetean cu Berechet. Nicolae Berechet sustine insa ca nu se cunosc.

Sursa: Cotidianul, Autor: Mirela Corlatan 15 august 2007

*

Evenimentul Zilei, Anca Simina, 10 aug 2007

13 August 2007(Evenimentul Zilei) Interviu cu un tortionar

“Urmarit la 80 de ani pentru crimele si torturile comise cand era seful anchetatorilor din Securitate, colonelul (r) Gheorghe Enoiu neaga senin acuzele aduse. Fostul tortionar se crede "ingerul pazitor" al detinutilor politici din anii '50 - '70.

Anul acesta va implini 80 de ani si are o pensie de 23 de milioane de lei vechi. Iarna si toamna locuieste cu sotia intr-un apartament din Bucuresti, aproape de guvern, iar vara isi muta resedinta la tara, in satul natal, Manicesti, din Arges.

Ii plac linistea, plimbarile, natura si aerul curat. Uneori urca chiar si la volan si pleaca in vizita la prietenul Plesita, fostul sef al spionajului extern. Insa trecutul inca il mai bantuie pe Gheorghe Enoiu, colonel (r) de Securitate, fostul zbir de la Directia Anchete.

Recent, pe numele sau a fost inaintata o plangere penala, pentru cruzimea de care dadea dovada in anii '50-'70 impotriva detinutilor politici. Izolarea si infometarea, bataia la talpi si pe capre, bataia la testicule, bataia cu sacul de nisip, manejul si cuierul sunt cateva dintre metodele de tortura de care este acuzat.

„Eu n-am savarsit o crima”

EVZ: CNSAS a decis ca ati facut politie politica, iar IICCR a cerut judecarea dumneavoastra pentru crima cu cruzime.

Gheorghe Enoiu: Nu doar noi (securistii - n.r.) am facut politie politica, toate veneau de la Partid.

Bun, dar sunteti acuzat de crime si tortura.

Sa le stabileasca. Eu n-am savarsit o crima.

Arestarile studentesti din anii '56-'57? Unde erati atunci?

Eram sef de serviciu in Directia Anchete. Aveau dosare informative, pentru ca incepusera sa se organizeze. Practic, in 1956 s-au rasculat contra limbii ruse, profitand de situatia din Ungaria. Au inceput-o cei de la Timisoara. Seful Directiei Anchete si majoritatea anchetatorilor din Directie au plecat acolo, pentru ca se facusera arestari.

Ati mers si dumneavoastra?

Nu, am ramas la Bucuresti.

„Ii aduceau cu oasele faramate”

Ce tangente ati avut cu arestatii?

Domnule, ni se aduceau dosarele si trebuia sa vedem daca sunt sau nu vinovati. Despre fiecare existau note de la serviciile de informatii.

Erau multi?

Vaai de mine! Foarte multi. Imi amintesc ca ii aduceau cu oasele gata faramate, gata batuti. Erau anchetati intai aici, in Bucuresti, si ni-i aduceau apoi noua. Ii cercetam pe bazele materialelor venite de la Directia I, de la Securitatea Capitalei. Ii tineau in aresturile Ministerului de Interne si in cel de la Rahova, am cerut sa li se emita mandate pentru ca nu aveau nici asa ceva. Era unul, Pohontu, care le-a semnat pe toate in alb.

Asa, la gramada?

Venea procurorul si le completa ulterior.

Cati oameni a anchetat colectivul dumneavoastra?

Cateva zeci. Dom'le, facusera manifestatii.

Erau vinovati?

In sensul legilor de atunci, da, pentru uneltire impotriva ordinii sociale.

Cat era pedeapsa?

De la 15 ani.

„Personal, nu bateam”

Cum decurgea un interogatoriu?

Dosarele ajungeau la seful de Serviciu, care le repartiza anchetatorilor. Fiecare avea dosarul si stia pentru fiecare detinut ce are de stabilit. Avea planuri, pe zile, pe saptamani. Cand veneau la noi, arestatii erau deja cu lucrurile stabilite, cu declaratii date acolo.

Nu v-ati intrebat niciodata daca declaratiile acelea au fost luate sub tortura?

*Imi amintesc de una, Barna Gloria, o femeie frumoasa, studenta din Arad. Cand a venit la noi era batuta tare de tot. Chiar am facut reclamatie la ministru. [Despre Gloria Barna vezi și **Justa** - P.G.]*

Ati lovit vreodata un anchetat?

La ancheta nu am batut, dom'le, ca de batut eu, personal, nu bateam. Daca era, era unu' acolo care batea, un oarecare Branzaru.

Subordonat de-al dumneavoastra?

Cand am venit eu sef de Directie era acolo.

A batut si cand i-ati fost sef direct?

(Nu raspunde)

Batea de placere sau la ordin?

Da' nu se batea nimic, domnule. Eu nu am dat o palma. Daca s-a batut cineva, poate sa fi batut anchetatorii, nu cunosc. Erau multi, erau 88 in subordinea mea. Eu stateam si ascultam.

Pensie de 800 de euro

Ce anume?

Aveam informatori in celule, dintre detinuti. Ma duceam pe acolo sa vad ce spun ei.

Si ce spuneau, in general?

Dom'le, acolo jos spuneau si adevarul. Spuneau ce au facut. Si atunci luam materialul asta informativ, care era foarte bun, si ii spuneam detinutului: „Maa, uite ce ai facut in data cutare, ca uite ce spune ala!”. Si recunosteau.

Ce pensie aveti acum?

Cam 2.300, dar ar fi mai mare daca nu mi-ar lua impozit 400 de lei.

CAZUL „GOMA” „Nu l-am vazut in viata mea”

Paul Goma sustine ca l-ati casapit in bataie.

Nu, nu-i adevarat.

L-ati cunoscut?

Niciodata si nici nu l-am vazut, si am o memorie prodigioasa. Nu l-am vazut in viata mea.

Studentul Stefan Negrea va este cunoscut?

Nu.

Sunteti acuzat ca l-ati batut cu pumnii in cap pana cand a innebunit.

Nu-l stiu... Am aflat ulterior de Paul Goma ca a trecut pe la Directia Anchete.

Dar cum ati aflat? Era asa de cunoscut Paul Goma?

Nu, domnule. Ulterior, Goma a inceput sa urle tare si am vazut odata un material cu el, cum ca s-a casatorit cu o fata a lu' unu' de la Tribunalul Bucuresti. Goma e un tip foarte vulcanic, dupa cate am vazut eu prin cartile lui. Cartea in care scrie despre mine e o minciuna de la cap pana la sfarsit.

Dar de ce credeti ca va pomeneste exact pe dumneavoastra?

Domnule, eu eram foarte cunoscut. Eu am devenit o persoana publica mai ales in '64. Atunci, unul nu a iesit din puscarie fara sa aiba rezolutia mea pe fisa lui.

Nu a fost meritul dumneavoastra. Detinutii politici au fost eliberati printr-un decret.

Eu am fost la Dej, cand eram subdirector. Ne-a intrebat:

„Ba, care-i situatia lu' astia?”. Si i-am zis: „Domnule, foarte multi sunt batrani si sunt un balast pentru stat. Trebuie foarte multe medicamente pentru ei. Si-apoi, ne si incarcam cu o situatie, ca astia vor muri in puscarie”. Si a zis Dej ca poate o sa ne gandim.

Chiar le cumparati medicamente? Parca nici nu erau vazuti de doctor...

Bineinteles. Si la Aiud s-au facut niste operatii de cancer esofagian care au reusit.

Sef la arestul lui Coposu

Totusi, fostii detinuti politici isi amintesc doar de mizerie si batai.

Domnule, regulamentul inchisorilor era ca sa fie hraniti cu subproduse, cu intestine, picioare. In fiecare an faceam raport la ministru sa-mi dea pentru hrana detinutilor o suma de bani ca sa nu le mai dam subproduse, ci carne.

Care aresturi le coordonati atunci?

Unul sub Comitetul Central (CC), unul in Plevnei si unul in Uranus.

La CC a fost incarcerat si Coposu.

Eu i-am dat drumul. Stiu ca i-am adus si dosarul. Eu ii cunosteam mai pe toti din dosare.

Tandem Enoiu si Plesita - „eroii” represiunii comuniste

Gheorghe Enoiu, fostul tartor al Directiei Anchete, nu se plange inasa de singuratate cand vine la Manicesti. La numai cativa kilometri de sat, in Curtea de Arges, locuieste insusi Nicolae Plesita, fostul sef al spionajului extern, implicat in reprimarea violenta a disidentilor din afara Romaniei.

In ce relatii sunteti cu generalul Plesita?

Ma vad des cu el. Ne stim de cand el era plutonier si eu sublocotenent. Era plutonier la raionul Costesti. Dom'le, lui i-a ars casa de la fulger, mie mi-a rupt furtuna pomul din curte. I-au ramas crama si bucataria de vara. Are o vie frumoasa acolo, dar sta singur. E o profesoara care il mai ingrijeste.

A fost Plesita un bataus?

Dom'le, nu stiu. Pe Goma l-a batut, o spune si el. Eu l-am cercetat odata pe cand era subdirector la Pitesti, pentru bataie.

Era sau nu vinovat?

Era cam vinovat.

CAMARAZI Prieten cu calaul anilor '50

Cat de bine l-ati cunoscut pe Alexandru Draghici (ministru de interne si sef al Securitatii, in anii '50, unul dintre cei mai cruzi lideri

comunisti - n.r.)?

Foarte bine. De cand a venit la Interne pana l-au scos.

Cum vi s-a parut?

Foarte, foarte sever cu subalternii si foarte rigid.

L-ati apreciat?

Da, pentru ca el dadea ordin sa nu fie batuti oamenii.

Si era ascultat?

Vai, cum sa nu? Si controla personal aresturile. Venea la mine si ma lua din celula in celula si mergeam si statea de vorba cu fiecare arestat.

Dar arestatilor le era frica sa va parasca la Draghici de fata cu dumneavoastra.

Nu, nu. Draghici nu-i interoga, eu ii spuneam ca aici e cutare, arestat pentru cutare lucru. Cand afla ca e batut cineva se facea foc. Eu insa ma bazam pe mijloacele tehnice de ascultare, bagate in celula. Aveam o vila intreaga, pe strada Plevnei, plina cu terminale din astea. Microfoanele erau bagate in fiecare camera de ancheta si in celule la fel.

Eu stiu ca Draghici a fost o bruta.

Daca dovedeste cineva ca l-a vazut pe Draghici sa dea o palma la un detinut...

Dar ordona si tolera sa fie batuti.

Astea sunt povesti, domnule.

Ati dus-o mai bine pe vremea lui Dej sau a lui Ceausescu?

Pana la Dej trebuie sa spun ca a fost o evolutie economica pozitiva si permanenta. Dupa Ceausescu a inceput cultul personalitatii si a iesit o tragedie.

Gheorghe Enoiu

La cei 80 de ani, fostul securist crede ca si-a facut meseria curat si fara pete de constiinta. Colonelul (r) Gheorghe Enoiu revine in fiecare vara in casa natala din Mancesti, judetul Arges.”

["Minte cum respiră", se spune. Enoiu, Măcelarul de la Interne minte și când nu respiră. Are să mintă și după ce are să crape și n-are sa mai, deloc, respire]

*

[EuropaFM] 2007-08-09 18:30:18

Sesizare la Parchetul Militar pe numele unui tortionar

Institutul pentru Condamnarea Crimelor Comunismului a sesizat Parche-tul Militar în legătură cu faptele comise de fostul ofițer de securitate, Gheorghe Enoiu.

Acesta a fost sef al Direcției a 8 - a anchete penale in perioada 1950 - 1960, iar până în 1989 a activat ca ofiter de securitate la București.

În prezent nu se cunosc multe informații legate de Gheorghe Enoiu.

Printre cele aproape 70 de victimele ale sale, identificate de Institut se numără și scriitorul și dizidentul Paul Goma. Acesta a dat chiar o declarație prin care povestește atrocitățile comise de ofițerul de securitate, Gheorghe Enoiu. De altfel scriitorul a și relatat despre el, în lucrarea sa “Apărarea Teșu”.

În 1952, Paul Goma, elev în clasa a zecea a fost convocat la Securitate și reținut opt zile, după care a fost exmatriculat din toate școlile din țară, deoarece susținuse în școală cauza luptătorilor anticomuniști. A fost arestat în noiembrie 1956, acuzat de tentativă de organizare de manifestație ostilă, fiind condamnat anul următor, la doi ani de închisoare corecțională, pe care i-a executat la închisorile Jilava și Gherla. În 1977 Paul Goma a plecat împreună cu familia sa în Franța unde locuiește și în prezent.

Comentarii

Ioan vineri 10 august 2007 la 00:13

Cine nu își vede de treaba și în prezent primește ceea ce merita. Nu sunt un adept al comunismului dar în ziua de azi multe persoane care au lucrat și lucra sub acoperire se declară vătămați de regimul trecut. Păi dacă ar fi așa toată România ar trebui să ceară despăgubiri statului român. NU trebuie să judecăm oameni după ceea ce au făcut în trecut când așa erau legile. Dacă se va schimba din nou regimul și legile ce vor face cei care au osul în mână acumia îi vom judeca oare după legile noi? **Cit deapre Paul Goma și mulți alții care au făcut propagandă pe la Europa Liberă și Vocea Americii precum și pe alte canale mass-media i-am condamna pe viața pentru înalta trădare și abuz împotriva intereselor cetățenilor.**

[Cine nu a înțeles că “Ioan” este de-al Enoiului (deci de-al Nicolai-ului acela este un bou]

*

[Editia speciala] 2007-07-04

Paula Safta Aparut in editia din 4 Iulie 2007

O felie din viața de până în 1989 este reconstruită într-o expoziție deschisă la Muzeul de Istorie.

Expoziția deschisă ieri la Muzeul Național de Istorie București surprinde șase aspecte definitorii ale regimului comunist: sovietizarea României, partidul-stat, reprimarea și rezistența, economia României, politica externă și cultul personalității. Pentru fiecare dintre ele sunt expuse obiectele și documentele aferente. Uniforme, ziare din perioada 1945-1989, interiorul închisorii de la Sighet, macheta locomotivei elec-

trice produse in 1976 la Electroputere Craiova, carti de vizita ale fostilor lideri comunisti Gheorghiu-Dej si Emil Bodnaras, bancnote si monede care au circulat in toata perioada comunista, cartea de munca, carnetul de sindicat si legitimatia de serviciu ale lui Corneliu Coposu, afise teatrale si propagandistice sau cadouri primite de Ceausescu. Veritabile nostalgii sint de asteptat sa stirneasca „produsele de lux ale Epocii de Aur“, cum sint denumite in expozitie, respectiv sprayurile de dama Impulse, cafeaua Amigo si celebra sticla de Pepsi.

O sectiune aparte este dedicata documentelor de urmarire ale Securitatii fata de diversi disidenti. „Catre Securitatea Municipiului Bucuresti (...). Raportam ca Doina Cornea din Cluj-Napoca a incercat sa transmita telefonic urmatoarea telegrama, numitei Mariana Celac din Bucuresti (...): «Adinca pretuire, rog adresa familiei Filipescu». A fost luata masura retragerii telegramei la destinatar (...). Seful Securitatii, Colonel Ionita Nicolae“. Asa arata raportul „strict secret, exemplar unic“, din 8 ianuarie 1988, despre activitatea Doinei Cornea, disidenta anticomunista.

O nota-raport a Securitatii din 7 septembrie 1971, despre publicarea in Occident a romanului „Ostinato“ al lui Paul Goma, zicea: „Din informatiile de care dispunem pina in prezent, rezulta ca romanul lui Paul Goma, intitulat «Ostinato», va fi totusi publicat de editurile Suhrkamp-RFG, Gallimard-Franta si alte din Belgia (neidentificate inca). Scrisoarea pe care Paul Goma a trimis-o editurii din RFG, prin care autorul renunta la publicare, a suscitat dezacordul editurii, care continua sa actioneze pentru publicare (...). Propuneri: sa se discute cu ambasadorii romani din RFG, Franta, Belgia asupra unor actiuni pe care le-ar putea intreprinde in tarile respective“.

*

[Altermedia]

[Semnalez această informație cu mândrie P.G.]

Studiu de caz: IAR - 80, legenda zburatoare romaneasca

Este un studiu de caz despre inginerii români-basarabeni, care au inventat si construit cel mai puternic avion românesc al epocii, faimosul IAR-80. Elaborarea unui avion de vânătoare de concepie românească a început în anul 1937 cu inginerii Ion Grosu, Mircea Grosu-Viziru, Teodor Gârnet, Ion Cosereanu, Gheorghe Zota si Gheorghe Valner. Acestia proveneau din zonele basarabene Chisinău, Bălți si Cetatea Albă.

*

Asociatia Altermedia www.altermedia.ro

Studiu - Paul Goma

INTRE NENUMARATELE diversiuni din ultimii ani împotriva culturii românești, cea mai obraznică este atacul la opera lui Paul Goma. În primul rând fiindcă atacând opera marelui desident se încetățenește ideea că poporul român nu are repere morale, adevărați eroi ai timpului nostru, și că tot „puii de bolșevici”, tot făcăturile ateiste de comintern ale fostului regim comunist (inclusiv cei care „au rezistat prin cultură”) sunt, adicătelea, toată averea noastră morală. Apoi faptul că și desidența, și lupta scriitoricească a lui Paul Goma împotriva terorii comuniste, și experiența lui de la securitatea și închisoarea comunistă, și genocidul comunist din Basarabia pe care îl descrie și ni-l descrie, și titlul de „Soljenițin al României”, și „Jurnalul” lui ne-iertător sunt rateuri intelectuale ale unui oarecare scârța-scârța pe hârtie care își dă aere de mare luptător anti-comunist. O minciună mai mare nici că se poate.

*

[Supl. de Cultura 11- 17 aug 2007]

"Eu nu sint Lenin ca sa luminez lumea" Elena Vladareanu

Cind a aparut Pizdet, in 2002, toata lumea a vazut in Alexandru Vakulovski, autorul de numai 22 de ani, un "baiat rau". Asocierile cu Trainspotting (filmul) nu au intirziat sa apara, nici contestatiile aprige. Alexandru Vakulovski a reusit sa intre atit in topul celor mai bune debuturi, cit si in cel al rebuturilor postdecembriste. Indiferent de ce parte v-ati situa, un lucru nu puteti nega: Vakulovski a deschis valul noilor romancieri, iar Pizdet, primul roman din trilogie, nu are inca rival pe aceasta zona a literaturii. In final, daca imi este permisa o circoteala: proza lui Vakulovski se asorteaza parca mai bine cu hirtia ecologica a primelor doua volume din trilogie decit cu formatul hard cover al Bongului care, cumva, il clasicizeaza inainte de vreme. (...)

Cit reprezinta din biografia ta reala ce se intimpla in trilogie?

Mult, as putea spune ca totul, pentru ca ceea ce am eu in cap e realitatea mea, chiar daca poate nu mi s-a intimplat niciodata "in realitate". Dar daca te intereseaza lucruri chiar reale, uite, tatal meu nu e poponar si mama mea nu e curva, spre deosebire de parintii personajului meu.(...)

Daca romanele tale ar fi traduse in Olanda, care crezi ca ar fi elementele de noutate pentru cititorul de acolo?

Limba romana. Nu stiu, nu sint familiarizat cu literatura olandeza.

Ai vreo preferinta pentru o anumita literatura? Ce te atrage spre

aceasta? Ce cauti intr-o carte?

Imi plac cartile "curate". Adica acele carti in care simti profesionalismul autorului. Cind nu-ti vine sa dai vreun sfat. Desi, uneori, scriitura caraghioasa, naiva e delicioasa.

In afara de experientele high, ce crezi tu ca ramine din cartile tale?

Eu stiu ce scriu, nu ce ramine. "Experientele high", cum le spui tu, sint doar un mic element din constructia prozei mele si mi-ar parea rau daca doar asta s-ar vedea. Dar eu nu pot controla si lectura, fiecare cititor vede ceea ce asteapta, ceea ce vrea sau ce-l deranjeaza.

De cite ori iti citesti manuscrisul inainte de a-l trimite la tipar? Dar dupa ce apare cartea? O citesti?

De foarte multe ori. Cind e vorba de proza. La poezie e altfel. In schimb, imi citesc mai des poezia decit proza, dupa editare. (...)

Cum scrii? (...)

Scriu la computer, pentru ca am un scris mizerabil. Desi o parte din Cactusi albi... a fost scris de mina. Nu am nici un ritual, dar beau multa cafea, in nici un caz alcool. (...)

Folosesti multi termeni argotici de provenienta rusa. De ce ai simtit nevoia sa-i subliniezi in text? Dar dictionarul de la sfirsit? Nu ti-e teama ca ti se va reprosa ca toate aceste cuvinte exotice sint, de fapt, artificiale si puse acolo doar pentru a da bine? Cit la suta din acest dictionar chiar folosesti in conversatii?

Argoul nu e artificial, pentru ca el exista. Tu, daca ai fi mecanic-sef, ai vorbi o romana literara? Limba romana, vrea nu vrea, contine si argoul basarabenilor. Pe care nu l-am inventat eu. Si da, acest argou din romanele mele e pus acolo pentru a da bine, pentru a crea o atmosfera veridica. Cit despre dictionarul de la sfirsitul Bong-ului, a fost optiunea editurii. Daca ai observat, in primele mele romane nu exista nici un dictionar.

Au dreptate, intr-un fel. Scriu pentru oameni cu care am aceeasi stare de spirit. (...). Literatura devine universala atunci cind e moarta. E ca si monumentele. I se ridica monument doar unui om mort, fie el si erou.

Care e cea mai neplacuta reactie, din partea criticii literare sau a cititorilor, cu care te-ai confruntat? Dar cea mai placuta?

Cea mai placuta reactie a fost din partea tatalui meu. Imi pare rau ca nu a vazut si Bong-ul. Mi-a placut si reactia celuilalt tata al meu, Paul Goma. Cit despre reactii neplacute... sint necesare, de obicei rid cind citesc o cronica la vreo carte de-a mea, dar in care se vorbeste despre cu totul altceva. Ma deranjeaza cind in loc de o analiza a textului vad o analiza a persoanei mele. Si asta fara sa fac cunostinta cu autorul cronicii.

De ce il numesti pe Paul Goma "celalalt tata al meu"? L-ai

cunoscut? Cum? Care a fost reactia lui?

Pentru ca am o poezie care se numeste Taticul meu Paul Goma. A venit de la asemanarea dintre tatal meu si Paul Goma. Dupa care ne-am scris o perioada si m-am bucurat cind, mai in gluma, mai in serios, Paul Goma a inceput sa-mi zica "fiul meu".

Esti un scriitor basarabean sau un scriitor roman? Cit de ok ti se pare sa pui problema asa?

Nu e ok. Tu esti o scriitoare munteanca sau ardeleanca?

Daca chiar exista o diferenta intre literatura de dincolo si de dincoace de Prut, pe ce se bazeaza ea?

Se bazeaza pe Prut. O fi existind o diferenta, desigur. Dar si acolo, si aici sint prea multe tipuri de scriitori. Si nu e relevant. Ce sa-ti spun? Ca basarabeni au avut o portita directa la literatura rusa? Ca unii degeaba au avut-o?

Urmaresti ce se scrie acum in Basarabia? Care ar fi calitatile si defectele literaturii scrise dincolo de Prut?

Urmaresc, in sensul ca citesc revistele culturale ce ajung la mine, citesc "Tiuk!"-ul unde publicam multi scriitori valorosi, tineri sau nu. Calitatile si defectele scriitorilor basarabeni nu se deosebesc de cele ale "romanilor". Doar si basarabeni sint romani, tu ce crezi?

Bineinteles ca sint romani. Pe de alta parte, zic eu, contextul geopolitic ne marcheaza, atit pe noi, cit si arta noastra, indiferent daca vorbim de literatura sau film. Nu ti se pare?

Asa o fi, daca spui tu. Bine, m-ai convins, sint minoritar. Am sa intru in UDMR. De altfel, ma inteleg bine cu Peter Eckstein.

Dar ce se scrie in Romania? Ce iti place si ce nu?

Nu pot vorbi chiar atit de general. Imi plac separat scriitorii, fara gastile lor. Nu tine nici de virsta, judet sau profesorii pe care i-au avut. Imi place profesionalismul – am mai spus-o. Altfel, tot romanul s-a nascut poet.

Da-mi niste exemple de scriitori care iti plac, "fara greselile lor".

Pai sa incepem cu Raymond Federman. Si sa terminam cu Stefan Bastovoi aka Fratele Savatie.

Cum este sa locuiesti in Cluj? Ti-ai dorit vreodata sa vii in Bucuresti? Cum s-ar schimba viata ta artistica daca ai veni in Bucuresti?

Am locuit o perioada in Bucuresti. In Salajan, la frate-meu, am scris Pizdet-ul. Cind am terminat facultatea, am venit la Bucuresti. In Bucuresti e problema timpului, nu stiu cit timp as avea sa scriu, in rest nu cred ca mi-ar schimba cumva "cursul vietii".

Cind ai venit in Romania? Cum era Romania atunci si cum era Basarabia?

In '97. Era cam la fel, doar ca in Romania au aparut sau erau pe cale sa apara manelele. In Moldova au aparut un pic mai tirziu, duse cu autocarul. Daca tot vorbim despre cum "e la noi" si "cum e la voi", prostia e contaminabila, din punctul asta de vedere sintem chiar la fel.

"Nu-mi place sa am literatura de sertar"

Cum au fost receptate cartile tale in mediul literar din Republica Moldova? Esti citit acolo?

Da, sint citit si acolo. "Mediul literar" e prea mult spus si nu ma intereseaza. De fapt, e un bar al Uniunii Scriitorilor. Si scriitorii isi vad fiecare de treaba.

Unde se simte cel mai bine Alexandru Vakulovski: in poezie, teatru sau in proza? Dar cel mai rau?

In toate ma simt bine atunci cind scriu. E rau atunci cind trece un timp fara sa scriu.

Si trec perioade lungi in care nu poti scrie? Iti dai seama cind se porneste? Crezi in inspiratie sau mai degraba in munca, pentru ca "pofta vine mincind"?

Poate ca perioadele in care nu scriu nu sint foarte lungi, dar asa mi se par mie. De exemplu, daca am terminat un roman si inca nu a fost editat, nu ma pot ocupa de urmatorul. Nu-mi place sa am literatura de sertar. Cred in inspiratia pe care scriitorul si-o face. Caci poti fi si prost inspirat.

Ce urmeaza dupa trilogie?

Urmeaza un roman, Salvati-ma la Rosia Montana, poezie, un jurnal video, un proiect de teatru, apoi mai vedem.

Pina la urma, ce inseamna pizdet si care e povestea acestui cuvint, daca are una? Sau a ajuns pur si simplu intimplator la literatura ta?

Pizdet inseamna stare extremala. Poate fi si de bine, si de rau."

(...)

*

[Wikipedia] Infirmarea „Pogromulului de la Abator”

Profesorul universitar, director al Abatorului, Radu Ieftimovici, spulberă legenda privitoare la „pogromul de la Abator” din ianuarie 1941:

„Primele mistificări privind acest subiect, aparțin ziaristului sovietic Ehrenburg în 1945, (într-o conferință la Atheneu)[9], aplaudat de Ion Călugăru, Mihail Sadoveanu, C. I. Parhon, Traian Săvulescu ș.a., dând mână liberă lui Nicolschi și Drăghici pentru exterminarea care a urmat. Au continuat cu acuze dl. Sandu David, președintele uniunii Asociațiilor de Scriitori din Statul Israel [“statul Israel” încă nu exista, doar “Palestina”- P.G.], iar dintre români: Marin Preda, Sergiu Nicolaescu ă.a., au colaborat prin scenariile folclorice comuniste acuzând

fără dovezi. În anul 1946, procuratura comunistă se ocupa de Abator. Sunt chemați toți medicii și muncitorii angajați la abator în anul 1941. Faptele sunt întoarse pe toate fețele, se caută neapărat vinovați sau țapi ispășitori, dar nu se găsesc și procuratura este obligată să închidă dosarul. Dintre cei audiați, doar măcelarul Horwat crede în pogrom, însă el nu era angajat al abatorului în 1941. În schimb, tinichigiul Segal, evreu, de bună ținută morală, prezent acolo în 1941, declara că nu a existat nici un pogrom. Cel cu declarația falsă, măcelarul, după câteva luni a fost numit în postul de director al abatorului. Angajații Abatorului București, revoltați, au semnat o notă de protest împotriva mistificărilor pe aceasta temă în ziarele comuniste[10]. Facsimilul acestui protest a fost înaintat ziarelor "Universul" și "Dreptatea", dar nu a mai fost publicat deoarece aceste ziare au fost reduse la tăcere[11].”

Iată, mai jos, desmintirea angajaților de la Abator în anul 1941[12]:

„D E S M I N T I R E

Subsemnații, medici veterinari și funcționari ai Abatorului Capitalei, luând cunoștință de articolele publicate de ziarele "România Liberă", "Tribuna Poporului" prin care se afirma ca în abatorul Capitalei au fost ucisi ovrei, fli de campania care se duce pe aceasta temă, de natură sa discrediteze instituția și oamenii ce o servesc, dăm cea mai categorică desmintire afirmațiunilor făcute și declarăm pe proprie răspundere că faptele enunțate mai sus sunt de domeniul fanteziei.

Urmează semnăturile (în număr de 37)[13]”

Facsimilul scrisorii și semnăturile au fost publicate în ziarul "Expres Magazin", Nr. 13, Aprilie 1992 (laolaltă cu declarațiile prof. univ. Radu Ieftimovici), precum și în "Almanahul Gazetei de Vest" în 1994. Documentul în original a provenit din arhiva ziarului "Dreptatea".

[vezi și Nota nr. 4 de la Pag. 40 din **Săptămâna Roșie**, ed. 2007]

Azi în cursul dimineții am făcut naveta între Ana și Caiafa bancară între banca noastră obișnuită și banca de la Poștă, unde am deschis un cont numai pentru chirie. Ei bine, m-am simțit ca în România: la Poștă oficiantele bancare sunt ca la noi, pe meleaguri: idioate din naștere, în plus... nu știu ce să facă. După kilometri între cele două “unități”, probabil fiindcă la un moment dat, excedat, am ridicat tonul..., pe data s-a rezolvat! Și, spre deosebire de Tricoloria, nu am dat bacșiș!

Însă trebuia să povestesc un eveniment anterior:

Așadar, în drum spre banca poștei am trecut prin dreptul unui mic oficiu telefonic de pe strada noastră de unde se poate - în principiu - telefona în toată lumea. De asta dată încăperea (fusesse frizerie-de-un-singur fotoliu, următorii așteptau în stradă) era ca un borcan umplut cu măslina... După ce am trecut de ușă am simțit cum careva ieșise din borcan în forță, înjurând în românește - cu un pronunțat accent maramureșean. Am dedus că înjurătorul locuia vis-à-vis de noi, unde există de multă vreme o colonie de oameni de prin Certeze, cei mai mulți lucrând ca robii, ceilalți furând mașini, de la o vreme cabluri de cupru - probabil aceiași care, acum zece ani, ca adolescenți, se prostituau în Bois de Boulogne și în timpul liber spărgeau horodatoarele - aparatele de taxat mașinile în parcaje de stradă:

«Băga-mi-aș pula-n telefonu' vostru, negru!» a eructat compatriotu-mi.

Mergea paralel cu mine, pe "carosabil" și zău, dacă blondul maramureșean nu era, de felul lui cam țigan, ca să nu ieșim din unitatea geografică Transilvania dragă lui Budai. Zic, prietenos:

«Bagă de seamă: dacă-ți bagi pula-n telefonul lor, rămâi fără ea, și-o mănâncă negrii»

Mă așteptam - după manifestarea surprizei de a auzi românește - fie la un neaș: «Vezi-ți de treabă, nene», fie la întrebarea fără de care românul nu iese dintre hotarele țărișoarei, o poartă pe inelul cu chei, de un lanț: «Vorbiți românește?»

Ei bine, maramureșeanul meu - ăla tricoloru' care se trage direct din Dragoș prin Pinteș, abia apoi trece prin Buzura - ce-mi făcea?

Ce să(mi) facă : se speria/, ochii mari-mari căsca/ - și la fugă o rupea - tot privind îndărăt.

Ce ziceți de asta, frați români din moși-strămoașe?

Marți 21 august 2007

Din Gazeta de Sud (20 august) acest comentariu:

“Nu noi, noi, si iar noi, cei care cu maturitatea noastra politica ne exprimam intr-un procentaj de 78%(vezi mai sus)ca asta "va afecta relatia României cu Piata Comuna !!! Pe cei din " Piata Comuna" ii inter-

eseaza evenimentul acesta lafel de mult ca si durata stationarii accelera-
tului 312 in Poplaca. Vai si amar ! Cititi macar 10 min. pe zi site-ul lui
Paul Goma! Merita osteneala ....si stiu ei , mafiotii, dece-i refuza reintoar-
cerea in România: pentu ca Goma e unul din putinii români, care a avut
curajul sa arate cu degetul consecvent catre cârcotasii si lingaii natiei din
1976 si pina astazi! Da-ne Doamne mintea Românului cea de pe urma, pt.
ca taaaaare ne lipseste! Cu drag, Alex”

Prietenul meu epistolar Ardian-Christian Kyçyku publică un
text mai vechi pe un blog albanez. Selectez doar pasajul unde văd
numele meu:

“Largimi i shkrimtarit nga Atdheu” (...)

“Shumica e shkrimtarëve të mëdhenj që janë lindur në Ballkan, nuk
kanë mundur, ose nuk kanë dashur të kthehen edhe trupërisht në vendlindjet
e tyre. Me shpirt e me gjuhë nuk janë larguar për asnjë çast. Kjo u duk edhe
në rastin e emblematikut Emil Cioran, i cili nuk la gjë pa thënë e shkruar kun-
dër historisë dhe qënies rumune e ballkanike dhe që, pak para se të vdiste nga
Alzheimer-i, ishte në gjendje të shqiptonte vetëm fjalët e hershme të gjuhës
amtare: grai dhe dor (e folme, mall). Duke përsjatur mbi dramën e Uliksave
me Itakë prej letre, disidenti i shquar Paul Goma (lindur në vitin 1935, me
banim në Paris) krijon një parabolë që mund të titullohet Histori e hapësirës
në shpellë. Kur ata që u larguan nga shpella u kthyen sërish, situata në shpellë
qe tjetërsuar. Nuk kishte më vend për ardhacakë, sepse vendasit qenë mësuar
me zgjerimin e hapësirës. Njëri nga viganët e prozës botërore moderne,
rumuni Horia Vintilë, i pyetur rreth kësaj çështjeje, u përgjigj: “Që të mos
çmendesha nga malli, u detyrova të zgjeroja kufijtë e vendlindjes sime dhe të
bëja nga Evropa një atdhe të dytë” (...).

Sa nu fiu întrebati “ce conține” pasajul.

Un comentariu (*Rom. libera* 8 august) la un articol pacepic:

felicitari pt un roman dn america: pacepa:-expirat din start !!!

eu o sa fiu mult mai dur cu ex-tovarasul asta !!!
 A fugit din
Romania.Dfapt a fost racolat de CIA de pe timpul cand era in functii
inalte in Romania, ca sef de securitate.In plan opus lui era generalul
Militaru,care lucrapentru KGB.Militaru a pus la cale asasinarea lui
Pacepa si cand planul era in plina operabilitate, Pacepa ‘a defectat la ina-
mic’.Defapt si-a concretizat tradarea fata de sistemul care l-a propulsat
la grad de general.Din punct de vedere etic si moral,asemenea gesturi nu

se fac !!!Adica:-Daca nu-ti place comunismul tovarase Pacepa,nu intra in sistem,depune-ti actele de emigrare in occident,scrie scrisori DIRECTE lui Ceausescu,dar nu te culca in pat cu dusmanul,dupa care te culci in pat cu "aliatul" dupa propriile tale interese financiare.Din cauza asta eu te numesc un COMUNIST EXPIRAT,care ti-ai vandut serviciile ca Iuda, pentru o punga de bani,asa cum a facut-o si generalul Militaru, ilici/iliescu, general Stanculescu,99% din generalii DIE sub acoperire in Occident,pe numele carora se aflau banii dictatorului si parghiile financiare ceausite,ca de exemplu Bancorex etc,etc.Deci,tu ca roman,esti o nulitate tovarase Pacepa,MORAL vorbind.Daca infundai puscariile comunismului pentru CONVINGERILE ANTI-COMUNISTE si erai expediat in occident ca de exemplu Paul Goma,pentru care noi romanii avem un adanc respect ca ADEVARAT PATRIOT SI ANTICOMUNIST si nu Iuda ceusista si cartita CIA,precum sunteti d-voastra stimabile domn Pacepa.Cat despre pupincurismul la adresa lui Bush,sunteti la fel de expirat precum ziarul Scanteia !!!Americani de rand detesta un presedinte cu viziuni extremiste si bolnave.Deci,reabilitarea d-voastra,in viiziunea romanului este imposibila din motivul clar ca v-ati PROSTITUAT cu regimul comunist si continuati PROSTITUTIA in leaganul CIA.Asta pute de la o posta tovarase. Citit in dictionarul romanesc sau cel american terminologia de PROSTITUAT/PROSTITUATA, depinde ce va simtit a fi in cazul de fata.Pentru noi sunteti un TRADATOR si asta veti ramane."

Miercuri 22 august 2007

De pe blogul lui A. Badin aceasta informație dezinformatoare:

august 16, 2007 "Super spionul Mossad de la Sighet

"Amos Manor, născut la Sighet în 1918, supraviețuitor al lagărului de concentrare nazist de la Auschwitz, agent al Mossad-ului fi fost flef al serviciilor secrete interne israeliene, Shabak, între 1953-1963, a încetat din viață la 5 august la Tel Aviv, la vârsta de 88 de ani, după o lungă perioadă de suferință. A luat cu el elogii, secrete și faima căpătată în urma mai multor episoade de spionaj din timpul Războiului Rece. În arhivele Agenției Centrale de Informații a SUA, CIA, și mai ales în cele ale KGB-ului sovietic, numele acestui evreu de origine română se bucură de un loc aparte" scrie cotidianul spaniol El Pais.

În aprilie 1956, Manor a reușit să obțină o copie a discursului secretarului general al Partidului Comunist al URSS, Nikita Hrușciov, în care acesta denunța "regimul sângeros" al lui Stalin. După ce a obținut permisiunea premierului israelian de la acea vreme, David Ben Gurion, Manor a predat CIA copia discursului incendiar și secret al lui Hrușciov,

care a calificat acțiunea lui Manor drept "o realizare impresionantă a spionajului". Textul a fost livrat apoi în presă, la The New York Times. Pe numele său real Artur Mendelovici în 1944 a fost printre primii evrei trimiși din Budapesta în lagărul de exterminare de la Auschwitz. La terminarea războiului, timp de doi ani, a fost agent al Mossad-ului la București, de unde i-a ajutat pe evrei să fugă în Israel. Numele de Amos i-a fost dat de fostul ministrul afacerilor externe, Moshe Sharet. Vorbea la perfecție șapte limbi străine și s-a specializat în spionaj în Europa de Est, probabil și România. La 35 de ani a ajuns șef al Shabak.

El Pais concluzionează:

"Este însă evident pentru toată lumea că Amos Manor, sau Artur Mendelovici, a luat cu el în mormânt multe secrete care nu văzuseră niciodată lumina zilei.

Biografia lui Amos Manor. Un dialog în National Review despre super spionul născut la Sighet".

Wiesel, într-o intervenție (pe care sigur am notat-o undeva, în Jurnal) vorbea de "Mendelowicz" altfel. Acest supraviețuitor al lagărelor germane - unde fusese trimis de unguri, nu de "jandarmii români" - a fost însărcinat de ocupanții sovietici (încă înainte de hotărârea de a trimite în România cca 100 000 de evrei unguri și cehoslovaci, pentru crearea poliției politice) cu "administrarea" din punct de vedere al NKVD a zonei care cuprindea o parte din Ardealul de Nord și o bună parte a Ungariei de Vest, adică o zonă locuită tot de români, Maramureșul istoric. Wiesel îl zugrăvește ca pe "teribilul Mendelowicz". Presupun ca "Teribilul" nu se ocupa (îndeaproape) de ungurii care îl trimisese pe el și pe ai săi în lagărele nemțești, ci de români - în secundar de câțiva slovaci. Astfel se întărește convingerea că evreii au practicat *răzbunarea deviată*. Ca și consăngeanul său Morel, "polonez" în timpul liber, fugit în Israel, urmărit fiind pentru crime împotriva omenirii (și despre acest criminal am scris) Mendelowicz s-a răzbunat pe... *victime* (ale) ungarilor: pe românii căzuți sub stăpânirea lui Horthy. Așa făcuse și Morel, comandantul unui lagăr de exterminare a "fasciștilor"... polonezi, când polonezii fuseseră până mai ieri victime ale nemților ocupanți. În trecut: va fi știut "Teribilul"

multe limbi, dar dacă le stăpânea ca pe cea română... - din care nu știa nici un cuvânt... Fiind apropiate în timp publicarea fotografiilor lui Enoiu și a lui Mendelowicz, am fost frapat de asemănare: aceleași faciesuri de *criminal*.

Despre apucătura (cum altfel să-i zic: “înclinație criminală”?) a evreilor de a se... răzbuna, nu pe călăii (și ai) lor, ci pe victimele acelorași călăi a funcționat în România până la Revoluția Maghiară din 1956 - securiștii evrei-unguri îi stingeau în bătaie pe “bandiții” țărani din Dobrogea, din Oltenia, din Muntenia, din Moldova cu acuzația devenită legendară prin prostia-nebunia ei:

«Voi, care ne-ați trimis la Auschwitz!»

Tot din acest *program al răzbunării deviate* au ieșit, din gura de canal a lui Wiesel și acuzația: “Românii au ucis, au ucis, au ucis” - furnizând și cifra: “400 000 de evrei”, înscrisă pe stela de la Coral.

Cifra considerată literă de evanghelie și de câțiva *goi*, în goană după burse, după călătorii, precum și de prea multe poate și eseiste, preponderent ardelence (eh, Ardealul sânjeros...) ahtiate după, vorba curvelor de la Lătești: *considerație*...

*

Tot astăzi am picat pe un blog “personal” în care personala (Rebecca) comentează Patimile după Pitești astfel:

Patimile după Pitești, Paul Goma

Carti de citit August 9th, 2007

De câteva zile sunt foarte abatută și cu o stare foarte proastă. Aseară am avut o revelație: din cauza cărților pe care le citesc. Întotdeauna citesc 2-3 cărți deodată. Nu am o explicație foarte logică, de obicei citesc una mai grea, una light și una gen selfbook. Acum am făcut alegerea proastă, am ales fenomenul Pitești și încă una despre un scriitor bolnav de sida. Nu a fost evident o alegere înțeleaptă, cum altfel să fie dacă nu deprimată?! Revenind la Patimile după Pitești, fenomenul nu îmi era total strain, pentru că în liceu, în loc să mă pregătesc pentru bac, citeam despre el.

“Despre Pitești nu se vorbește - despre Pitești se tace.”

“Despre Pitești au dreptul să vorbească doar piteștenii- iar ei tac.”

Nu recomand cartea celor slabi de inger sau celor cu stomacul sensibil sau minorilor... ce lista lungă de atribute ar face.

Ce este fenomenul Pitesti? In anul 1948, in Romania s-a infiintat un centru de reeducare. Acesta apartinea legionarilor comunistilor si avea ca scop exterminarea tuturor dusmanilor tarii, paleta este larga in acest sens. Dusmanii erau in speta tinerii studenti si elevi, insa nimeni nu putea sa stea linistit, oricand putea fi etichetat drept dusman al comunismului. Inchisoarea de la Pitesti a functionat pana in anul 1952, insa ranile pe care le-a crestat nu se mai pot vindeca nici pe lumea cealalta. De existenta sa nu era strain nici Gheorghe Gheorghiu Dej iar Teohari Georgescu, Emil Bodnaras, Vasile Luca sau Ana Pauker vegheau indeaproape la atrocitatile din interior.

Eugen Turcanu, un reeducat, avea grija ca toti incarceratii sa vada iadul. E de neimaginat ce crime cumplite a comis, ce lipsa de sentimente in tot ceea ce facea, ce torturi putea sa inventeze, ce cruzime...

Reeducarea cuprinde patru etape:

-demascarea externa; aceasta presupunea ca "dusmanul" sa recunoasca deschis ca e contra partidului si sa demaste toate persoanele anti-comuniste pe care le cunoaste (sau nu le cunoaste) cu care a intrat sau nu in contact. Povestea prinde dimensiuni apocaliptice si de-o absurditate hiperbolizata. Nu poti scapa in fata anchetatorului fara a spune TOT! Si cand TOT-ul nu il multumeste (sau nu exista) treci la presupuneri sau inventii

-demascarea interna; "dusmanul" trebuie sa-si demaste colegii de celula. Ca ai/nu ai ceva de spus, trebuie sa ai. Intotdeauna sunt agitatori!

-denigrarea morala a familiei; asta e de departe cel mai cumplita. Cu dezinvoltura afirmi ca mama ta e o curva, ca te culci cu sora sau fratele, ca tata isi violeaza copiii, toate astea la un nivel de neimaginat. Nu va puteti imagina ce orori trebuiau scoase pe gura. Si toate pentru pur divertisment sau pentru curatirea spirituala

-dovada reeducarii; aceasta era cu siguranta atat de bine gandita de anchetatori incat nici daca le treceai pe toate celelalte prin prefacatorie, nu reuseai sa o fentezi pe ultima. Variantele erau multiple, fie erai pus sa-l torturezi pe un apropiat (daca iti era familie era cu atat mai bine), fie asistai cum sunt altii torturati (senzatiile celor care au supravietuit era ca mai degraba ar fi acceptat propria lor tortura decat sa o asiste pe a altcuiva).

Dar mai imaginati-va ca pe langa toate astea, bataia era la ordinea zilei, umilinta la ea acasa si modalitatile de tortura nenumarate. Sa nu credeti ca cineva se putea sinucide, in nici un caz, ar fi fost prea usor (a-ti taia venele cu dintii era insa singura modalitate cu o mica sansa de succes). Dar daca sinuciderea nu iti reusea, nici nu-ti puteai imagina ce te asteapta. Cei incarcerati se rugau sa le cedeze vreun organ, dar fatala sa

fie clacarea. Moartea era cea mai dulce alinare.

Dintre torturi amintesc doar cateva (ele sunt mii si de o violenta atroce): mii de genoflexiuni sau flotari, mancarea propriilor (si a altora) excremente, curatarea camerei cu limba, neclipitul timp de ore in sir, dansatul pe corpul altcuiva, treburile (lipsa mica sau mare) se faceau in 20 de secunde, de dus nici nu putea fi vorba, crucificarea, privitul la bec zile in sir, ruperea oaselor, nu mai pot si nu mai are rost.

Nu va puteti imagina ce inseamna tortura pana cand nu cititi. Nu am intalnit ceva mai crud in tot ceea ce am citit pana acum. Este de departe mai cumplit decat si-ar putea imagina cineva. In timp ce citeam, un singur citat imi venea in minte: "Cat de strain trebuie sa fie Dumnezeu de suferinte, de ne lasa sa le continuam. Daca ar sti cat de cat, nu se poate sa nu-l napadeasca mila."

Iti multumim Paul Goma ca ti-ai depasit piedicile si ai lasat in urma o carte atat de valoroasa!

Va multumim pitestenilor ca ati avut curaj sa infruntati Moartea! Va multumim ca ati gasit cuvinte sa va spuneti Adevarul! Va multumim ca ati Fost! Va multumim ca Sunteti si veti mai Fi! Va multumim ca Tacerea Voastra e Sfanta! Fie ca in sufletele voastre sa ajunga doar Linistea!

Un grup de oameni, studenți la Facultatea de Jurnalism și științele Comunicării - Universitatea din București.

Membri (Sau "pseudonimele care scriu pe blog") :

Membru : Vlad Stoiculescu (Krossfire)

E-mail : profesornukem@yahoo.com

Descriere : Cred ca m-am descris mai bine aici.

Membru : Aliciu Dragos (Dalic)

E-mail : aliciu_dragos@yahoo.com

Descriere : Dacă ceva poate să meargă prost sigur o va face!

Coordonator : Nina Vasile

E-mail : nina_berta2004@yahoo.com

Descriere : Nedisponibila

*

"Culorile curcubeului '77 - Paul Goma

"1977. În Cehoslovacia apare Charta '77, o "nebunie-tâmpenie-porcărie", ceva cu comunism cu față umană, respectarea drepturilor omului...și multă "abureală" din asta inutilă. Adică cine ești tu, tovarășe, să spui că Partidul, mă scuzați, PARTIDUL nu-ți respectă drepturile?!

În România se pregătește o scrisoare de solidaritate: scriitorul Paul Goma și alți apropiați îndeamnă prin diferite căi doritorii să semneze docu-

mentul. P.G., soț al Anei, tatăl lui Filip și stăpânul lui Goofy (un cocker spaniel) ține lista semnatarilor în apartamentul său din București, Drumul Taberei. Timp de câteva săptămâni bune, la ușa acestuia se perindă tot felul de cetățeni și tovarăși care vin să semneze. Nu durează mult, iar Securitatea intră pe fir în toată splendoarea capacităților ei de desfășurare...

Trebuie să mărturisesc că nu m-am apucat de acest volum cu setea și curiozitatea cu care începi de multe ori o lectură dorită, căutată. Am descoperit-o în biblioteca unui prieten și neavând altceva mai bun de citit am împrumutat-o.

Locuiesc la 3 minute de mers pe jos de fostul apartament al familiei Goma de pe strada Compozitorilor 10. Am un bun prieten în respectivul bloc și nu o dată am trecut pe scări prin fața ușii de la etajul 3, unde se petrece mare parte din acțiunea cărții. Vă spun asta pentru că la venerabila vârstă de 19 ani nu am trăit cartele, cozi la lapte, turnătorie, bunăziua-tovarășe, căderi de curent, Securitate, PCR...Ceaușescu. Le-am ghicit poate în primii ani de după căderea regimului, dar cu siguranță nu în totalitate și la fel de sigur nu e același lucru. E ciudat să citești că în locul unde jucai tu pase-pase-gol și dădeai cu portofelul după surprize stăteau niște băieți în trench-coat-uri urmărind atenți mișcările unui nene bărbos - pericol social.

Știți cum e - de fiecare dată când treci printr-un eveniment neplăcut ai tendința de a exclude din memorie amintirile care-ți fac rău, care te înspăimântă... Voi proceda la fel și eu, în cazul acestei cărți. Sigur, merită trecute în revistă toate încălcările flagrante ale drepturilor omului, toate nedreptățile prin care a trecut acest om pentru a trimite o (simplă) scrisoare de solidarizare cu protestul unor oameni aflați de aceeași parte a cortinei. Nu are rost, însă. Puteți descoperi aceste întâmplări citind singuri cartea. Eu voi aminti doar episoadele amuzante.

Exact ca în comediile cu șpioni care citesc ziarul cu două găurele pentru ochi pentru a urmări mai bine suspectul, afla stăteau securiștii în fața blocului, bine camuflați după "Sportul". Oare nu e nimic suspect ca atunci când cobori din bloc să dai de un parking plin de ziare deschise? Să le spună și lor cineva că trage la ochi... Găsiți episodul aici la pagina 96. Aș fi vrut să dau paste, dar nu merge.

Seară de Kojak, o bucurie pentru telespectatorul anului '77. Bătaie târzie în ușa. "- Să traiț' dom' Paul, am venit și io să semnez." Un tip bine construit, trăsând a băutură, vrea să semneze scrisoarea fără a o citi. El știe una și bună - Goma dă pașapoarte pentru semnatori și vrea și el că e sas din Sibiu și... Episodul este nu este atât de vesel în desfășurarea evenimentelor, dar luând seama că totul s-a terminat cu bine putem să

zâmbim văzând cu ce fel de personaje colabora Securitatea. În cazul de față, boxerul Horst Stumpf. Partea lui de poveste aici, iar fragmentul scriitorului aici, pagina 205 - penultimul alineat.

După o convorbire telefonică, o greșeală tehnică a securiștilor menține aparatul încă legat la linia urmărită. Savuros fragmentul și răspunsul scriitorului într-o convorbire care nu există. De ce? pentru că Securitatea nu i-a ascultat niciodată telefonul lui Goma. pag 153
NĂSTRUȘNICA ÎNTÂMPLARE.

Cred că ajung aceste sublinieri pentru a vă deschide gustul. Nu vă spun mai multe pentru a nu strica plăcerea lecturii.

M-a mirat că un astfel de volum este deosebit de... beletristic. Ignorând realismul acestor evenimente rămâne o carte extrem de bine scrisă. Mă așteptam la multe date, la un ton reținut, la o prezentare mai mult istorică, dar nu e așa. Te ține legat de scaun, te înfioară, te enervează, te face să te gândești la schimbarea acestei țări. Te duce cu gândul la sacrificiu. Un om care mai fusese închis și în '56, în urma protestului studenților, are curajul de a protesta din nou împotriva regimului autoritar. Am auzit deseori fraza "Nu puteai mișca, aveam un loc de muncă, o familie...". Iată că în aceleași condiții cineva a reușit "să miște". A reușit să țină piept securiștilor, a avut curajul de a intra din nou în închisoare și mai mult, a redactat acest volum cu talent reușind să păstreze intacte toate acele amintiri."

Nu cunosc identitatea autorului textului.

Joi 23 august 2007

Valerian Stan mi-a încredințat pentru instalare pe internet textul de mai jos:

“Procesul Goma: deruta pârâților (I)

“După ce s-au văzut chemați în instanță, unii dintre calomniatorii lui Paul Goma au început să se plângă, în lungi articole publicate în pres, că gestul scriitorului în exil „reprezintă un atac la libertatea de exprimare”. Argumentele? Cel mai adesea deplorabile (l-am inclus aici și pe Gabriel Andreescu, unul dintre denigratorii dogmatici ai lui Paul Goma – chemat pe bună dreptate și el în judecată). Că afla ceva s-a putut întâmpla în niște comentarii din ziare, mai treacă meargă, dar că aceleași „argumente” au fost invocate în chiar Întâmpinările depuse la dosar e mai greu de înțeles.

Mai ales că lotul amintirilor pârâți e unul cu nesfârșite pretenții.

Un exemplu sau două cred că sunt suficiente. Nicolae Manolescu, Ion Vianu și Andrei Oișteanu au fost ales să fie apărați de renumita – în multiple sensuri – firmă de avocatură „Mușat și asociații” (dimpreună cu Carmen Mușat, consoarta avocatului Gheorghe Mușat, chemată și ea în judecată). Ce spun marii avocați în apărarea marilor pârâți? Nici mai mult nici mai puțin că faptele clienților lor nu sunt cătuși de puțin ilicite întrucât tot ceea ce ei au scris în presă despre Paul Goma – că este antisemit, că justifică crimele comise de români împotriva evreilor începând cu 22 iunie 1941 ș.c.l. – s-a situat strict „în limitele libertății de exprimare”. Iar de aici începe argumentarea „în drept”.

Spun afla distincții avocați ai distincțiilor calomniatori: clienții noștri n-au ieșit cu o centimă barem în afara limitelor libertății de exprimare. Curios să afli care sunt respectivele limite, descoperi că pe câteva pagini bune din Întâmpinarea lor iluștrii avocați și iluștrii calomniatori s-au pretat la o potlogărie prima. Si iată cum. După ce în primul paragraf al său articolul 30 din Constituția României proclamă libertatea de exprimare drept un drept fundamental „inviolabil”, într-unul din alineatele următoare (alin 6) este prevăzut că „Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine”. Convenția europeană a drepturilor omului, articolul 10 mai exact, este și ea în exact același sens, fiind stabilit că libertatea de exprimare „comportă îndatoriri și responsabilități pentru protecția reputației sau a drepturilor altora”. E ceva neclar aici? Bineînțeles că nu! Numai că, întrucât textele amintite sunt evident defavorabile pârâților calomniatori și faptelor lor, avocații mușatini au sperat că o vor rezolva cu sofisme și prestidigitații avocățești de doi bani. Nu au citat măcar un cuvânt din cele două articole (care fac foarte clar faptul că libertatea de exprimare nu trebuie să prejudicieze reputația altuia, onoarea și dreptul la propria imagine), în schimb au invocat, hodoronc-tronc, un alt articol din Constituție (art 20) potrivit căruia, dacă în materia drepturilor fundamentale există neconcordanțe între tratatele la care România este parte și legile interne, au prioritate reglementările internaționale. Cu alte cuvinte, au spus ei, în speță ar fi aplicabil nu art 30 din Constituția României, ci art 10 din Convenția europeană. Ceea ce, să fiu iertat, e o prostie maximă. Iar asta deoarece, e evident pentru oricine, între cele două texte nu e nicio „neconcordanță” – ba dimpotrivă, o concordanță cât se poate de armonioasă. Ambele stabilind inechivoc că libertatea de exprimare, garantată și inviolabilă, nu poate să aducă atingere reputației altuia și dreptului la propria imagine.

Dar stratagema frauduloasă nu a fost una de dragul stratagemei, ci prin ea s-a urmărit să se ocolească cele două reglementări de care am amintit (mai ales textul Convenției europene) și să se găsească o ieșire în jurisprudența Curții Europene – care, se știe, are constant interpretări mai largi ale limitelor libertății de exprimare. Numai că pledoaria frauduloasă nu se oprește aici, ci continuă încă și mai avântată și nonșalantă.

Curtea de la Strasbourg a decis în repetate rânduri că limitele libertății de exprimare sunt mai largi atunci când este vorba despre politicieni și persoane ocupând poziții publice. O asemenea interpretare este cât se poate de firească de vreme ce asemenea persoane își asumă responsabilitatea guvernării iar a supune unui control critic riguros activitatea lor ține de esența oricărei societăți democratice. Știind foarte bine acest lucru, adversarii lui Paul Goma au făcut însă un lucru absolut jenant moralmente – și descalificant din punct de vedere profesional în ce-i privește pe avocați. Ei au invocat trei decizii ale Curții europene, vizînd toate chestiunea limitelor libertății de exprimare în cazul politicienilor și funcționarilor publici, și le-au extrapolat în mod abuziv și fraudulos asupra statutului de scriitor și publicist al adversarului lor – „persoană publică”, i-au zis ei.

Săptămâna care vine voi produce dovada falsului pe care calomniatorii lui Paul Goma și avocații lor l-au comis – cu premeditare, se va vedea – sperînd că vor evita o condamnare pe care o merită cu prisosință. Până atunci aș mai spune doar că inclusiv acest episod arată cât de importante vor fi profesionalismul și obiectivitatea judecătorilor investiți cu judecarea dosarului de față. Paul Goma are deja câteva motive să-și dorească încă și mai tare acest lucru de vreme ce, iată, un dosar care a fost depus pe rolul instanței de aproape un an și jumătate se află în continuare în faza actelor prealabile de procedură. Sigur că da, faptul că în cauză sunt și pârâți cu domiciliul în străinătate poate să explice întrucâtva această situație; spun întrucâtva pentru că cel puțin la nivelul reglementărilor procedurilor de citare pentru străinătate există multe lucruri amendabile. Totodată, însă, până acum a existat și cel puțin o situație în care judecarea a fost amânată dintr-o culpă exclusivă a instanței de judecată – o culpă cât se poate de serioasă și care nu știu să fi fost sancționată în vreun fel: la termenul din vară, procesul a fost amânat pentru că... grefiera a omis (nu cumva intenționat?) să trimită citațiile către doi sau trei dintre pârâți. Timp în care calomniatorii lui Goma nu numai că nu sunt trași la răspundere dar unii dintre ei, sfidînd procesul în curs, își continuă încă și mai virulent atacurile (diversionistul de inspirație securistă Mihai Dinu Gheorghiu a ajuns până acolo – unde

altundeva decât în „Le Monde”? – încât să se mire instigator că statul francez nu-i retrage protecția luptătorului anticomunist).

II

Aminteam în prima parte a articolului de față că avocații unora dintre pârâții din procesul Paul Goma au invocat fraudulos câteva decizii ale Curții de la Strasbourg în speranța că instanța îi va scuti pe clienții lor de o binemeritată condamnare. Voi continua repetând mai întâi că, prin jurisprudența sa, Curtea europeană a decis în mod constant că în cazul politicianilor și al funcționarilor publici – date fiind pozițiile oficiale pe care aceștia le ocupă – limitele libertății de exprimare sunt mai largi decât în cazul celorlalte persoane.

Un caz foarte celebru al unei asemenea decizii este cel al redactorului șef de la revista austriacă „Profil”, Peter Lingens, în care ziaristul fusese condamnat în țara sa pentru un număr de afirmații critice făcute la adresa lui Bruno Kreisky, cancelar în funcție la acea dată și președinte al Partidului Socialist Austriac. Prin decizia sa, CEDO a constatat că din instanțele din Austria violaseră libertatea de exprimare a ziaristului atunci când l-au condamnat pentru ceea ce publicase cu privire la cancelarul austriac. Reproduc un pasaj din motivarea Curții, așa cum acesta a fost tradus și reprodus (absolut fidel) în volumul "Hotărâri ale CEDO", Editura Polirom, 2000 – cazul Lingens c Austria: "Limitele criticii presei sunt mai largi cu privire la politicieni decât în raport cu indivizii obișnuiți. Spre deosebire de indivizii obișnuiți, politicienii trebuie să accepte în mod inevitabil și conștient verificarea strictă a fiecărui cuvânt și faptă, atât din partea jurnaliștilor cât și a marelui public și, în consecință, trebuie să dovedească un grad mai mare de toleranță". Cum vedem, în argumentarea deciziei sale privitoare la limitele libertății de exprimare, Curtea a avut în vedere – din considerente evidente pentru oricine – calitatea de „politicieni”, de persoane ocupând funcții oficiale, a celor în legătură cu care limitele libertății presei, ale libertății de exprimare, sunt și trebuie să fie mai largi decât în cazul celorlalte persoane. Dat fiind că adversarul lor, Paul Goma, nu avea și nu are statutul public oficial în considerarea căruia CEDO a decis cum a decis, avocații s-au gândit să extrapoleze puțin – puțin mai mult, cu de la sine putere, abuziv și fraudulos – cele stabilite, foarte clar, de Curtea Europeană. Așa că în citatul pe care l-au reprodus din amintita decizie au înlocuit „politicienii” (subiect al limitelor mai largi ale libertății de exprimare) cu „persoanele publice”. Au făcut-o însă atât de neatent și neinspirat încât redactarea frazei care a rezultat i-a dat de gol prin dezacordul dintre substantivul neutru „persoa-

nele publice” (cu care, cum spun, au înlocuit substantivul masculin „politicienii”) și pronumele „aceștia”, rămas nemodificat din citatul original.

Dar nu doar acest caz a fost invocat denaturat, ci și cel al jurnalistului de radio luxemburghez Marc Thoma, care fusese condamnat de instanțele țării sale în cadrul unui proces intentat de un grup de funcționari publici. Și în acest dosar Curtea Europeană a decis că libertatea de exprimare a fost încălcată. Avocații denigratorilor lui Paul Goma au produs aici o fraudă prin citarea trunchiată și manipulatorie a deciziei CEDO. Și au făcut-o cu exact același scop, încercând să extrapoleze la adversarul clienților săi o argumentare care viza și aici exclusiv „oamenii politici” și „funcționarii publici”. Astfel, în Întâmpinarea depusă sunt reproduse următoarele două fraze: „Dacă presa nu trebuie să depășească anumite limite, ținând în special de reputația și drepturile altuia, ei îi incumbă totuși să comunice, cu respectarea obligațiilor și răspunderilor pe care le are, informații și idei asupra chestiunilor de interes public. Libertatea jurnalistică include și posibila recurgere la o anumită doză de exagerare, chiar de provocare”. Citatul se oprește aici întrucât ce urma nu mai era deloc convenabil avocaților manipulatori și iluștrilor lor clienți, după cum poate oricine vedea: “Limitele criticii admisibile sunt, ca pentru oamenii politici, mai largi pentru funcționarii acționând în exercitarea funcțiilor lor oficiale decât pentru simplii particulari” – Cauza Thoma c Luxembourg, în Corneliu Liviu Popescu, „Jurisprudența CEDO (1999-2002)”, București, Editura All Beck, 2003. Așadar, „oameni politici” și „funcționari acționând în exercitarea funcțiilor lor oficiale”, ceea ce Paul Goma nu este cu nici un chip. Iar dacă nu are un asemenea statut, este pentru oricine evident că prin calomniile proferate la adresa lui clienții avocaților mușatini au comis un număr de fapte ilicite (prin care i-au prejudiciat reputația și dreptul la propria imagine) – și în consecință trebuie să răspundă pentru faptele lor. Altă cale nu există. În sfârșit, tot fraudulos au procedat adversarii lui Paul Goma și atunci când au invocat cazul Dichand și alții c Austriei, care de asemenea se referă la „politicieni și funcționari publici”. Hans Dichand, editor-șef și publicist al ziarului Neue Kronen-Zeitung fusese condamnat de instanțele austriece în urma unui proces intentat de către Michael Graft, lider al unui partid politic, deputat și președinte al Comisiei legislative a Parlamentului – împrejurări care bineînțeles că în Întâmpinarea pârâților detractori au fost trecute sub o grea și jenantă tăcere (vezi Cauza Dichand and others v. Austria, la [HYPERLINK "http://cmiskp.echr.coe.int/td/1977/viewhbk.htm.asp?action=open&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649&key=22902&sessionId="](http://cmiskp.echr.coe.int/td/1977/viewhbk.htm.asp?action=open&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649&key=22902&sessionId=)

1716991 & skin=hudoc-en & attachment=true " <http://cmiskp.echr.coe.int/////tkp197/viewhbkm.asp?action=open&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649&key=22902&sessionId=1716991&skin=hudoc-en&attachment=true>).

Maniera în care și-au făcut până acum apărarea sugerează o anume derută printre denigratorii lui Paul Goma. Un exemplu sau două arată că ei au probleme nu doar cu argumentarea „în drept” a apărării lor, dar și cu cea „în fapt”, cu „fondul” lucrurilor așadar. Pârâții apărați de „Mușat și asociații”, la care m-am referit până acum, dar și cei aparținând Federației Comunităților Evreiești din România, insistă inclusiv în Întâmpinările la Cererea de chemare în judecată că Paul Goma „justifică” crimele pe care românii le-au comis împotriva evreilor ulterior declanșării campaniei antisovietice din cel de-al Doilea Război Mondial (începînd cu 22 iunie 1941). Nici vorbă de așa ceva! Am mai spus-o și cu alte ocazii și n-am să mai insist, Paul Goma nu a „justificat” nicicând respectivele crime. El a încercat, pentru sine și cititorii săi, să găsească o explicație acestei atitudinii – „inadmisibile, reprobabile, criminale, condamnable”, cum el însuși o numește fără echivoc în scrierile incriminate de calomnatorii săi. Iar principala explicație pe care scriitorul exilat o găsește celor întâmplătoare este răzbunarea românilor („inadmisibilă, reprobabilă, criminală, condamtabilă” – repet!) pe ceea ce evreii făcuseră cu un an mai devreme: „agresiunea sălbatică, fanatică, rasistă, anti-românească, anti-goii, anti-creștină (încălcarea Poruncii a 6-a)” a evreilor împotriva românilor militari și civili pe timpul retragerii din iunie – iulie 1940 din Teritoriile Ocupate de trupele sovietice. Așadar: Paul Goma caută explicații, nu „justifică”! Iar pentru acuzatorii acestuia a venit timpul să facă judecătorilor dovada că afirmațiile lor sunt adevărate, adică să producă un singur citat din care să rezulte că Paul Goma „justifică” crimele conaționalilor săi. Iar dacă nu o vor face – și nu au cum s-o facă – să plătească pentru răul făcut. Un alt exemplu: din Întâmpinarea FCER rezultă că Paul Goma ar fi antisemit inclusiv prin aceea că, în textul incriminat de reprezentanții săi, sunt criticați membrii evrei ai Comisiei Wiesel de Studiere a Holocaustului din România, ceea ce este complet neadevărat, criticile autorului îndreptîndu-se deopotrivă și către membrii români ai Comisiei – dar și către mulți alți intelectuali români contemporani. De altfel, dintr-o neatenție de redactare frizînd ridicolul, pârâții și rețin faptul că Paul Goma critică „intelectualii evrei și români membri ai Comisiei” – ceea ce face evident absurdă acuza că Goma este antisemit din cauză că îi critică pe evreii din amintita Comisie.

Apropo de ridicol, într-un text din urmă cu ceva timp, Gabriel

Andreescu nu are niciun dubiu că Paul Goma va pierde procesul și că, în consecință, se va ajunge într-o „situație ingrată, pentru care Goma este deplin responsabil, deși în parte aventura stă pe umerii celor care l-au sfătuit, dacă nu împins, spre acest demers jenant moral și costisitor material”. Sigur că, dată fiind poziția în care se află – abia ea jenantă – aceea de calomniator zelos al respectatului scriitor și luptător anticomunist, este de înțeles că Gabriel Andreescu visează la un deznodământ care să-l scutească de încă o condamnare pentru calomnie. Dar să spui că un om ca Paul Goma a deschis acest proces fiind manipulat și împins de la spate de nu știu cine înseamnă să-ți fi pierdut până și simțul ridicolului.” (...)

Marti 28 august 2007

Am tot ezitat să dau exemple din O. Hoandă, în cele din urmă am cedat - iata ce scria în *Ziua* din 27 august:

“Sub zodia noului proletcultism

“Nu întâmplător am ales titlul de mai sus: ceea ce se întâmplă astăzi cu unii scriitori, felul în care au ales acestia să se așeze vizibil și fără a se jena cauză de puțin de partea puterii, folosindu-și condeiele în slujba unuia sau a altui actor politic aflat la conducerea țării, trimite fără ocolisuri la celebra carte a d-lui M. Nănescu, "Sub zodia proletcultismului".

“Apariția unor scriitori talentați în peisajul destul de amplu al adulterilor fără perdea ai președintelui actual al României ar trebui, în mod normal să ne îngrijoreze. Nu din punctul de vedere al valorii scriitorilor despre care vorbim, valoare incontestabilă, pe care și cel mai mare rautacios ar trebui să le-o recunoască. Este de analizat, mai mult, aspectul moral al implicării acestor domni talentați în politica de după 1989. Poate că, la un moment dat, când oamenii își vor fi dat seama de partea nevăzută a activității militante a acestor intelectuali, cineva, asemeni lui Nănescu, învingându-și gura, va alcătui un alt op, în care va diseca acest fenomen, aflat în acest moment în plină desfășurare. Se va vedea astfel că de fapt, la o altă scară valorică se repetă ceea ce s-a întâmplat și cu alți scriitori români de mare talent: Sadoveanu, Calinescu, Geo Bogza, Petru Dumitriu etc. La alți parametri, cu siguranță, "colaborarea" scriitorilor de valoare cu puterea, apropierea acestora de vârful politicii este și acum, și atunci aceeași. Cu diferența că dacă "maestrii" literari ai primilor ani ai comunismului au fost supuși unui aprig santaj, ajungând să fie amenin-

tati cu epurari sau chiar detentie pe baza celor scrise de acestia inainte de rusificarea tarii ori a apartenentei lor la partidele istorice sau la miscarea legionara, la cei mai multi dintre cei de azi motivele sunt mult mai meschine: obtinerea unui post in ministerul de Externe, atentia presedintelui tarii sau alte avantaje de speta si mai joasa. Mai mult, "colaborarea" acestora cu presedintele ii face intr-un mod incalificabili muti si surzi la tot ceea ce inseamna grupurile de interese nelegitime din jurul acestuia, denuntate si cunoscute in timp de "o anumita parte a presei", devenite azi de notorietate, ca sa ne limitam doar la lucruri extrem de grave. Faptul ca nu au devenit laudatori ai d-lui Basescu sub amenintare si ca inchid ochii la tot ce este negativ in actele acestuia (si, slava Domnului, despre actualul presedinte, aflat in politica de la d-l Iliescu incoace se stiu foarte multe lucruri!), faptul ca nu reactioneaza in nici un fel la actele profund antidemocratice, rudimentare si chiar rusinoase ale acestuia, cautionand in acest fel un astfel de om politic, se constituie intr-un fapt extrem de grav, cu repercusiuni negative imense asupra dimensiunii morale a culturii noastre, scapata, totusi de ani buni de pegra proletcultismului. Iar daca suntem dispusi (pentru ca multi nu prea sunt), sa ne amintim ca unii din cei mai talentati scriitori dintre slujbasi stapanirii actuale au fost ministrii lui Iliescu sau consilierii lui Adrian Nastase, pare si mai evident ca domniile lor au o problema cu morala. Dar pentru asta nu exista explicatii, pentru simplu fapt ca ele nu se pot da. Si nici nu se pot cere, din jena si rusine in primul rand. E ca si cand i-ai intreba cum au reusit sa treaca prin cel mai negru comunism avand pasapoarte, facand scoli in strainatate pe banii si cu acordul partidului lui Ceausescu (stim cat de generos era acesta cu astfel de "cadouri"), sau publicandu-si fara probleme cartile. Ca despre disidenta, nu are rost sa vorbim. Le ramane, totusi, sansa talentului unui Sadoveanu, Petru Dumitriu si a altora care desi deficitari la capitolul morala, au ramas in istoria literaturii. Numai ca pentru asta ar trebui ca in anii ce urmeaza sa-si construiasca o opera cel putin de valoarea inaintasilor. Lucru destul de dificil, dupa cum stam pana acum."

Toate bune și frumoase... Dar unde sunt *numele* care să întărească tezele? Nu sunt - ca, de regulă în "atenționările" de pe malul Dâmboviței. Dacă i se va atrage atenția lui Hoandră asupra acestei "mici lipse", va sări ofensat: «Cum, nu am dat nume? Dar Sadoveanu dar G. Călinescu dar Bogza dar Petru Dumitriu?» Bine-bine, aceștia mâncaseră ce mâncaseră "înainte de revoluție", or era vorba despre cei de după! Singurele nume "contemporane":

Băsescu și A. Năstase, însă parcă era vorba de simetricii în timp ai bătrânilor: unde-s Liiceanu, Pleșu, Buzura, Patapievici, Mihăieș, Manolescu - doar de la cartea lui M. Nițescu “Sub zodia proletcultismului” s-a pornit O. Hoandră cu... exemplificările?

Textul său este o strălucită (sic) ilustrare a vorbei din bătrâni: “Grăiește, ca să nu spuie nîiņa” - am dat-o pe ardeleneste ca sa înțeleagă și Hoandră.

Iată un efect - mult păgubitor - al Piteștiului Literar la care au consimțit scriitorii români din Generația 77 - nu vorbesc de mișcarea pentru drepturilor omului cu care inginerii nu au avut nici în mân’ nici în clinică, ci despre hotărârile Congresului Scriitorilor din iunie același an, acelea i-au prefăcut pe autori în (auto)cenzori. Înainte de această... “dată despicătoare de istorie”, vorba nesfârșit de inspirată a Monicăi Lovinescu despre Blandiana, scriitorii se confruntau cu “tovarășii de la Direcția Presei”, Molho, Ianoși, Cîmpeanu, Al Simion și alte pseudonime extrem de literare - cu două cuvinte: “caralii ideologici”; de atunci scriitorii noștri preferați și îndrăgiți au avut de a face cu colegii de celulă, cu prietenii, cu neamurile lor, care le cereau, prin șantaj sentimental, sa facă “micile modificări” - iar de nu, manuscrisul nu mergea mai departe. Octavian Hoandră ilustrează inconștient ravagiile Reeducării Scriitorului Român, chiar dacă el însuși nici nu era născut pe atunci. Fiindcă acuză cu nesfârșit curaj - dar nu rostește nume. Discurs și gândire intrînd în aceeași categorie ca și “Aibi curaj ca mine: o dăm anonimă”.

De ce voi fi pierzînd timpul cu Hoandră?

Miercuri 29 august 2007

Azi, vești bune. (...)

În sfârșit, incendiile care au distrus o bună parte din Peloponez au fost jugulate. Toți nefericiții din toate catastrofele de pe pământ provoacă spaimă, compasiune. Dar parcă bieții greci care au pierdut totul, totul - peste șaiszeci de persoane și viața - m-au impresionat mai mult, mai adînc, de parcă ar fi fost ai mei, români, basarabeni. Or fi chiar fost, dacă mi-aș căuta strămoșii din partea mamei cu siguranță aș găsi alde Cuza și pe-acolo. Săraci

lipiți pământului fuseseră până înainte de catastrofă, săraci rămași doar cu lacrimile sunt acum: le-au ars măslinii (măslinii!), le-au ars casele, cum nu erau asigurați, nu vor primi nimic, deși guvernul le-a promis cât 10 000 euro de familie... Da, a promis, fiindcă în curând vor fi alegerile, dar după cei de la Atena nu-și vor mai aduce aminte.

Joi 30 august 2007

Mă alimentez din bucuria de ieri: apariția O. și P.d. Pitesti.

De pe Europa Creștină următoarea Scrisoare deschisă:
DIN PARTEA REFUGIATILOR ROMANI DIN NORD-VESTUL
TRANSILVANIEI (PRINTRE CARE SI FAMILIA MAMEI MELE)
NDR

Scrisoare Deschisă adresată

domnului presedinte al României, Traian Băsescu

Ne simtim datorii să vă aducem la cunostință aspecte care sînt de natură să lezeze autoritatea pe care o detineti în calitate de prim om în stat, garant al respectării Constituției, independentei naționale, al unității și integrității teritoriale ale României. În cursul lunii februarie 2007, cu prilejul vizitei omologului dvs. ungar, Solyom Laszlo, ati adoptat pozitii publice prin care ati atras atentia asupra încălcării, de către pseudo-gruparea maghiară revizionistă și iredentistă a Consiliului National Secuiesc, a Constituției și a altor legi în vigoare. Este vorba de organizarea unor activități de consultare a populației în problema autonomiei teritoriale a așa-zisului Tinut Secuiesc pe teritoriul național al României, în localități din județele Covasna, Harghita și Mures, cu populație majoritar maghiară. Aceasta s-a întâmplat datorită măsurilor draconice de purificare etnică și de ungarizare forțată în timpul lui Horea, Closca și Crisan (1784), masacrării în masă a peste 40.000 de români în timpul terorii kossuthiste de la 1848-1849, în perioada dualismului austro-ungar (1867-1918) și a anilor terorii ungaro-horthyste din perioada 1940-1945.

În acești ani, administrația militară și civilă ungară a comis împotriva românilor, care au refuzat ungarizarea forțată, masacrarea în masă în sute de localități locuite de acestia, prin împuscare, spânzurare, decapitare și uciderea cu bîtele în peste 615 localități din România (Transilvania de atunci). Cu ocazia întîlnirii dvs. cu omologul ungar ati precizat clar că, în momentul în care se va încerca valorificarea rezultatului acestui așa-zis Referendum ilegal, Statul Român va aplica, fără ezitare, prevede-

rile Constitutiei si legile țării. Cu toate că mesajul dvs. a fost răstălmăcit si interpretat în termeni peiorativi, de către persoane sau organizatii ale căror interese individuale si de grup sînt mai presus decît Interesul National, pozitia luată a dus la liniste în sînul populatiei românești din cele trei judete românești si a fost primită ca un semn că autoritățile centrale nu rămîn pasive la actiunile antiromânești întreprinse de asa-zisul Consiliu National Secuiesc, privind integritatea teritoriului României. Intentiile si actiunile iredentiste si revizioniste ale unor lideri maghiari de astăzi se aseamănă cu acelea din vremea Diktatului fascist de la Viena, din 30 august 1940, cînd 11 judete au fost răpite Statului Român si predate, gratuit, Ungariei horthyste, cu consecinte catastrofale, autoritățile maghiare comitînd împotriva românilor, evreilor si slovacilor mii de crime si masacre în Transilvania, cu acordul lui Adolf Hitler, Benito Mussolini, Horthy Miklos s.a.

Pentru a vă da seama cum se fac pregătirile (hottiile), vă amintim că în luna iulie 2007 presedintele Consiliului National Secuiesc, Fodor Imre-Karoly, a fost primit în audiență, în scop diabolic, de către presedintele Parlamentului European, Hans Gert Pöttering, si a participat la întîlniri cu alti parlamentari europeni, prilej cu care le-a prezentat detalii privind Referendumul organizat în "Tinutul Secuiesc" si rezultatele "partiale" ale acestei actiuni. Conform afirmatiilor lui Fodor Imre-Karoly, publicate în presa de limba maghiară, oficialii europeni i-au solicitat să nu se oprească, să continue Referendumul, iar în final să prezinte rezultatele la Bruxelles si Strasbourg. Domnule presedinte, ca persoană investită să vegheati la respectarea prevederilor Constitutiei României, vă rugăm să fiti demn, să luati atitudine față de aceste demersuri diversioniste, primejdioase pentru natiunea română, si să dati riposta fermă si categorică celor care, prin actiunile lor, pe care le întreprind ori urmează să le întreprindă la nivel national si european, cu sprijinul direct al unor europarlamentari iredentisti unguri, urmăresc să exploateze rezultatele asa-zisului Referendum în sensul divizării României si al obtinerii autonomiei teritoriale a "Tinutului Secuiesc". Sîntem încredintati că, în virtutea atributiilor ce vă revin, veti interveni si nu veti mai tolera actiunile si atitudinile antiromânești si neconstitutionale ale unor revizionisti si iredendisti maghiari pe teritoriul sacru românesc.

Asadar, vă rugăm, încă o dată, să combateti în public pe cei care ar dori să ne răpească nationalitatea, credinta strămosească, limba română si tara si să repete crimele si masacrele comise în masă de administratia ungurească la 1848-1849, cînd au fost împuscati, spînzurati sau decapitati peste 40.000 de români si s-au prefăcut în cenusă peste 300 de

sate românești din Ardeal. Vă reamintim cu durere că administrația ungară din partea de Nord-Vest a României din perioada 1940-1945, ca urmare a Diktatului de la Viena, din 30 august 1940, a comis cele mai groaznice crime și masacre împotriva românilor, evreilor, slovacilor etc., în timpul terorii ungaro-horthyste, pe care fanaticii care vor divizarea României le-ar repeta cu și mai mare cruzime.

Pentru a vă dovedi, cu fapte concrete, ce crime și masacre au comis înaintașii celor din așa-numitul "Tinut Secuiesc" din România în anii terorii ungaro-horthyste, vă redăm câteva exemple de crime și masacre, comise împotriva poporului român: Bixad (Satu Mare) - 7 persoane împuscate; Brâncovenesti (Mures) - 11; Cîmpia Turzii (Cluj) - 21; Cerisa (Sălaj) - 17; Chetani (Mures) - 7; Cornesti Adâmus - 17 militari români; Cosniciu de Sus (Sălaj) - 19; Diosig (Bihor) - 6; Geca (Cluj) - 12; Giroc (Timis) - 18; Huedin (Cluj) - 4, între care și protopopul Aurel Munteanu; Ip (Sălaj) - 159 de români, între care și preotul satului; Lechinta de Mures (Mures) - 7, între care și învățătorul satului, Gheorghe Negrutiu; Ludus (Mures) - 14 evrei și 5 români; Marca (Sălaj) - 13; Moisei (Maramures) - 35 de români și 3 evrei; Muresenii de Cîmpie (Cluj) - 11 români, o ungueroaică și preotul satului, Andrei Bojor; Prundu Bîrgăului (Bistrita-Năsăud) - 7; Orsova (Mures) - 20, între care și primarul satului, Ioan Truta; Pesac (Timis) - 12; Rediu (Cluj) - 42; Sărmasu (Mures) - 126 de evrei și 39 de români, între care și preotul localității, Vasile Micu, și prim-pretorul dr. Vasile Banu; Sucutard (Cluj) - 5; Silea (Alba) - 4, între care și preotul satului, Petru Chesches; Tărian (Bihor) - 26; Treznea (Sălaj) - 125, între care și preotul satului, Traian Costea; Zalău (Sălaj) - 6 etc. Cu alese considerațiuni, vă multumim anticipat.

Colonel (r) prof. Vasile T. Suci, Președinte de onoare al Asociației Naționale "Cultul Eroilor" Mures

Ing. Dumitru Covrig, Președinte al Asociației Refugiaților Români din Nord-Vestul Transilvaniei 1940-1945;

Colonel (r) Dumitru Pop, Președinte al Asociației Veteranilor de Război din Ministerul de Interne și Reformei Administrative, Filiala Mures.

Ing. Ioan Florea, Președintele Fundației Naționale "Neamul Românesc", Filiala Mures

NOTĂ: Pentru o mai bună cunoaștere a evenimentelor dramatice comise de autoritățile militare și civile horthyste în perioada 1940-1945 în Transilvania, vă rugăm să dispuneți celor în drept să verifice și să stabilească data, locul, cauza și împrejurările în care au fost ucisi miile

de oameni, din motive etnice si religioase, în cele 11 judete rãpitate, iar rezultatul sã se aducã la cunostinta opiniei publice din tarã si strãinãtate. Vã multumim! Tg. Mures, 2 august 2007

În continuare acest articol al Vioricãii Moisuc:

TRANSILVANIA SI MAREA UNIRE (2)

Motto: "Sînt grele piedicile ce ni se pun si ilegale armele celor cu care ne luptãm, dar nu abdicãm, cãci libertatea este de la Dumnezeu si cel ce luptã pentru libertate acela luptã pentru Dumnezeu".

Miron Cristea

"Tribuna", Sibiu, nr. 234/1892

Peste 1 an, în 2008, din 27 martie si pînã la 1 decembrie, românii vor sãrbãtori 90 de ani de cînd, prin vointa obsteascã, toate provinciile romãnesti aflate sub stãpîniri strãine s-au unit cu Regatul, înfãptuind visul de aur al înaintasilor - de la Mihai Viteazul, la Bãlcescu, Kogãlniceanu si Cuza, Brãtienii, Carol I si Ferdinand Întregitorul. Unirea "pe vecie si pentru totdeauna" - proclamatã în Declaratiile de la Chisinãu, Cernãuti si Alba Iulia - a fost subminatã sistematic, permanent si cu osîrdie, pe plan intern si extern, de cei nemultumiti cu pierderea mãnoaselor tinuturi ale Transilvaniei, Bucovinei, Basarabiei. Cãci ce a fost altceva decît un atentat miselesc împotriva vointei milioanei de români, doritori sã aibã o singurã tarã, atacul bolsevichilor lui Bela Kun în Ardeal si al Armatei rosii sovietice în Basarabia în 1919? Ce a fost asa-zisa "rãsccoalã de la Hotin" contra "asupririi romãnesti" în Basarabia, pusã la cale de bandele înarmate de peste Nistru? Ce au fost grupurile înarmate horthyste constituite pe teritoriul Ardealului romãnesc din ofiteri si soldati ai fostei armate imperiale si regale? Dar ordinele cãlugãresti catolice, înfipite ca niste cãpuse în principalele orase din Transilvania, conduse si controlate de Budapesta? Dar Partidul Comunist din România, compus din rusi, ucrainieni, evrei, bulgari, condus de Internationala Comunistã de la Moscova? Toate, alãturi de nenumãrate alte forme de activitate subversivã, aveau un singur scop: subminarea din interior si exterior a statului român national unitar, rãsturnarea ordinii politice existente, dezmembrarea sa pe regiuni si înghitirea acestor regiuni de cei vesnic nemultumiti de ceea ce aveau. Frumos spune istoricul american Milton G. Lehrer, în versiunea romãnã a cãrtii sale Ardealul, Pãmînt

Românesc (problema Ardealului văzută de un american), tipărită la București în 1944: "Unirea Transilvaniei nu este, cum vrea să acrediteze propaganda maghiară în străinătate, consecința unor tratate pe care «Ungaria a fost obligată să le semneze» sau a unor «influențe de afară». Ea este rezultatul unei evoluții lente. Ea este o împlinire de destin" (pag. 166). Obsesia revizionistilor maghiari de a anula Tratatul de la Trianon, care consfințise destrămarea dublei monarhii și existența statelor noi unitare, independente, naționale în Europa Centrală a luat proporții greu de imaginat. Chiar în ziua în care a ratificat Tratatul de pace de la Trianon, Ungaria și-a manifestat intențiile revizioniste. După ce au votat ratificarea, deputații au jurat, solemn, să înfăptuiască reînvierea "Ungariei milenare", adică a aceluși stat care a durat exact 5 decenii, de la 1867 la 1918. Iată jurământul care a răsunat atunci în sala Parlamentului de la Budapesta: "Cred în reînvierea Ungariei milenare". Una dintre primele manifestări ale acestui crez a fost dezvelirea, în 1921, în centrul Budapestei, a statuilor ce reprezentau provinciile dezlipite de monarhia dualistă. Cu acel prilej, episcopul catolic Stefan Zdravetz s-a adresat multimei cu următoarele creștinești cuvinte: "*Locul acestor monumente este și va fi cuptorul urii și al răzbușnării care se apropie cu pași giganti. Cu orice mijloace - a strigat blândul episcop - trebuie să ne reunim!*" (subl. mea, P.G.)- adică să reanexeze la Ungaria ținuturile pierdute în 1918.

După Trianon, Guvernul de la Budapesta a susținut o fantastică propagandă externă, în centrul căreia se afla sloganul refacerii "Ungariei Milenare". În America, în Anglia, în Franța, Italia, Germania, Japonia, emisarii unguri susțineau aplecarea filo-americană, filo-engleză, filo-franceză etc. a Ungariei "mutilate". La 12 decembrie 1942, ziarul "Nemzeti Elet" bătea recordul absolut al acestei desântate politici, susținând pan-mongolismul: "*Lupta turanicilor nu este o luptă secundară; ea a devenit un factor decisiv în reglementarea formării viitorului. Această luptă duce în fapt la realizarea concepției turanice. E numai o chestiune de timp și se va realiza imperiul mondial japoano-manciuro-chino-mongolo-asiatico-răsăritean prin care toate statele turanice, cot la cot, vor putea să-și valorifice voința lor politică și economică mondială*" (subl. mea, P.G.). De altfel, alunecarea aceasta spre pan-mongolism a maghiarilor nu era nouă. După 1050 de ani de la descălecatul triburilor maghiare în Cîmpia Pannoniei, Ducso Csaba scria în lucrarea lui Nincs Kegyelem, tipărită la Budapesta în 1930: "*Natia maghiară este cea mai splendidă realizare a rasei dominante mongole, care nu cunoaște decît victoria. În noi fierbe sîngele lui Atilla, al lui Arpad și al lui Gingis-Han*".

(subl. mea, P.G.)

(va urma)

Prof. univ. dr. Viorica Moisuc

Din arsenalul maghiaritudinii nu mai lipsesc - aici - decât vocile lui Wiesel, activitatea de spion NKVD-ist a lui Mendelowicz, intervențiile analfabete ale lui G. Andreescu, subînțeleșurile ticăloase ale lui Shafir și militantismele proungurești ale lui Laszlo.

Vineri 31 august 2007

Vești bune: demolarea închisorii Pitești ar fi fost... amânată. Numai ca noi nu ne putem (o)pune (cu) demolatorii Memoriei Noastre.

Ar fi fost un bun prilej de cârpire a onoarei zdrențuite a intelectualității române: o petiție dusă... personal de Liiceanu, Patapievici, Mihăieș lui Băsescu : sa nu fie dărâmată clădirea închisorii Pitești. Păstrez speranța ca într-un târziu, înțelegînd ca și din asta va pica ceva - dacă nu va curge - o vor face. Ciudat: deșteapta de Blandiana a făcut o prostie: a refuzat să participe în vreun fel la-Pitești, ea participă numai la-Sighet, mă rog frumos. Ca și cum nu ar fi aceeași memorie...

S E P T E M B R I E

Sâmbătă 1 septembrie 2007

Azi am primit vești din Basarabia, de la Tolea Juraveli:

D-le Goma,

Am ajuns ieri tarziu acasa, plus la toate nu aveam internet de aceea nu v-am scris. Cartile de la d-nii Stanesti au ajuns ieri dimineata cu bine. Le-am dus direct la Biblioteca Nationala, sa le pregatesc pentru Salon. Nu am reusit sa le numar; dar cred ca erau toate. Dupa cum imi zicea d-na Flori: cate 20 exemplare de "Ostinato" si de "Patimile..." + cate 5 exemplare de Jurnale.

Am o veste care o sa va faca bine la suflet: AM VANDUT 17 CARTI!!! PLUS 2 mie! Deci - 19! Si asta doar in 5 ore! (La un moment dat: se arunca lumea la luat carti - de PAUL GOMA! "Saptamana Rosie..." - am vandut toate exemplarele! Mai prost s-au vandut Jurnalele. Oricum, mai sunt zile...) 2 seturi de de Jurnale+3 exemplare "Patimile..." + 3 exemplare "Ostinato" le-am dat d-nului Andrei Vartic (la cererea d-nei Flori), care a venit si el la Salon.

A fost bine. Am facut cunostinta (in sfarsit) si cu d-nul Iurie Colesnic. Un moment insa a marcat ziua de azi. (...):

Stau eu la masa cu cartile lui Paul Goma in fata. O d-na de vreo 35 ani (bine machiata/imbracata) tot se invartea, se uita la carti. La un moment dat se apropie (dupa cum am inteles) cu sotul. Si ii zice in RUSA (deci era o rusoaica, mama ei!), "Eto tot pisateli fashistkii?" "Da, eto naverno on" (traducere:"Asta-i scriitorul ala fascist (sic!)? Da, cred ca-i el...") Sotul ii raspunde (tot in limba rusa): "Nu stiu.. posibil, nu-i tin minte precis numele..."

Eu (prost ce eram: trebuia sa tac! sa creada ca nu-i inteleg limba dracului!): "POFTIM? Nu este adevarat, de unde ati luat-o?" (...) Ea il intreaba pe sot ce inseama "adevarat". Imi zice ca trebuie sa citesc presa (sic!)... Dupa, ii zice sotului (repet: in rusa; eu vorbeam in romana): "PROVERIM" - adica: "Vom controla..." Si sotzul a aprobat..

Si asa isteric umbla de ici-colea. La un moment vine (iarasi), scoate un pix si o foaie si o pune pe fiecare carte si scrie (cu litere de tipar, semn ca nu stie sa scrie in limba romana...): Numele autorului

(adica: Paul Goma) si titlurile.

Eu ma uit uluit (de prostia ei!) si zic: "Daca vreti va mai dau 50 de titluri ale autorului. Dar poate cumparati si d-voastra o carte..." Se uita chioras la mine. Si scrie isteric (cel mai potrivit cuvânt) mai departe, mainile ii tremurau. A, da: mi-a zis ca nu are nevoie de maculatura...

M-a intrebat de ce nu vorbesc în rusa cu dinsa. Nu mai tin minte precis ce i-am zis. Il cheama pe sot (care se uita la nu stiu ce carti in alta parte) si-i zice: "Uite, asta nu vrea sa vorbeasca cu mine în rusa." Sotul: "Pai, tu nu vorbi cu dansu".

Tot se mai invartea pe acolo. A chemat-o pe inca o fumeie grasa (se vede: rusoaica-rusoaica), cica era ma'sa. Ii zicea ca uite, astia vand un scriitor FASCIST.

Se uita la tricoul meu (pe care scria: "Basarabia - pamant romanesc") si zice.. "ce, nu stii ca limba romana a aparut dupa cea moldoveneasca si rusa; si ca Stefan (cel Mare) a vorbit în slavona!?" Of. Aberatii cu care a imputit aerul si isteric-rapid a plecat zicandu-mi: "O sa controlam, o sa controlam..."

Aaa... Imi mai zicea ca eu is "Intunecat [adica la minte, n.m]!" ca nu citesc presa, etc. I-am mai zis ceva si eu de presa (inca-sovietica) pe care ea o citeste, etc. Am mai trimis-o în Rusia ei cu tot cu rusa ei (asta cu ma'sa de fatza). S-a suparat foc. (...) Azi trebuie sa fac o vizita la niste prieteni asa ca în locul meu (pentru 4 ore) o sa vina sa vanda Oleg Brega.

Sanatate!

PS: Va trimit si niste poze.

PSS: Violeta Gritcan mi-a scris ieri un mail (de la aeroportul Chisinau) intrebându-ma daca as putea sa ofer gratis niste exemplare unei cumnate de-a ei care vrea foarte mult carti de Paul Goma. Sa-mi ziceti daca sa-i dau 2-3 exemplare.

*

Alt mesaj: 5 fotografii de la Salon și legendele:

1. Matusa mea (unul din organizatori) - Viorica Gutanu - care a reusit (gratis) sa-mi ofere acest locusor la salon.
2. 3. Lume, lumee...
4. Eu cu Iurie Colesnic
5. Nuntasi la Salonul de carte (sic!!)

*

Alt mesaj de la Juraveli:

[Matusa mea] A zis ca ieri a sunat la Biblioteca si a vorbit cu dinsa un DOMN (nu si-a zis numele).

A spus (in rusa!) ca (aprox.): "Cum asa, cum puteti sa vindeti un scriitor fascist, antisemit, care e INTERZIS in toata Europa! Este o conventie europeana care interzice! O sa sunam lui Voronin, Ministrului! O sa va alunge pe voi si pe directorul Bibliotecii! O sa venim maine [adica, azi, n.m] sa filmam...."

Sa vedem cum vor evolua lucrurile...

TREBUIE SA FACEM SCANDAL!!!

ps: M-a chemat sefa matusii (principala organizatoare) cica sa vorbim... Ma duc.

*

La îngrijorările mele - mai ales față de regretele ca îl băgasem și pe el în viesparul sionist, a raspuns:

D-le Goma, nu va faceti griji!!!

Sa vedem cum vom evolua lucrurile...

Nu e niciun viespar...

Stati calm!

*

Să stau calm... "Stau calm" atunci când mă aflu eu "pe teren", în miezul evenimentelor. Insuportabilă devine situația provocată de mine - prin însăși existența mea ! - și suportată de alții.

Pescuiesc de pe internet o informație veche:

Miercuri, 06 Septembrie 2006 Lista securistilor nedemascati

"De cateva luni, CNSAS a inceput sa deconspire dosarele unor informatori. Chiar daca este vorba de nume sonore din viata publica, pana acum n-a aparut identitatea niciunui ofiter de Securitate, aceasta categorie fiind mult mai vinovata de teroarea exercitata pe vremea regimului comunist. ATAC va prezenta, incepand de azi, lista securistilor care au activat in perioada 1949-1989, lista realizata de Institutul Roman de Istorie Recenta (IRIR) si tinuta sub tacere. Totodata, cerem public CNSAS sa informeze opinia publica in ce stadiu sunt verificarile dema-

rate in cazul fostilor ofiteri de Securitate. Marius Oprea, Stejarel Olaru, Armand Gosu si Sorin Cucerau erau colegi in cadrul IRIR, unde au realizat un studiu aprofundat despre securisti.

Victor Achim era, in 1973, capitan in cadrul Directiei I a MI. El a primit o nota informativa din partea sursei RuxAndra, in care erau disecate sursele de venit ale scriitorului Paul Goma. Aceeasi sursa, pe data de 3 iulie 1973, informa despre discutiile lui Paul cu diversi scriitori. Pe 20 iulie 1973, aceiasi actori, dar alta nota informativa in care se relatea modul in care s-a intrat in casa scriitorului si controlul facut valizei acestuia, care o avusese in calatoria facuta la Paris. Dupa 1990, Victor Achim a devenit om de afaceri si patron al Editurii Paco. El afirma ca nu a facut politie politica, ci doar munca de informatii. In anul 1973, *Mircea Albescu* era locotenent-colonel. El a primit, pe 29 iunie, acelasi an, o nota informativa in care Vlaicu Birna comenta reactiile unor scriitori fata de atitudinea provocatoare a lui Paul Goma. *Iosif Bistran* era, in 1977, lt. colonel in cadrul Directiei Cercetari Penale a MI. El este cel care a declansat urmarirea penala impotriva lui Goma, pe 1 aprilie 1977, pentru infractiunea de tradare prin transmitere de secrete. Alti ofiteri care s-au ocupat de Goma au mai fost capitanul *P. Blaj* - capitan in 1966, care a primit o informare de la sursa George Stancu despre intalnirea acestuia cu Goma, si maiorul *M. Bojin* care raporta, pe 26 iulie 1973, discutiile pe care le-a avut cu scriitorii aflati in statiunile 2 Mai si Neptun. Capitanul *M. Bula* era, in 1972, seful unui serviciu din cadrul Directiei a III-a din MI. Pe 21 iunie 1972, raporteaza discutia dintre Erwin Wicker - ambasadorul RFG la Bucuresti si o sursa a Securitatii, care-l viza pe Goma. Locotenentul - major *Nicolae Diaconescu*, procuror in cadrul Tribunalului Militar Bucuresti, i-a condamnat, pe 20 martie 1957, prin sentinta 487, pe Goma si pe Horia Florian Popescu, la cate doi ani de inchisoare.

Ady Ladislau (Muresanu Alexandru) - ministru adjunct de Interne (1952-1955). Dat afara din MAI in 1959, apoi arestat. Agafitei Nicolae - in 1984 este lt., Inspectoratul Judetean Neamt de Securitate. La 25 mai 1984, semneaza o nota de analiza a DUI Ursu (Urzica Vasile) in cazul Pasarela. Agapi Dumitru - in 1972, ltcolonel, CI al UM 01083 Craiova. La 25 iulie 1972 da o nota informativa cu denunturile vecinilor lui Vasile Gravrilescu, privind optiunile politice ale acestuia. Alexandrescu 1. - in 1969, colonel, CSS, Directia a XIII-a. Nota din 15 octombrie 1969 a generalului Bolintineanu si a locotenent-colonelului Lisacoschi este adresata colonelului Alexandrescu. Alexandrescu 2. - in 1989, este col., CID, Securitate. La 2 decembrie 1989, semneaza planul de masuri pentru actiunea Orient '89. Alexandru Ioan - gen. mr., minis-

tru adjunct de Interne in perioada 1952-1960. Aliman Alexandru - in 1955, mr., Directia a XI-a, Securitate. Ambrus Coloman - director Regionala de Securitate Timisoara. Anastasiu Gabriel - in 1985 lt.col., sef serviciu, DSS, Directia I. Primeste o nota informativa care contine material referitor la Doina Cornea. Andre Mihail - in '70 era colonel, seful Securitatii Sibiu. S-a ocupat de dosarul Eterul. Andreescu Gheorghe - in 1984, general maior, seful Inspectoratului Judetean de Interne Vâlcea. Andrei Nicolae - in 1958, este lt. maj. Se ocupa de scriitorul Dinu Adamesteanu. Anghel Ion - in 1989, este lt. col., sef serviciu, Securitatea Bucuresti. La 12 ianuarie 1989, face un raport cu propuneri de excludere din reseaua informativa a persoanei de sprijin T. Ionescu Vasilet (Dumitrescu Alexandru). Atac

Sursa: PresaOnline.com

Un text din *România liberă*:

“Paul Goma, pus la zid, D.S. [Dan Stanca] Sambata, 01 Septembrie 2007

“Capul de acuzare: cartea sa "Saptamana rosie"

“Intr-un numar de la inceputul acestei veri cotidianul Le Monde a publicat un articol al sociologului roman Mihai Dinu Gheorghiu, articol care-l are in vizor pe Paul Goma. Titlul articolului ne da fiori: Onoarea pierduta a unui disident roman. Subtitlul: Cum a putut Timisoara, oras-simbol al revolutiei din 1989, sa-l omagieze pe autorul unor scrieri negationiste? Articolul a fost tradus in romaneste intr-o revista saptamanala de audienta. Deci unii dintre noi cam stiu despre ce e vorba. Revenim totusi pentru ca Paul Goma e Paul Goma si probabil mai sunt inca destui nepusi la curent cu ceea ce s-a intamplat.

In ianuarie 2007 primarul Timisoarei Gheorghe Ciuhandu i-a decernat scriitorului disident titlul de cetatean de onoare al orasului, avand in vedere meritele sale remarcabile in lupta anticomunista. Asa cum aflam, acel gest a fost aspru criticat de comunitatea evreiasca din Romania precum si de Ambasada Israelului in tara noastra. La o prima vedere nu prea intelgem ce a putut sa starneasca indignarea celor mai sus amintiti. Autorul articolului din Le Monde ne improspateaza in sa repede memoria aducand in discutie cartea lui Paul Goma *Saptamana rosie*, 28 iunie, 3 iulie 1940, carte publicata in 2002 de editura Vremea.

Intamplator cunosc lucrarea si cred ca am si semnalat-o in cuprinsul aceluasi supliment. Ce face Paul Goma in cartea sa? Pur si simplu el se refera la un fapt consemnat de istorie, acela ca in momentul sinistrei

si rusinoasei retrageri a trupelor romane din Basarabia in urma ultimatumului sovietic din 28 iunie 1940, o parte a populatiei bastinase le-a huiduit si le-a scuipat, printre cei care s-au facut vinovati de o asemenea atitudine numarandu-se si destui evrei. Paul Goma vine in cartea sa cu documente pentru a-si sprijini teza. In ciuda stilului pe alocuri alambicat care face dificila intelegerea, mai ales cand ai nevoie de precizie si nu de patos, in cartea cu pricina el face eforturi pentru a fi limpede si a risipi price dubiu ce ar putea plana asupra mesajului transmis cititorului.

Asadar Paul Goma se refera la un segment al istoriei contemporane care dincolo de orice partizanat, se cuvine luat ca atare, in litera sa. Evident, din acest moment incolo portile sunt deschise si pe calea aster-nuta se pot furisa orice puncte de vedere tendentioase. Explicatia lui Paul Goma potrivit careia brutalitatea cu care regimul Antonescu i-a tratat pe evrei in timpul campaniei militare din 1941 s-ar datora comportamentului acestora din urma cu un an inainte la adresa ostasilor romani, este propusa si nu impusa. Fiindca suntem crestini si nu acceptam formula de altminteri vetero-testamentara, ochi pentru ochi si dinte pentru dinte, o asemenea explicatie, de inteles totusi fiindca la urma urmei oameni cu slabi-ciuni suntem, nu are cum sa stea in picioare, mai ales ca e mai mult ca sigur ca evreii pedepsiti in campania din 1941 nu erau neaparat aceia care in 1940 ne huiduisera. Poate, acestia au scapat nevatamati, dar atasamen-tul fata de statul sovietic ii descalifica oricum. Deci daca au avut de suferit in momentele ofensivei armatei romane, aceasta s-a intamplat fiindca erau bolsevici si cominternisti si nu evrei asa cum, din pacate, cei care nu-l agreeaza pe Paul Goma insinueaza.

Dar autorul articolului semnalat merge si mai departe. Oare este posibil ca un autor care continua sa alimenteze polemicile antisemite din Romania sa beneficieze de protectia statului francez? Este posibil ca statul roman sa ignore starea de fapt si sa nu sanctioneze potrivit propriilor legi pe aceia care ignora asemenea atitudini? Daca tac nu inseamna ca si personalitatile culturale care l-au sustinut pe Paul Goma sunt de acord cu atitudinea sa si atunci se discrediteaza de la sine?

Ideea ca un autor care toata viata a luptat pentru libertatea de opi-nie sa ajunga sa fie aruncat in strada fiindca emite niste pareri, oricare ar fi acestea, reprezinta o reactie antidemocratica extrem de urata. stim ce-a patit Roger Garaudy intrucat si-a ingaduit sa pune in discutie anu-mite aspecte ale Holocaustului. Poate intr-adevar el a sarit peste cal deoa-rece cu suferinta unor semeni de-a-i nostri nu are rost sa te joci. Sau sa-i pui la indoiala temeiurile. Numai ca Paul Goma nu e nici pe departe Roger Garaudy. El nu se leaga de evrei ci de acei evrei bolsevici care prin

angajamentul internationalist si ateu se desparteau ei insisi de tot ceea ce inseamna etnie si traditie iudaica. Saptamana rosie este rosie deoarece acesta este adevarul istoric. Crimele din 1941 sunt si ele tot un adevar. A le apropia sau a le deduce unele din altele e o greseala, a persevera in greseala e tot o crima. Numai ca in calitatea de fiinte ganditoare si nu roboti programati avem dreptul sa facem asocieri, disocieri, intepreri. Paul Goma este la randul lui un interpet al istoriei sale care-l doare asa cum pe fiecare om il doare ceea ce are legatura cu neamul sau. Nu i se poate imputa suferinta si chiar si anumite excese facute in numele acesteia. Acordandu-i-se titlul de cetatean de onoare al Timisoarei s-a avut in vedere tocmai aceasta suferinta pe care el a vrut sa si-o exprime fara sa-i fie frica. Sa ajunga curajul din virtute pacat si din onoare dezo-noare? Iar adevarul este unul singur. Nu sunt adevaruri mai adevarate decat altele. Daca e asa, atunci intervin din nou puterea, abuzul, dictatul, falsul. Asta vrem? Sa ne intoarcem de unde am plecat?

Forum:

Nohope: Problema se complica Sambata, 01 Septembrie 2007
atunci când un intelectual tinar si energic, cu mintea incarcată de toate ideologiile antiromânești : ‘Eu sunt un patriot român creștin, dar iubesc adevarul, nu lozincile nazisto-legionare, care au facut atâta rau tarii noastre si ne-au dezonorat !’, ne lovește cu imperativul : ‘Va rog sa va puneti la curent cu istoria !’ Din ce familie provii?, intrebau basarabeni. Câți din familia ta au murit in Siberia pentru ca au fost turnati sovieticilor de evreii delatori din Basarabia in perioada 1940-1941 ?

*Lazaroiu D.F. - Paris: Paul Goma Sambata, 01 Septembrie 2007
Si eu am citit cartea lui Goma. Se refera la fapte cunoscute, dar exagerate. In primul rând Basarabia a fost luata de Rusi, nu de Evrei. In al doilea rând, Evreii care s-au bucurat de venirea Rusilor nu erau singuri, era vorba de comunisti, fie ei Evrei, Români (PCdR-isti), Rusi, Ucrainieni si altii. Unii au vrut sa-i vada numai pe Evrei (eram în plina efervescenta legionara. Pe de alta parte, legile Goga-Cuza din 1938 a anulat cetatenia româna a Evreilor din Basarabia (va rog sa va puneti la curent cu istoria !). Si vrea cineva sa creada ca este posibil ca persoane decazute din drepturi, sa-i iubeasca pe Români ? Domnilor, s-au aliat cu Rusii comunistii, indiferent de origine nationala, Slavii si Evreii decazuti din drepturi de regimul Fascist al lui Goga-Cuza. Repet, învatati istoria. PS. Eu sunt un patriot român creștin, dar iubesc adevarul, nu lozincile nazisto-legionare, care au facut atâta rau tarii noastre si ne-au dezonorat !*

[Lăzăroiu: un clan de colaboraționiști, chiar turnători notorii, atât în Franța, cât și în România - nota mea, P.G.]

ion: Franta este un stst talmudic? Sambata, 01 Septembrie 2007

Doar repet intrebarea la care poate dl Stanca sau oricine va raspunde:
 Franta ese sau a devenit un stat talmudic, prin stat talmudic intelegand statul care este guvernata conform preceptelor talmudului, asa cum stat musulman este statul guvernata conform coranului.

Corector: România Sambata, 01 Septembrie 2007 05:47

se scrie cu majuscula. Daca esti cu adevarat român. ‘Nu ei au smuls Basarabia României’? Cam superficial spus. Au facilitat raptul Basarabiei. Ar fi multe de comentat la + - Goma, dar Dumneavoastra nu sunteti cu adevarat român si nu veti intelege. A propos, in scoala comunista ne invatau ca germanii au facut sapun din 3 milioane de evrei. Acum Yad Vashem neaga toate acestea. Este Yad Vashem negationist? Românilor le place logica.

semnatarea a scrisorii din 1977: Un pas inainte! Sambata, 01 Septembrie 2007 02:21

Curajul lui Goma de a spune intotdeauna ce crede, ce stie, aroganta ambasadorului israelian de se amesteca in treburile interne ale romaniei (in fond cine dicteaza cum se aleg eroii?) si lasitatea clasei intelectuale sperziata de taboo-uri impuse de comunitatea evreiasca, in sfirsit discutate liber in presa. Cind un om de stiinta sau un critic de arta propune o teorie considerata falsa, este combatut prin argumente. Istoricii si comentatorii politici sint combatuti prin cenzura. Sa speram ca lumea din Romania a inceput sa se trezeasca la realitate si sa recunoasca limitele noii democratiei...

Volodea: Supraoameni? Sambata, 01 Septembrie 2007 12:56

Goma este un scriitor adevarat in definitia caruia intra si curajul de a spune adevarul. Evreii sunt cumva superoameni? Nu gresesc, nu mint, nu ucid? A-i trata atat cu virtutile pe care le au, dar si cu pacatele inerente speciei umane înseamna,, anti-semitism? Asta s-o creada doar prostii, conformistii si conjuncturistii...

Dan Paun: Riscul de a spune adevarul Vineri, 31 August 2007

Goma a avut curajul in Saptamana Rosie sa spuna adevarul, realitate istorica ce multi o stiu dar nu au curajul s'o faca, si o plateste. Felicitari pentru analiza corecta din articolul ziarului.

Moby Dick: Stangismul la romani. Vineri, 31 August 2007 22:49

M. DINU GHEOGHIU este un stangist de proasta factura . Venit in Franta pe baza unei relatii cu Pierre Bourdieu , un cripto-comunist

sociolog in timpul liber, M.D. Gh. ii duce mai departe gandirea. Atat. Si cam gata.

*+ - goma: cam superficial Vineri, 31 August 2007 22:41
goma opozantul - tot respectul. goma din saptamina rosie - rusine. nu citiva frantirori rosii, fie ei chiar evrei, au provocat legile discriminatorii ale guvernului goga - cauza. nu ei au smuls basarabia romaniei. nu se ucid femei, copii, batrini si nu se deoportea... rromi in transnistria pentru ca au fost extremisti care au tras impotriva romanilor in retragere. autorul manipuleaza. ca si goma. rusine.*

Americanul: Oare lumea in care traim exista libertate? Sambata, 01 Septembrie 2007 22:46

Intr-o lume cu adevarat libera fiecare din noi are dreptul sa afirme si sa nege orice subiect doreste. Delictul de opinie exista numai in societatile totalitare. Cit despre Goma, cine se oboseste sa-i citeasca opera vede ca nu e negationist, ce face el se numeste punere in context si prezentarea adevarurilor romanilor, chestie care deranjeaza la culme unele cercuri influente evreiesti ce nu accepta ca ei nu au dreptate intotdeauna! Este explicabil pentru ca respectivii sint de fapt urmasii bolsevichilor care au creat cel mai mare genocid din istoria omenirii: genocidul comunist. Zgomotul lor nu face decit sa amine judecata criminalilor comunisti si ai asociatilor lor.

valentin: sa nu fie prea tarziu Duminica, 02 Septembrie 2007 08:06
sper ca domnul Paul Goma sa revina in tara , avem mare nevoie de dumnealui, poate se implica basescu pt ca a condamnat comunismul

TITUS: GOMA- CETATEAN DE ONOARE AL ROMANIEI !
Duminica, 02 Septembrie 2007 09:27

Obraznicia unor membri ai acestei minoritati este fara margini! Minoritate al carui numar adevarat, ne este tinut secret de catre autoritati pt. a nu ne speria. Poate ne ajuta MIHAI EMINESCU in „CHESTIUNEA EVREIASCA" pe care incercati sa-l cenzurati de 100 de ani, de parca-ati fi la voi acasa...unde-o fi asta !

*Paul Goma: Valoare literara zero Duminica, 02 Septembrie 2007
Ce povesti cu antisemitismul. Goma asta este o nula, a aparut in ziare ca a fost dizident. Ok, a fost , sa fie apreciat pentru asta nu pentru gunoaiile care le produce.*

*Criticaliterara: Duminica, 02 Septembrie 2007 11:28
Când plânge pentru neamurile lui ucise, este de fapt vorba numai*

despre 'gunoaietele care le produce' Paul Goma, 'o nula'. Si nici macar nu erau neamuri alese.

Cu poșta de după amiază mi-a venit de la Stănești un plic : câte un exemplar din **Ostinato** și din **Patimile după Pitești**.

Filip, ca de obicei, a găsit cusururi copertelor. Eu: ba. Pentru mine - care nu sunt cititor, ci cam-din-contra - cărțile sunt... perfecte.

Luni 3 septembrie 2007

Încep prost săptămâna: vești proaste dinspre Stănești, dinspre Niculiți, dinspre... era să spun: Juraveli, dar el e brav, chiar dacă situația este "isterică", vorba lui, la Chișinău, cu evreii care dau târcoale Salonului Cărții, mă antisemitizează, îi amenință pe organizatori că îi denunță lui Voronin... Înainte de Voronin, cui denunțau, denunțătorii de profesie, de vocație? Ei, cui! Totdeauna au găsit cui să-i pârască pe cei mici, fără apărare, deveniți străini în țara lor, invadată de Marele Stapân și de ei, slugile lui.

Juraveli:

"Primul vizitator, agresivul, a fost: Ilia Marias (ziarul "Evreiskoie mesteciko") La 10:00 cartile erau deja expuse; si cele exemplare ramase din "Saptamana Rosie" (ambele editii) de la Ed. lui Iurie Colesnic - MUSEUM. Ba nu, mai aveam un exemplar din "Saptamana.." de la Anamarol. In prima ora s-a dus... Lumea, trecea, se uita. Multi cumparau "Saptamana Rosie" lui Colesnic; altii vroiau ultima editie (cea de la Anamarol) pe care n-o mai aveam, am vandut TOATE exemplarele - este adevarat: "Saptamana Rosie" - este bestseller-ul Salonului International de carte de la Chisinau!

[...] Stau eu la masa, lumea trece se mai uita, rasfoieste, pleaca. Un domn batran-batran si cocosat rasfoia fiecare carte, a stat asa vreo 20 minute rasfoind/citind. I-am propus un scaun, sa se aseze. Domnul a refuzat si a plecat. In vreo 10-15 minute revine cu sefa matusii mele (Raisa Melnic) - principalul organizator. D-na Raisa ma intreaba cat costa "Saptamana Rosie" , imi zice ca d-nul vrea sa cumpere toate exemplarele. Eu ma uit mirat la ei (deodata mi-am adus aminte de baietii lui Ceausu care-au cumparat tot tirajul "Ostinato", editia italiana - daca nu gresesc) si le zic ca-s cartile lui Iurie Colesnic... Ok, mi-au zis ca acum se duc si vorbesc cu el la telefon (caci d-nul Colesnic a plecat cu o

ora in urma..). Bine.

Dupa ce au plecat am luat un exemplar din prima editie "Saptamana...", si una din a doua si le-am ascuns sub masa.

Stau eu cat stau. L-am rugat pe domnul care vindea carti alaturi, sa se uite un pic si dupa cartile mele. Eu am iesit din biblioteca sa-mi iau ceva de mancare. Cand am luat cale intoarsa - intalnesc pe scari pe domnul batran cu pricina cu Directorul Bibliotecii langa. Am observat ca tine toate exemplarele "Saptamana.." in mana. Directorul, Alexe Rau, mi-a zis ca au vorbit cu Iurie (Colesnic), s-au inteles si d-nul a cumparat toate exemplarele.(...) Batranul ma intreaba daca mai am Saptamani... I-am zis ca nu si ca le-am vandut pe toate. Ma mai intreaba daca vor fi. I-am zis ca da. Vorbea intr-o romana perfecta.

L-am gasit pe colegul cu banii batranului in mana. I-am luat si ii dau maine lui Iurie Colesnic. Mi-a zis ca batranul (parca intradevar avea vreo suta de ani) era mirat ca au ramas mai putine carti decat erau cand el plecase, colegul (scriitor si el care a citit "Saptamana..") i-a zis ca s-au vandut... :) Am scos cele doua exemplare ascunse sub masa si le-am expus din nou (au fost cumparate indata!). Dupa, m-am dus s-o caut pe sefa salonului. S-o intreb cine-i domnul care e cumparat toate Saptamanile. Am gasit-o.

Am aflat ca e Teodor Magder - o persoana publica, cunoscuta (de la Andrei Vartic, care-l cunoaste, voi afla mai tarziu ca e din Asociatia sau Comunitatea?) evreilor din Rep. Moldova! De la Oleg Brega urma sa aflu ca e chiar presedintele Asociatiei!). El l-a rugat pe directorul Rău sa scoata "Saptamana Rosie" de la Salon. D-nul director i-a zis ca nu poate sa faca asemenea lucru, nu are cum... Ok, Magder (am inteles ca are mai mult de 90 ani si cica e si unionist (sic!) a zis c-o să le cumpere... Atunci a fost cu d-na Raisa sus la mine. Dupa au revenit, l-au sunat pe Iurie Colesnic. Magder a vorbit cu dansul. D-nul Colesnic cica a aprobat vanzarea...

Am mai aflat ca d-nul respectiv le zicea fetelor si sefei ca nu e adevarat ce scrie in cartea respectiva, ca el a trait si a vazut! Ca buneii lui au fost impuscati etc. A inceput chiar sa planga (sic!!). Organizatorilor chiar li s-a facut mila...

Asa si s-au dus exemplarele de la Museum. Interesant ce a facut cu ele batranul? Le-a ars? Ciudat lucru mi s-a parut: de ce el a refuzat sa vorbeasca cu mine (doar eu eram "vanzatorul") ? Sa-mi zica mie ca vrea sa cumpere toate exemplarele! de ce (a venit cu directorul si sefa de manutza)? L-am speriat cu ceva? (...)

Lumea intreaba si vrea "SAPTAMANA ROSIE" - ultima editie...

I-am povestit si lui Andrei Vartic despre cele intamplate. El a reusit azi sa prezinte si niste carti de Paul Goma in al doilea bloc al Bibliotecii.

Am uitat sa va spun ca vineri am dat cate un exemplar (dupa, urmeaza sa mi le intoarca) d-nei Raisa spre jurizare. Marti se vor da nu stiu ce premii castigatilor...

Astept comentariile d-voastra. Ce sa facem pe viitor, cand va veni vreun evreu si o sa vrea sa cumpere TOATE exemplarele?

Toate cele bune!

[...] PPS: La sfarsitul salonului voi scrie un reportaj intreg despre cele intamplate si am sa postez pe unde am sa pot.

I-am comunicat ce știu despre Magder : numele mi-e cunoscut ca martor plângăcios al mărturiilor organizate de R. Ioanid și J. Ancel la Chișinău. De fiecare dată când se află în pană de... credibilitate Magder recurge la tertipul copilăresco-cretinesc: începe să pângă, repetă ce mai spusese - astfel știe el, din negura veacurilor că le întrerupe *goi*-lor replica, astfel le închide gura : *goii* fiind niște boi; creștini fiind, se lasă convinși de “argumentul” văicăreală. I-am sugerat lui Juraveli să nu dea mai mult de un exemplar de persoană; și să țină minte (persoana), dacă va mai veni... Și să vorbească numai în românește...

Juraveli: [...] Teodor Magder: Ar fi el martor. Dar nu este normal sa aiba intentia de a CENZURA o carte! Asta nu este normal pentru un om inteligent. Asa si le-am lamurit d-nelor. [...]

Andrei Vartic îmi scrie că Juraveli este un baiat de treabă, dar după năpusteala lui de azi unele doamne au plâns la Biblioteca Naționala o zi întreaga doar fiindcă au dus cărțile lui Goma în sala juriului...- nu am pătruns înțelesul... Oricum, lansarea a fost un succes, zice Vartic, au participat istorici : Petrenco, Palade, Moraru si o mulțime de scriitori buni. Juriul Salonului International de carte, condus de Cimpoi, a acordat Jurnalului meu un premiu. Tot mâine la Salon va mai fi un simpozion moderat de Colesnic, la care el, A. Vartic va prezenta o comunicare despre Jurnal. Mai spune că prietenii lui T. Magder au promis că se vor plânga lui Voronin, au adus și presa lor, au țipat foarte tare pe la salon.

(Continuare, Forum Aldine)

MARIGET: GOMA Luni, 03 Septembrie 2007 10:38

DOMNII EVREI NU TREBUIE SA SE SUPERE CONSIDERAND CA ORICE CETATEAN EVREU ESTE DUMNEZEU; ORICE PADURE ARE USCACIUNI SI NEAMUL EVREIESC A AVUT USCACIUNI SI IN :1940-41,1950-1960 CAND DETINEAU FUNCTII FOARTE INALTE SI MULTI ROMANI AU INTRAT IN PUSCARI NEVINOVATI IN URMA LEGATURILOR A UNOR EVREI CU SECURITATEA; NU TOTI AM MURIT CARE AM TRAIT PE VIU ACEA PERIOADA.

Puregoldj: Goma merita a fi pus la zid Luni, 03 Septembrie 2007 Sunt d'accord cu dle Lazaroiu. Dar as adaug ca in mai mult parte, evreii basarabieni erau (a) foarte religiosi, sau (b) negustori sau oamenii de afaceri -- si deci, ANTI-communisti! Goma este un antisemit paranoid si apologet pentru criminali legionari. Cei care le-au huiduit si l'au scuipat trupelor Romani au fost in mare majoritate agenti sovietici. Legionari -- si Goma -- a vazut numai evreii. Are destul de disidenti democratici care putem a onora (Maniu, Caposu, Cornea, samd.). Pentru D.S. -- Garaudy nu a ingaduit sa pune in discutie anumite aspecte ale holocaustului el este negationist!

Escu: Secu nu iarta si nu uita Luni, 03 Septembrie 2007 20:30

Ma tem ca cei mai activi detractori ai lui Paul Goma sunt fostii securisti. Ei alimenteaza campaniile anti-Goma demonstrându-i marelui dizident ca se pot razbuna, si inca bine de tot.

Truda: Descurajare Marti, 04 Septembrie 2007 02:57

Goma ramine Goma ca si ceilalti care au stiut sa ne mentina creierul sa nu fie spalat de tot, iar cei care dezinformeaza cauta sa diminueze rolul fiecarui dizident pt a descuraja si diminua lupta acestora impotriva comunismului. Iar cu privire la partea evreiasca totul trebuie contestat in contextul acelor vremi si nu a acelor dictate de azi

Zisu: Paul Goma Marti, 04 Septembrie 2007 04:07

Articolul e bine scris si nu ia parte nimanui. Lui Paul Goma trebuie sa i se dea credit pentru ca a fost disident si a avut curajul sa se opuna comunismului. Cei ce am trait perioada comunista stim ce inseamna asta. Cei ce au facut-o si-au riscat viata si pina la urma au avut o mica contributie la sfirsitul acestui cosmar. Nu l-am citit pe Goma si nu pot face comentarii despre ce a scris. Oricum, ii dau mare credit pentru ca a fost unul dintre cei mai stiuti disidenti. Pe de alta parte, nu vad de ce evreii

sunt separati pe el. Care e deosebirea dintre ei si arabii ce tipa gihad cind cineva publica o caricatura despre Mohamed? Israel e o tara democratica dar de multe ori nu intelege democratia. Acum citiva ani s-a scris mult in presa despre Omul de stiinta Roman Paulescu ce a descoperit insulina. Evreii din toata lumea au protestat impotriva lui pentru ca Paulescu scria citeva articole antisemite. Guvernul Francez a fost fortat sa-i dea jos statuia din fata spitalului Francez unde a lucrat el. E o biserică in Piata Muncii unde e o statuie mica a lui Antonescu. Ultima data cind am trecut prin fata ei, avea o galeata mare deasupra ca sa nu se vada (evreii au vrut asta). Cea ce evreii nu inteleg este ca asta nu inseamna democratie si practic lucreaza in defavoarea lor. Am mare stima pentru evrei: cred in educatie, au produs oameni de mare valoare, Israelul este singura democratie in acea zona a lumii. Dar, evreii au un procent ce nu inteleg democratia si care prin actiunile lor nu fac decit sa contribuie la cresterea antisemitismului in Europa. Acest mic procent are ceva in comun cu extremistii islamisti

OFERTA: Angajez un calau Marti, 04 Septembrie 2007 07:02
Puregoldj gata sa traga intr-un 'Goma [care] merita a fi pus la zid' este disponibil?

cartouche: libertatea de gandire Marti, 04 Septembrie 2007 09:59
de cand oamenii nu mai au dreptul sa se exprime liber? omul e liber sa creada in ce vrea si sa nu creada ceea ce i se pare de neacceptat. A i se impune unui om ce sa creada si ce nu este la fel de periculos cum faceau comunistii. Sa fie doar o intamplare oarecare ca comunismul nu este pus pe aceeasi treapta cu fascismul, desi a facut mult mai multe victime? nimeni nu are dreptul sa se lege de Paul Goma-atata vreme cat nu se poate dovedi ca el a facut ceva rau, ca din cauza lui au suferit pe nedrept semenii de-ai lui. Restul e ura si invidie

Itic Strul: Paul Goma Marti, 04 Septembrie 2007 10:11

1. Paul Goma este un erou si merita toata stima pt. activitatea lui de dizident anticomunist. Curajul si demnitatea sint apreciate de toata lumea indiferent de religie, etnie, etc. 2. *Prin ideile sustinute in Saptamina Rosie Paul Goma s-a dovedit a fi un clasic in viata sau (mai putin frumos) o relicva vie a antisemitismului romanesc al anilor '40. Un avocat al scuzelor si pretextelor celor care au omorit sau au nenorocit vietile la atita amar de oameni numai si numai pt. faptul ca erau evrei si nu din alt motiv... Pt. asta protestez impotriva ideilor exprimate in aceasta carte si voi continua sa protestez chiar daca dl. Goma a fost un meritos dizident anticomunist. In numele fair-play-ului astept de la dinsul o carte cu titlul Saptamina Neagra in care sa descrie trenurile mortii*

din Moldova si pogromul din Iasi, fara a incerca sa le justifice...

Nu: Paul Goma nu este un erou. Marti, 04 Septembrie 2007 12:44

Este doar un martor in viata care scrie despre neamurile lui basarabene arestate intre 1940-1941 prin delatiunile evreilor, neamuri deportate in Siberia si ucise de foame, de frig, de munca grea. Nu de evrei. Apoi, nu trebuie sa uitam cele 3 milioane de evrei facuti sapun de camarazii germani ai românilor.

Eu: Singurul cu coloana vertebrala!!!! Marti, 04 Septembrie 2007

Nu exista alticineva, decat Paul Goma, care sa ne spuna adevarul istoric si trait al comunismului (si neocomunismului) din Romania!!

Morar Zaharia: d-le Pitt Marti, 04 Septembrie 2007 13:24

Aveti imaginatie bogata! Cele relatate de Paul Goma sunt adevarate. Dupa 1944 aceiasi evrei basarabeni au invadat Romania si s-au orientat in 2 directii: in Securitate ori in birourile de personal (de cadre) si de unde dispuneau de destinele multor oameni. Mult rau au mai facut din ambele directii. Cand comunistii romani s-au trezit, toti dat aproape toti evreii din securitate si din serviciile de cadre au emigrat. Astazi unii ne dau lectii de democratie de pe unde au ajuns, dar asta e alta poveste.

Marti 4 septembrie 2007

(...) Flori Stanescu s-a deşelat, cărînd cărţile mele de la Niculiţă (“toate”, spune ea). Adevărat: cu taxiul, dar acele cărţi, grele ca moartea, au trebuit întâi coborîte de la Niculiţă, încărcate în maşină, la sosire descărcate şi băgate în casa lor (mă întreb cu strângere de inimă unde au să mai încapă nu celelalte cărţi, ci locatarii). Trebuie neapărat să re-revin la “atac” pe lângă Jean Dumitraşcu, re-re-amintindu-i că promisese “un spaţiu de depozitare”. Deşi rezolvarea este la îndemână: să las “soluţia Monica-Liiceanu-Adameşteanu-Manolescu...” să lucreze, în continuare, în traducere: *să nu mai editez*, fie şi cu ţârâita; atunci, nemaifiind nici cărţi, nu va mai fi nevoie nici de spaţiul acela, iar prietenii Stăneşti ar avea, în casa lor, unde să se culce, unde să se învârtească - unde să respire. Iar Monica-Niki-Gabi ar trăi în pace.

După amiază am primit mesaje de la Vartic si de la Juraveli în legătura cu Premiul “Remember” pentru ultimele Jurnale.

Miercuri 5 septembrie 2007

Sunt încolțit din toate părțile de prietenii-de-veacuri: cei din Basarabia nu sunt nici mai breji, nici mai citiți, nici mai spălați, ba aș zice; chiar mai peștericoli decât neamurile lor “regățenizate” în august 1944, când au trecut Nistrul, apoi Prutul, pe tancurile bolșevice (nu voi osteni să spun asta, mai ales pentru Ion Vianu, contestatarul acestei... calomnii-antisemite-basarabene): clanul Pauker, clanul Oigenstein, devenit Răutu-Oișteanu, al lui Sorin Toma, al lui Perahim, al lui Nicolski, al lui Chișinevski, al lui... Îi unește - peste Prut! - aceeași nesimțire obraznică: orice-ar zice, orice-ar face ei în numele bolșevismului sionist, nimeni nu le va măcar “semnala micile inexactități”, necum uriașele calomnii; nimeni nu va avea îndrazneala sau nebuneala de a contesta “legea” decretată de ei, întru antisemitizarea maselor largi de *goi* care se opun (bine: se lasă greu) sionismului triumfător. Neamurile-proaste din Basarabia sovietică (ei îi spun “Moldova Noastră”) au dovedit, cu ocazia Salonului de carte că sunt analfabete, că acuzațiile: «Antisimitule!» sunt doar stropi ai scuipaților cu venin anti-*goi*, că niciodată nu au avut nevoie să dea explicații normale unor îndoieli normale, mai cu seamă unor normale îndoieli privitoare la discursul lor bolșevico-sionist. Cu cine să dialogheze un băștinaș basarabean, vorbitor de limbă română? Cu tovarășii lui Magder care nu au știut niciodată, corect vreo limbă: nici rusește, nici idiș, cu atât mai puțin românește? Ca Ilia Marieș - nu sunt sigur ca chiar așa îl chemă pe vizitatorul vehement (nici el, care a uitat), cel care s-a arătat indignat - în rusește, numai în rusește! - că “În Republică” sunt prezentate “cărți fașiste, antisimite”? Va fi un dialog cu Zidul Berlinului, cu Zidul Ierusalimului!

Încep cu - cine ar fi crezut?- *România literară*. Dimisianu și Ștefănescu și Manolescu și Cr. Teodorescu - ba chiar și DECE Mihăilescule, recentul creștinat - fiind ei curajoși, nevoie mare, o dau anonimă ca să scrie următoarea, nu atât mojicie, cât idiotie:

*Paiul și bîrna (Ochiul magic; nr. 32, din 17 august 2007
In CUVINTUL nr. 7, într-un lung și nu lipsit de interes interviu,*

Ovidiu Nimigean îi plînge de milă lui Paul Goma, care, "spre rușinea breslei scriitoricești", n-a primit nici azi cetățenia pe care i-a retras-o regimul comunist și nu și-a găsit editorul dispus a-i consacra o "serie" de opere, așa cum ar merita. Autorul interviului se numără printre ultimii susținători ai lui Paul Goma, care a reușit în anii de după 1989 să-și înstrăineze mai toți prietenii, dintre scriitori și nu numai. Fidelitatea îi face cinste lui Ovidiu Nimigean. Dar ea nu arată și acel minim spirit de obiectivitate necesar cînd e vorba de a căuta explicația "situației", cum zice intervievatul, lui Goma. "Situație" în care Goma se află în foarte mare măsură din pricina lui însuși. O "serie" de opere a început a-i publica Editura Humanitas încă din 1990, multe reviste (inclusiv România literară) fiindu-i deschise scriitorului, care se bucura de o meritată prețuire. Cum a izbutit Goma să se certe cu toată lumea (tratîndu-l, de exemplu, pe Liiceanu, care-i publicase cîteva cărți în tiraje astronomice, de Iosif Chișinevski, ori înșultîndu-și metodic și neobosit colegii, aproape fără excepție) putem lesne afla citindu-i jurnalele și scrisorile apărute în țară după 1989. Reprimit în Uniunea Scriitorilor încă din seara de 22 decembrie 1989, Goma a respins gestul acelorași colegi ai săi sub cuvînt că, fiind exclus individual, nu poate fi de acord cu o reprimore colectivă. Dar primirea era tot individuală, nici nu se putea altfel, doar că, în aceeași seară, Uniunea Scriitorilor a adresat propuneri asemănătoare și altor exilați care fuseseră, la rîndul lor, excluși. Cît privește cetățenia, Goma a refuzat s-o solicite. Cum legea e una pentru toți (bună sau rea, asta e altă problemă), în lipsa solicitării nu s-a putut face nimic. în sfîrșit, Săptămîna roșie a arătat în cel mai de seamă disident al nostru un antisemit înverșunat. Oare ce ar mai trebui să facă Paul Goma spre a-și pierde și ultimul strop de încredere din partea "nerușinatilor" lui colegi de breaslă? Cît despre Ovidiu Nimigean, n-ar fi cu totul nepotrivit să-i reamintim zicala cu paiul din ochiul altora și bîrna din ochiul propriu. Chiar și dacă ochiul nu-i al său, ci al lui Goma.

Anonimatul scriitorului-român-important (citad din Breban) să trăiască! Pe lângă celelalte minciuni - nu răutăți - cea cu "Antisemitismul înverșunat" se face mare-mare-mare (ca să fie văzută de la Salvare (aici am citat liber din Vintilă Ivănceanu), nu de alta, dar așa-i scriitorul la român - mai ales cel de la *România literară*: fricos, mincinos, laș, căcăcios, pârâcios, duhnind a poșircă și a latrină. Ceva-ceva tot a învățat între timp: că Goma cel nebun

(altfel total lipsit de talent) te chiar dă în judecată, nu rămâne la amenințări! Și cu toți avocații Mușăți (apărători ai lui Manolescu-UNESCO), chiar de nu va câștiga procesul împotriva calomniatorilor, ceva tot va realiza, un rău tot va provoca breslei: va face cunoscut numele, faptele anonimilor din negura veacurilor (te pomenești că eternitatea nu s-a născut la sate, / ci la/în anonimitate). Or așa ceva în România (vorbesc de dezvăluirea, în piața mare, a numelor și faptelor autorilor anonimelor... Doamne ferește, doar nu suntem în Patagonia, vorba unui securist de omenie - “din fosta Securitate”; a “domnului Pleșiță” - altfel frate cu Băran, văr cu Alex Ștefănescu și nepot al lui Manolescu...

(Forum Aldine, continuare 5 sept.)

Un oarecare: Adevarul si Justitia in Romania, cu sau fara dl Paul Goma ! Miercuri, 05 Septembrie 2007 11:23

Autorul articolului din RL, ne arata esenta Adevarului: ...adevarul este unul singur. Nu sunt adevaruri mai adevarate decat altele ! Dar si a Democratiei si Justitiei: pana ce nu vor fi spuse si cantarite toate aspectele acestei probleme, pana atunci nu va fi nici Adevar, nici Dreptate, ci doar Neadevar si Injustitie, de tip Visinski-Pauker, sau Freisler, in aceasta problema, extrem de rusinoasa pentru poporul roman ! Dl Paul Goma, un erou exilat pentru ca nu putem privi Adevarul in ochi, este o victima a Injustitiei asumata si impusa ! Nu cred ca mai incap comentarii ! (...) Dlui care ne spune 'Paul Goma: Valoare literara zero' 'Ce povesti cu antisemitismul. Goma asta este o nula, a aparut in ziare ca a fost dizident. Ok, a fost , sa fie apreciat pentru asta nu pentru gunoaiile care le produce'.

Ei, nu, zau ! Afla, domnule, ca din nici un punct de vedere nu esti calificat sa il apreciezi pe dl Paul Goma ! Ne-o arati, fara gres ! Nu stii nici sa citesti, nu esti nici roman ca sa stii despre ce-a fost si despre ce-i vorba. Sau nu vrei. N-ai nici cea mai mica bunavointa de a afla Adevarul ! In cel mai bun caz, cunosti 1/2 din Adevar ! Ma indoiesc si de acest 50% ! Despre opera dlui Goma: Exceptionala, din toate punctele de vedere ! Despre profilul dlui Goma: prin atitudinea demna si foarte curajoasa, in fara unui regim criminal foarte periculos, ne-a ajutat sa supravietuim Dictaturii si ne-a salvat putin din onoarea pe care spuneam (si spunem) ca o avem; a spus adevaruri foarte importante din Istoria poporului roman, bune-rele, in continuare ascunse cu obstinatie de o Coterie bine cunoscuta, noua, romanilor; personaj incomod, pentru noi, toti, pentru ca ne aduce mereu aminte ca se putea si se poate si altfel !

paul: Paul Goma Miercuri, 05 Septembrie 2007 13:40

daca spui adevarul despre evrei automat esti stampilat antisemit, dupa razboi evreii veniti din URSS in frunte cu Ana Pauker au instaurat teroarea in Romania, au fost asasinati peste 500.000 de oameni, 2 milioane inchisi, distrusa toata clasa politica si o mare parte din intelectualitate, jefuita tara de ocupantul sovietic, toate cu concursul nemijlocit al nomenclaturii evreo-comuniste, nu le convine sa spui toate adevarurile astea, le convine sa spuna ca in Romania a fost holocaust, nu prea a fost, a fost in Transnistria, unde evreii au murit de foame, nu gazati, nu impuscati, nu in lagare, dar in Transnistria era administratie comuna cu germanii, iar de foame au murit peste 5 milioane de oameni in timpul razboiului, la sfirsitul lui au murit de foame 2 milioane de germani, e acesta un genocid? cine l-a facut?, Goma spune adevaruri incomode, iar evreii vor doar adevaruri care le convin lor, asta n-are legatura cu istoria si dreptatea.

Itic Strul: prosemit - antistupid Miercuri, 05 Septembrie 2007

Repetati ca niste patefoane stricate aceleasi slogane neo-legionare: evreii care au creat si propagat comunismul din creierul Rusiei pina-n buricul Europei. Evreii (si doar evreii) au decimat intelectualitatea romaneasca in anii 50-60. De-aia au fost evreii haituiti, maltratati si asasinati din '37 pina-n '44, ca au bagat intelectuali romani - numai crestini ortodocsi- in puscariile comuniste dupa aceea. Dar cui va care este stapinit numai de ura si prostie nu se poate cere logica elementara. Citi evrei au sfirsit in puscarii comuniste, cineva vrea sa stie? Cite inscenari s-au facut sionistilor, cineva vrea sa-si aduca aminte? Pina-n '70 sionist=dusman al poporului, sluga al imperialismului american, samd. Si numai daca aveai un var sau un unchi emigrat in Israel, tremurati la orice soapta. Sa va aduc eu aminte ceva: evreii au creiat si propagat crestinismul, din Ierusalim si pina-n cele mai indepartate colturi ale imperiului roman. Crestinismul, asta de care face-ti atita parada si va faliti atita cu el. De la evrei vi se trage...

NeoNazistul: Miercuri, 05 Septembrie 2007 16:13

Sunt super-saturat sa aud ca orice critica adusa evreilor se poate sfarsi in inchisoare. Unde mai e libertatea de opinie?

CINE SA IL PUNA LA ZID ?: CINE ESTE SOCIOLOGUL/SCRIITOR ? Miercuri, 05 Septembrie 2007 17:42

DUPA TITLUL ARTICOLULUI, AI PUTEA CREDE CA O SUPREMA INSTANTA L-A JUDECAT PE GOMA SI L-A CONDAMNAT LA PUSUL LA ZID ? DE FAPT ESTE O RE, RE, RELUARE A UNEI TEME SECURISTICE, SEMNATA DE UNUL DE CARE EU NU AUZIT PANA ACUM (APROPOS CATE CARTI ARE GOMA

STIE DOMNIA SA ?). PACAT DE ROMANIA LIBERA, CA SUB HUREZANU A AJUNS AICI ! CA SI EL DE ALTFEL, DE SUB ADRIAN NASTASE A AJUNS MANGAIETOR DE DOS LA BASE. IN REST, MAI RASFIRATI, BAIETI !

Vrancean: Incitare la violenta a lui Puregoldj Miercuri, 05 Septembrie

Incitare la violenta a lui Puregoldj. Moderatorul paginii sa sesizeze Parchetul. O forma normala de manifestare a minoritarilor! Propun sa faca o lista cu toti cei care posteaza si sa o trimita mosadului

Căutînd pe internet, am dat peste acest text al lui A. Vartic (trebuie să verific dacă nu l-am trecut în jurnal - la 3 iulie), dar cu câteva intervenții pe forum care merita a fi semnalate:

Andrei Vartic, Chisinau

ATACURILE MURDARE împotriva lui Paul Goma apar în presa bucureșteană, dar fli în cea internațională, atât de regulat, atât de bine concertat, încât nu poți să nu-ți pui întrebarea dacă nu cumva cercurile de holocaustologi înfocați (cum le spune Goma) folosesc special numele marelui scriitor, luptător anticomunist, dar și cel mai important desident român, pentru a se spoi pe sine, vorba lui Eminescu? Așa, cum de altfel, îl folosesc și pe cel al lui Mircea Eliade sau Mihai Eminescu. Potlogari de diferite rase, în marea lor majoritate comuniști-bolșevici și cominterniști de marcă în trecut (sau urmașii lor), unii din ei participanți activi la genocidul împotriva umanității organizat de Lenin și gruparea sa teroristă, vinovați direct de instaurarea dictaturii comuniste în România, distrugători și ai României Mari, dar și ai statului democrat român de după decembrie 1989, devenit între timp membru NATO și UE, acești oameni atacă nerușinat pe marele scriitor Paul Goma cu arma negaționismului, întârziind astfel și ziua când statul român ar putea să-l repună în drepturi, să-i restituie cetățenia (luată abuziv de fostul regim comunist) pe care nu a refuzat-o niciodată, dar și pensia pe care nu o primește acum de la nimeni, trăind la bătrânețe în cea mai umiltoare sărăcie, bolnav și părăsit chiar și de mulți din prietenii de ieri. (...)

Răspunsul la întrebările de mai sus se poate nuanța analizând și recentul atac împotriva lui Paul Goma, apărut tot într-un ziar parizian (ca să intre mai lesne în presa de la București și Chișinău). Scris la comandă, tezisist și agramat, fără nici o lectură, măcar deontologică, a textelor lui

Goma, dar de un pretins profesor ieșean (se pare că nici catedra unde lucrează nu știe de existența lui), acest articol deconspiră încă odată gruparea troțchist-comunistă ascunsă sub perdeaua de foc a Holocaustului. Nu dorim să ne pierdem timpul cercetând această mângăleală nerușinată, cum nu are rost să mai punem zi de zi degetul pe rana sângerândă a celor care au suferit și mai suferă din cauza genocidului comunist. Încet-încet comunismul este totuși condamnat în lume afla cum a fost condamnat și nazismul, deși dimensiunea urgieșească a crimelor partidului comunist universal întrece pe cea a crimelor lui Hitler. Lenin mai stă la loc de cinste în sarcofagul de la Kremlin, urâtind fața spirituală a Rusiei, încurcând Rusiei și poporului rus să intre în familia europeană. Si Vladimir Voronin, bucățica veninoasă a acestei mumii comuniste, mai guvernează în Basarabia cu ajutorul armelor geopolitice și a mentalului social comunist. Si destui leniniști, trotchiști, cegevariști, staliniști, maoiști mai colindă lumea încercând să spele măcar pe unii din foștii lideri comuniști de sângele nevinovat al zecilor de milioane de oameni uciși de ei sau la indicația lor directă. Asta în timp ce președintele SUA participă la deschiderea unui muzeu al crimelor regimurilor comuniste, iar „guvernul democratic” al Rusiei (și al republicii Moldova) proslăvește pe Vladimir Lenin, ideologul principal al acestor crime.

Pentru că a spus și spune adevărul despre genocidul comunist din Basarabia și Bucovina, despre distrugerea României mari prin complot nazisto-comunist, pentru că, mai ales, dă numele, listele de nume, a celor care au ucis și maltratat zeci de mii de cetățeni români ai Basarabiei și Bucovinei în săptămâna roșie, 26 iunie – 3 iulie 1940, scriitorul român Paul Goma a ajuns calul de bătaie a unor umbre de oameni, mulți din ei foști comuniști prăpădiți în zona crimei, a răului de care, de ce oare, ființa omenească nu poate scăpa. De fapt orice atac împotriva lui Goma reprezintă vârful de aisberg al crimei universale ce ne atacă neconținut ființa. Atacul acesta se întâmplă pe pământ românesc fiindcă Paul Goma nu este doar bătrânul și bolnavul scriitor anticomunist român exilat la Paris, într-un mic apartament, de fostul regim comunist din România. Paul Goma nu este doar marele scriitor român și european care a dat lumii un nou tip de literatură, unică în felul ei, despre starea lumii și a ființei umane din sud-estul Europei în ultimii vreo 70-90 de ani.

Paul Goma nu e doar scriitorul unei vaste opere în care eroul liric, de fapt un uriaș-erou, un adevărat erou al timpurilor noastre, proiectat arhetipal pe destinul viitor al lumii chiar de experiența lui personală în meandrele de crimă ale regimurilor comuniste. Paul Goma este el însuși arhetip, element cheie al mitologiei contemporane, izvodite din lupta de

acum a omului împotriva răului ce s-a întruchipat în dezmățul nazist și comunist. Deși „ferit” cu mare atenție și de premiul Nobel, și de alte prestigioase premii scriitoricești, Paul Goma este unul din marii scriitori ai lumii, dar altul decât cei răsăriți din Rusia, America Latină sau Răsăritul Apropiat. Deși denumit „Soljenițin al României”, Paul Goma reprezintă, cum spuneam mai sus, morala colectivă a neamului românesc, trecut în ultimii vreo 70 de ani și prin nenorocirea comunistă și prin cea nazistă. Dar mai ales el reprezintă Basarabia, acest pământ românesc aburind de omenie și curaj, zona europeană de intersecție a intereselor mesianice și geopolitice, adică de criză politică și umanitară neconținută, mitologică încă de la începutul umanității. Paul Goma este de fapt un lan de Goma, un lan uriaș de demnitate asumată conștient, un simbol al biruinței neconținute al Binelui și Adevărului, realizat și prin sacrificiu personal, și prin cel colectiv. Cu cât este atacat mai nerușinat lanul nostru de Goma, cu atâta se împuternicește și straja care apără acest lan. Cu cât sunt mai croncănitoare ciorile ce țintesc lanul, cu atât mai impunătoare este straja lui. Cu cât este mai întunecat norul furtunii, cu atâta strălucește mai tare lanul nostru de Goma.

(4 Rezultate la “Straja din lanul de Goma”)

Mihai Rapcea : July 3rd, 2007 at 3:48 pm

Felicitari pentru articol. Avem nevoie de Paul Goma.

Zob Gheorghe : July 4th, 2007 at 1:20 am

Cetățene Vartic Andrei, vedeți că viața este scurtă. Astăzi suntem, maine nu vom fi. Dacă veți mai irosi timpul vieții clasificând dogmatic oamenii veți fi nimic. Lumea trăiește și pentru a nu se ratăci în scheme arbitrare nici nu ne bagă în seamă cu denaturările noastre. Si comunistii și fasciștii în fața istoriei sunt nevinovați. Numai impostorii sunt condamnaibili. Cel ce a fost consecvent cu credința sa și a mers până la capăt și-a făcut datoria față de umanitate. Noi nemernicii nu avem capacitatea de a-i judeca și condamna. Impostorii sunt profitorii regimurilor fasciste și comuniste. Ei sunt viermii ce traiesc pe cadavrele celor pe care i-au pândit. Poporul este mut nu are limba noastră ca să poată vorbi ca noi. Dar el știe ca moartea veșnică va fi pedeapsa noastră. Si atunci veți vedea și democrația romaneasca postpucistă cu pruncuciderile ei, cu hoții ei, cu țiganizarea ei, homosexualitatea ei, cu drogații ei și cu genocidul antiromanesc. Veți vedea atunci și civilizația europeană cu capșunile, closetele, prostituția, șatrele, cerșetoria, cu distrugerea specificului național și corcirea. Cand veți simți această pedeapsă veți înțelege pseudodemocrația americana, întemeiată pe stimulentele pavlovian al celui de al doilea război mondial și al bombelor de la Hiroshima și Nagasaki.

Paul Goma este om nefericit ca orice om care și-a urmat credința în zilele timpului nostru. Astăzi nici unul nu putem fi fericiți căci lupta nu este împotriva comunismului și nici macar împotriva fascismului ci eminamente împotriva popoarelor adică a națiunilor și se numește direct și propriu imperialism capitalist și în nici un caz democrație.

Tamburus : July 11th, 2007 at 11:20 pm

Cu vreo 30 de ani în urmă, când Paul Goma a ajuns la Montreal, am primit un telefon de la "un darling al exilului" în care mă anunță că: "un agent comunist s'a strecurat în exil și, este de datoria noastră de al demasca". Am tras, la tipografia unde lucram, câteva sute de manifeste "anti-Goma" și, cu o seară înaintea prezentării acestui Paul Goma despre care eu nu știam nimic, m-am dus la Montreal, la bunul meu camarad Ovidiu Popescu, care a rămas trăsnit când i-am prezentat manifestul meu! Camaradul Ovidiu Popescu era unul dintre legionarii mai bătrâni în care aveam totală încredere și, după o discuție de câteva ceasuri, am fost sfătuit să nu răspândesc manifestele mele până nu aud ce are Goma de spus. L-am auzit și l-am aplaudat și m-am bucurat că am fost atât de disciplinat ca să ascult sfatul camaradului mai bătrân! Iar când m-am întors înapoi acasă, am început să răscolesc prin dosare despre activitatea acestui darling al exilului, pe care, mai târziu, într'o scrisoare publică, l-am declarat ca TRADATOR al Mișcării Legionare... Natural că domnul Goma nu a fost și nu este legionar, dar, acela pe care l-am numit un trădător, avea tot interesul pentru a compromite un patriot și un naționalist! Si, dacă n'aș fi ascultat de sfatul bătrânului meu camarad, credința mea ar fi fost compromisă...

sharon : July 14th, 2007 at 10:47 pm

Goma vrea sa i se trimita avionul sa fie adus si un pres rosu. Dar Goma scuipa atat in prieteni cat si in dusmani, vezi penibila aparitie la televiziunea romana !!!daca vrea sa vina in romania,daca vrea cetatenie sa faca bine si ca si Ion, sau Gheorghe,sau Vasile ,romani pe care desigur ii apreciaza si moare de dorul lor ,fac -adica se duc sa-si faca pasaport. Goma trebuie sa inteleaga ca nu are partizani prea multi,asa cum a iesit si din mizera donatie de 2000 EU in total, asa ca sa nu-i piarda si pe astia.

Procust: comentariu   Joi, 06 Septembrie 2007 12:07

Nu am citit cartea, dar cunoscându-l pe Goma, cred că n-a făcut altceva decât să descrie o situație de fapt. Nu cred că există vre-o națiune, care, aflată în situația noastră să nu se simtă prost că o minoritate i-a scui-pat la retragere. Mai ales că nu e vorba de minoritate direct interesată (rusi, ucrainieni,...), ci de una sterilă, ce se vrea apolitică. Mai ales că învingătorul era odiosul imperiu sovietic. Dar, totuși, s-a greșit. Evreii, ca

orice alta nație, pot fi manipulați de dezinformările unui monstru ca imperiul sovietic. Pe de altă parte, România se confruntase câțiva ani buni cu o situație explozivă și antievreiască produsă de legionari și, probabil de simpatizanți ai acestora aflați în diferite părți ale țării. Totuși, pretențiile israelienilor frizează adesea absurdul. Un scriitor din țara X, valoros, recunoscut ca patriot, disident, antitotalitar,.... face o greșeală prin omisiune, referitor la o minoritate. El se referă nu la justificarea persecuției de către țara X a minorității, ci pur și simplu la comportamentul minorității. Greșeala lui este una prin omisiune. De aceea, Israelul are pretenția ca cetățenii țării X să nu-și respecte scriitorul? Oare este o pretenție rau-voitoare, sau este aceeași greșeală: prin omisiune. Funcționarii statului Israel, și ei niște mediocri, în general, ca mai toți funcționarii lumii, nu și-au dat seama că Goma a omis din greșeală contextul în care evreii au trait, ei nu fac altceva decât să semnaleze niște chestii, să mănânce și să bea bine în țara unde funcționează,....

ds: Paul Goma Joi, 06 Septembrie 2007 19:05

Am citit cartea lui Paul Goma și e documentată. O societate democratică trebuie să lase dreptul la exprimare și să nu pună la zid un autor documentat!

Cine e gugumanul din ziarul socialist: sociologul român Mihai Dinu Gheorghiu ???!!Joi, 06 Septembrie 2007 19:12

E fratele lui Stefan Gheorghiu?! sau un baiat de la băneasa cu misiune?! Cit despre alde brucan ce acum sunt îngropați cu fanfara... Flit napircilor!

Joi 6 septembrie 2007

Astă-noapte a murit Pavarotti. Nu a apucat să împlinească 72 ani (este născut în 12 octombrie 1935). Dumnezeu să-l aibă în paza Sa. Deși nu mă dau în vânt după muzica de operă, Pavarotti era o excepție (una dintre).

Ieri nu am notat și nu pentru că aș fi fost cu totul colonizat de alte treburi, dar la mine lucrează, în privința veștilor proaste, amnezia selectivă - mai exact: de protecție; măcar amânătorie.

Așadar ieri după amiază îmi telefonează, de la Torino, Marco Cugno. Mă anunță că, la... 4 octombrie va apărea **Arta reFugii** tradusă de el, pentru Voland...

Hotărât: relațiile noastre sunt blestamate: în 1970 (e-he!, în preistorie) a tradus, pentru Rizzolli **Ostinato**. Ceaușescu, prin

emisarii Zoe Buşulenga (viitoarea Maică Veronica), Mihnea Gheorghiu, Balaci, Potra au reuşit să-l convingă pe editor să nu publice cartea, ca să nu se strice excelentele relaţii italo-române. Traducerea era gata, cartea deja imprimată - dar Ceauşescu avea şcoală bolşevică, iar de nu, va fi avut un “tovarăş consilier sovietic”. Acesta i-a sugerat... să cumpere întreaga ediţie, ca s-o “stingă”. Editorul a acceptat, cartea nu a fost lansată la Târgul de la Frankfurt din 1971, dimpreună cu traduceri în germană şi în franceză... Astfel a... stins-o, prin scoaterea din rolul său de carte: de a circula, de a fi citită. Aflasem, prin Camilian Demetrescu o parte din adevăr: ca traducătorul Marco Cugno, fusese plătit cinstit pentru traducere, însă refuză să răspundă în presă despre “chestiune”: motivul nedifuzării ei. Mulţi ani mai târziu, fiind la un colocviu la Roma l-am cunoscut pe Cugno - am scris despre acest episod în unul din Jurnale. Ne-am înţeles bine, nu i-am scos ochii, am zic că da, înţeleg situaţia lui (însă nu i-am spus că nu pot să-l şi compătinesc pentru suferinţa pricinuită de mutism, în continuare)... Se va fi simţit vinovat de tăcere, deşi nu i-am făcut nici o adiere de reproş. Acum 2-3 ani mi-a propus să încerce a plasa la o editura de la Milano, Volland, condusă de Daniela Di Sora - una din cărţile mele recomandată de Paola Decina-Lombardo: **Arta reFugii**. I-am încredinţat-o - lui Marco. Ghinionul dracului: textul traducerii a fost... “îmbunătăţit-americaneste” de un dobitoc de redactor, iar Marco a fost silit să “repare” întregul text. Aşa se explică amânarea cu încă un an apariţiei.

Vineri 7 septembrie 2007

Ieri mi s-a întâmplat un eveniment neplăcut, chiar tulburător. Eu îmi închipuiam că cunosc - măcar din auzite cam tot ce poate fi tragic, oribil, suferitor. Îmi imaginam că suferinţele sclavului, ale prizonierului, ale deţinutului, ale prostituatei cu forţa îmi sunt ne-străine. Dar ce am mai aflat - fapte filmate - despre umilire, înjosirea, chinuirea femeii a depăşit tot ce ştiam - şi compătineam. În aceste pelicule porno erau prezentate tinere femei, ne-sclave, ne-constrânse (nici măcar de bani, presupun ca erau bine plătite pentru prestaţie - pasivă), ci pentru o o supratricăloşie: se înţelegea

că tinerele credeau ca joacă într-un film și ce nu face o fată frumoasă, pentru a fi “artistă de cinema”? Amănuntele sunt într-atât de sordide încât nu-mi vine să folosesc cuvintele pe care de obicei le scriu fără jenă, pentru a descrie... turnajul. Ceea ce este cu adevărat tragic: fetele acelea, umilite peste poate, chinuite, torturate (unor le scăpa câte un geamăt de durere) sunt convinși: peste o zi, peste o săptămână, când vor fi cheltuit banii primiți, vor reveni, vor solicita ele să mai-joace-dată. De această dată din resemnare... interesată: «dacă tot mi se dau bani pentru *asta* - de ce să nu fac *asta*?» M-a întors pe dos. M-a strivit.

George Damian publică (și) azi un text foarte bun. Așa îi iese scrisul când, înainte de a lăsa cuvintele să i se prelingă din bărbie pe hârtie (vorbesc în termeni de preistorie), se informează, ca omul, se întreține două minute cu un coleg - ca omul - abia apoi scrie.

M-a bucurat ameliorarea lui G. Damian. De nu s-ar lua după Roncea.

(Continuare, Forum)

Puregoldj: Scuzati! Vineri, 07 Septembrie 2007 05:18

Traiesc in SUA, si inca invat Romanesti. Cred c'am interpretat greșit “pus la zid“. Sunt democrat, si n-as vrea a sugera violenta sau inchisoare. Am luat titlul articolului -- in articolul, are critica a lui Goma, dar nici sugestie de violenta sau inchisoare. Deci, am crezut ca “pus la zid” aici are un sens de critica solid, dar este neviolenta. Scuzati-mi pentru confuzie.

SANTEM UN NEAM DE ERORI: LA ZID cu PAUL GOMA

Vineri, 07 Septembrie 2007 08:20

Il cunosc pe Mihai Dinu Gheorghiu din copilarie, era un baietel slabut cu parul rosu, foarte bine imbracat si curatel. Nu era atat de incisiv si bantuia prin randul marilor sperante de atunci Paul Balahur, Vasile Mihaescu, Catalin Bordeianu Il cunosc din auzite si din citite si pe Paul Goma. Paul Goma duce in Franta o viata mai mult decat modesta din punct de vedere material, acum din cate inteleg, Mihai Dinu Gheorghiu ii creaza toate sansele sa o duca si mai bine

Procust: lui Itic Strul Vineri, 07 Septembrie 2007 10:00

o sa o citesc, daca recunosti, ca, in general, evreii din Romania, sunt mai idioti decat romanii. Eu sunt roman si nu consider necesar sa citesc aceasta carte.

Camelian Propinatie: Pitici, peltici... Vineri, 07 Septembrie 2007

Le Monde a mai atacat prin 2000 pe dnii Liiceanu si Manolescu pentru... legionarism, rezultatul tarziu fiind o mare pierdere pentru cititorii de rand: cu piele de iepure in spinare, elitele noastre n-au mai serbat serios in 2007 Centenarul Mircea Eliade, dar nici pe al lui Mihail Sebastian, pagubindu-i egal pe cei doi mari prieteni. Jurnalele incomodului scriitor (paulgoma.free.fr) dovedesc ca tracasariile privind expulzarea sunt serioase si o pata de dezonoare ar putea rezulta pentru autoritatile romanesti, prin nerezolvarea vreme de 18 ani a problemei cetateniei romane retrase de Ceausescu. Nu e usor a negocia cu Paul Goma, dar presupunem si lasitate aici, cum este si in ocolirea istoriei dintre Prut si Bug de catre cercetatorii romani. Pare ca numai Gheorghe Buzatu a trecut prin arhivele Kremlinului sau ca, postmodernisti in postistorie, nu ne mai tinem de neamuri cu moldovenii. Daca asupra controverselor ar fi pre-existat adevarul fixat de istorici, de specialisti, atunci nu s-ar mai fi facut, cu limbaj, temperament si metoda inadecvate, literatura de substitutie, usor de interpretat ca justificand genocidul din Transnistria. Soljenitin (pe care rusii au stiut sa-l aduca acasa, si in ce casa!) n-a iesit mult mai bine cu Doua secole impreuna, scriind tot in locul istoricilor, despre evrei si rusi inainte de Revolutie si dupa. In schimb, nu a fost deloc lasitate, ci o foarte mare intelepciune, pentru un impulsiv ca Regele Carol al II-lea, retragerea din 1940 din Basarabia si Bucovina, cand Romania nu avea nici un aliat in fata Armatei Rosii intacte, capabile sa ajunga pana la Atlantic daca Stalin l-ar fi devansat cu prima lovitura pe Hitler. Dupa spulberarea cavaleriei noastre, pretextand razboiul si securitatea URSS, tancurile lui... Molotov ar fi asezat frumusel granita pe Siret sau pe Carpati. Si acolo ar fi ramas si in ziulica de azi bunkerele Armatei a XIV-a! Ca doar nu s-ar fi ostenit Occidentul sa elibereze niste moldoveni pitici, peltici si degraba varsatori de sange nevinovat, cum apar pe vecie si probabil involuntar infierati, intr-o usor memorabila formula, la pagina 420 din Orbitor 3, datorata maestrului Cartarescu.

Aşa s-a exprimată Maestrul Cărtărescu? Taman așa? Domnule! Cine îmi poate trimite citatul pentru a mă exprima în cunoștință de cauză, nu ca el, pe cărtărește-manolește?

Sâmbătă 8 septembrie 2007

Ieri Stăneștii mi-au trimis un text din *Cațavancu* : “Decăderea Imperiului Goman”. Bășcălioșii de la Bășcălia

Cacațaveancă lovesc în Jean Dumitrașcu - dar vizîndu-mă pe mine. Într-un stil bălos, puturos, încât am crezut că autor este I.T. Morar. Ei, bine, de astă dată nu era zăbălosul ITM, ci Agopian. Îmi vine să repet: “Și ce băiat bun era, domnule!”

Iată-i opera nemuritoare:

“Decăderea Imperiului Goman

“Habar n-aveam că a reapărut la Pitești revista de cultură Argeș. Am găsit numărul 7 al revistei la Anticariatul „I.C. Brătianu”, unde se difuza gratuit. N-aș fi luat-o, chiar gratuită fiind ea, dar pe prima pagină se anunțau Premiile revistei pe anul 2006, iar premiul Opera omnia îi era acordat lui Paul Goma. Cum Paul Goma s-a certat după '90 cu aproape toată lumea, dar mai ales cu prietenii apropiați, care l-au ajutat la nevoie, iar după ce a publicat volumele Basarabia și Săptămâna Roșie 28 iunie – 3 iulie 1940 sau Basarabia și Evreii eticheta de antisemit s-a lipit de persoana sa ca marca de plic, eram curios să văd ce noi argumente aduc cei de la revista Argeș în favoarea lui Goma. De fapt, nu vin cu nimic nou. Dl Jean Dumitrașcu (!), redactorul-șef al revistei, nu face, într-un fel de laudatio, decât să-i acuze pe cei care, dintr-un motiv sau altul, Paul Goma s-a supărat. Ei sunt „manolești, blandiene, liiceni și dilematici bine plătiți”, nu lipsesc nici „ierunci”, care „l-au exclus din exil”. Fire irascibilă, mergând până la paranoia, Paul Goma a văzut peste tot vinovați. Vinovați că nu e un mare scriitor, în primul rând. Pentru asta e vinovat, ca să dau un singur exemplu, și Gabriel Liiceanu. Acesta, proaspăt director al Editurii Humanitas, a publicat într-un tiraj imens, în 1990, volumul Culorile curcubeului, apărut în Franța sub titlul Le Tremblement des hommes. După aproape trei ani, cartea zăcea prin librării. Gabriel Liiceanu a decis s-o retragă (cât mai rămăsese din tiraj) fli s-o dea la topit. În octombrie 1993, Paul Goma a publicat în revista Timpul (Iași) o scrisoare deschisă în care îl făcea albie de porci pe necugetatul editor care îi topise cartea. Ceea ce uită să spună Paul Goma în respectiva scrisoare e că Editura Seuil făcuse același lucru, în 1988, cu exemplarele nevândute din Le Tremblement des hommes. Le retrăsese din librării și le dăduse la topit (v. Florin Manolescu, Enciclopedia exilului literar românesc, 1945-1989, Editura Compania). Eu, unul, cred că e bine că revista Argeș l-a premiat pe Paul Goma. Păcat însă că redactorul-șef, dl Jean Dumitrașcu (?), a gădilat nepermis de mult componenta paranoică a celebrului disident. (Șt.A.)

Dau, în *Jurnalul National*, peste două texte:

“Paul Goma - O lupta cu Istoria - Miercuri, 5 [sept. 2007]

“Sa ne cunoastem scriitorii

“Paul Goma: unul dintre cazurile cele mai tulburatoare ale literaturii romanesti. De neintelegere, ignorare, injustitie din partea contemporanilor au mai avut parte si alte personalitati asezate "oblic" fata de vremea lor, de la Macedonski la Stere si Panait Istrati. Dar conflictul se inscria in ramele asa-zicand ale normalitatii unei societati in care era admisa replica, in care controversa se putea desfasura in voie. Spre deosebire de amintitii sai inaintasi, Goma a avut de infruntat un sistem feroce antidemocratic, care nu-i lasa dreptul de autoaparare, care nu-i ingaduia libertatea civila. Lupta sa devansa cu mult limitele unei opacitati estetice sau a unor neaderente de vederi politice care se pot transa in vazul lumii, audiindu-se toate partile, chiar daca una ar fi, intr-o anumita conjunctura, defavorizata. Era o lupta cu Istoria, cu o Istorie intrata intr-o perioada de criza convulsiva din pricina instaurarii si indelungatei persistente a totalitarismului rosu. Sa nu uitam, caci in orice caz posteritatea nu va uita, un lucru elementar:

“Goma a fost cel mai radical, cel mai sonor oponent al opresiunii comuniste din Romania, suficient de bine cunoscut si in Occident ca un herald al unei eliberari la care si-a adus o contributie morala de netagaduit. Faptul ca nu s-a impacat cu realitatile strambe de dupa 89, ca si-a continuat militantismul diversificandu-si nu o data obiectivele, ni se infatiseaza nu in defavoarea dsale, ci, dimpotriva, e un atestat de consecventa si de loialitate fata de un crez. I s-au contestat onestitatea, talentul, ba chiar si... sanatatea psihica, in nadejde vana ca astfel glasul sau isi va reduce impactul cu constiinta noastra cetateneasca. Eroare. Cu cat minimalizarile, aversiunile, insultele s-au acumulat (pe linia, de altminteri, a zvonurilor imunde lansate de Securitatea care s-a vazut incapabila a-l dobori), cu atat dreptatea de fond a exilatului de la Paris a devenit mai convingatoare. Tratamentul de care a avut parte abia ca a scos in relief latura buna a lucrurilor, i-a stimulat pe cei de buna-credinta sa reflecteze si sa ajunga, speram, la concluziile cuvenite. Explicabil, "razboiul" de lunga durata al lui Goma are si victime colaterale: unele greseli de detaliu, exagerari sau lunecari ale patosului justitiar intr-o directie inoportuna, precum cea a responsabilizarii pentru faradelegile comuniste ale unei intregi categorii etnice. Desi n-am putea contrasemna chiar toate asertiunile dsale, nu putem a nu desprinde linia de departe dominanta a actiunii, putem spune eroice, care l-a specificat si care-l impune ca pe o

personalitate pilduitoare a epocii noastre atat de confuze. Oricate obiectii in buna ori rea credinta i-am aduce, Goma se cade a fi socotit atat drept unul din scriitorii nostri de seama, cat si drept un reper moral de prim ordin.

Gheorghe Grigurcu”

“CV Nascut la 2 octombrie 1935 in Basarabia. A fost arestat in 1956 si a executat doi ani de inchisoare; apoi domiciliu fortat in Baragan pana in 1964. In octombrie 1971 a aparut la Editura Suhrkamp romanul "Ostinato", cu titulatura de "carte interzisa in Romania", iar in 1972 a aparut si romanul "Usa", preluat in 1974, in franceza, la Gallimard. Prin aceste carti Paul Goma a intrat in circuitul european, ajungand la mari si nesfarsite conflicte cu autoritatile comuniste de la Bucuresti, culminand cu "Miscarea 77" si soldate cu arestarea si detentia sa la Rahova. In 1977, impreuna cu familia a cerut azil politic in Franta. A continuat lupta sa impotriva regimului de la Bucuresti. I s-a retras abuziv cetatenia romana. Locuieste in continuare in Franta. Este apatrid, refuzand in 1980 oferta de cetatenie franceza primita o data cu scriitorul ceh Milan Kundera.

"«Am invatat, acasa, sa fiu pentru bine si impotriva raului - orice culoare ar avea, indiferent daca poarta in frunte zvastica ori secere si ciocan, indiferent daca dicteaza in numele nationalismului sau in al internationalismului.»

“Paul Goma, «Culoarea Curcubeului»

“Rubrica realizata cu sprijinul Uniunii Scriitorilor din Romania”

Același text apare și pe blogul Maiei Rizescu. Cu muzică. O salut pe Maia Rizescu. Am încă un cititor!

Dau peste un text (nedatat) al lui Petru Ursachi. Îl cunosc (textul), mi l-a trimis dânsul în dactilogramă. Necazul fiind că nu-mi aduc aminte dacă l-am trecut în Jurnal (mi-e foarte greu să mă ridic, să urc, să verific). Oricum, a apărut în *Convorbiri literare*.

“Cartea de etnologie

«ESTE ULTIMUL MEU STRIGAT DE ALARMA, MAJESTATE»

Petru URSACHE

Moto: „Eu am fost martorul unor scene emotionante si de ajutor între români si evrei, în momente de grele încercări din timpul Imperiului Nazist din Europa. Maresalul Antonescu a rezistat cu succes presiunilor

naziste care cereau măsuri dure împotriva evreilor. El este cel care mi-a dat pasapoarte în alb, pentru salvarea de teroarea nazistă a evreilor din Ungaria, a căror viață era în pericol”.

(Din Testamentul lui Wilhelm Filderman, „fost presedinte al Uniunii Comunităților Evreiești din România în anii '40”).

„Si dacă astăzi evreimea din Ungaria urcă însîngeratul calvar pe care a pățimit și pierit iudaismul polonez, iar cel bulgar urcă același rug, noi, evreii români sîntem mereu oblăduiti de guvernul dumneavoastră, care se străduiește să îndulcească restricțiile și să înlăture măsurile impuse de împrejurările haine”.

(Fragment „din scrisoarea de mulțumire adresată la 26 iunie 1944 de Al.I. Zissu lui Mihai Antonescu, prim-ministru”).

Cînd am citit prima variantă a cărții de mărturii și de evenimente tragice *Săptămîna rosie* („Museum”, Chisinau, 2003) de Paul Goma, despre care am și scris în presă la vremea respectivă, bănuiam doar dimensiunea incredibilă și amară a dezastrului abătut asupra noastră după Diktatul de la Viena. Autorul a fost întîmpinat cu vrăjmășie de agitarii de presă și de grupuri de interese care preferau (și preferă) să fabrice fraze și să denatureze realitatea concretă, decît să se angajeze deschis, bărbătește în dezbaterile problemei, cu documentele la vedere. L-am crezut din capul locului pe autor pentru că multe din întîmplările nefericite, consemnate în **Săptămîna rosie**, îmi erau cunoscute și, în parte, „experimentate”, în cursul micii mele istorii trăite. Memoria se încăpătînează să nu mă păărăsească; din contra, se reface pe măsură ce apar asemenea lucrări în care își găsește sprijin și confirmare. Cu siguranță, li se întîmplă la fel și altora ca mine, multi, fără discuție, ceea ce explică unele poziții negatoare și absurde, în defavoarea cunoașterii corecte a „istoriei recente”.

O nouă variantă, de data asta în chip de editie (îngrijită de Flori Stănescu, însoțită și de un studiu + index de Mircea Stănescu), asadar text destinat să capete un curs mai ferm, a fost lansată după numai un an, în 2004, de către Editura Vremea XXI, cu o copertă de Filip Goma. Este un text mult dezvoltat cu documente de arhivă, aproape necunoscute, secvențe polemice, mărturii scrise ale unor personalități importante, incursiuni în istorie, pentru dezvăluirea unor subterane mecanisme politice. Pe pagina de titlu este indicată data 11 martie 2004, ca o fixare în timp care, cum vom vedea, nu trebuie neglijată. A treia variantă, mult dezvoltată și aceasta în raport cu anterioarele (prima: 91 de pagini; a doua: 375 de pagini; a treia: 446 p.) a fost recent pusă în circulație prin Editura Anamarol, București, 2007. Iarși apare pe pagina de titlu consemnarea ce se cuvine a fi reținută: „varianta ianuarie 2007”. Faptul

depășeste interesul strict tipografic. După câte înțeleg, autorul anunță, din când în când, momente precise, declarându-se pregătit pentru dialog.

Într-adevăr, așa stau lucrurile. Fiecare dintre cele trei variante începe grav, cu unul și același text întrebător și sub semnul juridicului: „Care să fi fost motivul, pretextul, temeiul – sau/ și cauza – pentru care, din prima zi (22 iunie 1941) a Campaniei antisovietice a celui de-al Doilea Război Mondial, «cu nebanuită cruzime, românii i-au masacrat din senin pe evrei, atât pe solul național: Rebeliunea legionară, Pogromul de la Iasi, Trenurile Mortii, Basarabia și Bucovina – cât mai ales în Transnistria» (aceasta fiind teza evreilor), crimă care ar fi „devansat în timp, egalat în cruzime Auschwitzul”, cum scrie inflammat, inflammatul sionist Matatias Carp. Care să fi fost resortul criminal care, dintr-o comunitate ca a noastră, dacă nu legendar de tolerantă, atunci sigur: îndelung răbdătoare, a făcut să devină în interval de doar un an: 28 iunie 1940-22 iunie 1941 – și dacă numai în o săptămână: 28 iunie-3 iulie 1940 – „una majoritar, fătis, feroce antiuudee, încuviințând măsurile guvernamentale de persecutare, de lichidare a evreilor” – «din senin», cum susțin, de jumătate de veac, evreii”.

Este întrebarea întrebărilor pe care Paul Goma și-o pune vădit contrariat, cu durere și cu neostenită perseverență, cerînd să se găsească răspunsul lămuritor, pentru sine și pentru toată lumea implicată în drama și încrîncenata învâlmășeală istorică. El are curajul, rar întîlnit, să recunoască presupusa parte de vină a propriului etnic, dar propune ca sarcina grea a dialogului să revină oamenilor de calitate, cu verificată răspundere civică. Să se observe că autorul se privește și pe sine cu oarece retenere, adică nu-și impune în chip arogant opiniile, chiar dacă adesea se simte, în discurs, vibrația frazei, ca un luptător încercat ce este, fără discuție. Prudenta, maturitatea gândului, asumarea răspunderii dialogului cu toate puterile se resimt din capul locului: pe prima pagină de titlu și „la vedere”, lucrarea (în toate cele trei variante) este calificată eseu, deși se întemeiază pînă la saturatie pe documente de arhivă, date statistice, „cazuri” socio-umane autentice, repere informative cu caracter istorico-geografic identificabile, concrete. Se poate deduce de aici că autorul este dispus să dea credit cu prioritate replicilor venite din partea specialistilor în domeniu, cu condiția, firește, ca ele să fie întemeiate. Să fim convinși și de faptul că Paul Goma se află totdeauna în gardă, întărit și neînfricat, pentru că se bucură de un dublu avantaj: cunoașterea mersului normal al lucrurilor, dobîndită prin suferință, în anii de îndelungată închiisoare, d.o., marginalizare și nebunească hăituială (aceasta din urmă, venită orbeste, din toate direcțiile); la care se adaugă hotărîrea de a

rămîne neînduplecat în lumina verticalității. Ambele îl fac de neclintit și-i întăresc demnitatea de om. Sînt motive peste motive care ne solicită să întîmpinăm demersul (demersurile) lui Paul Goma și numeroasele sale scrieri (scrisuri), cu interesul cuvenit: ne interesează în dimensiuni existționale pe care uneori nici măcar nu le bănuim.

Formularea pomenitei întrebări, în termeni justitieri, cum se poate constata, stabilește, în intenția autorului, procedura potrivit căreia ar trebui să se desfășoare discuțiile. În primă instanță, mai presus de amatorismul publicistilor de duzină și amatori de zgomote, asadar, cu participarea unor specialiști de prim rang și în cadru perfect instituționalizat. Autorul propune, pe bună dreptate, un al doilea Nürenberg, întemeiat, ca și primul, pe principiul juridic al drepturilor omului. Este crezul de o viață al marelui exilat de la Paris. De altfel, Săptămîna rosie, în toate cele trei ediții ale sale (adăugate, dezvoltate, nu „corectate”), se constituie într-un dosar autentic de documente semnificative și doveditoare destinate să-si găsească loc în fața unei înalte instanțe de judecată și care se așteaptă neapărat. Problema drepturilor omului, ocultată în mod surprinzător și chiar stupefiant după Malta, cere presant să revină la ordinea zilei.

Cel puțin pentru noi, românii, situația a rămas, în etnicitatea noastră, la fel de tragică și de nedreaptă, ca după celebrul Diktat vienez, un fel de vals macabru, în repetate reprize, peste ființa întregă. Este adevărat, discuția pare să capete o direcție etnicistă. Poate de aceea, printre multe altele, presarii prea grăbiți și, de regulă, rău intenționați au intervenit în manieră alarmistă și agitatorică. În realitate, Săptămîna rosie, adică segmentul de timp din istoria noastră cuprins între datele 28 iunie-3 iulie 1941, este mult mai complex politic decît se arată la prima vedere, atît pentru comunitatea românească în totalitate ei, cît și pentru cea europeană, prioritar din partea estică a continentului. Drepturile omului le implică în mod natural și echitabil și pe acelea ale etnicului. Nu știu în ce măsură s-a ajuns la consensul dorit în ce-i privește pe cehi, pe polonezi ori bulgari. La noi, în optica (și în comportamentul) „guvernăntilor” și „legiuitorilor”, românii sînt tratați, în propria lor țară, asemenea minoritarilor din timpurile medievale; iar românii din provinciile din nou capturate, îndeosebi Bucovina și Basarabia, sînt supuși chiar în momentul de față unor sălbatice acțiuni de exterminare, și asta sub privirile îngăduitoare ale agențiilor diplomatice apusene. Situația a fost croită rău încă de la celebra, de acum, lovitură de stat din decembrie 1989: nu a fost de bun augur înființarea de partide politice pe criterii etnice; după cum încheierea, la repezeală, a unor „tratate”, iarăși și iarăși umilitoare, prin care s-au făcut vecinilor necugetate danii, rupîndu-se bucăți din trupul țării,

natiunea, proprietara de drept, nefiind consultată, nu intră nici ele în buna rânduială a lucrurilor.

Asadar, Nürenberg II. Impresia de dosar se transformă în certitudine, pe măsură ce lectorul străbate pagină cu pagină (acuzatoare) toate cele trei editii ale Săptămînii rosii (...) sau Basarabia si evreii. Segmentul de timp 28 iunie-3 iulie 1940, precizat în titlu, nu reprezintă doar un accident în istoria românilor, ci vârful icebergului, pornit în cursă lungă pe apele mortii. Tocmai de aceea autorul nu s-a oprit la prima variantă, cea din „Museum”. A continuat cercetarea cu tenacitate, răscolind arhivele cele mai diverse, vechi si noi, pentru a dezvălui rădăcinile si dimensiunile fenomenului. A si ajuns la constatări demne de retinut, parte confirmate de traditia istorică, parte încă în curs de lămurire:

„Singurul răspuns (nu se justificare, ci de explicare): comportamentul bestial, criminal al românilor față de evrei, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial își găsește cauzele în... Basarabia si «problema evreiască» (sau în «Evreii si Problema Basarabiei»)... De la revolutia Bolșevică din 1917”.

Asa se încheie primul capitol din editia „Museum”. Întrebări.

Aceluiasi răspuns concluziv i se adaugă următoarele rînduri în editiile ulterioare:

„Si dacă din 1878;

Nu cumva de la promulgarea Constitutiei din 1866;

Si dacă de la 1831 (Regulamentul Organic)?”.

Cu alte cuvinte, Săptămîna rosie a fost, ca în Vechiul Testament, „ochi pentru ochi”. primul care a ridicat, din păcate, piatra, o dovedesc documentele, a fost evreul”.

Dan Stanca, în prezentarea articolului “Paul Goma pus la zid” scrie că textul lui M.D. Gheorghiu a fost “tradus în românește într-o revistă săptămânală de audiență” - dar care anume, fiindcă toate săptămânalele românești se bucură de o uriașă audiență? N-am aflat. Mă gândeam la revista “disidentă” a 22-lui condusă ori chiar proprietate a Gabrielei Adameșteanu - Țața Vica ar fi publicat denunțul cu bucurie; și mai cu-bucurie ar fi publicat Buzura, în săptămânalu-i, audențiat, riscînd să se contrazică, doar el fusese cel cu: “nu este momentul să se vorbească despre Goma”, dar ca acum este vorba de un denunț, ce nu fac întretovarășii...

Ei bine, m-am înșelat: Turnătoria sociologului-de-la-Iași a fost publicată în românește de “săptămânalul cu mare audiență”

Altitudini! *Altitudini!*, oameni buni. Dacă ar fi psihanalizat autorul găselniței (o repet: *Altitudini*) ai pune diagnosticul : tovarășul nostru tinde spre... altitudine, dar nu are mijloace: aripi și se târăște pe burtă, la rasul pământului. Cine este pedestrul director? Fostul meu lăudător la *Contrapunct*, devenit acuzator zelos, în tandem cu Carmen Mușat, la *Observator cultural* : I.B. Lefter!

Dar cine-cine-cine este redactor șef - la săptămânalul de audiență *Altitudini*? Aceasta surpriză: Valentin Protopopescu!

Deci așa se explică tăcerea din ultimii doi (nu trei?) ani a junelui promițător. Se vede că “tânărul de excepție”, cum mi-l recomandase Mariana Sipoș intrase în panică după ce Al. Florian îl atacase în chestiunea Cioran (acesta fiind pretextul, adevărata durere fiind a fiului bolșevicului Radu Florian, cel primit în casă de Cioran, la Paris, “ca să văd cum arată un comunist”, mi-a explicat Înraitul Național în prezența Monicăi Lovinescu). V. Protopopescu, în panică, se apărase atunci cu o perfectă stângăcie și cu o mai puțin perfectă trimitere la... bibliografie: Goma. Fiindcă din Jurnalul meu aflase, atât spaimile lui Cioran că angloamericani vor învinge în război, cât și Descrierea-Monstrului tată, Radu Florian...

Să însemneze ca nici Valentin Protopopescu nu merita o soartă mai bună? - în gura mea, se înțelege, pentru că el, băiat cu mental sănătos, neîncurcat în fleacuri etice, a ales să se dea pe linia reprezentată de Florian tatăl și fiul, de Oișteanu, de Rotman, Volovici, Șafir, Katz - și de ceilalți culpabilizatori ai deja culpabilizațiilor nepoți ai românilor-verzi? Dar și de partea acelor *goi* căcăcioși, care de frică, dar mai ales din interes sunt mai... mozaici decât Moise - Lefter, Mușata, Marta Petreu, G. Andreescu, Pecican, Antonesei, Laszlo, Dan Pavel, Cistelecan, Gârbea...

Nu, nu merită nici să-l căinez cu clasicul: “Și ce băiat bun era, domnule...”

Că tot am umblat prin magazia internetială, am dat peste:

“From: Stanescu Flori Sent: July 22, 2007 11:33:27 AM

“Subiect: Ion Simutz vs a lui Paul Goma

“Doamnelor si Domnilor,

va veti fi saturat de mesajele mele (as face pariu ca nu mai mult

decit m-am saturat eu de viatza mea in (post)comunism in ultimii 38 de ani!), dar, iata, revistele de cultura mai trebuie sa fie si citite /sic/. asadar, sper ca ma veti ierta pentru grila-mi atit de selectiva, insa Paul Goma este una din prioritatile mele (ceea ce le doresc si guvernantilor&oamenilor nostri de cultura).

Daca nu stiati, sunt reviste din tzara (Tribuna, Familia s.a) care nu mai ajung de multi ani in Bucuresti. uneori ma intreb de unde ambitia scriitorului roman de a scrie in revistele de cultura si atitudine?, ca tot nu le citeste nimeni, cu exceptia citorva cunoscuti si a doua duzini de diletanti? nu se ofusca nimeni ca revistele/adica, pe scurt, ideile/ nu circula, si nu se intreaba de ce. nu, important e sa apari.

Iata, am fost mirata foarte ca in romlit a mai aparut ceva despre Paul Goma. Textul e OK, ma rog, e viziunea autorului textului, care se contrazice de citeva ori. Abia paragraful de final m-a luminat! Celor care se vor grabi sa ma acuze ca nu accept ca P. Goma poate fi criticat, le spun sa nu se oboseasca. nici pe departe! Dar trebuie sa spun ca ultima afirmatie-acuzatie a dlui Simut este abracadabranta. unii critici romani au o hiba majora - anume nu pot ingurgita, nu pot mistui, nu pot rumega coloana vertebrala a lui Paul Goma. ceea ce, intr-un fel, ii impiedica sa il si analizeze ca pe un scriitor. Apoi, m-as rusina ca la atita amar de vreme dupa aparitia romanului Din Calidor (pina si reeditarea de la Polirom este destul de veche) sa mai vorbesc despre Paul Goma ca si cind ar fi fost inventat alaltaieri. Pretinzi ca vorbești despre roman si te trezesti in concluzie intentindu-i proces autorului...

Expresii ca nu au ce cauta aci. nu atita vreme cit nu punem in balanta psihologia de rahat cu apa rece a opozantilor fara opozitie, a dizidentilor fara dizidenta, a rezistentilor fara rezidenta. Am dreptul sa spun asta, va rog, am dreptul sa privesc in urma cu minie, pentru ca, da!, sunt in legitima aparare, m-am nascut pentru ca asa au vrut Ceausescu si toti cei buni care l-au aplaudat, rezistind prin cultura. M-am saturat de talentele scrobite ale celor care isi fauresc azi statui din vorbe.

Ma gindeam zilele astea ca Paul Goma va fi foarte iubit vreo 3 zile dupa ce ne va parasi de tot, dar nu atit cit a fost sa zicem, Elisabeta Rizea. Oricum, tot fara statuie o sa ramina. Ca si ea. O sa ne invirtim in jurul cozii pina o sa ne loveasca-n moale pe toti propria noastra orbicaire...

Canicula suportabila,
Flori

Obiectul mâniei stănești: textul lui I. Simuț. La care eu adaug “un mic amănunt”, vorba dâmbovițeanului cult: I. Simuț este autorul articolului “Paul Goma” atât din **Dicționarul Zaciu** cât și din **Dicționarul esențial al scriitorilor români**. Veninos fiind, mă întreb dacă Simuț nu încearcă, ritmic, să dea cu catran un portret (al meu), nu în întregime zugrăvit doar din lumini. Motivul? De ce, nene Anghelache? Am învățat în anii de după 1989 că este zadarnic să pui această întrebare scriitorului român. Să ne imaginăm că întrebarea i-ar fi adresată lui Fănuș Neagu, folosind vocativul băștinethic: «De ce ești porc, Fănușe?» Ce ar fi răspuns - în locul lui - ăsta, zi-i pe nume, fi-su de suflet și de molan: Dinescu?

Fănuș, Dinescu: regăteni. Pe când I. Simuț este din-contra de două ori: ca ardelean și ca universitar.

Iată, deci părerea păreristului universitar Simuț, ucenic al banditului spiritului Paul Georgescu - în vara anului 2007:

“România literară Nr.27 din 13 Iulie 2007

“Copilăria unui disident - de Ion Simuț

“Anticomunismul a devenit astăzi, în România, politică oficială de stat, având drept consecință, pentru cine îl adoptă, un conformism rezultat dintr-un fel de corectitudine politică unanim acceptată. Consecința, tristă și surprinzătoare, este că anticomunismul însuși, altă dată atât de rar, clandestin și eroic în condițiile dictaturii lui Gheorghiu-Dej sau Ceausescu, se devalorizează. Paul Goma, cel mai important scriitor disident al nostru, pierde din aură prin oficializarea unui gest ce fusese singular în anii '70. O atitudine de opoziție la regimul comunist ca societate închisă (controlată de partidul unic și de securitate), atitudine ce avusese impresionante ecouri în presa internațională, se banalizează, simultan cu literatura care a însoțit-o. Paul Goma, un Soljenitîn român, cum a fost numit acum trei-patru decenii, s-a multiplicat la scară națională: totii suntem anticomuniști. O singură împrejurare (esențială) s-a schimbat: nu mai înfruntăm interdicția de a fi anticomuniști. Nu mai e atât de interesantă în sine disidența lui Paul Goma, pentru că tuturora ne e ușor să ne imaginăm retrospectiv anticomuniști, ignorând faptul că nu avem un adversar care să ne pună viața în pericol. Dar nu și-a pierdut interesul modul în care s-a construit și s-a dezvoltat această atitudine. Cum se naste și cum se formează un disident? - iată o curiozitate ce poate rămâne intactă, iată un subiect ce poate particulariza literatura unui scriitor, așa cum îi particularizează și biografia. (Nu cred că doi critici

literari din România se pot înțelege în privința lui Paul Goma. Bănuiesc ce reproș ar putea încolți în mintea unui cititor foarte riguros, citind această introducere: disidenta și anticomunismul nu sunt noțiuni și atitudini sinonime. Trotki a fost disident, dar nu a fost anticomunist, adică a avut altă opinie decât Stalin, dar în cadrul aceluiasi partid. Răspund scurt și didactic: Paul Goma, ca și Soljenitîn, a început prin a fi disident și a sfârșit prin a fi anticomunist. Totul porneste de la caracterul public al libertății de opinie: putea fi criticat public sau numai în secret partidul comunist ca partid unic? Erau discutabile ordinele sau directivele sale?)

“Dinamica memoriei și a mărturisirii lui Paul Goma inițiază, începând cu Bonifacia, apărută în franceză în 1986, recuperarea biografiei de copil și adolescent, până în pragul insurgentei deschise. Autobiografia sa, literaturizată într-o destul de mare măsură, dar într-un mod care echivalează autenticitatea și prospețimea faptului trăit, urmează să fie structurată din episoade ce au apărut până acum disparat și nu în ordine cronologică: *Din calidor* (1987, în franceză și apoi în românește), *Arta refugii* (1990, în franceză și 1991, în românește), *Astra* (1992, numai în românește deocamdată). *Sabina*, un roman de dragoste, apărut în 1991, pare să mizeze mai mult pe ficțiune decât pe autobiografie. Una din teme și tendințele dominante ale acestui teritoriu al prozei lui Paul Goma este tentativa de recuperare (sau măcar de regăsire) a inocenței, a iubirii și a prieteniei, a solidarității umane în fața suferinței.

La temelie întregului ciclu autobiografic stau amintirile din cea mai fragedă copilărie transcrise în romanul *Din calidor*. Inocenta contrariată a copilăriei devine o altă sursă definitorie pentru proza lui Paul Goma, pe lângă experiența infernului revoltei politice, care părea, până la un punct, să-i ocupe complet conștiința și scrisul. Cel puțin trei coordonate sunt importante pentru a înțelege particularitatea romanului *Din calidor*, subintitulat "O copilărie basarabeană" - cartea cea mai bună a scriitorului. Mai întâi, această parte a autobiografiei este o poveste a copilăriei, cu toate acele aventuri triste ale unei inocente contrariate, contrazise, corupte de experiențele maturizării. Memoria privilegiază locul de privire al calidorului (pridvorul casei). Amintirea se întoarce în repetate rânduri înapoi în timp, pentru o regenerare a spiritului și reconstruiește întregul univers al copilăriei. Întâietatea și suveranitatea le detin, desigur, părintii, mama și tatăl, zeii vârstei infantile. Spațiul se deschide dinspre locul casei - pe măsura cuceririlor copilului - spre școală, spre sat și, în cele din urmă, spre tinutul natal al Basarabiei. Cedarea din 1940 și războiul sunt de natură să zguduie conștiința fragilă a copilului. Pe acest fond, *Din calidor* se transformă, la un al doilea nivel al său, dintr-un

roman al copilăriei într-un roman al initierii. Coordonatele principale ale celei din urmă sunt erosul și istoria. Impactul cu violența și ostracizările conduc spre conturarea unui sentiment tragic al istoriei ultragiante. În al treilea rând, Din calidor este romanul unui destin basarabean definitiv. Pentru oricine ar vrea să înțeleagă în profunzime realitatea situației disperate a Basarabiei (de acum și de altădată) această carte este esențială.

“Copilul trăiește socurile unei istorii violente, nedrepte, prin evenimentele care îl afectează decisiv: arestarea tatălui (pentru că a arborat steagul românesc), refugiul disperat din calea agresorilor, arderea cărților românești de către ruși, arderea pădurilor - toate sintetizabile în tendința vizibilă a ocupanților de devastare a Basarabiei. Copilul trăiește și mai acut decât cei maturi această experiență: el pătimeste altfel, pentru el devastarea Basarabiei este echivalentă cu devastarea paradisului imaginar al copilăriei. De fapt, așezat în raza de influență a vicisitudinilor istoriei, copilul n-a apucat să-și constituie un sentiment paradisiac al existenței. Inocenta lui este supusă fără menajamente experienței durerii și traversează copilăria ca pe un infern nemeritat.

Autorul la maturitate (atunci când scrie cartea, în anii 1980) pune în seama copilului o dramă politică, o traumă ce-i explică inevitabilitatea atitudinii sale radicale. În rezumat, psihologia copilului și adolescentului Paul Goma evoluează printr-o serie de despărțiri. Fuge din Basarabia, împreună cu familia, de frica rusilor care aduc comunismul și persecuția. Ajunge în Ardeal, unde refugiații basarabeni nu sunt deloc iubiți și înțeleși, cum se așteptau. Dimpotrivă, sunt persecutați, chiar repudiați, suspectați. Crezând că se salvează la români, basarabeni refugiați urmează o altă serie de umilinte și de suferințe. Despărțindu-se de rușii sovietizanti, de basarabeni resemnați cu ocupația rusească, refugiații descoperă că, în 1949, românii (la început, numai ardelenii) sunt la fel de detestabili, de răuvoitori: "Autoritățile ne pândesc, ne iau periodic, ne mai sperie, ne mai întreabă dacă nu ne-am răzgândit (cu repatrierea)... Noi... ne vedeam de antisovietismul, de anticomunismul nostru, ca unii care cunoscuserăm pe pielea noastră socialismul-sovietic și fugiserăm de el - dar localnicii ne tratează, în continuare, pe noi de filo-sovietici, însă ei, marii patrioți ardeleni, lucrează bot în bot cu Rușii; ei, marii anticomuniști ardeleni, intră în partidul comunist și lucrează - conștiincios, ca Ardeleanul - la consolidarea comunismului în România. Dar suspecti tot noi rămânem! Tot noi, refugiații - care nu intrăm în partid, nici în Militie, nici în Securitate! Și, culmea obrăzniciei: le mai și povestim ce-am pățit noi, în trecutul nostru, de la Ruși. Si-i mai și avertizăm: Atenție: trecutul nostru - viitorul vostru!" (p. 187 în editia a III-a). Copilul și adolescen-

tul Paul Goma si părintii rămân într-o marginalitate, într-o excluziune din comunitate, care se transformă în destin. Refugiatul spera într-o "adopție" fericită în România. Orfanul de patrie, de Basarabia, nu-si găsește o alta care să-l multumească. Paul Goma devine succesiv antirus, antibasarabean si antiromân, pentru că Rusia, Basarabia si România sunt contaminate de comunism. Anticomunismul său antrenează celelalte repulsii, pe măsură ce se dezvoltă si se clarifică. Anticomunistul cu predispozitie spre mizantropie se bazează, în subsidiar, pe o logică vicioasă de extensiune a vinovăției: dacă un singur om (un rus, un basarabean, un român) a putut fi comunist, atunci toti oamenii (toti rusii, basarabeni sau români) merită să fie disprețuiti. Paul Goma ne e antipatic pentru că ne urăște pe toti, ca români comunisti (sau ca urmasi ai acelora), care i-am refuzat cândva dragostea si salvarea. El este exilatul absolut, pe care nu-l poate multumi nici o patrie si nici un om. Anticomunistul neînțeleș a devenit un mizantrop incurabil.

Proza lui Paul Goma izvorăște dureros si dramatic din propria biografie, dar se instalează durabil ca valoare în fictiune si în regimul autenticității. Se poate cu usurință remarca faptul că e vorba de o literatură directă în contestatie si protest, bazată pe un tip particular de reactie la existentă. Viata lui Paul Goma a fost constrânsă de împrejurări să intre în zona politicului. O astfel de literatură, alimentată din nepuizabilele resurse autobiografice, venea în întâmpinarea așteptării cititorului actual. Dar, pentru a-i judeca valoarea, nu are nevoie de acest punct de sprijin. Între timp, orizontul de așteptare s-a schimbat în privinta politicului. Modul unanim de receptare continuă să privească si să aprecieze din perspectiva trăitului. Cele mai multe din romanele lui Paul Goma, aproape toate, sunt scrise cu propria viață, cu disperarea revoltei si sentimentul opresiv al infernului existentei. Sunt smulse dintr-o biografie agitată, răvășită de istorie, dominată de lupta asumată cu toate consecintele ei pentru libertatea si demnitatea umană. Însă, de la copilăria întunecată, așa cum apare în *Din calidor*, până la insurgentul împins pe buza prăpastiei în *Soldatul câinelui e*, ca experiență a infernului, cale lungă.

“Anticomunismul e astăzi una din solutiile (morale, politice, intelectuale) cele mai la îndemână. Obligă la un conformism inevitabil: decent si onest, nu poti fi decât anticomunist. Cazul Paul Goma (notoriu altădată) si literatura lui sunt victimele acestui fenomen de uzură (adică de uzualitate si banalitate) a anticomunismului. S-a dus gloria de a fi fost anticomunist, pentru că anticomunismul s-a oficializat! Romanul autobiografic *Din calidor* ne face să înțelegem cum a putut deveni cineva anticomunist încă de la instaurarea comunismului în România. Aceasta e

partea pozitivă, o cazuistică de istorie trăită în împrejurările cele mai dramatice, când nu doar identitatea îti este pusă în pericol, ci viața pur și simplu. Partea negativă, nu mai puțin interesantă, e că anticomunismul îti poate întuneca mintile până la a deveni antirus, antibasarabean, antiardelean, antiromân, adică mizantrop. Romanul Din calor ne arată, involuntar, acest risc sau efect secundar al unei psihologii înversurate.”

Aseară: Franța-Argentina (rugby). Mărturisesc: nu împărtășeam temerile unor specialiști care atrăgeau atenția asupra faptelor: până în acel moment, din 5 întâlniri argentiniene câștigaseră 4; mulți argentinieni joacă, de ani, în prima ligă franceză.

Ei bine: jocul a fost... frumos, spectaculos, dramatic, și tragic pentru francezi care au fost bătuti măr.

Sufeream pentru francezi și nu mă puteam opri de a-i admira pe argentinieni: jucau inteligent, rapid, inventiv, “latin”, cu adică fantezie, adeseori la limita regulamentului - dar eficace; și spectaculos. În fața lor francezii s-au dovedit a fi...niște ardeleni: grei, greoi, avînd reflexe târzii sau deloc. Și nu doar zăbavnici, dar, culmea tragediei: nu pricepea ce li se întîmplă ceea ce li se tocmai întîmpla: să fie depășiți în toate compartimentele; să fie ridiculizați. Și iar îmi vine în fața ochilor acel boxer francez ajuns în finala prea-multelor ligi, boxînd cu un “latinos” - columbian, hondurian, portorică? Acela, mai puțin arătos, îl bătuse, ridiculizîndu-l. După meci, în loc să tacă, dracului, francezul a declarat jurnaliștilor: «M-a obstrucționat! M-a împiedecat să boxez!» Jurnaliștii au cerut amănunte, lumina lumii france a explicat:

«Dar n-ați văzut cum evita lupta? Cum fugea - n-am putut să-i dau nici o lovitură decisivă...”

Să mă ierte rugbyștii franci - pe care îi iubesc, atunci când nu joacă împotriva argentinienilor...; le cer iertare ardelenilor, care se plîng că “ălalalt” e mai rapid - dar și când l-o prinde ardeleanul, cu lovitura lui decisivă... Voi fi știind eu despre ce vorbesc. Ardelenii-francezi au jucat cu Regățenii-argentinieni - am mai făcut eu “teoria” asta vorbind de schimbarea tacticii (în funcție de... directivele partidului) la scriitorii români ardeleni...

Duminică 9 septembrie 2007

Despre același subiect - în realitate: pretext - se exprimă I. Simuț. Îi dă replica - cu încă... delimitări, Grigurcu:

“Despre conformism - [Jurnalul National] joi, 06 septembrie 2007
de Gheorghe GRIGURCU

“O aserțiune a d-lui Ion Simuț ne atrage din nou atenția: Anticomunismul a devenit astăzi, în România, politică oficială de stat, având drept consecință, pentru cine îl adoptă, un conformism (România literară, nr. 27/2007). Devenit componentă a unei corectitudini politice unanim acceptate, anticomunismul se devalorizează – cum altminteri? – aidoma leului în timpul inflației.

“Lăcașul cald al conformismului de azi... anticomunismul

“Așadar potrivit numitului critic, lăcașul cald al conformismului de azi ar fi devenit... anticomunismul. Sunt astfel izbăviți cu sapiență de responsabilitate conservatorii politici, administrativi, culturali etc., de la Ion Iliescu la Adrian Păunescu, de la Corneliu Vadim Tudor la puzderia de activiști PRM, PSD etc., care intră automat în ceata dreptilor, din moment ce limba de balaur a conformismului e ocupată de ... anticomunism. Ce contează că vârfurile politico-economice, provenind din Securitate și din nomenclatura de partid ce-o dirija, alcătuiesc infrastructura de nădejde a României actuale? De ce să ne lăsăm pradă idilismului? Nu se realizează oare astfel mai vechea profeție a lui Edgar Morin, după care anticomunismul va fi confiscat de comuniști fli îndreptat împotriva anticomuniștilor? E bine să isprăvim odată cu atât de agasanții anticomuniști, nu-i așa? Legalizându-se anticomunismul, scăpăm nu numai de amintirea unei epoci în care naivitatea unor idealuri și bagatela unor sacrificii anunțau o schimbare (pe care, iată, noi, cei abili, am întors-o în favoarea noastră!), ci și de pretenția unor indivizi defazați de a-și exprima în continuare niște opinii care nu ne fac plăcere! Ei sunt adevărații conformiști, nu noi, cei ce ne aflăm pe creasta valului, afla cum ne-am aflat prea adesea și înainte de '89! Consecvența însăși nu constituie un blamabil conformism? De ce ne mai bat la cap tipi uzați precum Paul Goma sau Doina Cornea sau Ana Blandiana sau Dorin Tudoran cu tot felul de chestii care ne scot din sărite, acum când ne-am regăsit cu voluptate în ambarcațiunea învingătorilor?

“Pledant plin de râvnă (Arghezi: Când dai râvnă, când dai țâfnă) al celor din urmă, dl. Simuț continuă: O atitudine de opoziție la regimul comunist ca societate închisă (controlată de partidul unic și de securitate),

atitudine ce avusese impresionante ecouri în presa internațională, se banalizează, simultan cu literatura care a însoțit-o. Paul Goma, un Soljenițin român, cum a fost numit acum trei-patru decenii, s-a multiplicat la scară națională: toți suntem anticomuniști. Vasăzică toți, chiar toți! Ce importanță mai are că preopinentul nostru săvârșește fără clipire o confuzie între valoarea estetică și postura politică? Să nu ne mai gândim la faptul că un lung șir de opere străine și autohtone, inspirate de-o actualitate mai mult ori mai puțin ingrată, nu s-au prea banalizat odată cu inexorabila rotire a istoriei. Iar pe Paul Goma și pe Soljenițin să-i amintim cât mai rar, doar doar vor aluneca astfel în oportunul abis al uitării. Cât privește impostura, ea e de beton. Vânzându-se în prezent la toate colțurile de stradă, face parte inclusiv din ținuta d-lui Simuț, de vreme ce toți suntem anticomuniști. Văzut ca o speță de prostituție, anticomunismul liberalizat ar forma singura, atât de calmanta deosebire dintre epoca totalitară și prezent: O singură împrejurare (esențială) s-a schimbat: nu mai înfruntăm interdicția de a fi anticomuniști. Mon Dieu !

“O nadă în cârligul undiței

“În comentariul despre care face vorbire, dl. Simuț se ocupă de unul din romanele lui Paul Goma, *Din calidor*. Strategia perfidă pe care o aplică fostul discipol al lui Paul Georgescu și actualul adulator tenace al d-lui Eugen Simion constă într-o inițială afectare a obiectivității, id est a sancționării chipurile favorabile a scrierii. Cartea cea mai bună? a scriitorului, un sentiment tragic al istoriei ultragiante, dramă politică, o traumă ce-i explică inevitabilitatea atitudinii sale radicale, echivalează autenticitatea și prospețimea faptului trăit ș.a.m.d. reprezintă aprecieri menite a câfltiga încrederea cititorului, precum o nadă în cârligul undiței azvârlite în conștiința sa. Și încă: Pentru oricine ar vrea să înțeleagă în profunzime realitatea situației disperate a Basarabiei (de acum și de altădată), această carte este esențială. Dar foaia e de îndată întoarsă pe cealaltă parte. Fără teama de a-și anula elogiile de până aici, criticul declară cu nedisimulat năduf: Paul Goma devine succesiv antirus, antibasarabeian și antiromân, pentru că Rusia, Basarabia și România sunt contaminate de comunism. Sau îngroșându-și insolența: Paul Goma ne e antipatic pentru că ne urăște pe toți, ca români comuniști (sau ca urmași ai acelora), care i-am refuzat cândva dragostea și salvarea. Prin urmare să ne lămurim: ori autorul exilat exprimă cu adevărat un sentiment tragic al istoriei ultragiante, o dramă, o traumă ce justifică inevitabilitatea atitudinii sale radicale, ori e antipatic, abuziv pentru că ne urăște pe toți? Care e poziția reală a comentatorului? Care e percepția d-sale ce ar trebui să conteze, întrucât ambele reacții nu încap împreună, astfel cum nu pot intra două săbii într-o sin-

gură teacă? Nu cumva dl. Simuț însuși se bizue (ceea ce îi reproșează lui Goma) pe logica vicioasă a vinovăției?

“Un oportunism pe cât de compact pe atât de mănos

“În paragraful ultim, criticul de la Familia revine la teza anticomunismului redus la bani mărunți: Anticomunismul e astăzi una din soluțiile (morale, politice, intelectuale) cele mai la îndemână. Obligă la un conformism inevitabil. Dovadă că nu e chiar inevitabil o formează chiar poziția (vai, reformată!) a d-lui Simuț, care a preferat a figura drept conformist pe palierul unei alte mentalități, trecând (cu dezinvoltură, cu îndoieli, cu crispări lăuntrice? Nu putem ști) de la un distinct, onorabil inconformism, pe care-l salutăm imediat după răsturnarea din decembrie (i-am luat atunci apărarea în fața unui poet vârstnic de notorietate, ce ne da simțământul a-l fi nedreptățit), în frontul unui oportunism pe cât de compact pe atât de mănos. Pare să-l fi sedus exemplul câtorva foști democrați, căpătuiți din belșug cu funcții și privilegii de către legislatura Iliescu și rămași inerțial în stăpânirea acestora. Cazul Paul Goma (notoriu altădată) și literatura lui sunt victimele acestui fenomen de uzură (adică de uzualitate și banalitate) a anticomunismului, conchide dl. Simuț. Neputându-i împărtăși insolitul punct de vedere, îl încredințăm în schimb că postcomunismul e cel ce va cunoaște, nădăjduim că fără o excesivă întârziere, un fenomen de uzură (adică de uzualitate și banalitate) și că slujbașii săi vor fi victimele acestuia. Îi suntem datori tânărului aliat de odinioară măcar cu această notă de rezonabilă avertizare.”

Simțită - și subțire analiză. Numai că Simuț nu dă semne de... simțire (ci de din-contra).

Miercuri 12 septembrie 2007

Ieri s-au împlinit niște ani (buni) de la atacarea Americii. în 11 septembrie. Nu sunt la curent cu presa “intelectuală” din țară, dar simt: agitații holocaustologi de acum cinci ani : A. Cornea, Shafir, Al Florian, Oișteanu și ceilalți ca ei și-au pierdut vocea - sau măcar li s-a diminuat volumul sonor. Să aibe vreo semnificație faptul că dintre urlătorii de atunci: «Toți suntem americani!» - nici unul dintre ei, nici părinții nici bunicii, veniți pe tancurile sovietice ori profitori nerușinați, ai Tankediadei Roșii nu a spus măcar între patru ochi, măcar la beție: «Toți suntem români...» - deși s-au hrănit cu pâinea și carnea și untul și vinul produse de români, care

nu se puteau bucura de fructul muncii lor, ci doar prin tankiștii deveniți “reprezentanții” noștri : *primăveriștii* - reiau: să aibă vreo semnificație faptul că, acum holocaustologii nu mai zbiară : «Toți suntem israelieni!»? Da de unde! Ca niște nesimițiți ce sunt, ca niște imorali structurali, ei nu-și recunosc eroarea de a fi susținut cu bale, cu stropi războiul în Irak; apoi anul trecut criminalul război din Liban. Se arată mândri că mașina de război israeliană, după ce a distrus infrastructura țării agresate, obligată să se retragă cu coada între picioare a lăsat, cu program, milioane și milioane de “bombițe” în umanitarul scop de a rupe picioarele copiilor libanezi - se prefac a nu fi aflat care este rezultatul campaniei în Mesopotamia, nici bilanțul catastrofic al celei din Liban, își pregătesc pixurile (în fine, rezerva de venin și de scuipați cu care vor glorifica viitorul războiul în Iran - în pauze antisemitizând în dreapta și în stânga, ca să nu-și, ca să spun așa, piardă mâna).

Ieri am terminat de pigulit, de pregătit pentru tipar ultimul volum din cele finanțate de Pitești: **Adameva**. Probabil spre sfârșitul lunii, dacă nu în octombrie îi va veni rândul la tipografie (tot în uriașul tiraj de 500 exemplare...).

N-ar trebui să mă plâng de tiraj: cărțile de ficțiune - cum vor fi considerate, pe nedrept și **Infarct** și **Adameva** - nu se caută, nu se vând. Așadar, speranța că voi putea edita **Butelii aruncate în mare** cu bănuții de pe volumele anterioare va putea fi materializată doar din **Săptămâna...**, din **Jurnale**, eventual din **Gherla-Lătești**, hai să fiu generos: și din cele vreo sută de exemplare din **Patimile după Pitești** vândute cu adevărat, fiindcă prima sută va fi destinată bibliotecilor din oraș, din județ. Fiindcă “ficțiunea” mea nu are căutare: și **Bonifacia** și **Arta reFugii** zac. Nu interesează. Probabil eventualii amatori de cărți de-ale mele își zic: cărți bine scrise, chiar mai cu artaprozatorilor decât ale lui Goma există la noi, pe meleaguri, căcălău: Cărtărescu, Buzura, Adameșteanu, Țoiu - ce să mai vorbim de Breban - însă pe noi ne interesează... informațiile... Ei, da, îi interesează informațiile din cărțile mele, atât. De aceea și **Ostinato** va sta la murat. Fiindcă: ce informații conține?, vorba lui Brucan, mentorul lui Liiceanu, al lui Pleșu, al lui Manolescu - nu mai vorbesc de Patapievici. Nimic nou, așa-ceva cunoaștem de la

scriitori adevărați: Kundera, Márquez, Llosa - ba chiar și de la geniile naționale (chiar dacă nu și locale) Bogdan Suceavă, Codrescu, poetul nesfârșit, precum și celălalt nesfârșit mistic, sem-natar al Apelui pentru realegerea lui Iliescu și cădelnițător al curu-lui domprofesorului Manolescu, pe numele său: Leonard Oprea.

N-ar trebui să mă plâng. De nimic. În faza-stadiul-halul actual ar trebui să tac din gură, să, vorba lor: ciocmicesc, ca așa-i-maneaua pe la noi, măi! Mă tot jeluam ca sunt persecutat de prietenii-scriitori-editori, că nu sunt publicat în organele de stat și de partid ale literaturii noastre nouvaloroase (avea dreptate Simuț *prin ceea ce nu spunea*, despre **Din Calidor** și despre autor!)... Dar am eu la îndemână internetul? Îl am ! Ce nevoie de tipărirea produselor mele («hârtia-i scumpă», citat din opera celui mai tânăr filosof din Românică: filosoful Gaby)? Dar nu lansase încă de acum câțiva ani fostul meu prieten Antonesei plângerea, altfel miștocaro-împanicată: “Circulă, de la o vreme, pe internet, un text de Paul Goma...”, de parcă ar fi denunțat circulația unui manifest legionar? - și, pentru că suntem la modă: antisemit?

Pe de altă parte: nu am început, de la sfârșitul anului trecut să public (în câte 500 exemplare - însă mă laudam că atâtea vor fi suficiente, pentru câți vor accepta darul)? Este adevărat: I.B. Lefter încă nu m-a arătat cu degetul (cum a făcut-o la apariția **Jurnalelor 1999-2003**), denunțându-mă că le scosesem la o “editură legionaroidă”. Iar eu încă nu i-am replicat ca la ei pe Dâmbovița:

«Tu, Ibélefteroidule ești un căcăcios, un argat al holocaustologilor!» - fiindcă sunt băiat politicoș, nu bou ca Domnia Sa...

Or: dacă tot am pornit la drum (corect: am pornit la capăt de drum...) cu gândul: dacă ies ceva bani pe vânzarea acestor cărți - din care mai bine de jumătate vor fi dăruite - să fie destinați editării altor cărți (repet: în frunte cu **Buteliile...**).

Joi 13 septembrie 2007

Și așa: Anania a căzut în alegerile pentru Patriarhie! Ce să semnifice asta: că a învins Răul (Daniel), deci Binele ar fi reprezentat de Anania? Măi, comedie ortodoxă!

Ce spun ei, învinșii-în-alegeri? Nu știu și nu are importanță,

dar știu ce zice, azi (azi, 13 septembrie 2007), la gazetă, limbricul turnător Ciachir : că ce băiat bun e Daniel, că ce bine are să facă Daniel întru gloria Bisericii... Exact ce spunea alaltăieri despre... Anania - dovadă-scrisă fiind Apelul pe care îl semnase cu amândouă mâinile.

Dacă ar fi după mine, le-aș aduna pe toate aceste boaite puturoase, necinstite, hămesite de putere și de avere și le-aș închide întru penitență într-o mănăstire - înclin spre Sâmbăta-Făgăraș, lăcaș spurcat începînd din anii 1948 de securiștii-cu-bărbi, tot legionari trădători ai partizanilor din munți: și pe Anania și pe Daniel și pe Corneanu - și, dezgropații Plămădeală, Teoctist, cu tot cu Iustin Moiescu.

Toată lumea românească știe ce scurtă-biografie puturoasă, năclăită cu Albastru de Secu au "ierarhii" - toată lumea foarte-românească s-a prefăcut că habar n-are - vezi ce oameni de calitate - și alfabetizați! - au semnat cu ochii închiși *Apelul* chemînd creștinătatea să-l aleagă patriarh pe binenumitul Onania - iată doar pe cei cunoscuți de mine, fie direct, de decenii, fie știuți din presă, din acțiuni foste de cinste:

...Marcel Petrisor, Demostene Andronescu, Raoul Volcinschi, Ileana Samoila, Ovidiu Vasilescu (presupun că este semnatarul Apelului nostru din februarie 1977), Dan Puric, Ovidiu Iuliu Moldovan, Paul Barbaneagra, Razvan Codrescu, Ovidiu Hurduzeu, Dan Ciachir, Mircea Platon, Luca Pitu, Andrei Vartic, Victor Nitelea, Claudiu Târziu, George Roncea, Victor Roncea, Mihai Sin, Zoea Radulescu, Florin Postolachi, Elena Andronache...

Vineri 14 septembrie 2007

Și acest jurnal riscă să atingă 5-600 pagini. Din fericire (fericire!) Jurnalele se vînd ceva mai bine - sau mult mai puțin prost - decât "ficțiunile", deci sper ca acesta, pe 2007 va putea să fie finanțat de anterioarele.

Sâmbătă 15 septembrie 2007

Azi am fost la doctor: 'Ce că să mai slăbesc. Și că să mă plimb, totuși. Și că să nu mai mănânc atîta. Altfel, totu-i bine - dar

să mai fac o sumă de analize.

Mi-a telefonat de la Iași Lucian Postu. Plăcută surpriză.

Luni 17 septembrie 2007

După cum îmi promisese, Juraveli mi-a trimis reportajul său de la Salonul de Carte - fatal, reia ceea ce scrisese în acele momente, iar eu nu am puterea de suprima repetițiile:

“Paul Goma la Salonul Internațional de Carte 2007, Chișinău

Dupa cum am promis, dupa ultima zi de Salon voi posta o relatere despre cele intamplate la SIC-2007 din Biblioteca Nationala a RM unde era si un stand special amenajat pentru cartile lui Paul Goma.

Prima zi - 31 august:

AM VANDUT 17 CARTI! Si asta doar in 5 ore! (La un moment dat: se arunca lumea la luat carti - de PAUL GOMA! "Saptamana Rosie" - am vandut toate exemplarele (asta se numeste: SETE DE ADEVAR!))! Mai prost s-au vandut Jurnalele. Oricum, mai sunt zile...)

I-am facut cadou – niste carti: d-nului Andrei Vartic (din partea lui Paul Goma) care a venit si el la Salon. A fost bine. Am facut cunos-tinta (in sfarsit) si cu d-nul Iurie Colesnic.

Un moment insa a marcat ziua: Si anume:

Stau eu la masa cu cartile lui Paul Goma in fata. O d-na de vreo 35 ani (bine machiata/imbracata) tot se invartea, se uita la carti. La un moment dat se apropie (dupa cum am inteles-) cu sotul. Si ii zice in RUSA (deci era o rusoaica, mama ei!), "Eto tot pisateli fashistkii? Da, eto naverno on" (traducere:"Asta-i scriitorul ala fascist (sic!)?? Da, cred ca-i el...") Sotul ii raspunde (tot in limba rusa): "Nu stiu.. posibil, nu-i tin minte precis numele..." Eu (prost ce eram: trebuia sa tac! sa creada ca nu-i inteleg limba dracului!): "POFTIM? Nu este adevarat, de unde ati luat-o? Asta Puskinu vostru e fascist [sa-i raspund si eu cu o aberatie, poate si-ar da seama... dar nu!]!" Ea il intreaba pe sot ce inseama "adevarat". Imi zice ca trebuie sa citesc presa (sic!)... Dupa, ii zice sotu-lui (repet: in rusa; eu ce vorbeam , vorbeam in romana): "PROVERIM" - adica: "Vom controla..." Si sotzul a aprobat..

Si asa isteric umbla de ici-colea. La un moment vine (iarasi), scoate un pix si o foaie[...] si o pune pe fiecare carte si scrie (cu litere de tipar, semn ca nu stie sa scrie in limba romana...): Numele autorului (adica: Paul Goma) si titlurile.

Eu ma uit uluit (de prostia ei!) si zic: "Pai, daca vreti, va mai dau vreo 50 de titluri de carti ale autorului. Dar poate totusi cumparati si d-voastra o carte..." Se uita chioras la mine. Si scrie isteric (cel mai potrivit cuvânt) mai departe, tucma mainile ii tremurau. A, da, mi-a zis ca nu are nevoie de maculatura...

M-a intrebat de ce nu vorbesc in rusa cu dinsa. Nu mai tin minte precis ce i-am zis. Il cheama pe sot (care se uita la nu stiu ce carti in alta parte) si-i zice: "Uite, asta nu vrea sa vorbeasca cu mine in rusa." Sotul: "Pai, tu nu vorbi cu dansu". Tot se mai invartea pe acolo. A chemat-o pe inca o fumeie grasa (se vede: rusoaica-rusoaica), cica era ma'sa. Ii zicea ca uite.. astia vand carti de un scriitor FASCIST. Se uita la tricoul meu (pe care scria: "Basarabia - pamant romanesc") si zice: "ce, nu stii ca limba romana a aparut dupa cea moldoveneasca si rusa? ; si ca Stefan (cel Mare) a vorbit in slavona!?" ... Of... Niste aberatii cu care a imputit aerul si isteric-rapid a plecat zicandu-mi: "O sa controlam, o sa controlam..."

Aaa... Imi mai zicea ca eu is "întunecat [adica la minte, n.m]!" ca nu citesc presa, etc. I-am mai zis ceva si eu de presa (inca-sovietica) pe care ea o citeste etc. Am mai trimis-o in rusia cu tot cu rusa ei (asta cu ma'sa de fatza). S-a suparat foc....Vaca! Uf!!!!

In rest, totul era ciki-puki.

A doua zi – 1 septembrie:

Am aflat ca seara trecuta pe la 19:00 a sunat la Biblioteca si a vorbit cu o organizatoare a Salonului un DOMN (nu a vrut sa se prezinte). A spus (in rusa!) (aprox.): "Cum asa, cum vindeti un scriitor fascist, antisemit, care e INTERZIS in toata Europa!!! Este o conventie europeana care interzice! O sa sunam lui Voronin, Ministrului!! O sa va alunge pe voi si pe directorul Bibliotecii! O sa venim maine [adica, azi, n.m] sa filmam...."

Dimineata eram deja la Biblioteca.

Am scris niste mailuri d-lui Goma si sotilor Stanescu si m-am dus sa re-asez cartile pe standul lui Paul Goma din sala. D-nul Colesnic a adus cele doua editii de " Saptamana Rosie..." de la Editura Museum (mai multe exemplare). Nu eram contra. Le-am expus (erau ieftine: prima editie - 15 lei (aproape 1 euro); a doua - 20 lei). E cea mai populara (dupa vanzari) scriere de-a lui Paul Goma de la Salon!

In 15 minute a ajuns si Oleg Brega. L-am rugat sa ma ajute (sa stea 4 ore la stand, sa vanda; caci eu am avut ceva treaba urgenta in oras). L-am lasat pe Oleg. A pregatit telefonul mobil, daca ceva sa filmeze pe raii (a si reusit!). Organizatorii salonului erau si ei pregatiti de musafirii

nedoriti care i-au amenintat (la telefon) ieri seara cu expulzarea de la locul de munca. Ghenadie Brega, cameraman la Euro-Tv, era si el pe jar.

Pe la 14:20 am revenit la Biblioteca. Oleg a reusit sa vanda 2 carti: un "Jurnal 2006" si o "Arta reFugii". Plus, vreo 4-5 exemplare de " Saptamana Rosie " de la Ed. Museum!!!

Am aflat de la Oleg (mai intai): A venit un domn (dupa descriere - sotul-gras al rusoaicei de ieri): A inceput sa filmeze (cu aparatul foto) si sa fotografieze tot ce se afla pe masa. Ii zicea lui Oleg aceeasi chestie, ca-i antisemit autorul; cum poate sa vanda asa ceva. Si inca ceva de genu. Oleg tot i-a mai zis ceva si l-a filmat. Pana la urma, d-nul anonim a trantit 15 lei pe masa si si-a luat prima editie "Saptamana Rosie..".

Oleg a plecat. Organizatorii mi-au povestit ca d-nul respectiv a venit pe la 11:00 in cabinetul organizatorilor si a inceput sa faca scandal. Sa le zica ca o sa ajunga pana la Voronin. Vor fi toate date afara, impreuna cu directorul etc. Caci cum asa, poate biblioteca sa expuna si sa vanda asemenea carti antisemite si fasciste (si flutura cartea cumparata de la Oleg). Fetele il rugau sa se prezinte (si sa arate "interdictia scrierilor lui Paul Goma in Europa"), el ceva a zis rapid-rapid. Ele au inteles: BAR (sau BARC) Efim (sau Efimovici) [mai tarziu aveam sa aflu ca-i de fapt - BARG ARCADII] il chema (posibil sa fie un nume inventat), nu am deslusit bine (dar precis cred eu ca e vreun evreu rus). Ala tot dadea din falca, si numai el. A trantit usa. Una din fete i-a strigat in spate ca e un needucat si inca ceva de genu. Vorbea numai in rusa.

Dupa, a mai sunat, a raspuns a domnsoara din staff-ul organizatoric. Tot o ameninta, chestii, stiti voi. Fata vorbea cu dansul in romana; ala infuriat o intreaba de ce nu vorbeste cu dansul in rusa, ca el, vezi tu, nu intelege! Ea ii zice ca-i este greu sa vorbeasca in rusa. El tot ii zicea c-o sa afle toti!, ca el acum a inregistrat convorbirea telefonica! etc. Si i-a pus receptorul in fata.

Si gata (pe azi). Ba nu.

Dupa, ma suna prietena sa vin urgent sus (in sala). Am ajuns. Era la stand o pereche. D-na de vreo 50-55 ani (cu peruca si ochelari mari sovietici) si un domn cu barba si el cu ochelari (tot de aia). Se uitau la "Saptamana Rosie...". Vroia sa cumpere un exemplar, i-am sfatuit (in romana, normal) sa ia a 2-a editie. D-nul m-a intrebat (in timp ce d-na sa ma fotografia pe mine si cartile) despre ce e cartea, caci el este de la un ziar rusesc din Chisinau si a spus ca cineva i-a sunat si le-a zis ca aici se vand carti antisemite. O organizatoare s-a apropiat si ea. A zis ca e fals, nu e adevarat (in rusa vorbea cu el; caci eu refuzasem) etc. D-nul a zis normal (spre deosebire de stim noi cine): "Da, ciudata chestie. Eu nu pot

sa zic nimic de acest autor/carte pana nu o citesc.." Bravo lui. A zis ca el e (de fapt, sau si la?) Revista social-culturala MOLDOVA si il cheama - Veniamin DAȘEVSKI (i-a dat d-soarei o carte de vizita), si mai are ceva cu Asociatia evreilor... I s-a povestit cazul cu d-nul amenintatorul... Veniamin a zis ca e un nenormal, asa parca i-a zis (si a rostit un nume, ca cica asta l-a sunat - ILIA MARIAȘ [ciudat lucru: numele asta nu are nimic de genul "BAR.." cum au înțeles fetele. Cine mintea? Si mai tarziu aflu ca asta – ILIA, e de la ziarul "Evreiskoe mesteciko", redactor-sef])... A plecat. I-am facut si eu o poza. (A, da. A mai intrebat niste date biografice de-ale lui Paul Goma..)

(Prietena mea mai apoi mi-a povestit, ca a observat cum perechea asta ceva cauta. Cand a ajuns la standul nostru, d-nul a observat si a zis (in rusa): "Da-da, uite cartea cu Pitestiul... Aici trebuie sa fie si aia cu evreii" Au gasit-o. Rezulta ca d-na aia de ieri care scria isteric titlurile cartilor i-a transmis intr-un fel sau altul si lui asta. Au intrebat-o pe prietena daca este si autorul prezent la Salon (sic).)

Ceva aici nu e curat. Se simte (pute...) evreimea kgb-ista infuriata de la Chisinau...

A treia zi de Salon – 2 septembrie:

La 10:00 cartile erau deja expuse; si exemplarele ramase din "Saptamana Rosie" (ambele editii) de la Ed. lui Iurie Colesnic - MUSEUM. Ba nu, mai aveam un exemplar din "Saptamana..." de la Anamarol. In prima ora s-a dus...

Lumea, trecea, se uita. Multi cumparau "Saptamana Rosie" lui Colesnic; altii vroiau ultima editie (cea de la Anamarol) care n-o mai aveam, am vadut TOATE exemplarele - este adevarat: "Saptamana Rosie" - este bestseller-ul Salonului International de carte de la Chisinau! Ce interesant s-a mai intamplat astazi?

Stati sa vedeti:

Stau eu la masa, lumea trece se mai uita, rasfoieste, pleaca. Un domn batran-batran si cocosat rasfoia fiecare carte, a stat asa vreo 20 minute rasfoind/citind. I-am propus un scaun, sa se aseze. Domnul a refuzat si a plecat.

In vreo 10-15 minute revine cu Raisa Melnic - principalul organizator. D-na Raisa ma intreaba cat costa "Saptamana Rosie" , imi zice ca d-nul vrea sa cumpere toate exemplarele. Eu ma uit mirat la ei (deodata mi-am adus aminte de baietii lui Ceausu ce au cumparat tot tirajul "Ostinato", editia italiana - daca nu gresesc) si le zic ca-s cartile lui Iurie Colesnic... Mi-au zis ca acum se duc si vorbesc cu el la telefon (caci d-nul Colesnic era dus de la salon cu o ora in urma..).

Dupa ce au plecat am luat un exemplar din prima editie "Saptamana...", si una din a doua si le-am ascuns sub masa.

Stau eu cat stau. L-am rugat pe domnul care vindea carti alaturi, sa se uite un pic si dupa cartile mele. Eu am iesit din biblioteca sa-mi iau ceva de mancare.

Cand am luat cale intoarsa - intalnesc pe scari pe domnul batran cu pricina si cu Directorul Bibliotecii, Langa. Am observat ca tine toate exemplarele "Saptamana.." in mana. Directorul, Alexe Rau, mi-a zis ca au vorbit cu Iurie (Colesnic), s-au inteles si d-nul a cumparat toate exemplarele. Batranul ma intreaba daca mai am Saptamana... i-am zis ca nu si ca le-am vandut pe toate. Ma mai intreaba daca vor fi. I-am zis ca da. Vorbea intr-o romana perfecta.

L-am gasit pe colegul cu banii batranului in mana. Mi-a zis ca batranul (parca intradevar avea vreo suta de ani) era mirat ca au ramas mai putine carti decat erau cand el plecase, colegul (scriitor si el care a citit " Saptamana..") i-a zis ca s-au vandut... :) Am scos cele doua exemplare ascunse sub masa si le-am expus din nou (au fost cumparate indata!).

Dupa, m-am dus s-o caut pe sefa salonului. S-o intreb cine-i domnul care e cumparat toate Saptamanile.

Am aflat ca e Teodor Magder - o persoana publica, cunoscuta (de la Andrei Vartic, care-l cunoaste, voi afla mai tarziu ca e din Asociatia (sau Comunitatea?) evreilor din Rep. Moldova. De la Oleg Brega urma sa aflu ca e chiar presedintele Asociatiei). El l-a rugat pe directorul Rău sa scoata/retraga [sa cenzureze!] "Saptamana Rosie.." de la Salon. D-nul director i-a zis ca nu poate sa faca asemenea lucru, nu are cum... Magder (am inteles ca are mai mult de 90 ani si cica e si unionist (sic!)) a zis c-o sa le cumpere (Mai tarziu aflu de la Paul Goma ca: "...aceasta metoda este cunoscuta sub numele "stingere". Stingi o carte, cumpărînd-o, nepermițînd cititorilor sa ajunga la ea. Securitatea si evreii o practica de o jumătate de secol, în Occident..."). Atunci a fost cu d-na Raisa sus la mine. Dupa au revenit, l-au sunat pe Iurie Colesnic. Magder a vorbit cu dansul. D-nul Colesnic cica a aprobat vanzarea... Am mai aflat ca d-nul respectiv le zicea fetelor si sefei ca nu e adevarat ce scrie in cartea respectiva, ca el a trait si a vazut! Ca buneii lui au fost impuscati etc. A inceput chiar sa planga (sic!!). Ah... Organizatorilor chiar li s-a facut mila...

Asa si s-au dus exemplarele de la Museum. Interesant ce a facut cu ele batranul? Le-a ars?

Ciudat lucru mi s-a parut: de ce el a refuzat sa vorbeasca cu mine (doar eu eram "vanzatorul") ?! sa-mi zica mie ca vrea sa cumpere toate

exemplarele! de ce (a venit cu directorul si sefa de manutza)? L-am speriat cu ceva?.

Iaca asa.

Lumea intreaba si vrea "SAPTAMANA ROSIE" - ultima editie...

I-am povestit si lui Andrei Vartic despre cele intamplate. El a reusit azi sa prezinte si niste carti de Paul Goma in al doilea bloc al Bibliotecii. (...)

Celelalte zile au fost fara peripetii. Bine, am aflat ca in intr-o zi, in lipsa mea, domnul ala BARG a mai trecut pe la stand – sa controleze...

Aici Juraveli mi-a transmis și imaginea diplomei: La Salonul Internațional consacrat împlinirii a 175 ani de la Înființarea Bibliotecii Nationale [din Chișinău] mi s-a acordat și mie premiul “Remember” pentru Jurnal - la singular.

Acum ce fac eu? Mă las... repetării, re-zicerii re-ziselor? A trebuit ca un adolescent de la Chișinău să-mi povestească ce s-a întâmplat la Salonul Internațional de Carte, pentru a înțelege că nu calomniasem, nu insultasem, nu inventasem nici cât un vârf de ac realitatea descrisă: *bolșevismul în stare pură ne venise de la Răsărit, prin evreii basarabeni-transnistrieni*. Prima oară în 28 iunie 1940, când au năvălit hoardele rusești, au trecut înapoi, în avangardă Nistrul și împreună cu “localnicii” (bine pregătiți în cei 22 ani de așteptare) au făcut prăpăd pe pământurile românești ale Basarabiei și ale Bucovinei de Nord, acoperind de scuipați, lovind cu pietre, pișându-se pe românii care voiau să fugă din calea lor de cotropitori-interni, de trădători-agresivi ai României; a doua oară din martie-aprilie 1944 - când au năboit ca un șuvoi împuțit-împuțitor aducător de moarte asupra întregului teritoriu al României - și mai departe, spre Apus, până unde au fost lăsați să ajungă.

Degeaba s-a ofuscat, mă rog frumos, Ion Vianu din pricina afirmației mele: “*evreii ne-au adus bolșevismul pe tancurile sovietice*”. Nu dau vina pe alții (cei care spuseseră primii, fiind atât de mulți, atât de demult, încât nu pot indica cine-când), eu nu am făcut decât să repet un adevăr rezemat pe documente. Pe măsură ce mi se înalță, de-a dreapta și de stânga teancurile “bibliografiei”, riscând să treacă prin tavan, mi se întărește convingere că nu mă înșelasem:

Evreii basarabeni fuseseră primii și cei mai zeloși *arzători*

de cărți românești (“scrise cu litere fașiste, moșieriste, regaliste”); primii și cei mai turbați *nimicitori de autori de cărți - și de cititori ai cărților* “antisovietice”. Nu doar pentru că erau comuniști, iar comunismul, pentru a se instaura, are nevoie să distrugă mai întâi totul-totul-totul (“iar pe ruine vom construi o nouă lume...”), deci și cartea. Ci pentru că evreul basarabean, comunist fanatic, provenit din khazarul asiatic, nomad, în contactul cu câtdecâta Europă (din Rusia!), a păstrat neștirbită ura față de *goi*-ul sedentar. Povestea cu “noblețea khazarilor” - cu “nobilimea khazară” este de adormit teama-neîncrederea *goi*-lor față de acești barbari turchi care, tocmai pentru că nu sunt semiți, urlă pe toate drumurile că “antisemiții” le vor pierirea, vor să le dea foc (!) și mai ales vor să-i alunge de pe pământul lor... Acel pământ pe care îl... investiseră ca omizile (am folosit termenul acesta, nu “năvălire”, fiindcă omizile nu năvălesc - ca tătarii...) și pe care ei îl consideră al lor și numai al lor, nu și al lor - ca pământul Palestinei, cel promis de Iahve. Cine va crede că exagerez, calomniez, nu are decât să vadă, re-vadă peliculele documentare difuzate în ultimii ani la televiziunea franceză prezentându-i pe evreii originari din Rusia dansînd (pe o horă basarabeană transformată în țopăială isterică, marcată de urlete: «Hă! Hă!» de dans al scalpului), de bucurie că... “achiziționaseră”, prin presiuni insuportabile o casă a unui arab, în Ierusalim; deci făcuseră... curățenie-etnică (curat, curățenie...). Deasemeni: documentarul despre restaurarea mormântului unui rabin mult prețuit într-un târg din zona Uman, în Ucraina. Imagini care dau fiori. De unde vor fi apărut acești barbari - și există în continuare? Ființele filmate își manifestă - cu violență, cu blesteme rituale - nu doar individualitatea etnică, culturală, culturală, ci *ura* devastatoare împotriva *goi*-lor. Nu ură... pasivă («Te urăsc, pentru că nu te iubesc...»), ci ura amenințătoare, promițînd nimicirea ta, *goi*.

Înapoi, la cărți. Fără vorbă multă: ia să vedem *cine* au fost distrugătorii de carte românească (vorbesc de cartea unui neam fără cărți, cu care ocazie îi ard o copită cărturarului, editorului Gaby, filosoful cu pricina, inventatorul arheului bahluiot, Pruteanu, al heideggerului cartierului Primăverii, binenumitul lingău al puterii bășiste, gânditorescoviciul Patapievici - altfelnumitul Liiceanu)?

Din nefericire - nefericire întreținută de faptul că Vladimir

Tismăneanu a refuzat să-mi dea informații despre bolșevicii care au “activat” în Basarabia și în Bucovina de Nord între iunie 1940 și iunie 1941, apoi, pe-tancuri-sovietice au devastat România întreagă sub pretextul că părinții săi erau la Moscova, la Radio și nu-i povestiseră nimic. Astfel nu cunosc decât numele “regătenilor” “Sorin Toma” și al lui Jules Perahim. Ceilalți:

...Valter Roman, Borila, Sencovici, Apostol, Oisteanu, Tismaneanu, Oigenstein, Ana Pauker, Roller, Paul Cornea, Nina Casian, Voicu, Chiva, Ed. Reichman, Radu și Al Florian, TG Maiorescu, Tesu de la "Munca", Al Mirodan, Silviu Brucan, Ilka Melinescu, colonelul Leibovici Alexandru alias Ioanid, Goldberger Miklos, Rudenko, Marcusohn, Boico, Krakauer, Langfelder, Celac, Maria Banus, Perahim, Tudor Eliad, Crohmalniceanu, Tertulian, Roitman-Kisinevski, Alexandra Sidorovici (soția lui Brucan), Sașa Musat, Saul Obedeianu (Scinteia), Igor Saveanu, Moraru, Iosifescu, Selmaru, Bratu, Vitner, Ileana Vrancea, Pavel Cîmpeanu... - completează, fără a epuiza pomelnicul.

Însă pentru România întreagă, după martie 1944 (mai vârtos: după septembrie același an): întreg clanul Oigenstein-“Răutu” - cu ceilalți doi frați ai săi: Mișa și celălalt - dar și soțiile lor, printre care mama fraților “Oişteanu”; clanul Tisminețki-“Tismăneanu” cu, orice-ar spune Volo cum îl desmiardă Horasangian, fiorosul său tată Leon, cu mama sa, Hermina, născută Marcusohn, cu sora sa “Cristina” (fostă “Luca” [Vasile, în 1940-41 ispravnic sovietic al Cernăuțiului], fostă “Boico” - după expulzarea din Franța, pentru spionaj în folosul rușilor); Roller (aparent acesta este numele adevărat), Vitner și cei care s-au dăruit (cu totul, nu s-au drămuit, ca să o citez infidel pe Veronica Porumbacu, întâmplător nebasara-beancă, aceasta fiind singura... neconcordanță. Ar trebui să umplu o pagină întreagă cu numele evreilor veniți pe tancurile sovietice (ca să-i fac plăcere lui I. Vianu - sper că nu va susține că Ana Pauker, Valter Roman, Tismăneanu au intrat în România călare pe tramvaiul 5), aducându-ne... Lumina de la Răsărit a flăcărilor în care au fost arse cărțile noastre. Îi mai adaug pe cei din clanul Chișinevschi, pe Nikolski de terorizantă amintire, pe Miron Constantinescu, pe Ofelia Manole, pe Ana Pauker, pe Ghizela Vass... Acestora li s-au raliat numaidecât “regătenii” Brucan,

Baranga, Bunaciu și alți tâlhari mai ales evreii unguri și cehi trimiși în România de către ruși, pentru a fabrica NKVD-ul carpatin.

Evreii de la Chișinău, bătrâni, fosilizați, analfabeți, sunt, reprezentativi pentru evreii bolșevici și bolșevizatori care ne-au chinat atâtea decenii și continuă a ne teroriza. De ce nu se duc în Eretz Israel? Ce să facă în Israel? Acolo e sărăcie generală, în ciuda laptelui muls de la nemți, chiar generalii de NKVD, KGB, Securitate locuiesc în apartamente de două camere, așteptând “pensioara” plătită de guvernele actuale ale țărilor martirizate de ei vreme de decenii? Pe când la Chișinău și la București... Același trai, neneaco, pe banii boilor de *goi* pe care îi torturaseră. Unde mai pui că la Chișinău ei au faima de “supraviețuitori ai Holocaustului”, dar numai al lor, *cel de după Holocaustul românilor ce avusesse loc cu un an înainte*. Să fie vreo deosebire de “nivel intelectual” cu care participă la dezbateri între un Shafir și Magder? Între un Oișteanu și Marieș? Niciuna. Aceași *identitate NKVD* (sau Ceka). Între nevasta unuia - care știa ea, de la Central Yad Vasem, că Goma e “fașist”, însă numele abia atunci i-l afla - și ambasadorul Israelului, pârâcioasa îmbătrânită în “devotament pionieresc”: Rodica Gordon? Între “Barg” de la Chișinău și sociologul parizian, moscoviciolatrul turnător M. D. Gheorghiu, expresie pură a delatorului absolut? Și unii și alții acuză fără temeii, calomniază : «Antisimit!», fără a se osteni să producă probe, să dea citate. Iar când întâlnesc din partea celui pus la zid ne-aprobare, ba chiar somare de a furniza probe, neobișnuiți cu... opoziția, recurg la plâns, la tânguiești - ca Magder. Și nu doar ca el.

M-a năpădit oboseala. Și omizile.

Măști 18 septembrie 2007

Azi o nouă înfățișare - vorbesc de proces. Sunt atât de ne-ncrezător în “justiția românească”, atât de cunoscător al oamenilor, concetățeni ai mei, încât mă așez la o altă... uitare, din partea, nu a greșirii, ci a altui personaj esențial. Și atunci mai tragem o amânare. Și-atunci Oișteanu, Shafir, Laszlo, Manolescu, Mușat, Marian, Katz, Lefter, Buduca - și ai lor, în frunte cu Mortul Vesel de la Sighet (vorbesc, desigur despre Wiesel) - așteaptă

liniștiți să moară Goma. Nici nu se va putea o mai normală concluziune la o plângere a cuiva (un nebun, unde mai pui: netalentat!) împotriva holocaustologilor și a auxiliarilor lor. Adică a profitorilor nerușinați de pe spinarea amărăților români, cei care trag, nu doar mâța de coadă, ci trag de coada cozii - și nimic: untul și mierea doar pentru alenaționalitiștii evrei și argații lor.

Aflu dinspre Iași: interpelat de un fost coleg și prieten în chestiunea textului din *Le Monde*, inteligentul M.D. Gheorghiu i-a răspuns aceleia:

«N-ai înțeles tu bine ce am vrut să spun...»

Cum altfel : sociologul ucenic al bolșevicului Serge Moscovici, mi-ar fi răspuns și mie, atacatul, victimă a turnătoriei sale că n-am înțeles eu ce a vrut el să spună, când m-a delataționat, vorba turnătoarei Getei Dimisianu. Că dacă aș fi fost mai isteț, mai complice cu al meu denunțător, aș fi pătruns taina gândirii și a turnătoriei sale - etnice.

În dimineața asta am găsit un supliment de informare trimis de Juraveli:

Uff.. am citit toate articolele de pe net din ziarul "evreiskoe mestechiko". <http://www.dorledor.info> Atatea minciuni si falsitati!

Cand voi avea ceva timp, le voi analiza si voi comenta cate ceva. (Unul chiar a scris ca dvoastra v-ati intors in Romania dupa inlaturarea dictaturii dar "ca un patriot adevarat" ati revenit la Paris (sic!!))

Macar sa va dau numele jurnalistilor la ziarul asta [Evreiskoe Mestecko]:

Ilia Mariaș

Petr Șornikov (doctor in istorie!)

Semion Șoihet

Victor Bucovineanu (asta a scris ca dupa '89 ati revenit in Ro)

Elizaveta Spravedlivaia (din rusa trad: Elizaveta Dreapta [de la dreptate (sic!)]

Iliușa Funtic

Astia-s care au semnat articolele. Mai sunt si nesemnate.

Niciunul din ei nu va acuza direct, cum fac evreii romanasi. Doar "creatia...", "cartea..." sau: "antisemitismul de doi bani al lui Paul Goma...".

Cred ca o să mă apuc și eu de tradus câte ceva.
Noapte buna.

Am dat, pe «La France LICRAtisée», de blogul Annei Kling:

“31.05.2007 IL FAUT DEGOMMER*) PAUL GOMA

[* “Degommer” s-ar putea traduce prin: “a ne-ființa” pe cineva, “a-l șterge din cartea de imobil”, cum glăsuiește limba poporului.]

Le Monde a publié le 29 mai, sous la plume de Mihai Dinu Gheorghiu, un article intitulé L'honneur perdu d'un dissident roumain s'indignant de ce que l'écrivain roumain Paul Goma ait été nommé « citoyen d'honneur » de la ville de Timisoara, et en appelant à l'Etat français et à l'Europe. Pourquoi une telle indignation ? C'est que Paul Goma a commis un crime épouvantable. Le pire qui se puisse commettre sous la voûte des cieux. J'ose à peine l'évoquer, mais enfin, à demi-mot, je vous le glisse. Tâchez de ne pas l'ébruiter. Il serait antisémite. Incroyable ! Encore un !

“Tâchons de débrouiller cette histoire roumaine compliquée.

“L'accusateur, d'abord : Mihai Dinu Gheorghiu est sociologue, professeur à l'université de Iasi et membre de l'Institut Elie-Wiesel de Bucarest. Il a la double nationalité française et roumaine et vit en France. L'accusé est Paul Goma, né en 1935, écrivain roumain et dissident anti-communiste. Lui aussi vit en France où il est réfugié politique depuis 1977. Et apatride, puisque la Roumanie lui a retiré sa nationalité et qu'il n'a pas souhaité devenir français.

Dans son désir d'honorer ce citoyen courageux, qui a connu les geôles et la torture de la Securitate, la mairie de Timisoara, circonstance aggravante, n'a pas péché par ignorance. Elle connaissait parfaitement les écrits « antisémites et négationnistes » de Paul Goma. D'ailleurs, la lettre détaillant les raisons qui l'ont amenée à lui offrir cet honneur comporte le paragraphe suivant :

"En 2002, Paul Goma écrit l'essai La Semaine rouge 28 juin-3 juillet, ou la Bessarabie et les juifs. Dans cet ouvrage, l'auteur présente les atrocités commises par la population non roumaine (dont aussi des juifs) pendant la retraite des troupes et de l'administration roumaine de Bessarabie et de Bucovine, après les ultimatums soviétiques de juin 1940 (le pacte germano-soviétique attribuait une partie de l'est de la Roumanie à l'URSS - partie qui fut occupée jusqu'au déclenchement de l'offensive

de l'Axe contre l'Union soviétique). L'explication de l'auteur pour la fermeté avec laquelle le régime Antonescu avait puni les juifs, après le 22 juin 1941 (date de l'entrée des troupes allemandes et roumaines en URSS, les populations juives étaient accusées d'avoir sympathisé avec les Soviétiques), est fondée sur la vengeance pour les faits condamnables de l'année précédente. Paul Goma milite en même temps pour que les juifs assument la responsabilité de leurs crimes commis contre les Roumains et il se prononce contre la falsification (distorsion) de l'histoire avec l'intention de faire un mythe exclusif d'un génocide contre les seuls juifs avec des objectifs politiques (de domination), économiques (extorquer des fonds) et de culpabilisation de toutes les autres nations, non juives, sans une analyse de leurs propres actions criminelles anti-roumaines, soutenues et approuvées par la quasi-totalité des cercles juifs. Entre 2002 et 2005, cet essai a connu plusieurs versions. (...)"

Reconnaissez qu'il y va fort, Paul Goma. Et qu'il faut le dégommer en vitesse, avant qu'il ne donne des idées à d'autres. D'ailleurs, la communauté juive roumaine et l'ambassade d'Israël à Bucarest ont officiellement protesté, elles aussi.

En fait, l'histoire est encore plus compliquée qu'il n'y paraît et a, comme toujours, des racines plus lointaines. L'an dernier, en avril 2006, le gouvernement avait créé une commission, dite commission Tismaneanu, chargée de procéder à des investigations au sujet des exactions commises par les communistes en Roumanie. Bonne idée, non ? Sauf que le président de cette commission, Vladimir Tismaneanu, n'était pas n'importe qui. Ses parents étaient tous deux juifs, communistes et vétérans de la guerre civile espagnole. Son père occupait la chaire de marxisme-léninisme à l'université de Bucarest. Dans ces conditions, Vladimir Tismaneanu était-il la personne la plus qualifiée pour enquêter sur les crimes du communisme en Roumanie ? C'est une bonne question qu'on a fini par se poser même là-bas et les conclusions de la commission, rendues en décembre 2006 – ça a été du travail rapide, pas comme le procès dont nous parlions hier – sont légèrement controversées.

D'ailleurs, Paul Goma y avait fait un tour, à cette commission. Pas longtemps. 9 jours. Il s'était rapidement fait éjecter. Une polémique l'avait opposé à Tismaneanu qu'il estimait incapable d'être impartial en cette affaire, ayant été élevé dans la nomenklatura. Et il avait rappelé que son père, Leonte Tismaneanu, avait été "l'un des principaux agents du communisme en Roumanie, et l'un des plus féroces ».

Commentaires

Et bien entendu c'est Le Monde qui se fait le relais de tout cela, ledit Gheorghiu n'étant pas vraiment celui qui pousse à cela d'ailleurs, mais bien Nicolas Weill et sa compagne Alexandra Laignel-Lavastine qui, inlassablement, prêchent la bonne parole dans les colonnes de la Pravda germanopratine, dont ils sont les gardiens de la vigilance contre le retour de la bête immonde...

Très intéressant cette affaire. Elle montre à quel point un certain lobby a repris une vigueur incroyable en Europe de l'Est, où des musées de la mémoire fleurissent un peu partout, grâce à l'action des fondations Elie Wiesel et autres, loin d'être dépourvues de moyens...

Ecrit par : comte zaroff 31.05.2007

La Shoah comme écran de fumée, on connaissait déjà ; ça se confirme. Le bolchevisme étant quelque chose de bien installé dans certaines têtes, le mur de huit mètres de haut qui sépare les bons Israéliens des méchants Palestiniens ne va pas sans rappeler celui de Berlin, qui n'était qu'un élément spécial du Rideau de fer. Il faut avoir vu ce mur de béton couper en deux des oliveraies et autres exploitations de simple subsistance pour mesurer l'invraisemblable violence que subissent quotidiennement des Palestiniens musulmans ou chrétiens. Heureusement, il y a des Paul Goma à désigner à l'opprobre international... qui marche de moins en moins dans la combine, preuve définitive que tout non-Juif est un "antisémite" au moins potentiel.

Ecrit par : Martial 1 31.05.2007

*

12.09.2007 DE PLUS EN PLUS FORT: UN ANCIEN DIRECTEUR DE YAD VASHEM SOUPCONNE DE CRIMES DE GUERRE

“Le parquet lituanien veut interroger Yitzhak Arad, 81 ans, ancien directeur du mémorial Yad Vashem à Jérusalem, qu'il soupçonne d'avoir participé à des crimes contre la population civile et des prisonniers pendant la seconde guerre mondiale. "Nous avons adressé au parquet israélien une demande d'aide judiciaire", a indiqué à l'AFP un procureur au parquet général lituanien, Rimvydas Valentukevicius. "Nous (y) demandons de transmettre à M. Arad une notification sur nos soupçons et de l'interroger dans le cadre d'une enquête préliminaire sur sa participation possible à des crimes contre l'humanité en Lituanie, pendant la seconde guerre mondiale".

Selon le procureur, l'enquête est liée à l'assassinat de plusieurs dizaines de civils et de prisonniers de guerre par des membres de la résistance soviétique dont Arad avait fait partie pendant l'occupation nazie. Selon les informations recueillies depuis le lancement de l'enquête en mai 2006, M. Arad aurait pu participer à des exécutions de résistants litua-

niens à la fin de la seconde guerre mondiale, alors qu'il était membre de la Sécurité soviétique, le NKVD.

Les soupçons sont basés sur ses propres mémoires et sur les documents retrouvés par le Centre lituanien de recherches sur le génocide et la résistance. Interrogé mardi par le quotidien polonais Rzeczpospolita, M. Arad a clamé son innocence: "Je n'ai jamais tué un civil. Cela aurait pu arriver pendant des combats mais à froid je n'ai jamais assassiné un civil ou un prisonnier de guerre ... Une seule fois j'ai pris des prisonniers lituaniens. Nous les avons tous libérés par la suite, sauf un qui s'est avéré policier encore d'avant la guerre. Je me souviens que nous l'avons exécuté sur ordre de nos commandants mais ce n'est pas moi qui ai appuyé sur la gachette", a-t-il déclaré.

Selon lui, il s'agit d'une "tentative de vengeance" de la part des "héritiers des collaborateurs lituaniens, des nationalistes et des radicaux de toutes les couleurs", car "J'ai décrit en détail de nombreux crimes terribles qu'ils avaient commis", a-t-il encore expliqué.

Avant la seconde guerre mondiale, il y avait environ 220.000 juifs en Lituanie, en particulier à Vilnius alors surnommée la "Jérusalem du nord", dont la plupart ont péri durant la guerre. Durant les hostilités, Yitzhak Arad, né lui-même près de Vilnius, avait rejoint, comme de nombreux juifs, les partisans pro-soviétiques qui combattaient contre les troupes allemandes. A la fin de la guerre, il s'est rendu en Palestine où il a rejoint la clandestinité juive. Il a ensuite servi dans l'Armée israélienne de défense et a pris sa retraite en 1972 avec le grade de général de brigade. Il est également l'un des historiens les plus connus de l'holocauste et a dirigé l'institut Yad Vashem de 1972 à 1993.

Yitzhak Arad a participé, en tant que témoin et expert, aux procès intentés aux Etats-Unis contre Alexandras Lilejkis et à Algimantas Dajlide qui avaient occupé des postes importants dans la police lituanienne. Les deux émigrés ont été déchus de la citoyenneté américaine et expulsés du pays. En Lituanie, Yitzhak Arad a également participé à la réunion de la Commission pour l'évaluation des crimes des régimes d'occupation nazie et soviétique, au cours de laquelle il avait soulevé la question de la participation des Lituaniens à l'extermination de la communauté juive de la république.

Sources: AFP, RIA Novosti

Commentaires

Quand fera-t-on enfin le procès du communisme, des Yagoda, Kaganovitch, et autres pourritures judéo-bolchéviques ?! Ces petits malins attendent que tous les témoins soient morts. Ils couvrent leurs crimes avec le

catéchisme de la shoah, basé sur une loi qu'ils ont eux-mêmes réclamée (Le rabbin René-Samuel Sirat) et instaurée (Fabius-Gayssot).

Ecrit par : Hervé 12.09.2007

Ha! ha! ha! (rire nerveux!!!) Encore une démonstration de la suite logique d'un communisme grégaire ou fascisme. Jugeront-ils aussi les patrons de la guépéou, NKVD et autres officines ayant pour mission de semer la terreur en tuant, torturant, violant, massacrant, et autres génocides ukrainiens ou Katin où, où, où... tant de massacres pour satisfaire la soif de sang de leur seigneur. Y'a pas à dire, sont tous des malades qui gouvernent pour leurs plus grand profit. mais, ou veulent-ils en venir à nous démontrer la probité qui habite tout d'un coup le sanhédrin ?S'agit-il d'une guéguerre de succession, ou le messie est en route pour un avenir radieux et on nettoie les écuries avant son arrivée ? Une petite démonstration avant de nous envoyer notre jeunesse se faire saigner en Iran ... ?

Ecrit par : Looserman 13.09.2007

Lorsque les satellites de l'ex-URSS se sont libérés du joug soviétique pour se jeter tels des ânes bâtés dans les bras du capitalisme anarchique dominé par des fripouilles appartenant au peuple auto-proclamé « peuple élu » ils ont tout naturellement ouvert la boîte de Pandore. Les satellites baltes, l'Ukraine, la Georgie, l'Arménie, la Biélorussie, sans oublier le Tchéquie, Bulgarie, Hongrie, etc. les Klarsfeld de service ont du pain sur la planche. Leur Arno risque toutefois de se faire vitrioler dans ces régions qui n'apprécient guère les revanchards et autres vipères lubriques

Ecrit par : Le passant ordinaire Î 13.09.2007

Certains pays (pas tous) de l'ancien bloc communiste ont commencé à poursuivre d'anciens membres du PC et d'anciens membres des services secrets, mais, à ma connaissance, c'est là une première. Il n'est pas vraiment surprenant qu'elle soit le fait de la Lituanie ou, du moins, de certains milieux lituaniens. Le précédent maire de Kaunas est un antisémite notoire. Un politicien de Siauliai (pres de Kaunas) s'est fait remarquer il y a deux ans pour ses propos antisémites. Etc. Cependant, n'oublions pas qu'une certaine forme d'antisémitisme peut servir le Juif et que le Juif peut même être à l'origine de certaines campagnes antisémites (cf. le Juif Jerinovski en Russie) - ou encore que le Juif peut se servir du goy pour régler des comptes plus ou moins personnels avec d'autres Juifs.

Acum un forum de pe Antena 3 (?). Merită luat în seamă, pentru a se observa cât și cum a lucrat Securitatea eternă - în frunte cu "liberalii" din guvern (primministrul, cei doi viței uteciști; Ungureanu, Cioroianu de la Externe, precum și Macovaca), pentru

ca ne-basarabenii să ajungă a gândi astfel despre basarabeni. Măcar dacă acești românăchiști de trei manële ar avea elementara normalitate de a semna prostiile, ticăloșiile. Da de unde! Ei tot curajoși anonimi din tufiș ca acest individ, certamente un pensionar securist:

starlight 14/Mar/2006 Titlul subiectului: Tupeu de moldoveni

"Un grup de tineri basarabeni a pichetat astazi sediul Palatului Cotroceni pentru ca lui Paul Goma sa i se redea cetatenia romana. De asemenea, ei mai solicita ca si romanii din Basarabia si Bucovina de Nord sa obtina mai usor cetatenia".

Cine-i Paul Goma si de ce se vrea roman? De ce nu-i mai este bine la Paris? Ce obligatie are statul roman fata de acest personaj? Pentru ce vor moldovenii cetatenie romana si inca foarte repede? (...)

leonb 27/Iul/2006 nu vad ce mare scofala e sa fii roman...poate in ce priveste documentele, folosibile in eu, pentru obtinerea unui loc de munca...pe de alta parte, daca paul goma s-a nascut roman e dreptul lui - si al altora - sa ceara recuperarea...oricum, intrarea in ue nu s-a facut pe merit, si ca romani, nu suntem decat o usa de care are nevoie casa...

Olimpia Zaharia Constanta: 26/Apr/2006

Titlu/ moldovenii sunt oportunisti

starlight 14/Mar/2006 Titlul subiectului:

leonb a scris (...): Ce vrei? Ce sa-ti scriu? Paul Goma e un basarabean nenorocit care nu are nimic cu Romania si romanii. Pentru basarabeni nu am si niciodata nu voi avea nici un pic de respect. Olimpia a si spun ca "MOLDOVENII SUNT OPORTUNISTI..."

Taranul 24/Aug/2006 Titlul subiectului:

Si daca basarabeni moldoveni sunt "oportunisti" e rau ? Mai intai de toate ar trebui sa profite din plin de toate oportunitatile ce le sunt oferite de Romania, inca nu sunt pregatiti sa primeasca mai mult dupa cum nici romanii nu sunt in stare sa primeasca mai mult din partea UE !

leonb27/Iul/2006 romanii nu sunt oportunisti? sau alte natii nu sunt? daca are olimpia ceva de spus, sa spuna ea...din intamplare am citit recent cateva pagini din paul goma...nedreptatile care i s-au facut atat de catre statul roman cat si de securitate, mai ales - si cand spun nedreptati, sunt bland, de fapt torturi de toate felurile - acest paul goma locuia in bucuresti, studia in bucuresti, vorbea romaneste - si chiar polonez sau taliban sa fi fost - are aceleasi drepturi in cadrul natiei in care s-a nascut si a trait...

starlight 14/Mar/2006

OK, si-atunci de ce nu indrazneste sa vina in tara? De 17 ani granitele sunt deschise pentru toti borfasii. El de ce ezita? Si, ma rog, cine stie ceva, in tara, despre acest personaj obscur? Nimeni! De ce sa facem erou un bucovinean care nu are nici un merit? Mi-e sila de moldovenii de dincolo de Prut! Fac alergie. Sunt prosti, necivilizati, tembelizati. Si astia, ca si tiganii, ne-ar face in lume de ras daca li se da ocazia sa plece in lume ca romani. Sa aiba moldovenii bunul simt sa plece in tara lor, ca tara noastra nu-i a lor. Statul roman cheltuieste lunar milioane cu intretinerea in scoala a unor ciudati, COCOMARLE! in timp ce copiii nostri, copiii ROMANI, abandoneaza scoala din cauza saraciei. Trebuie sa se intample ceva ca sa-i scoatem din tara pe astia, veneticii astia!!!

leomb 27/Iul/2006 Titlul subiectului:

cred ca a si fost...probabil de mai multe ori...a scris cateva carti in romaneste - nu traduceri - faptul ca au aparut inainte in strainatate i-a ofensat pe unii facatori de cultura de la noi... suntem si noi niste mediocritati fara pereche, nu vad de ce ne-ar fi rusine cu moldovenii...

starlight14/Mar/2006 Noi suntem romani, cu bunele si relele noastre! Cat il priveste pe Paul Goma a avut ceva de spus doar pana in '89. De-atunci, ciocu' mic! n-a mai avut ce vinde occidentului...

leomb27/Iul/2006 poate vrea sa spuna cam tot ce a spus pana in 89...desi nu sunt sigur, cred ca se cam repeta... fiindca unii au capul tare...

Mă opresc aici, ca să nu fac un infarct de atâta nesimțire, idiotenie, miorismo-brânzism antibasarabeian.

Miercuri 19 septembrie 2007

Am tot așteptat să fiu informat de înfățișarea de ieri. Nimic. De parcă eu nu aș conta.

De vreo săptămână am observat pe internet, la frecventarea site-ului meu un fenomen straniu și îmbucurător: “Moldavie” a trecut de la cel mult 2 vizite pe zi (când le semnala și pe acelea) la... 8 vizite, pe locul II după “Roumanie”.

Cum se explică trezirea interesului basarabenilor, după Salonul Cărții? “Interesul” acela va fi existat - cât va fi fost - și înainte. Lipsea însă mașina cu care omul să caute site-ul meu.

Se vor fi adunat cele două: dacă nu cred că între timp săracii basarabeni au devenit bogați încât să cumpere ordinator, cred că mai degrabă interesații au început a poposi la cafenelele internetice.

Am dat de un blog: Cotidianul, condus de Cristian Pătrășconiu (mai există un Pătrășconiu: Camelian) - dimpreună cu Cristian Teodorescu, precum și cu acea creatură cunoscută sub numele : ITMorar. Tema (din 23 iulie 2007) este dată de titlu: “Treci în istorie, măi animalule!” și se ocupă de recente relații (tensionate) dintre Iliescu și Tismăneanu.

Iau de ici, iau de colea, ceea ce mă interesează:

stelut: 23 Iulie 2007 (21:33)

Pai ce sa faca si Tismaneanu. Printre altele a scris o carte despre ILICI in care il asemana cu Havel si se gudura “dialogand” cu acesta. Isi mai aminteste cineva de cartea lui Tismaneanu? (...) Cum il zugravea in 2004 Tismaneanu pe Ilici? Ca fiind “un lider charismatic, inteligent, abil, luminat, care citeste mult, obsedat sa nu semene in politica cu Ceausescu si care a evoluat constant dupa 1989? Sa mai citez? “Este de asemenea un lider care ar putea avea un loc onorabil in istorie, aidoma guvernatorului George Wallace, politician segregationist care “s-a reinventat de-a lungul vietii politice, sfarsindu-si-o respectat ca o figura respectabila a establishment-ului politic american si sustinator al drepturilor civile”.

Pai si de ce se supara acum ILICI pe el? Uite ce viitor luminos ii creiona.

(...)...dar nici macar un cuvintel sa nu-i fi scos lui Ilici despre mineriade? Ca si cum acestea nici nu existau? Sau a realizat si Tismaneanu mai tarziu, asa cum a declarat si Basescu, cine e Ilici? Asa de tarziu? (...) Sunt niste dialoguri intre Iliescu si Tismaneanu! Lucruri spuse la 15 ani dupa revolutie!! Perfect. PSD-ul nu a avut interesul sa se stie adevarul. Din aceasta carte reiese ca nici Tismaneanu. “Havel”, “George Wallace”. Cu cine il aseamana azi dnul Tismaneanu pe Basescu? Astea sunt exemple tipice de pupincurism. Mai vreti unul? De linguselile lui Tismaneanu pe langa Becali ce ziceti? Astea au fost chiar mai devreme, in 2003, cand motiva ca tine cu Steaua si...Lui Becali oare ce viitor ii prevedea?

31.Cristian Pătrășconiu: 23 Iulie 2007 (22:54)

stelut: uitati un amanunt esential - daca nu il mai tineti minte, dati-mi voie sa vi-l amintesc eu: VTismaneanu e si cel care a condus Comisia Prezidentiala care a condamnat counnismul. am dreptate? poate nu incercati sa deturnati prea mult discutia

64.stelut: @aleks Regret ca trebuie sa revin. Nu-ti voi spune pare-rea mea sincera despre Tismaneanu. Nu-ti voi spune ca dupa ce citesti o carte (si asta ar trebui sa stii) ramai cu un anume gust. Nu frazele din ea sunt importante, luate una cate una, ci ceea ce sugereaza ea. O astfel de carte a fost nu degeaba prezentata ca un mare succes de catre Iliescu la tot felul de conferinte in tara si afara. Astfel de gesturi, o astfel de carte, i-au dat nas lui Ilici. Deoarece Tismaneanu e un campion al linsului: Iliescu, Manolescu, Becali, Basescu (ce combinatie) iti pot insa da un citat din Goma care il descrie cel mai bine:

“Oricat de bine-crescut s-ar arata, de politicos, de mios, Vladimir Tismaneanu va ramane in veci ceea ce au fost ai sai: persoane de piatra, cubice, detestand tot ce este altul, folosind fara scrupule neadevarul, pretinzand de la altii sa respecte “standarde procedurale” pe care el insusi le calca in picioare cu alegrese, pentru el existand o singura etica: cea ideologica.”

Spune-mi te rog, ce l-a indemnat Tismaneanu pe Iliescu sa-si asume? L=a invitat sa-si asume crimele?

(...)

69.Cata: Radicalitatea lui Goma vine din ceea ce stie. E radical pt ca nu face compromisuri atunci cand acestea nu trebuie facute. Iar pentru cei obisnuiti sa stea capra asta inseamna a fi radical. Pentru altii e normalitate. Semn evident ca respectivul nu intelege nimic.

72.aleks: @ Cata, radicalitatea lui Goma nu vine din ceea ce stie ci din ceea ce a patit. Niciodata Goma nu poate fi contrazis de oameni ca mine si ca tine, pentru ca experienta lui ii legitimeaza trairile.

In acelasi timp insa, daca vom dori vreodata sa intelegem cu adevarat ce se intampla cu noi va trebui sa abandonam genul acesta de radicalisme. Suntem in alt timp, alta generatie, trebuie sa venim cu o atitudine mai apropiata de ceea ce acest timp cere. Goma isi va spune mai departe povestea lui, noi o sa avem grija sa nu o uitam, insa noi, ca indivizi, nu avem aceeasi legitimitate pentru a fi radicali. Pur si simplu trebuie sa invatam sa ne creem propria atitudine.

78. Cristian Pătrășconiu:

@cata: rinduri VERZI precum cele pe care le-ati scris la postarea cu numarul 66 va vor atrage suspendarea, fara nici un alt avertisment si fara nici o explicatie suplimentara, de pe acest blog, daca le veti mai repeta.

Cata: V-a lovit Vantu cu usa din neatentie? Si asa totul s-a facut VERDE in jurul dumneavoastra? Fugiti la sefu sa va dea o prima... Stimat domn, cele pe care eu le spun se probeaza. N-am mintit un rand

din ce am scris. Vreti sa va produc dovezile? Si asa stand lucrurile ce conteaza, adevarul sau ce va place dvumneavoastra sa auziti? Aveti simpatii cu Popescu Dumnezeu, ca tot l-a mentionat cineva aici? Jenant spre penibil!

(...) Iliescu a fost scula lui Brucan. Ala a fost tartorul si seful. Ala avea tot scenariu lpregatit. Derulati filmul si vedeti-i declaratiile... Alt roman neaos!

Cristian Pătrășconiu: @cata: dovezile pe care mi le-ati aduce in sprijinul acelor afirmatii le cunosc prea bine - unele sint luate direct din revista "Romania Mare". nu am nevoie de ele, nu dau doi bani pe ele; sint false dovezi. pe de alta parte, eu nu o sa va jignesc; o sa va trimit, in schimb, in lumea spam-urilor lor, deocamdata "moderate". sedere placuta!

kiki.: -vai d-le pătrășconiu, cum nu credeti? ziarele care intruchi-pează adevărul in persoană, sau mai bine adăugati si cateva altele conduse de securisti. săracul iliescu nevinovatul. diversiuni de spus copiilor. iliescu e vinovat de mineriade si trebui să răspundă pt. asta. acum are o mare vină psd , că defilează cu mumia, si liberalul "yes" care il face salon feic—consultant. ne rad gastele in străinătate.

Glucidica Lippidica: 24 Iulie 2007 (13:06) Citat din "Despre Vladimir Tismaneanu - si nu numai - în 11 puncte"

"Ce a suferit familia Tismaneanu de pe urma "persecuțiilor" regimului comunist?

- a fost lasata muritoare de foame?

- a fost alungata din casa? (care casa: cea confiscata de ei, revoluționarii, burjuilor odiosi - si antisemiti?)

- au fost membrii ei macar anchetați de Securitate (nu vizitati, la domiciliu) - "ca la Securitate"?

- cate minute/zile/luni/ ani au fost aceia retinuti/detinuti?

- cine/cati dintre ei au murit in inchisoare?

"Raspunsul" l-a dat Cristina Boico (matusa pe care Vladimir o iubea foarte), dupa ce s-a re-strecurat in Franta, ca "eroina a Rezistenței Franceze":

«In Romania am fost persecutati ca evrei si comunisti».

Asadar au fost persecutati ca evrei si comunisti! Si ca sa vezi, persecutia nici azi n-a incetat caci acum, nepurcelul este amenintat cu moartea de nationalistii cei grosieri!! Vai, vai, si iarasi vai! Buhuhuhahaha!!

(...)

24 Iulie 2007 (13:21) Intrebare: Domnule Patrasconiu, avem voie sa pomenim despre scrierile lui Goma sau s-a dat ordin sa-i fie

arse scrierile? Ca sa stim si noi si sa nu ne mai strofocam incercand sa postam aici parerea unui om care a fost cu adevarat victima a comunismului, nu profitor ca familia Tismaneanu.

Cristian Pătrășconiu: @Glucidica Lippiddica: sigur ca aveti voie. sinteti invitatul meu!

Glucidica Lippiddica: Dupa care comentam:

“Ce fel de istorie stie Vladimir Tismaneanu, azi, daca, orbit de durerea celor aflate despre tatal sau - totusi: un ne-sfânt...- a uitat ca, înainte (...) alti “revolutionari”(...) fusesera debarcati, anchetati de Instrumentul Revolutiei: Securitatea, creata dupa modelul NKVD?

Daca nu vorbim de Patrascanu, un ne-evreu - pe care si Leon Tismaneanu îl înfierase, bolsevicese - hai sa vorbim de Ana Pauker: s-a “delimitat” Tovarasul Tismaneanu de Tovarasa Pauker, în sedințele de demascare-înfierare? Bineînțele, da, altfel n-ar mai fi ramas seful catedrei de marxism-stalinism si director adjunct al Editurii Politice - sub sefia altui monstru bolsevic, avînd acelasi “dosar”: Valter Roman? (...) Dar de Chisinevski - dat jos în 1957 (pe când eu ma aflam în ancheta, la Interne)? El, L. Tismaneanu a fost “zburat” (expresia apartine fiului) în 1958. Nu stiu daca tot atunci subalternul sau de la Universitate Radu Florian fusese “îndepartat” - însa deziluzia a fost: chiar daca dupa raspunsul meu nu am citit vreun text despre tatal sau, Vladimir Tismaneanu se comporta taman ca fiul lui Radu Florian: detestabil; neintelektual, ne-normal: nu accepta ca tatal sau “a avut si lipsuri”. Asa cum nu accepta ca iubita sa matusa Cristina Marcusohn (casatorita Boico) a jucat un rol nefast, mizerabil, de bolsevic fanatic executant orb al ordinelor Moscovei - atât în Franta, ca spioana sovietica (pâna la 22 iunie 1941 activînd si în folosul lui Hitler!), cât si în “surghiun” în România; rol, nu doar de persecutor al nevinovatilor, ci si de tradator-denuntator (a lucrat sub ordinele lui Boris Bruhman, alias “Holban”, cel care a dat pe mâna Gestapoului Grupul Manouchian, “Afisul Rosu”), atât al democratiei “burgheze” din Franta ocupata, cât si al României, ca stat care, de voie, de nevoie, îl/o acceptase ca cetateanca (ba chiar ca supracetatean - altfel ce-ar fi cautat, dupa repatrierea-prin-expulzare în motzul Agerpresului?). Si degeaba declara el în dialogul cu Nicolae Coande: “Structura mea mentala esta, intr-adevar, una a nelinistii si a refuzului certitudinilor înghetate” - certitudinile sale au ramas cum fusesera: înghetate. Si el - ca Oisteanu, ca Anca Rautu-Oroveanu, ca Al. Florian, ca R. Ioanid - si altii din aceeasi făină - este un autentic pui de bolsevic. In ciuda aparentelor.”

Cristian Pătrășconiu: @Glucidica Lippiddica: ii faceti inasa un deserviciu Dlui Paul Goma, selectindu-i aceste pasaje. Domnia sa scrie

inegal, iar rindurile de mai sus nu fac parte il imping si mai mult intr-o zona in care, poate, nu ar trebui sa stea. in fine, faceti cum vreti...

aleks: @Glucidica Lippiddica (...) Sa nu crezi ca nu am citit cu toata atentia. Ba chiar te rog sa ma crezi ca de fiecare data cand spune Goma ceva, prefer sa tac si sa ascult. Am spus undeva mai sus, mi se pare ca noi, cei de acum, nu avem cum sa ii contrazicem sentimentele. Din aceleasi motive insa, nu cred ca avem dreptul sa fim la fel de radicali ca el. Trecuturile noastre ca indivizi difera.

Glucidica Lippiddica: (...) Scumpe aleks, ceea ce-mi propui tu nu e deloc cusher, caci inapoia sentimentelor lui Goma stau oameni si fapte reale, suferinte omenesti cat incape, care tocmai ca trebuie judecate in spiritul epocii respective. Cand Goma intreaba:

“S-a “delimitat” Tovarusul Tismaneanu de Tovarasa Pauker, în sedințele de demascare-înfierare? Bineînțeles, da, altfel n-ar mai fi ramas seful catedrei de marxism-stalinism si director adjunct al Editurii Politice - sub sefia altui monstru bolsevic, avînd acelasi “dosar”: Valter Roman?”

Nu simti ca reinvie o intreaga epoca plina de mizerie bolsevica si plina de bolsevici imputiti? Si ca ecourile acestei epoci le simtim azi prin copiii lor scumpi si draji?

Spui ca noi azi trebuie sa punem surdina unor astfel de trairi, caci noi traim in prezent iar ei in trecut! Nimic mai fals! Caci in cazul asta ar trebui sa procedam la fel cu tot continutul raportului de infierare a comunismului. Sau trebuie sa fim selectivi? Sa retinem doar ceea ce vor “ei” sa retinem? Nu, scumpule, asa cum “ei” urmasii kaghebitilor, “puiutzii de bolsevici” au stiut sa manevreze raportul inspre binele lor, asa si “noi” cei care vrem adevarul gol-golutz trebuie sa reinviem spiritul epocii si sa intelegem radicalismul unor suprvietuitori. Claro?

A, daca se doreste a se ascunde anumite “detalii” care deranjeaza, sa se spuna din capul locului, frate, si renuntam, dar sa nu mi se spuna ca Paul Goma scrie inegal si ca trebuie sa evitam anumite pasaje. Ce gasesti tu aleks, inegal si eventual periculos pentru imaginea lui Goma (asa cum ne sugereaza domnul Patrasconiu de ex.) in pasajele de mai sus? Sunt ele cumva antisemite? Poate doar in masura in care crimele comunistilor au si culoare etnica. Vezi facem ce facem si tot la intrebarea care chinuieste incepand cu 89 o parte a intelectualitatii ajungem: de ce “ei” pun toata energia pe claxonul cu care isi urla suferintele din lagar (pe care nu le contesta nici un om normal la cap) si pastreaza putina si pentru a recunoaste crimele savarsite de coreligionarii lor, in contra romanilor? De ce aleks, copiii nostri vor trebui sa invete din viitoare manuale care se coc in laboratoarele lui Radu Ioanid, Tismaneanu si altii ca “ei”, ca poporul roman este vinovat de moartea a

400.000 de evrei, si sa nu avem voie sa suflam nici un cuvânt despre contributia “lor” la “implementarea” bolsevismului in Romania?

Vezi, asta ma cam chinuieste pe mine cand vine vorba despre acest puiutz de bolsevic, pe care iarta-ma dar nu dau nici un scuipat! Buhuhuhahahaha!!!

Cristian Pătrășconiu: @Glucidica Lippiddica: spuneti: “De ce aleks, copiii nostri vor trebui sa invete din viitoarele manuale care se coc in laboratoarele lui Radu Ioanid, Tismaneanu si altii ca “ei”, ca poporul roman este vinovat de moartea a 400.000 de evrei, si sa nu avem voie sa suflam nici un cuvânt despre contributia “lor” la “implementarea” bolsevismului in Romania?”

nu aveti o relatie prea buna cu logica: eu cred ca, de vreme ce erau morti, cei 400.000 de evrei nu prea mai aveau cum sa isi mai aduca contributia la instaurarea comunismului in Romania.

si, da: Paul Goma este inegal: intr-un fel iti ies textele cind pina si virgulele mustesc a imensa frustrarea si in alt fel, cind esti mai relaxat si mai dispus sa cintaresti argumente.

si, inca o data, aveti grija la exprimare: pasajul taiat e inca un avertisment - poate fi ultimul! pe Vladimir Tismaneanu il puteti, desigur, jigni, dar nu pe acest blog.

(...)

stelut: @canadiene

(...) pentru textul de mai sus, expus de @alnutza si pentru altele, draga @alex, Goma a fost EXCLUS din comisia pentru investigarea comunismului, in care initial il invitase, spunandu-i ca “nu trebuie sa scrie nimic, a scris deja” si ca “marinarul vrea eficienta”. Goma s-a prins repede ca voiau doar sa-l folosesca, si slava Domnului ca are firea si inteligenta necesara sa se prinda de astfel de lucruri. Firea lui Goma o cunoastem cu siguranta, ca tot bati apropo. Dar firea si caracterul lui Tismaneanu?

@Glucidica Lippiddica: spuneti: “De ce aleks, copiii nostri vor trebui sa invete din viitoarele manuale care se coc in laboratoarele lui Radu Ioanid, Tismaneanu si altii ca “ei”, ca poporul roman este vinovat de moartea a 400.000 de evrei, si sa nu avem voie sa suflam nici un cuvânt despre contributia “lor” la “implementarea” bolsevismului in Romania?”

nu aveti o relatie prea buna cu logica: eu cred ca, de vreme ce erau morti, cei 400.000 de evrei nu prea mai aveau cum sa isi mai aduca contributia la instaurarea comunismului in Romania.

Bagati sofisme la greu. Nici macar din fuga condeiului n-am facut confuzia asta. Cand am spus “contributia “lor”” m-am referit

la cei veniti pe turela tancurilor bolsevice, domnule Patrasconiu, nu la cei morti in lagare, pentru care am toata compasiunea!

“si, da: Paul Goma este inegal: intr-un fel iti ies textele cind pina si virgulele mustesc a imensa frustrarea si in alt fel, cind esti mai relaxat si mai dispus sa cintaresti argumente.”

Ba nu, n-ai cum sa fii inegal cand iti reclami suferinta!

“si, inca o data, aveti grija la exprimare: pasajul taiat e inca un avertisment - poate fi ultimul! pe Vladimir Tismaneanu il puteti, desigur, jigni, dar nu pe acest blog.”

M-am lamurit, aici ca sa fii trendy trebuie sa pasesti in varful picioarelor (adica sa faci joc de glezne si eventual ciocul mic : cand vine vorba despre criminalii de o “anumita” etnie! Stiam de fapt chestia asta si special am agitat rahatul. Acum ce am de facut? Trebuie cumva sa ma mut pe blogg-ul lui Vadim ca sa pot vorbi liber despre aceasta problema?

Cristian Pătrășconiu: @Glucidica Lippiddica: da, dupa cum vb cred ca blogul lui Vadim (oare o fi existind?) e locatia potrivita pt dvs. aici, scotociti prea adinc in patrimoniul de aberatii. sintetii de acum inainte ceea ce meritati: un spam, cel mult, moderat!

aleks: @Gluci-Lippi “Spui ca noi azi trebuie sa punem surdina unor astfel de trairi, caci noi traim in prezent iar ei in trecut!”

Imi pare rau, nu spun deloc asta. Sau cel putin nu asta este mesajul meu principal. Ceea ce vreau eu sa spun este ca nici unul dintre noi nu avem vreo legitimitate sa fim la fel de radicali ca Goma. E un pic de impostura in a-l cita pe Goma si a-ti insusi opiniile lui incercand prin asta sa-ti legitimezi propriile porniri nedrepte.

Spun ca tac si-l ascult pe Goma nu pentru ca sunt de acord cu el ci pentru ca nu-l pot contrazice. E o diferenta. Un om care trece prin ce povesteste el in “Gherla” si care infrunta in felul in care o face tot sistemul, de la gardieni la prizonieri, are din partea mea dreptul sa fie injust pana la Dumnezeu! Pe el nimeni nu l-a ajutat cat a fost inauntru, a suferit pentru asta, si nu datoreaza nimic nimanui. E un om care-si traieste chinurile pana la capat!

Noi insa nu suntem el. Si nici nu trebuie sa trecem prin aceasta auto-tortura pe care el o practica sistematic izolandu-se de orice insemna opinie rezonabila. Viata noastra nu se poate rezuma la un strigat de revansa, pentru simplul motiv ca nu am trecut prin ce a trecut Goma! Mi se pare o impostura sa invoci ceea ce ramane pana la urma un suflet mutilat de o experienta ingrozitoare pentru a-ti justifica propriile infirmitati morale. Am mai spus, in anii 90 strigatul anticomunist era ca o terapie. Astazi serveste doar ca o forma de a masca antipatiile meschine.

“nu simti ca reinvie o intreaga epoca plina de mizerie bolsevica si plina de bolsevici imputiti? Si ca ecourile acestei epoci le simtim azi prin copiii lor scumpi si draji?”

Nu, nu simt! poate vrei sa fii mai explicita cum mosteneste copilul pacatul tatalui. E mult de discutat, sunt de acord, dar nu poti sa ignori ca in raport fiul si-a condamnat tatal. Nu vad care e logica “prelungirii”. Nu pot sa observ decat o intorsatura retorica.
Revin cu evreimea si bolsevismul

108. nicole** : @Aleks, Imi pare rau sa-ti spun, insa cred ca gresesti cand spui, referindu-te mai sus la Goma si in general:

“Am mai spus, in anii 90 strigatul anticomunist era ca o terapie. Astazi serveste doar ca o forma de a masca antipatiile meschine.”

Iti inteleg detasarea, relativizarea si asezarea pe tusa meciului care se duce fara tine. Asta nu inseamna ca lumea este pe tusa asa cum tu ti-ai propus. Nu antipatiile meschine ne conduc spre anticomunism, ci implicarea si cunoasterea istoriei unei tari care a fost pista de incercare tocmai a comunismului. Esti tentat sa generalizezi si, daca nu esti atent si vei sta tot timpul pe tusa, fluierand, o sa-ti scape istoria printre degete, pentru ca in situatia ta nu poti fi decat jucator. Tara proprie nu este un rai al spectatorilor, decat daca te declari dintru inceput incapabil ca si jucator. Felul in care tu iti asiguri pozitia relativizarii a doua sisteme este un mod pe care cei mai multi dintre noi ni-l vom permite (probabil) abia la batranete. Pana atunci vom fi judecatori si - iarasi probabil - partizani.

Intre noi fie vorba, nu cred ca in realitate stai pe tusa.

109 sandra: Ce pacat ca viata nu l-a invatat pe Paul Goma ca sintagma “pui de bolsevic”, ca reflex al gandirii proprii, te descalifica din categoria intelectualilor frecventabili; ba chiar si a oamenilor frecventabili, pentru ca e un act lipsit de umanitate (nu numai de inteligenta) sa desconsideri un om pentru ce au facut parintii lui; si comunistii au facut asta

115 canadianul: Am impresia ca majoritatea de pe acest blog sunt tineri si foarte tineri... dupa modul de abordare a discutiilor despre comunism, parinti, copii, evrei...

Se pare ca nu prea ati fost afectati de faptul ca parintii au fost, pe vremea lui Ceasca, “dushmani ai poporului” - sau “burghezi” .

Eu o stiu pe pielea mea. Am dat spaga la “tovarasul secretar pe platforma” sa aranjez de-o primire in partid a unui functionar (spaga la vremea lui ‘89 - O sticla de Johnnie Walker black Label - vreo 30 de dolari - ca se devina membru platitor de cotizatie cu drepturi de urcus in schema pentru urmatorii 20 de ani . De unde dracu era sa stim noi , ama-

rastenii, ca ” pica” comunismul (adica lupii isi vor schimba parul dar naravul ba) in decembrie ? Si ca se vor intoarce pe usa din dos cu fortze sporite de copii/si copii copiilor lor? si averea intregii tari se va concentra in 15 ani in mana citorva mii de borfashi ?

Si atunci, pe cine vedeti rau ? Pe Tismaneanu ? care era in America ? sau pe Ilescu care a dat cu bata minereasca in toti adversarii politici - numai pentru a permite transferul averilor catre sleahta lui de scarnavii ????

125 stelut: @aleksNu ti se pare ca excluderea @alinutzei din aceasta discutie se bate cap in cap cu afirmatia : “Haideti sa ne despartim de trecut rizind!” Excluderea celor care nu vor sa se desparta de trecut razand e o solutie? Cum trebuie sa ne despartim de trecut? Trebuie sa ne despartim inca de el? Oare nu a fost EXCLUS si Goma cam prea devreme din Comisie? Si cam pentru aceleasi lucruri pentru care aici a fost “condamnata” @alinuta?...Scrisese ceva.il acuzase pe Tismaneanu de ceva. Si Goma si @alinuta...Evident ca nu ii comparam, dar totusi, gestul.

Are sau nu are Goma dreptate cand il contesta pe Tismaneanu?
O sa ziceti ca si ILICI il contesta. Rau am ajuns.

C. Pătrășconiu cu echipa sa de la Cotidianul (Cr. Teodorescu, ITMorar) se vedește a fi un bun și devotat și vigilent tovarăș pus de pază la poarta pușcării. Un util tovarăș-de-sprijin. Ai zice: un G. Dimisianu Bis, Imparțialul Angajat, care, de cum este pus cu botul pe labe, face trimitere la *România Mare* (înainte de 1989: la *Săptămâna*). Din lene de gândire, din conformism structural. Că e tânăr-[m-am întors la Pătrășconiu]-și-prost: ei, da, ei și? Intoleranța radicală se învață (de-acas’, din familie), dar te și naști cu ea. Or intoleranța este soră bună - chiar geamănă - cu supușenia genetică, obediența grețoasă față de fiecare șefuleț - real sau potențial.

Joi 20 septembrie 2007

Ciudată evoluția frecventării site-ului meu. Nu știu dacă este coincidență sau ba, însă de la Salonul de Carte de la Chișinău au crescut vizitatorii din Israel (azi: 4!), ca să nu mai vorbesc de cei din Basarabia, ieri : 8, azi 3, dar este de presupus că și cei trecuți la “Europe - indeterminés” fac parte.

Azi am primit, trimisă de Juraveli prin poștă, de la Chișinău, diploma de la Salonul de Carte.

Tot azi: a trecut pe aici Mariana Sipoș. Ne-am înțeles foarte bine, ne-am certat (foarte-foarte bine), ne-am împăcat (așa-și-așa-și-așa, vorba lui Filip). Eh, ale prieteniei valuri.

Vineri 21 Septembrie 2007

Am majusculat “Septembrie”, ca să semnalez echinoxul de toamnă. Dealtfel, la Paris, din primăvară am trecut fără zdruncin în toamnă-toamnă.

Mi-a scris D-na Crângariu: următoarea înfățișare va fi la 10 octombrie. V. Stan, M. Stănescu găsesc situațiunea... nu prea defavorabilă. Numai de m-ar ține balamalele până la sfârșitul procesului.

Luni 24 septembrie 2007

Bolnav de supărare pe o chestie idioată: “opinia” lui Cr. Pătrășconiu (dealtfel singurul care își dă numele) și a unei persoane semnînd “Sandra” pe blogul gazetă-de-perete a Cotidianului. Mai puțin m-au afectat criticele, atacurile la adresa mea, cât “părerile” păreriştilor: că ce-a fost a fost, acum avem alte priorități... - de parcă în locul lor ar vorbi Putin, Schröder, Băsescu atunci când “analizează” ei istoria. În aceasta nu mai poate fi vorba de ignorare (prin neinformare-agresivă), ci prin agresivitatea impunerii unei maniere teroriste, bolșevice de a gândi.

Mi-e greață de astfel de compatrioți - și ce dacă au belit ochii “după revoluție”? Sunt obligați să fie și demi-idioți, autocronici ca Dinescu? Țin neapărat să impună și “bătrânilor” idiotețenia lor? Pătrășconiu mi se arată ca un slugarnic, dar individa “Sandra”? Ea - frecventabila! - ar fi foarte potrivită ca activistă de partid și de stat în ramura gândirii pe linie. Ce putoare!

Ultima ispravă israeliană:

Fiindcă se tot lăuda în presa internațională cu “umanismul”, cu “ajutoarele umanitare”, cu... “generozitatea, ca între victime ale unor mari tragedii: holocaustul pentru evrei, genocidul pentru

darfurieni”, nefericiții de somalieni masacrați de arabi, au căutat un loc, o țară de de adăpost. În grupuri mai mici sau mai mari au “urcat” în Egipt, au trecut în Sinai, iar de acolo au trecut... în Israel.

Tragedie evreiască, panică puternică - din mai multe motive:

- “negrii” (somialenii din provincia Darfur fiind de rasă neagră) au dovedit - fără intenție - celui mai for-mi-da-bil stat militar din zonă că granițele sale sunt ca și inexistente, “impostorii” pătrunzând în Israel fără a fi controlați, opriți, eventual expulzați;

- “negrii” darfurieni sunt musulmani și strică fasonul, tulbură chestiunea demografică agitată de agitatul Finkielkraut, imensul politolog drag oiștenilor, lui A. Cornea, Shafir, Al Florian.

Ce e de făcut cu impostorii? Practic, au rezolvat israelienii parțial - problemul: au transferat câteva zeci de “negri” pe litoral și le-au oferit slujbele ocupate până la victoria Hamasului de palestinieni: în hotelerie, în restaurație. Dar au mai rămas sute, și vin mereu alte sute - aceștia sunt... cazati într-o anexă a închisorii de mare-securitate pentru “teroriștii palestinieni.

Și cum israelienii devin din ce în ce mai... inteligenți-ca-oaia, guvernamentalii au pornit la campania de lămurire - astfel:

Israelul “nu mai poate adăposti toată mizeria lumii” - iată un citat din Michel Rocard fost prim-ministru al lui Mitterrand; că **Israelul și-a făcut datoria primind “populații nefericite” din Etiopia, din Yemen, din... Uniunea Sovietică**, comunitatea internațională să se ocupe de acești mizeroși...

Și nimeni, nimeni, nimeni nu a deschis gura să arate minciunile Israelului:

- milioanele de “nefericiți din Etiopia, Yemen, Uniunea Sovietică” erau, în exclusivitate *evrei*, deci fuseseră *chemați, aduși*, în virtutea Întoarcerii;

- sutele de mii - *tot de evrei* - intrate în Israel în ultimele decenii proveniți din Occident răspuseseră invitației guvernului, în special a lui Sharon care pretinsese că în Europa, mai ales în Franța evreii sunt persecutați, că li se pregătește un nou Holocaust, deci sa vină grabnic în Israel, să scape de masacrare. Or și aceștia sunt cu toții *evrei*... - *nu negri-musulmani*, ca darfurienii...

Marti 25 septembrie 2007

De pe *Curaj. Net* al lui Oleg Brega, preluat și de A. Bădin (24 9 2007) următorul text:

luni, septembrie 24, 2007

“Evreii din Basarabia îl acuză pe Paul Goma

“Și de această dată salonul internațional de carte desfășurat la Biblioteca națională nu s-a s-a lipsit de o oarecare doză de amar. Cum ar mai putea califica comunitatea noastră vânzările insistente ale aceleiași cărți de Paul Goma „Săptămîna roșie 28 iunie- 3 iulie 1940 sau Basarabia și evreii”? Nu o singură dată și destul de clar ne-am exprimat pe marginea acestui subiect – și trei ani în urmă cînd editura „Museum,, (director Iurie Colesnic) a publicat această lucrare pseudoistorică tendențioasă în două tiraje și care a apărut în librăriile capitalei, iar mai tîrziu unul din deputați (!) repartiza publicația scandaloaasă în școlile din sudul republicii. Ultimii cîțiva ani în patria istorică a celebrului autor basarabean, stabilit de ceva vreme în Franța, a fost impusă acceptarea oficială a Holocaustului. La această temă în România s-au publicat cărți bazate pe argumente istorice, care dezvăluie adevărul despre genocidul romilor și al evreilor pe timpul dictaturii lui Antonescu. Dar nici una dintre aceste cărți nu o veți putea găsi pe rafturile librăriilor. Cercetătorul Iziaslav Levit, stabilit în SUA, a dat un răspuns interpretărilor răutăcioase ale lui Goma, dar unde e acum broșura sa modestă? Poate doar în biblioteca evreiască. În schimb eseul lui Goma, spre deosebire de literatura serioasă cu referință la Holocaust pe teritoriul țării noastre, am putea spune că se bucură de un succes comercial chiar. Autorul, preferat nu doar în colectivele intelectualilor autohtoni, într-adevăr posedă darul de a scrie expresiv, captivînd cititorul, știind a evita argumentele banale. Dar și tema înșăși este mai mult decît distractivă! Cine în zilele de azi va citi de bună voie istoria exterminării evreilor pe teritoriul Basarabiei, Bucovinei și al Transnistriei? Poate unii dintre ai noștri care și fără cărți știu cum a fost. La Paul Goma ungiul de aboradre este mai original: dacă evreii au fost pedepsiți, tot din propria cauză. Pentru că nu s-au purtat cum se cuvine cu soldații români retrași. Fiți de acord, unui cititor emancipat o astfel de întorsătură pare a fi mult mai interesantă. În polemicile de pe unele site-uri moldovenești tineretul face referințe la „argumentele,, lui Goma din „Săptămîna roșie...” Unde e cererea acolo și oferta. De aceea la deschiderea salonului de carte putea fi procurată atît prima ediție a acestui „hit”

cît și cea de a doua, chiar și a treia – poligrafic destul de atrăgătoare. Important este faptul că putea fi procurată la un preț destul de modest – de la 15 la 30 lei. (și asta la un eveniment coordonat de Ministerul culturii și al învățămîntului din RM, cu aportul Biroului Informațional European la Chișinău, dedicat celei de a 175-a aniversare a Bibliotecii naționale!) Uimitor! Pe rafturile librărilor capitalei această temă arzătoare este tratată doar în „Săptămîna sîngeroasă”, care apare în mai multe locuri concomitent. Văzînd în cîteva variante opera scandalosă a lui Goma, întreprinzătorul Arcadie Barg a rămas indignat. A fost întrebat atunci cine este el de fapt și dacă are concluziile experților că această carte este într-adevăr antisemită? Dacă la prima apariție a „eseului” la adresa acestuia am reacționat doar noi, de această dată conducerea congresului evreiesc din Moldova s-a adresat Procuraturii generale. Un astfel de caz a mai avut loc în Chișinău cînd se vindeau pe larg „Protocoalele înțelepților sioniști” publicate în Rusia. Răspîndirea unor astfel de concepții contrazice legea RM despre „Controversele activității extremiste” Este clar că editorii și propagandiștii concepției iudofobice a lui Goma vor intimida libertatea cuvîntului, a dreptului democratic la exprimarea punctului propriu de vedere. Scandalul le va crea chiar mai multă publicitate. Concomitent „gomofili” vor exprima apartenența sa la valorile românești specifice, care pînă în prezent au rămas actuale pentru o parte din intelectualii din Chișinău. Probabil, o bună parte din cei ce cu plăcere editează și citesc „Săptămîna roșie”, împărtășesc punctul de vedere al autorului. Repetăm: prin nici o dovadă solidă nu au fost descoperite argumente documentate a faptului că dezarmații iudei basarabeni se răfuiuau fără milă cu înarmații soldați români. Da, după un deceniu de umilință și batjocură evreii (avînd tot dreptul moral!) scuipau pe urmele soldaților în retragere și evacuare grăbită peste Prut. Putem oare considera adecvată sau exagerată „pedeapsa” pentru un asemenea comportament caruia numai după un an i-a urmat o exterminare fără milă a zecilor de mii de copii, femei, bătrîni? Tactica unui asemenea genocid a fost pe larg aplicată de fasciștii români și pe alte teritorii pe care nu le părăseau cu succes în vara anului 1940. Ardoarea cu care Goma a justificat călăii este bazată pe un mit iudofob foarte comod. Nu au avut loc nici un fel de agresiuni la adresa evreilor, pentru care aceștia au trebuit să plătească un preț atît de mare. Dar nenumăratele și groaznicele exterminări ale poporului pașnic pe teritoriul țării noastre în timpul celui de al II-lea război mondial sînt argumentate prin nenumărate cercetări credibile, realizate și la București. Oponenții ne-ar putea acuza de limitare dictată de o apartenență națională, de o supărare patologică. Dar este oare acest lucru carac-

teristic evreilor într-o măsură mai mare decât celorlați, mai ales atunci când e vorba de literatură artistică, scriitori, care nu l-au agreat prea tare pe frate? Puțin probabil. Un exemplu mai convingător: majoritatea confrăților noștri au fost și au rămas amatori înflăcărați ai oprei lui Dostoevski, iar unii chiar și cercetători devotați ai operei sale. Capitolul cinci nu ne împiedică să deosebim grîul de neghină, mai ales atunci când e vorba de cărțile lui Vasile Rozanov, și ale colaboratorilor Chut Gamsun [Knut Hamsun?], Vasile Belov, Victor Astafiev, Alexandru Soljenițin și mulți alții. Vom afirma cu deplină cunoștință de cauză, că poezia lui Octavian Goga este apreciată de cunoscătorii și amatorii limbii române, și sîntem siguri că nu era neapărat ca acestui fascist-antisemist să-i fie instalat monument în parcul central. La fel nu a fost neapărat să fie numită și strada cu numele său. În ceea ce privește opera lui Paul Goma, acesta se bucură de atenția publicului și în Moldova. Iar dacă societatea noastră, care pretinde la europenizare, ar fi fost cu adevărat tolerantă, atunci desigur ar fi ajuns la ideea că anume acest eseu al maestrului nu este corect și chiar e inadmisibil să fie răspîndit în școli, să se vîndă la biblioteca națională și librării. fii iar le vom spune lucrurilor pe nume. Răspîndirea unor asemenea lucrări nu este altceva decât o foarte vestită în Europa negare a Holocaustului. Este o neglijare a memoriei victimelor sale, o încercare de a-i spăla pe călăii români, care nu doar în anii 30 au trădat laș evreii – concetățenii săi, dar și au distrus (la începutul anilor 40) mai mult de 300 mii de „jidani” pe teritoriul supus „conducătorului”, dar și pe ai săi români, de două ori mai mult. Talentul lui Paul Goma face și mai nociv îndoielnicul său „fantasy istoric”. „Eseul” trezește sentimente negative față de evrei, îi justifică pe ucigașii acestora, precum și genocidul ca fenomen, încurajează revanșismul, naționalismul, xenofobia. La salonul de carte pe ici colo este expusă și altă literatră „la temă”, dar nu pe rafturile „moldovenești”. Și, desigur, de un alt conținut. În germană, spre exemplu, putem găsi o carte documentară din patru volume despre relațiile dintre evrei și germani pînă în anul 1945; o culegere despre viața comunității evreiești în prezent în Germania, cît și o carte destinată iudeilor emigrați din faterland după 1933. Oameni plictisitori sînt germanii: ascultători de lege, se mîndresc prea puțin cu trecutul lor glorios fascist și chiar se rușinează de el. Prin urmare toate acestea îi încurcă să vadă lucrurile mai larg și să simtă (spre deosebire de unii editori locali) conjunctura pieții cărții. Ar fi băgat „Agendele false ale lui Hitler” sau veritabila : la sigur unii dinte vizitatori ar fi fost plăcut surprinși! Ar fi cumpărat cu plăcere, chiar necunoscînd limba germană...

Ilie Mariaș”

Articolul a apărut în ziarul de limba rusă "Evreiskoe Mesteciko" (în traducere: "Locușor evreiesk"). (sic-sic)

Compunere primitivă, de o rea-credință monstruoasă. Text din familia: denunț la sindicat, la partid, la securitate, tip M.D. Gheorghiu - cum să se poată dezbăra de relele obiceiuri ancestrale?

Comentarii

“Domnul Isus vorbește în Evanghelia după Matei capitolul 25 cu versetele 31 la 46, că la venirea Lui, va judeca popoarele după atitudinea și felul cum s-au purtat față de poporul evreu. Americanii se poartă înțelept în ce privește felul cum se raportează la evrei și Germanii caută să-și ispășească păcatele. Dar Paul Goma se pare că vrea să aducă blestem asupra țării noastre. Noi să fim înțelepți și să vedem ce putem face noi...A spus Anastasia — 24/9/2007 @ 11:06 am

serios argument, n-am ce zice...

A spus dave — 24/9/2007 @ 11:37 am

(...) Doamne, cât m-am săturat de jidani și de Talmudul lor, de Levitic și Deuteronom... Iar jidanii în Moldova sunt rusofili. Așa că ia-te Anastasio cu mână de ei și mân-o de aici, la Ierusalim!

A spus Andrei — 24/9/2007 @ 12:23 pm

Sunt buni si evreii. Toata Palestina e un mare lagar de concentrare. Victimele au devenit calai.

A spus Dumitru — 24/9/2007 @ 12:23 pm

Iar pe de altă parte, nu există victimă și nici călăi absoluți. Totul este raportat la ceva. Să-i luăm pe aceeași evrei. se dau de ceasul morții că sunt persecutați, dar, totodată, ei persecută minoritățile (...)

A spus Andrei — 24/9/2007 @ 12:29 pm

Era cazul sa se dezbata si acest subiect. Sunt curios care va fi parerea majoritatii, pentru ca, pe de o parte, in RM si chiar in Romania nu exista inca o constiinta clara a notiunii de corectitudine politica (un lucru simplu, care cere ca nimeni sa nu fie judecat dupa trasaturile lui permanente, adica daca s-a nascut apartinand unei nationalitati sau alteia, unui sex sau altuia, unei orientari sexuale sau alteia, unei categorii sociale sau alteia etc) dar in acelasi timp cere corectitudine absoluta in tratarea adevarului istoric. Adaug de la inceput ca desi pare simpla, problema este complicata si de faptul ca nimeni nu s-a comportat corect...nici in timpul

razboiului si nici acum. A-l baga pe Octavian Goga in grupul “baieti rai” si pe Nataniahu in grupul “baieti buni” denota si partinire si mediocritate in judecarea lucrurilor. De aceea sugerez autorului filosemit sa incerce sa judece cat mai corect lucrurile, renuntand pentru moment la judecarea oame- nilor si referindu-se mai intai numai in principiu la aceasta problema.

Antisemitismul, homofobia si orice alte doctrine politice inumane trebuie condamnate de la inceput, dar sunt de parere ca adevarul istoric trebuie respectat chiar si atunci cand nu convine unora. Fapt este ca au existat un numar foarte mare de evrei care au fost utilizati de URSS si mai ales de Stalin in mod decisiv si direct pentru distrugerea Romaniei si pentru degradarea morala si psihica a poporului roman. As vrea sa vad unde sta autorul acestui articol intre aceste stanci periculoase: adevarul istoric si principiile corectitudinii politice.

Am fost deranjat de faptul ca poetul Octavian Goga, care in ciuda erorilor politice a avut un mare rol in Eliberarea Culturala, Morala si Politica a Romanilor din Transilvania, este prezentat ca o jigodie, cand el nu este vinovat de nici o crima la adresa evreilor, in timp ce criminalii basarabeni evrei Ana Pauker, Stefan [Mihail] Roller, Nikolski nu sunt amintiti, desi ei au efectuat crime imposibil de negat contra poporului Roman. As da nota doi acestui articol, desi sunt total de acord cu comba- terea antisemitismului. Dar sa bagam bine de seama ca antisemitismul nu trebuie sa fie niciodata utilizat ca o arma cu care sa dam in cap celor care observa si responsabilitatile celor care au comis crime impotriva Romaniei si se apara acum invocandu-l!

A spus Anonymous — 24/9/2007 @ 1:57 pm

(...)

Anton, cu părere de rău nu-i cunoști pe evreii sau rușii din Basarabia. Aici situația e radical diferită de cea din SUA și nu putem aplica aceleași principii, din simplu motiv că cei călăriți nu sunt mino- ritățile naționale, ci chiar majoritatea. Aici e aproape imposibil să te angajezi la un job bine plătit dacă nu ești rus. Pe timpuri, unui neevreu sau nerus (adică moldovean), absolvent al Universității de Medicină, îi era aproape imposibil să se angajeze în calitate de medic la Chișinău. Nu sunt antisemit, dar uneori mă deranjează pretenția lor de a monopoliza suferința, în dauna altor categorii umane, care poate că suferă chiar mai mult decât ei, sau mai ales când mă confrunt cu ei în situații reale de viață.

A spus Andrei — 24/9/2007 @ 2:12 pm

Voi reveni dupa ce voi vedea cateva luari de pozitie. Oricum, imi permit sa observ ca am fost, sunt si voi ramane un vehement oponent al antisemitismului dar in acelasi timp sunt profund deranjat de faptul ca unii folosesc acest principiu sacru ca un instrument politic. De exemplu am respectat Muzeul Holocaustului din Washington atata vreme cat a fost

ceea ce sugereaza titlul, dar am devenit extrem de neplacut surprins de faptul ca directia lui a folosit acest muzeu ca o arma politica pentru justificarea furturilor de la fiscul american a sute si sute de milioane de dolari de catre dl. Mark Rich, hotzul "pardonat" de inchisoare de catre Bill Clinton caruia i-a dat spaga un milion de dolari pentru "ctitoreala" lui: Biblioteca Clinton. In aceasta situatie directia muzeului Holocaustului a ales sa-l apere pe talhar pentru ca a donat bani unor institutii din Israel, deci muzeul a devenit un fel de vanzator al justitiei si al memoriei evreilor ucisi. In situatii de acest gen, fiecare renuntare la decentza si adevar reprezinta de fapt, in opinia mea, inca o palma data evreilor ucisi, de asta data in numele prosperitatii statului Israel. Pozitia corecta ar fi trebuit sa fie de respingere a talharului si a furtului.

Din pacate, citind acest articol am aceeasi impresie a intentiei de acoperire a unor crime evidente in numele unui principiu sacru: combaterea antisemitismului.

A spus Anonymous — 24/9/2007 @ 2:14 pm

Am sa fiu recunoscator celui care-mi va spune unde mai pot gasi aceasta carte, "Saptamana Rosie" de Paul Goma si cat costa. Si inca doresc sa citesc despre Ana Pauker, Stefan Roller, Nikolski, cine poate spune, unde pot cumpara cartile despre ei? (...) despre adevarul istoric ca evreii, dupa ce Stalin a refuzat sa le dea Crimeia lor ca sa faca o tara evreiasca pentru ei, o republica evreiasca, evreii i-au propus lui Stalin ca sa le dea teritoriul Basarabiei pentru republica lor, Stalin a refuzat si le-a facut republica autonoma tocmai in capatul Siberiei, la hotar cu China. Unele surse spun ca romanii din Basarabia au avut noroc de maresalul rus Jukov, care i-a spus ca a avut multi romani inrolati in armata si au luptat vitejeste si ca nu merita ceia ce propun evreii.

A spus Alex — 24/9/2007 @ 2:27 pm (...)

Sincer să fiu, narațiunea ta, Alex, seamănă puțin cu basmele despre inorogi, unicorni, nimfe, sirene și altele. Dar, cu siguranță, are și ea dreptul la existență. Cât mă privește, mă desolidarizez de fasciști care neagă evreilor dreptul la existență (dar cu fasciștii mă desolidarizez în toate), însă, în rest, aici în Basarabia, evreii nu mi s-au făcut cu nimic simpatici, au fost întotdeauna împotriva noastră, a celor mai slabi.

A spus Andrei — 24/9/2007 @ 2:34 pm

Cat despre situatia de la Chisinau, chiar daca nu traiesc acolo, o inteleg perfect, pentru ca am trait la Cluj unde problemele au fost identice. Am studiat lucrurile si oricine o poate face: in perioada 1945-1964 nu exista nici un roman in "conducerea locala de partid" si prin urmare toate pozitiile cheie erau luate de minoritati. Cine vrea sa se convinga ca

spun adevarul (eu stiu asta din familia mea, cand parintii mei nu gaseau nici un serviciu intrucat mama nu vorbea PERFECT limba maghiara) poate consulta colectia ziarului comunist al vremii "Faclia". Cand 83% din locuitorii fostei regiuni Cluj erau romani, 95% din conducatori erau maghiari si evrei. Dar acest tip de incorectitudine nu se poate solutiona cu barda, ci cu o abordare inteligenta si principiala. Niciodata nu trebuie admis ca un evreu sau un rus sa sufere din cauza originii lui, dar nici invers. (...)

A spus Anton — 24/9/2007 @ 2:34 pm

Ceea ce a spus alex despre planurile de fondare a statului evreu in Basarabia nu e chiar un basm, chiar a existat asa idee. Nu uitati ca prin secolul XIX evreii erau a 2-a minoritate din Basarabia, mai ales in orase.

A spus Corneliu — 24/9/2007 @ 2:48 pm

Este ciudat ca in Occident exista o documentatie foarte completa despre toate aceste subiecte iar in Romania...nu! Am carti despre Ana Pauker, basarabeanca evreica ce a avut rolul decisiv in sistarea oricarui ajutor acordat de Romania romanilor din afara granitelor, inclusiv pentru romanii din Balcani, care a avut rolul decisiv in numirea lui Stefan Roller (pseudo-istoric evreu basarabean, agent NKVD) in postul decisiv pentru mutilarea culturii romane si re-scrierea istoriei Romaniei exact in termenii de azi ai "istoriei integrate" a lui Varonin, de unde se inspira si acesta, apoi cartile (multe) despre "reeducarea" criminala de la Pitesti, organizata de generalul NKVD Nikolski, si multe altele sunt usor de gasit.

Dar cartea cea mai impresionanta despre acei ani a fost scrisa de o scriitoare comunista evreica (tot din Basarabia) numita Ana Novac, care a fost comentata si de Radio Europa Libera. In esenta ea a descris experienta sa comunista si rolul ei in introducerea comunismului in Romania, ca si incidentul avut la... parasirea tarii, cand o romanca i-a strigat in fatza la serviciul de pasapoarte: "scroafa imputita, acum dupa ce ne-ai adus cacatul in tara, te cari?" La care ea a comentat: "femeia aceea a avut dreptate de fapt. Eu am lucrat din greu pentru instalarea comunismului in Romania si acum ca am vazut cum a iesit, ma car". O femeie sincera. Merita citite cartile ei, pentru ca reprezinta punctul de vedere al unei evreice cinstite, desi fosta fanatica comunista.

A spus Anton — 24/9/2007 @ 2:48 pm (...)

Totusi, acest for este bine venit sa discute toate aceste probleme... dar in stricta respectare a adevarului istoric. Eminescu a fost trecut si el pe lista antisemitilor, si exista texte antisemite si anti-grecesti, anti-bulgaresti, semnate de el. Numai ca, dupa ce am inteles de unde s-au nascut aceste accente antisemite la un scriitor totusi foarte sensibil si am vazut originea lor, am incetat sa-l judec atat de aspru. El a observat situa-

tia din multe sate moldovenesti, unde aproape toti carciumarii erau evrei si in unele cazuri greci si bulgari. A observat direct situatia in care unii carciumari le dadeau bautura gratuita taranilor ca sa-i "obisnuiasca" cu alcoolul, dupa care acestia ajungeau sa-si dea pe nimic pamanturile carciumarilor respectivi...Si asta l-a infuriat crunt pe Eminescu. Ca lucrurile stateau asa, s-a vazut la rascoala din 1907, cand taranii s-au rasculat in mod special contra arendasilor proprietari de pamant...nici unul din ei nefiind roman! (...)

Nu numai evreii faceau acest lucru: si indienii Sickh din America au facut-o si i-au infuriat ingrozitor pe unii negri de la care au luat o bataie sora cu moartea. Este imoral sa ii impingi pe altii sa bea alcool, cand tu iti respecti regulile religiei tale care iti cere sa nu bei. Asta se cheama a-ti bate joc de alti oameni, pe care ii consideri jeg. E tot o discriminare si este tot atat de condamnabila. (...)

A spus Anton — 24/9/2007 @ 3:04 pm

(...) Librariile si netul este plin cu dovezi la ce am scris eu. La noi in R.Moldova, in municipiile mari,a fost fix dupa cum scrie Anton ca era la Cluj. Evreii in Basarabia erau un milion si ceva prin anii 1940,am vazut si documente reale in sinagogile lor din Chisinau,numai ca la noi nu se cerea sa stii una din limbele evreilor,dar cereau sa stii rusa la perfectie, erau intr-un fel si evreii rusificati.

A spus Alex — 24/9/2007 @ 3:14 pm (...)

Anton, ceia ce scrii tu, in comentariul 20, straniu,dar e drept,mai intai evreii, pe urma rusii au preluat aceasta metoda de indobitocire a romanilor din Basarabia. Bunei mei spuneau ca pana a veni rusii pe pamanturile noastre masiv,nu existau in Basarabia centre de astea de triere,ori cum sa le spun,de dezalcoolizare , spuneau ca nu intalneaui cum acuma o femeie biata crita prin localitatile de aici,era o rusine mare ca femeile sa mearga in stare de ebreitate pe strazi. Rusii inca impedicau accesul romanilor la invatamantul cu studii superioare,pana in anul 1990 in R.Moldova revenea pe cap de locuitor cei mai putini oameni care detineau studii superioare,la aceasta politica au revenit si comunistii actuali, cand cu vreo doi ani in urma, au spus ca in Moldova sunt prea multe universitati, colegii si academii, au inchis o parte din ele,la altele au scazut numarul de burse sub diferite pretexte,ascunzand adevarul,ca lor nu le convine ca oamenii sa aiba acces la studii superioare, se stie prea bine ca majoritatea celor care au studii superioare, studentii sunt impotriva lor.

A spus Alex — 24/9/2007 @ 3:29 pm (...)

(...) De parcă nu ne-ar fi suficiente persecuțiile poliției, mai trebuie să vină și alogeniiăștia să ne acționeze în judecată, așa cum au făcut-

o, de fapt, pe tot parcursul ocupației sovietice. Și cum să-ți mai fie simpatici după toate acestea. O fac pentru că știu că la putere sunt comuniștii, și ar putea să obțină câștig de cauză, aceștia din urmă fiind tradițional aliații lor. Rușine să vă fie, nu cred că de acum înainte o să-mi mai piese de nenorocirile voastre.

A spus Andrei — 24/9/2007 @ 4:31 pm (...)

am citit cu atentie comentariile de mai sus in legătură cu cartea lui Goma. mă intreb de ce nu este necesară si asa o carte. Dictatura Holocaustului intr-adevăr s-a transformat intr-un comertz ordinar in care evreii au monopolizat suferinta unei natiuni, profitind comercial in consecință. Sint si alte minorități in această situatie dar nu li se acordă niciun drept de afirmare. Nemaivorbind de anii de comunism in care Rusia devine o putere colonială comunistă trimitindu-si supusii politici la exterminare. Deci exterminări politice au existat mai mari decit cele indreptate impotriva poporului evreu. Dar nu putem aborda aceste adevăruri istorice datorită blocajului Holocaust. Nu este vorba de corectitudine politică nici de antisemitism ci numai de realitate istorică obiectivă. După căderea comunismului, această uriasa crimă politică cu asentimentul lumii occidentale, se discută încă de fascism si se acuză in continuare crimele germane. de acord, dar ar fi vremea să ridicăm puțin perdeaua tăcerii si să trecem prin analiza istoriei si anii comunismului feroce. Dacă nu, atunci sintem toti corecti politici ,si facem din homosexuali, comunisti ,sectari ,politrucci si tot ce duce o societate spre boală dovedită ,eroi ai zilelor noastre. Ce este de fapt corectitudinea politică, o găselnitză ce acoperă nerusinarea si fărâdelegea dindu-i acoperire legală. Ceace trăim in Occident la ora actuală este dictatura minorităților...

A spus George — 25/9/2007 @ 11:08 am

Miercuri 26 septembrie 2007

Ieri am mai primit o “anonimă” din Israel. Tot atât de aprozaristă, analfabetă; și tot cu blesteme. Au început a mă plictisi acești pensionari plătiți de România (securiști, milițieni, activiști funcționari de rang înalt, turnători, demascatori, îndrumători-către-îndărăt - altfel spus: lipitori, căpușe pe trupul vlăguit al României), care și-au schimbat domiciliul în Israel. Nu mă deranjează nici măcar ura care le țâșnește pe nări - ci idiotenia; și reaua-credință. Misiva nefiind decât textul lui “Maries”, asezonat cu blesteme.

Mircea Stănescu mi-a trimis ultima descoperire în arhive; fotografiile față-profil ale lui Țurcanu. M-au speriat. Fiindcă băiatul Genu (pronunță: Jenu) arăta frumușal (din față), însă din profil... I se desena de la prima fotografie penală bărbia care, la Pitești, stăpânul torturînd, torturînd, i se făcuse monstruoasă, “în galoș”.

Joi 27 septembrie 2007

S-a lăsat iarna. Ieri ne-a fost frig-frig: 12 grade. Nu ne plângem, contra caniculei eram fără apărare, contra-contrei: pulovere, ceai, supă fierbinte.

Dau peste un blog (sau o rubrică): “Ce mai citesc inginerii?”
Datată: “4 septembrie 2006”; se ocupă de “Roman intim”:

“Paul Goma mi-a fost mereu antipatic. Pe vremea când îi ascultam romanele citite la Europa Liberă impresia lăsată de cuvinte era umbrită de invidia pentru refugiul pe care și-l găsisse în Vestul după care tânjeam toți. După revoluție m-a enervat încrâncenarea lui de dizident neglijat, veșnic nemulțumit dar incapabil să contribuie cu ceva la normalizarea societății.

I-am descoperit frumusețea abia când am citit **Roman intim**. Începe ca un joc infantil cu cuvintele, revărsându-le, inventându-le, amețindu-le, molipsindu-mă și atrăgându-mă în beția lui febrilă de adolescent îndrăgostit ce se împarte generos între “Crăița” satului care-i admiră “dotarea”, vecina focoasă cu pretenții intelectuale, fetele babei de la Sibiu, colega săsoaică a cărei privire crucișă i se pare plină de erotism și multe altele rememorate în încercarea inutilă de a înțelege femeile. Preferatele lui rămân Eva, pe care era cât pe ce să o... dar n-a putut să o vindece de sindromul genunchilor lipiți și Heidi, cea care dorește/acceptă/preferă să fie sodomizată, cea pe care sexul o transformă/abrutizează, îngerul cu ochi albaștri prefăcându-se într-o scroafă cu ochi sticloși înjunghiată în cabina de duș.

Într-un plan paralel (complementară) apare cealaltă dragoste: literatura. Și aici sunt pomeniți scriitori, fete cuminți și curve, martiri și iude, lingăi și autori pe care doar moartea i-a salvat de la necurătenie (apare obsesiv pomenit Rebreanu). Cele două planuri se întrepătrund în încercarea de a găsi corespondențe literare propriilor experiențe. Cea mai apropiată, dar nesatisfăcătoare, pare Sonia lui Dostoievski, autor pe

care-l admiră dar căruia îi contestă priceperea la femei, considerându-l incapabil să descrie un personaj precum “Vivi a babei din Sibiu”. Peste toate domină paranoia indusă de Securitate, la tot pasul întâlnind referiri la arestări, deportări, familii strămutate, autori interziși și biblioteci decimate. Întâlnirile din cenaclul sărăcit prin dispariția scriitorilor valoroși devin subversive, cunoștințele se transmit impersonal silindu-te să ascuți fără să pui întrebări ce te pot face suspect ca provocator, spion, denunțator... Prin toată povestea sunt momit cu „Jurnalul”. Mereu pomenit, cauza tuturor necazurilor, a convocării la Securitate, a interogatoriului și torturii, a exmatriculării „din toate liceele din țară”. Niciodată dezvăluit, doar intuit, amăgindu-mă până când nici nu-mi mai trebuie pentru că pot să bănuiesc, să inventez și poate nici nu sunt prea multe de inventat pentru a trezi interesul „organelor” zeloase în apărarea ordinii proletare. Mai gravă e frica de cuvântul scris pe care o induce, teama de a începe un nou jurnal, mereu planificat, împărțit pe cele cinci caiete de lux pregătite, purtate ca niște moaște dar lăsate neîncepute. Lecuirea vine cu surprinderea orgiei activiștilor din casa gazdei, mămoasa cu soț la Canal, și cu bătaia pe care o primește pentru că „a stricat destinderea cadrelor”:

„Și de am să mă scol - tot mă scol eu de aici- pre mulți am să scriu eu.”
 posted by Glyf @ 9:59 PM”

Da, domnule. A fost nevoie de un inginer care să observe “fleacurile importante”. Consolant, compensator, ca să spun așa.

Vineri 28 septembrie 2007

Obosit de moarte. Am luat de la farmacie vaccinul anti-gripal. Cum umblă vorba ca în acest an gripa va fi mai severă, presupun ca reacția - la vaccin - va fi pe măsură.

M-au chinuit, nu atât evreii din Basarabia, nici blestemătorii de la Tel Aviv - cât Cristian Propinațiu. Acest june-tânăr s-a născut prea târziu: în urmă cu 25 ani ar fi fost un perfect Dimisianu, un mai-mult-decât-perfectul Sami Damian: un tovarăș-cenzor-de-omenie. Să-i plângi de milă, nu alta: “Eu n-am prea vrut, ei m-au pus să am grijă de corectitudinea participanților...” - o aud pe Adameșteanu, doar întâmplător coabitând cu Ceceistul Bălăiță.

Sâmbătă 29 septembrie 2007

În *Ziua* de ieri Hossu-Longin publică un text în care afirmă că în jur de jumătate de milion de evrei au făcut Alia în sens invers: s-au întors în România.

Îmi aduc aminte cu ce urlete, răgete, cotocodăceli, stropi de scuipați combătuseră frații noștri de cu totul alte naționalități textele lui I. Coja despre numărul imens de evrei reintrat în România, după decembrie 89! Și ce etichete îi lipiseră: fascist, legionar, antisemit, ce “trimiteri” la *România Mare* (fără să observe că... chiar acolo își publicase “calomniile”). Și ce blesteme primise și el, prin poștă, ce amenințări... - firește, semnate de două ori anonim: întâi pentru că o scrisoare de amenințare, de blestemare este, din principiu... curajos-anonimă; în al doilea, pentru că - tot din principiu - evreii folosesc două-trei-cinci nume *goi-ești*, ca să nu fie... demascați. Numai că inteligența cu care se tot laudă nu-i ajută să aleagă nume neaoșe, de camuflaj: Bucă, Curnegru, Lapteacru, Bășescu, Puțică, Pocitu, Belitu, Căcărează, Văcăroiu, Pleșiță (și altele, tot atât de... protectoare), ci, în graba lor (Juraveli ar zice: “isterică”) au adăugat la rădăcină terminația-*eanu*: Crohmălniceanu, Giroveanu, Mălineanu, Rozeanu, Pruteanu, Băleanu, Deleanu, Cîmpeanu, Arginteanu, Aureanu, Petreanu, Mihăileanu...

Desigur, Hossu Longin, băiat prudent, nu a strecurat îndoiala asupra cifrei... oficiale: jumătate de milion. Potrivit psihologiei speciale, dacă evreii au pretins, pretind în continuare, că Românii au masacrat 400 000 de consângeni, ca să obțină un cât mai mare profit (gheșeft cu cadavre), când este vorba de ceva de, nu atât de rușine, dar de ascuns, tot în vederea gheșeftului, comunică cifre mult diminuate, ca să nu se sperie goii invadați de întinderea jafului, în care caz mai rămâne clasică târguială. Adevărata va fi depășind binișor milionul - și stai, că Exodul Invers abia a început.

Cu durere și cu greutate amintesc: în unul din P.S.-urile eseului **Săptămâna Roșie**, vorbind doar de Basarabia, poligonul de încercări al lor, bănuiam că s-au întors, mai cu seamă din Israel - dar și din restul fostului Imperiu Sovietic - aici, la gardul cu Europa, cel puțin 400 000 evrei. Or așa cum, după 28 iunie 1940, în Basarabia și Bucovina de Nord cedate, pe lângă evreii “localnici” (în jur de

300 000), pe lângă “internaționaliștii regăteni” (ca Sorin Toma, ca Perahim), alte câteva bune zeci de mii de doritori de a construi socialismul, au fost fie trimiși de Partid în Teritoriile Cedate. Alte mii dintre ei (originari din ne-Basarabia), au ridicat două degete, cerându-se... voluntari cu “experiență revoluționară” câștigată în alte părți, mai cu seamă în Polonia orientală, ocupată de ruși în 17 septembrie 1939.

I. Coja vorbea despre faptul că “după revoluție” au dat fuga în România evreii - nu doar din Israel, ci de pe unde se aflau în acel moment și au acaparat prin înșelăciuni, prin complicitate cu securiștii *goi* o bună parte din patrimoniul imobiliar, bancar, de presă, de comerț. Păstrînd proporțiile, același lucru s-a întîmplat și în “Moldova Noastră” - doar tot “ovrei de-ai noștri, din popor” sunt și acolo. Și tot “pui de bolșevici”, cum le-am zis (și mi ți i-am indignat foarte pe ai mei *goi* slugoi și vânzători de frate), din părinți cu mari funcții în aparatul de stat și de partid (mai ales din cel de represiune: KGB, Securitate) și care, după ce au ajuns în Occident s-au plâns cu glas mare că ei fuseseră persecutați în Lagărul Sovietic - pentru că erau... comuniști-și-evrei.

Un episod... din familie. După turnătoră “sociologului” M.D. Gheorghiu, Ana umblă cu fotocopii după *Le Monde* și după replica mea, tradusă în franceză (nepublicată nici în ziua de azi, deși am trimis-o în urmă cu 3 luni). A arătat “hârtiile” mai cu seamă colegilor, șefilor de la BNF. Ca și în România colegii, șefii neevrei au avut o reacție... înțeleaptă: fie au ridicat din umeri, fie au declarat ca ei nu sunt la curent cu “astfel de probleme”. Însă evreii au fost rușinați, indignați de delațiunea “românului”, ba s-au oferit să intervină, fie pe lângă *Le Monde*, fie pe lângă alte publicații - din inerție, propunînd: *Libération*, *Le Nouvel Observateur*, cunoscute ca filoevreești...

Însă acești evrei francezi nu cunosc **Săptămâna Roșie**, care nu a fost tradusă, deci le este inaccesibilă. Până acum doi foști colegi de liceu ai Anei, stabiliți în America i-au împărtășit indignarea, întrebîndu-se retoric, ca Horia Popescu al meu: «Dar cum este posibil, domnule?» Deci, ei erau în cunoștință de cauză: citiseră **Săptămâna Roșie**... pe internet, fuseseră intrigați, contrariați de ceea ce aflau despre “gîndirea” unor membri ai comunității lor - ei

înșiși negăsind nimic... antisemit.

«Foarte frumos din partea lor», am zis. «Numai că ți-au comunicat doar ție indignarea, rușinea, însă mă îndoiesc că au discutat cu nevasta, cu prietenii, cu părinții, cu socrii - taman ca romanachii noștri creștini. La un eventual reproș al tău că nu publică opinia - că Goma nu comite antisemițenii - îți vor răspunde ca și cum n-ar fi părăsit deloc, nicicând apa dulce a Dâmboviței: “Dar nu am unde s-o public, apoi eu sunt inginer, nu scriitor...”»

... Că dacă n-ar fi inginer, ci scriitor... S-ar duce, anual, la cumetria de la Neptun, unde îl vor pupa în cur pe Manolescu - chiar și pe Mihăieș, ca să le înlesnească un adevărat concediu de odihnă, “ca pe timpurile bune”; citește: comuniste, nu ca în Israel, unde-i cam-prea-cald. *Firește, la caz de “unanimitate în condamnarea antisemitului Goma”, să fie siguri: scriitorii-evrei-de-origine-română vor fi, în totalitate, totdeauna cu Puterea, deci cu Manolescu+Taubman+Rodica...*

Și când mă gândesc: toți acești măcar nepoți dacă nu fii de criminali securiști, beliști, denunțătoriști, care ne călăriseră și ne jefuiseră și ne batjocoriseră decenii lungi, după ce - în sfârșit! - au reușit să scape din Iadul-pe-Pământ: România cea antisemită unde 400 000 dintre ei fuseseră asasinați de “cel mai antisemit popor din lume” (cel-mai fiind... toți *goi*-ii: polonezii, balticii, ucrainenii, basarabeni - vezi bibliografia lui Ion Vianu, după care eu sunt, nu doar antisemit, ci “basarabean antisemit”) ca și cum în viața lor nu mâncaseră usturoi și nu le putea gura a minciună, a calomnie - s-au întors în haită, cu miile, cu sutele de mii în... Iadul-Românesc, declarînd cu mâna stînga pe inima din dreapta că ei de totdeauna s-au uscat de dorul țărișoarei (România, “Tzara mia” - în Basarabia). Toți aceștia, fără discernământ, sunt primiți cu ochii închiși de actualii guvernanți și de colegii de breaslă de la vlădică până la opincă cu pâine și sare, cu sarmale și tzuică strămoșească...

Eu însă, vai de capul meu, nu mă pot întoarce în Tzara-mia, fiindcă securiștii români - de la gradul de mareșal-pensionar la ultimul turnător - evrei, unguri se opun; fiindcă România a încetat din 1944, ba chiar din 28 iunie 1940 să mai fie țara mea și chiar dacă uriașul poet A. Toma nu mai este la modă (a fost uitat cu... metodă), textul Imnului RPR adaptat de ai lui a rămas o cruntă

realitate, așa cum o cântă ei, rânjindu-ne în nas:

“Azi țara *ta* e casa *mia!*”

Eu ca eu: am făcut bătături de persecuții... multirasiale, mă consolez, spunându-mi că nu mă lasă să mă întorc tâlhari de-ai mei dacoromi, mioieritici băștinoși ca Pleșiță și Enoiu și Iliescu și Constantinescu și Dinescu și Manolescu și Băsescu și Blandiana și Adameșteana - dar soția mea, Ana? Dar fiul meu, Filip? Cine se opune întoarcerii în România, țară și a lor? Ei, cine: Profitorii eterni, păduchii, lipitorile, omizile - repet: *puii de bolșevici*. Dar se împotrivesc întoarcerii mele mai vârtos: *goi-ii slugi*, purtători de servietă și de cuvânt a holocaustologilor: Manolescu-UNESCO, Pecican și Laszlo, Antonesei și Lefter, Buduca și G. Andreescu, Marta Petreu și C. Mușat, H. Gârbea și tot neamul lui de directori-de-imagie... Acești căcănari - să nu fie uitate dulcile și binemiro-sitoarele căcănărese - în slujba neadevărului și în a unor exemplare ca turnătorul Zalis și tovarășii-juști-îndrumători-spre-îndărăt Ianoși, apărători-justificatori ai nocivilor Crohmălniceanu, Paul Georgescu, în numele unei “obiectivități militante” sioniste (Dimisianu, Simuț) - ca totdeauna slugoii, sunt mai înverșunați decât stăpânii evrei, cum ar veni: mai caca decât tolicii.

Duminică 30 septembrie 2007

Azi, în Ziua, Teșu Solomovici ne propune o parte de adevăr - am fost generos, trebuia să spun: o bucățică de adevăr - acesta :

“Comitetul Democratic Evreiesc - o facatura comunista
Prin manevre abile, liderii comunisti au incercat sa-si
subordoneze comunitatea evreiasca din Romania

Nasul Comitetului Democratic Evreiesc (CDE) a fost seful suprem al comunistilor romani, Gheorghe Gheorghiu-Dej. L-a nasit in public, la Templul Coral din Bucuresti. In acea zi de 25 aprilie 1945, Templul era plin de evrei veniti sa sarbatoreasca infiintarea, la San Francisco, a Organizatiei Natiunilor Unite si sa protesteze impotriva restrictiilor mandatului englez impotriva emigrarii evreilor in Palestina. Dupa ce au vorbit somitatile ulitei evreiesti, a urcat la amvon tovarasul Gheorghiu-Dej. Nu-l invitase nimeni, nu anuntase pe nimeni ca va veni. A vorbit destul de mult, i-a complimentat pe evrei, "tovarasi pe drumul

democratiei romanesti", si asa, in trecut, a lasat sa se inteleaga ca va lua fiinta "o organizatie evreiasca reprezentativa". Asa a luat nastere la 25 aprilie 1945, la Adunarea evreiasca de la Templul Coral, abominabila facatura comunista CDE.

Calul troian al comunistilor in comunitatea evreiasca

In umbra, de cateva luni se agita comunistul evreu *Iosif Schreier*, secretar general al Ministerului de Interne si stabul organizatiei "Apararea Patriotica" (ulterior a fugit in strainatate). La 2 iunie 1945, Schreier s-a intalnit cu avocatul *Dadu Rosenkrantz*, care se recomanda drept "omul lui Wilhelm Filderman", autenticul lider al evreimii-romane, cu scopul de a largi "Comitetul de initiativa" cu 60 de personalitati evreiesti. Peste noapte, "Comitetul Evreiesc Antifascist", o organizatie oarecare, de sorginte comunista, isi schimba numele in "**Comitetul Democratic Evreiesc**", cu un presedinte comunist evreu: pictorul *M.H. Maxy*. Acesta are o tresarire de constiinta si-l avertizeaza pe *Kiva Orenstein* (presedintele Marei Loji Bnei Brith din Romania, mort mai tarziu in beciurile Securitatii) ca CDE are sarcina sa lichideze "Partidul Evreiesc" al lui A. L. Zissu si "Uniunea Evreilor Romani" a lui Filderman.

Din nefericire, unele partide si organizatii sioniste de stanga si-au dat concursul la infiintarea CDE.

Prima Conferinta nationala a CDE a avut loc la 25 iunie 1946, sub presedintia comunistului evreu M.H. Maxy. Dr. *Moses Rosen*, in calitate de presedinte al sectiei Cultelor a Comunitatii Evreilor din Bucuresti, a facut o "critica negativa" a institutiilor de cult si administrative evreiesti.

A urmat o rotire a cadrelor: pictorul Maxy, considerat prea "moderat", ii lasa locul lui *Bercu Feldman*, un fanatic comunist, activist al C.C. al PCR. Secretar general al CDE este "ales" tovarasul *N. Goldhamer*, un evreu ilegalist comunist. Pe un loc secund trece si tovarasul *L. Abramovici (Chirita)*. Unul din "durii" stabimii comuniste, *Vasile Luca*, va fi insarcinat de conducerea de partid sa aiba "grija" de noul CDE.

O data CDE comunizat, e randul Federatiei Comunitatilor Evreiesti. La 17-18 februarie 1948, 150 de delegati reprezentand 88 de comunitati din tara, s-au intrunit la Bucuresti, alegand noua conducere: prof. *Maximilian Popper* - presedinte; *H. Leibovici-Serban* - secretar general; av. *I. Bacal, I. Negriu, Paul Davidovici, Bercu Feldman si Angel Dascalu* (in afara de ultimul, cu totii vechi membri de partid). Cati din ei erau securisti, doar Arhivele o vor confirma candva, (*Paul Davidovici, de pilda, o vreme cu functie superioara in serviciile speciale ale Presedintiei Consiliului de Ministri si dupa aceea avand un post important in Securitatea generala*).

Reorganizarea comunista a CDE si a Federatiei Comunitatilor Evreiesti va fi justificata ideologic de faimoasa "Rezolutie a Biroului Politic al C.C. al P.M.R. in chestiunea nationala", publicata in "Scanteia" pe data de 12 decembrie 1949. "Rezolutia" a fost precedata de o intensa zvarcolire ideologica pe palierul cel mai de sus al Olimpului comunist.

Rezolutia Biroului Politic in "chestiunea evreiasca"

La 26 octombrie 1948, Gheorghe Gheorghiu-Dej a convocat Biroul Politic al Partidului Comunist. Pe ordinea de zi o singura problema: "Problema evreiasca".

O stenograma e un document uscat, dar nu e greu sa sesizezi teribila tensiune a sedintei. Vorbesc tovarasii, arata de ce "problema evreiasca" nu poate fi despartita de lupta de clasa, care, desigur, se ascute pe zi ce trece. Dej ii insarcineaza pe *Vasile Luca, Lothar Radaceanu, Miron Constantinescu, Emil Bodnaras si Bercu Feldman* cu redactarea textului care va deveni peste putin timp faimoasa "Rezolutie a Biroului Politic al C.C. al P.C.R. in problema nationala".

Rezolutia avea drept obiectiv esential "demascarea sionismului". Concluzia era limpede: miscarea sionista trebuia desfiintata. Pentru a se dovedi ca insasi "masele evreiesti" doresc acest lucru, seful CDE, evreul comunist *Bercu Feldman, propune ca insasi "masele evreiesti" sa atace, sa devasteze si sa ocupe sediile organizatiilor sioniste din toata tara. "In frunte sa mearga cursantii!"* - propune acelasi Bercu.

Mascandu-si intentiile adevarate, CDE organizase cursuri speciale destinate evreilor care doreau sa emigreze in Israel, de fapt un program de spalare a creierului, de indoctrinare marxist-leninista. "Cursantii", odata ajunsi in Palestina, trebuiau sa devina membri ai Partidului Comunist Israelian.

In ultima noapte a lui noiembrie 1948, toti "cursantii" au fost trimisi sa atace sediile organizatiilor sioniste si, dupa ocuparea lor, sa le transforme in sedii CDE. Un tip de pogrom prezentat chipurile ca "o izbucnire spontana a maselor de evrei".

Ciocniri de strada intre sionisti si fideli CDE

La sediul central al "Hehalutz"-ului, din strada Florian, CDE-istii au pus stapanire pe arhiva organizatiei sioniste si nici pana astazi ea nu a fost returnata proprietarilor de drept; dar nici nu a fost pusa la dispozitie cercetatorilor. In schimb a servit anchetatorilor Securitatii, la interogarea sionistilor arestati. Istoricul Slomo Leibovici-Lais relateaza: "Atacul asupra sediului <<Bnei Akiva>>, din Bucuresti, strada Colonel Orero 24 - la intersectia cu Duesti si Mircea-Voda - i-a alarmat pe evreii din cartier. Muncitori adunati in graba de prin intreprinderi au fost adusi cu

camioane, in ajutorul bandei de napustitori. Coborati din masini, cu manivele, chei suedeze, lanturi de tot felul, au ramas neputinciosi fata de numarul mereu in crestere, al celor ce continuau sa se adune. Tramvaiele si-au oprit circulatia, neputand traversa prin multimea adunata - pana la refuz - pe strazi si trotuare. Sionistii din alte organizatii au venit in ajutorul celor atacati. Membrii de la <<Mizrahi>> - partidul maturilor, din care facea parte si miscarea de tineret <<Bnei Akiva>> - au ajutat la contra-atac. Si-au aparat cartierul lor general si au reusit sa ia contact telefonic - in ebraica - cu delegatia israeliana la Paris."

Politia a fost adusa - cu forte intarite - sa imprastie pe cei adunati. Demonstrantii au intonat Imnul tarii, Internationala si Imnul Israelului "Hatikva", si politistii s-au vazut nevoiti sa ia pozitie de drepti si sa-si duca mana la chipiu. Corespondentii straini s-au grabit sa transmita evenimentul redactiilor lor din strainatate. Stirea a fost difuzata, chiar in noaptea aceea, la postul de radio BBC din Londra si reluata in presa evreiasca din lume.

Ciocnirile dintre sionisti si bandele CDE au fost initiate si monitorizate de agentii Securitatii. Unul dintre acestia, colonelul *Tudor Sepeanu* relateaza intr-o sinteza: "In astfel de momente, CDE a gasit nimerit sa treaca la actiune, fara a se asigura de o masa care sa-l sustina... Un incident de proportii mai mari s-a produs in strada <<Colonel Oreso>> din Bucuresti, unde sediul gruparii religioase Bnei Akiva, a trecut de trei ori dintr-o mana in alta, producandu-se acte de violenta si inregistrandu-se raniti dintr-o parte si de alta."

Gheorghiu-Dej vroia o Brigada de evrei-romani care sa lupte
in Palestina

Simion Taigar, fost ministru al Muncii sub comunisti, a povestit - dupa ce a emigrat in Israel - un fapt senzational. Reintors dintr-o delegatie in Cehoslovacia, in 1947, Taigar i-a relatat lui Gheorghiu-Dej despre organizarea unei Brigazi de evrei cehi care urma sa lupte si sa ajute asezarile evreiesti din Palestina. Dej era entuziasmat: "Sa facem si noi o Brigada de evrei-romani. Lupta impotriva imperialismului britanic trebuie sprijinita." *Vasile Luca si Teohari Georgescu* s-au alaturat imediat parerii lui Dej.

Practic, infiintarea unei Brigazi de evrei-romani (pe modelul Brigazii Evreiesti organizate in Cehia) si trimiterea ei in Palestina, depindea, insa, de votul Anei Pauker.

Ana Pauker n-a gasit ideea "reusita" si a cerut un timp de gandire. Dupa o vreme ea a "adus" o comunicare "de sus" (pe acea vreme, Ana Pauker era considerata principalul canal de comunicare si de transmitere

a ordinelor Moscovei) cum ca actiunea nu-i "operanta".

La inceputul lunii noiembrie 1949, CDE si-a gasit o noua tinta de atac, de asta data impotriva evreimii religioase, denumita "sionismul clerical". Reflex pavlovian, Sfatul Rabinic Superior a fost convocat imediat sa voteze o motiune anti-sionista, din care nu lipsea, nici ca se putea altfel, un atac impotriva fostului sef-rabin Alexandru Safran. Rabinii din Romania nu i-au iertat niciodata rabinului Moses Rosen ca i-a obligat sa-si puna semnatura pe o asemenea rezolutie.

Liderii comunisti si exodul evreimii

"Fuga evreilor" i-a naucit pe sefii comunismului romanesc. Ei nu mai stiau ce sa decida. La o sedinta a Biroului Politic, *Ana Pauker, ministrul de Externe, si Vasile Luca, ministru de Finante, au propus sa se ridice lagare speciale pentru evreii care nu s-au "inrolat" in noul regim.* Propunerea a obtinut doar 4 voturi. Gheorghiu-Dej era atunci de parere ca singura solutie pentru acesti evrei este emigrarea in Israel.

Doi delegati sovietici, prezenti la sedinta, au cerut timp de gandire. Dupa o saptamana, ei au comunicat acordul Moscovei.

Evreimea romana nu fusese pregatita sa infrunte grozaviile razboiului, iar acum se dovedea la fel de nepregatita sa suporte asaltul Raului comunist.

Providenta sau necesitatea istorica il va descoperi acum pe tanarul rabin, Moses Rosen, stingher, in aceasta lume de lupi. El poseda un instinct teribil de a se strecura si de a evita capcanele. Si cea mai rea din aceste capcane era Comitetul Democrat Evreiesc, din conducerea caruia a facut si el parte. Moses Rosen a inteles, insa, foarte repede ca e bine sa pastreze fata de CDE o anume distanta.

Autodizolvarea CDE

La 16 martie 1953, dupa ce sefii Partidului Comunist decisera ca a venit timpul sa fie desfiintate CDE si organul sau oficial "Unirea", a avut loc o sedinta solemnă. Importanta ei e evidentiata de prezenta a trei dintre cei mai importanti conducatori ai Partidului: *Alexandru Moghioros, Petre Borila si Nicolae Goldberger.* Au participat si sefii Comitetului Democrat Evreiesc: *Bercu Feldman, Leibovici-Serban, Paul Iscovici, Israel Bacal* s.a.

Sedinta avea sarcina de a ingropa CDE, fara prea multa tevatura. Ceremonia a fost scurta si sobra. Tovarasii "de sus" au laudat activitatea CDE, dar au spus ca nu mai este nevoie de aceasta organizatie. Tovarasii "de jos" au aplaudat. Apoi, in cuvantarile lor, au subliniat cat de inteleapta este decizia partinica de auto-desfiintare a CDE.

Observatorii cinstiti din interiorul tarii si din strainatate fusesera

oripilati de acest joc al comunistilor evrei, joc care murdarea imaginea evreimii romane. Legatia Israelului la Bucuresti raporta lui Moshe Shertok (Sharet), ministrul israelian de Externe: "CDE este versiunea ordinara a <<Centralei Evreilor>> din perioada regimului antonescian. Dar este mult mai periculoasa datorita caracterului ei de cal troian. Partidul Comunist a predat CDE-ului haturile vietii publice evreiesti, cu intentia premeditata de a distruge pana la temelii iudaismul national stingand si ultimele licariri ale traditiei evreiesti".

CDE a disparut, tot asa cum se nascuse, in conditii obscure si fara sa provoace valuri. Comunistul evreu *Emil Dorian*, scriitor, membru in conducerea CDE, a notat in "Jurnalul" sau secret: "23 martie 1953. Comitetul Democrat Evreiesc dizolvat intr-o sedinta - asa-zisa - de auto-dizolvare... Comitetul n-a reusit sa-si castige simpatia populatiei evreiesti si cred ca nici conducerea de partid nu l-a primit cu urale. CDE a lucrat fara vreun nimb istoric, fara prestanta politica, fara legatura cu masele, la un nivel cultural coborat si cu o lipsa de apreciere fata de populatia pe care credea s-o reprezinte."

Asa a disparut, dupa opt ani de activitate, una din cele mai odioase institutii din istoria evreimii romane.

Tesu SOLOMOVICI”

Evident, nu-l lasă inima să spună tot ce știe. Și așa îl acuză holocaustologii de pactizare cu inamicul (citește: cu Goma).

Așadar la 16 martie 1953 a fost desființat CDE-ul. Care a fost motivul? Să nu mai fi fost nevoie de această *organă*? Cum așa, doar din 25 aprilie 1945, aproape opt ani lungi, cumpliți pentru românii ne-evrei Comitetul cu pricina a fost o Securitate Bis, tovarășii evrei doar la început îi combătuseră pe coreligionari, în scurtă vreme, prin rețeaua lor de turnători structurali, de paznici prin tradiție a “liniei” (bolșevice), a devenit un Serviciu de Cadre și Bancă de Informații a Odiosului Organ.

Coincidență, data desființării lui : la mai puțin de două săptămâni după moartea lui Stalin. Dar ori cu Stalin, ori fără el, evreii au continuat a fi activi împotriva statului românesc și a românilor, militând pentru... statul Israel, chiar dacă pierduseră câteva pene, prin sioniștii arestați.

Iată până unde poate merge prea-departe până și Teșu.

OCTOMBRIE

Luni 1 octombrie 2007

Valentin Protopopescu recenzat în ultimul număr din *Timpul*, de Adrian Niță:

(...) Este lăudabil că un astfel de demers încearcă de câțiva ani tînărul și energicul Valentin Protopopescu (...) După Dincolo de seninătate, Cioran în oglindă și Ciorba de burtă, periplul psihanalitic exploratoriu continuă cu Mărci ale inconștientului (Paralela 45, Pitești, 2006). (...)

Dintre cazurile semnalate, să reținem în primul rînd trauma gîndirii indirecte de care suferă câțiva dintre intelectualii cei mai mediatizați de la noi, cum sînt Gabriel Liiceanu și Andrei Pleșu. Autorul arată că în contextul disputei acestora cu Adrian Marino, din 2004, cei doi nu spuneau în mod direct ceea ce aveau de spus, ci foloseau procedeul rîcoșeului, recurgînd la contexte ambigue, la citate, la neasumarea originalității ideilor etc. Textele lui Liiceanu, de exemplu, încep cu „clasicele și previzibilele declarații de dragoste, pe care le practică aproape ca un profesionist: către Andrei Pleșu, către Horia Patapievici, către Vlad Zografi etc. Apoi, brusc, se desfășoară calamitatea: o pagină literară bine scrisă, dar ignobilă și jignitoare, în care îi portretizează, de la înălțimea unei excelențe clar transcendente, pe care e indiscutabil convins că o posedă, pe toți aceia care îndrăznesc să critice și să conteste unele idei sau atitudini ale grupului de pătinișeni“(p. 18). Pe Marino nu îl contestă în mod direct, de exemplu adresîndu-i o scrisoare, ci în mod indirect, adresînd o epistolă prietenului său, Andrei Pleșu, care în acest episod e doar un pretext, un adjuvant al punerii în scenă al propriului discurs.” (...)

Dupa ce atribuie obrăznicile și cretinăriile lui Mihăieș sentimentului ascuns de culpabilitate (că nu făcuse nimic înainte de 22 decembrie 1989 - cum nu făcuse?; rezistase prin cultură dimpreună cu rezistentă extrem de culturoasă Adriana Babeți!), autorul recenziei trece la mine, citînd din V. P.:

“Ieșirile belicoase ale lui Paul Goma arată o interesantă atitudine psihică a celebrului romancier, și anume participarea altruistă. Aceasta

este prezentă în cazul cuiva care se autodevalorizează, care se vede util numai în măsura în care îi ajută pe alții. În același timp, este cert că Goma așteaptă în mod inconștient atenție, recunoaștere și înțelegere. Asta face ca celebrul autor al **Fenomenului Pitești** [*și ce bine începuse, domnule, să o feștească el trăgînd-o pe Academiei cu titlul cărții lui Ierunca ?-dar nu se știe dacă greșeala aparține recenzentului sau recenzatului*] să apară ca un amestec complicat de generozitate și narcisism, de eroism altruist și gest paranoid. „De aceea“, continuă autorul, „dificil în calitate de companion, Paul Goma strălucește solitar, strigîndu-și perpetuu dreptatea, pe un imens fundal de tăcere vinovată: a noastră, a contemporanilor lui, mai normali și infinit mai lași. Iar dacă nu putem să fim solidari cu dînsul nici măcar astăzi, cînd nu (mai) riscăm nimic, atunci nu ni s-ar părea prea mult din parte-ne să încercăm a-l respecta pentru tot ceea ce a făcut pentru sănătatea morală a unei nații care-și iubește mai degrabă confortul nevrotic decît șansa de a-și face în fine un sumar examen de conștiință?“ (p. 172).

Da, domnule. Atît că nu cunoaștem cînd anume a scris V. Protopopescu aceste observații. Presupun: *înainte* de a deveni director al “săptămînalului de mare difuzare *Altitudini*” - altfel nu mai era el uns director. Ba chiar directorizat înainte de perioada de dezorientare, de dubii: unde să postuleze ca redactor? Îmi asum nedreptatea scrisă aici, o voi repeta, umil, pînă cînd V. Protopopescu va publica în *Altitudini* - săptămînalul-cu-pricina - un text normal despre mine.

« *L'antisémite n'est pas celui qui n'aime pas les juifs, c'est celui que les juifs n'aiment pas* » - mi-a plăcut citatul, de aceea l-am și... citat.

Flori Stănescu, în Jurnalul Național:

Paul Goma-72 - Jurnalul National, 1 oct. 2007:

"Încă un an fără Paul Goma acasă. Cu 72 de ani în urmă s-a născut în satul basarabean Mana Paul Goma, ca fiu al Mariei și al lui Eufimie Goma. Prin naștere, la 2 octombrie 1935 Paul Goma a devenit în mod natural cetățean român. În martie 1944 familia Goma se refugiază în Transilvania din calea Armatei Roșii "Liberatoare"... însă, din septembrie

același an începe lupta pentru supraviețuirea basarabenilor ca români, împotriva pericolului "repatrierii" în "Patria Sovietică". După Armistițiul cu Națiunile Unite (12 septembrie) a început pe tot cuprinsul României vânatoarea pentru "repatrierea cetățenilor sovietici" (citește basarabeni și bucovineni). Cine a citit Arta refugii știe cum au reușit micul Paul și învățătorul Eufimie Goma să-și salveze familia și mulți alți basarabeni de binefacerea întoarcerii cu forța în URSS, unde ar fi devenit automat cetățeni sovietici, cu oasele albite în Siberia. Cine a citit și restul scrierilor lui Paul Goma i-a aflat biografia de veșnic fugărit, hărțuit, arestat, torturat, deoist... de opozant fără rest al regimului comunist. Toți aceia care vorbim despre "cazul Goma" ori ne dăm cu presupunerea știm de ce este astăzi scriitorul nostru refugiat politic. Recunoaștem aci o adevărată moștenire din tată-n fiu. Ca și tatăl său, Paul Goma împărtășește cu familia mică și unită o soartă exemplară. Dacă stai strâmb în fața oglinzii și te privești drept, nu ai cum să nu te înclini în fața verticalității sale. Restul..., verb-aceea, sunt atât de vorbe, scuze, poticneli, neadevăruri și alibiuri! Sănătate, mulți ani, încă, și să ne vedem în România!"

Flori Stănescu

Fiindcă citez din presă, hai să reproduc un text mai vechi:

24.07.2007 SCANDALE DANS LA FAMILLE : QUAND UN ANCIEN PRESIDENT DES USA MET LES PIEDS DANS LE PLAT

Puisque nous évoquons un certain nombre d'ouvrages politiquement incorrects d'origine américaine, il serait dommage de passer sous silence celui de Jimmy Carter dont le moins que l'on puisse dire, c'est qu'il n'est pas passé inaperçu, en décembre dernier. Il a même déclenché fureur et polémique aux USA et en Israël. Sous le titre Palestine : **Peace not apartheid** (Palestine : **La paix, pas l'apartheid**) l'ancien président démocrate des Etats-Unis de 1977 à 1981, prix Nobel de la Paix 2002, n'a en effet pas mâché ses mots :

Le livre décrit l'abominable oppression et les persécutions dans les territoires palestiniens occupés, le rigide système de laissez-passer et la ségrégation stricte entre citoyens palestiniens et colons juifs en Cisjordanie (...) De bien des manières, c'est plus oppressant que quand les Noirs vivaient en Afrique du Sud au temps de l'apartheid, a-t-il déclaré.

Presque pour lui donner raison, au moment même où il défendait son livre, Israël interdisait à une mission officielle de l'ONU - menée par Desmond Tutu, évêque sud-africain récompensé en 1984 par le Prix

Nobel de la Paix précisément pour sa lutte contre l'apartheid - d'enquêter sur le massacre commis par l'armée israélienne à Beit Hanoun (Palestine), où 19 civils palestiniens ont été tués en novembre 2006.

(...) Imputant l'impasse actuelle à l'ensemble des parties, il se montre cependant le plus critique à l'égard *d'Israël, qu'il estime principal responsable de la durée de ce conflit né en 1948 avec l'installation de l'Etat juif sur les terres palestiniennes et qui a déjà coûté des dizaines de milliers de morts (en matière de décompte macabre, on estime à 20 le nombre de palestiniens morts pour 1 israélien).* Pour Jimmy Carter, *Israël, par son occupation coloniale et militaire des territoires palestiniens, sa confiscation avec l'accord tacite de l'administration Bush des régions les plus intéressantes stratégiquement et économiquement, son mur de béton construit le long de la frontière avec la Cisjordanie, ses restrictions mises à la liberté de circulation des Palestiniens, ses destructions massives de maisons, son blocus économique, ses assassinats ciblés relevant du terrorisme d'Etat, sans parler de l'arrogance de ses dirigeants coupables de crimes contre l'humanité restés impunis, se révèle au final le principal acteur responsable de la violence et du désastre géopolitique.*

Comme on peut s'en douter, la publication de *Palestine : la paix pas l'apartheid* a suscité une levée de boucliers immédiate des très influentes organisations juives aux Etats-Unis. Et les grands médias néo-conservateurs du pays, farouchement pro-israéliens pour la plupart, n'ont pas manqué de dresser le procès en sorcellerie de *l'ancien locataire de la Maison-Blanche qui se retrouve accusé d'indécence, de gâtisme et d'antisémitisme (façon Raymond Barre.)*. Une pétition a même été lancée par le Centre Simon Wiesenthal, l'un des principaux groupes mondiaux de défense des intérêts juifs, contre ce nouveau porte-parole virtuel de la cause palestinienne à qui il entend rappeler que *la vraie raison pour laquelle il n'y a pas la paix au Proche-Orient est le terrorisme et le fanatisme perpétuel des Palestiniens. Ben, tiens !*

En dépit de ces violentes attaques, Jimmy Carter estime que son objectif initial est atteint. Pour lui il était primordial de casser le tabou et de créer enfin un débat sur la politique d'Israël car, jusqu'à présent, une véritable chape de plomb étouffe la question aux Etats-Unis : Il y a dans ce pays une formidable intimidation qui réduit nos concitoyens au silence, a-t-il déclaré, ajoutant que ce silence était le fait non seulement d'individus ou de personnes candidates à des fonctions électives mais aussi des médias. *Devant la puissance médiatique du lobby pro-israélien il estime qu'il est actuellement suicidaire pour les parlementaires américains de défendre une position équilibrée entre Israël et la Palestine, de*

suggérer qu'Israël doit se conformer aux résolutions internationales et de parler de justice et de droits de l'homme pour les Palestiniens.

“J’ai été traité de menteur. J’ai été traité d’antisémite, j’ai été traité de bigot, j’ai été traité de plagiat, j’ai été traité de lâche. Si elles peuvent parfois m’affecter personnellement, ces accusations n’affectent en rien le caractère factuel et nécessaire de mon livre.”

Un Américain décidément bien sympathique.”

[Ce spunea, ce spunea citatul: antisemit nu este cel care nu-i iubește pe evrei, ci acela pe care nu-l iubesc evreii? Bun venit în Clubul “antisemiților, Jimmy!

Scrisesem eu altceva, în urmă cu câțiva ani, iar Manolescu și ai săi mă acuzaseră de... antisemitism pentru afirmația : « *Israelul este un stat terorist, rasist, un pericol pentru pacea lumii* », cum de altfel fusese taxat de foruri internaționale?]

Source : www.republique-des-lettres.fr

15:25 Publié dans Histoire - Lien permanent - Commentaires (3)

- Envoyer cette note - Tags : france, licratisee, licra, anne, kling, jimmy, carter

Commentaires

bravo monsieur Carter. Il n'est jamais trop tard pour dire la vérité, toute la vérité. A bon entendeur.

Ecrit par : abdo - 28.05.2007

C'est bien, très bien, même. Aurait-il dit la même chose s'il avait encore eu un mandat électif à briguer, connaissant le poids terroriste du lobby qui façonne depuis des lustres la politique extérieure de l'USraël ? Mais ne chipotons pas : c'est mieux de l'avoir dit sans risques politiques que de l'avoir tu.

Ecrit par : Martial - 29.05.2007

L'Amérique serait-elle sur le chemin de la démocratie "à la française" ?

Ecrit par : Paul-Emic 29.05.2007

Marți 2 octombrie 2007

Am 72 ani. Ca de fiecare dată (în fiecare 2 octombrie) mă mir: Cum, încă mai trăiesc? Ce va zice Manolescu, aflînd această proastă, pentru el, etern-adolescentul, veste? Dar Buzura?

Dar Blandiana? Dar Buduca? Dar Balotă? - ia te uită: “Aicea, printre ardeleni”, citat din nu mai puțin ardeleanul Mihaipizdiuc.

De ziua mea, un semn dinspre Stela Popescu:

“JURNALUL NATIONAL: BASARABEANĂ. Actrița își amintește
locurile de vis și de coșmar ale copilăriei
Ziua în care destinul a luat-o de la capăt
2007 08 09 - de Carmen Dragomir

O fetiță de 8 ani stătea zgribulită în brațele mamei, sub ninsoarea care acoperea nemilos acareturile și oamenii înghesuiți în vagoanele de marfă. Într-o zi de februarie a anului 1944 mergea spre o altă viață, purtând în bagaje amintirile copilăriei și pe cea a tatălui, pe care l-a crezut mort aproape 20 de ani. O fetiță pe care azi o iubește toată România: Stela Popescu.

Jurnalul Național: V-ați refugiat în România în '44. Ce vă amintiți din Orheiul copilăriei?

Stela Popescu: M-am născut în 1935, într-un târgușor cu foarte mulți evrei, datorită cărora era o viață comercială foarte bogată. Mama purta pe vremea aceea sandale nemțești, se îmbrăca în mătase naturală... Amintirile mele din copilărie sunt romantice, chiar dacă lucrurile acolo s-au petrecut dramatic. În memoria mea, Orheiul a rămas un colț de rai, o frumusețe plină de flori, mi-amintesc o curte minunată cu un păr care făcea pere cât un cap de copil...

19 ani de suferință

Ce a însemnat pentru familie perioada ocupației rusești?

Părinții mei erau amândoi învățători. Mama făcea parte dintr-o familie cu nouă copii, dintre care trei au fost deportați. Rușii au avut un sistem foarte deștept, comunismul în general a fost un sistem bine organizat, numai că au dat-o în bară. Au venit într-o noapte, au deportat tot ce se chema intelectual, începând de la primul învățător până la popă, prefect, primar. I-au dus pe toți la Vladivostok, în Siberia, și au adus în toate posturile administrației publice numai ruși. Și, de a doua zi, orice cetățean din Basarabia care voia să se descurce trebuia să vorbească rusește. Limba română a fost uitată peste noapte. Nici mama, nici tata nu știau rusește. Pe tata, care era și ofițer român în rezervă, l-au luat pe sus într-o noapte... Eu aveam 4 ani și jumătate atunci. A doua zi i-au spus mamei să-i ducă un pachet cu două perechi de ciorapi, două cămăși și două perechi de pantaloni. L-am revăzut când aveam 23 de ani. Mama a

rămas în locul lui directoare la școală și a trebuit să predea în limba rusă. Noaptea învăța lecția, ziua o preda copiilor. Avea toată școala pe mână, erau cu totul două învățătoare amărâte și trebuia să se descurce cu copii de la 7 la 17 ani.

Ce s-a întâmplat cu tatăl dumneavoastră?

Din clipa în care tata a fost deportat, 19 ani n-am mai știut nimic de el. Din '40, de când l-au luat, până în '59 noi l-am crezut mort. Ne-a povestit că trimisese nenumărate scrisori, dar ele nu au ajuns. Abia mai târziu am aflat, dintr-un documentar american, ce se întâmpla cu scrisorile trimise din lagăr. Le dădeau foc... A fost o tragedie, i-au dus la -50 de grade, le-au dat topoare și i-au pus să-și facă barăci și o nouă viață. Ca pe deținuți. Făceau noaptea foc și stăteau în cerc, ca să se poată încălzi. Care era la margine se zbătea să intre spre foc, puteau să înghețe la margine. Se băteau, se înjunghiau... Nu e nici o deosebire între Hitler și Stalin și alți nenorociți care și-au bătut joc de oameni.

Cum a fost ziua în care ați fugit?

Aveam aproape 8 ani când am plecat de acolo. A fost o acțiune masivă atunci, Antonescu ne-a chemat: "Cine vrea să vină la patriamă să vină, că-i dăm casă și slujbă". Și atunci mama m-a luat în brațe și ne-am urcat în prima căruță pe care am găsit-o. Apoi am mers din Chișinău cu niște vagoane în care ne încărcau și ne duceau în centre din România. Era unul pe la Râmnicu-Vâlcea, altul pe la Sibiu, în Banat... Era februarie, ninge pe noi, am călătorit două săptămâni de la Orhei la Sibiu. Mama era o femeie foarte căpoasă, luase exact ce trebuie, aveai voie să iei 100 de kilograme... aveam perne, farfurii, plapumă, ce ne trebuia. De acolo ne-au repartizat. Ne-au dat casă, mamei post, și gata, ne-am stabilit în România. Am luat viața în piept pur și simplu. "Gata, asta ie, sîntim singurii, di tata nu știm nimic, să învieți, să-i baji mințili-n cap"... Aveam o mamă care putea să facă orice, era dimineața la școală patru-cinci ore, apoi venea acasă, puneă roșii și castraveți și mai și cosea între timp, de la izmene bărbătești până la ultima funduliță pe care mi-o puneă în păr. Așa mamă am avut...

După câțiva ani de când ne stabilisem în România a mai fost un puseu, când comuniștii au vrut să ne ducă pe toți înapoi în Basarabia. Cine știe în ce fund de Siberie ne-ar fi dus?! Și-atunci, mama a făcut o căsătorie de conveniență, ca să nu fim nevoite să plecăm.

Regăsirea

Când v-ați întors în Basarabia?

În '59 tata a fost eliberat și s-a întors din Siberia. S-a dus la bunica din partea mamei și așa a aflat de noi. Mama s-a dus prima să-l vadă, apoi

m-a trimis și pe mine. Am ajuns acolo printr-o excursie ONT, că altfel n-aveam voie. A fost nostim atunci. A trebuit să mă duc întâi la Moscova, să fac excursia, și abia la întoarcere am avut două zile la dispoziție, la Chișinău, să stau cu tata.

Cum a fost revederea?

Ne-am întâlnit în gară, pe același peron de pe care eu și mama fugisem în '44. Mi-l aminteam perfect. Din imaginile memoriei mele și din povestirile mamei știam că e un domn mai plinuț, dar atunci, în noaptea aceea, pe peronul gării din Chișinău am întâlnit un domn slab și pocit-pocit-pocit la față. Am fost șocată să văd că are ochii albaștri. Nimeni din familie nu avea ochii albaștri. Mi-a spus că s-au făcut așa de la atâta plâns...

A fost impresionantă revederea. Tata era mândru cu mine... era un tip haios și glumea cu ceilalți: "Crapă tăți di șiudă ce gajică am io lângă mini".

Cum s-a reunit familia?

Timp de aproape 20 de ani m-am chinuit să-l pot aduce pe tata în țară. Am reușit abia în 1977, după ce mamei îi murise soțul din România, iar tatei soția lui basarabeană – o rudă a mamei, o nepoată. Am făcut memorii peste memorii la Marea Adunare Națională de aici, iar tata – la Marea Adunare de la Moscova. După ce a ieșit la pensie și am demonstrat că sunt singura lui fiică și că are nevoie de îngrijiri, am putut să-l aduc... A trăit până la 91 de ani, când a murit dintr-o operație de bilă. Ironia sorții după câte a pățimit...

Vorbea foarte puțin de experiența lui din Siberia, dar rămăsese marcat de puterea și de încăpățânarea rusului, de forța societății lor. Când venea vorba despre ruși, zicea mereu: "Hehe, sunțiți niști proști... numai să vrea rusu', și în 24 de ore e la Timișoara".

Comentarii

1. bravo Stela - scris de israelian basarabean - 2007-08-08 23:34:29
bravo Stela ca ai amintit adevarul despre chinurile basarabenilor, care n-au avut decit o vina erau romani in ce povestesti parca vad saga familiei mele care a plecat nu cu trenul ci cu carul cu boi. Cei care au avut norocul sa se intoarca din Siberia au ramas in veci socati de cite au putut indura.

Bai, tu nu vezi ca si ea este tot ovreica dupa tata - scris de TORNADA
2007-08-09 19:50:51

2. MAREA DOAMNA STELA POPESCU - scris de o mare admiratoare - 2007-08-09 08:50:26 Am mai auzit povestea, dar am citit-o cu placere si

cu emotie...mi-au dat lacrimile... Cred ca noi, cei care n-am trait acele vremuri, ar trebui sa stim mai mult, sa auzim mai multe si sa plecam piosi fruntea in fata acestor oameni care ar trebui ridicati la rang de zei...

3. Impresionant - scris de Raluca - 2007-08-09 11:15:20

Impresionanta poveste. Sunteti minunata, DOAMNA. Felicitari.

4. Doamna de Doamna - scris de orheianca - 2007-08-09 13:29:37

Doamna Stela Popescu, toata admiratia pentru frumusetea, talentul si inteligenta Dvs. V-ati gandit vreodata ca ati putea sa va implicati in unele actiuni pt Basarabia? Se zice ca radacinile te trag acolo de unde ai pornit. Desi, ati suferit enorm acolo, la orhei / astazi ati putea face ceva pt acel oras sau pt Basarabia. Mai exista si Iurie Darie, nascut in satul Cot care apartinea, daca nu ma insel, tot de judetul Orhei. Si mai exista alte nume notorii la Bucuresti, nascuti in Basarabia sau din parinti refugiati. Ce-ar fi daca impreuna ati forma un COMITET PT BASARABIA, sau cam asa ceva. Exista multi studenti la bucuresti care s-ar strange in jurul Dvs. Ati putea deveni o forta, fara implicatii politice. Basarabia are nevoie acum de sprijin. Suntem in fata portilor Europei si scut in calea imperialismului rus. Poate pt ca existam noi acolo, Romania/tara mama e un pic mai protejata. Poate pt ca Tara sa se bucure de limba si istorie romana, noi am fost oprinati si am indurat o istorie absolut nedreapta. De aceea ar fi crestineste ca fratele mai sanatos sa-l ajute pe cel necajit, dar care nu cerseste ci isi duce crucea cu demnitate. Dumnezeu sa va tina in palme, Scumpa Doamna a Basarabiei!

Unde sunteti - scris de horvat iodescu - 2007-08-09 19:47:21

Aveti dreptate. toti basarabenii ar trebui sa se implice daca asa cred intr-o miscare unionista. ce facem insa cu cei din basarabia , daca ei nu vor asta ?

5. Adevaratii romani - scris de escu - 2007-08-09 15:06:50

Acest popor va fi cu adevarat demn numai in clipa cand se va unii cu Moldova, cand intelectualii romani nascuti in Basarabia isi vor uni spiritul si dorinta de unire. Pana atunci, suntem un popor slab, fricos si mult prea ingaduintor. Sa incercam sa nu mai fim atat de individualisti, sa fim un POPOR.

6. Basarabeni treziti-va ! - scris de ioana - 2007-08-12

Atat Romania cat si Basarabia ar trebui sa lupte impreuna pentru a deveni o singura tara. Este foarte important ca si moldovenii sa iasa de sub influenta aceasta slava care le-au adus atatea dezavantaje pe toate planurile. Toata Europa vorbeste despre faptul ca in Moldova femeile sunt prostituate si barbatii criminali. Si la urma urmei asta e adevarul! Peste tot exista criminalitate si prostitutie dar procentajul in Moldova lasa mult de dorit. Inclina sa cred ca totul provine de la aceasta influenta slava nefasta si de aceea Moldova ar trebui sa lupte sa se alipeasca la Romania pt. a deveni si ea civilizata. Mofturile si

mandria prosteasca de care dau moldovenii in prezent dovada, nu le va aduce decat dezavantaje. Au disparut valorile moldovenesti si au ramas doar resturile care cu parere de rau, nu prea mai au cu ce sa se laude. Aroganta prosteasca trebuie sa o lase deoparte si doar asa vor mai avea o sansa cat de mica sa iasa din "mocirla" in care se adancesc tot mai mult. Iar Romania are datoria sa-i ajute!

7. Stela, bucuria si emblema romanilor - scris de dora dutu - 2007-09-09 05:51:47 Frumoasa si vesela Stela n-ai fi zis ca a avut asa o copilarie nefericita in ce priveste familia .Iata deci, ca acolo unde Dumnezeu a pus iubire ,rasare si talentul si forta si mai ales frumusetea .Acum,parca o iubesc mai mult pe Stela,care-mi pare prin nastere,o mica rasfatata de soarta si familie.Puterea ei joviala,de a raspunde vietii, nu cu o figura trista, desi si o figura plina de dramatism este un aspect al fortei teatrale,este emblema noastra a romanilor,de dincoace de Prut; pe aceia nu-i pretuiesc deloc,oricit ar face ei parte din acelasi neam cu noi,care ...n-am avut o istorie mai putin tragica decit a lor,si care totusi am ramas cu sufletul, cel putin mai curat decit al lor si cu nevoia de a face haz de necaz ,si nu aceea de a ne razboi cu universul tot,boala nu forta basarabenilor; boala preluata de la rusi ,cu toata forta lor ,mai mult legata de intrigi distructive ,decit de aspiratii biruitoare.Poate ca Dumnezeu de-asta a si adus-o pe Stela la noi,aici in Romania ,pentru ca acolo,sufletul ei frumos nu s-ar fi putut desfasura cu atita naturalete ca aici;Stela nu zici ca mai joaca , Stela a devenit teatru; teatrul este fiinta ei intru totul,iar ea a devenit emblema romanilor numai din Romania, nu din Basarabia ce-si zic romani,dar fac tot ce pot sa distruga Romania si sa impuna fanatismul prostesc al puterii invatate de la rusi.Singura putere care rezista este aceea a iubirii adevarate ,nu mimate ,tocmai de aceea Stela rezista si va rezista ,pentru ca ca forta ei, este iubirea.Te iubim Stela,mai mult acum ,cind stim ca obrazorii tai de fetita infricosata,si-au curatat spaima cu lacrimi,in bratele mamicii tale ,care a stiut si dinsa sa reziste timpurilor grele,prin hotariri rapide ,intelepte si de neclintit,daruindu-ti o atit de bogata zestre morala si sufleteasca. Cinste voua, amindorura.

Stela Popescu... I-am adăpostit în aceste pagini mărturia cu bucurie, tandrețe, complicitate. Nu ne-am cunoscut față către față. Mama - era deja foarte bolnavă, internată în spitalul-cămin pe strada Delavrancea (vezi **Gardă inversă**) - mi-a zis la un moment dat: "Fetișoara asta" (de Stela Popescu vorbea, ținând pe piept o revistă de teatru) "trebuie" să fie din neamul nostru de Popești, ramura de la Curleni..." Informațiile ei (răutăcioase, deși chiar există un sat: Curleni, cam între Orhei și Chiștelnița ei) proveneau din ziare, de la radio, eu nu-i spusese nimic, dealtfel nu împărtășeam aceleași valori cu *Ștelușka* - așa îi spunea colega ei de

teatru și protecția mea de atunci, actrița Ileana Tarnavski, refugiată și ea din Cernăuți (pe ea am făcut-o bucăți-bucăți - din prețuire! - și am presărat-o în mai multe proze, printre care **Ela**).

Acum aflu ceva mai multe amănunte despre Popeasca mea: (neam sau ba - pe mama o chema, de fată, Popescu - era “de la noi, de la Orhei”); și părinții ei fuseseră învățători; și tatăl ei fusese “dus” în Siberia; și ea se refugiase în 1944, cu mamă-sa și ea ajunsese la Sibiu. Acolo ne vom fi jucat împreună în curtea “Centrului” de refugiați din localul Ursulinelor, îi voi fi pus cu drag și cu nesfârșită considerațiune mâna la păsăricuțică... Să o fi luat cu pusul mâinii din tren?, de pe la Iași?, ori abia de la Adjud? Nu cred. Fata cu care m-am trenit pe-la-peste-tot era mai mărișoară decât mine, deci și decât Stela, păsăreana ei am chiar gustarisit-o - cu aplicațiune - apoi purtătoarea nu a coborât la Sibiu, ci a dispărut din tren înainte de Ploiești. În fine, și ea, Stela este născută în 1935, atât că fotografiile arată o falnică doamnă-copticică, pe când eu, vai de vaiul meu... Însă cum nu am de gând să mă însor cu dânsa, nu sufăr de complexul de superioritate-prin-îmbătrânire.

Finalul textului lui M.D. Gheorghiu, publicat în *Alitudini*:

...“Si voi incheia punind trei intrebari: Este oare posibil ca un autor care continua sa alimenteze polemici antisemite in Romania sa beneficieze de protectia statului francez? Este posibil ca statul roman, membru al Comunitatii Europene, sa nu asigure aplicarea propriilor legi, mai ales atunci cind este vorba de o incalcare a lor din partea autoritatilor sale locale? Este posibil ca intelectualii si asociatiile care l-au sustinut pe Paul Goma atunci cind era angajat impotriva regimului Ceausescu sa pastreze tacerea in legatura cu declaratiile lui actuale, fara sa riste ei insisi discreditarea?”

“Traducere de Marieva IONESCU

“Nota redactiei: Textul de fata, scris in limba franceza pentru Le Monde, a aparut in editia din 30 mai a.c. a ziarului **si a stirnit replici violente in mediile nationaliste din Franta si din Romania** (subl. mea, P.G.). Autorul, sociolog, critic literar, eseist, stabilit din vara anului 1989 in Franta, face in ultimi ani naveta intre Paris si Iasi, unde preda la Universitatea "Al.I. Cuza".

Acest sociolog moscoviciolatru, D.M. Gheorghiu! Din denunțul publicat în *Le Monde* am aflat câte parale (/morale) face: nici una. Nu știam însă că turnătorul este și un bou, un ignar, un neinformați, după modelul colegilor săi holocaustologi: Oișteanu, Șafir, Al. Florian, A. Cornea, B. Marian, G. Andreescu, scuiță acuzații fără să-i pese pe cine și de ce îl acuză. La urma urmei este de tot hazul “ultima întrebare”: “... *intelectualii și asociațiile care l-au susținut pe Paul Goma atunci când era angajat împotriva regimului Ceaușescu...*” (sa pastreze tacerea în legătura cu declarațiile lui actuale, fara sa riste ei insisi discreditarea?)”

Vorba caprei rusului: Care (capră)? Care intelectuali, care asociații “l-au susținut” (pe P.G.) împotriva lui Ceaușescu? Să-i/să le numărăm, coane Fănică:

- Liiceanu? După cum probează întâia pagină din **Jurnalul de la Păltiniș** : *chiar atunci* Liiceanu și cu Noica erau preocupați până peste sprincene, nu de “așa-zisele drepturi-ale-omului”, ci de o problemă cu adevărat arzătoare la ordinea zilei în primăvara anului tragic, 1977: *mutarea capitalei de la București la Curtea de Argeș!* Cât despre Noica: el era printre “bătrânii înțelepți” - Țuțea, Coposu, Stăniloae, Carandino, Ernest Bernea: consultați de mai-ținerii pușcăriași dacă este bine sau ba să semneze Apelul pentru apărarea drepturilor omului, răspunseseră cu toții ca pe un rol învățat: «Nu te duce la Goma, e omul rușilor, vrea să-i provoace, să ne ia Basarabia (sic-sic, Basarabia - și Bucovina - fiind luate din 28 iunie 1940, băgarea de seama a mea); dar Goma e și omul ungu-rilor, vrea să-i provoace, ca să ne ieie Ardealul; apoi Goma este și agentul ovreilor și al chinezilor și al...». Tot despre Noica am aflat din dosarul de la CSNAS (vezi ultimele pagini din “Cod «Bărbo-sul»”, atașat la **Culoarea curcubeului**, Polirom 2005) că fusese trimis la Paris în decembrie 1977 de către Spurcatul Organ pentru... “a neutraliza efectul declarațiilor lui Goma despre țara noastră...”

- Manolescu? Dar Manolescu, legitimist transilvan, a fost totdeauna cu puterea, niciodată împotriva ei - să se sinucidă el pierzându-și rubrica la revistă?, catedra?, poziția de cel mai mare și mai tare ierarhizator al **Literaturii Române de azi. 1945** (în colaborare cu D. Micu)? ‘Telectualul-rezistent-prin-lașitate (citește: cultură-curată-și-rezistentă-cu-voie-de-la-Secu) care l-a aprobat pe

Iliescu în iunie 1990 pentru Mineriadă, ba l-a făcut “om cu o mare” - el să-l susțină pe Goma? Doamne ferește!:

- Blandiana? Dar ea, ca și Manolescu își dăduse acordul, în 13 aprilie 1977, ca Goma, arestat, amenințat cu o condamnare la moarte să fie exclus din Uniunea Scriitorilor!

Dintre “intelectualii și asociațiile” care își declaraseră solidaritatea cu mișcarea noastră: nici o asociație (ce, erau proaste?), în schimb doi aderenți:

- Ion Negoïtescu: a murit în exil, în 1993 și de inima-rea pentru modul în care fusese tratat de “americani” Europei libere: existaseră rubrici, emisiuni, posturi, cu tot cu locuințe pentru cum-natul lui Vlad Georgescu, vajnicul anticomunist (din ilegalitate) Gelu Ionescu; pentru protejatul Monicăi Lovinescu, Emil Hurezean, (utecistul recomandat de Blandiana), după 1989 sluga lui Măgureanu; pentru liota de gagici-căpușe în căutare de mariaje-cu-avantaje, ca să nu mai vorbim de găgăuță Shafir, analistul lui pește - însă doamne-ferește nu pentru “legionarul” Negoïtescu: antipatizat de ambii monici, neagreat de americani, fiindcă și el se opusese pe față Ceaușescului (dar “nu ca Tudor Vladimirescu”, cum îi reproșau că nu fusese... dăătorii de lecții de demnitate în anchetă Ierunca și Țepeneag), de aceea ajunsese muritor de foame, la München;

- Ion Vianu: el după “rivoluție” a ocupat scaune la prezidiile multor comitete și comiții, printre acestea GDS, revista 22. El a fost solidar cu... editorul-distrușător-de-carte Liiceanu și nu cu distrușul autor al mărturiei **Culoarea curcubeului**, prietenul său. În urmă cu câțiva ani, descoperindu-și ca tot rumânul iudaitatea, m-a acuzat că aș fi “antisemit basarabean” - l-am dat în judecată, pentru calomnie - alături de Manolescu, de Zalis, de însuși M.D. Gheorghiu...

*

Jurnal de Chișinau (2 oct. 2007) De ce moldovenii este deștepți

“Citesc cu poftă articolele pe care le publică dl Muhai Gronțiu în Suverannaia Moldova, pentru esența lor de mici bine afumați sau de supă cu perje fără sâmburi, picantă, tulbure ca Dâmbovița-soră sau Bâcul-frate în orele de trafic fără semafoare. (...) Iată un exemplu din cele mai recente:

“Toți, dar absolut toți, suntem produsurile finite, directe sau indirecte, ale comunismului. Dau exemplu, aparent absurd, pe Paul Goma - el este cea mai relevantă creație a sistemului comunist din România. Fără

comunism, Paul Goma este o nulitate absolută. Creație autentică a comunismului, crescut în sistem, s-a opus comunismului pentru că acesta exista. El a avut ce spune francezilor (puțini) pentru că venea de undeva de unde era la modă să vii cu "picanterii" anticomuniste. Este, probabil, cel mai anost scriitor român din diaspora. S-a epuizat într-o carte sau două?, iar în rest face variațiuni pe aceeași temă.”

La prima vedere, aceste cuvinte nu le putea scrie decât un cavboi căzut în cap, care nu se spală pe obraji cu anii și pute de pleznește, cum se exprimă Constantin Cheianu. Dar nu e deloc așa. Dacă Gronțiu scria doar fraza „Toți, dar absolut toți, suntem produsurile finite, directe sau indirecte, ale comunismului”, numele lui oricum merita să fie înscris în analele locale. Calul cehovian care mănâncă ovăz e un purice banal în cazul dat. „S-a opus comunismului pentru că exista!” Adică era obligat. Căci dacă nu exista, cum să se opună, nu-i afla? Fraza chiftește de bulbuci materialști ca o sticlă de Gura Găinarului carbogazată abundent. Fără mici afumați, Paul Goma n-ar fi devenit scriitor, vrea să ne spună dl Gronțiu. Formula e universală, căci, înlocuind comunismul cu capitalismul, iar pe Paul Goma cu Lenin sau cu altcineva, obținem același rezultat: (...)

Al vostru proconsumator, proconsul, pronoiic, proeu, Ion Buraga

*

BORIS MARIAN, REDACTOR LA REALITATEA EVREIASCA
ISI ASUMA RASPUNDEREA,

<http://www.animatouch.moonfruit.com/goma/4524054593>

“Acțiunea lui Paul Goma, scriitor, fost dizident respectat de mulți români, este îndreptată împotriva a 24 de personalități și persoane juridice, fapt ce conduce la concluzia că numitul Goma pornește acțiune împotriva unei părți a opiniei publice și a clasei politice românești. Este o acțiune politică gravă, ce pune sub semnul întrebării valabilitatea acțiunii și principiul democrației.

Prin acțiunea sa Paul Goma hărțuiește oameni de bună credință din România, acțiunea sa fiind dezavuată de publicații din România, Franța (“Le Monde”), Israel.

Paul Goma nu recunoaște valabilitatea textului cuprins în Raportul Comisiei Internaționale privind Holocaustul în România, în care numitul Paul Goma este caracterizat drept autor al “unor texte negaționiste și antisemite nemaiîntâlnite (ca virulență) în România”.

(Citatul este parțial exact, dar se poate proba sensul în Raport). Această atitudine deservește încercării de clarificare a istoriei României anilor 1940-1944 și încurajează negaționismul și antisemitismul unor cunoscuți activiști în acest domeniu. Nimeni nu dorește să diminueze

renumele de scriitor și de dizident al lui Goma, dar terminologia din “La Calidor” (“Jidovime, jâdan, jidănimea mondială”), din fragmentele de “Jurnal” publicate în “Viața Românească” nr.1/2005 cu referire la evreii care au batjocorit, ucis militari români în Basarabia anului 1940, care “au trădat” România, explică și caracterizarea din Raport, ca și comentariile din presa culturală, democratică, pe care eu, ca jurnalist evreu nu pot să nu le aprob. Ori mint membrii Comisiei Wiesel și mulți scriitori, jurnaliști, ori minte cel care, cu un aplomb de virtual Soljenițin, cu care nu seamănă decât extrem de puțin, chiar deloc, se declară iubitor de adevăr și dreptate.

Mihai Pelin, scriitor, istoric român scrie în “Legendă și adevăr” (Ed. București - 1994) că în anul 1940 s-au vehiculat minciuni despre așa zisul tratament sălbatic îndreptat împotriva militanților [?] români, care se retrăgeau din Basarabia. Numitul Goma pleacă de la un caz particular și generalizează conform algoritmului celor cu prejudecăți. Dacă Hitler a fost ce a fost, pot eu spune că germanii sînt la fel? Dacă Antonescu a deportat zeci de mii de evrei în Transnistria, lăsîndu-i fără casă, asistență medicală, hrană, deci, condamnîndu-i, indirect, la moarte sigură, a făcut ce a făcut, pot eu spune că românii sînt ca Antonescu? Cum poate Goma lua un evreu bolșevic ca model extrapolînd la sute de mii de evrei de toate vîrstele, profesiile, ocupațiile, situații sociale diferite?

Cine l-a făcut pe Goma Judecător Suprem al Evreilor?

Dumnezeu? Care Dumnezeu?

Mai rău, într-un text publicat în “Ziua”, Goma justifică măsurile exterminatorii ale lui Ion Antonescu, explicîndu-le ca pe o “răzbunare”. Bunicii, unchii mei au trăit la Rădăuți - Cernăuți, nu au fost comuniști, bolșevici, agenți, erau negustori. Au fost duși în Transnistria.

Cine s-a răzbunat pe ei? De ce? Nimeni nu neagă crimele sistemului sovietic, stalinist, dejist, ceaușist, dar a le pune în spinarea evreilor este la fel ca în povestea “cu bicicliștii”. Toți, evreii din lume sînt bolșevici, toți sînt capitaliști? Aceasta este adevărata față a antisemitismului din sec. XX-XXI.

Dumitru Țepeneag, prieten cu Goma confirmă în “Observator cultural” nr.91/23 - (348) 29 nov. din 2006 că “spusele lui au o tonalitate clar antisemită”. Goma nu-l dă în judecată? Circa o treime din cei pîrîți de Goma sînt evrei.

De ce? Goma are o soție evreică și un băiat, evreu. Ei și? Hitler a avut doi spioni de frunte, evrei, bunica lui Heydrich, călăul SS al Cehiei, era evreică. Ei și? Nici o hotărîre judecătorească, oricît de rușinoasă și nedreaptă ar fi ea, nu poate șterge textele scrise de mîna lui Goma.

Boris Marian

preluat din Viatza Noastra, Israel site-ul ANIMA NEWS”

Lălăiala akuzatnikă a... *numitului* Marian - rezemată pe argumente peliniste! - și pe ne-informare, specifică holocaustologilor - dar afirmare, cu stropi, cu bale a unor calomnii sioniste. Proza sa comisă cu cele trei picioare stângi nu prezintă un *așa-zis* interes (place limbajul komisarnikului?) decât prin afirmația că Țepeneag ar fi scris ceea ce *așa-zisul* pretinde că a zis celălalt *așa-zis*.

Ca și tovarășul său întru denunț, D.M. Gheorghiu, *așa-zisul* Marian fabrică citate dintr-o carte atacată căreia... nu-i cunoaște măcar titlul, scrie: "La Calidor"! - bine că nu a pretins că este vorba de două volume: "La" și "Calidor", cum făcuse, în *Timpul* lui Antonesei - în ultimii zece ani găzduitor suspect de generos al vitejilor macabei atacându-mă în haită, fără argumente (citatele!) - alt holocaustolog analfabet, Gabriel Andreescu, complice vreme de un deceniu al G. Adameșteanu, la 22, *organul tovarășilor de veacuri Brucan, Pavel Cîmpeanu, Oișteanu, Andrei Cornea*: acela (G. Andreescu) mă atacase pentru... "cele două cărți: **Săptămâna Roșie și Basarabia și Evreii**"! Grăbit să participe la uciderea rituală a "anti-semiților", filosoful disidenței românești (sic) nu observase că "cele două cărți" erau... una singură, avînd un titlu și un subtitlu. Intelectualul G. Andreescu nu văzuse în viața lui eseul pe care-l condamna pentru - pentru ce, dacă nu pentru antisemitism?

Miercuri 3 octombrie 2007

Ieri am primit o sumă de urări. Prin poșta electronică, prin cea obișnuită, prin telefon. Cam multe, ar zice un ardelean - ranchiunosul Manolescu; multișoare, ar cuvânta un basarabean, de-o pildă eu. Mi-au făcut cald și bine. Semne de prețuire ne-ieșite (încă) în public, cum ar veni: publicate - cu excepția Stăneștilor, kamikaze de nevindecat. Dar-însă-totuși, pentru mine, obișnuit cu semnele de solidaritate manifestate la closet, chiar și acolo cu gura strâmbată de mare-secret, sunt oblojitoare. Halul în care au ajuns cobreslașii românăchești ar fi în perfectă armonie cu o urare din partea lui I.B. Lefter; sau din a lui Buduca - nu îndrăznesc să urc până la Manolescu (doar n-am păscut porcii împreună, el i-a păscut cu Ivașcu și cu Ivasiuc!), însă de la verticalul limbric Dimisianu ar fi probabilă o asemenea dovadă de colegialitate. De la Mihăieș, de

la Adameșteanu - nu: ei și-au făcut datoria de intelectuali solidarizatornici: au semnat Apelul pentru restituirea cetățeniei, ce-oi mai fi dorind: și o țuică, din partea casei'?

Flux 3 oct. 2007: O Eternitate fără monument

“Vara lui 1941. O femeie din Orhei stă în fața unui mormânt proaspăt descoperit de câinele familiei. Acoperiți de pământ sunt opt tineri, dintre care unul încă respiră. Mai apucă să articuleze câteva cuvinte răzlețe despre niște crime odioase făptuite de ocupanții sovietici... Femeia ascultă îngrozită. Se sperie să vorbească și duce cu ea această taină ca pe un talisman.

Taina se va dezvălui, iar mărturisirea femeii va vedea lumina tiparului 60 de ani mai târziu, când, după o poveste ca un roman, doi cercetători exemplari, Petru Bunăcale și Andrei Calcea, o așează pe masa cititorilor sub forma unui volum. Tinerii aceia executați sumar și aruncați în pământ erau membrii unei organizații ilegale de luptă antisovietică și anticomunistă de la Liceul Vasile Lupu din Orhei. Istoria lor este uluitoare. După ocupația bolșevică a Basarabiei, aceștia se organizează și încep o bătălie, superbă prin gratuitatea ei de moment, împotriva sovieticilor. Atât cât le-a stat în putință. Dar infinit mai mult decât se așteptau ocupanții. În Orhei încep să apară proclamații care demontau sistematic propaganda comunistă sau minciunile cu privire la așa-zisa „eliberare”: „Jos călăul Stalin!”, „La luptă, frați români!”, „Jos NKVD-ul barbar!”, „Nu credeți ocupanților bolșevici!”, „Plecați acasă, barbarilor!”. Culmea acestor acțiuni se petrece pe vremea sfintelor sărbători de Crăciun. Acești tineri de 18 ani, îndrăznesc și reușesc să dea jos steagul roșu bolșevic de pe instituțiile oficiale și să arboreze, în schimb, tricolorul. Pe clădirea Comitetului de partid bolșevic, pe fosta clădire a Primăriei și, mai ales, pe clădirea NKVD-ului. Nici mai mult, nici mai puțin! Principala instituție a ocupantului este umilită de un grup de tineri de 18 ani. De Crăciun, în plină ocupație bolșevică, deasupra orașului Orhei flutura tricolorul românesc, și nu unul singur, ci trei drapele care fâlfâiau pe cerul înseninat de Ziua Nașterii lui Iisus Hristos.

Represiunea a fost teribilă. În final, această luptă inegală se termină cu arestarea membrilor organizației antisovietice. Pe 31 mai 1941, după ce au fost torturați și maltratați, sunt condamnați la moarte prin împușcare. Ulterior, întreaga organizație este dispersată. Unii dintre ei sunt uciși pe loc, alții trimiși în Siberia.

...Dincolo de dramatismul situației, povestea adevărată de mai sus nu are – vai! – nimic excepțional. Un episod aproape banal – banalitatea

răului! – din Basarabia ocupată și a cărei istorie este încă departe de a fi scrisă. Această parte de istorie lipsește aproape cu desăvârșire din manuale, dezbateri publice sau agenda instituțiilor oficiale. În orice oraș din R. Moldova întâlnești astăzi, fără dificultate, monumente care amintesc, indecent, aproape, de jertfele ostașilor Armatei Roșii așa-zis eliberatoare. Dar nimic, absolut nimic, despre cei care au luptat împotriva ei. Aceștia nu au memoriale, statui, nu au monumente, iar memoria lor nu are încă nici dreptul la cuvânt. De parcă ar fi ciumați, dușmani ai umanității, ne-oameni. În ciuda unor volume pe care le poți însă număra pe degetele unei singure mâini sau a unor articole risipite prin gazete, istoria rezistenței anticomuniste și antisovietice din R. Moldova de azi rămâne un subiect tabu. Chiar dacă este pe buzele multora dintre noi, nu are încă, decât cu rarisime excepții, dreptul la voce publică. Și astăzi nu mai există nicio scuză pentru afla ceva.

Lupta anticomunistă și antisovietică din stânga Prutului este o jertfă încă nerecunoscută. O memorie care încă ne lipsește. O istorie care așteaptă să fie scrisă. O Eternitate fără monument...”

Notă: Un reportaj amplu despre lupta antisovietică din Orhei (1940-41) va fi publicat în ediția viitoare a săptămânalului FLUX. (Redacția)

[Despre elevii de la Orhei am scris în vreo trei rânduri, ultima oară în **Săptămâna Roșie** iar pe Petru Bunăcalea și Calcea îi trecusem la Bibliografie cu volumul lor **Osândiți la nemurire**. Las-să fie patetic titlul, realitatea nu fusese mai... obiectivă, vorba lui Manolescu, a lui Simuț, a lui Pecican - (“pe unde trec, pe unde mă duc...”, /dau tot de ardeleni de-ai lui Beniuc - nu mai lipsesc decât decedații Titus Popovici, Andrițoiu, Covaci, Buzura și alți turnători). Nu doar pentru că lotul fusese condus de frații Guma - fiindcă nu este deloc sigur că Gumeștii sunt neamuri de sânge cu Gomeștii; nici doar pentru ca unul dintre împușcați era nativ din Ciocâlteni, satul tatei - ci... așa. Pentru că!]

Comentarii:

#1 Scris de Vlad Butnaru - Bucuresti la 25 septembrie 2007
Excelent! Cine a scris articolul? Nu am citit in presa romana de la Chisinau astfel de texte. De ce nu incepeti o campanie?

#2 Scris de outsider la 28 septembrie 2007; trebuie sa fii caine sa nu lacrimizi cand citesti astfel de randuri. Si trebuie sa fii misel ca sa crezi ca Basarabia va fi vreodata altceva decat pamant romanesc. jertfa

inaltatoare a acestor tineri ar trebui sa stea de pilda tuturor celor care inteleg ca societicii nu au adus decat barbarie si au aruncat Basarabia in cea mai neagra perioada a istoriei acestor locuri. Armata Rosie eliberatoare, imi vine sa rad. De-a lungul traseului pana la berlin doar jafuri, violuri si crime. Multi dintre asa zisii eroi morti in coma alcoolica, asta a insemnat șleahta rosie. Dumnezeu sa ii ierte si sa ii odihneasca pe toti cei care au avut curaj sa lupte asa cum au stiut impotriva ciumei rosii si sa ne dea minte si suflet pt a-i cinsti asa cum se cuvine!”

Joi 4 octombrie 2007

Azi am primit de la I. Coja un *document*. Să nu sară în sus Shafir, Ancel, Ioanid, Laszlo, Pecican, Mușata, Al Florian, pretinzând că documentul este fals... “*fiindcă provine de la I. Coja*”. Nesfârșiții istorici Pecican și Laszlo îmi reproșaseră inautenticitatea documentelor din Arhivele Militare citate în **Săptămâna Roșie**, pentru că, scriau ei fără șovăială: “proveneau din atelierele propagandei antonesciene”.

Textul de mai jos nu provine din “atelierele propagandei antonesciene”, ci, ca să spun așa: din contra, de la Centrala Holocaustologilor de Pretutindeni prin organul său *Le Monde Juif* de la Paris.

Să facă bine caralii *goi* de la poarta Templului să redevină normali - pentru cinci minute, cât va dura lectura textului semnat de **Iosif Toma Popescu**, după care se pot întoarce în baraca sclavilor voluntari - iată-l:

“Luptând contra defăimării, pentru triumful adevărului:

“În teritoriile controlate de guvernul român n-a fost holocaust!

“O serie de evenimente întâmplare după plecarea mea din România m-au determinat să public articolul „*La Roumanie sauvée de l’Holocauste*”, apărut în *Le Monde Juif* **No. 105, Janvier – Mars 1982**, revista Centrului de Documentare Evreiască Contemporană, din Paris.

“Plecasem din Patrie grație unui ajutor trimis de Providență, care a făcut să întâlnesc o doamnă poloneză în trecere prin România, într-o vreme din cele mai dificile din viața mea.

“Ca Președinte al Organizației Tineretului Național Țărănesc din București și ca membru al Comitetului Central Executiv al Partidului Național Țărănesc, condus de Președintele Iuliu Maniu, fusesem arestat de 22 de ori, deținut politic, fără condamnare, în închisorile comuniste,

circa 8 ani, împiedicat ilegal să exercit avocatura, privat de locuință, urmărit zi și noapte de agenții Securității, agresat fizic în mai multe rânduri etc.

“Atunci a apărut trimisul Providenței, întruchipat de o distinsă doamnă cu studii strălucite la Sorbona și care lucra la Academia de Științe a Poloniei, unde se bucura de un binemeritat prestigiu. Ea a înțeles totul de la prima întâlnire și a luat hotărârea de a folosi relațiile sale din Polonia și din Occident pentru a mă ajuta să plec în străinătate: a reușit, după aproape 6 ani de eforturi supraomenești. Așa am ajuns, prin căsătorie, în ianuarie 1978, să locuiesc în Varșovia, ca cetățean român.

“Din primele zile am anunțat evenimentul prietenilor mei români, emigrați mai demult în Occident. Am primit, fără întârziere, o bogată corespondență trimisă nu numai de aceștia, dar și de la persoane necunoscute, care fuseseră informate de primii, despre mine. Toți îmi cereau să vin grabnic în Occident pentru a lua poziție contra unei infame campanii orchestrate, pe plan mondial, contra națiunii române. Pentru a mă convinge, ei mi-au trimis multă vreme publicații în care se afla scris că în timpul ultimului război mondial, noi, românii, masacraserăm cantități imense de evrei, așa precum arăt mai departe:

“Charta intitulată „*The Record. The Holocaust*” în *History, 1939-1945*, publicată de B’nai B’rith League și New York Post, în tiraj de un milion de exemplare, indică masacrarea a 300 000 de evrei în România, iar în broșura explicativă anexată hărții, cifra este ridicată la 340 000 de evrei masacrați;

“În cartea „**Eichmann’s Trial**” a lordului Russel of Liverpool, este scris că românii masacraseră 200 000 evrei, dar trebuie să arăt că la data publicării lordul Russel avea aproape 90 de ani și, deci, sârmanul nu avusese cunoștința că în textul care-i purta numele fusese strecurată acea mențiune calomnioasă la adresa României;

“Un rabin șef din România, audiat ca martor într-un proces pentru calomnie în presă, soluționat de Tribunalul din Paris, afirmase că fuseseră 400 000 de evrei asasinați în România, dar, neputința vădită a Excelenței Sale de a oferi precizări și dovezi, a obligat judecătorii francezi să-i înlăture depoziția;

“În „**A History of the Modern World from 1917 to 1980**”, apărută în multe limbi, autorul – Paul Johnson – scrie la pagina 415 că în România fuseseră masacrați 750 000 de evrei, deci mai mulți decât se aflau în România, potrivit surselor evreiești de informare;

“O mențiune specială merită cazul ziaristei evreice Hannah Arendt, pe care propagandiștii evrei o prezintă ca filosoafă, fiindcă

înainte de a emigra din Germania audiase prelegerile filosofului Martin Heidegger. Ce s-o fi petrecut în capul acelei femei de a putut scrie în cartea „**Eichmann à Jerusalem**” acea oribilă defăimare că „*România era o țară cu un procentaj excepțional de ridicat de asasini ordinari și țara cea mai coruptă din Balcani*” (pag. 313) și, de asemenea, că „*deportările à la roumaine constau în a înghesui 5 000 de persoane în vagoane de marfă și a le lăsa să se sufocă, în timp ce trenul gonia de-a latul câmpurilor, fără itinerariu sau țel, zile întregi. Apoi, cadavrele erau expuse în măcelării evreiești*”.

“De remarcat că, atât în cartea lui Hannah Arendt, cât și în aceea publicată sub numele lordului Russel, calomniile contra României sunt strecurate în expuneri care în mod firesc nu aveau niciun raport cu România, fiindcă se știe că Eichmann nu avusese activități legate de țara noastră. Aceasta este folosirea unei metode perfide, utilizată de defăimători de profesie, dirijați de la un centru de comandă. Astfel, netam-nesam, calomniile au fost și sunt încă strecurate, în cursul conferințelor, al transmisiunilor la radio și la televiziune, al interviurilor, discursurilor de tot felul etc.

“Corespondenții mei români știau că eu avusesem un rol în acțiunea care salvase România de Holocaust și de aceea făceau apel la mine. Cel mai important dintre acești emigranți români, în acea vreme, era fără îndoială avocatul N. Penescu, fost secretar general al Partidului Național Țărănesc și ministru în guvernul de la București, în 1944. Fusese condamnat în 1947, în procesul înscenat conducătorilor național-țărăniști și, după mulți ani de închisoare, fusese eliberat, cu domiciliul obligatoriu în Bărăgan. Grație intervenției liderului socialist francez Guy Mollet, el putuse emigra în Franța și locuia la Paris. El susținea că eu eram singurul emigrant român care se cuvenea să întreprindă acțiunea de denunțare a calomniei, deoarece participasem personal la activitățile pentru salvarea evreilor din România.

“Avocatul N. Penescu mi-a explicat că fruntașii emigrației române, cunoscuți în Occident ca foști înalți demnitari nu puteau – din pricina conjuncturii internaționale – să se angajeze într-o astfel de acțiune. Potrivit relatării lui N. Penescu, fostul suveran al României spunea că i se aprobase rezidența în Elveția, cu condiția de a se abține de la orice activitate politică. Fruntașii emigrației aflați în America primiseră o lovitură destul de grea, prin anularea unei mici subvenții acordate de ONU, prin Comitetul națiunilor înrobite și ei se temeau că prin protestul contra calomniei puteau provoca răzbunarea din partea evreilor, prezenți atât la ONU, cât și în administrația americană.

“Avocatul N. Penescu recunoștea că el ar trebui să întreprindă această acțiune și declara că o va face dacă eu refuzam să-mi asum răspunderea. El ezita pentru faptul că avea prieteni printre socialiștii francezi, partid dominat de evrei, și se temea că ar putea pierde acele prietenii, potențial folositoare cauzei românești, în viitor. El mi-a cerut să nu dezvălui implicarea sa în ceea ce aveam de făcut.

“Am hotărât să merg în Statele Unite și Canada, unde calomnia contra României era în toi, ca prin câteva expuneri în centre cu emigrație românească să restabilesc adevărul istoric. Fiindcă viza pentru USA întârzia, am decis să folosesc aprobarea pentru Canada, unde am vizitat Montreal, Toronto, Ottawa și alte localități mai mici, și, în cadrul unor întâlniri cu români și chiar cu evrei plecați din România, am prezentat faptele cunoscute de mine. Am constatat că românii emigrați după ultimul război mondial cunoșteau foarte bine adevărul, constatare valabilă și pentru emigranții evrei din această categorie; în schimb, emigranții mai vechi, dinainte de 1940, fuseseră mai receptivi la campania de calomniere și se lăsau cu greu convinși că o defăimare de proporții planetare fusese posibilă.

“A trebuit să duc o luptă titanică, de unul singur, fiindcă prietenii care mă aprobau între patru ochi, nu mă asistau și în public.

“Am expus, în cursul acestei călătorii, la întâlnirile cu multe grupuri de ascultători, adevărurile publicate de mine, 4 ani mai târziu, în articolul „*La Roumanie sauvée de l’Holocauste*”, apărut în *Le Monde Juif*, la Paris.

“De la început am afirmat că, în timpul ultimului război mondial, în teritoriile controlate de guvernul de la București, n-a fost Holocaust. În Europa dominată de Germania hitleristă, România a fost singura țară aflată în această situație, datorită generalului Ion Antonescu și guvernului condus de el, care au făcut imposibil genocidul, precum și unor conducători de seamă ai națiunii române, cum au fost președinții Iuliu Maniu și Ion Mihalache, dr. N. Lupu, prof. Gh. Brătianu și mulți alții, care l-au îndemnat și l-au susținut pe Mareșalul Ion Antonescu în politica sa de respingere a Holocaustului.

“Realizarea acestei politici a fost, indirect, dar în mare măsură, ajutată de un fapt, adesea trecut cu vederea, chiar de cercetători. După invadarea Basarabiei, a Bucovinei Nordice și a ținutului Herța, în iunie 1940, Uniunea Sovietică a continuat să facă presiuni asupra guvernului român pentru a-l constrânge să accepte un control sovietic asupra Deltei dunărene, deoarece pactul Ribbentrop-Molotov nu rezolvase chestiunea Dunării. În vara anului 1940, repetatele debarcări sovietice în Delta aflată

sub suveranitate românească, precum și pătrunderi la vest de Prut ale unor unități ale Armatei Roșii au fost cauzele principale care l-au determinat pe generalul Ion Antonescu, devenit șeful guvernului român după 6 septembrie 1940, să accepte venirea de trupe germane pe teritoriul României. În acordul încheiat atunci cu Hitler, generalul Ion Antonescu a reușit să introducă o clauză care prevedea că poliția germană putea colabora cu poliția română, *dar îi era interzis să facă arestări pe teritoriul României.* (subl în text) Această dispoziție a fost salvatoare pentru evreii aflați pe acest teritoriu, fiindcă ea a împiedicat arestări și deportări, efectuate de germani înșiși.

“În 1941, sub presiunile guvernului hitlerist, generalul Ion Antonescu a introdus o legislație cu caracter rasial, de la aplicarea căreia erau exceptate anumite categorii de evrei, dar afecta – totuși – majoritatea populației aparținând acestei etnii. Măsurile motivate rasial prevedeau restricții și chiar interdicții pentru evrei, în exercitarea activităților economice și profesionale, fapt de natură a cauza importante prejudicii materiale; cu toate acestea, nu se poate tăgădui faptul că una din aceste măsuri a fost binefăcătoare pentru evrei, anume excluderea din forțele armate, care i-a ferit de ororile campaniilor militare din Est și din Vest, unde au pierit în condiții înfiorătoare sute de mii de militari români.

“Nu a existat nicio măsură destinată să lezeze demnitatea umană a evreilor; ei nu au fost obligați să poarte steaua galbenă, nu au fost închiși în ghettouri pe teritoriul României, nu au fost supuși la practici de exterminare sau pentru a le distruge integritatea fizică sau mintală.

“Guvernul român nu a organizat distrugerea niciunei populații pentru motive rasiale, religioase, economice sau politice și nu a tolerat ca astfel de fapte să fie săvârșite pe teritoriul controlat de el.

“Toți evreii onești și de bunăcredință datorează respect amintirii Mareșalului Ion Antonescu, fiindcă a respins planurile naziste privind deportări din România, în lagărele hitleriste din Polonia, astfel încât de pe teritoriile controlate de guvernul de la București nimeni, nici evreu, nici țigan, nici comunist nu a fost deportat în lagărele organizate de germani.

“Au fost două perioade de mare primejdie pentru evreii din România, în timpul ultimului război mondial. Prima perioadă a fost în 1942, după Conferința de la Wansee, când guvernul hitlerist a decis deportarea în Polonia a evreilor din Europa, aflată sub dominația sa. Atunci, conducătorii comunităților evreiești din România au cerut sprijinul președintelui Partidului Național Țărănesc, Iuliu Maniu, fiindcă evreii erau în primejdia de a fi concentrați în lagăre și deportați.

“Mareșalul Antonescu a explicat președintelui Iuliu Maniu că

faptele unor evrei, mai ales cei intrați clandestin pe teritoriul român și care răspândiseră manifeste antigermane îl puseseră în situația de a se gândi la înființarea de lagăre, ca măsură de siguranță, invocată de el pentru a respinge pretențiile poliției germane de a face ea însăși arestări în România, contrar acordului din 1940.

“La rugămintea insistentă a președintelui Maniu, șeful guvernului român a anulat dispoziția înființării de lagăre pentru evrei. Din presa israelită am aflat că unii conducători de organizații evreiești se obligaseră, în acea vreme, să supravegheze acele elemente evreiești predispuși la săvârșirea de acte nesăbuite, pricinuitoare de nenorocire pentru toată evreimea.

“A doua perioadă de maximă primejdie pentru evreii din România a fost la sfârșitul primăverii din anul 1944 și a coincis cu intervalul de timp când se efectuau deportările de evrei și de țigani din Ungaria și mai ales din Transilvania de Nord, ocupată de guvernul maghiar, după diktatul de la Viena, din 1940.

“Dacă pentru prima perioadă cunosc circumstanțele din relatarea personală a președintelui Iuliu Maniu, al cărui colaborator am fost, pentru a doua perioadă cunosc faptele, direct și nemijlocit, fiindcă am avut un rol în acțiunea care a împiedicat deportarea de persoane din România către lagărele naziste din Polonia.

“Mareșalul Ion Antonescu numise ca guvernator civil al Transnistriei (regiunea cuprinsă între Nistrul meridional, Bugul inferior și Marea Neagră) pe profesorul universitar George Alexianu, care încă din vremea studenției îmi arătase prietenie și știa că-l vizitam pe președintele Iuliu Maniu.

“Invitându-mă la biroul său din București, profesorul Alexianu mi-a spus, pentru a-i transmite liderului național-țărănist, că la București venise un ofițer german cu misiunea de a organiza deportările de evrei și de comuniști din România în lagărele hitleriste din Polonia.

“Președintele Maniu a verificat informația cu ajutorul unor persoane din anturajul fostului prim-ministru filogerman Gigurtu și a decis să ceară mareșalului Antonescu să respingă planul pentru deportări.

“Președintele Iuliu Maniu nu a mers la o întâlnire cu mareșalul, ci a făcut demersul printr-o scrisoare purtată de mine și înmănată șefului guvernului în cursul audienței obținute pentru mine de profesorul Alexianu. În scrisoarea sa de răspuns, pe care tot eu am dus-o președintelui național-țărănist, mareșalul Ion Antonescu îl asigură că „*atâta vreme cât voi fi la conducerea țării, nimeni nu va fi deportat în afara hotarelor României*”. Mareșalul Ion Antonescu și-a respectat cuvântul și

astfel se explică cruțarea vieții a sute de mii de persoane din România. Dacă se acordă încredere afirmațiilor făcute de unii cercetători ai Holocaustului, circa 600 000 de evrei din Ungaria și din Transilvania de Nord fuseseră arestați de poliția maghiară și trimiși în lagărele din Polonia, într-un pohod na Sibir fără întoarcere.

“Președintele Iuliu Maniu a intervenit la mareșal pentru salvarea multor mii de evrei de proveniență germană, austriacă, cehă, maghiară, polonă etc., intrați clandestin în România și care erau confrunțați cu perspectiva unor grele pedepse penale sau cu trimiterea în țările de origine, adică la moarte sigură. O astfel de intervenție a fost făcută prin intermediul dr. N. Lupu, iar, în 1991, în cursul unei conversații la care participase și prietenul meu I. Bărbuș, regretatul meu prieten Corneliu Coposu mi-a spus cum însoțise la mareșal pe președintele Maniu, unde a apărut pe evreii veniți prin Transilvania de Nord în România, și care erau acuzați că trecuseră clandestin frontiera de stat. Președintele a arătat că acele persoane nu săvârșiseră nicio infracțiune, fiindcă Transilvania nu era divizată prin frontieră, ci numai prin „o linie de demarcație”, punct de vedere acceptat, bucuros, de șeful guvernului.

“După numeroși ani de absență din Patrie, când am putut, în fine, veni la București în 1990, am aflat că în **Almanahul Luceafărul** din 1989 la pag. 115-162 se aflau dezbaterile unei mese rotunde la care Raoul Șorban și rabinul șef dr. Moshe Carmily Weinberger, împreună cu alți participanți, au arătat cum mii de evrei originari din Ungaria, Cehia, Slovacia, Polonia, Germania etc. au găsit adăpost pe teritoriul României, grație ajutorului dat de președinții Iuliu Maniu și Ion Mihalache, de profesorul Mihai Antonescu și de multe alte personalități române, dar mai ales datorită umanitarismului dovedit de mareșalul Ion Antonescu. Tot din Almanahul Luceafărul am aflat că la acea masă rotundă se folosiseră copios informații din articolul meu „*La Roumanie sauvée de l’Holocauste*”.

“Mai trebuie să amintesc că liderul național-țărănist l-a determinat pe mareșal să renunțe la o grea contribuție de război, impusă numai evreilor, exonerată de obligația de a participa la campania militară.

“Tot la cererea președintelui Maniu, doamna Ella Negruzzi a intervenit la mareșal pentru ca niște evrei bătrâni să obțină retroactiv cetățenia română, condiție necesară pentru acordarea pensiei. Am informații că și profesorul George Brătianu făcuse demersuri, în același scop.

“Mi-am scurtat voiajul în America, din cauze financiare: contribuțiile prietenilor mei aveau o consistență simbolică, iar eu trebuise

să contractez împrumuturi în Polonia, pentru plata călătoriei.

“Revenit la Varșovia, am primit o scrisoare de la un emigrant din New York, ale cărui rude îmi erau cunoscute din București; acesta îmi cerea o relatare scrisă a celor expuse în Canada și eu i-am trimis-o, cu condiția să nu o publice decât atunci când vin în Statele Unite, pentru a răspunde pe loc la eventualele obiecțiuni; el a fost de acord, dar nu și-a respectat angajamentul, fiind un individ manipulat fără scrupule și rușine de cercurile comuniste din România, și trebuie să precizez că această specie netrebnică încă nu s-a stins.

“Între timp, mi-au parvenit informații, direct din America sau prin Paris, că în unele cercuri evreiești este contestată expunerea mea și că unii evrei au obținut de la guvernul Poloniei Populare documente care dovedeau contrariul. Mă aflu într-o situație neconfortabilă, fiindcă expunerea mea de evenimente absolut reale era bazată pe cunoașterea directă sau pe relatări nemijlocite ale unor personalități care nu mai trăiau pentru a le confirma: mareșalul Ion Antonescu și fostul ministru, prof. Mihai Antonescu, precum și guvernatorul civil al Transnistriei, George Alexianu, fuseseră executați în 1946; președinții Iuliu Maniu și Ion Mahalache muriseră în închisorile comuniste, primul – la Sighet, în 1953, al doilea – la Râmnicu Sărat, în 1963; alții, ca spre exemplu, prof. Gh. Brătianu, pieriseră, de asemeni, prin lagăre și închisori.

“Nu-mi rămânea decât să mă adresez administrației poloneze pentru a afla dacă existau documente de natura acelor pretinse de unii evrei din America. În Polonia există încă o comisiune guvernamentală pentru fostele lagăre hitleriste, dar ca particular, fără nicio abilitare oficială, nu aveam șanse să obțin ceea ce căutam. Ca de obicei, când mă aflu la ananghie, Providența mi-a venit și de data aceasta în ajutor.

“Pentru ca administrația poloneză să-mi aprobe rezidența la Varșovia, în 1978, soția mea ceruse sprijinul marelui savant polonez Janusz Groszkowski, fost președinte al Academiei de Științe a Poloniei, și care, în timpul războiului, descifrase mecanismul de teleghidaj al bombelor germane V, ajutând astfel apărarea antiaeriană britanică. La puține zile de la sosirea mea la Varșovia, profesorul Groszkowski a venit în vizită, vrând să cunoască pe acela pentru care își pusese obrazul: ne-am simpatizat și stimat reciproc, de la prima întâlnire.

“Când i-am povestit impasul în care mă aflu, din pricina statutului de simplu particular, profesorul a fost consternat. Îl cunoșteam ca pe un om de mare cultură, cu un spirit ager; de aceea am recurs la o butadă. I-am spus că în greaca veche, pentru noțiunea *particular* era cuvântul *idiotes*, trecut apoi în limbile moderne cu forma *idiotă* – în poloneză,

idiot – în română, franceză, engleză etc. Eu fiind un particular, pentru administrația publică sunt un *idiotes* și sunt tratat potrivit înțelesului actual al cuvântului. Profesorul Groszkowski a apreciat calamburul, dar a spus că va face ceva, pentru a se vedea că sunt „un particular foarte... particular”. Într-adevăr, câteva zile mai târziu, Comisia guvernamentală îmi oferea toate facilitățile, dar nu posedea documentele care mă interesau. Am fost informat că toate arhivele referitoare la lagărele naziste și la Holocaust se aflau la Muzeul fostului lagăr de la Auschwitz, unde mă puteam adresa cu toată încrederea.

“Am scris Muzeului de la Auschwitz, cu rugămintea de a-mi comunica dacă posedă documente referitoare la persoane deportate de pe teritoriile aflate sub controlul guvernului român din București; răspunsul mi-a sosit într-un timp record, sub forma documentului: PANSTWOWE MUZEUM OSWIECIM BREZYZINKA Ld 2 I- 8523/79/5681/79 DESTINATAR PAN IOSIF POPESCU ul MIEDZYNARODOWA 03-922 WARSZAWA 58M35

“Răspunsul este uluitor și redau numai un citat: *Chestiunea deportării de cetățeni români în lagărul de la Auschwitz, precum și o serie de alte probleme referitoare la istoria Auschwitz-ului în timpul războiului n-a fost studiată până acum și nu există nicio elaborare de o manieră completă sau fragmentară. O astfel de abordare ar pretinde o laborioasă și profundă studiere a tuturor materialelor păstrate la Muzeu, precum și alte surse.* (subl. în text)

“Când a citit documentul, prof. Groszkowski mi-a spus că posed o bombă atomică, fiindcă pot denunța toate afirmațiile despre milioanele de masacrați, pentru care nu există dovezi. La observația mea, că eu nu doream decât să restabilesc adevărul despre România, el mi-a spus că posedarea unui atare document îmi pune viața în primejdie și m-a sfătuit să pun originalul în loc sigur, ceea ce am făcut, trimițându-l la Roma, după ce am făcut un număr de copii.

“Avertismentul profesorului Groszkowski și-a dovedit temeinicia, în seara zilei de 20 noiembrie 1987, pe șoseaua Lausanne-Geneve, când am fost singura victimă, foarte grav rănit, ca urmare a atentatului aranjat sub forma unui accident banal de automobil, pus la cale de un individ în solda unei organizații teroriste de stat, care făcuse presupunerea că aveam documentul de la Auschwitz asupra mea. Providența a vrut să fiu descoperit la timp de o patrulă a poliției rutiere helvetice, care m-a internat la Spitalul Universitar din Geneva, unde mi s-a salvat viața, prin transfuzii continue, mai multe zile.

“După această digresiune, revin la data obținerii documentului de

la Auschwitz, pe care l-am dus, în copie, la New York, pentru a da piept cu contestatarii evrei.

“Am luat contact cu unele organizații evreiești din Statele Unite, grație directorului executiv de la Polish Institute of Arts din New York, Feliks Grosz, un evreu emigrat din Polonia și cu multe relații în Statele Unite. El m-a sprijinit *la început* (subl. în text) datorită unei recomandări a regretatului meu prieten, Sigmund Poniatowski, prieten al familiei Grosz din Polonia. Întrevederile cu unii corifei ai evreimii americane au fost uneori dezagreabile, fiindcă a trebuit să exhib documentul de la Auschwitz, pentru a le combate afirmațiile false, că posedau documente, dar nu le arătau fiindcă erau „de uz intern”, la care aserțiune replicam că defăimarea săvârșită de ei era „de uz extern”. Până la urmă am stabilit un fel de înțelegere, ca eu să nu public nimic, iar ei să sisteze campania de calomniere, ceea ce au făcut pentru câțva timp.

“Am fost nevoit să arăt documentul de la Auschwitz în diverse reuniuni cu emigranți români și de alte naționalități, pentru a-i convinge de temeinicia tezelor mele, împrejurări care explică vizita unui locuitor din Germania Federală venit să mă întâlnească, după întoarcerea mea la Varșovia. El îmi propunea un onorariu ademenitor pentru a scrie o relatare despre situația evreilor din România, cu publicarea integrală a documentului de la Auschwitz. Între motivele refuzului meu se afla și înțelegerea cu unii evrei din Statele Unite. Vizitatorul german adusesese dovezi că defăimarea continua totuși în Europa Occidentală, mai ales în Franța și în Germania federală. Respingând oferta făcută de interlocutorul meu, îl asiguram că mă voi strădui să-i determin și pe evreii din Europa Occidentală să recunoască adevărul asupra României, dar el își manifesta scepticismul.

“Am mers la Paris în 1981, cu hotărârea de a găsi o publicație evreiască din Franța care să publice relatarea mea, redactată în limba franceză. În capitala Franței am fost ajutat de unii evrei pentru care aveam scrisori de la prietenii lor, din Polonia. De la revista *Arche* am fost îndrumat la revista *Le Monde Juif*. Câțiva evrei din Franța, între care se afla și un fost deținut de la Auschwitz, dar mai ales o tânără evreică franceză, m-au ajutat efectiv, în demersurile mele.

“Documentul de la Auschwitz a determinat comitetul redacțional al revistei *Le Monde Juif* să accepte publicarea textului meu „*La Roumanie sauvee de l’Holocauste*” și să recunoască în nota introductivă a comitetului redacțional că din România nu se făcuseră deportări în Polonia.

“La **Le Centre de Documentation Juive Contemporaine**, care edita revista *Le Monde Juif*, am putut afla multe lucruri uluitoare: mai

întâi, că era cunoscută adevărata situație a evreilor din România, și prin urmare se recunoștea caracterul calomnios al unor scrieri. Centrul posedase numeroase dovezi despre intervențiile făcute de ambasada României în Franța pentru eliberarea din lagărele de la Drancy și Malines a evreilor cetățeni români, arestați pe teritoriul Franței; am obținut de la Centru, contra unei mici sume, copii de pe expunerea făcută la Ivry, de evreul Idelman, originar din Basarabia, referitoare la deportările – el le numea *deplacements* – de evrei din Basarabia, Bucovina de Nord și ținutul Hertza, făcute de sovietici, în 1941, înainte de invazia germană în Uniunea Sovietică.

“La începutul anului 1982, vizitatorul meu german mi-a telefonat ca să mă felicite pentru performanță: citise articolul meu publicat în *Le Monde Juif*. Câteva luni mai târziu, distinsa doamnă evreică din Franța, eu o numeam Beauté Biblique, m-a anunțat că articolul meu constrânsese pe unii cercetători evrei ai Holocaustului la o revizuire a afirmațiilor calomnioase răspândite la adresa României și această retractare urma să se facă la o reuniune în iulie, 1982, la Paris, unde eram invitat, fiindcă se considera „o afacere de familie”.

“Lucrările aceluși simpozion au fost publicate de editurile Gallimard și Le Seuil, în 1985, sub titlul: **Colloque de l'école de hautes études en sciences sociales: l'Allemagne nazie et le genocide juif**. Unele comunicări poartă încă tarele afabulațiilor calomnioase, dar, din acest volum pe care îl voi intitula **Colloque**, cu ocazia referirilor viitoare, semnalez de data aceasta două referate:

“Primul aparține prof. Bela Varga, intitulat *Reacții la politica antievrească a naziștilor, în Europa Orientală și în Balcani* din care citez de la pagina 349: *Un ofițer SS-ist fusese trimis la București pentru a se ocupa de chestiunea evrească și în cursul verii și toamnei 1942, planuri detaliate au fost elaborate de germani în scopul deportării de evrei români; trebuia să se înceapă cu Transilvania de Sud. Dar rezistența ieșită din comun și neprevăzută pe care a opus-o regimul Antonescu a împiedicat aceste proiecte. Dictatorul român era un om încăpățânat, cu spirit independent și, cu întreg sprijinul autorităților civile și militare, el s-a angajat într-o politică evrească prudentă, opunându-se presiunilor germane pentru deportare și exterminare.* (subl. în text)

“Al doilea referat, intitulat *Condițiile evreiești, expunere sumară*, aparține lui Randolph L. Braham, profesor la City University of New York, care scrie în *Colloque*, la pag. 423: În România, țară cunoscută pentru politica sa antisemită, regimul de extremă dreaptă al guvernului Ion Antonescu refuză să colaboreze la programul de exterminare și evreii

din România proprie, adică din Muntenia (Valachia), Moldova și Transilvania Sudică supraviețuiseră aproape toți războiului. Ei nu au fost adunați în ghettouri și n-au purtat Steaua.

“Breșa făcută de articolul meu publicat în *Le Monde Juif*, în frontul defăimărilor națiunii române se lărgea fără încetare. Fostul director al Institutului de Studii istorice iudaice din Varșovia, dr. Hofman, mi-a declarat că era cunoscut faptul salvării evreilor din România de către mareșalul Ion Antonescu, iar prof. dr. Eisenbach m-a invitat la simpozionul organizat în 1983, la aniversarea a 40 de ani de la răscoala ghettoului din Varșovia, cu care ocazie am făcut în englezește comunicarea “*How romanian humanism prevented holocaustic acts în Romania*”, text aflat în arhiva Comisiei guvernamentale poloneze pentru lagărele hitleriste.

“Cu prilejul primei sale călătorii în Polonia, după alegerea sa ca Papă, Ioan Paul II a vizitat muzeul fostului lagăr de la Auschwitz, unde se află niște inscripții cu numele țărilor de unde s-ar fi făcut deportări; suveranul pontif a citit acele nume, între care se afla pomenită și România. Am scris Sanctității Sale, demonstrând cu documentul de la Auschwitz, că inscripția referitoare la România era mincinoasă și că fusese indus în eroare. Am primit răspuns scris de la Vatican, cu mulțumiri și cu binecuvântarea papală, pentru succes în lupta pentru triumful adevărului.

“La cererea făcută de mine Muzeului din Auschwitz să îndepărteze inscripția calomnioasă, mi s-a răspuns că guvernul de la București fusese de acord cu ea și contribuise cu fonduri. Este vorba de guvernul Groza și de ministrul de externe al acestuia, Ana Pauker. Ce le păsa acestor ticăloși că România era defăimată, când ei dăduseră Uniunii Sovietice pământul românesc al Insulei Șerpilor în baza unui proces-verbal de predare-primire?

“Fiind înștiințat de la cabinetul președintelui polonez Lech Walensa, în 1993, am distribuit ‘*An appeal to the participants on the 50th anniversary of the Warsaw Ghetto uprising*’, cerând să se facă dreptate națiunii române, prin condamnarea publică a calomniilor. La lucrările Conferinței s-a recunoscut public că în Transnistria aflată sub administrație civilă română nu fuseseră omoruri de evrei.

“Am scris președintelui Lech Walensa, cu prilejul aniversării a 50 de ani de la eliberarea lagărului de la Auschwitz, și i-am trimis domnului Ion Iliescu, prin ambasadorul României la Varșovia, o copie de pe acea scrisoare, pentru a fi informat de adevărul asupra României.

“În fine, în cartea **Anatomy of the Auschwitz Death Camp**, edi-

tată pentru Memorial Museum din Washington, autorii Yisrael Gutman și Michael Berenbaum recunosc cu sfială, la pagina 88, că România trebuie ștearsă de pe lista țărilor de unde s-au făcut deportări.

“Chiar dacă pentru defăimătorii de profesie recunoașterea României ca țară a refuzului de deportări în Polonia a devenit obligatorie, periodic sunt folosite anumite ocazii, mai ales în Statele Unite, pentru a se strecura aluzii la masacrarea de evrei, în România.

“Este adevărat că, tot mai rar, se pomenește despre evreii pe care i-ar fi masacrat legionarii, în timpul rebeliunii din ianuarie 1941. În acele evenimente sângeroase au pierit mai multe sute de persoane: legionari, militari și cetățeni aflați pe străzi. Printre victime au fost și evrei, din unele cartiere buucreștene, unde indivizi criminali s-au dedat la jafuri de magazine și locuințe, au asasinat pe proprietarii evrei. Curțile marțiale înființate după rebeliune au stabilit că aceste omoruri nu fuseseră organizate de Garda de Fier (legionarii), iar infractorii arestați au fost condamnați și executați.

“Câți evrei au fost victime ale rebeliunii se poate afla din arhivele Institutului medico-legal din București; s-a vorbit în România de câteva zeci, dar la televizoarele din New York am văzut, în ianuarie 1980, pe un bătrân care, într-o dezlănțuire halucinantă, striga că *mii, zeci de mii, sute de mii de rude* (subl în text) ale sale fuseseră ucise de legionari.

“Pentru victimele din iunie 1941, de la Iași, se pot găsi date sigure în registrele de decese, fiindcă toți au fost înregistrați. Acele evenimente sângeroase erau imputabile unor unități militare germane, care trecuseră la represalii, deoarece s-ar fi tras din podul unei case asupra unei coloane de militari germani, în trecere prin oraș. Au fost victime evrei și români.

“Toți cercetătorii onești pot afla numărul exact al victimelor din înregistrările oficiale. Aceleași înregistrări pot fi folosite și în investigațiile referitoare la așa-zisul „tren al morții”. Represaliile săvârșite de germani au pricinuit stupefaccie la București. Temându-se că germanii ar putea să continue represaliile, guvernul român a dispus punerea la adăpost a evreilor din capitala Moldovei, prin evacuarea lor urgentă, cu trenul. Panica pricinuită de evacuarea intempestivă, ciocnirile cu unii evacuați, îmbulzeala în vagoane, zăpușeala zilelor de vară au fost cauzele mai multor decese, mai ales printre cardiaci. Aceste împrejurări au fost stabilite de tribunalele militare, sub regimul comunist, instalat la 6 martie 1945. A reieșit clar că evacuarea, ca măsură de urgență, a avut drept scop salvarea evreilor, fapt de altfel confirmat indirect, chiar de rabinul șef din acea vreme, Alexandru Șafran, care a declarat, în 1995, la București, că la cererea sa, Crucea Roșie din România se ocupase de

evreii evacuați.

“Rămâne încă un cal de bătaie, la care fac recurs, din când în când, urzitorii de afabulații: masacrele de evrei din Bucovina de Nord și ținutul Herța, în 1941, după alungarea Armatei Roșii din aceste pământuri românești.

“Calomniatorii mai zeloși vorbesc chiar de exterminarea totală a evreimii, dar, în mod nedemn, ei trec sub tăcere faptul că la recensămintele sovietice efectuate după război, s-a înregistrat un important număr de evrei în acele regiuni și nici nu pomenesc de numeroșii evrei basarabeni, emigrați în Statele Unite, în Canada, în Israel, în Franța, unde au ajuns chiar miniștri etc.

“Reaua lor credință este învederată și de faptul că ei ignoră deliberat un fapt bine stabilit chiar de cercetători evrei, și anume, deportarea din Basarabia, Bucovina de Nord, și ținutul Herța spre Asia Centrală, săvârșită de sovietici, în 1941, înainte de invazia germană, a sute de mii de persoane, între care se afla majoritatea burgheziei iudaice. În această privință, este edificator articolul ziaristului evreu sovietic David Bergelson, publicat în gazeta *Die Einheit* de limbă idiș, din Moscova, la 5 decembrie 1942, citat în cartea scriitorului evreu Pierre Vidal-Naquet *Les assassins de la memoire*, Edition La Decouverte, la pagina 55. David Bergelson precizează că, în 1941 Armata Roșie a evacuat spre Asia Centrală între 2 000 000 și 2 200 000 evrei baltici, polonezi și români. În conferința evreului basarabean Idelman, imigrant în Franța, se vorbește pe larg despre aceste deportări. De asemenea, Bernard Wasserstein, de la Universitatea Brandeis, scrie în *Colloque*, la pagina 359: Sute de mii de evrei care se refugiaseră în URSS în 1939-1940 sau care s-au aflat brusc sub dominație sovietică, în Țările baltice, în Polonia orientală sau în Nordul României, au fost deportați în lagărele de deținuți din Nordul și Răsăritul Uniunii Sovietice.

“La Simpozionul Memorialului de la Sighet, în iunie 1995, cunoscutul istoric basarabean din Chișinău, Anatoli Petrencu, vorbind despre cetățeni români deportați de sovietici în 1941, dădea ca exemplu orașul Hotin, cu o populație evreiască de 8 600 de persoane înainte de deportare, care, după exilarea spre Asia Centrală, fusese redusă la câteva sute.

“La eliberarea Basarabiei, Bucovinei de Nord și Ținutului Herța, în 1941, aceste teritorii au primit o administrație civilă română, dar din punct de vedere militar depindeau de Comandamentul german. Conducătorii comunităților evreiești din România l-au rugat pe președintele Iuliu Maniu să intervină la generalul Ion Antonescu, fiindcă aveau

informații despre înființarea de lagăre pentru evreii din regiunile susmenționate. A mers pentru demersuri în favoarea acestor evrei vicepreședintele Ion Mihalache (Partidul Național Țărănesc) care era în bune relații cu generalul și cu ministrul Mihai Antonescu, mai ales după ce participase ca voluntar în campania din Răsărit, până când armata română a ajuns la hotarele din 1939. Din dispoziția ministrului Mihai Antonescu, generalul subsecretar de stat la Interne, Piki Vasiliu, a prezentat liderului național Țărănist o dare de seamă. Noua administrație civilă făcuse o cartografie în teritoriile eliberate și astfel se stabilise că, din evreii care se aflau în 1940 la invazia sovietică, 30 000 fuseseră înrolați în armata roșie și alți 13 000 fuseseră deportați de sovietici, în 1941. Cei rămași, dacă aveau cetățenie română, nu au fost cu nimic deranjați de noua administrație civilă română. Între altele, cartografia stabilise că exista un mare număr de locuitori, cetățeni străini, care fie că veniseră în 1940 și 1941 din Uniunea Sovietică, Polonia, Ungaria, Cehia, Germania etc., fie că se aflau în România în 1940, la invazia sovietică, dar nu aveau cetățenie română. Marea majoritate a acestor străini era de origine evreiască.

“Prin tratatul de pace de la sfârșitul primului război mondial guvernul român se obliga să acorde cetățenia română evreilor născuți în teritoriile reunite la România. Bineînțeles că cei interesați trebuiau să ceară acordarea acestui drept, făcând dovada nașterii, cu orice probă, chiar cu doi martori. Mulți locuitori evrei, din categoria amintită, fie din neglijență, fie pentru că în aprecierea lor cetățenia deja posedată era mai interesantă decât cetățenia română, n-au făcut formalitățile necesare. Între cele două războaie, se spunea despre un evreu, în mod oarecum peiorativ, că era un “tărtan”, expresia derivând din afirmația *ausländische Untertan*, adică cetățean străin.

“Calitatea de cetățean român a devenit valoroasă și pentru această categorie de locuitori, după aplicarea legilor rasiale în Germania și după Anschluss, în 1938, fiindcă foarte mulți aveau pașapoarte germane și austriece. Atunci administrația română a fost asaltată cu mii de cereri pentru pașapoarte române, deoarece calitatea de cetățean român apăra de incidența legilor segregacioniste ale regimurilor antisemite, din Germania și Austria.

“Comandamentul german îi învinuia pe evreii din această categorie, fără cetățenie română, că colaborează cu sovieticii și cerea trimiterea lor în țările de origine, adică la moarte sigură.

“Pentru a tergiversa luarea unei măsuri, guvernul român înființase niște *centre de triere*, așa-zisele lagăre, care alarmaseră pe fruntașii evrei din România.

“Intervenția domnului Ion Mihalache a avut un rezultat salvator, pentru acești evrei străini, fiindcă niciunul nu a fost expulzat spre țara de proveniență. Evreii din această categorie, garantați de comunitățile evreiești din România, au putut trece la apus de Prut și foarte mulți au părăsit țara, via Sofia-Istanbul, grație intervențiilor făcute, între alții, de vicepreședintele PNT, Mihai Popovici, prieten cu ambasadorul Tannior (?) al Turciei, și cererii făcute șefului agrarianilor bulgari, de dl. I. Mihalache, pentru procurarea vizelor de tranzit, necesare acestor emigranți.

“Evreii străini care nu au avut parte de aceste împrejurări favorabile precum și ceilalți locuitori neevrei, dar cetățeni străini au fost considerați că proveneau din Uniunea Sovietică și trecuți la răsărit de Nistru, în teritoriul Transnistriei, aflat cu o administrație civilă românească.

“Nimeni nu poate pretinde că situația de deportat în Transnistria a fost fericită, dar este o datorie imperioasă pentru istorici să facă tuturor cunoscut adevărul că, nici din teritoriile românești eliberate la răsărit de Prut, și nici din teritoriul Transnistriei, *nimeni nu a fost deportat în lagărele hitleriste din Polonia.* (subl. în text)

“Edificatoare asupra condițiilor de viață evreilor trecuți în Transnistria este cartea **Turnătoria Jagendorf**, publicată în Statele Unite de un inginer evreu, originar din Austria, în care nu se pomenește de masacre, așa cum s-a pretins de unii agitatori evrei, în ultimele decenii, pentru a realiza câștiguri fabuloase.

“În vremea când guvernul Antonescu deporta pe evreii străini în Transnistria, unde viața le-a fost salvată, în țările occidentale soarta „evreilor străini” a fost tragică, așa cum reiese din referatul lui Randolph Braham, publicat în *Colloque*, din care citez, de la pagina 434: *În Bulgaria, de exemplu, singuri „evreii străini” din Macedonia și Tracia au fost deportați; România i-a deportat pe „evreii străini” din Basarabia și Bucovina de Nord în Transnistria; francezii nu doreau decât să se debaraseze de „evrei străini” în Belgia, aproape toți deportații erau evrei apatrizi de origine cehă, poloneză sau rusă; în Ungaria, cei 18000 de evrei deportați la Kamențk-Podolsk, în vara 1941 erau considerați ca străini; în fine, în Țările de Jos, persecuția a vizat pe evreii germani și alți „evrei străini”. Tot în Colloque, la pagina 425, Randolph L. Braham menționează că cei 18000 de „evrei străini” deportați de guvernul ungar la Kamențk-Podolsk au fost aproape toți masacrați.*

“Nu trebuie uitat că salvarea de către români a „evreilor străini” deportați în Transnistria avea loc într-o vreme când Consiliile evreiești de conducere a diverse comunități evreiești din Țările Baltice, Polonia, Ungaria, Cehia, Olanda etc. așa-numitele *Judenrat*, întocmeau la cererea

naziștilor listele cu consângenii lor, care trebuiau să fie trimiși la Auschwitz și în alte lagăre naziste.

“În *Colloque*, la pag. 349, Bela Vago recunoaște că ministrul român Mihai Antonescu, reprezentând pe mareșal, s-a ocupat personal de organizarea emigrării evreilor deportați în Transnistria. În 1980, la cea de-a doua întrevvedere cu fostul diplomat Brutus Coste, pe când mă aflam la New York, acesta mi-a spus că ministrul de externe Mihai Antonescu ceruse mai multor diplomați acreditați în țări neutre – precum erau Cretzianu, Nanu, Mircea Eliade, Brutus Coste etc – să intervină, mai ales după crearea lui **War Refuge Board**, în Statele Unite, pentru ca marea finanță evreiască de acolo să subvenționeze închirierea de vapoare, pentru transportul emigranților „evrei străini” aflați în România și Transnistria. Nepăsarea organizațiilor evreiești americane și avaritia multimiliardarilor explică pentru ce această acțiune n-a avut amploarea cuvenită. Mai mult încă, delegații organizațiilor evreiești din America erau uneori indivizi corupți, care pentru a realiza profituri personale angajau pentru transport adevărate epave, ceea ce a pricinuit naufragii fatale, pentru sute de emigranți evrei, și de aceea autoritățile maritime române au trebuit să interzică unele transporturi, din cauza stării de insecuritate a vaselor.

“Fostul diplomat român, Brutus Coste, mi-a mai spus că, din dispoziția ministrului Mihai Antonescu, el a dat din fondurile legației sale bani pentru plata transporturilor de evrei emigranți.

“Ar fi fără rost să acord atenție aritmeticii „de uz personal” cu care Raoul Hilberg, prin adunări și scăderi de cifre, fără nicio dovadă a realității, ajunge să facă afirmații despre imense cantități [marele număr] de victime evreiești.

“Pentru mine și o singură victimă constituie o mare tragedie umană, dar subliniez că încercările nesăbuite, prin trucuri de bazar, de a falsifica istoria este o jignire condamabilă pentru victimele reale.

“Se pune întrebarea: ce a putut determina această oribilă campanie de defăimare a națiunii române?

“Trebuie evidențiat că toate aceste acțiuni au fost inițiate și sponsorizate de guvernul comunist, instalat de sovietici în România, la 6 martie 1945. Calomnierea regimului Antonescu era un mijloc folosit pentru ca Occidentul să treacă cu vederea că Holocaustul roșu a dezolat România vreme de decenii.

“Aceasta era o metodă folosită curent de sovietici. La Tribunalul internațional de la Nurenberg, în 1945, procurorul general al Uniunii Sovietice, Rudenko, membru al comitetului de judecată, declara între

altele că armata germană asasinase circa 25 000 de militari polonezi captivi, în pădurea de la Katyn, lângă Smolensk; dar, în ultimii ani, după deschiderea unor arhive sovietice s-au găsit documentele care dovedesc că masacrul fusese săvârșit de sovietici, în executarea unei decizii luate și cu răspunderea procurorului general.

“A doua explicație a campaniei de calomnii ne este oferită chiar de vestitul Simon Wiesenthal, supranumit vânătorul de naziști”, în cartea *Wiesenthal's File*, la pag. 80, de unde citez:

Simon Wiesenthal socotește că cea mai mare greșeală după război a evreilor a fost că ei s-au decis pentru un profit material, mai degrabă decât pentru o compensare morală. (subl în text)

Tot la aceeași pagină se arată că Germania Federală a plătit organizațiilor evreiești, de la sine înțeles că nu victimelor (observația îmi aparține), mai mult de 37 de miliarde de dolari USA.

“În pofida marilor posibilități materiale de care dispun calomniatorii și în disprețul execrabilei conspirații a tăcerii, credința mea în triumful adevărului rămâne neclintită. Nu este departe ziua când omenirea va recunoaște că în teritoriile controlate în timpul războiului de guvernul român, nu a fost holocaust.

“În luna mai 1946, mareșalul Ion Antonescu și membrii guvernului său au fost traduși în judecată pentru campania militară din Răsărit, în fața unui așa-zis „tribunal al poporului”. În acest scop, se promulga o lege penală, specială, de către guvernul comunist Groza, dar Partidul Național Țărănesc a denunțat-o ca neconstituțională, deoarece prevedea pedeapsa cu moartea, deși Constituția din 1923 repusă în vigoare admitea această pedeapsă numai în timp de război. Or, prin capitularea Germaniei în 1945, starea de război încetase. Totodată, Partidul Național Țărănesc care nu mai avea reprezentanți în guvern după 6 martie 1945, declarase publică că nu participa în niciun mod la activitățile așa-zisului „tribunal al poporului”.

“Președintele Iuliu Maniu a trimis două scrisori primului ministru comunist Petru Groza, cerându-i să nu uite că evreii și comuniștii din România au fost salvați de mareșalul Ion Antonescu și colaboratorii săi.

“Prima scrisoare a fost dusă de mine domnului N. Lupu care a înmânat-o lui Groza; a doua scrisoare a fost dusă de avocatul I. Leon la domnul N. Lupu, pentru a fi dată șefului comunist.

“Rezultatul a fost o campanie de injurii, dezlănțuită de presa comunistă contra președintelui Iuliu Maniu.

“Fostul guvernator civil al Transnistriei, profesorul George Alexianu era în lotul acuzaților. Am vrut să apar ca martor la proces, în

favoarea sa, dar el nu era de acord, fiindcă se temea că orice apărare legată de numele președintelui Maniu putea să înfurie acea instanță politică de judecată.

“Totuși, mareșalul a propus ca martor în apărare pe președintele Iuliu Maniu, iar la dezbateri a vrut [a cerut] răspuns la două întrebări:

“dacă domnul Maniu a știut, în ziua de 23 august 1944, că el, mareșalul, fusese arestat în acea zi, la palatul regal din București;

“dacă președintele Iuliu Maniu considera pe mareșal un trădător al României.

“Președintele Iuliu Maniu a declarat că el aflase de arestarea mareșalului, efectuată în ziua de 23 august 1944, abia a doua zi, adică în dimineața zilei de 24 august 1944, când se înapoiase în capitală, fiindcă în ajun lipsise din București și sublinia că niciun om de bună credință nu-l putea considera pe domnul mareșal Ion Antonescu trădător al țării Sale.

“Am fost prezent în sală la audierea președintelui Iuliu Maniu. Individul care conducea dezbaterile și-a închipuit că ar putea întinde o cursă președintelui Maniu, întrebându-l dacă fusese de acord cu trecerea armatei române la răsărit de Prut. Președintele Iuliu Maniu a răspuns că *Basarabia a fost și rămâne românească*. (subl. în text)

“În sală se aflau agitatori comuniști, aduși special pentru atmosferă, și aceia au început să murmure.

“Atunci, cu voce puternică, președintele Maniu a repetat: *Basarabia a fost românească și rămâne românească* (subl. în text) Au urmat clipe de tăcere desăvârșită. La sfârșitul audierii sale, președintele Iuliu Maniu s-a apropiat de boxa acuzaților și a strâns mâna mareșalului. Făptuirea acestui gest, în acele momente tragice, avea valoarea confirmării dreptului convenit mareșalului, colaboratorilor săi și întregii națiuni române la recunoștința umanității”.

“27 martie 1996, Varșovia

Iosif Toma Popescu, Polonia,
Varșovia, 03-922

ul Miedzynarodowa 58 M 35
tel. 6176791”

Cu câteva semne de întrebare, în așteptarea confirmării/infirării variantei privind “masacrul de la Iași”, precum și a “trenului morții” (despre care Iosif Toma Popescu nu a putut avea material documentar cert), textul său mi se pare a fi de o importanță

covârșitoare, autorul fiind totodată *martor* al evenimentelor și *actor* în tragedia noastră comună (a evreilor ca și a românilor) din timpul celui de al doilea război mondial - care tragedie, pentru noi, românii nu a luat sfârșit nici în ziua de azi.

Nu-mi fac iluzii că lătrătorii holocaustologi se vor preface fulgerător în lăudători ai “victoriei adevărului asupra minciunii” - pentru ei adevărat fiind numai punctul *lor* de vedere, de la un moment dat și doar acela, oricât de mincinos ar fi; și minciună toate celelalte care nu sunt întocmai cu al lor. Însă prevăd că după o perioadă de urlete, negări, insulte, amenințări, blesteme, antisemitizări-legionarizări-hitlerizări a celor care înclină să dea crezare mărturiei lui Iosif Toma Popescu, vom avea parte de o pauză. Neliniștită, pauza:

Nu se poate ca holocaustologii a căror, nu doar profesie, dar vocație a devenit minciuna în scopul cinstit de a stoarce bani de la *goi* prin orice mijloace, să nu pregătească în atelierile lor devenite laboratoare alte acuzații, alte calomnii - în jumătate de secol de antisemitizare-culpabilizare au fost învățați că repetiția este mama... terorizării adversarului (în realitate: victima) și aducerea ei pâna la a recunoaște, cinstit-ca-la-anchetă, cinstit-ca-la-Pitești că tată-său a fost băutor de sânge evreiesc iar maică-sa curvă.

Până atunci să ne bucurăm de pauză.

Vineri 5 octombrie 2007

Aseară am primit următorul mesaj de la Jean Dumitrașcu:

Stimate Domnule Paul Goma,

Vineri, 5 octombrie, ora 10, veti fi prezent in .... Pitesti ! Prin cartile si prietenii dvs. In deschiderea celei de-a 7-a editii a Simpozionului international EXPERIMENTUL PITESTI-REEDUCAREA PRIN TORTURA, organizat de Fundatia Memoria, Primaria Pitesti, Muzeul de Istorie si Institutul Roman de Istorie Recenta. Evenimentul are loc la Primaria Pitesti. Printre invitatii dlui Aristide Ionescu se afla Gh. Penciu, Gabriel Stanescu, Nicu Ionita, Traian Popescu, Nicolae Videnie, Lucia Hossu Longin, Tia Serbanescu...

Eu, cu dna Rodica Lupu si Mircea Stanescu va vom prezenta cartile dvs. aparute la Editura Anamarol. A iesit si Gherla-Latesti...

Asadar, prin cartile dvs, sunteti la Pitesti. Sunteti de mult, fireste, dar niciodata nu a avut loc la lansare Paul Goma la Pitesti. Eu sper ca intr-o zi cat mai apropiata sa fiti si dvs. aici. Efectiv. Cu familia.

...La sugestia dvs., deja am donat bibliotecilor celor 20 de scoli si 17 licee din municipiu din volumele sprijinite de mine sa apara.

Domnul Tudor Pendiuc va multumeste la randu-i pentru cuvintele extrem de frumoase pe care ni le-ati adresat, va ureaza La multi ani cu sanatate si va asteapta la Pitesti!

Cu pretuire,
Al dvs.
Jean Dumitrascu

La care am raspuns:

Ce veste buna îmi dati! Ma bucur ca ati distribuit bibliotecilor, scolilor o parte din volume.

Am vorbit (prin posta electronica, fireste) cu prietenii Stanesti în privinta pretului de vânzare. Nu ma voi îmbogați acum, la batrânete, din carti, nici macar de-un costum de înmormântare nu-mi va ajunge - gândul meu este ca banii care se vor aduna din vânzari sa serveasca la editarea altor volume, în special cele trei de "Scrisuri" (publicistica).

Lansarea cartilor reprezinta a doua "premiera" pe care mi-o daruieste orasul Pitesti: prima a fost acoperisul de adapost al casei promise anul trecut; a doua (deci si o corectare): este, nu doar prima la Pitesti, orasul care m-a adoptat, ci prima din România. Vreau sa spun: prima lansare de carte în România din dreapta Prutului, pentru ca în cea din stânga, Basarabia, acum o luna a fost, cred, a treia (cu scandal, altfel nu se putea, din pricina tovarasilor nostri de veacuri...)

Va multumesc, le multumesc si invitațiilor la Simpozion care vor face un ocol și pe la mesele unde vor fi cartile mele.

Al Dvs.,
Paul Goma

S-au întâlnit frații dușmani: Coreea de Nord și cea de Sud. "După 50 ani" scriu ziariștii noștri cei tari la aritmetică...

Măcar de-ar ieși ce a ieșit din unirea celor două Germanii: nu neapărat un rai pe pământ, dar un Iad mai puțin infernal.

Numai noi, Românii, ne tânguim că n-avem noroc și că la urma urmei nici nu avem nevoie de Basarabia și de Bucovina de

Nord. Dar au știut vreodată românii de ce anume au nevoie - în afară de...«Dă și la mine, boierule, un dolăraș, mânca-ți-aș...» ?

Îi batjocoream noi pe proletăroii, pe securiștii ajunși ambasadori în țările occidentale, mai ales la Paris - în timpul meu: Aninoiu, Gigea, Ceaușu, Cacaius Dragomir... (pe boerul Paleontologu cel știind unde se pun virgulele îl las la o parte, pentru că o vreme mi-am interzis să rostesc ceea ce știam-gândeam, în legătură cu “Ambasadorul, nu ‘al golanilor’, ci al Golanului Iliescu”, apoi pentru că are un fiu: Toader care nu s-a dovedit a fi și el auxiliar al Securității, însă postulant la ambasadoria Parisului...).

Dar iată, ambasadorii intelectuali de rasă, formatori de opinie, datători de sfaturi estetice, dar mai ales etice nu sunt mai breji. Iar când, strânși cu ușa, sunt obligați să dea răspuns la o interpelare în presă, se vădesc a fi niște idioți obștești - ca Teodor Baconsky. Și vine-vine-vine momentul în care și Profesorul Manolescu se va dovedi un oarecare găinaț, un *chengimani* la Paris, incapabil de a construi o propozițiune inteligibilă în franțuzește - pe lângă faptul notoriu: *a câștigat ambasadoriatul UNESCO numai “pe bază de denunț”, victime : L.I. Stoiciu și cu mine - “antisemitizării”*. Același Manolescu-turnător (să se ia de mână cu distrugătorul de documente Buzura, cu turnătorul M.D. Gheorghiu) a fost recompensat pentru “demascarea lui Goma” de către ambasadorii Rodica Gordon, o oarecare pârâcioasă enkavedisto-vâșinskiană a Israelului etern bolșevic și *Taubman al USA, inventatorul “Monumentului Ostașului American, cel care ne-a salvat pe noi, Românii de ocupația nazistă”* - sic-sic.

Pe timpul Dejului și al Ceaușescului *secretul* în care trebuiau să viețuiască intelectualii vânduți sovieticilor ocupanți îi proteja de privirile amărăților de români: cine știa cum locuia, la Paris, supraintelectualul Hăulică (Monica Lovinescu și Virgil Ierunca)? Dar suprateologul Virgil Căndea, în turneele sale fără sfârșit ? După decembrie 1989 *s-a dat voie* la toate, mai ales la etalarea vulgară, țopească, neamprostească a fructului jafurilor, a deturnărilor, a arginților trădării. Fiecare din dezvăluirile țepelor (acesta va fi pluralul de la “țepă”?) provoacă indignare, ură împotriva securiștilor și a beliștilor care, din criminali de profesie au devenit

“oameni de afaceri”, politicieni, parlamentari - chiar diplomați.

Dar intelectualii-de-rasă ca T. Baconsky și N. Manolescu?

Se va crede că doar faptul de a fi în conflict de douăzeci de ani cu “Niki” al Monicăi Lovinescu mă determină să repet ce am mai spus: “Finul”, “delicatul” Manolescu este în realitate un bolovan, un pietroi, un butuc (“și fără gard”, citat din Beniuc); o secătură, o chestie de foarte proastă calitate.

Prin anii 80, la o întâlnire în locuința de la Paris a Marioanei Cantacuzino și a Rodicăi Iulian la care fusesem poftiți și noi, Ana și cu mine, Rodica îl “judecase” pe venitul în vizită Manolescu. Cum nu fusesem prieteni în țară cu prietenul lor; cum Dana Dumitriu ne... abandonase tocmai ca să se întroloace cu “Nicolae”, nu aveam informații despre traiul în comun al celor doi, nici chef să ne amestecăm în intimitatea lor. Am tăcut și ne-am prefăcut interesați de cărțile din bibliotecă. Dar nu am putut să ne căpăcim și urechile, deci am auzit reproșurile Rodicăi: că se purtase ca un măgar cu Dana; că după ce locuise ani de zile cu ea, la ea (pe Aleea Străduinței!, în Balta Albă), promițându-i căsătoria, o abandonase, imediat după ce aflase că este grav bolnavă...«Și mai și râzi, porcule!», urlase Rodica. Atunci ne-am răsucit: într-adevăr, Manolescu surâdea, însă mai-mult-decât-galben. Și evident, nu a rostit nici un cuvânt de protest, nici de recunoaștere (măcar parțială) a învinuirilor.

Apoi ne-a vizitat, prin 1985, la Paris și Dana Dumitriu. Era foarte fardată - probabil acesta a fost motivul pentru care n-am mai ținut seama de supărarea-ruptură datînd din 1971, vara de după “Tezele din iunie” al Ceaușescului - și am găzduit-o la noi câteva nopți. Ana îmi tot șoptea, când rămâneam doar noi doi: «Fii drăguț cu ea, biata, e tare bolnavă...».

La scurtă vreme am aflat că a murit. Florența Albu mi-a spus - după 1990 - că Dana sfârșise ca un câine, singură, abandonată de “porcul de Manolescu”...

Noi nu ne-am obișnuit ca prietenii - despre care aflam că își bat nevasta, o înșeală, o părăsesc - să ne rămână prieteni. Nu pot accepta această “obișnuință”, de aceea m-am certat cu prieteni, m-am despărțit de prieteni pentru ca aceștia se purtaseră urât cu iubitele, cu soțiile. Vorbesc de *prieteni*, nu de altceva.

În chestiunea Manolescu am un alibi : cu el nu fusesem

vreodată prieten, iar cu Dana relațiile fuseseră demult rupte, pe o chestie de principiu (am mai povestit: nu acceptasem ceea ce justificase ea, Dana : prietena sa Natalia Stancu obținuse pașaport pentru Anglia, ca preț al atacării la comandă, în presă, a lui Iosif Naghiu, - pe care tocmai îl “demascase” satrapul culturii de atunci, de după “Teze”, 1971, Popescu-Dumnezeu pentru piesa “Gluga”). La reproșul meu la adresa Nataliei Stancu, Dana a întrebat, dulce:

«Dar tu n-ai făcut totul ca să-ți publici cărțile?»

Ca lovit în bărbie, am îngăimat, năucit:

«Ce, totul, am făcut, ca să-mi public cărțile?»

La care ea, sec:

«Ai internat-o pe maică-ta la azil».

Am dat în genunchi. N-am mai avut aer. Nici replică.

La un argument ca acesta ce contraargument să produci? Ce să explic în jur (la masa aceea mai erau Mazilescu, Marius Robescu, Turcea): că era adevărat: o internasem pe mama într-un cămin-spital pentru incurabili, însă pentru mine internarea era o extraordinară performanță, nu o concesie de care să-mi fie rușine. Apoi acest reproș îmi mai ajunsese la urechi dinspre Securitate - prin Băran, prin Geta Dimisianu - deci eram uluit, rănit, că prietena Dana, frecventându-ne, petrecând nopți în șir la noi, în Drumul Taberei - deci la curent cu demersurile și cu tragedia pricinuită de boala mamei - mi-l aruncase în față, ca să-mi închidă gura. Repet: acestea se petreceau în vara anului 1971, când eu mă aflam în ochiul ciclonului (politic și nu numai): se știa că în toamnă **Ostinato** va fi lansat la Târgul de Carte de la Frankfurt, în traducere germană, franceză, italiană, colegii de redacție începuseră a mă trata cu un... neinteres extrem de activ-combativ - cu excepția lui Mazilescu, a lui Dimov și a lui Mihalaș.

M-am ridicat de la masa și, împleticindu-mă, am plecat. Din acel moment prietenia cu Dana Dumitriu a luat sfârșit. Din câte am dedus, ea nu a suferit nici măcar pentru că nu mai petrecea ca altădată nopți la rând cu Ana, împărtășindu-i “secretele”. Un motiv al ne-suferinței ei ne-a devenit evident: Dana era, acum “cu-Manolescu”. Și cum acesta era cunoscut ca ucenic ascultător al turnătorului de pușcărie Ivașcu, am ridicat din umeri: Dana avea pedeapsa meritată...

Au trecut șase ani până să am proba “sursei” reproșului azvârlit mie în obraz de Dana Dumitriu: internarea mamei la azil:

În 1977, fiind pentru a multa oară arestat, mi s-a dat să-mi citesc dosarul. Acolo se aflau și informările prietenului și colegului de celulă din 1958, Sașa Ivasiuc. Printre multele păcate - nu doar politice! -: eram atât de egoist, încât, pentru a-mi vedea cărțile publicate, o internasem pe mama la azil. Logic, o astfel de explicație nu se susținea. Dar aveam eu timp de logică în arestul de la Rahova, binișor năucit de droguri, amenințat cu o condamnare la moarte? Oricum, atunci am reconstituit drumul calomniei:

Dana Dumitriu o cunoștea de la Manolescu, mai degrabă direct de la Ivasiuc, cu care se frecventa. De unde o deținea Ivasiuc? Fie de la Securitate - pe care o frecventa asiduu - fie... Securitatea o știa de la Ivasiuc, din caracterizările pe care mi le făcea bunul meu prieten și o... popularizase.

Oricum: spectacolele date de Marele Comic Sașa Ivasiuc în locuința Danei Dumitriu - și a lui Manolescu - din Aleea Străduinței, unde mai erau prezenți și Breban și Oana Orlea și Rodica Iulian și Florența Albu (o singură dată), nu mai cuprindeau programul cu Goma care-și internase mama în azil, ca să-și poată face de cap în voie - ci caraghioslâcul, neseriozitatea “așa-ziselor declarații de apărare ale drepturilor omului”. Sașa Ivasiuc îl imita - în stilul său inimitabil - pe Goma, iar asistența se prăpădea de râs - cu excepția Florenței Albu care izbucnise: «Sunteți niște porci!» și plecase, spre mirarea Rodicăi Iulian, care, peste ani, vreo cinci, la Paris, povestindu-ne Anei și mie întâmplările și negăsind participare la comicărie din partea noastră, caricaturizații, se întrebuse, tare: «Ce, nu mai putea omul să se distreze nițel?»

Înterup, cât să notez: azi, la Pitești, a avut loc lansarea cărților mele scoase în ultimul timp. Bietul Mircea Stănescu, un contimporan/ Badea Cârțan, a cărat cu spatele kilogramele de **Gherla-Lătești**. Răsplata: poate pe lumea cealaltă - deși...

Sâmbătă 6 octombrie 2007

Am primit de la Mihai Rogobete următorul text ce va fi publicat în revista *Paradigma*:

“Gomadigma

“Exegeza operei lui Paul Goma a măturat întreg unghiul orb, toate punctele critice de vedere marginale.

Meritul de a-i minimaliza valoarea literară incununează bravada gândirii stilistice românești, curajul donquijotesc de a dojeni ortografic biografia, portretul autorului, dramele, peisajele, filmele, gusturile culinar fii vestimentar, simpatia ideologica, electivitățile, genurile literare și compozițiile muzicale preferate. Impardonabil tarată manicheist, perseverentă, cultura româna recidivează în punctul mort al alexandrinismului care a stigmatizat-o minoră.

Dacă Paul Goma « nu are stil », nu numai că ireductibilitatea sa literară îl face pseudo-opozabil, ci chiar — refractaritatea comentatorilor — contestabil, contracarabil, aneantizabil. Deși Tristan Tzara, Urmuz și Brâncuși n-au fost nici antisioniști nici anticomuniști ci pur și simplu altfel, realismul manicheist-socialist – exclusivist și absolutist – i-a pus în adversitate, incapabil să includă terțiul vizionar, diversitatea compozițională a geometriilor economice, politice, culturale, artistice. Exacerbarea stilisticista a « artei pentru arta » — perfid controversata pentru a camufla nocivitatea « sistem pentru sistem »-ului !

În definitiv, care fii cât de sistem ? O adunătură de entelehii, pro și contra, nou și vechi, reacționar și revoluționar, (și tocmai pentru că anti-comunismul era de neconceput, s-a prăvălit șandramaua), stângadreapta, în continuă confruntare intrinsecă — auto-negare !

Cum să se stabilizeze și coaguleze o mentalitate călăuzită de atâtea polarități și busole ? Poate deveni lege, deriva ? Involuție și evoluție – hm ! ; mai curând degenerare și regenerare. Căci înseși sistemele sunt, prin imperativele conservării, coerenței și stabilității, închise. fii - relativa - stagnarea e una și aceeași cu degenerarea. Orice « altfel » și orice « altceva » provocându-le, prin deschidere, reconsiderarea, relativizarea și nevoia de reidentificare, reedificarea compozițională. Opuând spiritului, sufletul ? Mă rog, mai modern, paradigma individuală celei colective, dacă reticența dualistă zădarnicește « astfel » percepția entității.

Paradigma unei colectivități este construcția, compoziția menta-

lităților sale ponderate istoric. Pentru una, tautologismul mentalității cainice, (eu sunt eu, și lumea numai ceea ce este doar acest eu – cu variantele, afirmativă « asta este ! », sau, negativa, « iarna nu-i ca vara »), sălbatica gândire magică captivează mai mult și mai multi decât alta. Pentru alta, dialectica manicheică nu mai fanatizează pe nimeni. Obscurantismul raționalist manipulează încă lumea, gândirea aforistică a relativismului punându-l strengărește în criză mentală într-un « altfel », pentru « altceva ». Dacă încă eseistul Constantin Noica este filosoful, nu cu « Logica polivalentă » Anton Dumitriu, cine și ce este Paul Goma?

Una și aceeași paradigmă contestă dualitatea sensibilității. Fragmentarea, măcinarea, dislocarea, deportarea, prigoana, exilul și refugiarea pot constitui, prin măsurile, ritmurile și proporțiile lor, taxonomii, moduri și reprezentări despre viață. În stăruința de a contura viziuni unitare, divizând, clasificând, ordonând și ierarhizând per impera, mintea și-a auto-subminat unitatea. Originalitatea paradigmei nu-i de neluat în seamă cu atât mai mult cu cât și altfel se mai poate pune problema.

Și de n-o fi văzut zorile primei zile de viață în Basarabia, Paul Goma întrezărește și bezna tragicei paradigme a martirajului spiritualității adoptive. Coșmarul schiloditor al interogatoriilor securiste, violarea și torturarea valorilor, siluirea cezariană a omului nou, inimaginabilul pustiu siberian în care i s-a jefuit până și cetățenia, de la Pitești la Paris, îl fac să geamă în literatura română.

Să fie metafora, doar o procedura ludică a unei arte pure, neangajate?

Caci a lipi indestructibil două cuvinte poate însemna și a face ireductibilele să coexiste. Și ? Si să se impune — pentru ce, dacă prin diferența codurilor logice sensul este irealizabil ? (Paradigme distincte : verbul — trei persoane și substantivul — cinci cazuri, numai printr-o logica sau alta – paradigmatic — nu leaga sensul...)

Paul Goma nu monologhează. Cândva un tot, în-stincția regenerării aduna eu-paradigmele sale compozite dar nenimicite, prin curajul aproape neomenesc al intuiției unui mare talent, în ceea ce, dacă pare vacarm, e, de fapt, rostire colectivă.

« Eu »-rile corului său tragic intra fie solo, fie contrapunctiv, fie polifonic în uvertura unei opere unice. Dacă până și diviziunile au putut fi divizate, compoziția de compoziții este inerentă. Textele lui Paul Goma articulează viziuni compoziționale, nu doar personaje, teme și subiecte ale unei unice viziuni. Autorul n-a citit și n-a scris numai cărți ; a citit lumi, a scris pentru toate materializând literar tâlcul iubirilor dintre ele. De la Paul Goma, poate începe în sfârșit o "altfel" de mare literatură.

Mihai Rogobete”

Continuu ce începusem ieri:

Pornisem să vorbesc despre comportamentul Uriiașilor Intelectuali N. Manolescu și T. Baconsky (îi grafiez numele după al tatălui, de neuitatul Anatol E., fiul popii basarabean din Cofa, Hotin, autor al nemuritoarelor versuri - le citez din memorie: “Și mai trece-o noapte, și mai trece-o zi,/ Și se-ascute lupta dintre clase, / Iar chiaburii se vădesc a fi/ Elemente tot mai dușmănoase!”).

Despre ceea ce voi comunica în rândurile următoare nu am mai scris, iar de vorbit, doar cu Ana :

În 4 martie 1977 Cutremurul, printre atâtea pagube, stricăciuni, victime omenești a provocat și tragedia multor copii rămași orfani. Printre ei : Gabriel Gafița, fiul lui Mihai Gafița, criticul, editorul (și informatorul Securității) și Teodor Baconsky fiul lui A. E. Baconsky.

Nu avusesem legături cu “bătrânii”: cu Gafița fusesem în permanent război din...1954; cu Baconsky mi se încrucișase drumul o singură dată, în biroul vicepreședintelui Fulga și nu cred că ni se atinseseră mâinile. Nu, nu jucam în aceeași divizie...

Pentru mine, basarabean, fost pușcăriaș, scriitorul Baconsky intra negreșit în categoria alcătuită de mine, pe răspunderea mea, a persoanelor care *prea călătoriseră în Occident, dimpreună cu consoarta* - ca să nu mi se agite clopoțelul de alarmă: cine prea-călătorea, atunci și mai ales cum de primea autorizația de a o face împreună cu soția (ca Doinaș-cu-Irinel, ca Blandiana cu Romi), printre ei: Baconsky?

În perioada Cutremurului de pământ din 1977 eram acaparat de... cutremurul oamenilor, de soarta încă-viilor hăituiți, arestați, bătuți de dragii noștri “domni” securiști; apoi de arestarea mea; apoi de perspectiva (sic) plecării din țară - deci am pierdut din vedere cazurile orfanilor Gafița și Baconsky. Aceștia le-am întâlnit numele în presă după 1990. Întâi mi-am spus că prezența lor în diplomație (repet ca o placă stricată, citat din Monica Lovinescu: “*Ministerul de Externe era - și a rămas - partea de la stradă a Ministerului de Interne*”) - s-ar fi putut explica și înainte de 1989: așa cum Ceaușeștii adoptau orfani ca să fabrice băieți-cu-ochi-albaștri din cei acționând pe teren, ziua-noaptea, frecând asfaltul pe

arșită, pe ger, de ce nu ar fi adoptat și orfani presimțiți a fi bune cadre - de partid și de stat? - iar aici îl voi cita (infidel) pe repauzatul Ulici: Securitatea devenise Pepiniera Elitei Nației noastre!

Ca deducția mea s-a dovedit a fi nu cu totul falsă: de curând au ieșit la iveală niscai rufe murdare. Ale teologului dilematic T. Baconsky mai cu seamă. Despre diplomatul Gabriel Gafița nu am aflat lucruri scandaloase, de genul exceselor tipice puilor, nu de bolșevici, ci de securiști. Decât indirect, prin Buzura: maramureșeanul, cel cu “Fără violență!” îl incluse pe Gabriel Gafița abuziv în Agenda Scriitorilor de prin 1999, în dauna altora și mai scriitori și mai ne-suspecți. Și dintr-un interviu dat de Radu Feldman Alexandru: “Gabi Gafița” a făcut parte, după 1990, din “Grupul de la Modrogan”, concentrat în jurul lui Petre Roman, unde se găseau Babiuc, Dorel Sandru, Pasti și alți băieți cu ochii tărcăți - și desigur, Radu Feldman, cel trecut la liberali de la PD.

N. Manolescu nu a rămas orfan în urma vreunei catastrofe, nu a fost adoptat de Securitate apoi introdus în Regimentul de Gardă al Elitei - însă pe el îl pun alături de T. Baconsky pentru comportamentul său la Paris, de reprezentant al intelectualilor de frunte al nației care au dat Franței pe Elena Vacarescu, pe Marta Bibescu, pe Lupașcu, pe Ionescu, pe Cioran, pe Elvira Popescu...

Va trebui să-mi revizuiesc opinia potrivit căreia numai inșii neinstruiți, din familii proletarnice au o înclinație irepresibilă spre... nesimțire, de unde cinismul, necinstea lor. Se vede însă că nu doar securiștii (nu voi folosi: “fost-securist” nici de frică), ajunși “oameni de afaceri”, “persoane cu munci de răspundere” se comportă - cu sine, cu ceilalți din jur - nesimțitoarește, bădărănește, porcește. Ci și oamenii suferind de criză de identitate: la Baconsky orfănia, la Manolescu persecuțiile comuniste care îi determinaseră pe părinți să-i schimbe numele adevărat: Apolzan. Această fragilitate ieșită din nesiguranța identitară îi face să fie, să se comporte, nu mai “corect” decât un Pruteanu, cu al său “nume” de mucava.

Numai că “societatea” românească, ea însăși fragilă, nesigură de propria-i identitate, nu-i va amenda pe acești bădărani, neamuri-proaste, țoape (vorbesc de T. Baconsky, de N. Manolescu) - vor zice românii: “ca tine, ca mine...” Că, la urma urmei, cine n-a păcătuit, acela să arunce piatra; că oameni suntem; că, vorba lui

Breban, Pintilie, Pleșu: “Cu toții am colaborat - mai mult sau mai puțin”-, așa că... Așa că, avînd un bagaj de cunoștințe, nu doar redus, dar alcătuit din movile de gunoaie, românul nostru explică: “Și ce dac-a regulat-o p-aia-n baie - bine i-a făcut - dar să ținem seama că a fost ambasadorul Papii!” Deci teologul-diplomat-dilemistic Teodor și Vulpea-i-ca-o-mănușă nu sunt blamabili, ci... simpatizabili, fiind ei “oameni ca tine, ca mine, ca Mona Muscă...”

Nu ca mine.

Duminică 7 octombrie 2007

Minunea s-a făcut om: Franța a învins Noua Zeelandă, după o întâlnire dramatică: 20-18. Eu nu am crezut ca se va împlini așa cum prevedeau (mai degrabă: meneau) optimiștii, dar așa a fost: neozeelandezii au pornit ca un avion de vânătoare, la pauză francezii abia marcaseră și ei 3 punctulețe, eu mă temeam de o catastrofă - nu chiar în genul celei îndurate de români cu aceiași “Blaci”. Ei bine, nu: francezii au luptat cu vitejie (și inteligență), iar atacurile lor din final au făcut să fie uitate ardelenismele din întâlnirea cu Argentina. M-am bucurat ca un arab+negru din cartierul nostru convertit pentru ocazie la rugby.

Azi după amiază: Africa de Sud - Fidji. Un splendid spectacol de bărbăție, de virilitate, de fair-play. Din păcate, fotbaliștii de pretutindeni, chiar dacă și ei iubesc rugbyul, nu vor învăța nimic din această școală a respectării adversarului. De pildă: la sfârșitul întâlnirii echipa învinsă face “gard de onoare” pentru cei din echipa învingătoare. Apoi... Apoi învingătorii îi omagiază pe învinși, făcînd, la rîndu-le “gard de onoare”; sau/și: antrenorul echipei învinse vine în cabina echipei învingătoare și o felicită.

Trebuie să fii rugbyman, ca să te “dedai” la astfel de cavalерisme. La urma urmei de mai mult și de mai autentic respect față de adversar dau dovadă boxeurii decât fotbaliștii.

Și n-ați băgat de seamă, români-de-pretutindeni: la meciurile de rugby nu se cunoaște fenomenul *huliganism* ?

Aștept orele 21: Scoția - Argentina.

În copilărie, în adolescența mea, în Ardeal, rugby-ul era cvasinecunoscut. Orium: ne-practicat. La Sibiu m-am consolată cu

fotbalul, cu atletismul, cu gimnastica. Tot ce am aflat despre rugby a fost din reviste, apoi din povestirile deținuților care fuseseră cândva și jucători de rugby. Astfel aflasem că în România era sportul unei elite: arhitecți, pictori... Acum nu știu cine practică acest sport la noi. Înainte de 1977 România conta ca o națiune bună în rugby, o bătuse chiar pe Franța (la Bayonne - cum să nu țin minte, doar am introdus un episod în **În Cerc**, unde un personaj era jucător...- i-am uitat numele și nu-mi pare rău?).

Ecaterina Deleu, jurnalista la Flux, Chișinău, cea care a făcut mai multe vizite la Mana și s-a legat cu prietenie de Valentina Savițchi, directoarea școlii mi-a scris azi ca este în curs de a face actele pentru emigrare în Italia. Ei, da, ce să facă bieții basarabeni, dacă "românii" nu-i primesc... Nu am întrebat-o, n-o voi întreba dacă a făcut cerere pentru întreaga familie. Are o fetiță/ ca o garofiță, Andreea, mi-a trimis fotografia anul trecut.

Luni 8 octombrie 2007

Știre-bombă (de pe blogul lui A. Bădin):

duminică, octombrie 07, 2007 Glucksmann vrea distrugerea Israelului!

Un interviu al prestigiosului filozof francez, Andre Glucksmann, acordat cotidianului italian "La Stampa" și care cred ca va provoca un mare scandal international. Dincolo de faptul ca francezul deplange destramarea URSS pe care o considera o catastrofa, Glucksmann face o afirmatie soc:" dispariția a jumătate dintre evrei de pe fața pământului este mai benefică decât riscul de a vedea 15 milioane de iranieni pietrificați de o ripostă postumă a israelienilor".

Reiau integral fragmentul din interviu la care fac referire:

"În timpul războiului rece, criza avea loc pe marginea prăpastiei, ca în Cuba în 1961. Era blocată de tabu-uri împărtășite de cele două blocuri: tabu-ul Hiroșima, pentru că se știa că războiul final nu lăsa nici învingători nici învinși; tabu-ul Auschwitz și a cruzimii celui de-al doilea război mondial. Politicienii erau înfricoșați de noua tehnică, capabilă să pună capăt omenirii. Iranul de azi respinge acele două tabu-uri. Pe de o parte, el nu cunoaște Auschwitz-ul, pe de alta Hiroșima pare mai puțin gravă decât înainte fiindcă Ahmadinejad, președintele, este înconjurat de

teologi: aceștia îi explică zi de zi că o catastrofă apocaliptică poate anunța venirea unui mesia salvator, al 12-lea Imam. Deci, un pericol cu totul special, ilustrat de proiectul de a rade la sol statul Israel în primul rând. Calculul este acela că dispariția a jumătate dintre evrei de pe fața pământului este mai benefică decât riscul de a vedea 15 milioane de iranieni pietrificați de o ripostă postumă a israelienilor. În timpul războiului rece era un calcul inimaginabil. Catastrofa cea mai mare a fost destrămarea Uniunii Sovietice."

Posted by Andrei Bădin at 21:23:00”

Nu cumva Bădin a pus în gura lui Glucksmann proiectul lui Ahmadinejad, președintele Iranului? Eu cred că... da.

Aștept o confruntare cu alte surse.

Marti 9 octombrie 2007

Minirevoluție culturală în Franța:

Exasperată de halul în care tinerii își scriu cererile de postulare la o slujbă, ca și de limba în care își redactează C.V.-urile, o direcție a unui minister a hotărât să fie respinși de la bun început analfabeții. Mai bine zis: analfabetizații. Ni s-au arătat cursuri de “realfabetizare”. Surpriza: în scenele filmate: nici un negru, nici un asiatic, nici o persoană în vârstă, ci doar tineri, albi, corect, îmbrăcați, curăței, frumusei - se spunea: majoritatea : absolvenți de liceu... Chiar foști studenți.

Cine-i de vină?, vorba rusului.

Desigur, foarte scăzutul nivel de învățământ francez de toate gradele, “inaugurat” în 1968, la Revoluția cu pricina, când, ca în comunism, s-a declarat egalitatea profesorului cu studentul, cu elevul, neobligativitatea respectului față de cadrele didactice și disprețul suveran față de umanioare. Pe acest fond al ignoranței generalizate, a intervenit - ca un tsunami, vorba gazetarilor la curent cu toate “evenimentele internaționale” - apariția telefoanelor portabile și a “text-o”-ului.

Minunata sculă de transmitere a cuvintelor între doi cuvântători, pe măsură ce și-a perfecționat (sic) codul, a devenit un instrument de descreierare, de analfabetizare. “Limba” pe care a creat-o - și care s-a îmbogățit-prin-sărăcire - a devenit, nu doar un

nou argou (limbaj secret, al unui grup, a unei... “mici mafii”), ci... acel mijloc de comunicare a unor persoane (cultivate, mie-mi spui?) care pe lângă faptul ca nu au nimic a-și comunica (pianotarea devenind scop în sine, nu mijloc), le-a suprimat, șters puținele legi ale limbii folosite, ale ortografiei. Culmea: junii-tineri folosind texto-ul, se mândresc: ei se opun tiraniei ortografiei, deci ei sunt revoluționari (de la 1968) - mai cunoaștem noi și altfel de revoluționari, de la 22 decembrie 1989 fix...

Din păcate dezalfabetizarea (la români) se face observabilă la persoane, nu doar stăpânind limba, ci fiind ele însele “învățători” de limbă (să zicem: redactori). Cedînd grabei, cedînd autoadmirației («Ia te uită ce repede scriu eu!»), uneori produc toate literele cuvântului, nu folosesc abrevierile - însă... nu încep propozițiunile, frazele, după punct, cu majusculă. Vizual, impresia este detestabilă. Un text avînd rolul de comunicare dă impresia de morman de informații vrăiștite, azvârlite - să se descurce destinatarul cu ordonarea lor.

De când consult ziarul *Ziua*, ca singurul instalat pe ordinator, urmăresc scurtele-știri defilînd în ferestruică.

De fiecare dată regret (de mor!) că nu am un aparat cu care să înregistrez știrile defilînde, să le copiez și să le bag într-o carte. Ba nu: în Utopia personală (și proprie) visez la o publicație - măcar săptămînală - care să adune și să re-propună, atît zisele politicienilor noștri cei violent analfabeți, cît și enunțarea știrilor, grație jurnaliștilor redactori.

Dar, ca de fiecare dată, mă apucă lehamitea:

«La ce bun?»

Autorii ziselor de ne-zis, chiar de vor citi, pe hîrtie, reproducerea limbii lor (pe cale bucală), vor pricepe că se exprimă (!) mai rău, mai strîmb, mai caricatural decît caricaturalele personaje ale lui Caragiale? Da de unde!

«Ce-am zis, domn'e, ce-am zis?» întrebă ei, îmbârzoiați, în loc să oralizeze: «Cum am zis?»

Fiindcă omul-public, cel-care-ne-conduce nu știe să vorbească, limbajul lui este rudimentar, alcătuit din doar porniri de propoziții, din interjecții, din icnete, din rîgâieli; omul public nu înțelege ce este întreat (de regulă face pe ăla-care-nu-se-lasă-

întrebat) - concluzia: cine nu ascultă ce spune celălalt devine măgar-și-violent, citat din eternul Caragiale.

Iar jurnaliștii care trudesesc la redactarea știrilor defilatòrii...
Ce să mai vorbim! Că am tot vorbit, la nimica nu a folosit.

Dan Culcer îmi trimite un interviu al lui Norman Finkelstein:

“Lundi 8. Octobre 2007 Norman Finkielstein,
un homme libre : interview

Les universités ne sont plus, depuis fort longtemps un rempart contre la pensée unique, nous nous en étions aperçu. Aux Etats-Unis, leurs conseils d'administration et la plupart des professeurs qui y enseignent mettent assez souvent leur indépendance dans leur poche, et leur mouchoir par-dessus. Le nouveau MacCarthysme consiste à déclarer antisémites tous les universitaires qui critiquent la politique israélienne et à leur rendre la vie impossible. C'est ce qui est arrivé à Norman Finkielstein, auteur de "L'industrie de l'Holocauste", qui vient de quitter l'Université De Paul à Chicago, après plusieurs années de toutes sortes d'attaques. Ci-dessous une interview qu'il donne à CAPJPO-EuroPalestine. Nous apprenons à la même heure que le célèbre Desmond Tutu, artisan de la lutte contre l'apartheid en Afrique du Sud, vient pour sa part de se faire refouler de l'université St Thomas dans le Minnesota, où il devait donner une conférence, sous la pression du lobby pro-israélien qui l'a déclaré "antisémite".

Interview de Norman Finkielstein (traduite de l'anglais par
CAPJPO-EuroPalestine)

CAPJPO-EuroPalestine : Nous avons appris que vous venez de démissionner de l'université De Paul à Chicago. Qu'est-ce qui vous a amené à prendre cette décision?

Norman Finkielstein : J'avais trois possibilités : partir de l'Université sans faire valoir mes droits ; rechercher un accord en dehors des tribunaux pour faire reconnaître une partie de mes droits; entamer une procédure judiciaire (3 à 5 ans) sans aucune garantie d'obtenir la reconnaissance de la totalité de mes droits. J'ai choisi la deuxième option, car mon travail m'importe avant tout. Je voulais m'y remettre et ne pouvais envisager de gaspiller plusieurs années supplémentaires dans ce cauchemar. Voilà qui est fait. Et je peux désormais me consacrer à mes recherches.

COP : Vous avez tout de même reçu des soutiens au sein de votre

université pendant ces années où on n'a cessé de vous attaquer, de vous stigmatiser et de vous mettre des batons dans les roues.

Norman Finkelstein : *En dehors de un ou deux collègues, seuls mes étudiants m'ont soutenu durant cette période. Quand Dieu a créé les professeurs, il ne lui restait plus de colonne vertébrale et il l'a remplacée par de la marmelade* [subl. mea, P.G.].

C()P : Nous connaissons bien en France actuellement ce constant chantage à l'antisémitisme qui sévit dès que l'on défend les droits des Palestiniens. Qu'en pensez-vous?

Norman Finkelstein : Avec tout le respect, permettez-moi de dire que la politique culturelle de la France est bien malade. *Dans quelle autre partie du monde, des gens comme B-H-L ou Alain Finkelkraut seraient-ils considérés comme des PHILOSOPHES ?* [subl. mea, P.G.] Cela va mal aux Etats-Unis, mais on en est pas encore arrivés au point où l'on peut coller une amende ou mettre en prison quelqu'un qui n'accepte pas, par exemple, la version officielle de l'Holocauste. Vos lois contre l'incitation au racisme, que même un Jean-Paul Sartre à soutenues, sont un moyen d'entraver la liberté d'expression. Quand mon livre "L'industrie de l'Holocauste" (qui s'attaque à l'instrumentalisation de l'Holocauste par le lobby pro-israélien), a été poursuivi en justice en France, mon éditeur lui-même s'est quasiment excusé de l'avoir publié.

C()P : Et de manière plus générale, est-ce qu'il y a actuellement aux Etats-Unis des réactions contre la politique étrangère américaine. Quel est l'impact du livre de Carter sur la situation en Palestine?

Norman Finkelstein : *Le lobby pro-israélien est en train de s'effondrer. C'est un processus lent. Cela prendra du temps, mais il y a des signes clairs de sa désintégration. L'accueil du livre de Carter "La paix, pas l'apartheid", et celui de Walt-Mearsheimer sur le lobby israélien sont des indications dans ce sens. Malgré les campagnes de dénigrement et de calomnies lancées par le lobby israélien, ces livres sont arrivés au top du classement des bestsellers par le New York Times*

C()P : Est-ce que vous croyez à une attaque des Etats-Unis contre l'Iran ou la Syrie ?

Norman Finkelstein : Difficile de faire des prédictions. Lénine était sûr en 1912 qu'il ne vivrait pas assez longtemps pour voir une révolution socialiste et elle a eu lieu 5 ans plus tard. Il est toujours sage de se préparer au pire et d'espérer le meilleur. Cela ne me semble pas très probable que les Etats-Unis attaquent l'Iran maintenant. Actuellement Bush n'a pas envie de se retirer en tant que président qui a échoué en Irak, et il essaie de repasser la patate chaude à son successeur. Pourquoi prendrait-

il le risque d'une autre débacle '</P>

C()P : Et qu'allez-vous faire maintenant: Allez-vous cesser d'enseigner la politique dans un cadre universitaire?

Norman Finkelstein : *Je vais lire, écrire, et trouver un moyen de gagner ma vie. Mes ennemis n'ont remporté qu'une demi-victoire. Je ne serai plus universitaire et je n'enseignerai plus, mais j'ai encore beaucoup de choses à dire, et l'on ne m'empêchera pas de les dire, en tout cas à ceux qui ont envie d'entendre.* [subl. mea, P.G.]

CAPJPO-EuroPalestine

Ce ar mai fi de comentat? Că, într-adevăr, dușmanii nu au reputat decât o jumătate de izbândă, nu l-au ucis - doar i-au sfârâmat dinții? ; că i-au frânt "numai picioarele", nu și gâtul ?

Din fericire Finkelstein e ațos. Nu se dă. Nu se lasă.

În momentele de utopie neagră mă văd în România. Deși nu vreau cu nici un chip să fac băi-de-mulțime, nici să particip la întruniri, colocvii, conferințe de presă (la urma urmelor pentru mine și pentru cărțile mele, nu?), n-ar fi exclus să cedez. Mai degrabă pentru ceilalți, tinerii, decât pentru mine. De acord, nu va fi cu prezidiu și cu tribună, ci cu două scaune - pe unul șade introducătorul în vorbă, pe celalalt introdusul: eu. Și oricât aș ține de la început - și aș anunța, solemn (!) - că nu am venit în fața celor doi sau chiar cincisprezece curioși pentru a răspunde întrebărilor lor, ci doar să mormăi un monolog și să mă car acasă - dacă-i utopie, atunci există și o acasă a mea - nu mă voi putea ține de cuvânt. Bag mâna-n foc: mai devreme sau mai târziu voi cădea în capcana care mă va încăpcăni:

«Ce părere aveți despre Cutare?»

Iar eu nu mă voi putea fofila, de-filă: doar am scris zeci de pagini despre vicleniile slăninoase ale lui Liiceanu, despre trădările cu surle și cu (s)trâmbe ale Monicăi Lovinescu, despre țățăriile țăței Vica Adameșteanu, despre manolescăriile primului ierarhizator al scriitorilor la români, Niki (al doilea: E. Simion) - iar aici-acum refuz să adaug două-trei cuvinte, măcar din respect pentru cei care s-au sacrificat lăsându-și treburile și venind să mă vază-asculte?

Mă întreb, deci, cu spaimă nejucată: ce aș răspunde dacă cineva din sală (îi zic "sală" încăperii) m-ar întreba... ce părere am

despre... Caramitru - un personaj ne-aproape de mine, dar despre care m-am exprimat (“l-am scuipat în direct”, după expresia jurnaletei Gabriela Șimon)? Ce aș spune: că eu, preistoric, îi cunosc viața și opera de acum 40-45 ani - e-he-he, de pe când umbla baba cu colaci în poală): la tembelizor actorul preferat ne recita poeme de Păunescu proslăvind-u-l pe Ceaușescu. Cu avânt recita el - și cu stropi, semn că din inimă ni-l lăuda. Apoi de acum 25-30 ani, când, venind la Paris - nu împreună cu Zoe Dumitrescu Bușulenga, ci pe rând, și pe rând chefuind cu Barbăneagră, Cușa, Mămăligă și alți români-bravi, cântînd cu ei, pentru compensație, “Sfântă tinerețe legionară”, după care se întorcea(u) la București, să-i mai ardă o limbă, știi, colè, lui Nea Nicu și Nenei Nica; apoi, acum aproape 18 ani, “în toiul Răzmeriței”, mă rog frumos, când un prieten de-al meu, jurnalist francez (basarabean) fusese găzduit de el, de Caramitru și fusese martor la o convorbire telefonică avută cu... Pleșiță, pe care-l invita, cu seriozitate, la rivoluție...

Știi de pe acum: “suplimentul de informații” adus de mine va face o foarte proastă impresie asupra auditoriului - fie acela compus din 2 prezenți. Fiindcă: ascultătorii sunt tineri (în fine, erau tineri acum 20 ani!) nu știu nimic, nu-i interesează nimic din ceea ce fusese “înainte”...

...Am avut o probă acum aproape zece ani, când, atacîndu-l pe Manolescu pentru... ommarierea lui Iliescu, după Mineriada Sângeroasă, pentru limbământul la adresa turnătorului Ivașcu, intelectualul Țârlea făcuse un pas în fața Frontului Apărării Culturii cu Voie de la Gogu Rădulescu și mă pusese la punct: că de ce-l insult pe domProfesor, când el, Țârlea nu știe nimic din ce-i reproșez?, ce rău comisese DomProfesor adresîndu-i-se cu ommare lui Iliescu?, dar așa se face, fi'n'că tovarășul Ion era președintele republicii și trebuie să fim respectuoși cu tovarășii președinți ai republicilor; iar cartea socialist-troglodistă scrisă de DomProfesor împreună cu D. Micu... - ei și ce era cu ea, că el, Țârlea cel citit nu o citise, deci era ca și cum (cartea) nici nu ar fi existat.

Pe cine să mai scuip-în-direct în prezența tineretului din ziua de azi care nu știe ce a fost ieri și puțin îi pasă, pentru el conținând numai viitorul? : pe Anania? (dar îl încondeiasem în *Scrîsuri* - ei și? cine stă acum să piardă timpul cu o chestie editată în urmă cu zece

ani?); pe Zaciu? - dar și pe ăsta l-am “scuipat” în chiar revista ucenicilor ascultători ai săi - pe când Cistelean era om - *Vatra...*

Și-atuncea?, vorba înțeleaptă a cuiva.

Ș-atuncea! - iată răspunsul - înțelept nevoie-mare.

Miercuri 10 octombrie 2007

Am vorbit de protestele holocaustologilor după ce I. Coja a susținut că... se întorc evreii cu miile, în România - au mirosit cadavrul și se năpustesc să se hrănească din el, după obicei. Ca și în cazul Scrisorii lui Iosif T. Popescu, “bibliografia” nu vine din “laboratoarele poliției antonesciene” - ci din cinstitele organe de presă evreiești.

Fiindcă ce poate înțelege un biet *goi* citind:

“Constructii israeliene in Romania <http://www.romanianjewish.org/>

“Grupul israelian GTC construiește 2000 apartamente și centre comerciale în România, relatează "Jerusalem Post". Ziarul continua: Compania Africa Israel, care este controlată de Lev Leviev. construiește o clădire înaltă, un centru comercial în București (în colaborare cu un fond de investiții din Statele Unite) și o clădire cu birouri pe 75 m.p. Continua construcția a 2000 apartamente în alta parte a orașului. Adama, controlată de David Flossberg și Benjamin Jesselson, a cumpărat 17 loturi, cele mai multe în capitală, și construiește sau are planuri pentru altele în care să se construiască alte 5400 unități de apartamente. Elbit Medical Imaging Ltd, societate controlată de Mordehai Zisser, a anunțat că va construi în București un centru comercial și distractiv înalt, 120,000 m.p., incluzând un spațiu de parcare...

"Jerusalem Post" anunță că societatea "Bonei Hatihon Civil Engineering and Infrastructures Ltd.", controlată de Ami Peretz, a semnat un contract pentru a construi 1500 apartamente la București. Ygal Damari a cumpărat 24 dunămi la București pentru 54 milioane, pentru a construi 660 apartamente. Adama a cumpărat alți 10,8 dunămi în centrul capitalei pentru 15 milioane, unde intenționează să construiască alte 400 apartamente.” ?

Joi 11 octombrie 2007

Sunt abătut, trist de moarte. Aseară am făcut o gafă - nu i-am evaluat portanța, însă azi dimineață... Doamne, că prost mai sunt!

Azi s-a decernat premiul Nobel pentru Literatură: Doris Lessing. Un Nobel, nu doar meritat, ci... așteptat 33 ani - citat din însăși laureata.

Surpriză: mi-a telefonat LIS. De la Kiropol. Și Letiția Ilea.

Vineri 12 octombrie 2007

Trec aici o parte din materialul adunat în vederea unei noi ediții a **Săptămânii**...

realiatealuipectria.blogspot.com/ Comunismul în lume și evreii

Doriana 28 aprilie, 19:47

Comunismul în lume și evreii este un subiect care se refera la rolul și influența evreilor în mișcarea comunistă. "Enciclopedia Iudaică" scoasă de evrei la Ierusalim în Israel, la capitolul despre comunism, la pagina 792 afirmă ca "mișcarea și ideologia comunistă au jucat un rol important în viața evreiască", în special în timpul anilor 1920-1930, dar și în timpul cât și după cel de-al doilea război mondial. Tot "Enciclopedia Iudaică" ține să precizeze la pagina 793, că în toate comunitățile evreiești comunismul s-a răspândit foarte mult, iar că în unele țări, evreii au luat conducerea în partidele comuniste. Un alt aspect important care este explicat tot aici, este acela că evreii din proprie inițiativă și-au schimbat numele în unele neevreiești cu scopul de a infirma dezvoltările făcute de partidele de dreapta care spuneau despre comunism că este produsul conspirației evreiești[1].

Iudeo-marxismul

Rabinul S. Wise în "The American Bulletin" din 5 mai 1935 definește marxismul ca fiind de fapt iudaism: "Unii îi spun marxism, eu îi spun iudaism" - declara el. Un alt rabin Harry Watson în lucrarea "Un program pentru evrei și umanitate" la pagina 138 afirmă că "nu este un accident că iudaismul a dat naștere marxismului" și de asemenea, că evreii au participat cu bucurie la dezvoltarea marxismului[2]. Dr. Oscar Levy în prefața scrisă de el la cartea "Importanța Revoluției Ruse" a auto-

rului George Pitt-Rivers din 1920, caracterizează bolșevismul ca fiind "o religie și o credință" și îl numește "Stindardul Roșu" al profetului Karl Marx [3]. "Jewish Chronicle" din 4 aprilie 1919, scos la Londra spune că idealurile bolșevice sunt în consonanță cu cele mai înalte idealuri ale iudaismului și de aceea sunt așa de mulți evrei bolșevici [4]. Iar George Marlen în cartea "Stalin, Trotsky, or Lenin", publicată la New York în 1937, spune la pagina 414, că dacă istoria nu se îndreaptă către "internaționalizarea comunismului" (...) atunci rasa evreiască e condamnată"[5]. Trebuie menționat faptul că părintele comunismului, Karl Marx, este prezentat în lucrarea "Evrei în lume. Dicționar biografic" de Wigoder Geoffrey, scoasă la editura evreiască "Hasefer" în 2001 la București ca fiind "descendent (atât după mamă cât și după tată) al unei lungi genealogii de rabini"[6]. Karl Marx este și cel care împreună cu Friedrich Engels (tot evreu[7]), a scris și a publicat în 1848: Manifestul Partidului Comunist[8].

În Rusia

The American Hebrew din 20 septembrie 1920, la pagina 8, arată că revoluția bolșevică din Rusia este "produsul creierelor evreiești" precum și "a nemulțumirii evreilor" și că a avut loc datorită planificării făcută tot de ei, având ca obiectiv crearea unei noi ordini mondiale și că ceea ce s-a făcut în Rusia va trebui extins la nivel mondial[9].

În același dicționar de personalități iudaice amintit mai sus și scris de Wigoder Geoffrey sunt prezentați și liderii bolșevici de cel mai înalt rang (evident cei evrei), care au produs lovitura de stat bolșevică și au condus regimul comunist sovietic[10]. Aceștia sunt:

Vladimir Ilich Ulianov Lenin, evreu după mamă, presedintele Sovietului Suprem;

Leo Trotsky (Lew Davidovich Bronstein), evreu, comisarul Armatei și Marinei;

Josepf Visarionovich Stalin (Josiph David Vissarionovich Djugashvili-Kochba), evreu din Georgia, Comisar pentru Nationalități;

Grigore Zinoviev (Apfelbaum), evreu, Comisar pentru Interne;

Kohen (Volodarsky), evreu, Comisar pentru presă și propagandă;

Samuel Kaufmann, evreu, Comisar pentru Proprietăți Rurale;

Steinberg, evreu, Comisar pentru Justiție;

Schmidt, evreu, Comisar pentru Lucrări Publice;

Ethel Knigkisen, evreică, Comisar pentru Aprovizionare;

Pfenigstein, evreu, Comisar pentru Refugiati;

Schlichten, evreu, Comisar pentru Confiscari de Imobile;

Lurie, evreu, Presedinte Consiliul Suprem Economic;

Kukor (Kukorsky), evreu, Comisar pentru Comert;
 Spitzberg, evreu, Comisar pentru Cultura;
 Uri[t]sky (Radomilsky), evreu Comisar pentru Alegeri;
 Simasko, evreu, Comisar pentru Sănătate[11]

Robert Wilton, care a fost corespondentul ziarului "London Times" în Rusia, citează în cartea sa "Ultimile zile ale Romanovilor", date furnizate de presa sovietică potrivit cărora dintr-un număr de 556 de funcționari importanți ai regimului bolșevic, 457 erau evrei[12].

În România

În Basarabia un număr foarte mare de evrei erau adepții mișcării comuniste, "fiind membri ai diferitelor uniuni revoluționare, comitete muncitorești și ale sindicatelor". În februarie 1920, toate organizațiile evreiești în frunte cu cele mai importante, "Poalei Sion", "Bund", "Tarbut", "Societate a culturală", la care s-au adăugat și celelalte, au hotărât să se unească "și au constituit conferbundul" pe care l-au afiliat la Partidul Comunist din Basarabia. Organizațiile comuniste, în rândul cărora un număr extrem de însemnat al membrilor aparțineau poliției minoritare, "întreprindeau acțiuni îndreptate împotriva guvernării române din ținut"[13].

Max Goldstein, un comunist evreu a fost cel care la 8 decembrie 1920 a comis primul atentat cu bombă din istoria României. Bomba a fost plasată în fața Senatului. În atentat și-au pierdut viața ministrul justiției Dimitrie Greceanu, senatorii Dimitrie Radu – Episcop de Oradea Mare, și Spirea Gheorghiu – președintele Sfatului Negustorilor. Au fost rănite mai multe persoane, printre care și generalul Coandă, președintele Senatului[14].

Anul 1940 în contextul pierderii teritoriilor românești Basarabia și Bucovina de Nord, a consemnat atrocitățile comise de comuniștii evrei și de poliția neromână, împotriva armatei române și a poliției civile românești. Aceste fapte sunt prezentate de Paul Goma în lucrarea "Săptămâna roșie", în care a folosit documente și mărturii ale vremii. Un astfel de episod este consemnat în data de 28 iunie, când comuniștii evrei din oraș au ocupat primăria și poliția, unde avocatul evreu Michel Flexor a luat cuvântul și a defăimat autoritățile și administrația românească. În momentul în care au apărut comisarul ajutor Murafa Vladimir și agentul Eustațiu Gabriel, au fost percheziționați apoi puși cu mâinile în sus în Piața Unirii, la statuia generalului Poetaș, după care au fost împușcați de același Michel Flexor[15].

Motivul pentru care evreii comuniști s-au manifestat în modul arătat mai sus era acela că ei doreau realizarea R. S. S. Evreiești, iar

administrația română era percepută ca un obstacol în calea îndeplinirii acestui obiectiv. Tot Paul Goma arată că de la 23 august 1939, din perioada Pactului Hitler-Stalin, printre evrei circula "promisiunea fermă a Tovarășului Stalin" că în Basarabia va fi constituită Republica Socialistă Sovietică Evreiască, iar "La Stampa" din ziua de 1 iulie 1940, relatează sub titlul "Ororile și devastările comise de evrei în Basarabia și Bucovina" despre "manifestările de mulțumire la adresa ocupantului rus" și mai consemnează un fapt deosebit de grav, acela că la Cernăuți se formase "un guvern provizoriu compus din evrei și comuniști", situații asemănătoare petrecându-se la Reni, Ismail dar și alte localități[16].

Referitor la situația de după 1949, chiar și George Voicu admite în revista "Sfera politicii" că procentul evreilor în cadrul mișcării comuniste era importantă, "mai mult decât dublă" în comparație cu numărul de membri ai minorității evreiești consemnat în România[17]

Tot în legătură cu ce s-a întâmplat după 1949, în special în Sighet dar nu numai, unde a fost una dintre cele mai criminale închisori comuniste, de exterminare a elitei românești, Elie Wiesel, consemnează în cartea sa "All Rivers Run to the Sea", la paginile 147 - 148, că Armata Roșie a pus la conducerea poliției "tineri evrei comuniști" care s-au întors de la București [după un ocol pe la Centrul de Pregătire NKVD Cernăuți - n. mea, P.G.]. Același tip de conducători au fost impuși și în cazul lagărelor de muncă și al închisorilor. Wiesel, chiar se întreabă retoric: "În cine altcineva să fi avut rușii încredere?" Modul în care au înțeles acești evrei comuniști să-și ducă la îndeplinire atribuțiile a fost să instaureze o adevărată teroare împotriva a tot ce era omenește. La Sighet au fost închiși printre alții: Iuliu Maniu, Constantin Dinu Brătianu, Gheorghe Brătianu, Mihai Manoilescu, Constantin Argetoianu.

Gabriel Catalan și Mircea Stănescu ne spun în lucrarea "Scurtă istorie a securității" că puterea era exercitată în timpul regimului comunist "de un grup restrâns de persoane care formează Biroul Politic al CC al PCR", și că această conducere era susținută de trupele sovietice aflate în țară precum și de omniprezenta Securitate, iar că regimul era coordonat de CC al PCUS prin comisarii și consilierii sovietici[18]. Pe același subiect, Gheorghe Gavrilă Copil afirmă că Biroul Politic al CC al PCR, reprezenta cel mai autoritar organism politic la acea vreme, iar că în conducere, în majoritatea cazurilor, posturile erau ocupate de evrei, în timp ce în structurile statului comunist român au fost peste zece mii de evrei comuniști[19].

În alte țări

Pe 8 februarie 1920, Winston Churchill într-un articol intitulat "Zionism versus bolșevism: o luptă în sufletul poporului evreu", îi numește pe cei mai importanți lideri revoluționari comuniști evrei: Karl Marx, Trotsky (Rusia), Bela Kun (Ungaria), Rosa Luxemburg (Germania) și Emma Goldman (S.U.A.)[20]. De asemenea, rabinul J.L. Manges într-o cuvântare ținută în 1919 la New York îi nominalizează pe următorii: Marx, Lasalle, Haas și Edward Bernstein în Germania, pe Victor Adler și Friedrich Adler în Austria[21].

Un raport al comisiei prezidată de senatorul american Lusk, a constatat că din cei 32 comisari principali cu care s-a înconjurat Bela Kun în Ungaria, 25 erau evrei, iar cei mai importanți erau membri ai directoratului: Bela Kun (Cohen), Bela Vaga (Weiss), Joseph Pogany (Schwartz) și Sigismond Kunz (Kunstatter). Ca șefi ai terorii roșii, care s-au ocupat personal de execuții și torturi au fost identificați Alpari și Szamuely. În Germania, mai precis în Bavaria, potrivit lui Cecile De Tormay, conducător în prima fază a revoluției comuniste a fost Kurt Eisner [să fie compozitorul oficial al RDG, Matei Socor al nemților? - n. m. P.G.] pentru ca în cea de-a doua fază să se afirme Max Lieven (Levy), care a proclamat la Munchen, dictatura proletariatului[22].

*

SUBIECT PRELUAT DE PE WIKIPEDIA

//1 Gicu Bulibasha 29 aprilie, 07:58

Am citit recent un subiect interesant in Web:

De exemplu, pentru a fi acceptat in Israel trebuie sa fii evreu, mama ta sa fi fost evreica. Nu importa daca ai fost comunist, sau un oarecare evreu a fost intr-o organizatie care a colaborat cu fascistii (a fost si este si asa ceva).

Un mare functionar sovietic, de etnie evreu, candva baga la puscarie si psihiatrie alti evrei deoarece ei vroiau sa imigreze din fosta urss. A trecut timpul, si acel evreu sovietic, pentru o viata mai buna la batranete, a plecat in Israel. Acolo convietuieste cu jertfele [victimele] sale. Personal inteleg si o asa politica. In conditii vitrege, inconjurati de arabi, in majoritate dusmanosi, evreii sunt nevoiti sa-i accepte pe toti, chiar si pe comunisti, hoti, banditi (din Rostov si Odesa...). Acesta-i adevarul... Problema e ca evrei-marxisti, biznesmani murdari s.a. au sustinut, de exemplu, pe separatistii din Transnistria, si actual pe comunistii de la Chisinau. Si e surprinzatoar, ... ca de, n-o sai ia pe Smirnov si Voronin ... sa le deie puncte in Israel.

Moarte comunistilor si ocupantilor rusi! //2 Gicu Bulibasha

21 septembrie, 10:13

Astfel lucruri trebuie publicate si ele. Nu in a contra-ataca Holocaustul, care intr-adevar a avut loc, dar si in a sublinia ca a fost si un genocit, numeric de 3-4 ori mai superior, acel al comunistilor si rusilor, la care au participat si multi bolsevici evrei.

Moarte comunistilor si ocupantilor rusi!

*

Forum NOI, NU!

luci.p Proiectul Republica Sovietică Evreiască 2007/04/25 13:29

Karma: 0

Republica Socialistă Sovietică Evreiască a fost un proiect nerealizat al unor evrei comuniști, care venea să-l continue pe un altul mai vechi, al comunității evreiești, acela de a realiza un Israel european [1]. Radu Mihai Crișan spune că ideea creării unui Israel european pe teritoriul românesc data din timpul ministrului de interne francez Adolphe Cremieux (1796 - 1880) care a fost un mare susținător al acesteia!"[2].

Despre același lucru vorbește și Paul Goma, care arată că la Conferința de Pace de la Paris (1919 - 1920), președintele american Woodrow Wilson a susținut un plan de formare a unui Israel european alcătuit din: "Galiția, Slovacia, Maramureș, Bucovina, Moldova, Basarabia, și o parte a Ucrainei - capitala la Lemberg (Lvov)"[3]

În momentul în care a apărut la evrei ideea creerii unui stat evreiesc european, protocroniștii evrei au inventat o teorie care să le dea dreptul să solicite un astfel de lucru. Astfel că, teoria protocroniștilor evrei susține că evreii ar fi colonizat Dacia cu câteva secole înaintea colonizării romane[4]. Unul dintre inițiatorii și susținătorii acestei teorii este Schwartzfeld Elias, care în prezent este contrazis de lucrarea "Izvoare și mărturii referitoare la evreii din România 1986, XXI-XXII" - Gyémánt 2004[5].

Ideea creării unui Israel european pe teritoriul românesc și-a făcut simțită prezența atât la Conferința internațională de la Berlin din 1878 cât și la cea de la Paris de după primul război mondial, prin presiunile făcute asupra României ca să "accepte încetățenirea necondiționată a oricărui evreu" care voia să se stabilească în România. De menționat este faptul că venirea evreilor în România după 1830 a făcut ca în Moldova în principalele orașe majoritatea populației să fie evreiască[6]: Orhei=57,8%; Soroca=56,9%; Bălți=55,9%; Hotin=50%; Chișinău=45,9%[7] și Fălticeni=57%; Dorohoi=53,6%; Iași=50,8%[8]. Mai mult, în 1933 premierul

I.G. Duca a semnat un acord internațional prin care accepta intrarea în țară a încă 300 000 de evrei[9].

Unul dintre instrumentele folosite pentru îndeplinirea planului a fost partidul comunist. De aceea, la izbucnirea revoluției comuniste din Rusia din 1917 când statutul Basarabiei începea să se schimbe, evreii au încercat să se împotrivescă. Ei militau pentru "caracterul unitar al Rusiei libere" și au fost împotriva chemării armatei române de a opri haosul "revolutionar" care domnea. Mai trebuie evidențiat faptul că în perioada 1917 - 27 martie 1918 evreii au cerut ca în comitetele revoluționare să se vorbească doar în rusă. Poziția minorităților etnice în ceea ce privește statutul Basarabiei în perioada 1917-1918 ne este prezentată de istoricul Rodica Svetlicinâi, care afirmă că germanii, polonezii și evreii susțineau autonomia Basarabiei, iar bulgarii și ucrainenii voiau unirea cu Ucraina. Același istoric ne spune că: "pe parcursul anilor 1918-1924, estimarea pe naționalități arată că germanii și polonezii acceptau guvernarea românească, pe când rușii, ucrainenii, găgăuzii, evreii și bulgarii doreau să se unească cu Uniunea Sovietică[10]. Astfel că unii dintre membrii Sfatului țării, în prima lui configurație, doreau rămânerea Basarabiei în componența Rusiei și s-au opus chemării armatei române pentru a restabili ordinea. Aceștia erau membrii Bundului: Grinfeld Nadejda, Grinfeld Veniamin, G. Grinberg, Grinștein, Lando Gutman, dar și N. S. Rabei (Rabbei), A. Z. Rabinovici, Seinberg, precum și Iakir Iona și Levenzon Filip[11]. Organizația politică națională evreiască Bund, propaga două idei de bază: autonomia național culturală evreiască și menținerea Basarabiei în componența Imperiului Rus[12].

Conform opiniei lui Paul Goma, "începând cu 23 august 1939 - pactul Stalin-Hitler! - printre evrei a început a circula zvonul că în curând Tovarășul lor Stalin va preface Basarabia românească în Republica Socialistă Sovietică Evreiască." De aceea atunci când prin dictatul din 26 iunie 1940, Rusia sovietică (U.R.S.S.) a reocupat Basarabia, dar a furat și Bucovina de Nord, "evreii din Chișinău îi întâmpinaseră pe sovietici cu lozinci ca: "Bine ați venit! V-am așteptat 22 ani!". "După 28 iunie 1940, evreii cereau: <<vrem Moldova până la Seret!>> și TransNistria (Ucraina dintre Nistru și Bug)"[13].

Alexandru Șafran (rabin șef în România), a declarat în 1946: "Ultimatumul sovietic de la 26 iunie 1940 și anexarea teritoriului dintre Prut și Nistru la Uniunea Sovietică a fost întâmpinată cu bucurie de unii evrei din aripa stângă și comuniști".

Totuși Stalin s-a ținut de cuvânt și conform cu spiritul propriei politici a naționalităților pe care o promova, a fondat în 1928, Regiunea

Autonomă Evreiască, gândită ca un cămin național evreiesc. Anterior, "a existat proiectul creării pe teritoriul Crimeei a unei republici autonome pentru evreimea sovietică. Dar, cum evreii nu au dorit să-și transforme țara într-un port-avion ne-imersionabil al URSS", s-a ajuns la varianta enunțată mai sus[14].

*

21.09.2007 LOBBYS PRO-ISRAELIENS AUX ETATS-UNIS... ET AILLEURS - 14

14) Le Transatlantic Institute (TI)

Au n°6 de cette série, nous parlions de l'American Jewish Committee (AJC) pour indiquer que, non content de faire du lobbying intensif aux Etats-Unis, il avait décidé d'élargir son rayon d'action, notamment à une région que nous connaissons bien : l'Europe.

Afin de « renforcer les liens entre l'Union Européenne, les USA et Israël », l'AJC a donc créé en 2004 à Bruxelles, le Transatlantic Institute, officine qui ne fait pas les gros titres de la presse, ce qui ne l'empêche pas d'agir fort efficacement.

Pas vraiment dans le sens d'une Europe-puissance, où les peuples auraient leur mot à dire, naturellement. Plutôt dans le sens d'une Europe bien respectueuse des puissances actuelles et strictement alignée sur les mots d'ordre obligatoires. Au premier rang desquels la lutte contre l'antisémitisme qui est, comme chacun sait, le principal fléau du monde actuel. D'ailleurs, le directeur exécutif du TI, l'Italien Emanuele Ottolenghi, vient justement de publier un livre sur ce sujet brûlant, intitulé Autodafe : L'Europa, gli ebrei e l'antisemitismo. Histoire d'en rajouter une louche sur la culpabilité ad vitam eternam et d'éviter que, d'aventure, les Européens ne s'écartent du droit chemin..

L'objectif avoué de ce nouveau groupe de pression est de redorer l'image d'Israël et d'influencer politique et opinion publique européennes en faveur de l'Etat hébreu. Je ne détaillerai pas les méthodes employées pour cela à Bruxelles car elles sont tout à fait analogues à celles utilisées aux Etats-Unis. Comme on n'attrape pas les mouches avec du vinaigre, ce ne sont que colloques luxueux, déjeuners, dîners... et voyages en Israël, bien sûr.

Comme celui d'avril 2005, qui a vu une vingtaine d'élus et de parlementaires français de gauche invités en Israël dans le cadre d'un programme intitulé « Chances et menaces pour la paix ». Bon, la paix n'est toujours pas à l'ordre du jour, et elle ne le sera pas de sitôt, mais en attendant, qu'est-ce que la guerre aura permis à ces messieurs-dames du

système de voyager aux frais du contribuable ! Et de pontifier au retour. Un certain Jean-Marie Bockel, sénateur-maire de Mulhouse, - et actuel ministre, ou secrétaire d'Etat, je ne m'en souviens plus, de la francophonie – y participait justement. Eh bien, il a été très favorablement impressionné par Ariel Sharon, il l'a déclaré avec enthousiasme.

Ce type d'invitations, c'est vraiment de l'argent bien placé.

D'ailleurs, le Congrès juif mondial a bien envie d'imiter l'AJC et de créer son groupe de pression à Bruxelles, afin d'occuper le terrain, lui aussi. Son président de l'époque – il a été poussé vers la sortie depuis – Isaac Singer, avait fait à Bruxelles en février 2004 un discours de combat qui n'était pas passé inaperçu, dans le registre : « Le nouveau juif est là et il va falloir compter avec nous . Romano Prodi a dit qu'il allait surveiller l'antisémitisme, eh bien nous, nous allons surveiller Romano Prodi. Nous allons combattre tous ceux qui ne nous aiment pas. Avec la force des États-Unis et d'Israël, nous allons changer le monde avec nos propres méthodes, pas les vôtres. »

A bon entendeur....

« L'antisémite n'est pas celui qui n'aime pas les juifs, c'est celui que les juifs n'aiment pas ».

Sâmbătă 13 octombrie 2007

Azi Franța a fost învinsă, în semifinală, de Anglia. Francezii au jucat prost. În unele momente credeai că te afli la meciul Argentina-Franța. Nici Anglia nu a strălucit, dar Franța: o adunătură de ardeleni zăbavnici, dezorientați, descurajați.

Am fost foarte trist - dar mie îmi trece. Nu doar echipa de rugby a Franței a fost pusă la pământ, dar și entuzismul patriotic. Și comerțul cu produse al Ovaliei. Regret ca bieteles femeii care abia dăduseră de gustul acestui joc minunat și viril au fost trimise la cratiță.

Duminică 14 octombrie 2007

Primesc de la Mihai Rogobete următorul articol semnat de Dr. Nicolae Mareș:

“Patria nerecunoscătoare

Peste 7500 de prizonieri romani, morti in Pomerania dupa primul razboi mondial, au fost complet uitati de conationalii lor

“Nepasarea este dusmanul tuturor virtutilor - glasuieste o butada antica. Nepasarea fata de cei care si-au dat viata pentru tara este nu doar rusinoasa, ci si dureroasa peste masura. Timp de aproape 100 de ani, obrocul uitarii si al nepasarii s-a asezat peste soarta a 7652 de militari romani, care si-au dat sfarsitul in lagarele de prizonieri din Pomerania. Ar fi trebuit sa ramana vesnic in memoria neamului din care se trag si pentru care plecasera la lupta. Nu s-a intamplat asa. N-au avut parte de onoruri postume. Nici macar de o lumanare aprinsa la capataiul mormantului. Nu un roman si-a amintit de ei, ci eminentul cercetator polonez prof. dr. Zbigniew Karpus, directorul Institutului de relatii internationale din cadrul Universitatii Nicolaus Copernic din Torun. Prezent, de curand, la Suceava, la seminarul organizat de Uniunea Polonezilor din Romania sub genericul "Mai aproape unii de altii", profesorul Karpus a dat deoparte colbul asternut peste aceasta pagina uitata de istorie.

Prizonieri in infern

Zbigniew Karpus cerceteaza de cateva decenii lagarele de concentrare in care au fost deportati de catre armatele germane prizonierii din statele Antantei, intrate dupa 1920 in componenta statului polonez, pana atunci sub stapanire prusaca. Investigatiile sale, publicate de-a lungul anilor, se refera la Lagarul de prizonieri nr. 7 de la Tuchola (1914-1921); Lagarul de prizonieri si internati din Tuchola in perioada 1914-1923 etc. Contributiile respective si altele pe aceasta tema au vazut lumina tiparului, la Torun, mai toate la ingemanarea celor doua milenii. De mentionat ca asupra problematicii respective s-au aplecat si alti cercetatori polonezi, printre care, M. Wolos, W. Rezmer, S. Scribniak si altii. Din rezultatele investigatiilor facute in arhivele pomeriene, dar mai ales din cercetarea documentelor care se afla in Arhiva Centrala de la Bydgoszcz, rezulta ca imediat dupa aderarea Romaniei, in primul razboi mondial, de partea Antantei, din cei aproape 43.000 de militari romani luati prizonieri de armata germana, in jur de 20.000-25.000 au fost transportati in zona Pomerania-Gdansk.

Astfel, inca de la inceputul conflagratiei, nemtii au amenajat in zona amintita patru lagare de concentrare: la Gdansk, Brodnica, Tuchola si Czerk. Lagarul din Brodnica, care a functionat inca din 1917, a fost repartizat pentru prizonierii cu grad de ofiter. In cel din Gdansk, amplasat intr-un cartier situat in apropierea canalului portuar, prizonierii locuiau in vapoare ancorate la mal si in baraci. Aici au fost detinuti circa 7000-8000 de prizonieri rusi si cateva sute de ofiteri de alte nationalitati: englezi, francezi si peste 500 de romani. Lagarul de la Tuchola (Tuchel), cu o suprafata de 37,5 hectare, amplasat la 3 kilometri est de orasul cu

acelasi nume, pe soseaua ce duce spre Swiecie, la circa 100 de kilometri de Gdansk, a fost afectat la inceput prizonierilor rusi. In partea de nord a lagarului trecea linia ferata Tuchola-Laskowice, cu care erau transportati prizonierii, probabil circa 20.000 de persoane. Cei care ajungeau aici erau cazati in cele 200 de gropi sau bordeie, sapate de prizonieri, in care erau locuiau cate 180 de persoane.

Prologul Auschwitz-ului

In celalalt lagar, cel din Czersk, situat la nord de Tuchola, conditiile erau similare, dar cu un comandament german mult mai dur in raporturile cu prizonierii.

Exista marturii ca soldatii romani ajunsi aici au fost tratati de nemi in mod bestial, fiind considerati "tradatori". La tratamentul inuman s-au mai adaugat si conditiile climaterice nefavorabile pe perioadele de toamna si iarna, caracteristice zonei respective, inclusiv faptul ca militarii nu aveau posibilitatea de a primi pachete cu hrana din partea familiilor, ajutor care in acel timp constituia principalul mijloc de supravietuire, inclusiv pentru prizonierii din alte tari. Factorii respectivi, la care trebuie adaugate conditiile de sanitare extrem de precare, iar nu in ultimul rand epidemiile de boli infectioase, inclusiv tifosul, tetanosul si dizenteria, care faceau ravagii in Europa in anii respectivi, au condus la o mortalitate dintre cele mai mari in randul militarilor romani.

In anul 1925, autoritatile poloneze au efectuat o ancheta privind tratamentul aplicat prizonierilor, audiati fiind martori germani si polonezi. Declaratiile acestora sunt cutremuratoare. Martorii au vorbit despre numeroasele cazuri de bataie si maltratare a prizonierilor de catre conducerea lagarului, cat si despre hrana extrem de proasta. Ratia zilnica era formata dintr-o jumătate de paine, la pranz, si seara dintr-o ciorba cu ceva firimituri de carne trasa prin masina de tocat. Tratamentul respectiv a facut ca prizonierii din acest lagar sa moara in mod masiv. Un prizonier polonez incorporat in armata rusa a declarat: "Condițiile de viață de la Czersk erau infiorătoare. Prizonierii erau inghesuiti cu sutele in bordeie neincalzite nici macar in timpul iernii, hraniti cu coji de sfecla inghetata si cu paine uscata, mucegaita. Zilnic, din zorii zilei pana noaptea tarziu, prizonierii erau manati la munca grea, in principal pentru dezvoltarea lagarului, dar si pe campurile mosieresti. Pe linia ferata special construita veneau in fiecare zi noi esaloane cu prizonieri."

Primul militar roman care a inchis ochii in aceste conditii inumane, in lagarul din Tuchola, la 31 octombrie 1916, a fost Gheorghe Antei, in varsta de 36 de ani. In noiembrie si decembrie 1916 au murit in lagarul respectiv inca 45 de prizonieri. Exista documente, ce pot fi

studiate in arhivele amintite mai sus, care evoca faptul ca, in 1917, in lagarul respectiv au murit 2471 de romani. Comparat cu numarul prizonierilor rusi decedati acolo in aceeași perioada (1289), remarcam tratamentul extrem de dur al nemtilor fata de romani.

Situatia de la Czersk a fost si mai nemiloasa. Aici si-a gasit sfarsitul, la varsta de 34 de ani, primul prizonier roman transportat pe aceste meleaguri: Dinu Sava, decedat la 9 decembrie 1916. Pana la finalul razboiului, in noimbrie 1918, vor impartasi aceeași tragica soarta alti 5005 prizonieri romani, ultimul fiind Constantin Topu, in varsta de 28 de ani. Toate datele au fost notate cu o scrupulozitate nemteasca de supraveghetorii germani. Pentru comparatie, amintim ca numarul prizonierilor rusi morti aici a fost de 3252 de persoane, cu toate ca acestia au ramas in lagar cu doi ani mai mult. In afara romanilor si a rusilor, au mai murit in aceste lagare 49 de francezi, 135 de italieni si 65 de englezi.

In general, in intreaga zona a Pomeraniei au murit 7651 de soldati si un ofiter roman. Potrivit profesorului Karpus, alte sute de morminte ale unor militari romani se mai afla si la Lidzbark Warminski, in voievodatul Olsztyn. Din cele relatate de distinsul cercetator, usor se poate trage concluzia ca cele petrecute aici reprezinta un prolog pentru ceea ce avea sa insemne Auschwitz-ul, Treblinka sau Dachau-ul de mai tarziu.

Un veac de uitare

La Suceava, profesorul Zbigniew Karpus si-a exprimat surprinderea in legatura cu indolenta crasa manifestata de autoritatile romane si poloneze. Cum a fost posibil oare ca doua state, care au semnat la Bucuresti, la 3 martie 1921, prima Conventie de alianta romano-polona din perioada interbelica (insotita si de o anexa militara), Tratat care timp de doua decenii a fost prelungit, din cinci in cinci ani, sa nu ii fi cinstit - asa acum s-ar fi convenit - pe acesti eroi?

Sub auspiciile Academiei Romane ori a celei din Varsovia s-au scris si sustinut lucrari de doctorat pe tema raporturilor bilaterale, s-au tinut de-a lungul anilor numeroase sesiuni stiintifice pe teme de istorie medievala, dar si contemporana, in diferite orase din cele doua tari. Nici un cuvintel despre evenimentele si tragedia respectiva. A venit cel de al doilea razboi mondial, au trecut alte decenii de "fraternitate", sub stindardul Tratatului de la Varsovia, fara sa se fi facut nici cel mai mic gest de pomenire a memoriei celor care putrezeau in solul nisipos pomerian. Zeci de ministri plenipotentieri, ambasadori, consuli si mai ales atasati militari au functionat, la Varsovia si la Bucuresti, fara sa fi miscat un deget in memoria miilor de soldati romani morti in prizonieratul pomeranian.

In perioada interbelica, portofoliul Externelor poloneze a fost

detinut si de un colonel, pe nume Jozef Beck, iar la carma statului a fost un maresal, mare prieten al Romaniei. Era in perioada reconstituirii statalitatii in aceasta tara, cand memoria acelor morminte ramasese inca vie. Zeci de mii de sticle de sampanie s-au baut pentru prietenia romano-polona, dar despre miile de morti din Pomerania auzim cat de cat articulat abia acum. S-au depus, oficial, mii de coroane de catre demnitarii romani in diverse locuri de trista amintire de pe meleagurile poloneze, caci de asa ceva nu duce lipsa Polonia. La Tuchola sau Czersk acestia nu au aprins o lumanare. Regele Carol al II-lea a facut o vizita oficiala in aceasta tara, in vara anului 1937, insotit de Mihai, care mai inainte fusese decorat cu ordinul <<Vulturul Alb>>, inaltii demnitari fiind primiti cu paine si sare in numeroase localitati de pe tot cuprinsul Poloniei. Primul loc spre care ar fi trebuit sa isi indrepte pasii nu se cuvenea a fi Czersk si Tuchola? La Varsovia au fost primiti pe strazi de peste 200.000 de cetateni. A fost vizitat Vawelul si multe obiective militare, vizita fiind considerata ca <<o chezasie a aliantei si amicitiei dintre cele doua tari>>. S-au ridicat, atunci, la rang de ambasada misiunile diplomatice de la Bucuresti si Varsovia, dar eroii de la Tuchola si Czersk au ramas in continuare tot necunoscuti, in umbra arborilor seculari.

Dupa razboi, sute, daca nu mii de delegatii romane, au trecut prin apropierea acestei necropole. Nici una din aceste delegatii n-a aprins o lumanare sau n-a lasat o floare la aceste morminte. Aceasta, in Polonia, tara unde cultul mortilor este ridicat pe cel mai inalt pedestal.

In urma cu cativa ani, profesorul Zbigniew Karpus a organizat el insusi o conferinta de presa, la fata locului, despre cele intamplate la Tuchola si Czersk. A transmis invitatii atat Ambasadei romane de la Varsovia, ca si reprezentantilor misiunilor diplomatice ale celorlalte tari care au morti in zona. Nimeni de la Ambasada romana n-a dat curs acestei invitatii. Venerate sunt aceste locuri doar de misiunea diplomatica rusa, cat si de cea ucrainiana, diplomatii acestora fiind prezenti la toate manifestarile.

O rusine care trebuie reparata

Iordachescu Vasile, deportat in aceste lagare ale mortii, isi exprima in versuri toata deznadejdea, pe spatele unei fotografii: Unul cate unul, Ceasul/Vine el, pe rand, la toti,/Caci sa scapi de coasa mortii,/Ori ce-ai face, tot nu poti.

O suta de ani ne-a macinat coasa nepasarii!

Si totusi, nu s-a intamplat mereu asa. Ostasii romani morti in Alsacia si Lorena au fost ingropati crestineste, ca urmare a implicarii grabnice si hotarate a autoritatilor de la Bucuresti si Paris. Inca din 1921 si 1922 au fost inaugurate cimitire militare romanesti la Dieuze,

Soulzmat si Haguenau. Regina Maria s-a implicat personal in acest nobil proiect, la fel ca si Elena Vacarescu, poeta-diplomat ale carei versuri sunt incrustate pe soclul Monumentului Ostașului Roman din Dieuze:

*D'al vostru vis eroic stiindu-va stapani,
Dormiti vegheati de Franta, Dormiti soldati romani*

Pe cand un asemenea monument si o asemenea chemare la Tuchola sau Czersk, unde in conditii inumane au murit peste sapte mii de osteni romani?

Reconciliere langa morminte

Sub deviza "Reconciliere langa morminte - munca in beneficiul pacii", cinci grupuri de militari germani au lucrat impreuna cu camarazii lor de arme din Romania la reamenajarea unor cimitire militare - informeaza Ambasada Germaniei la Bucuresti.

Astfel, a fost practic reconstruit cimitirul militar de la Dragoslavele, langa Campulung, iar cimitirele militare din Focsani, Buzau si Soveja au fost curatate si, acolo unde era necesar, inlocuite crucile. Pentru anul viitor sunt prevazute patru misiuni de reamenajare si o tabara internationala, in apropiere de Brasov.

Alianta Populara Germana pentru ingrijirea Mormintelor Militare se ocupa, sub patronajul Guvernului federal german, de mormintele militarilor germani cazuti in strainatate in timpul campaniilor celor doua razboaie mondiale ale secolului trecut."

Ce mai poți spune, aflînd și *asta* despre noi, cei mândri decebali/ de jos și de pe... cali? Doar să sonorizezi o cruntă înjurătură la adresa neamului-prost din care facem parte. Și să întrebi în doru-lelii, că tot nu ne aude nimeni: de ce Dumnezeu și Paștele mamei noastre ne-am născut, dacă nu avem o picătură de *memorie*?

Turcia... A rămas tot în Evul Mediu timpuriu și tot în Asia, chiar dacă a pus piciorul în Europa în urmă cu peste o jumătate de mileniu: Vrea musai să intre în Comunitatea Europeană, dar nu acceptă în ruptul capului să îndeplinească acele condiții de europenitate: Chestiunea Ciprului și Chestiunea Armeană.

Primitivi în gândire, Turcii refuză condițiile explicînd (de unde, când vor fi aflat?) că "noi trebui să privim în viitor, nu în trecut". Taman așa "gîndesc" și rușii (și, fie vorba între noi, liiceni și patapievici și mihăieși: băseștii cei luminați) - fiindcă trecutul nu-i aranjează deloc, dar deloc.

Genocidul armenilor: nu este o invenție și nu este “ceva” din trecut, pe care trebuie să-l uităm - ca să privim drept în viitor... - ci o condiție de umanitate.

Or turcii au fost și au rămas năvălitori ocupanți, stăpânitori cruzi și rasiști - nu degeaba îi susțin evreii - dacă ashkenazii khazari au aceeași origine: türka...

Luni 15 octombrie 2007

Aflu cu întârziere de aproape un an (în decembrie 2006) că Ion Rotaru a murit. Avea 80 ani.

Magda și Petru Ursache îmi trimiseseră câteva pagini fotocopyate din **O istorie a literaturii...**, cele în care era vorba de mine.

Numele: Ion Rotaru îmi spune ceva... amestecat:

În a doua studenție, cea începută în 1965, exista la o altă serie un conferențiar de istorie a literaturii române, Rotaru. Îl țineam minte cum arăta: exact ca în fotografia de la finele volumului. Numai că în urmă cu vreo zece ani (?) când fosta mea colegă - tot de a doua studenție - Marilena Rotaru mi-a luat un interviu, a venit cu soțul său care a cerut voie să se plimbe prin cartier în timp ce noi “lucram”. Soțul nu semăna cu Ion Rotaru cel ținut minte de mine. Mă încurca faptul că Marilena, purta numele : Rotaru: parcă așa se numea și în studenție. Dar nu am cerut amănunte. I-am întrebat pe Magda și pe Petru Ursache, mi-au răspuns că nu, autorul **O istorie(i)**... nu era soțul Marilenei Rotaru. Necazul fiind: scrisă pe un fluturaș lipit de fotocopii, nu am putut fi atent la paranteza: “(**Istoria** e postumă”) și nu am reținut data: “21 III 2007”, deci, pentru mine Ion Rotaru era încă în viață...

Cu întârziere, zic: Dumnezeu să-l odihnească.

Capitolul - cred că se cheamă: “articol” - consacrat mie are patru pagini de mare format de carte, pe două coloane. Și, surpriză, motiv pentru care prietenii din ‘Eș îmi trimiseseră paginile : elogios. Evident, vocea unui Ion Rotaru nu poate concura cu a marelui Manolescu - nici măcar cu a inconmensurabilului Ștefănescu-Morman. Apoi: eu nu cunosc decât cele câteva pagini consacrate mie, nu știu cum sunt tratați ceilalți scriitori.

Concluzie - parțială: Ion Rotaru a scris despre mine normal:

adică și critic, dezaprobind anume opinii ale mele: despre poezie, despre “textiliști”, despre anume oameni care, zice el, nu meritau să fie... puși la colț: Marian Papahagi, Ciocârlie...

Avea dreptate. Dar și eu aveam.

Pelerinaje... Sfânta Parascheva, Sfântul Ioan Gură de Aur...

Bieții oameni care veniseră la Iași, la Vaslui nu doar din celălalt capăt de țară dar chiar din afara României, ca să stea câte 12 ore în frig, să le vină rândul să atingă moaștele: sunt ironizați, chiar batjocoriți de o sumă de gazetari ca și de “intelectuali”, din cei care o viața întreagă s-au ascuns după pseudonime, astfel denunțându-și colegii, cumnații, chiar frații, acum năvălind ca muștele de căcat asupra Forumurilor internetice, unde se exprimă și ei : doct, alături - și anonim. Această lume nefericită, după ce a “rezistat prin îndurare”, până în decembrie 1989, apoi cale de azi-mâine optsprezece ani a așteptat să-i cadă din păr mălăiața, nu mai are stare, nu mai are răbdare - de aceea se adresează moaștelor, singura instanță care nu o poate dezamăgi.

Să fi înțeles măcar pe sfert cui adresează jalbe alegătorii lor - haita “politicienilor”, în frunte cu cei trei președinți-aleși: Iliescu, Constantinescu, Băsescu ? Da de unde! Să fi pătruns “enigma” intelectualii de vârf ai nației: Liiceanu, Pleșu, Manolescu, Patapievici, Mihăieș, M. Martin, Adameșteanu, Blandiana? Nici vorbă: ca totdeauna, pe ei i-a interesat propria persoană, propriul interes, propria bunăstare câștigate cu sudoarea limbii lor pe la curul celor sus-puși (ultima strigare, dar nu cea din urmă fiind descalificanta pe veci călătorie cu avionul la Neptun, pentru a-l asigura pe Băsescu de, zi-i pe nume, continuitate-în-măreție, de “-escu-România”, vorba clasicului Păunescu), “poporul” fiind o noțiune-realitate demult demodată - devenită de-a dreptul ridicolă.

Marți 16 octombrie 2007

Minune mare: ieri, din vreo 50 vizitatori ai site-ului meu 8 sunt din Basarabia! Cum să nu-mi facă bine pe la inimă? Se mai semnalaseră, tot 8, tot luna aceasta, apoi scăzuseră. Pot pentru ca să spun că, din când în când, basarabenii vizitează “stengazeta” mea.

Americanii iar se grăbesc să “rezolve” chestiunea Palestinei. Rezultatul, până acum: praful stârnit de bătăile de aripi ale Găineței Condolezza Rice. Bineînțeles, metoda “întâlnirilor”, a convorbirilor, a tratativelor - sub egida USA - va da același rezultat ca și până acum: nul. Eu dacă aș fi împărat, le-aș impune israelienilor condițiile de pace. Așa cum până acum America suținuse Israelul în toate acțiunile lui ticăloase (penultima: atacarea Libanului; ultima: isteria pregătirii războiului cu Iranul - în frunte cu bravul macabeu, bolșevicul sionist Kouchner - ei, da, fiecare cu franțuzul lui, dar are să vină în curând momentul când istericul, agitatul Sarkozy va căuta și va găsi! o explicație cât de cât plauzibilă a numirii acestei otrepe bolșevice la Externe! - de ce nu l-a pus la Ecologie?), așa acum să bată cu pumnul în masă și să impună pacea-în-lume.

Da, dar eu nu sunt împărat. Nici Bush. Păcat.

Ce mai lipsea! Bietul Vasile Paraschiv: după ce a fost trimis cu manuscrisul mărturiei sale de la Ana la Blandiana (iertare: am vrut să spun: Caiafa); după ce, în vizita lui la Paris astă vară ar fi trebuit să fie cu cartea în mână, dar nu era tipărită, uite-l nimerit la Curtea Veche, unde portăriță este inomabila Jela!

I-a telefonat și pe un ton vehement (citat din V. Paraschiv) i-a comunicat că nimeni din afara editurii nu are voie să se amestece în carte (aluzie la Flori Stanescu, ea a redactat întregul volum, a plătit din buzunarul ei tehoredactorul, a tratat cu Institutul cutare, pentru finanțare) și l-a anunțat că ea îi schimbă titlul, coperta (făcută de Filip încă de acum vreo trei luni, când, în principiu, ar fi trebuit să apară la Anamarol, însă cum finanțatorii nu au mai finanțat volumul...).

Iată cum se poartă o hoităriță (s-a observat: am feminizat termenul “hoitar” - cu nefericiții supraviețuitori care au comis eroarea (de neiertat în ochii marilor rezistenți prin cultură) de a pune pe hârtie calvarul lor, memoria lor, păstrată cu prețul multor lacrimi, chiar cu sânge, iar redactorii, mă rog frumos, profitorii, “gulagologii” îi bat la palmă cu nuiaua! Pe ei, pe, la urma urmei martirii acestui neam care (că tot este actual pelerinajul la moaștele Sfintei Parascheva și ale Sfântului Ioan Gură de Aur) nu a avut

sfinți, i-a cumpărat-împrumutat de la bulgari, de la greci, de la ruși!

Am s-o ofensez pe suava-garofiță-veninoasă Ruxandra Cesereanu (că tot am adus vorba de “gulagologie”) dacă am s-o bag în aceeași oală cu această creatură de coșmar: Jela? Foarte bine, ofensată să rămână! Fiindcă așa s-a purtat și ea - din câte cunosc - cu Ștefan Davidescu și a sa *mărturie de la Pitești Călăuză prin infern* - carte plătită de Ștefana Bianu ruinei care devenise editura Dacia a lui Dâncu, poet arghelean, altfel cam echinoxiiist...

Așa, nu altfel. Cu nedelicatețe (“nedelicatețe” la aceste slujnice rapace, nesimțite?). Ca româncuțele Jela și Cesereanu.

Ziua de azi publică un text de Cristian Bădiliță care cade cum nu se poate mai potrivit alături de ceea ce scriam eu mai ieri - atât că eu nu știam, despre Baconsky și Patapievici...: “Cariera lor de țuțeri de Cotroceni s-a încheiat, lamentabil, înainte de a începe”.

Chiar-chiar? S-a încheiat? Cum adică: nu mai sunt alte cururi de securiști deveniți democrați (sau liberali-suedezi) de pupat? Bădiliță își face iluzii: “sindromul Păunescu (Adrian)” este în floare și în activitate la compatrioții noștri. Unde răsare un “conducător”, cremuitorii nației, smântânoșii ‘telectualității dau buzna întru laudare și pupare temeinică na curi, cum zicea Moșcolonelul Paul Constant dela Sibiu. Au pățit ei ceva, vreo rușinare, barzii lui Stalin, ai lui Dej, ai lui Ceaușescu-și-poporul?

Și-atunci? De ce nu ne-am pune și noi bine cu “Voievodul ales” (asta o știu de la marele sculptor Ion Jalea, pentru care am lucrat o vreme, la “Decebal” de la Deva)? De fapt, bătrânul artist-care-nu-făcea-politică îi zicea: “Vodă” era mai... perpetuant.

“Puii de Hyperion la curtea lui Mitica

“Am avut odata (n-as mai fi avut!) doi amici care se numeau H.-R. Patapievici și Th. Baconsky. Intelectuali, baieti dezghetati, cu stil, bine orientati politiceste, cuviosi de cancelarie, polisati prin Occident, unul mai bine, altul mai cu riduri și fante, dar, oricum, habaravuti, și cu ceva robustețe morala, imi ziceam zevzecul de mine, contempland balciul ambiental.

“Brusc, de trei ani de zile, de cand Scaraotchi II s-a vazut intronizat cu vot de turma senila, examicii și eu ne-am trezit in lumi cu totul diferite. Ei, in lumea Lui, a carmaciului cules din sant, eu, in lumea Ne-

lui, adica, a celor "dusi cu pluta prin miriste", incurabili. Romania de azi te murdareste prin simpla ei in-existentia. Examicii au deprins cariera politicianista de doi bani pentru ca n-au avut nici curajul occidentalizarii adevarate, pe care tot o predica penibil in cerculetele lor patrate, nici taria dezorientizarii mioritice, la ei acasa, acolo unde au decis, jertfindu-se, vezi Doamne, sa ramana. Franta e o tara elitista, de la presedinte si academicieni (adevarati academicieni, nu jurnalisti semiliterati), pana la cersetori. Nu e nici o butada. Intr-un asemenea sistem e greu sa ramai toapa, ori sa ajungi savant-fripturist. Sistemul te modeleaza, te croieste dupa tiparul sau, iti impune exigentele sale, asa incat nu exista (eu cel putin n-am intalnit) vanzator de supermarket sau mecanic auto care sa nu-si reproduca elegant si coerent gandul. Intr-un asemenea sistem, pana si loazele devin digerabile, chiar un comunist reptiloid precum Robert Hue captandu-ti cat de cat interesul prin retorica. Franta a inventat sarmul prostului gust, ultim rafinament de cocota civilizata. Asta e! Geniu sau facatura, n-au egal! Romania e complet pe dos. "Sistemul" e atat de permisiv si arbitrar, atat de lipsit de noima si criterii, incat tot ce intra in raza lui de maculare devine spirochet. Oameni pe care-i socoteai vigurosi, plini de seva, ireductibili, capabili sa schimbe din interior acest blestemat antisistem de pusta valaha cad, dupa numai cateva clipe, cu capul in mocirla. Devin mocirla.

“Fabula mea ar fi prea frumoasa daca ar fi adevarata. Stim bine ca sistemul in sine, o abstractie intelectuala, nu are cum sa fie singurul si cel mai mare vinovat. Sistemul se tine pe oameni si pe vointa lor, pe capacitatile si pe slabiciunile lor. Nimeni nu te obliga sa umbli cu masca pe figura pe creasta Bucegilor si nici sa te plimbi cu picioarele goale printre cioburi de sticla. Sistemul romanesc politicianist se tine pe nesimtire. Cainii latra, presa spumega, eu imi bag picioarele, si Romania imi plateste leafa din buzunarul fraierilor!

“Baconsky si Patapievici au ajuns mari functionari ai statului, platiti aiurea si din buzunarele noastre, fara a fi facut nimic concret si decisiv pentru vidanjarea haznalei. Cariera lor de tuteri de Cortoceni s-a incheiat, lamentabil, inainte de a incepe. Au castigat o leafa, au pierdut un destin si cativa prieteni adevarati. Operetele lor de azi pe maine nu ma mai intereseaza de mult. Dar, ca cetatean roman (inca mai platesc o parte din impozite statului roman), ii voi avea cu prioritate in vizor. Sper sa-si numere bine lingurile si paharele de protocol si sa-si contabilizeze cutiutele cu vopsele tricolore. Jalnice figuri post-revolutionare, puii de Hyperioni deveniti aprozi la curtea lui Nea Mitica! Oricum, ceva mai sus ca nivel decat un N. Manolescu, ultima capodopera a mandatului

Ungureanu: Romania reprezentata la UNESCO de un monoglot, specialitatea romana-romana, cu simtul politic al unei stridii.

“Ce dor mi se face dintr-odata de Mumuleanu! (...)”

Mihai Ciucanu îmi trimite, pescuită pe internet coperta **Artei reFugii** in italiană. Eh, azi-mâine-poimâine are să-mi parvină și un exemplar trimis de editură...

Dna Crângariu îmi scrie că iar s-a amânat procesul. De astă dată nu din cauza grefierii, s-a găsit altă chichiță: s-au întors două citații trimise catre societățile care editeaza doua din ziarele chemate în judecata, cu mențiunea ca aceste societăți și-ar fi schimbat sediul. (...) Ni s-a pus în vedere să facem noi investigații și să precizăm adresele noilor sedii, pentru a se realiza procedura de citare, conform legii. S-a fixat un nou termen de judecată la data de 13 noiembrie 2007...

Halal!

Miercuri 17 octombrie 2007

De atâta vreme a izbucnit scandalul “limba moldovenească”, dar nu m-am amestecat; de durere, de greață.

“Limba moldovenească...” Uite-așa cum mă vedeți sunt un pionier în chestiune, am luat-o cu “problema” de la vârsta de 20 ani: În iunie 1956, la Decanat fusesem judecat (de Iorgu Iordan, Graur, Coteanu, Tismăneanu, Radu Florian, Mihai Novicov - “și de doi tovarăși necunoscuți de la Securitate” - citat din mine însumi), nu doar pentru că negasem “justețea” războiului rușilor contra Finlandei, dar și existența “limbii moldovenești” - susținută de academicianul Graur, de viitorul cacademician Coteanu și de însuși străacademicul Iorgu Iordan. Câți ani, decenii de atunci? Cinci-și?

Bush... de unde a ieșit curajosul, rezonabilul? L-a primit pe Dalai Lama, riscînd fulgerele poncișate ale chinezilor și ale tibetanilor slugi ale chitailor!

De-ar continua așa în chestiunea Palestinei, a Irakului, a Afganistanului. Atunci îl voi lăuda, precacum Liiceanu pe Băsescu.

Joi 18 octombrie 2007

Parlamentul turc a votat intrarea armatei în Irak - contra kurzilor. Supărarea vine, nu dinspre kurzi, ci dinspre... armeni. Fiindcă americanii pregătesc o rezoluție prin care sa consfințească realitatea genocidului armean. Există forțe terifiante în USA opuse acestei rezoluții. Alcătuite nu doar din grijuliii de starea țării - care ar avea de suferit dacă turcii se supără și nu le mai dau... apă, pentru armata din Irak - ci mai cu seamă din evrei: în ciuda a ce *tace* Horasangian, dar o știe toată lumea: evreii i-au apărat totdeauna pe turci în chestiunea genocidului armean, mergînd pînă la a declara *persona non grata* istorici - evrei !, ca Benbassa, Attia - care păcătuiseră susținînd că blajinii turci ar fi fost în realitate niște cruzi asiati. Da de unde! Calomnii anti... semite, doar și "albi" evreilor, ashkenazii sunt khazari, deci... türci.

Vineri 19 octombrie 2007

Perioadă pustie: **Infarct** nu a intrat în tipografie, **Gherla-Lătești** a rămas la 200 exemplare câte fuseseră trase pentru întîlnirea de la Pitești, **Adameva** nici n-a plecat încolo. Din cauza banilor care nu au pornit de la Pitești ca să ajungă la București.

Psihologie de băiat sărac - eu măcar o spun cu glas tare: nu că m-aș bucura, dar nu sunt foarte-foarte supărat că s-a întrerupt tipărirea cărților: unde Dumnezeu să mai fie depozitate și acelea? Nu știu nici cum au mers cele tipărite.

Nicolae Coande în Gazeta de Sud de azi:

„Jurnal 2006“, de Paul Goma Editura Anamarol, 2007

Gheorghe Grigurcu, reputatul critic literar, îl caracteriza astfel pe Paul Goma în ediția de vineri, 9 septembrie, a Jurnalului Național: „Unul dintre cazurile cele mai tulburătoare ale literaturii românești. De neînțeleger, ignorare, injustiție din partea contemporanilor au mai avut parte și alte personalități așezate «oblic» față de vremea lor, de la Macedonski la Stere și Panait Istrati. Dar conflictul se înscria în ramele așa-zicînd ale normalității unei societăți în care era admisă replica, în care controversa

se putea desfășura în voie. Spre deosebire de amintiții săi înaintași, Goma a avut de înfruntat un sistem feroce antidemocratic, care nu-i lăsa dreptul de autoapărare, care nu-i îngăduia libertatea civilă...

“Să nu uităm, căci în orice caz posteritatea nu va uita, un lucru elementar: Goma a fost cel mai radical, cel mai sonor oponent al opresiunii comuniste din România, suficient de bine cunoscut și în Occident ca un herald al unei eliberări la care și-a adus o contribuție morală de netăgăduit. Faptul că nu s-a împăcat cu realitățile strâmbe de după '89, că și-a continuat militantismul diversificându-și nu o dată obiectivele, ni se înfățișează nu în defavoarea d-sale, ci, dimpotrivă, e un atestat de consecvență și de loialitate față de un crez“.

Mi-am permis să citez pe larg din prezentarea făcută de criticul de la Târgu Jiu tocmai pentru că îl „prinde“ ca nimeni altul pe importantul romancier și luptător pentru libertate, într-un portret empatic executat de un maestru al portretului intelectual, și nu numai. „Jurnalul“ lui Paul Goma (trebuie menționat că editorul a făcut un gest de mare noblețe publicând însemnările scriitorului din perioada 2004-2006, trei cărți însumând peste 1.700 de pagini) este o depozitie de conștiință peste care nu se poate trece. În paginile din „Jurnal 2006“, Paul Goma a reușit din nou să irite intelighenția națională, dar și intelectuali români trăitori la Paris, prin faptul de a spune cu obstinație ce crede în chestiunea Basarabiei și a acelor evrei din Chișinău care, de necrezut pentru unii, i-au scuipat și maltratată pe soldații români în timpul retragerii din 1940. Goma respinge pe bază de documente și probând o demnitate cu adevărat patriotică acuzele care fac din România o țară antisemită sută la sută și cere echitatea responsabilității. De altfel, „Jurnalul“ acestui an debutează cu scandalul de la Viața Românească, revista care a găzduit câteva pagini (ce au stat la baza incriminării ulterioare) din inițiativa poetului Liviu Ioan Stoiciu, pe atunci redactor-șef al revistei. Urmarea? Consiliul Director al URSS întrunit în ședință de urgență, la sesizarea Comunității Evreiești din România, l-a demis din funcție pe poet, iar apoi i-a cerut să facă o Canossă pentru iertarea păcatelor. Vertical cum îl știm, Stoiciu a refuzat. Consecințele: și-a pierdut funcția.

„Jurnalul“ lui Paul Goma, plin de informații prețioase, ca și de atitudini curajos exprimate când vine vorba de puternicii lumii sau de diletanții care conduc România, este pur și simplu o mină de aur pentru istoricii prezentului, dar mai ales pentru cei ai viitorului, care vor ține cont, probabil, de jurământul meseriei lor, acel mult clamat sine ira et studio, și vor profita de voința de dreptate, ca și de elanul total pentru adevăr al unui scriitor trecut prin temnițele comuniste, dizgrațiat de o

societate care a iubit Securitatea și l-a aplaudat pe Ceaușescu în timp ce elita intelectuală ieșea terminată - și cu carnet de informator - din pușcării. Paul Goma, omul pentru care Amicus Plato, sed magis amica veritas, reprezintă crezul său de o viață, există însă cu asupra de măsură și salutăm în el o conștiință unică a românilor în secolul XX. Și, ca un pariu de viață, și în cele ce vor veni. Recent a împlinit 72 de ani. Îi urăm și din această pagină „La mulți ani!“.

Tot Flori Stanescu îmi trimite rezultatul înfruntării dintre Bujor Nedelcovici și Radu Feldman Alexandru - din *Obs. Cult.*:

Ovidiu SIMONCA

“Pina la urma, intrunirea Colegiului de Onoare al Uniunii Scriitorilor, despre care relatam în cuprinsul revistei, la pagina 18, și care a analizat disputa dintre scriitorii Bujor Nedelcovici și Radu F. Alexandru, a avut, din punctul nostru de vedere, și o parte pozitivă. Doi scriitori, doi fosti prieteni, au avut taria și luciditatea de a sta fata în fata, de a se explica, de a argumenta, de a stinge un conflict. Iar Colegiul (remarcabila prestația membrilor prezenti – Livius Ciocarlie, Alexandru George și Ion Pop) a știut ce să întrebe, a refuzat partizanatul și amplificarea polemicii, a promis că va înainta conducerii Uniunii o solicitare pentru a se cauta probe atât la CNSAS, cit și în arhiva URSS. într-un fel, dacă cei doi „combatanți“ au intrat la sedința destul de porniti unul împotriva altuia, discuția din cadrul Colegiului a reușit să calmeze spiritele, a avut darul să potolească unele excese verbale pe care le-am detectat în „drepturile la replica“ publicate de Observator cultural (aici ne referim mai ales la modul în care Radu F. Alexandru a răspuns ultima oară, în numărul revistei din 27 septembrie, ducând problema spre patologic...).

“Să acceptăm că într-o polemică în care vrei să-ți aperi reputația pot să existe excese de limbaj și o anume stare de iritare. Admirăm insistența și taria prin care Radu F. Alexandru a pledat „nevinovat“. Oricum, în sedința Colegiului de Onoare a reușit clar ideea că Bujor Nedelcovici n-a dorit să-l incrimineze pe Radu F. Alexandru, n-a dorit să-i pună o stampilă infamantă – aceea de turnator, n-a dorit să-l invinovească de ceva. Comunicatul pentru presa stă marturie și se scrie negru pe alb: „dl Bujor Nedelcovici nu îl acuza pe dl Radu F. Alexandru că ar fi făcut informări la Securitate privitoare la domnia sa“. Cu sedința Colegiului de Onoare bucla se închide, cei doi combatanți și-au spus punctele de vedere, au fost ascultați și polemică se va stinge. E un semn foarte bun că fostii prieteni au putut sta fata în fata fără să ajungă la alte contre verbale,

iar modul in care Colegiul a stiut sa-i audieze arata ca asemenea intimplari pot sa fie o cale de clarificare pentru intreaga societate romaneasca.

“Adica, altfel spus, nu ascunderea adevarului si evitarea unor explicatii, ci o infruntare barbatesca, dar in limitele fair-play-ului, care sa se poarte cu probe si argumente, este necesara societatii romanesti. Societate care este restanta la capitolul clarificarilor. Scriitorii au trecut prin comunism, dar prea putine au fost asumarile si prea putin s-a vorbit despre comportamentul obedient. Biserica a trecut prin comunism, dar prea putine pacate au fost marturisite. Ascunderea gunoiului sub pres este una dintre caile cele mai des folosite. Dar si pozitiile inchizitoriale au putut fi observate: oameni care au acuzat, au blamat, s-au aratat crunt dezamagiti de semenii lor. Cind un om a avut legaturi cu Securitatea e bine sa-l stii (asa cum se anunta verdictele CNSAS; dar, la fel de important, este sa stii si de ce au facut acel lucru, ce i-a impins, ce fibra din esenta lor s-a clintit). Cind Günter Grass recunoaste ca s-a inscris voluntar in trupele Waffen SS, prima senzatie e de oripilare. Daca citesti pina la capat Decojind ceapa incepi cumva sa decodifici un mecanism, caci scriitorul german spune ce l-a atras fara sa se ascunda, fara sa invoce vina colectiva care l-ar fi impins, la modul fatalist, spre slujirea fascismului...

“Colaborarea cu sistemul comunist si cu Securitatea a inflammat spiritele; societatea, pina la urma, n-a mai putut deosebi griul de neghina (ofiterii de Securitate isi maninca si astazi pensiile lor uriase, fara sa-i traga nimeni la raspundere), n-a stiut cine e vinovat si de ce. Faptele au fost trecute pe planul doi, circumstantele – neglijate (invoc aici un caz, cel al colegului meu Carol Sebastian, care este o victima, nu-mi e teama sa o scriu, a colegilor care l-au pus la index, i-au inchis toate usile si nu l-au lasat sa-si faca meseria, condamnandu-l la gararea pe linie moarta). E foarte bine ca intrunirea Colegiului a fost tratata cu maxima seriozitate de imprecinati si de membrii Colegiului si nimeni nu si-a arogat postura judecatorului infailibil, pus sa condamne. S-au prezentat fapte, fapte, fapte... chiar Victor Rebengiuc a relatat un fapt, fara sa-i dea conotatii acuzatoare.

“Marturisim ca si noi sintem incurcati, ne-am reprimat in aceste saptamini de polemica orice interpretare care sa blameze pe unul dintre scriitori si sa-l inalte pe celalalt. Nu putem spune cine minte sau cine spune adevarul, nu ne putem aseza pe taisul aceasta atit de categoric. Am publicat interviul, am publicat apoi replicile fara sa le comentam, nu ne-am erijat in aparatorii unuia si n-am denigrat pe celalalt. Credem ca am cistigat ceva infinit mai pretios: am avut posibilitatea sa oferim cititorilor nostri un caz, care a putut fi citit in oglinzi paralele, si am vazut o institutie – Colegiul de Onoare al UR – care a analizat fara patima si fara

idei preconceptionale situația. Ce bine ar fi dacă USR ar găsi o modalitate prin care să adune farimele de dialog risipite în cele patru vânturi și să caute să arate – poate într-o dezbatere, poate într-o culegere de texte sau prin publicarea unor documente de la CNSAS și din arhiva USR – ca apelul la memorie nu e indemnul la linsaj.”

Despre acest articol *bizar* (nici măcar împăciuitoare!, ca să folosesc un termen realist-trogloditist) al lui Șimonca voi scrie mai încolo. Bizarerie mai întâi prin îndulcirea, cel puțin așa reiese din relatarea jurnalistului, a atitudinii lui Nedelcovici. *Și doar a lui.*

Să fi descoperit Bujor între timp, singur-singurel și ca din întâmplare!, că Radu nu era cel pe care-l zugrăvise în cartea de mărturie, cea cu tigrul-de-hârtie?; să-l fi lucrat - tot între timp - mediatorii-convingătorii (pe vremea mea li se spunea: *lămuritori*), explicându-i acuzatorului... că nu e just să acuze pe un alternaționalist de denunț la Securitate că just este să dea vina pe sine însuși, cel care n-a înțeles adevărul-obiectiv din hârtiile de la CSNAS - operațiune psihologică chemându-se: *autocritică* (măi tovarăși!)? Iar Nedelcovici, băiat bun își va fi zis că nu are rost să-și mai facă un dușman, unul din categoria celor care-ți pot tăia capul cu un simplu telefon: needitarea unei/unor cărți, nepublicarea în presa culturală, neacordarea unei subvenții de editare, ștergerea de pe lista postulanților la un premiu - bașca antisemitizarea, doar metoda fusese îndelung și îndelată experimentată pe spinarea lui Goma. Ba din-contra: promisiunea unei burse de excelență, ba chiar un postuleț la UNESCO, lângă bunul său prieten, Manolescu, pentru bună-purtare, ca lui Țepeneag, pentru merite deosebite în lupta pentru apărarea adevărului-abject-corectitudinal și a libertății din România, cea salvată de robia hitleristă de bravii aviatori de bombardiere americani - astfel Taubman înlocuind monumentul Liberatorului Sovietic (al lui Baraschi?) cu cel al Liberatorului American (a cui o fi capodopervaia?)

Nu am dreptul să avansez astfel de “ipoteze” calomnioase? Ba da, am dreptul. Fiindcă și Nedelcovici își luase dreptul, în vara anului 1989, să se asocieze cu Țepeneag, cu Breban, cu securistul Brie, cu Damian Necula, cu Sorin Alexandrescu, să-pună de-o Uniune a Scriitorilor - la Paris, dar fără a pomeni cuvântul odios inițiatorilor:

exil, Breban fiind ce-a fost: navetist-curluntrist între București și Paris, Țepeneag refuzînd în continuare să facă politică, fiindcă așa-i ceruse socrul, Popa Ionescu-Grivița, cel ne-politic, Sorin Alexandrescu, trezit anticomunist și românist după două decenii de amsterdamism filorésérsit, mergînd pe mâna lui Țepeneag, ca fost coleg de primară...- astfel provocînd prima sciziune în exil?

Mihai Ciucanu îmi trimite, pescuit de pe un site italian, un text de prezentare a traducerii **Artei reFugii** semnat de Paola Dècina Lombardi:

"L'arte della fuga

Di Paul Goma, uno dei maggiori scrittori romeni contemporanei, simbolo della dissidenza antisovietica, si è cominciato a parlare nel 1971 quando fece arrivare clandestinamente in Germania e in Francia il manoscritto di *Ostinato*. Primo romanzo sul gulag e sullo stalinismo in Romania, fu pubblicato da Gallimard e da Surkhamp mentre in Italia un altrettanto grande editore ritenne più opportuno lasciare la traduzione nel cassetto.

Sei anni dopo, segnato da lunghi periodi di confino e di carcere per le sue prese di posizione contro il regime, lo scrittore firmatario di *Charta 77* e di due provocatorie lettere aperte a Ceausescu fu espulso dalla Romania dove si è dovuto aspettare il 1991 per veder pubblicato *Arta refugii*.

Apparso l'anno prima in Francia, come le altre opere di Goma che nella capitale francese viveva dal 1977 in una dignitosa solitudine e povertà, questo bellissimo romanzo segnalatomi dagli intellettuali romeni esuli a Parigi che intervistai sul dopo Ceausescu (vedi *La Stampa*.) mi conquistò.

Al di là della testimonianza legata alla Storia, c'era il dramma di un incessante esodo nel proprio paese, vissuto con un amore della vita e uno sforzo continuo di salvare la dignità della condizione umana che viene raccontato come altrettante variazioni musicali di un tema universale, purtroppo tanto attuale.

Tradotto in varie lingue, *L'arte della fuga* arriva ora anche in Italia per i tipi di Voland grazie al . E arriva nella versione originale, tradotta scrupolosamente da Marco Cugno, ma con esiti un po' diseguali rispetto a quella francese, più stringata, di Alain Paruit. Che i tagli fossero dettati da ragioni ideologiche - alcuni episodi relativi a personaggi tedeschi e ungheresi, o più probabilmente di ritmo ed efficacia narrativa, il

romanzo mantiene comunque intatta la sua forza di denuncia e la sua poesia, soprattutto quando ad essere reinserite sono alcune esperienze di formazione - dalla scoperta della sessualità a quella della Securitate - del protagonista ed io narrante: un bambino di sette anni che, tra il 1940 e il 1947, rende adulto.

Siamo all'indomani del Patto Molotov-Ribbentrop. Smembrata la e assegnata all'Urss la Bessarabia, odierna Moldavia, comincia il dramma di migliaia di famiglie, circa tre milioni di persone che cercano riparo verso occidente. Da Mana a Buia a Sighisoara, di villaggio in villaggio, i due insegnanti e il loro bambino protagonisti del romanzo per fuggire i sovietici si spostano in un paese crogiolo di nazionalità e tradizioni che, uscito dalla dittatura filonazista di Antonescu sta precipitando senza rendersene conto sotto quella sovietica. Per loro che non sono riusciti a espatriare, ci sono traslochi continui di notte e per strade secondarie, letti di fortuna in sale dei professori, stanze fatiscenti, casematte, ovili ogni volta puliti e resi abitabili; supellettili e bagagli sempre più esigui, fame, freddo, diffidenza degli abitanti locali, rumeni come loro, e soprattutto paura di essere, un eufemismo che significherebbe l'invio in Siberia. Su tanto dolore e precarietà prevalgono il desiderio di normalità quotidiana e la speranza, gli affetti, i rapporti umani, il coraggio e gli ideali di libertà. Quanto basta perché il figlio sia in grado di capire cosa sia veramente della nuova scuola comunista e non abbia paura di cercare di sede in sede della Securitate i suoi genitori, gli unici a non essere tornati tra gli arrestati dell'ultimo villaggio cui sono approdati. E perché senza possa seguire ad aspettarli con un dolore che, a tredicianni, lo rende adulto.

Come recita il sottotitolo - Una fanciullezza in Transilvania- L'arte della fuga fa parte di un ciclo "esplicitamente autobiografico" che vorremmo veder pubblicato anche in Italia come *Ostinato* e altri romanzi di Goma recentemente al centro della polemica suscitata dal suo saggio *La settimana rossa*. Ricostruendo il periodo dell'ultimatum alla Romania per la cessione della Bessarabia (giugno-luglio 1940), lo scrittore non tace le responsabilità e le violenze dei rumeni ebrei filosovietici nei confronti dell'esercito in ritirata e dei civili dissidenti. Ma davvero Goma, sposato a un' ebrea e dunque padre di figli ebrei, può per questo essere accusato di antisemitismo?

Paola Dècina Lombardi

Cu o inexactitate - nu am fost expulzat - textul este... pozitiv. L-a citit și Ana. I-a dat o înaltă prețuire.

Și eu. Fără a uita rana din 1971 : *vinderea mea*, autor, de

către cei de la editura Rizzolli cu tirajul întreg al traducerii din **Ostinato** emisarilor ceaușezi : Mihnea Gheorghiu, Balaci, Zoe Dumitrescu Bușulenga - altfel repausată întru Domnul, la Agapia, sub pseudonimul “Maica Veronica”. Așa se “stinge o carte” aflată la adăpost (sic) în Occident: cumperi tot tirajul (dai bani - dar face...), sustrăgându-l mâinii dușmănoase a dușmanului de cititor; iar când editura se află în patria noastră dragă (România, pentru tovarășii care au uitat), procedezi ca Liiceanu, Marele Editor Humanitasiot: o stingi... prin distrugere, prin trimitere la topit, la fabrica de hârtie Bușteni! Și pentru că tot m-am pornit pe “pângărirea morților” - citat din Vica Adameșteanu și din subtilul Dimisianu - să re-amintesc și emisiunea de radio în duplex cu Parisul în care “Doamna Zoe” a explicat: «**Ostinato** este o carte pornografică: există acolo un pederast...», iar tovarășul general de teologie a Securității Virgil Câdea, a justificat... nepublicarea cărții în România prin... «refuzul tovarășilor tipografi de a culege o asemenea carte...»

Și ce dacă am mai scris de zece ori aceste “mici incidente” “căci viața, ea, merge înainte!”? Le voi mai scrie de câte ori mi se va prezenta ocazia. Iar decedații nu vor beneficia de imunitate mortuară (sic), fiindcă nu merită să fie *tăcuți* (citește: absolviți de păcate, oricât ar fi ei de morți), nici Stalin, dar nici Gafița; nici Dej, nici Ghișe, iar azi-mâine *nu vor fi tăcuți* nici Liiceanu, nici Manolescu, nici Adameșteanu, nici Pleșu, nici D.C. Mihăilescu, nici A. Ștefănescu, nici Dimisianu, nici Blandianu; nici Mircea Martin. Nici Monica Lovinescu, nici Virgil Ierunca...

Nu de alta, dar eu - așa cum mă vedeți - voi supraviețui nemuritorilor paznici de la Poarta României.

(...)

Duminică 21 octombrie 2007

“Conflictul” (deliberat l-am pus între ghilimele) Nedelcovici-Feldman “s-a rezolvat” (alte ghilimele și tot derizionante); are mai multe ramuri, care de care mai neserios tratată.

Principala (cea mai groasă) ține de răspunsul la întrebarea: “A fost sau n-a fost Radu Feldman informator al Securității?” Din interviul lui Nedelcovici se înțelege că... ar cam fi fost,

însă cum nu există probe...

Acesta fiind și motivul pentru care acuzatul (Feldman) a făcut apel la Colegiul de Onoare al Scriitorilor.

“Colegiu de Onoare”? “Al Scriitorilor ?” - Colegiu - de ce nu, dar “onoare”. Care onoare: a scriitorului român? Iar rezultatul:

“Disputa dintre cei doi, începută în luna iunie, s-a încheiat pașnic, Bujor Nedelcovici retrăgându-si acuzațiile despre colaborarea cu Securitatea a celuilalt scriitor”, după Simonca.

Așadar Nedelcovici - “celălalt scriitori” - și-a retras (evident: de bună voie, nesilit, ba chiar cu jubilațiune) acuzațiile. Pașnic, zice comunicatul. Radu Feldman s-a apărat de calomnie, afirmând “în fața membrilor Colegiului de Onoare că i-a aratat lui Nedelcovici *doar o sinteză adresată Securității*, în care nu exista nici un element incriminatoriu la adresa vreunui coleg sau prieten”. Iar Celălaltul Nedelcovici - de Colegiu, nu mai vorbesc! - nu s-a întrebat:

Care scriitor “adrează” Securității “doar o sinteză” - *și ce fel de “sinteză” poate fi aceea... “în care nu exista nici un element incriminatoriu la adresa vreunui coleg sau prieten”?*

Nu merită să insist, se știe: **R. Feldman este un mincinos din categoria celor cărora puțin le pasă de “adevăr”**. Este el, prin asta, vinovat de opera-i-scrisă: sintetizarea-pentru-uzul-Securității? După logica noastră, a *goi*-lor este - fiindcă nu există “sinteză adresată Securității” în care să nu fie “un element incriminatoriu la adresa unui coleg”. Dar ce anume conținea, vorba lui Brucan, alt sintetizator din același aluat, sinteza-i? Laude? La adresa cui? A lui Nedelcovici? A lui Ceaușescu? A Organului destinat al, zi-i pe nume: sintezei? În care scop, laudele? Să nu se grăbească să răspundă R. Feldman, fiindcă e lesne de dedus (chiar și pentru Coledzi, dar acesta, bietul, aflat sub vremi, nu a avut rolul de a judeca, ci de a împăca capra cu varza, secerea cu ciocanul, pe Feldman cu Nedelcovici - întru armonia breslei inginericele și pentru ca tot scriitorul de limbă română să fie bine...):

Radu Feldman îi arătase lui B. Nedelcovici varianta-de-arătat-lui-Nedelcovici, nu varianta-primă, cealaltă. Adevărata.

De ce așa?

- pentru ca cel... sintetizat să fie de la bun început îmbrobodit, dezorientat : sintetizatorul Feldman a vrut să-i bage în cap

sintetizatului Nedelcovici că el (Radu) nu-l denunță (pe Bujor) Odiosului Organ, doar “adrează Securității” - cu care el, Feldman se află în corespondență colegială - o mică notă de... De ce, nota?;

- Radu Feldman avînd obișnuința de a-și pregăti viitorul, (oricât ar părea unor *goi*: nesigur), deci victima să nu creadă că prietenul și colegul l-a turnat, nu, doamne ferește, cum să-l toarne Radu?, Radu nu toarnă ci, vorba lui Bulă: *din-contra* (după modelul gândirii lui Măgureanu cel care a rostit memorabilul adevăr securist: «**Noi nu am distrus dosare - din contra**»). Altfel spus: «Eu nu denunț pe ascuns cum fac *goi*-ii de rînd, constrînși; eu demasc - pardon, sintetizez - și o fac, în deplină libertate, anunțîndu-l pe demascat că am și făcut-o, explicîndu-i că facerea - sintetizatoria - este, la urma urmei, în folosul prietenului Bujor».

Or cine denunță la Securitate cu aerul că... îi face denunțatului o favoare? Un *goi*? N-am auzit de așa ceva. *Goi*-ul turnător toarnă dîrdâind de spaimă că turnatul va afla cândva că a fost turnat de prietenul său bun, mort de frică de teama că Securitatea nu va găsi destul de “completă” turnătoria - și atunci îl mănîncă pușcăria cea din care abia ieșise la “libertate”. La o adică (citește: la o beție) turnătorul *goi* față de turnat, plîngînd, va admite că da, a dat “o micuță notiță informativă”, dar numai pe fleacuri (și “numai studenți străini”, ca virtuoașa vergură Mona cea Muscă), regretă enorm slăbiciunea, dar să-l înțeleagă: nevastă bolnavă, copii mici, el fără slujbă...

Pe când cei din categoria lui R. Feldman au “o altă concepție despre lume și viață”. Pentru aceia nu este un păcat denunțarea fasciștilor, a legionarilor, a antisemiților, ci datorie împlinită bolșevicește, aceea de a-l demasca pe dușmanul de clasă, de rasă, în scopul... lichidării aceluia. Nu degeaba părinții, neamurile, prietenii din suprasocietatea unilateral dezvoltată (sic), toți acești profitori nerușinați pe spinarea bietului popor român au crescut, s-au bălăcit, tăvălit, scădat în cultul **vigilenței**, al **conștiinței de clasă**, al **demascării fără milă a oricărei abateri**, după modelul consacrat al lui Pavlik Morozov: **eroul bolșevic nu își denunțase părinții, nu, doamne ferește, ci... din-contra!** Îi sintetizase nițel!

Despre Nedelcovici nu mai adaug nimic. Am spus tot ce aveam de spus în însemnarea de alaltăieri.

Însă despre Radu Feldman adaug câteva informații furnizate de el însuși în interviul dat lui Florian Bichir - *EvZ* din 22 oct. 2006 (sublinierile îmi aparțin, iar comentariile mele, câte sunt, se află între paranteze drepte):

Pe 21 decembrie 1989 era pe strada și încerca să se apropie de Piața Victoriei, de CC al PCR, dar a fost întors din drum de militieni și a ajuns în bulevardul Magheru, la Casandra, unde pentru prima oară în viața a văzut scutieri. (...). *M-am întâlnit cu un vechi prieten - Gelu Voican Voiculescu -, care lucra în zona. Mi-a zis "daca astia ne pun pe goana intram in gang, la mine la institut"*, spune Alexandru.

Pe 22 decembrie a ajuns printre primii în fața Televiziunii, iar acolo s-a oprit. "Nu aveam niciun fel de program și m-am întors acasă. Mi-am zis că deja e altceva. *Când Revoluția era pe sfârșite m-am întâlnit cu Corneliu Bogdan, fost ministru adjunct la Ministerul de Externe, diplomat de carieră, un profesionist de prima mână* [Cum altfel, dacă "profesase" diplomația bolșevică în USA, în folosul URSS și al Israelului? - n.m. P.G.]. *El abia intra în scenă. Era diferentă dintre civilul care eram eu și omul care stia că are un rol de jucat*".

Deși refuza să se considere un disident, Radu F. Alexandru a avut tentative de a se opune regimului. *"Cu Ion Iliescu am avut întâlniri periodice*. Mergeam la el la editura, l-am invitat și venea la teatru. Îmi dădea cărți - care nu aparuseră la noi. Aveam o relație de amicitie. Odată i-am spus că trebuie să stăm de vorbă mai serios. Eu nu mă dușesem de capul meu pentru că înainte de a avea această întâlnire cu Iliescu, am avut o discuție cu *Gabriel Liiceanu, care după câteva ezitări a zis că e interesat să construiască o grupare de rezistență*. [Ia te uită cine simula, în preajma răsturnării lui Ceaușescu, "o grupare de rezistență"! Tremuriciul filosof la român Liiceanu - n.m. P.G.] Iliescu mi-a spus să vin să-l iau la sfârșitul programului și ne-am dus pe Stadionul Tineretului să stăm de vorbă. Discuția a fost că trebuie să facem ceva. Iar el mi-a spus: "Nu vezi cine este în jurul lui Ceaușescu, nu ai cu cine să stabilești niciun contact". Deci nu a dat curs inițiativei noastre".

Atitudinea contestată a scriitorului nu a trecut neobservată de Securitate. *Locuinta i-a fost percheziționată de două ori*. "Mi-am cerut dosarul și mi s-a spus că nu am. [În prezența sau în absența locatarului, percheziția? Ce i s-a(u) confiscat: manifeste anticomuniste? "Sinteze" - de ce, doar acelea erau înmânate tovarășilor săi truditori salariați ai Securității? - n.m. P.G.] (...)

Intre timp, a primit o invitatie din partea lui **Dorel Sandor**, care coordona in cadrul guvernului un departament de analiza si sinteze, si astfel a ajuns sa lucreze la guvern. "Am fost unul dintre initiatorii si cei care au coordonat *prima intalnire cu diaspora romaneasca la Bucuresti*, lucru destul de anevoios, existand multa retinere din partea celor din afara", spune el [Care "primă întâlnire cu diaspora românească la București"? Își aduce aminte cineva de așa ceva, inițiată de Radu Feldman, sub comanda securistului Dorel Șandor?- întrebarea retorică a mea, P.G.]. *La guvern a lucrat intr-o "echipa foarte buna": Virginia Gheorghiu, Ovidiu Sincai, Gabi Gafita, Pasti. "Acolo l-am cunoscut pe Adrian Severin, care imi era sef ierarhic. El mi l-a prezentat si pe Babiuc, ministru de interne la acea data."*

Prietenii sai, Babiuc si Severin, au tras de el si i-au spus: "Vino in Modrogan". Dupa un timp, Caius Dragomir l-a intrebat daca n-ar vrea sa candideze. [M-am plictisit de adnotări. Voi comenta la urmă - dacă nu voi avea o cumplită criză de greutate](...)

Sfatul lui Alexandru "Nu fă rau nimănui". "Asumandu-mi si o doza de livresc, exista in sfaturile lui Polonius catre Laertes in acel etern Hamlet un gand care poate fi definitoriu in a-ti conduce viata: "Si mai presus de orice, ramai credincios tie insuti, si asa cum ziua urmeaza noptii, niciodata nu voi putea face un rau nimanui."

(...) Din 1991, Radu F. Alexandru este prieten la catarama cu fostul ministru Victor Babiuc, pe care il recomanda drept un prieten care nu i-a inselat niciodata asteptarile. (...) In prezent, Radu F. Alexandru este consilier al lui **Victor Babiuc**, presedintele Camerei de Comert si Industrie a Romaniei (CCIR). "Am acceptat aceasta propunere, nu puteam sa-l refuz", spune scriitorul. Un alt prieten al lui Radu F. Alexandru de care il leaga multe amintiri, si el consilier al lui Babiuc la CCIR, este **Vladimir Pasti**".

Am subliniat numele prietenilor săi - securoși veterani, ca Bogdan - varianta ceva mai alfabetizată a Luminei Balcanului: Brucan - și recentți (în 1989!, de atunci vor fi ajuns pensionari: Dorel Sandor, Pasti, Babiuc). Și m-am întrebat - desigur, retoric: Ce căuta Gelu Voican Clytorescu în 21 decembrie 1989 pe stradă, căscînd gura la panarama poporană - când noi, cei de rînd știam că el se afla în altă parte - *de cealaltă parte* - dimpreună cu complotiștii? Cine minte? De ce minte? Și încă: la ce institut "lucra" bunul prieten al lui Feldman, Gelu Voiculescu-Sturdza-Lindyk,

acolo unde îl invitase “la caz de ceva”?

Bujor Nedelcovici s-a oprit la jumătatea drumului în chestiunea prietenului său Radu Feldman Alexandru. Nu spun că e rău, nici că e bine. Spun:

Nedelcovici nu putea merge mai departe.

Luni 22 octombrie 2007

Mihai Ciucanu îmi trimite articolul lui Dan Stanca. :

Bukovski si Goma

Dan Stanca *România liberă* Luni, 22 Octombrie 2007

Celebrul disident rus Vladimir Bukovski si-a anuntat intentia de a candida in 2008 la Presedintia Rusiei. Șansele lui sunt minime, avand in vedere faptul ca dincolo de personalitatea sa, pe care multi din nomenclatura moscovita nu o pot agreea, exista o prevedere a legislatiei marelui nostru "frate" care arata ca nimeni la ei nu poate candida la functia suprema in stat daca inainte de a-si depune candidatura nu a stat in tara minimum zece ani. Deci sansele lui Bukovski de a deveni presedintele Rusiei sunt ca si inexistente. Aceasta nu inseamna ca intentia sa nu ar fi importanta.

Ceea ce face el printr-un asemenea gest ne trimite cu gandul spre... Paul Goma. Ne amintim ca in urma cu vreo 10-12 ani si-a prezentat si el intentia de a candida la Presedintia Romaniei. Chiar a avut un program care nu era de colea. Din cate imi amintesc, acest proiect nu a fost pus pana la urma in fapta. Poate chiar Paul Goma gandindu-se mai bine si-a dat seama ca nu are rost sa intre intr-o asemenea competitie. Poate in final chiar a si ras. Eu, presedintele Romaniei, caraghios, nu-i asa? El nu a venit in tara din '90 incoace si intr-un fel sau altul ii este scarba de tot ce se intampla aici. Faptul ca actualmente am devenit membri UE si NATO probabil ca-l intereseaza prea putin. Sau saluta aceasta dintr-un atasament pur formal. El stie mai bine decat oricine ca aceste tinte nu aveau cum sa fie ratate.

Am mai avut prilejul sa spunem ca Romania intra oricum in cele doua mari si puternice organisme, aceasta datorita faptului ca nu a facut nici o prostie majora. Prostiile noastre au fost – ca sa radem putin – normale. Am avut coruptie, am avut rechini, am furat, ne-am batut joc de cei saraci, cu alte cuvinte am intrat in "planul de rele" al Uniunii Europene. UE nici nu astepta mai mult de la noi, asa ca ne-am incadrat in parametri. Doar Paul Goma era ceva ce poate nici Europa nu ar fi acceptat. Sau

ar fi privit o asemenea oferta venita dinspre noi ca pe ceva neverosimil. Adevarat, Havel a ajuns presedintele Cehoslovaciei, Walesa la fel in Polonia, dar oamenii acestia au fost tot timpul acolo si au crescut din plamada natiei, pe cand Goma la noi a ajuns sa fie ironizat, iar numele sa-i fie stalcit in "Guma" chiar si de cei cu pretentii. Din aceasta cauza, faptul ca Vladimir Bukovski inoata impotriva curentului si vrea sa ajunga presedintele unei tari din care a scapat acum 30 de ani este cu atat mai interesant. Daca, prin absurd, el ar fi urmasul lui Putin si al tuturor tarilor mai mult sau mai putin rosii, atunci asta e, chiar si ei ne-au luat-o inainte, iar noi vom ramane in aceeasi strachina iliesciano-constantinescu-basesciana. Dar Bukovski, evident, nu va ajunge presedintele tarii lui. Mai degraba se intoarce Alain Delon la 30 de ani decat sa urce el treptele Kremlinului. In tari ca Rusia si Romania Securitatea are in continuare parghiile in maini si atunci cum sa ajunga la putere tocmai cei care s-au luptat cu securitatea toata viata? Bietul roman si bietul rus au incasat multi pumni de-a lungul istoriei. Nici acum nu ne-am trezit cu totul din lovituri. Faptul ca unii, nu putini, il injura pe Paul Goma cu sete e dovada ca nu ne-am trezit din bataie. Batuti am fost si de aceea urlam de bucurie cand pumnii lui Lucian Bute il izbesc pe columbianul de culoare. Sa batem si noi pe cineva daca pe noi istoria ne-a facut terci.

Ei, da, s-a petrecut ceva cu Dan Stanca: de la articolul în care se ocupa de turnătorul M.D. Gheorghiu și-a nuanțat atitudinea față de mine. A devenit mult mai... îngăduitor, ca s-o dau și eu pe creștinește. Firește, tot nu a citit nimic din ficțiunile mele, dar nu mă mai ia peste picior ca scriitor. Progres considerabil. De văzut cât îl ține:/ până la următorul număr din *Aldine*?

Că tot suntem la *România liberă* de azi: iată cum sună româneasca limbă a legendei unei fotografii:

“Trei militari americani (din Deep Steel Task Force, de la baza aeriana Mihail Kogalniceanu) si unul roman interactioneaza, intre ei si cu inamicul virtual, in cadrul exercitiului comun americano-romano-bulgar (Joint Task Force East), in curs de desfasurare in zona Babadag.”

Da, domnule: “interacționează între ei” (“în zona Babadag”)

Nu mai am timp să adun într-un volum perlele de cultură (și ele!) ale vorbitorilor limbii noastre cea devenită, din “fagure de miere”: ciulin - le doresc să-l mestece și înghită, ca pedeapsă

pentru batjocorirea ei. Și dacă aș avea timp? Și dacă aș scrie, edita cartea cu pricina? Cine ar înțelege ce anume arăt cu degetul? Becalizații mei convorbitornici? S-ar uita la mine ca la girafa ardeleanului: «Cine-i ăsta de nu ezicstă? Și ce are cu noi, care-căci muncim, nu care-căci vorbim?»

Sunt convins: nu sunt singurul care s-a gândit la o astfel de antologie a analfabetizării românului (de la vlădică până la opincă) însă aceia au abandonat proiectul de lehamite, nu din lipsă de timp.

(...)

Miercuri 24 octombrie 2007

Flori Stanescu mi-a trimis câteva pagini din *Alternativa*, scoasă în Canada de Alexandru Tomescu. Texte și fotografii cunoscute (mai cu seamă una din ele, în Parcul Moghioroș din Drumul Taberei, reprodusă de un cercetător care nu cercetase mare lucru și care mă prezintă pe mine, cel împingând căruciorul (gol) al lui Filip, alături de mine fiind, nu “soția lui P.Goma”, ci mătușa ei. Ana este de văzut în al doilea plan, cu spatele, purtând o pelerină neagră.

Prima parte este alcătuită din **Bio-bibliografie** și fragmente din **Basarabia**. A doua din texte despre mine - laudative, așa că voi nota doar numele autorilor: Flori și Mircea Stanescu, Vartic, Cimpoi, Culcer, Horasangian, Antonesei, B. Crețu, Grigurcu.

I-am scris lui Alexandru Tomescu, mulțumindu-i.

Tot Flori Stanescu îmi trimite în avantpremieră un text care va apărea în *Argeș*, scris de un june din Iași - ceea ce îi doresc să rămână pentru măcar două-trei-patru-cinci decenii.

“Le monde des intellos Irinel Antoniu

“Ultima carte a lui Mihai Dinu Gheorghiu, *Intellectualii în câmpul puterii. Morfologii și traiectorii sociale* (Polirom, 2007), nu-i va interesa doar pe sociologi, ci și pe cei care, poate mai puțin savanți, se apleacă asupra istoriei literare. Raportarea scriitorilor, înainte și după momentul 1990, la autoritățile politice contribuie la explicarea sinuoaselor evoluții din literatura noastră postbelică. Pentru această latură a lucrării, în care precizia științifică se îmbină într-un mod deloc nefericit cu experiența de critic a autorului, acesta merită în mod deosebit grațitudinea noastră.

Numai că, parcurgând cartea, ce găsim, într-o notă de la pagina

321? O constatare ca aceasta: „După 1990, Goma a abandonat literatura romanescă pentru jurnalismul polemic și eseul istoric, pe teme anticomuniste, antiintelectuale și revizioniste”. Dincolo de inexactitatea privitoare la abandonul lui Paul Goma, care nu a părăsit cu totul specia romanescă (deși, ce-i drept, creațiile-i recente nu mai au forța celor care, de pe când era încă în țară, i-au adus succesul european), ne uimește, în contextul volumului poliromic, eticheta de „antiintelectuale”. Care anume teme se dovedesc a fi astfel? Mihai Dinu Gheorghiu pare a considera că dezacordul față de anumite atitudini și opinii ale unor intelectuali, susținut de argumente de natură morală ori istorică, este în mod necesar antiintelectual. Sofism care ne aduce aminte de hazlia acuzație adusă lui Goma de Ioan Buduca („Noua afacere Goma”, în Ziua, 13 septembrie 2005), cum că a vrut să provoace o dezbatere, inițiativă dezavuată de acest din urmă intelectual care, vorba lui Dan Petrescu, a citit cel puțin o carte.

S-a tot scris, în ultimii ani, despre derapajele antisemite ale lui Paul Goma. Însă diferitele luări de poziții din această gamă nu sunt deloc convingătoare și asta nu doar fiindcă (deși respingem, cum el însuși ar face-o, statuizarea scriitorului*) ne vine greu să credem într-o astfel de transformare a celui care în 1977, cerând respectarea drepturilor omului în România, nu specifica nicidecum că acest om trebuia să aibă prepuțul întreg. Ci fiindcă logica folosită este una pe care Mihai Dinu Gheorghiu ar putea s-o numească, pe bună dreptate, antiintelectuală: nu se spune că, deoarece scrie neadevăruri răuvoitoare despre evrei, Goma e antisemit (ar trebui aduse, în acest caz, dovezi prin citare), ci că afirmațiile sale sunt neadevărate pentru că e el antisemit. Având în vedere că singurele semne, vagi, de acceptare a unei polemici (intelectuale, desigur) au venit din partea lui Teșu Solomonovici, e oarecum improprie, deși inspirată de Michael Shafir, pomenirea unor „polemici pe tema «iudeo-bolșevismului»” în care ar fi fost implicat Goma.

Nu de mult, Mihai Dinu Gheorghiu a publicat un articol intitulat „L'honneur perdu d'un dissident roumain” (în Le Monde, 29 mai 2007; cum, în decadentul capitalism, pentru lectura ziarului respectiv se percepe o taxă, textul e de găsit, gratis, pe site-ul „vigilenței armenesti”, www.collectifvan.org) și merit să informeze publicul francez despre onorifica încetățenire a lui Paul Goma de către primăria din Timișoara. După ce reproșează această întâmplare autorităților locale, celor naționale românești, Partidului Popular European (din care face parte partidul, cu o existență preponderent literară, al primarului Ciuhandu), numai lui Adonai nu, publicistul pune o indignată și retorică întrebare: „Est-il possible qu'un auteur qui continue d'alimenter des polémiques

antisémites en Roumanie puisse bénéficié de la protection de l'État français?", uitând că, într-o polemică adevărată, cel mult o parte ar putea fi antisemită. Desigur, cititorul francez, pe care avem toate motivele să-l bănuim credul, și-ar putea însuși această poziție, iar bulgărele de zăpadă (fără vreun miez doveditor) să se rostogolească mai departe. Nu-l acuza o organizație internațională a jurnaliștilor pe președintele Băsescu, după inadmisibilele-i cuvinte referitoare la țiganca nelavabilă, de... antisemitism?

Avem încredere că Mihai Dinu Gheorghiu își va nuanța concluziile, că va accepta caracterul profund intelectual al scrierilor lui Paul Goma (chiar rămânând în dezacord cu ele) și că va regreta pripitele categorisiri. Numai că, pentru acestea, nu va mai putea da vina pe vreo intruziune a lui Zigu Ornea (care, deși nemuritor ca toate geniile botoșănene, s-a îndepărtat de tărăboiul lumii noastre).

În rest, Mihai Dinu Gheorghiu și Paul Goma sunt amândoi foarte activi, iar izbânzile lor ne țin treaz interesul față de diverse aspecte ale contemporaneității. Cel dintâi expune, pe molcomul nostru plai, încântătoare și naive stângisme de sorginte franțuzească (postfațând, printre altele, cartea lui Rose-Marie Lagrave, Prin țările unei utopii apuse, apărută anul trecut la Institutul European în excelenta traducere a Teoderei Tudorache). Cel de-al doilea își internetizează regulat jurnalul (la paulgoma.free.fr), își mai publică, la brave edituri obscure, câte un volum și, cel mai important, e cât se poate de viu și de lucid, putând să noteze, amar-autoironic, acestea: „ce fericit eram constatând că, iată am făcut 25 de pași – ba chiar 33! – fără să cad în genunchi”.

*) Capcană de care nu scapă Dumitru Ungureanu, într-un recent text al domniei sale. Ne permitem a-i atrage atenția că, de-ar fi acceptat, imediat după '90, statuizarea (asemeni Monicăi Lovinescu, de pildă), Paul Goma ar fi primit o grămadă de premii, chiar mai prestigioase decât cel al revistei Argeș.

Pornind de la asteriscul trimițător, am întrebat: Ce conținea? Conținea un articol al lui D. Ungureanu (publicat, când?) pe care Flori Stănescu mi l-a trimis de două ori - iar eu: nimic. Mi-am explicat “amnezia” prin o scurtă pauză de care profitasem ca să fac o vizită-fulger pe lumea cealaltă - de asta.

Iată textul:

“Dumitru Ungureanu Rezistența prin băutura

“Imediat ce depozita țuica de zarzăre în damigeană, tata dezlănțuia blitzkrieg-ul contra alcoolului cu trudă distilat, pe care îl

numea dușmanul omului. “Și nu pot sta cu dușmanul în casă!” afirma părintele meu, ducând ceașca sub nas. Atât de des încât ficatul n-a rezistat mult, cedând la o preacinstită ciroză.

“După cum știe poporul românesc scriitor, băutor și cațavencouător, așa cum atestă și-un critic pontic, Ștefan Agopian este un prozator mic. Mic de stat, desigur, dar mare talent. A daug: și-un mare caracter, dovedit în atâtea lupte cu dușmanul. Care dușman – ați ghicit – este același cu al tatălui meu, al meu, al lui... al lui... Dar al cui nuț! De mai bine de trei decenii, Agopian este cunoscut ca prietenul lui Tache de catifea, genitorul lui Tobit, amantul Sarei, șopârlangiu iscusit (vezi Manualul întâmplărilor), povestitor unic al cărții Fric. și tovarășul lui Nichita, marele poet răpus de dușman într-o bătălie nemiloasă. Dar chestia cu dușmanul e gogoriță lansată de niște medici mai degrabă felceri!

“Paul Goma este cine este. Nu-i nevoie să repet aici cine. Revista noastră și-a exprimat gratitudinea pentru cel care trebuia să fie reper moral național, adoptat măcar după 1989, dacă înainte abia câțiva fuseseră-n stare să învețe lecția de patriotism și demnitate oferită de Paul Goma. Simbolic, premiul oferit lui Paul Goma e un semn de recunoștință și de solidaritate cu cel izgonit de-o clică ignobilă, perpetuată peste regiuri. Măcar astfel să știe și dânsul că n-a suferit (chiar) degeaba.

“Rezistența prin cultură este un concept lansat (de N. Manolescu Poate greșesc, nu țin evidențe!) să justifice o stare de lucruri discutabilă. Unii îl consideră alibi pentru felurite lașități și compromisuri făcute de cei care aveau misia să păstreze conștiința curată, cuvântul clar și morala neperversă de banii stăpânilor vremelnici. Nu sunt eu cel chemat să lămurească dilema. Dar pot să constat că în cultura română există două feluri de luptători. Cei puțini, de tipul Paul Goma, luptă cu adversarul concret, istoric determinat, geografic delimitabil, ideologic insidios și moral nociv fără putință de tăgadă. Cei mulți, de felul lui Nichita Stănescu, luptă cu adversarul nebulos, abstract, labil, greu definibil, terifiant și poate mai insidios decât celălalt, pentru că e cuibărit în sinea fiecăruia. I se poate zice și demon personal. Contra lui, războiul e chiar mai greu decât împotriva imperiului scelerat. El nu se întruchipează în ceva palpabil, într-o epocă anume, într-un material oarecare. Este etern și universal. S-au bă(t)ut cu el Villon, Poe, Verlaine, Scott Fitzgerald, ca să dau câteva nume. Alcoolul e o armă în această înfruntare, nu dușman, cum credea tata. Rezistența prin băutură e metafora unei stări de disperare existențială, nu pastșa unei formule de compromis.

“Bătălia cu acest dușman ia forme tragi-comice precum datul paharului de pardoseală considerându-l vinovat, datul cu stângul în drep-

tul, datul palmelor singur, datul cu capul de pereți etc. Și, firește, datul cu părerea în idee, precum face Ștefan Agopian când pune pe-același plan valoarea cu vânzarea! După “logica” sa, dezvoltată în articolul din Academia Cațavencu nr. 35/2007, rezultă că Paul Goma nu este mare scriitor, fiindcă nu i se vând cărțile. Atunci mare scriitor e Dan Brown, c-a făcut milioane cu baliverne. Mare scriitor e Pavel Coruț, că și el a făcut milioane. Agopian nu este mare scriitor, că n-a vândut cât Cărtărescu!

“Că Ștefan Agopian nu știe cine-i Jean Dumitrașcu, e firesc. Preocupat să umble pe la Paris, prin Spania sau cine știe unde, n-a avut timp să treacă și prin Pitești. Drept care îi facem aici invitația să vină. N-o să regrete. Va să vadă că, întocmai ca-n emisiunea vecinului său de rubrică, lumea (îl) citește.

“Cât despre premiul revistei dat lui Paul Goma, eu am fost contra. Paul Goma nu merită un premiu neînsemnat. Paul Goma merită STATUIE! Sunt convins că Academia Cațavencu, care a gestionat ideea & banii statuii Elisabetei Rizea și-a dat pe goarnă Lista lui Secu, o va susține. E nevoie de argumente?”

Ana, întorcându-se de la Bibliotecă, a venit și cu un exemplar din **Gherla-Lătesti** (coperta a ieșit mizerabilă, năclăită, de-a dreptul murdară) și 3 exemplare din **L'Arte della fuga** - în sfârșit. Blestem: și coperta ei este urâtă, căcănie. Altfel, hârtia, litera: minunate - nu mai vorbesc de traducere - știu, fără a stăpâni bine italiana, dar e cartea mea, iar traducerea de Marco Cugno.

Și tot Flori Stănescu îmi trimite un text al său care va apărea în *Cuvîntul* [apoi obiecția: “textul /a/ aparut in Ziua o luna mai tirziu dintr-un motiv simplu - la acea data nu era scris. (...) l-ati reprodus pe cel aparut in Cuvantul... sunt doua texte diferite!]

“După 30 de ani de refugiu politic   Flori Stănescu
    Né(e) le 02-10-35 à: MANA
    Pays: ROUMANIE
    Nationalité: REFUGIE ROUMAIN
    Sexe: M
    Date d'entrée en France: 00-11-77
    Ce document est délivré pour les pays suivants:
    Tous pays sauf ROUMANIE

“La aproape 18 ani de la dispariția oficială a comunismului în

România, Paul Goma – unul dintre cei mai mari scriitori români postbelici și singurul opozant anticomunist consecvent propriei cauze – are, încă, statut de refugiat politic. Pe 20 noiembrie 2007 se împlinesc 30 de ani de când Paul, Ana-Maria și Filip Goma au ajuns la Paris și au cerut azil politic. De atunci, statul comunist – prin Securitate, prin criminalii plătiți și sinecuriștii săi – a încercat să-l anihileze, apoi statul de drept român fli-a dat silința să-l umilească în permanență, vorbind despre moralitate fără să o practice. Peste toate se adaugă acuza de antisemitism pe care a oficializat-o chiar Uniunea Scriitorilor Români, prin vocea lui Nicolae Manolescu (deși nu a găsit resursele intelectuale – istorice, morale, profesionale – de a restabili o situație nedreaptă la care au contribuit din plin scriitorii în 1977). URSS a dat curs în toamna anului 2005 unei sesizări a Federației Comunităților Evreiești din România, care îl acuza pe Paul Goma de antisemitism, în urma publicării de către Liviu Ioan Stoiciu a unui fragment de Jurnal în revista „Viața Românească”. L.I. Stoiciu a fost decăzut din funcția de redactor-șef, iar lui Paul Goma i s-a lipit eticheta de „antisemit”. La inițiativa lui Valerian Stan, împreună cu Dan Culcer, O. Nimigean și Mircea Stănescu am redactat un Apel pentru repunerea în drepturile de cetățeni români a lui Paul Goma și a familiei sale, care a circulat mai degrabă pe căi internetice. Cele peste 540 de semnături nu au impresionat instituțiile noastre centrale. Pe 19 septembrie 2006 am trimis textul Apelului și Lista semnăturilor în plicuri „recomandate cu confirmare de primire” către cele trei puteri ale statului de drept: Președinție, Guvern, Camerele Parlamentului, Ministerul Justiției. Singurele semnale oficiale sunt confirmările de primire și câteva adrese: „răspuns-sesizarea” din partea Direcției Relații cu Publicul a Guvernului României (5 oct./ Nr. 16/6689/A – 20.09.2006): „memoriul dumneavoastră... a fost transmis, spre competență soluționare, MINISTERULUI JUSTIȚIEI, solicitând luarea măsurilor legale ce se impun...”. Reacția Ministerului Justiției a fost stupefiantă. Am fost sunată pe telefonul personal de unul din secretarii ministrului de atunci, care a încercat să mă convingă să-l consiliesc pe Paul Goma să depună cerere de obținere a cetățeniei, în nume personal. I-am răspuns că adresa trimisă de mine funcționează ca petiție și că aștept un răspuns oficial. Care a sosit, semnat de Monica Macovei. Dar nu mai reieșea același lucru. Paul Goma figura acum în scriptele Ministerului Administrației și Internelor „cu statut de cetățean român, conform art. 34 din Legea nr. 21/1991 a cetățeniei române...” (Nr. 90 980/2006). Camera Deputaților a răspuns scurt: „...a fost transmisă COMISIEI PENTRU DREPTURILE OMULUI, CULTE FI PROBLEMELE MINORITATILOR NATIONALE, a Camerei

Deputaților” (Nr. 54C/31467/1970/2006), numita comisie răspunzând: „...reabilitarea domnului Paul Goma putându-se realiza exclusiv pe cale judecătorească... Comisia noastră și Parlamentul, în ansamblu, nu se pot substitui puterii judecătorești”. (Nr. 25/854/15.11.2006)

“Pe 20 noiembrie 2006 am depus la Președinția României (Nr. 36 869/ 20.11.2006), împreună cu Valerian Stan, Elena Andronache, Ghenadie Brega și Mircea Stănescu o nouă petiție în care îi ceream președintelui României să dea un răspuns legal, în conformitate cu Ordonanța nr. 27/2002, privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor. Nu am primit răspuns nici până azi... Este cu atât mai greu de înțeles cu cât la 7 noiembrie 2006 Traian Băsescu îi adresase lui Paul Goma o scrisoare în care spunea: „Vă mărturisesc că am fost surprins de faptul că această situație nu și-a aflat până acum o soluționare corectă. Consider că răspunsul la solicitarea dumneavoastră reprezintă o urgență morală pe care autoritățile în drept ale statului român trebuie să și-o asume...”

“Politicienii aflați în treabă pe banii noștri sau intelectualii care scriu din tot soiul de inerții ar trebui să pornească în demersurile lor de la câțiva termeni-cheie: refugiu politic (nu exil!), repunere în drepturi (de reabilitat să se reabiliteze statul român!), condamnarea comunismului (prin gesturi simbolice și materiale, care cer voință politică, și nu prin propagandă). Două lucruri sunt certe: 1. statutul de refugiat politic presupune că în momentul în care ai călcat pe teritoriul altei țări cerând azil politic ai pierdut automat cetățenia statului de origine. 2. Paul Goma nu a făcut cerere de renunțare la cetățenia română, după cum nu este responsabil de tratamentul terorist la care l-a supus regimul comunist de la București, de când se știe.

“Așa încât, după 30 de ani de refugiu politic, tocmai pentru că nu a putut fi folosit în scopuri politice și politicianiste, Paul Goma încă este un condamnat fără patrie, într-o Europă Unită în care România este parte. Este umilit pe toate căile oficiale, deoarece a rămas instituția morală pe care o cunoaștem din toate scrierile sale și îi va incomoda mereu pe aceia care supraviețuiesc sau trăiesc bine de pe urma unui postcomunism care nu se mai încheie”.

Firește voi refuza cu scârbă să comentez *fapte* ale mai-mariilor României actuale, întoarsă la comunismul de cea mai vulgară extracțiune. Fiindcă nu mai pot suporta greața care m-a năpădit începând din 22 decembrie 1989, când, pe platoului canalului francez de TV, 5, a fost difuzată caseta-lui-Voican-Lindyk, cea cu

“procesul” Ceaușeștilor. Atunci m-am temut că țara mea se va muta în Africa (iertare, frați africani - numele Goma fiind răspândit și pe acele meleaguri..., mă gândeam că Bokassa al vostru a avut dreptul la proces european, dar Bokassescu al nostru a fost împușcat iute-iute, cu tot cu Bokasseasca-i, spre liniștea complotiștilor kremlinezii, dar și spre satisfacția poporului român cel veșnic tremurător). Acum nu mă mai tem, însă mi-e greață de groparii, de hoitarii, de căcănarii - dintre care mulți foști prieteni ai mei - autoprezentăți ca alcătuind elita intelectualității, în realitate elita drojdiei : deja-pomenitul Gelu Clistyr-Voiculescu, N. Manolescu-UNESCO, Liiceanu, Pleșu, Adameșteanu, Patapievici, Blandiana, Mihăieș, Buzura, Simion, Sorescu, Breban, Dinescu - ei au prefăcut România de după decembrie 1989 într-o căcăștoare.

Joi 25 octombrie 2007

LIS mi-a trimis un interviu al său cu Iolanda Malamen din care voi trece aici câteva pasaje:

“Am o fire de sinucigas

“Daca n-as fi scris literatura, m-as fi sinucis demult

“Sunt intransigent pana la capat numai cu mine insumi. O bucurie e ca am reusit sa las urme prin aceasta lume literara, ca au fost momente cand mi s-au recunoscut "meritele" (desi nimic nu merita pe lumea asta, nu?), cand am primit un premiu sau mi s-a intins o mana critica. Orice bucurie inasa am platit-o cu varf si indesat, asa ca nu-mi mai doresc sa am parte de bucurii. (L.I.S.) (...)

“Publicistica incomoda, fie pentru paginile politice si culturale de ziar, fie pentru revistele literare, "fac" de la Revolutie incoace, crezand sincer ca un scriitor "care se respecta" are si aceasta menire, sa spuna public lucrurilor pe nume, sa aiba opinii, sa ia atitudine. Mi-am tocat 15 ani din viata (cei mai buni pentru scris literatura), de exemplu, la "ziarul lui Ion Ratiu", Cotidianul, unde am scris si zilnic (pana in noiembrie 2004, cand ziarul a fost cumparat de "catavenci" si pus la picioarele presedintelui Traian Basescu, eu fiind inlaturat tacit, stiindu-se ca nu iubesc autoritarismul postcomunism, corectitudinea politica, yesmenii si mercenariatul de presa; ultimul meu articol predat la Cotidianul in noiembrie 2004 insista asupra asemanarii autoritariste Basescu-Lukasenکو, de

care abia la inceputul anului 2007 a facut caz si premierul Romaniei). Dinspre nemultumirile date de gol prin publicistica legata de lumea literara de azi, nu vad de ce ar putea sa nedumereasca - atitudinile mele sunt insotite de probe. Ma voi opri doar asupra unui aspect public, intr-un an in care se vorbeste de votarea Legii lustratiei. Normal ar fi fost sa fie, primii, scriitorii romani care sa provoace procesul comunismului - nu e o gluma proasta! Au trecut 17 ani de la prabusirea comunismului si de la castigarea libertatii de expresie, si in lumea literara romaneasca se bate pasul pe loc. Totusi, am traversat o dictatura, sunt scriitori care au servit-o, au colaborat in secret sau pe fata cu un regim clasificat oficial azi drept "ilegitim si criminal" (cu PCR si organismul lui de represiune, Securitatea), au fost chiar scriitori-ideologi, in umbra lui N. Ceausescu, si au facut parte din CC al PCR-UASCR-UTC sau din activul de presa al CC al PCR-UASCR-UTC. E consternant ca ne balacim intr-un marasm moral nedemn, ca nu se despart apele de uscat in viata literara romaneasca. Un Mircea Eliade (sa ma refer numai la el, in acest an dedicat lui) e pus la zid pentru colaborarea cu un regim legionar de cateva luni, dar nici un scriitor roman de azi nu-si pune cenusa in cap pentru colaborarea condamnabila cu un regim totalitar rosu de decenii, perfectionat! Recititi macar textele, compromitatoare in cel mai inalt grad, din cartoaiele "Omagii" dedicate de Uniunea Scriitorilor dictatorului Ceausescu si sotiei lui (de care "Raportul Tismaneanu", de dezavuare a comunismului, uita vinovat sa le pomeneasca), si veti vedea ca un Mircea Eliade a fost un dulce copil la nivel de collaborationism. E cu adevarat scriitorul roman o constiinta a natiei lui? (...) Ne complacem intr-o ipocrizie regretabila. Masca scriitorului roman a fost, este si va ramane pe mai departe literatura, culmea. Cu aceasta masca a "literaturii estetice", scriitorul roman a avut credinta ca se salveaza, ascunzandu-si fata adevarata, aceea a demisiei etice si morale (cu lasitatile si neputintele personale din viata de zi cu zi, in primul si in ultimul rand), desi scriitorul e persoana publica si trebuie sa dea socoteala pentru tot ce face si ce nu face, la o adica. Dupa 17 ani de la Revolutie, e continuata in mod aberant marginalizarea marelui scriitor disident anticomunist Paul Goma, ba chiar si interzicerea semnaturii lui in revistele US! Aceasta e adevarata fata a literaturii romane, masca pusa deasupra ei e legata de legenda cu tot scriitorul roman care ar fi "rezistat prin cultura".

Vineri 26 octombrie 2007

A murit “Gâscanul”, Dobrin de la Pitești. Ce mare fotbalist! I-am apucat în România o perioadă strălucită. Dumnezeu să-l ierte.

Dar să nu-l ierte Dumnezeu pe dobitocul “jurnalist” care redactează scurtele-știri ce defilează în ferestruica ziarului *Ziua*:

“Fostul fotbalist Nicolae Dobrin a încetat din viață...”

Ce o fi în capul individului/individului? Talaș? Cum, “fostul fotbalist”, vacă/boule? “Fost” se aplică numai unor funcții: președinte, secretar, țucălar, pupincurist - nu profesiilor: profesor, avocat, fotbalist (pentru că asta era meseria lui Dobrin: fotbalist). Nici vocațiilor : se poate spune: “Fostul minunat poet Nichita”? Dar “Fostul genial pictor: Bernea? Nici titlurilor : academician, laureat, premiat (cum ar suna: “Fostul academician Dan Berindei” - chiar de este în viață, tot decedat rămâne - de când s-a născut). Îmi aduc aminte cu oroare (dar nu și de “autorul” găgăuțării): “fostul rege”. Acest “fost” este frate geamăn cu alt tic verbal: “fosta securitate” (dragă lui A. Cornea, idiologul GDS și al Adameșteancăi) și duce negreșit la... origine.

Sâmbătă 27 octombrie 2007

Azi va avea loc, la Pisa, la târgul de carte lansarea **Artei reFugii** tradusă de Marco Cugno. Va mai fi prezentă Paola Decina Lombardi, doamna care citind cartea în franceză o recomandase editurii Voland. Deasemeni colegul și prietenul lui Marco: Bruno Mazzoni. S-ar putea ca azi să apară : Tuttolibri, supliment al ziarului *La Stampa* din Torino (P.D.Lombardi - probabil textul pescuit de Ciucanu pe internet) și *Il Manifesto* (Marco Dotti, căruia, îmi scrie Marco, romanul i-a placut foarte).

Mă dezobișnuisem de astfel de vești bune. Cam târziu, dar vorba celuia: Niciodată nu e prea târziu.

Un specialist în istoria recentă a României, Richard Andrew Hall - analist CIA - “pune la zid”, cum zice V. Roncea, prezentatorul textului în *Ziua* de azi “Raportul Tismăneanu”.

L-am citit cu mare atenție, așteptând ca americanul să spună

esențialul, adevăratul mare păcat pe care îl arătasem și eu: începerea istoriei comunismului în România abia din 1949, când trebuia s-o pornească cel mai târziu în 28 iunie 1940, odată cu ocuparea Basarabiei și a Bucovinei de sovietici - dacă nu din 1917, de la revoluția bolșevică, petrecută și pe pământul Moldovei istorice; măcar de prin 1922, de la primele agresii teroriste bolșevice asupra teritoriilor pierdute de Rusia.

Așteptare zadarnică. Firește, obiecțiile lui R.A. Hall sunt justificate, sunt pertinente - însă acestea nu acoperă întreaga “hartă” a *omiterilor* - printre ele și *perioada de după 22 decembrie 1989, cea a... războiului civil permanent*. Și în asta văd mâna americanilor: ca să nu-i supere pe ruși, nici pe evrei, contribuie - prin **tăcerea vinovată asupra omiterilor** semnalate de mine - la grosolana falsificare a istoriei.

Administratorul (sic) al Civic net - adaugă:

(...)“În acest registru se înscrie și încercarea de falsificare a istoriei recente a României cunoscută sub numele de “Raportul Tismaneanu”. Recent, la lansarea ultimei sale cărți, Vladimir Tismaneanu s-a scapat, pe urmele devoalate de Orwell, afirmând că el nu doar studiază istoria, ci și-a propus și să “prelucreze trecutul”. “Prelucrarea trecutului”, un tip de “spalare a creierelor”, a fost aplicată cu succes în Germania post-belică pentru a inocula în sufletele și mintile viitoarelor generații de germani sentimentul vinovăției, al culpabilității colective. Dar se poate compara regimul nazist din Germania și crimele sale abominabile împotriva unor alte semintii cu regimul de ocupație comunist-ateist impus cu forța de o putere străină în România și crimele sale împotriva poporului român și a sufletului lui? Bineînțeles că nu, dacă ținem cont de faptul că cei care au realizat aceste crime sunt bolșevici veniți din URSS – care astăzi ar fi încadrați rapid la terorism - ce au activat în prima perioadă a regimului comunist din România. Aceasta este de altfel și una dintre mizele Raportului: deplasarea responsabilităților criminalilor din perioada ocupării României de către KGB și Armata Rosie la cea de a doua perioadă, ceaușista, a regimului socialist. Diferența, însă, în numărul de victime, este impresionantă: de la sute de mii la câteva cazuri. O misiune indeplinită a “raportorilor” a fost aceea de a inventa alți vinovați și de a minimaliza atrocitățile comise de bunicii și părinții lor, membri ai rețelei Kominternului și Kominformului.

Fara nici un resentiment, nu putem sa nu constatam, la rece, pura "intamplare" a faptului ca printre membrii si sustinatorii Comisiei Tismaneanu se afla colaboratori de vaza ai regimului si Securitatii, ca Mihnea Berindei (co-fondator al GDS, racolat de Securitate in 1968, nume de cod: "Sandu" si "Mircea", etc), Sorin Antohi (alias "Valentin", informator si doctor inchipuit, retras in pragul deconspirarii), Nicolae Corneanu (turnator al Securitatii timp de peste 40 de ani), Constantin "Ticu" Dumitrescu (Ordinul Muncii clasa III prin decret semnat de Nicolae Ceausescu), Smaranda Enache (informatoare si activista a PCR), Stelian Tanase (activul UTC), Mircea Dinescu (absolvent "Stefan Gheorghiu", secretar UTC al URSS), Andrei Pippidi, Romulus Rusan, Ana Blandiana, Andrei Plesu, Gabriel Liiceanu – colaboratori ai regimului comunist, meniti a demonstra Occidentului (unde au beneficiat de burse, cu acordul si sprijinul Securitatii, si au facut peste 100 de vizite inainte de 1989) ce "libertate" au intelectualii RSR; sau fii si nepotii unor siluitori ai Romaniei, ca Leonte Rautu (Anca Oroveanu, Andrei Oisteanu; "Scanteia", "Pamant sovietic", Propaganda CC al PCR, Rector "Stefan Gheorghiu", etc), Dionisie Patapievici (Horia Roman Patapievici; Partidul Comunist Austriac, CAER, etc), Mirel Iliesiu (Sorin Iliesiu: operatorul lui Ghe Gheorghiu Dej, propaganda PCR, "Sub steagul Partidului", etc), Nicolae Celac (Mariana Celac, Sergiu Celac; Prefect sovietizare, Comitetul de Stat al Planificarii, etc), Petru Groza (presedintele GDS Radu Filipescu; primul ministru al regimului sovietic comunist), Paul Cornea (Andrei Cornea; secretar CC al UTM, sovietizator al culturii romane, Komintern) si altii, si altii.

Sigur, copiii nu mostenesc vina parintilor. Dar atunci de ce trebuie "prelucrat" poporul roman si invinovatit in masa pentru crimele comise chiar asupra sa de catre ocupantul strain bolsevic?"

Chiar daca nu semneaza (sau nu i-am observat eu semnatura?) "Administratorul" spune lucruri adevărate. Despre operatiune de descreierare a oamenilor prin alcătuitoarii Comisiei, oameni pătați prin părinți - ceea ce și eu observasem, atât că eu văzusem și categoria analfabeților în materie de Istorie a României: Monica Lovinescu, N. Manolescu, Sorin Alexandrescu, Ilieșiu, chiar Zub... De mirare fiind că Tismăneanu a omis să-l bage în Comisia prezidențială și pe nesfârșitul istoric și iubitor de români, așa-zisul "Radu Ioanid, cum făcuse și istoricul român Marius Oprea, coordonatorul Comisiei guvernamentale liberalo-tăriceană.

Luni 29 octombrie 2007

Ce se mai întâmplă în Palestina? Iată ce:

“Represalii israeliene: Gaza fara lumina

“Cateva zeci de rachete Qassam au fost trase din nou asupra asezarilor din sudul Israelului punand la grea incercare retinerea si rabdarea Guvernului si Armatei israeliene. Generalul (in rez.) Ehud Barak, ministrul Apararii a decis sa intrerupa periodic alimentarea cu electricitate a intregii regiuni Gaza. *Nu e vorba de o pedeapsa colectiva aplicata locuitorilor Gazei, explica ministrul.* (subl. m. P.G.) Palestinienii nevinovati nu trebuie sa sufere din cauza extremistilor care continua sa bombardeze orasele si satele israeliene (nuuu, Doamne ferește, dar cine *trebuie* să sufere? Toți palestinieii din Gaza - n.m. P.G.). Intreruperile de electricitate fac parte din planul general al Israelului de a se desprinde progresiv de Gaza. In prezent, Israelul asigura necesitatile de electricitate si apa ale celor peste doua milioane de gazateeni. Analistii politici si militari scriu, ca, dincolo de aspectul strict formal al acestor intreruperi de energie electrica, este evident ca Israel doreste o "Gaza in intuneric". Dupa ce regimul Hamas din Gaza a fost declarat de Guvernul israelian drept o "entitate dusmana" ne putem astepta si la asemenea masuri drastice. Astfel traduc analistii avertismentul dat de ministrul Ehud Barak guvernului-fantoma din Gaza al lui Ismail Hanyieh, care s-a desprins de Autoritatea Palestiniana, condusa de presedintele Mahmoud Abbas. "Israel, a avertizat Barak, se apropie cu pasi mari catre o actiune mare in Gaza". Daca aceasta actiune inca n-a fost declansata se datoreste prudentei premierului Ehud Olmert care stie ca un razboi general in Gaza cere un pret greu de sange. Palestinienii considera decizia lui Barak de a lasa Gaza fara lumina "o crima de razboi", care "poate provoca un dezastru umanitar".

“Tesu SOLOMOVICI”

Luni 30 octombrie 2007

Nu mă voi fi pricepînd eu la mersul-teologiei-la român, dar la limba română: ceva-cumva. De aceea risc să trec aici - de dragul limbii române - un pamflet al lui Bădiliță la adresa unor “capete” - despre care doar am auzit:

"Rugul aprins" si maturica de plastic Cristian BADILITA

"Echipa de jurnalisti recenti (Plesu, Liiceanu, Patapievici, Baconsky) isi pregateste schimbul doi. Nu de alta, dar maine, poimaine inchid pravaliile si se pomenesc cu posteritatea in pana. Trebuie luate masuri. Din vreme. Trebuie creata o garnitura noua. Prospatura de aburel. Licheluta de import. Trufanda cu soia si neofalina.

"Aparut-au si musterii. Gramatici ai ortodoxiei, angelologi de Cotroceni, fenomenologi de Piata Scanteii. Golani, dormiti linistiti, Romania are viitorul asiguripsit. De-acu' incolo stim pe cine contam. De nu l-ati citit pe M. Neamtu faceti-o deindata. Merita banul cu prisosinta. Vivat chilipirul, daca primiti volumul pe gratis. Neamtu e un teolog genial, care trebuie antologat. E nici mai mult nici mai putin decat un "Aleosa Karamazov scolit" (sic!), adica, scapat o tara in oala cu chisleag albionic, apoi balacit bine prin DEX, sectia neurologisme, si fezandat cu nitica patristica, la mana a doua, din pacate, pentru ca mana intai a ramas la solitarul Ioan Ica jr. O singura fraza a teologului oficial NEC poate starni gastrita de ras, chiar in cazul stomacelelor trecute prin fumigatiile primului razboi. "Aleosa Karamazov", alias, ceva mai realist, soldatulul nostru Svejck, a trecut bacul prin inspiratie divina si-a ajuns doctorand sine die. Tot doctorand va fi si cand il va pune Tata Oaches de la Cotroceni director pe undeva. Acusica. Cand ai geniu si DEX ce-ti mai trebuie mofturi evropinesti, doctorate sclifosite. Ajunge cariera. Se da gratis pentru jurnalisti imberbi. "Aleosa" scrie carti, hartie. Fostii caporali din glorioasa Armada RSR i le publica, pentru ca habar n-au ce vrea sa zica vocabula "teologie". Iar stangistii, a caror singura virtute ramane comoditatea longeviva, i le prefateaza. Ba, colac peste pupaza, sa nu-ti vina sa crezi, opusul e "recomandat" si de teologii de la pravoslavnicele Dilema si Idei in dialog (sic!). Teologi pe toate drumurile in Romania dodoloata: caporali, malagambisti, mazgalici! Pretutindeni, ca bacteriile sau virusii contagiosi. Ati observat ca in Romania verdictele se dau cam asa: specialistul in rezistenta materialelor dicteaza regulile ortografice la Academie, iar bucatarul firmei semneaza brevete de "teolog ortodox". Sa nu dea Dumnezeu sa ajungi si tu pe mana lor, frate Badilita! Sa nu dea Dumnezeu, adevarat graiesti, frate Nichipercea! Auzi clopoteii, ce mai zornaie! Daca Neamtu e "Aleosa", iar Patapievici, "Kierkegaard", atunci va inchipuiti ce mi-s Liiceanu si Plesu. Se sparie gandul!

"Cititi asadar iute Gramatica ortodoxiei de Svejckul nostru national, cu morfologie, sintaxa, fonetica, tout compris, si veti face economie la distonocalm si somnifer. Inainte luam cate-o dusca de tizana si-o por-

tie de Bolliac înainte de culcare. Solutie garantata, dar lenta. De cateva saptamani l-am primit "cadou" pe Neamtu, binecuvantat sa fie in saecula saeculorum. Astept fiola doi, cu efect hilaro-cataleptic instantaneu. Sa nu care cumva sa puna intre timp mana pe carte, sa invete ceva greaca, latina, biblistica si patristica, ori sa arunce DEX-ul neurologic pe fereastră. Doamne fereste, foc ma voi face de suparare si nu-i voi lectura nici macar coperta IV. Chiar daca primesc trei exemplare gratis, nu unul. Cat despre angelologul cotrocenist Tataru, director de somoiog "international" si responsabil la culte (nu intamplator!), asteptam de vreo zece ani sa-si faca vant din cuib, sa-si deschida ciocul si sa ne arunce in cap macar un cubulet de cascaval tomist, benedictin, aghiorit. Dar nu vrea si pace. La noi e ca-n piesa lui Ionescu: mai intai ajungi academician, director sau presedinte si dupa aceea inveti sa citesti, sa scrii, sa gandesti, sa mergi copacel, sa dai buna ziua si asa mai departe.

“Ei da, spatele va fi asigurat: generatia "Rugului aprins bis", nici mai mult nici mai putin! Rau mai stam la capitolul discernamant, daca am ajuns sa vedem "ruguri aprinse" pe orice taraba cu maturici de plastic!”

Sunt onorat, ca să spun așa, să citesc de sub pana lui Teșu Solomovici un text ca “Annapolis, mon amour!” Și, cu modestia care m-a caracterizat totdeauna (sic) declar că o sunt și eu “vinovat” de o părticică din rezonabilizarea spiritului său - una mica, dar suficientă ca să urle lupii evreimii cretine, acuzându-l de “pactizare cu antisemitul Goma”. Dacă aș putea, i-aș îndemna pe cititori să citească acest articol al lui Teșu Solomovici - întru clătinarea capului evreilor dobitoci și limpezirea privirii lor.

Arta conversației - de ținut minte.

Ce citesc în *Ziua*, ediția de prânz?

“CNSAS cheama la audieri membri ai Grupului pentru Dialog Social
30 octombrie, 19:02

“Mariana Celac va fi chemata la CNSAS

“Consiliul National pentru Studierea Arhivelor Securitatii a dat astazi decizie de politie politica pentru Corneliu Zeana, candidatul aflat pe pozitia a cincea pe lista PNG, potrivit unor surse din Colegiu. Alti 59 de candidati au primit decizie de necolaborare cu fosta Securitate. "Este o magarie incredibila, nu stiu de unde au scos ei chestiunea asta. In opi-

nia mea sunt doar intoxicari", ne-a declarat Corneliu Zeana, precizand ca inca nu a primit inca de la CNSAS nici un document prin care sa fie anuntat de verdict.

“Saptamana viitoare va fi chemat la audieri un alt candidat la PE asupra caruia planeaza suspiciuni de colaborare. Surse din CNSAS au declarat ca saptamina viitoare vor fi chemati la audieri Calin Anastasiu si Mariana Celac, membri ai Grupului pentru Dialog Social. Ei sunt banuiti ca ar fi colaborat cu Securitatea, sursele citate afirmind ca Anastasiu are si dosar de retea, si de urmarit. In ambele cazuri au fost gasite note informative in alte dosare. Un al treilea membru GDS, Sorin Alexandrescu, a fost saptamana trecuta la audieri, dar sursele CNSAS sustina ca "problema lui este minora in comparatie cu a celorlalti doi". Cu toate acestea si Sorin Alexandrescu are dosar de retea in care exista note informative. Potrivit Hotnews, la audierile de astazi au mai fost luate in discutie cazurile a trei jurnalisti, unul dintre acestia primind decizie de politie politica.

“Tudor BORCEA”

Ce să cred? În legătură cu Celaca și cu Sorin Alexandrescu (cei pe care îi cunosc) cred că... nu am fost surprins. Deloc.

Și vorba românei: “Și-mi pare rău...”

Miercuri 31 octombrie 2007

Am început un dialog cu Flori Stănescu. O să vedem ce iese din intenție.

Mi-a transmis Mircea Stănescu un mesaj impresionant de la tânărul pictor Gheorghe Aștileanu din Cluj. Victimă al unui accident, rămas în fotoliu rulant, l-a întâlnit de două ori pe Papa Wojtyla. I-a făcut portretul și i l-a închinat.

A citit pe internet Apelul pentru repunerea în drepturi a noastră, cei din familia Goma și s-a declarat solidar/semnatar.

Închei luna cu acest semn(al) tonic.

N O I E M B R I E

Joi 1 noiembrie 2007

Mi-a scris o persoana dragă noua, celor trei din familie:

[...]

Aici s-a aflat textul scrisorii amintite. După ce i-am cerut expeditorului autorizația de a o trece în Jurnal, el mi-a cerut, în mai multe rânduri, să suprim cuvântul cutare, să suprim expresia cutare, propozitia cutare, numele cutare. Am înțeles ce s-a petrecut. Persoana s-a trezit față-n față cu sine, la oglindă. Și a intrat în panică. Nu pentru ca s-ar fi găsit urâtă, ci gândindu-se la “consecințe”. După a treia intervenție i-am scris, asigurând-o ca nu voi reproduce scrisoarea sa în Jurnal. Mai înțelept așa fi fost dacă nu m-aș fi gândit ca pot trece în Jurnale ceea ce gândește cu adevărat persoana.

Vineri 2 noiembrie 2007

Aniversarea lui Filip.

Textul ce urmează este foarte lung, deslânat, incoerent, însă totuși îl trec aici, pentru că:

- “tratează”, vorba lui Bručan der Weise “despre”
Săptămâna Roșie;

- este definitoriu pentru “nivelul” unor intelectuali - dar, vai, și dâșii anonimeni - participanți la discuții (în “Sfatul Batrânilor”) despre... istorie...

“Wikipedia

Discutie Wikipedia:“Sfatul Batrânilor”/Arhiva 126

Săptămâna Rosie de Paul Goma

* Ce este acesta sursa, din care par să iasă o multime de motive de discordie între contribuitoari? Este o sursa acceptabilă sau nu? Dacă este, atunci permitem informații din ea să apară la Wikipedia, iar dacă nu, îi spunem omului (Dacodava) să nu mai aducă argumente de acolo. La Wikipedia:Surse de încredere#Evaluarea surselor scrie că trebuie să evi-

tam sursele cu atitudini extremiste, tendentioase. Deci cum e? Mai exista si alte surse care confirma ceea ce spune Paul Goma? — *AdiJapan* ? 18 aprilie 2007 11:23 (EEST)

* Saptamîna Rosie poate fi descarcată de aici. Din capul locului nu stim dacă site-ul e al lui Paul Goma sau al altcuiva. Dar să trecem peste asta. Pe prima pagină scrie clar că acela este un eseu. Și nu un tratat de istorie. Ca urmare această carte nu e musai să fi fost recenzată pentru corectitudine și completitudine de către specialiști în istorie. Nu doar atât. Fiind vorba de un eseu, cartea este PDV prin definiție. Prin urmare, mă opun cu tărie citării oricărei afirmații de-acolo drept adevăr irefutabil. *Iulian U.* 18 aprilie 2007 11:32 (EEST)

* Am putea considera că opiniile din acel eseu nu aparțin unui specialist în istorie și nu sunt litera de lege, așadar se recomandă evitarea lor, dar ce facem cu multiplele citate prezente acolo? Unele aparțin contemporanilor acelor evenimente, ori unor oameni avizați.-- Alex: DÎ Mesaje 18 aprilie 2007 12:04 (EEST)

* Site-ul specificat este al lui Goma. Interesant, Paul Goma, binecunoscut dizident anticomunist, a fost și este o personalitate serioasă și foarte respectată, iar acum 10 ani (înainte de a scrie Saptamîna Rosie) utilizatorul care îl face aici cu ou și otet, probabil ar fi vorbit f. respectuos despre el. Și cât despre restul lucrărilor lui Goma ele sunt perfect acceptate. Iar apoi, să nu fie cu suparare, dar unde scrie că dacă este eseu nu e bun, atîta vreme cât restul operelor sale sunt perfect acceptabile? Sau aceasta este pt că *Iulian* a pus stampila pe carte că nefiind bună, iar acum ceilalți trebuie să fim obedienți și să facem cum zice el. Și unde scrie că e musai să fi fost recenzată? Și cine sunt recenzorii acceptați? Observ că *Iulian a împartit deja vestea pe wikipedia că a decis că acea carte nu e bună.* Unde mai este respectul pt părerea altuia? --R O A M A T A 2007 mesaj 18 aprilie 2007 12:14 (EEST)

* Draga Roamata, nu am pus la îndoială personalitatea lui Paul Goma, ferit-a Sfîntul. Ca orice om de spirit, și ca orice om la urma urmei, Paul Goma are dreptul la o opinie. *Problema este însa cît de adecvat? este opinia sa în varii contexte.* (subl mea, P.G.) Saptamîna Rosie apare menționată în articolul Paul Goma, și n-am nimic împotriva. Dar anumiți contribuitori ai noștri, cu o anumită agendă politică, încearcă să introducă această carte ca referință istorică irefutabilă în multe alte articole. *Cine a verificat autenticitatea documentelor de arhivă prezentate de P. Goma în carte? Cine a verificat că selecția documentelor e adecvată, adică faptul că autorul n-a omis cu bună știință documente care contraziceau punctul sau de vedere?* (subl.meu, P.G). Întreb asta pentru că vorbim de un

subiect extrem de controversat. *Iulian U.* 18 aprilie 2007 12:42 (EEST)

* Florin, cred ca am pus o întrebare cu totul rezonabila: daca acel eseu este o sursa acceptabila pentru Wikipedia sau nu. Esti acord cu mine ca exista si surse inacceptabile. N-am pus întrebarea ca sa ne batem între noi, asta ar mai lipsi. Deci te rog sa nu-ti montezi baioneta la pistolul-mitraliera. De asemenea, n-am pus întrebarea stiind deja raspunsul, ci tocmai ca sa aflu raspunsul. Asa este, faptul ca o lucrare este eseu nu înseamna mare lucru. În plus, chiar si lucrarile tendentioase pot fi folosite în articole, cu conditia sa le filtram prin intermediul informatiilor obtinute din alte lucrari, independente. Necesitatea ca o sursa sa fie recenzata este totusi limpede. Mai ales astazi exista numeroase servicii de tipografie prin care oricine are bani poate sa scoata o carte în care sa scrie ce vrea, fara nici o verificare a continutului. De aceea se impune ca sursele folosite de noi sa fi fost acceptate de comunitatea stiintifica (istorica în cazul de fata) macar într-o oarecare masura. Vad de exemplu ca exista aceasta recenzie a cartii lui Goma, *recenzie semnata de Mircea Stanescu, dar nu stiu daca acest Mircea Stanescu este un specialist*, si apoi mai trebuie avut în vedere ca tot el semneaza si postfata cartii lui Goma si un fragment din carte, cel despre pogromul de la Iasi si trenurile mortii, *deci nu e tocmai independent*. Deci revin si clarific întrebarea: de unde stim ca informatiile din cartea lui Goma sînt demne de încrederea Faptul ca restul scrierilor lui sînt în regula este doar o indicatie, nu un argument. — *AdiJapan* ? 18 aprilie 2007 12:34 (EEST)

* Poti sa faci un articol numit „Saptamîna Rosie (Paul Goma)” si atunci cititorul e avizat dar nu poti sa folosesti pentru un articol cu pretentii de articol istoric drept principala sursa un eseu. Respectul pentru parerea dlui Goma a fost reprezentat tocmai de faptul ca istoricii au ignorat aceasta carte. Este eseu, ce parere sa-si spuna istoricii? Sa vorbeasca criticii literari. Dupa parerea mea textul trebuie mutat la „Saptamîna Rosie (Paul Goma)”. Am putea scrie un articol intitulat Matematica avînd unica sursa fantezia unui scriitor pentru care 2+1 fac 5 sau 55? Am putea, dar n-am fi ridicoli? — *Laurapî* mesaj 18 aprilie 2007 12:42 (EEST)

* Mda, dar ramîne faptul ca Goma îsi sustine eseuul cu surse istorice - texte istorice, arhive, etc - vezi bibliografia si notele de subsol ale lucrarii. Care cam ar fi surse istorice si nu prea pot fi ignorate. Sau nu? --R O A M A T A 2007 mesaj 18 aprilie 2007 14:50 (EEST)

* Asa este, Goma se bazeaza pe surse solide, chiar pe unele evreiesti. Dar uite ca istoricii nu prea se exprima în privinta cartii, parînd mai degraba s-o ignore. O spune Mircea Stanescu, cel care a contribuit la carte si care apoi a recenzat-o. În schimb mai multi oameni de cultura

(Nicolae Manolescu, Gabriel Liiceanu si altii) s-au exprimat împotriva cartii, dupa cum recunoaste chiar Paul Goma. — *AdiJapan* ? 18 aprilie 2007 15:06 (EEST)

* Daca ai sa ai rabdare sa parcurgi eseul un pic mai atent o sa observi ca Goma îi repropune unele lucruri lui Liiceanu. Nu stiu daca si lui Manolescu... Daca stam sa evaluam aspecte legate de subiectivitate si de adevar (atât în cazul lucrării cât si a celor care si-au exprimat opinia despre aceasta) nu cred ca o sa-i dam de capat. Pentru ca de la un anumit nivel chiar nu mai putem verifica. --Alex: DîMesaje 18 aprilie 2007 17:17 (EEST)

* N-o sa-i dam de capat, asta e clar. Dar noi, aici, trebuie sa ne hotărîm totusi daca eseul lui Goma este admisibil ca sursa la Wikipedia. Nu putem lasa chestiunea în suspensie. Dacodava continua sa introduca în articole informatii extrase exclusiv din Saptamîna Rosie ca si cînd ar fi adevarul absolut. O solutie de compromis este sa admitem eseul ca sursa cu conditia (cît se poate de academica de altfel) sa precizam de fiecare data „Scriitorul Paul Goma afirma în eseul Saptamîna Rosie ca...”, „Paul Goma sustine ca...”, pentru ca din cîte înteleg eu alte surse care sa faca acele afirmatii nu prea exista. Acum întrebarea devine: cît de acceptabil este un asemenea compromis? — *AdiJapan* ? 19 aprilie 2007 10:03 (EEST) (...)

* Daca Paul Goma ar fi scris un eseu despre fizica în care ar fi argumentat ca mecanica cuantica e o eroare, am include aceasta afirmatie la Mecanica cuantica? *Iulian U.* 19 aprilie 2007 11:22 (EEST)

* Textele la care am facut referire nu sunt parerile domnului Goma, ci SUNT DOCUMENTE DIN ARHIVE SI MARTURII ALE VREMII

Ptr AdiJapan: Citez documentele din arhive prezentate de domnul Goma ptr îi cunosc lucrarea. E posibil sa mai fie si alte lucrari care sa le contina, dar nu le am la indemana.

Ptr IulianU: Daca domnul Goma scria un eseu despre fizica si prezenta documente de specialitate asa cum sunt documentele din arhiva nu ar fi nicio problema in a fi prezentate. Nu trebuie sa fii mare istoric ca sa copiezi niste documente din arhive si sa le publici. totusi, e o idee buna ca aceste documente sa fie publicate sub semnatura unui istoric. Se incepe lucrul la acest proiect!

Laurap, nu e frumos sa jignesti pe cineva care prezinta documente din arhiva. De aici se vede ca esti rau intentionata si tu si cei care contesta in mod nejustificat lucrarea. Eu repet, am facut referire la documente extrase din arhive si nu la parerile exprimate de domnul Goma. Dacodava 19 aprilie 2007 11:34 (EEST)

Recenzie Saptamîna Rosie

Paul Goma Î Sit Webistic : Luna asta - aprilie 2007

* Dacodava, daca citezi documente din arhiva, citeaza-le ca atare. De exemplu: „Arhiva Ministerului Apararii Nationale, fond 948, Sectia 2, dosar nr. 941, f. 217-226, citata în Saptamîna Rosie de Paul Goma, ianuarie 2007, pagina 184”. Date precise, pagini precise. Dar nu cita doar cartea dlui Goma asa în general, si cu atît mai putin nu aduce interpretarile tale personale asupra documentelor expuse de dl Goma, asa cum ai facut la Chisinau si Cernauti. *Julian U.* 19 aprilie 2007 12:11 (EEST)

* M-am uitat pe Saptamîna Rosie si gasesc documentele oficiale ale lui Goma: „Un refugiat declara ca [...] un comisar ajutor de la politia Vascauți a fost surprins si luat de bolsevici”, ”O refugiata declara ca [...] învatatorul x, cazut de trei ori la examenul de admitere, intrat ulterior ca functionar în politia Ismail, a afirmat ca la retragerea românilor, el va conduce teroarea împotiva lor.” Nu întîmplator interpretarea datelor primare se face de specialisti. Informatiile se verifica din surse multiple, trebuie sa existe o corelație, se ia în calcul obiectivitatea celui care declara chestii etc. Doar o însiruire de declarații ale unor oameni care pot fi razbunatori, nebuni sau poate martori cît de cît obiectivi (dar cum îi filtrezi fara criteriu?) ca sa demonstrezi ca au avut loc nu stiu cîte crime contra românilor vi se pare potrivit pentru un articol? Mie nu. Daca vrem sa fim credibili trebuie sa vorbim din surse credibile. Daca la dovezile progromurilor [**corect: pogrom, nu progrom**] noi raspundem „dar si refugiatul y spunea ca a fost împuscat cu cruzime un doctor român”, si nici nu sesizam ca ne facem de rîs, îmi pare rau. În concluzie, parerea mea este că eseul Saptamîna Rosie a lui Goma nu poate fi folosit ca sursa în articole de istorie. Pt. Dacodava: Acel poti de care vorbeam era un poti generic, nu ma refeream la utilizatorul Dacodava. – *Laurapî* mesaj 19 aprilie 2007 12:14 (EEST)

* Cu toata îngaduinta mea [ei, nu!] se pare ca Iulian si Laura au dreptate (cu o mica exceptie, v. mai departe). Este nevoie de specialisti pentru a interpreta documentele vremii, iar *Paul Goma se pare ca nu este recunoscut ca istoric printre istorici.* [deci doar “specialiștii” scriu adevărul - cum îl cheamă pe generalul fost “istoric al lui Ceaușescu, parasutat istori în Comisia lui Wiesel. Ionescu-și-mai-cum? - nota mea, P.G.] Oricine poate scrie un eseu bazat strict pe documente din arhiva si s-o dea în bara lamentabil. Un exemplu: ma duc la biblioteca Academiei Franceze si scot din arhiva documentul prin care o serie de academicieni, nume mari, au stabilit ca zborul unui aparat mai greu decît aerul este imposibil. Scriu un eseu de fizica în care aduc argumentele lor. Cîta credibilitate are eseul meu? Zero, desi se bazeaza pe surse serioase. (Nu mai spun ca pentru a ajunge la acele arhive trebuie sa ma urc în avion...) Exceptia de care vorbeam se refera la faptul ca nici noi nu putem sa ne

bazam articolele pe documente de arhiva, pentru ca ar echivala cu cercetare originala. Putem în cel mai bun caz sa citam acele documente atunci când spunem de unde au dedus istoricii ceea ce au dedus. — *AdiJapan* ? 19 aprilie 2007 12:37 (EEST)

* Este evident ca sunteti rau intentionati si ca vreti sa cenzurati cu orice pret. Mai cinstit ar fi fost sa spuneti cu adevarat de ce practicati o cenzura nedreapta. Exemplu: In cazul art Pogromul de la Bucuresti si Prigonirea evreilor în timpul guvernului legionar nu ati luat aceeași atitudine. Nici macar nu se admit opinii neutre sau pozitia celor acuzati. Art au la baza niste speculatii ireale fara niciun fel de surse de arhiva. Ni se prezinta niste opinii de multe ori partizane a familiei de evrei X, a unui martor care ulterior se constata ca nici nu a fost in acea perioada acolo (vezi cazul abatorului unde proprietarii evrei dau dezmințiri, singurul care depune marturie mincinoasa e un evreu care in acea perioada nu lucrase acolo). 'Cartea neagra" care nu are niciun fel de trimiteri la arhiva e acceptata, inasa documentele nu! Dinu Giurescu: Din proprie initiativa, Matatias Carp a tiparit la Bucuresti, în 1947, trei volume cu acte oficiale si alte marturii (dar fara trimiteri la fondurile de arhiva). Sursa. Asa cum am mai precizat nu am facut referire la spusese lui Goma ci la documentele prezentate de el care sunt din arhiva de stat.

Ptr. Laurap: Daca ar trebui sa iau in seama modul cum tratezi tu niste marturii, atunci nu ar trebui sa iei in considerare nicio marturie despre chinurile din puscariile comuniste de exemplu. E o aberatie ce spui! Marturia domnului Raoul Volcinski nu ai vazut-o nu? Dar a dlui Negel? Dar, a evreului care recunoaste ca intreprins acte antiromanesti in Basarabia si ca era comunist?

Ptr IulianU: Acuzatia ta ca as aduce interpretari personale e falsa si nedreapta. Eu nu am facut decat un rezumat al celor citite. Ce faci tu sunt niste sicane puerile si necinstite sufleteste. Iti promit ferm ca vor aparea documentele publicate si comentate de istorici! Si sunt sigur ca nici atunci nu vei fi satisfacut ptr ca esti rau intentionat, dar ideea e buna, de aceea mi-am insusit-o. (...) *Practica voastra nu e decat mimarea unei discutii asa cum se facea in procesele comuniste cand verdictul era dat inca inainte de a se dezbate procesul. Cel mai corect ar fi sa spuneti ca practicati cenzura.* Dacodava 19 aprilie 2007 13:45 (EEST)

* Wikipedia nu judeca, nici nu încearca sa stabileasca Adevarul. Wikipedia colecteaza cunostinte. *Iulian U.* 19 aprilie 2007 13:53 (EEST)

* Înainte de a cataloga raspunsul meu o aberatie, as vrea sa încerci sa si înțelegi ce spun acolo. Repet: documentele primare se coreleaza. Adica, daca exista mai multi martori credibili care ofera aceeași informa-

tie despre acelasi eveniment, istoricii iau în calcul ca evenimentul sa se fi întîmplat. Articolele de care pomenesti au ca bibliografie 5 surse, nu una. *Si daca vreuna din surse este eseu, e corect sa renuntam la ea, sînt perfect de acord.* – Laurapî mesaj 19 aprilie 2007 13:55 (EEST)

* Dacodava, interpretarea documentelor istorice se face de catre istorici. Paul Goma face ce vrea, e liber (desi interpretarile lui i-au adus nenumarate acuzatii de antisemitism). *În schimb la Wikipedia avem o politica* [avem, deci noi, “Iulian U”, sub pseudonimul nr 16, secondat de “Laurapî” - doar la al 7-lea pseudonim - ca să nu se știe ca noi exercitam cenzura! - nota mea, P.G.] despre care trebuia sa fi auzit: Fara cercetare originala. *Ca iei documentele de arhiva direct din arhiva sau ca le iei din cartea lui Goma pentru noi e acelasi lucru, tot neregulamentar este. [corect: bolșevicește - ați uitat limba sovietică, tovarăși? : nejust, nota mea, P.G.]* Comparatia cu Cartea Neagra e binevenita, ne vom ocupa si de ea cu aceeasi grija ca si de Saptamîna Rosie. Esti invitat la discutii. [Mai este nevoie sa fie identificati administratorii-cenzori? Procedeu israelian: “Am deschis o anchetă, vinovatii vor fi pedepsiti” - deci așteaptă, tu, victimă, “rezultatul” la Judecata de Apoi - nota mea, P.G.] Acuzatia de cenzura este nedreapta. Ce scop infam ti se pare ca urmarim? Ale cui unelte murdare ti se pare ca sîntem? Daca era sa fim platiti de cineva sa cenzuram (s-au gasit unii care sa scuipe si acuzatia asta), nu-ti dai seama cît de „curate” ar fi fost articolele respective? Hai sa fim seriosi. [Hai! Se știe ca “sentinelele” - vezi-le pe alte foruri facînd diversiuni și “semnînd” foaaarte conspirativ : Roy, Evreu mândru din Israel, Oriana, Moș Gheorghe - toți aceștia lucrează fără plată, de-a munca voluntară, întri gloria statului Israel întreținut, în continuare, cu banii nemților - băgarea de seamă a mea, P.G.] Dimpotriva, din felul cum contribui te putem acuza pe tine de propaganda extremista. — *AdiJapan* ? 19 aprilie 2007 14:10 (EEST)

* Aici nu e vorba de cate documente sunt ci de faptul ca ele sunt din arhivele satatului. *Aceste documente sunt folosite de unii ca si in cazul argumentarii pogromurilor si sunt valabile. Totusi cand documentele din aceleasi arhive vorbesc despre suferintele romanilor nu mai sunt valabile.* (subl. mea, P.G.) Laurap sa stii ca nu e greu ca 2-3 istorici pe care-i stiu eu sa scrie fiecare cate o carte pe acelasi subiect. Nr nu e un argument ci calitatea informatiilor. *Eram sigur ca voi fi cenzurat, numai ca ce ma deranjeaza este lipsa de cinste cu care mi se raspunde.* Parca ati fi niste parlamentari care vor sa ma convinga sa accept un lucru imoral folosind niste argumente jenante. Nu pot sa le accept! Am argumente pe care le-as putea accepta dar pe care din pacate nu le-ati spus si e dure-

ros ptr voi. Daca cele scrise de Goma ar fi putut fi cat de cat contestate, lucrarea era interzisa si el dat in judecata. Totusi nu a facut-o nimeni, ci s-au rezumat la a-l califica drept antisemit (ce argument penibil), ptr ca ulterior dl Goma sa-i dea in judecata ptr acuzatia nedreapta ca ar fi antisemit! I-am mai vazut pe unii care faceau presiuni penibile sa i se retraga diploma de Cetatean de Onoare al Timisoarei. Normal ca nu au fost bagati in seama cu cerea lor. Si argumente sunt multe, insa atunci cand cineva nu vrea sa le vada nu i le pot baga in ochi. Sper ca cei care fac asta totusi sa nu ramana in partea intunecata a necinstei sufletesti. Dacodava 19 aprilie 2007 14:19 (EEST) AdiJapan, nu cred ca sunteti nici unelte si nici platiti, pur si simplu va este frica sa spuneti adevarul. sunt evocate niste fapte abominabile pe care cine le citeste i se face rau si nu le poate accepta, si mai este si o anumita presiune facuta de unele cercuri la care nu puteti sa va opuneti si poate nici nu vreti. Si mai sunt unii interesati in a ascunde si nega aceste fapte si aici e vizat *Arie Inbar* care vandalizeaza in mod constant articolele in care sunt exprimate pcte de vedere care lui nu-i plac si fata de care nimeni nu ia masuri (*vezi vandalizarile art Prigonirea evreilor în timpul guvernului legionar*). Iar pe unii nu-i duce capul mai mult. Cand spuneam cu ceva timp in urma ca UDMR urmareste autonomia teritoriala, unii de pe wikipedia mi-au sarit in cap si mi-au spus ca nu e asa. Acum e plina presa de subiectul asta, dar tot se fac ca nu stiu de asta si au o atitudine antiromanesca. Dacodava 19 aprilie 2007 14:26 (EEST) Propaganda extremista ? Faptul ca relatez despre crimele indurate de romani in unele perioade nu este extremism! Faptul ca adaug si alte pareri la unele articole care au un singur ptc de vedere nu e extremism! Faptul ca am zis de UDMR ca urmareste autonomie teritoriala nu e extremism! Extremism este atunci cand nu se accepta si alte opinii, iar politica asta e indreptata impotriva mea din partea mai multora. Dacodava 19 aprilie 2007 14:31 (EEST) Sa punem lucrurile în perspectiva. Uite cine vorbeste despre extremism: acelasi utilizator care a fost blocat definitiv la o alta Wikipedie pentru amenintari cu moartea. <http://en.wikipedia.org/wiki/User:Dacodava> .

* *Iulian U.* 19 aprilie 2007 14:40 (EEST) Sa punem lucrurile la punct: Exista o campanie sustinuta antiromaneasca pe acel site si am raspus corect fata de modul incorect in care am fost tratat! Dacodava 19 aprilie 2007 15:27 (EEST) Si inca ceva, nu erai tu cel care ma contrazicea ca UDMR-ul nu urmareste autonomia teritoriala si ca eu sunt extremist? Acum cand vezi ca eu am dreptate nu ai nici macar bunul simt sa recunosti ca ai gresit, si ma acuzi ca am fost blocat pe alt site de bandele de propagandisti antiromani. Ai vazut ca argumentele tale sunt slabe si

incepi sa abati atentia asupra altor lucruri. Daca ai fi democrat asa cum sustii nu mi-ai vandaliza contributiile si ai accepta si alte opinii. Dacodava 19 aprilie 2007 15:35 (EEST)

*Eu am mai avut o discutie cu Dacodava despre cartea lui Goma [1], dar n-am ajuns la acord. Dupa parerea mea: cartea lui Goma e o sursa credibila cînd vorbește despre întîmplari la care Goma a asistat personal. Cînd relateaza însa bîrfe si legende urbane la mîna a treia auzite de la ilustri necunoscuti, nu este sursa credibila. Cearta mea cu Dacodava a fost pe problema proiectului creerii unui stat evreesc în Europa care ar fi fost sustinut de presedintele american Woodrow Wilson. Goma scrie ca a auzit de la nu stiu cine ca Wilson a sustinut acest proiect. I-am zis lui Dacodava si zic oricui: daca treaba e adevarata, înca 1000 de surse ar fi relatat despre asta, chiar în perioada vietii lui Woodrow Wilson (care nu era un neica nimeni, ci era presedintele SUA, deci mereu în atentia presei), nu era Goma primul care sa faca aceasta dezvaluire, acum cînd Wilson e oale si ulcele. Goma poate fi de buna credinta, dar nu toate bîrfele pe care le colporteaza sînt adevarate.[numai unele - esențialele) ca Wilson sustinîn crearea unui Israel European - comentariul meu, P.G] Cînd Goma scrie însa de experiente personale e sursa credibila. Sînt de fapt niste principii generale de evaluare a surselor de informatii: sursa contemporana cu un eveniment sau mai apropiata în timp e mai credibila; martorul ocular e mai credibil decît cel care vorbește din auzite etc; persoanele cu reputatie de seriozitate sînt credibile în domeniul lor de activitate decît niste necunoscuti (de pilda Nicolae Iorga e mai credibil în probleme de istorie decît AdiJapan, dar asta nu se extinde la probleme de aeronautica). **MariusM** 19 aprilie 2007 23:31 (EEST)

[Ei bravos, națiune! Acest MariusM este cu certitudine istoric de teapa unui Ungureanu, Cioroianu și alți "consilieri" tărîceni! De remarcat relevanța comparației Iorga-AdiJapan; de citit cu creionul în mână adâncile cugetătorisme semnate de AdiJapan despre... credibilitatea în materie de istorie... - nota mea, P.G.]

* Bun, deci vad ca exista un oarecare consens. Saptamîna Rosie este o sursa acceptabila în biografia lui Paul Goma, în privinta acelor evenimente la care Goma a fost martor ocular si eventual în alte locuri unde conteaza parerea lui Goma ca scriitor despre un eveniment sau altul. În plus, se pot folosi sursele citate de Goma, dar nu sursele primare (pentru ca utilizarea lor se cheama cercetare originala), ci doar cele secundare. În rest interpretarile si concluziile lui Goma, chiar bazate pe documente reale, nu par a fi de încredere întrucît Paul Goma nu este un istoric. Daca însa aceste interpretari si concluzii pot fi coroborate cu alte surse, de spe-

cialitate, independente, cred ca putem trece si cartea lui Goma la bibliografie. De asemenea, daca între timp apar recenzii ale cartii din care sa rezulte ca cel puțin o parte din istorici sînt de acord cu opiniile lui Goma, atunci vom accepta si noi cartea ca sursa. Mi-a scapat ceva? — *AdiJapan* 20 aprilie 2007 08:34 (EEST)

[*Da, ți-a scăpat: un analfabetism fără frontiere și o rea-credință de holocaustolog slugarnic - n.m. P.G.*]

Ca de obicei, nu sînt de acord cu *AdiJapan* despre ce se numeste "cercetare originala" si mai ales aprecierea lui *Adi* ca sursele primare sînt inacceptabile. Eu totdeauna am fost de parere ca anume sursele primare sînt cele mai bune. Goma este sursa primara pentru propria sa biografie dar este sursa de mîna a zecea cînd vorbește de ideile politice ale lui Woodrow Wilson. În schimb, o carte semnata de Woodrow Wilson este sursa primara despre ideile lui Woodrow Wilson. În amîndoua cazurile, sursele primare sînt cele mai valoroase si mai de recomandat sa fie folosite. Este un principiu general de apreciere a surselor, în nici un caz nu avem nevoie de o regula speciala pentru Paul Goma.--*MariusM* 20 aprilie 2007 09:29 (EEST)

* Am gresit spunînd „utilizarea surselor primare”, e prea vag, trebuia sa spun „interpretarea” lor. Sursele primare sînt acceptabile la Wikipedia cu conditia sa fi fost analizate de surse secundare care sa le faca interpretarea necesara. Asta spune regulamentul Wikipedia(...)Nu trebuie confundat ce facem la Wikipedia (preluare de informatii) cu cercetarea istorica. Daca istoricii se bazeaza în primul rînd pe surse primare, la noi documentarea trebuie sa se bazeze pe cele secundare si tertiare. *Aceia care contribuie la Wikipedia si au si o activitate de cercetare în alte parti trebuie sa fie atenti; ce e permis sau chiar necesar într-un loc poate sa nu fie acceptabil în celalalt.* subl. mea, P.G.— *AdiJapan* ? 20 aprilie 2007 11:06 (EEST)

*Daca cineva contesta veridicitatea Arhivei M.Ap.N atunci am ajuns la apogeul absurdului. Daca o sursa din arhive spune ca au fost omorati niste oameni, cati istorici trebuie sa comenteze asta ca sa se constate moartea lor? In cazul de fata (Chisinau) e vorba de atacarea unui spital si nu de un caz intamplat departe de ochii lumii. Nu s-au batut 2-3 oameni, ci spitalul a fost atacat de sute de oameni. Ptr *Marius*: Inca nu ai inteles despre ce e vorba pe wikipedia. Nu ai voie sa aduci interpretari personale. Trebuie sa faci referire la carti si sa scrii sursa. Tu nu faci altceva decat sa scrii propria interpretare fara surse. Nici Goma nu a facut altceva decat sa dea informatii din alte carti, insa tu manipulezi in sensul in care iti convine. Dacodava 20 aprilie 2007 12:39 (EEST)

* Care absurd domnule?! Arhivele contin tot felul de hîrtii scrise de tot felul de oameni care urmaresc tot felul de scopuri. Ar fi prima data cînd se minte în scris sau cînd oamenii fac declaratii false? Hai sa fim seriosi. *De-asta e nevoie de un specialist care sa se uite la documentele alea si sa le judece cu mintea lui de specialist.* Pai asa de exemplu luam de bun tot ce scrie în dosarele Securitații? Au mintit ei papi de la Roma, regi si presedinti, d-apai un prapadit de functionar sau un militar cu mai putine sau mai multe stele pe umar! Dar oricum am întoarce-o, regula e regula: *la Wikipedia nu putem folosi surse primare* în a sustine un punct de vedere. Se cheama cercetare originala. (Cu parere de rau ca iar trebuie sa-l contrazic pe MariusM.) — *AdiJapan* ? 20 aprilie 2007 13:15 (EEST)

* E sensibila treaba cu sursele primare. Spre exemplu, la articolul despre Pogromul de la Iasi am redat si opiniile lui Mihai si Ion Antonescu, din timpul procesului, luând declaratiile lor din transcrierile benzilor (publicate prin 97 parca). N-a facut nimeni o interpretare a lor în vreo carte, dar nici nu le consider cercetare originala (adica eu n-am interpretat: uite mai câte-i baga în cărca lui Antonescu si cine au fost adevaratii vinovati...)--Alex: DîMesaje 20 aprilie 2007 13:52 (EEST)

* Domnule AdiJapan, hai ca am intrat în ceata: Daca într-o culegere de documente din evul mediu, editata de un istoric contemporan, gasesc un document, pâna în momentul publicarii inedit, care duce atestarea documentara a unei localitati cu 2 secole în urma, dar istoricul nu scrie explicit asta, publica pur si simplu documentul, sunt sau nu îndreptatit sa folosesc informatia în articolul din roWiki despre localitatea respectiva, în premiera mondiala? --nelu craciun 20 aprilie 2007 14:11 (EEST)

Nelu Craciun: Nu, pentru ca ar însemna ca dumneavoastra sa interpretati un document istoric, o sursa primara. Articolele din Wikipedia nu pot decît sa preia ce spun specialistii. Nici o generalizare, nici o sintetiza, nici o analiza, nici o concluzie în plus. În general Wikipedia nu publica absolut nimic în premiera.

Alex: Cine a publicat transcrierile? Un scriitor? Banuiesc ca nu. Necazul cu raportul despre acel spital de copii din Chisinau este ca raportul a fost gasit într-o arhiva militara, fara sa stim cine l-a scris si pe ce baza, fara sa avem confirmare si din alte surse. În cazul lui Mihai si Ion Antonescu macar stim cine face declaratiile, si chiar daca ele ar fi minci-noase tot ar avea o valoare enciclopedica: sînt vorbele a doua personalitati. Dar raportul pe care ni-l prezinta Paul Goma vine doar cu o stampila: SECRET. Ma rog, nu stiu de ce tot insist eu, îi las pe cei care se pricep mai bine. — *AdiJapan* ? 20 aprilie 2007 14:30 (EEST)

* Nelu Craciun: Eu zic ca daca acel document a aparut într-o cule-

gere contemporana (cu noi), atunci el poate fi adus aici, pentru ca, fireste, nu e publicat în premiera. Aici e vorba si de verificabilitate.

* Adi Japan: Acum, ca tot am adus vorba de cercetarea originala si sursele primare, se aduc diverse exemple, haide continuam discuaia, sa stabilim niste reguli clare în aceasta privinta, pentru a elimina ambiguitatile.--Alex:DÎMesaje 20 aprilie 2007 14:46 (EEST)

* Regulile privind sursele primare si cercetarea originala sînt destul de clare, le-am citat mai sus. (...)Din experienta mea singura ambiguitate apare atunci cînd scrierile unui istoric se învechesc si nu mai stii bine daca trebuie considerate sursa primara sau secundara. *Herodot este de mult o sursa primara, istoricii de azi sînt surse secundare, dar undeva între cele doua exista o zona gri, unde trebuie discutat fiecare caz în parte pentru a stabili în ce masura scrierile respective mai sînt de actualitate.* [Ce profund! Ce subtil! Ai zice: Ungureanu - nota mea, P.G.] În replica la raspunsul tau dat lui Nelu Craciun: Un document vechi este un document vechi, chiar daca îi vezi reproducerea într-o carte noua. Verificabilitatea este legata direct de sursele acceptabile, iar acolo conteaza daca e vorba de surse primare sau secundare/tertiare. Daca documentul vechi n-a fost interpretat de istorici atunci n-o putem face noi înaintea lor. — *AdiJapan* ? 20 aprilie 2007 15:13 (EEST)

* Problema cu articolul Wikipedia:Surse de încredere este ca a fost scris de AdiJapan si reda numai ideile lui AdiJapan. Hai sa citez din Wikipedia englezeasca: "Primary sources are documents or people very close to the situation being written about. An eyewitness account of a traffic accident is a primary source. United Nations Security Council resolutions are primary sources. Primary sources that have been published by a reliable source may be used in Wikipedia, but only with care, because it's easy to misuse them. For that reason, anyone—without specialist knowledge—who reads the primary source should be able to verify that the Wikipedia passage agrees with the primary source. Any interpretation of primary source material requires a secondary source". Deci se pot folosi surse primare, dar cu grija sa nu se rastalmaceasca, citatele sa fie corecte. Repet parerea mea: nu numai ca se pot folosi, dar aste-s sursele cele mai bune. În ceea ce priveste încrederea acordata surselor, trebuie sa filtram totul prin judecata proprie, chiar daca se supara unii ca asta e cercetare originara (nu sîntem roboti care doar copiem dintr-un loc în altul, mai si judecam). Chiar si sursele primare pot fi gresite - ca aduse vorba Dacodava de arhivele M.Ap.N.: la revoluia din 1989 s-au întocmit de M.Ap.N. si se gasesc si azi în arhive documente despre lupte eroice cu teroristii. Pe baza unor asemenea documente, unii au fost avan-

sati în grad, au primit certificate de revolutionari. În multe asemenea cazuri s-a constatat însa ca eroicii militari se împuscau ca prostii între ei, crezând fiecare despre alaii ca aceia sînt teroristi. Pentru a nu cadea în pacatul cercetarii originale analiza unor asemenea confuzii trebuie facuta pe baza unor lucrari publicate în afara Wikipediei. Revenind la cazul Goma, *a folosi cartea sa nu e cercetare originala, dar în unele cazuri concrete ceea ce scrie Goma nu e de încredere.*(...) Si tot legat de Goma, explicatie pentru Dacodava: daca Goma scria "conform documentului cutare aflat în arhiva cutare Woodrow Wilson a sutinut crearea unui Israel european" era mai credibil decît scriind ca a auzit de la nu stiu cine si nu stiu care evreu i-a zis ca..."--*MariusM* 21 aprilie 2007 00:05 (EEST)

*O corectie: ce scrie la pagina (nu articolul) despre sursele de încredere nu sînt ideile mele --- desi ma flateaza greseala ---, ci o traducere dupa versiunea de atunci a paginii omoloage de la en.wp. Iar din citatul pe care îl daai se înțelege clar ca în timp ce sursele secundare se pot folosi ca atare, cele primare se folosesc cu grija si fara interpretare. Nu vad de unde reiese ca sursele primare ar fi cele mai bune. (Repet, vorbim de Wikipedia.) — *AdiJapan* ? 21 aprilie 2007 10:46 (EEST)

* Am specificat ca e parerea mea ca sursele primare sînt cele mai bune, n-am pretins niciodata ca aceasta ar fi politica Wikipediei. Cum înțeleg eu politica Wikipedia:Fara cercetare originala: în lume sînt o multime de genii neînțelese, pe care nu le baga nimeni în seama. Nimeni nu vrea sa le publice teoriile si atunci sînt tentati sa le publice pe gratis la Wikipedia, enciclopedie pe care oricine o poate edita. Ei, wikipedia nu-i pentru asta. Dar daca s-a publicat în afara Wikipediei o carte, deja se poate folosi ca sursa. Apare însa o alta problema - nu tot ce s-a publicat în lume în afara Wikipediei e lucru serios. E firesc sa respingem anumite surse, dar nu le putem respinge pe baza politicii "fara cercetare originala", fiindca nu aceasta politica e aplicabila aici. Pîna la urma tot la folosirea propriei judecati ajungem, oricît s-ar dori evitarea acestui lucru.--*MariusM* 22 aprilie 2007 01:23 (EEST) Apropo: *Am modificat putin articolul Wikipedia:* Surse de încredere. *MariusM* 22 aprilie 2007 02:04 (EEST)

[Imi aduce aminte de Antoine Spire, jurnalist evreu comunist francez care îl acuzase pe scriitorul Renaud Camus ca este antisemit pentru că afirmase: la Radio France Culture cea mai mare parte a jurnaliștilor : evrei. Printre "argumente" numeroase erau mincinoase, "citatele" fiind inventate. Renaud Camus citise pasajele adevarate ale cărții sale și "citatele" departe de a fi adevarate. La observatia lui R. Camus: «Ati inventat citate, mi le-ați atribuit», A. Spire a răspuns, rîzînd: «*N-am inventat*

nimic, doar am ajustat câte ceva...»n. mea, P.G.]

* “Cum rămîne cu Saptamîna Rosie? — *AdiJapan* ? 22 aprilie 2007 08:25 (EEST)

“- Istoricul Dinu C. Giurescu confirma informațiile din "Saptamîna Rosie": Inca din noaptea de 27 spre 28 iunie, orele 3 dimineata, trupe sovietice își fac intrarea prin cinci puncte în teritoriul românesc. Concomitent, încep sa actioneze comandouri specializate în a crea panica, dezorganizare și confuzie generala. Atari manifestari au loc la Chisinau, Cernauti, Soroca, Tighina, Reni. Surse sovietice consemneaza starea de spirit a populatiei basarabene, chiar din prima zi a retragerii armatei și administratiei române: "...rusii indiferenti; evreii aclama intrarea Sovietelor în Basarabia. Românii de la sate surprinsi de evenimente, nu înțeleg ce se petrece". Evidenta documentara acumulata între timp arata ca actele de agresiune și batjocorire împotriva unitatilor române ce se retrageau, începând cu 28 iunie 1940, au fost facute de elemente din Armata Rosie, în cooperare cu bande, mai ales din minoritari, între care și o suma de evrei. Sursa: *Evreii din România (1939-1944), Dinu C. Giurescu.

- "Saptamîna Rosie" nu a făcut decat sa preia documentele prezentate și comentate de istoricul Alex Mihai Stoenescu in anul 1998 in cartea "Armata, maresalul și evreii", scoasa la editura <<RAO International Publishing Company>>: La Chisinau, 400-500 evrei comunisti constituiti în banda, înarmati unii cu pusti și revolvere, iar altii cu pietre și bastoane, au cerut directorului Ioneț, medicul spitalului de copii, ca imediat cladirea acestuia sa fie predata. La încercarea medicului de a calma spiritele, l-au împuscat, dupa care au navalit în spital, devastându-l complet, iar pe copiii aflati internati, omorându-i și aruncându-i afara pe geamuri. Restul poate fi vazut in: Sursa care face referire la carte Monte Cristo 24 aprilie 2007 17:33 (EEST) Alte documente prezentate de „Saptamana rosie” au avut ca sursa de inspiratie cartea istoricului Gheorghe Buzatu: „Românii în arhivele Kremlinului”, Editura Univers Enciclopedic, Bucuresti, 1996.”

[Nota mea, P.G.: “Bătrânii” care stau la sfat despre bibliografia cărții mele nu au observat ca cele mai multe documente citate erau extrase din volumul **Situația Evreilor din România între 1939 - 1941**, ediție scoasă de I. Coja, după ce prima, care ar fi trebuit sa apară sub patronajul lui A. Buzura, la Editura Fundației Culturale, fusese distrusă - la cererea evreilor.

Au oare pentru de ce nu au băgat de seamă:

- fiindcă istoria, în general, în secundar: bibliografia, pentru ei este o necunoscută foaaarte cunoscută ?

- fiindcă le-a fost și lor frică de “sentinelele” evreilor - în primul rând a “partenerilor” de discuție, în realitate îndrumătorii spre îndărăt-ai-lor (cei subliniați de mine)?

- fiindcă îngrijitorul ediției este I. Coja?

- fiindcă îngrijitorul ediției *nu* este A. Buzura, “nepotul lui Gogu (Rădulescu)”, cel uns Doctor Honoris Causa al Universității din Tel Aviv pentru meritul de a fi distrus culegerea de documente despre holocaustul românilor - să garanteze el autenticitatea documentelor pe care le-a distrus - la cererea evreilor ?

- căci-fiindcă-pentru-că și ei sunt români - n-ai ce le face?]

* Nu se mai închide discutia asta? Care e scopul ei? Sa se dea o fatwa contra lui Paul Goma, ca nu se pot folosi deloc cartile lui, sau sa se declare cartile lui ca fiind WP:ADEVARUL ABSOLUT? Nu vad nevoia de a avea vreo regula separata pentru Goma pe Wikipedia.--*MariusM* 23 mai 2007 18:07 (EEST)”

Duminică 4 noiembrie 2007

Ieri am fost incapabil să notez ceva în jurnal. M-au vătămat rău cei din “Sfatul Bătrânilor”. Nu prin ceea ce au spus de rău despre mine, despre **Săptămâna Roșie**, ci... prin *ceea ce nu au spus*. Fiindcă, exceptându-l pe “Dacodava” ceilalți m-au respins - acesta fiind termenul: *respins* - în deplină necunoștință de cauză: nu citiseră cartea pe care o respingeau: **Săptămâna Roșie**, nici o altă carte a mea. În comparație cu alt caraliu respingătoriu (Cristian Pătrășconiu), “Bătrânii” care taie și spânzură pe un blog care nu le aparține, sunt cu toții *anonimi*. Nu-și divulgă numele. Cum să comunici, fie și în sens unic cu “*cineva*” care *nu există*? Fiindcă numele (și nu pseudonumele) face parte din persoană, este ca pielea, nu poate fi separată de carne fără pagubă, și nu ca o cămașă pe care o poți schimba de câte ori poți.

Mă întorc la *anonimat*.

Și eu am fost tentat să-mi iau un pseudonume, prin 1965-66,

după ce constatasem că numele *Goma* constituie o piedecă în calea debutului. *Goma* era cunoscut în redacții, în edituri, înainte de a fi cunoscute textele propuse și, am constatat pe pielea mea, că sunt judecat - și gata-condamnat - după nume, nu după faptă (bună, rea: textele). Nu aș fi fost la prima tentativă de a mă ascunde de agresiunile înconjurătoare: întâia oară, în Lagărul de Repatriere de la Sighișoara, în 1944-45, când l-am ajutat pe tata să falsifice, în hârtii, locul nașterii. Am zis bine: înconjurătoare, nevenind dintr-o singură parte, ca să le pot face față, întru... apărare (ridicarea mâinilor pentru a-ți proteja obrazul, strângerea coapselor, pentru a-ți apăra coaiele), ci din toate părțile; dinspre răi, ca de obicei: comuniști, ruși, securiști, anchetatori, gardieni, dar și dinspre buni: foștii colegi de facultate și prieteni, deveniți redactori (Dimisianu, Dimisianca, Raicu, Baltag, Velea, Eugen Simion, Ioana Andreescu). Nu mai țin minte cine dintre "prieteni" m-a sfătuit să-mi iau un pseudonim, explicându-mi că, la urma urmelor, numele adevărat, Goma, e urât... Am început să umblu cu un carnetel în care notam - pe stradă, în tramvai - pseudonume. M-a descurajat piaza-rea a mea: Mihai Gafița, ciudat, cu un compliment de genul:

‘Degeaba ai să-ți iei pseudonim, *noi* vom ști că textul cutare e scris de Goma...’

Într-un târziu am debutat, cu numele meu cel urât: Goma.

Am mai scris despre participanții la forumuri internetice folositorii în majoritate a pseudonimelor. Însă nu mă interesează aceia, oameni neinstruiți, cunoscând doar limba română vorbită (de ei și de vecinii lor de bloc), ci ceștialalți: persoane școlite, rar comițând câte o greșală de ortografie... Dar...Dar impresia produsă de ei, pe forumul "Sfatul Bătrânilor" este, nu doar neplăcută, ci terifiantă: oamenii aceștia - presupun: tineri - au fost născuți gata-mutați-mutilați: au ieșit în lume gata-executanți ai regulamentului de funcționare al unui regim totalitar, ba chiar gata-supraveghetori ai interdicției de a gândi altfel decât îngăduie regulamentul.

Pe forumul administrat de C. Pătrășconiu existau mai mulți participanți nesupuși caraliului și care i se opuneau, se întâlneau cu "linia" pătrășcoană; dincoace - unde problema este mai generală, dar foarte... specială - cu o singură excepție - *toți sunt caralii!* Ei nu doar discută principiile după care trebuiesc judecate documen-

tele, dar pornesc de la bun început pe respingere, doar fiindcă au auzit ei (de la Centrală?) că acel text, acea carte pe care nu le-au citit, ba chiar refuză să se ating de ele (**Săptămâna Roșie**): *nu trebuie să existe*.

Se înțelege din “dezbateri” că pe lângă “Iulian U”, “AdiJapan”, la “Sfatul Bătrânilor” rolul de cenzor-șef îl joacă alt pseudonim: “Gutza”. Românaș de-al nostru, nu de-al *lor*.

În relațiile mele cu securiștii, cum ei nu se prezentau anchetaților, a trebuit să aștept zile, săptămâni - chiar ani - ca să aflu că pe cutare bestialist îl chema... cum îl cheamă. Însă ceștialați, monștrii juniori, uteciștii paznici la poarta forumurilor internetice, hotărînd ei ce este-just-să-apară și ce nu este-just-să-apară, ca într-o Neo Direcție a Presei - activează sub pseudonim: cum să-i afli adevăratul nume, mai ales că și-l schimbă des ?

Într-un târziu li-l vom afla (și la ce ne va folosi?), așa cum am aflat adevăratul nume al pseudonimaților de la Cenzura C.C. : “Pavel Cîmpeanu”, “Janina și Ion Ianoși”, “Al. Simion” - subtili intelectuali evrei care, după ce, decenii la rând, ne-au interzis, din umbra anonimatului pseudonimic (politic) accesul la informațiile “din afara Lagărului Socialist”, brusc, după 22 decembrie 1989, ni s-au prezentat în lumină, devenind dascăli noștri, ai analfabetizaților de către ei, ianoșii, cimpenii și ne explică - ei, nouă! - cum stă treaba cu Soljenițin, cu Șalamov, cu Gulagul... În care caz de ce n-ar profita și o hoităriță ca Ruxandra Cesereanu care, înainte de decembrie 1989 nu știa că propriul său bunic fusese deținut politic (vorba lui O. Pecican: “De unde să știm: în Biblioteca Universității Cluj nu existau cărți cu așa ceva?”), însă fulgerător a învățat după maculator, impunînd până și bieților supraviețuitori ai Canalului, Gherlei, Aiudului, Piteștiului, Jilavei, Sighetului, monstrul de limbă și de gândire: “gulagul românesc”.

Paranteză luminoasă:

Evreii din Basarabia au produs nu doar criminali (ca Max Goldștein, Nicolski, Kișinevski, cei din clanurile Oigenstein, Tismenețchi și alți tâlhari), ci și câteva flori:

- Soția lui Sarkozy, Cecilia se trage, după bunicii paterni, din compozitorul spaniol Albeniz. Nu mai țin minte cum, dar în încrengătura genealogică a sa intră și un evreu din Bălți, numit “Cigany”. Or acest nume ar putea fi un supranume dat unui strămoș

al Ceciliei care va fi fost, ca și Lemeș, lăutar, în sensul nobil al cuvântului. Iar pentru că această meserie prin părțile noastre era împărțită cu țiganii, i se va fi spus și: “Țiganul”. Cum va fi ajuns “Țiganul” lăutar în Iberia, în secolul al XIX-lea nu este greu de dedus: așa cum circulau muzicienii/muzicanții în Europa: de la curte la curte, din oraș în oraș, din țară în țară, fie în bagajele unui nobil, negustor, prinț, prelat, fie invitat. Ajungând în Spania, i-a fost grafiat în spaniolă “pseudonimul” purtat în țările române: “Țiganul”;

- Barbara, cântăreața franceză de legendă: “La Dame en Noir” (iertare, mie nu mi-a plăcut niciodată - în schimb Ana se dădea în vânt după ea, de pe când nu ne căsătorisem - nici cum cântă nici ce cântă - deh, prostul meu gust absolut). S-a născut în 1930 dintr-un tată alsacian - “care i-a impus, în copilărie, relații incestuoase - et une juive de Moldavie...”

Când voi afla că și bunicul lui Wolfowitz Șacalul e di pi la noi: tată-său are o dughiană în Or’ei, lângă Podu’ di pisti Răut?

Dau abia acum peste un text de Adrian Cioroianu în *Dilema Veche* (2 sept. 2005):

“Adrian CIOROIANU povesti suprapuse Ultimul cathar - un român!

“Ultimul cathar ar fi murit în 1321 - și nu de bătrânețe, nici de plictiseala, ci așa cum sfârseau pe-atunci ereticii: ars pe rug. Cine erau catharii? Aparuți în secolul al XI-lea dinspre Europa de Est, concentrându-se în cele din urmă în sudul Franței (regiunea Toulouse și Albi - de unde denumirea de albigenzi) sau în Flandra și Lombardia și întemeindu-și sectarismul pe Evanghelia Sfântului Ioan și pe concepția profund dualistă a două lumi irevocabil opuse (una impură și materială, făcută de Diavol, și una pură și imaterială, creația lui Dumnezeu), austerii cathari (de la gr. katharos = pur) au intrat repede în conflict cu Biserica Catolică, a carei ierarhie, de altfel, o recuzau. În 1208, papa Inocențiu al III-lea a pornit o cruciadă împotriva lor, iar de la mijlocul secolului al XIII-lea pe firul persecuției a intrat Inchiziția. Rezultatul final se vede în chiar prima frază a acestui paragraf.

“Sau asta se credea pînă acum. Mai nou, în Franța (în departamentele Ariège și Aude din Pirinei) au reaparut cîteva sate de cathari! Tot mai doritori în a-și găsi adepți și a arata lumii că posedă soluția pentru toate problemele spirituale ale contemporaneității, neo-catharii din zona

au mai primit recent si un contingent de roza-crucieni din Olanda, care au decis sa se stabileasca aici*. Totul bine si frumos. Papa nu-i mai persecuta, Inchiziția a disparut, cruciadele s-au mutat în alta parte. Desigur, nu se cade sa discutam ce merite au Pendulul lui Foucault sau Codul lui Da Vinci în aceste revirimente si nici ce interese pot anima aceste curiozități - anual, la fostul castel cathar Montségur, vin doua-trei sute de mii de turisti: unii sa faca poze, alții sa mediteze pe ruine, alții sa bea apa cathara, alții sa manince ecologic s.a.m.d.

“Ei bine, si totusi adevarul adevarat este altul.

“E drept ca samînța catharilor n-a pierit, dar ultimul din stirpe nu e din ordinul Rose-Croix, ci din ordinul ex-PCR. Nu s-a nascut în Pirinei, ci în Basarabia. Nu si-a trait tinerețile la castelul din Montségur, ci la bloc, în Berceni. Ce e adevarat e doar ca el traieste, în prezent, în mijlocul Franței. Numele lui este Paul Goma.

“Paul Goma e unul dintre puținii români care au curatat basmaua nationala într-o vreme tulbure si trista, în care mulți dintre cei de-atunci (si de acum) o maculau vîrtos. Dupa un scurt episod romantico-naționalo-impetuos, ce l-a facut sa intre în vara lui 1968 în PCR, inclusiv pentru ca instituiția din spatele celor trei inițiale îi dadea (pasa-mi-te) posibilitatea sa te iei de rusi, dupa o amara revelație privind datele reale ale liderului Ceausescu si dupa înțelegerea faptului ca stalinismul-național nu este cu mult mai bun decît stalinismul original, Paul Goma a fost primul dintre cei care au rupt atunci, în 1977, Epoca Ceausescu în doua. Ciudat an, 1977, pentru comunismul românesc: 12 ani bunicei se închideau în spațele lui, din '65 pîna atunci, si alți 12 se deschideau în fata, care de care cu vaci mai slabe si cu boi unde nu te-astepti în organigrama. Cum spuneam, Goma daduse tonul la contestație în ianuarie-februarie (vorbind de Charta 77 cehoslovaca), minerii din Valea Jiului stricau în august vacanța lui Ceausescu de la Neptun, plus cutremurul care desfigurase Bucurestiul în martie si-i stricase aceluiasi Ceausescu o foarte importanta vizita de partid si de stat în Nigeria! Si, capac la toate, în acelasi an si fuga Phoenix-ilor din țara!

“Și astfel se închide cercul. Ereticii de altadata s-au cumințit: Doina Cornea tace suveran la Cluj, Radu Filipescu zîmbeste inimitabil pe Calea Victoriei, Dorin Tudoran nu mai stie sa zîmbeasca si se rateaza în invective acre, Gabriel Andreescu îmbratiseaza cauze atît de diverse, încît nimeni nu poate ține pasul cu el, Mircea Dinescu e si mosier, si burghez, si proletar si are aceeasi boala pe presedinți, Ana Blandiana educa liceeni si liceene... Doar Paul Goma lupta, tot lupta înca: împotriva dilemelor (!) si certitudinilor, împotriva rusilor si americanilor, a evreilor si

arabilor, împotriva conservatorilor și liberalilor de oriunde. Publicarea jurnalului său, spre finele anilor '90, a făcut ecou serios, programul său de candidatură la prezidenție n-a făcut ecou deloc, iar Ion Iliescu i-a scris personal o scrisoare în iulie 2002, invitându-l la reconciliere - numai că Goma, spre deosebire de regele Mihai alias Radu Duda, n-a mers.

“Și, cum spuneam, Goma-ultimul cathar sta undeva în Franța, gata să împlinte stiloul său încărcat cu dualism în orice papă de ocazie, comunicând cu țara prin Jurnalul literar și ocupat, în genere, să-și strângă meticolos vreascurile și butucii propriului său rug. Pentru că macar un lucru este cert: acest om are mereu o flacăra la îndemână.

---

* Fokke Obbema, Les cathares ont repris leur bâton de pèlerin, în Courrier International nr. 773, 25 august a.c.”

Ca să vezi: și Cioroianu - ca și Sorescu - era oarecum-om - însă numai înainte de a fi numit ministru...

Luni 5 noiembrie 2007

“Meteorologia” este aceeași, acum, la Paris, ca și la București, în 5 noiembrie 1956 - ia te uită: 51 ani!

Insolubila chestiune a țiganilor noștri. Noi, românii nu am colonizat, nu am robit, însă am moștenit de la boerii noștri, de la mănăstirile noastre cele prea-sfinte, de la voievozii noștri cei dreți și buni: robi. Nu doar țiganii fuseseră robi, ci și tătari, turci, ruși, însă aceștia dispăruseră în scurt timp, înghițiți de majoritatea aritmetică și doar onomastica ne mai poate da oarecari informații de urma lor pe acest pământ: Turcu, Tătaru, Rusu, Leahu, Litvanu, Botezat (sau Botez)... Țiganii însă au rezistat: fiindcă aveau o limbă-mamă, s-au ținut... grămăjoară, oricât ar fi fost împrăștiati în toată Europa (apoi și în Lumea Nouă), în asta fiind superiori (sic) africanilor sclavi în America, cei care și-au pierdut limbile de la a doua generație. Ceea ce îi apropie: suferințele cumplite îndurate de la stăpâni și care nu se uită, nu se uită, nu se uită. Firește, există o revanșă pașnică a ambelor comunități: muzica, dansul. Prin aceste expresii primare au colonizat ei cultura albilor stăpâni: prin jazz întreaga planetă și asta de aproape un secol; recent prin muzica

aranjată de Bregovici, sub bagheta lui Kusturica, muzica din Europa.

Iar acum tărăboiul provocat în Italia... Oricum ar suci-o tărâcenii și băseștii, în afară de futuimasismul general, nu au făcut nimic pentru măcar a îndulci soarta țiganilor nefericiți - fiindcă vor fi existând și din cei fericiți...

Se vede că m-am supărat degeaba pe Wikipedia: Credeam că e ceva serios - judecînd după capitolul despre mine (ei, da!), însă iată peste ce am dat:

“Category: Romanian dissidents From Wikipedia, the free encyclopedia

- Have questions? Find out how to ask questions and get answers.
- On principle, this category refers to people who actively opposed the Communist regime in Romania from within the country. However, the meaning also covers those opponents of the Nicolae Ceausescu regime who advocated other forms of Communism throughout the period (1965 to 1989). (...)

Care ni sînt “disidenții”?, după Wikipedia:

A. *Gabriela Adameșteanu*, Aurel Aldea, *Gheorghe Apostol*
Gheorghe Arsenescu (dar Gabriel Andreescu?)

B. *Ana Blandiana*, *Geo Bogza*, *Silviu Brucan*

C. Ion Cârja, *Nina Cassian*, Corneliu Coposu, Doina Cornea

D. Mircea Dinescu, Petru Dugulescu, *Constantin Ticu Dumitrescu*, Anton Durcovici

F. Radu Filipescu (dar Victor Frunză?)

G. Paul Goma (figurează, însă el refuză - să figureze), Radu Gyr (dar Vlad Georgescu?)

K. Sándor Kányádi

M. Áron Márton, Bogdan Mischiu, Herta Müller, Neculai Munteanu

O. *Leonard Oprea* (ei, nu!)

P. *Constantin Pîrvulescu* (ei, da: Pîrvulescu da, V. Paraschiv ba!)

R. *Grigore Răceanu*, *Mircea Răceanu*, Elisabeta Rizea

S. Serban Stănciulescu

T. Dumitru Țepeneag, László Tökés, Dorin Tudoran

U. Gheorghe Ursu

V. Ion Vianu

W. *Richard Wurmbrand* (dacă Wurmbrand este “disident”, de ce nu și Steinhard?)

Z. Alexandru Zub”

De unii nu am auzit. De alții (Apostol, Nina Cassian, Brucan, Blandiana, Adameșteanu) am auzit, dar ce legătură o fi între, de-o pildă: Leonard Oprea și Prefectură?).

M-am liniștit: *Iulian, Laura*, se află în bună companie. Cea a analfabeților de frunte.

Pentru că m-am poticnit în Leonard Oprea, să-i reproduc epistola către N. Manolescu - confuză, dar... limpede (o extrag din Portalul România - Israel):

“Dreptul la replica: SCRISOARE DESCHISA catre PROFESORUL NICOLAE MANOLESCU

“Scris la Friday, November 04 @ 14:13:58 EST de catre barb va felicit pentru modul in care stiti sa - cum zic americanii - 'strike back', ma refer la atitudinea dv. si la replicile dv. fata de si date penibilei campanii 'anti-Manolescu' desfasurata atat in presa scrisa, in publicatiile din tara, dar si in cele ale diasporei romane din SUA, precum si pe Internet. SCRISOARE DESCHISA catre PROFESORUL NICOLAE MANOLESCU

Leonard OPREA

Stimate Domnule Profesor Nicolae Manolescu,

Domnul fie mereu cu dumneavoastra si familia dumneavoastra intru sanatate si pace, liniste si bucurii senine.

Nu stiu in ce masura va conta pentru dv. asta epistola, dar eu, Leonard Oprea nu pot fi altul decit cel care am fost, sunt si voi fi ca om si scriitor, atat prin faptele mele, cit si prin cartile mele, prin eseurile si articolele mele. Ori toate acestea sunt bine cunoscute si de dv., dar in buna masura si de un public destul de numeros.

Astfel, trebuia sa infaptuiesc epistola aceasta.

Prin urmare, cu respect si pretuire, simpatie si solidaritate, va felicit pentru modul in care stiti sa - cum zic americanii - 'strike back', ma refer la atitudinea dv. si la replicile dv. fata de si date penibilei campanii 'anti-Manolescu' desfasurata atat in presa scrisa, in publicatiile din tara, dar si in cele ale diasporei romane din SUA, precum si pe Internet.

Cred ca nu mai este nevoie sa ii amintesc acum, aici, pe membrii fondatori si lideri ai, repet, penibilei campanii impotriva dv., precum la

fel, numele publicatiilor respective. Sunt nume si publicatii bine cunoscute... Iar in acest caz, datorita Internetului - "vedetele zilei"...

Asa cum le-am mai scris vechilor mei prieteni Vladimir Tismaneanu si Mircea Mihaies, dar si lui Liviu Antonesei si Sorin Antohi (care au trecut si ei prin incercari similare cu a dv.), asa cum le-am mai explicat si altor prieteni si cunoscuti din SUA si Romania (despre acest tip de agresuni, penibile, dar totusi atit de vatamatoare sanatatii culturii romane, oriunde in lume), personal, consider si aceasta campanie, mai sus numita, nimic altceva decit inca una dintre manifestarile vehemente ale iacobinismului-de-mahala (despre care, dupa cum bine stiti, am scris si publicat in presa din tara si din SUA). Iacobinismul-de-mahala este astazi in Romania arma preferata a mediocritatii. Caci, sub toate formele ei, si cu atit mai mult aurea mediocritas, salieriana ori altfel, dar dintotdeauna astfel ca si acum, mediocritatea are tendinta asimptotica sa creeze teorii cu iz nihilist si parfum de dogma, prin care isi justifica ratiunea de a fi ceea ce este - mediocritate. Fara trecut, fara viitor. Pina la urma - fara prezent. Si, devenita Putere, mediocritatea neaga inevitabil liberalismul.

Asadar, domnule Profesor, atacul lor asupra dv. devenise doar o chestiune de timp, fiindca nu reusera - pina acum - a afla, in viziunea lor mediocra, oportunitatea cit de cit plauzibila, pentru ei si publicul lor, de a bizii belicos...

Iar pe de de alta parte, domnule Profesor, in ceea ce ii priveste pe acesti critici inaripati, plonjind zgomotos si cu veselie asupra dumneavoastra ca om si scriitor, totusi, va rog, nu uitati: pentru musca diferenta dintre miere si rahat e nula.

Atractia e la fel de irezistibila si intr-un caz si in celalalt. Atit doar: nu rareori mierea inleiaza letal musca.

Acestea fiind spuse si ne-ascunse, va doresc sanatate si toate cele bune. Cu prietenie si Doamne ajuta-ne,

Leonard Oprea.

Boston, Octombrie 27, 2005”

Ce să mai comentezi această zămărcă de corcodușe stropită cu agheazmă adusă (la Boston!) cu mari sacrificii, tocmai de la Prejmer de acest profesionist uleios al închinăciunii la gumarii stăpânilor pământești? Cum s-a opus el lui Ceaușescu, dacă a semnat realegerea lui Iliescu, în anul 2000?; la stăpânii editorialești: Buzura cât a fost, apoi Patapievici, Mihăieș, pe de lături lăudându-se cu prietenia turnătorului Antohi? Cât despre stăpânul

N. Manolescu, nici nu mai este nevoie de explicații.

M-a uluit ce a scris Tudorel Urian, în *Romlit* 13 iulie 2007:

“Structural, Leonard Oprea *face parte din familia adevaratilor disidenti, de tipul Corneliu Coposu sau Adam Michnik*. (sublinierea mea, P.G.) Ca si acestia, a înfruntat regimul comunist, a avut curajul sa spuna despre negru ca este negru atunci când toata lumea, din teama sau oportunism, prefera sa admita ca este alb, a suportat anchetele barbare ale Securitatii, dar a pasit întotdeauna în viata cu zâmbetul pe buze, fara frustrari si fara resentimente. Dupa caderea regimului Ceausescu, când rezistentii si luptatorii anticomunisti au aparut ca ciupercile dupa ploaie, atribuindu-si acte eroice despre care nu a stiut nimeni vreodata, adevaratii disidenti au socat prin bunul lor simt nevindicativ, prin asumarea trecutului cu un zâmbet trist si prin privirea luminoasa atintita spre viitor. (...)

Leonard Oprea demonstreaza, cu fiecare noua carte a sa, aceeasi lipsa de complexe în abordarea relatiilor contradictorii care caracterizeaza lumea contemporana. Constient de valoarea gesturilor sale din trecut (este unul dintre participantii la revolta brasovenilor din anul 1987), priveste cu seninatate si comprehensiune prezentul, judeca situatiile cu propria minte, nu în virtutea unei presupuse „corectitudini politice” a epocii. Resorturile morale de factura crestina si umanista îi confera scrisului sau luminozitate si generozitate sufleteasca. În spatele fiecărei fraze a lui Leonard Oprea se ascunde un zâmbet candid. Total lipsit de patima, scrisul sau reprezinta lectii de viata, mereu utile într-o societate româneasca ce pare sa-si fi ratacit definitiv toate reperele apte sa o scoata din marasmul moral în care a intrat.”

Aveam o cu totul alta opinie despre Tudorel Urian și despre onestitatea sa. După ce am citit Ditirambul de mai sus, înclin să cred : nu ar fi exclus ca el, Urian să fie autorul capitolului “Disidenți români” de pe Wikipedia: “Leonard Oprea *face parte din familia adevaratilor disidenti, de tipul Corneliu Coposu sau Adam Michnik*.” Chiar așa? Și disident (și “adevărat”, nu ca alții), “de tipul Coposu”? - dar dacă acesta ar mai fi trăit ar fi acceptat eticheta “disident” ? Eu știu că nu: în discuțiile cu tinerii care îi cereau sfatul (dacă să semneze sau ba Apelul nostru din 1977), după ce îl demasca pe Goma ca agent al ungarilor și al rușilor, vorbea despre “disidenți” ca Ion Varlam: «niște provocatori ai securității».

Ce-o fi în capul lui Urian? Corectez: Ce a început a fi în capul lui Urian după atacul asupra mea a turnătorului M.D.

Gheorghiu? Și el, Urian, cel curat? Sau poate că nu știu eu cât de “disident” fusese trăgătorul de limbi - la curul lui Iliescu, al lui Manolescu, al lui Tismă’, al Mihăieșului - iezuitul prejmerean?

Marti 6 noiembrie 2007

Ieri Mihai Rogobete mi-a trimis electronicalic câteva pagini din *Paradigma XXI* în care există, pe lângă textele sale despre mine și câteva extrase din jurnale, din **Culoarea curcubeului** (parcă), deasemeni un text mai vechi al lui Dan Culcer.

I-am mulțumit.

Mircea Stănescu mi-a trimis un dialog D.C. Giurescu-Teșu Solomovici, apărut în *Ziua* din 3 nov. 2007:

“Evreii in anii regimului Antonescu

In exclusivitate pentru ZIUA, un interviu cu acad. prof. dr. Dinu C. Giurescu

“Ajunsa la volumul IX, monumentală "Istorie a romanilor", editată sub prestigiosul gir al Academiei nationale, consacra un spatiu amplu situației evreilor in timpul controversatului regim al maresalului Antonescu. O perioada care ascunde inca multe zone obscure - este de parere reputatul istoric Dinu C. Giurescu, cel care si-a asumat sarcina dificila de a redacta acest capitol.

“Volumul IX al "Istoriei Romanilor" este gata sa vada lumina tiparului tocmai in momentul in care Inalta Curte de Casatie (ICCJ) rejudica parte din capetele de acuzare aduse, imediat dupa razboi, maresalului Ion Antonescu si principalilor sai colaboratori. La 5 decembrie 2006, Curtea de Apel Bucuresti a hotarat achitarea lui Antonescu, a sefului "Garzii de Fier" Horia Sima si a altor 19 membri ai Guvernului "national-legionar" din 1940. Procesul continua acum la instanta suprema. Inainte de verdictul Justitiei, sa aflam, insa, parerea istoricului.

“Din punct de vedere al cercetării istorice, e deosebit de importanta cunoasterea cadrului general european din vara lui 1940. Acesta a fost un element decisiv. Victoria fulger a Wehrmacht-ului din mai-iunie 1940 aducea in prim plan si doctrina si politica antisemita a regimului hitlerist. Ultimatum-ul sovietic cu anexarea Basarabiei si a nordului Bucovinei impinsese factorii politici din Romania sa decida alinierea la Reich. Budapesta si Sofia insistau, mai mult ca oricand, ca revendicarile

lor teritoriale sa fie solutionate. Opozitia national-taranista si liberala din interior il acuza pe suveran (neoficial, dar si fara temei) ca este raspunzator de importanta pierdere teritoriala impusa tarii. Cu un spatiu de manevra foarte restrans, Regele s-a decis (este o presupunere) ca a sosit momentul pentru a promulga o legislatie rasiala antisemita.

“S-a adaugat si o imprejurare speciala: retragerea precipitata a armatei romane din teritoriile basarabene si bucovinene a fost insotita de violente faptuite asupra militarilor de bande pregatite din vreme.

“Unii istorici si literati, precum romancierul Paul Goma in "Saptamana Rosie", indreapta un deget acuzator impotriva etniei evreiesti basarabene si bucovinene, invinovatind-o de un comportament hain fata de trupele romane in retragere. Cum apreciati aceasta situatie?”

“La evacuarea Cernautilor (28 iulie 1940) "organizatiile comuniste si evreii s-au dedat la acte de terorism, in special impotriva ofiterilor. Capii actiunilor de debandada si terorism au fost in special detinutii; de indata ce s-a dat ordinul de evacuare, evreii s-au dedat la manifestatiuni antiromanesti, rupand si scuipand tricolorul si suindu-se pe monumentul Unirii au rupt steagul rosu...”

“La Soroaca, un grup condus de avocatul Michael Flexer ii ucide pe comisarul de politie Murafa si pe ajutorul sau Eustatiu Gabriel. La Tighina si Reni au loc incidente soldate cu morti si raniti. Ofiterii din regimentul 54 infanterie, Batalionul 2/R 39 infanterie si 28 Dorobanti sunt dezarmati si maltratati de trupele sovietice: "populatia civila, formata mai mult din evrei, manifesta o mare bucurie fata de cele intamplate si fotografia pe ofiterii dezarmati, degradati si batjocoriti. Unitatea a fost in intregime dezarmata si risipita, iar multi jefuiti de acesti civili”.

"In drum si-n fata politiei - relateaza capitanul Marin M. Georgescu din Regimentul 3 Vanatori, arestat la Soroaca - manifestanti evrei strigau sa fim impuscati; am fost scuipati, injurati si batjocoriti cu cele mai murdare cuvinte."

Ungheni, 3 iulie 1940: "Elementele armatei romane care se refugiază au o infatisare jalnica - indeosebi ofiterii - fiind desculti, cu epoletii rupti, fara sapca, sau purtand cate o sapca ruseasca. Aceasta se datoreste faptului ca ofiterii si soldatii romani au fost atacati si maltratati de populatia minoritara si de bande inarmate."

“Serviciile de contrainformatii din Romania au identificat treptat pe unii membri ai bandelor alcatuite din evrei - cei mai des mentionati - dar si din rusi, gagauzi, bulgari, chiar si romani.

In atari imprejurari, Partidul Comunist din Romania saluta, la 8 iulie 1940, in termeni elogiosi "eliberarea" Basarabiei de sub "jugul"

capitalistilor si al exploatatorilor romani. Urmand directiva Kominternului (din 8 mai 1940), P.C.d.R. cerea, in iulie-august 1940, autodeterminarea si pentru celelalte teritorii "anexate" de Romania in 1918. Obiectivul principal: Transilvania, in secundar Dobrogea.

P.C.d.R. cerea explicit dezmembrarea statului roman. Ori, opinia publica din Romania percepea P.C.d.R. ca pe o organizatie de minoritari, sucursala a Internationalei a III-a comuniste. In 1933, totalul de 1.665 de membri inregistrati se imparte astfel: 26,58% - unguri; 22,65% - romani; 18,22% - evrei; 10,27% - rusi si ucrainieni; 8,45% - bulgari; 13,93% - altii (nedeclarati).

In atmosfera tensionata din vara lui 1940 opinia publica nu-si dadea seama de doua aspecte definitorii. Mai intai, de faptul ca, pentru retragerea precipitata, pentru dramele zecilor de mii de refugiati si ale celor ramasi in teritoriile cedate, pentru pierderile materiale mari inregistrate, raspunderea revenea - in parte - chiar regimului personal al Regelui Carol al II-lea.

Un rege fara sira spinarii...

Ca sef al statului cu putere efectiva si comandant suprem al armatei, Regele Carol al II-lea era deplin constient de primejdia sovietica, pe care o socotea "cea mai mare". Au ramas sapte insemnari ale sale, in acest sens, intre 29 septembrie 1938 si 28 mai 1940.

Inca din septembrie 1939, factorii militari atrasesera atentia ca armata nu poate rezista unui atac simultan din trei directii: dinspre est - sovietele; dinspre vest - trupele ungare si dinspre sud - cele bulgare.

Regele Carol al II-lea notase, la 18 septembrie 1939, dupa ce ascultase expunerea sefului Marelui Stat Major, generalul Florea Tenescu, la conferinta cu comandantii de mari unitati: reiese "clar... un singur lucru, ca, daca vom fi atacati de toti dusmanii nostri, adica pe trei frontiere, nu ne putem apara".

Suveranul vedea situatia realist, nu-si facea iluzii. De ce nu a ordonat masuri preventive? Ca, de exemplu, evacuarea valorilor, depozitelor, a materialului rulant, a tot ceea ce ar fi putut impiedica o rezistenta armata efectiva la hotarul Nistrului si in Bucovina? Atari masuri puteau fi explicate populatiei, chiar daca ele ar fi determinat ingrijorare, poate chiar panica. Aflat la conducerea propriului sau regim autoritar, regele Carol al II-lea, dorea sa dea opiniei publice sentimentul ca lucrurile se afla in deplin control si ca tara va fi oricum aparata. Socotea, probabil, ca masuri preventive ar fi adus un prejudiciu imaginii sale (mai ales ca implinise zece ani de domnie la 8 iunie 1940 si presa - sub cenzura - ii dedicase zeci si zeci de pagini laudatorii). Procedand, insa, asa, opinia

publica a fost total surprinsa de evenimente si a reactionat, facandu-l direct raspunzator de pierderile suferite.

Mai este ceva de adaugat, acum, la 67 de ani de la evenimente: atunci, in iunie 1940, opinia publica nu-si dadea seama ca Basarabia si nordul Bucovinei fusesera anexate de Soviete cu acordul Berlinului.

Oricum, in Bucuresti - mai ales, dar nu numai - domnea o atmosfera de nedumerire, de teama. Circulau zvonuri de tot felul (cenzura impiedica difuzarea stirilor, dincolo de cele aprobate oficial). "Disperare si turburare in oras... Vestea despre ultimatum-ul rusesc a cazut ca un trznet" - noteaza scriitorul evreu dr. Emil Dorian, care luptase in armata romana in primul razboi mondial, 1916-1918. Citez din insemnarile sale: "Zvonuri despre cereri teritoriale asemanatoarea adresate Romaniei de Ungaria si Bulgaria...Comunicatele oficiale sunt laconice... tensiune, apasare, insomnie... Cum era de asteptat, indignare crescanda, determinata de felul cum evreii din Bucovina si Basarabia au spus bun venit rusilor."

Stirile care soseau - neoficial - din Moldova nu erau de natura sa scada tensiunea. La 2 iulie, raportul contrainformativ trimis Marelui Stat Major de Armata a 4-a (stationata pana atunci in Basarabia) consemneaza: "In general, armata si populatia evacuata din Basarabia isi manifesta revolta contra evreilor. Nu sunt excluse manifestatiuni antisemite mai grave din partea armatei." Grupul de armata 1, telegrafiaza: "In ziua de 1 iulie s-a observat la unii ostasi o stare de spirit foarte agitata contra evreilor, stare de spirit care a degenerat in batai si chiar omoruri."

Comandamentul Grupului de Armata nr. 1 ia masuri, sunt intarite garzile militare din gari, patrute insotesc trenurile pentru a veghea la securitatea calatorilor.

Intr-o atare atmosfera incarcata, devenea relativ lesne sa indrepti resentimentele si frustrarea colectiva impotriva evreilor...

Un raport al Legatiei Statelor Unite din Bucuresti consemneaza situatia: "Romanii doresc parca in general sa-si reverse mania, fie direct, fie pasiv, asupra evreilor, pentru evenimentele care au avut loc in Basarabia; indeosebi pentru multele cazuri, care acum incep treptat sa fie cunoscute, in care evrei, ajutati sau incurajati de comunisti si de alti localnici, s-au ridicat impotriva oficialitatilor romanesti ce se retrageau la vremea intrarii rusilor." La Dorohoi, de pilda, situatia scapa de sub control. La 1 iulie, 50 de evrei sunt ucisi in vecinatatea cimitirului israelit si in alte puncte ale orasului. Intre cele 50 victime (52 dupa registrele starii civile): 33 barbati (intre care 6 militari evrei ce-si efectuau stagiul in armata romana!); 11 femei; 6 copii. Autorii au fost soldati din regimentele 2 graniceri si 8 artilerie ce se retrasesera din zona Herta, unde fusesera "umiliti si batjoco-

riti" de evreii de acolo; "ca razbunare au inceput sa traga in evrei".

Calatori evrei sunt aruncati din trenurile in mers (1-3 iulie): 16 si-au pierdut viata, 72 au fost raniti, unii cu "leziuni grave". Ordinea a fost restabilita "cu ofiterii si trupa lui Ghiocel" (numele de cod al subunitatii). Dar ireparabilul se produsese. Potrivit unei alte cercetari, intre 26 iunie si 6 iulie 1940, numarul evreilor ucisi in diferite parti din nordul Moldovei a fost estimat la 136 (din care 99 identificati).

Evidenta documentara tot mai numeroasa arata uciderile, violentele si injuriile impotriva unitatilor romane in retragere, incepand cu 28 iulie. Ele au fost savarsite de bande pregatite din vreme, alcatuite mai ales din minoritari - evrei, rusi, ucrainieni, bulgari - in unele parti cu cooperarea unor unitati ale Armatei Rosii. In unele sate au fost chiar ucisi jandarmi sau agenti fiscali. Raspunderea acestor fapte ramane, fireste, individuala. Ceea ce n-a impiedicat acumularea unei psihoze antievreiesti, extinsa asupra intregii etnii. Psihoza agravata ulterior - chiar din iulie 1940 - de stirile sosite prin refugiati, privind ocupatia sovietica: arestari, disparitii, confiscari, teama si suspiciune; o stare emotionala care s-a amplificat in cateva saptamani si va continua.

Au avut aceste evenimente tragice vreo influenta asupra Executivului politic, recte Guvernul lui Ion Gigurtu?

Aceste imprejurari au slujit, posibil, ca fundal si pentru promulgarea legislatiei rasiale din 8 august 1940. Motivul principal ramane incercarea Regelui Carol al II-lea de a-si alinia regimul personal la politica celui de-al Treilea Reich. Si, probabil, de a-si ameliora intrucatva propria pozitie fata de opinia publica frustrata, nedumerita si revoltata.

Romania ciuntita si destabilizata a provocat un seism politic care i-a atins grav si pe evrei...

Abdicarea Regelui, la 6 septembrie 1940, urmata de instaurarea Statului National-Legionar (14 septembrie 1940), in frunte cu generalul Ion Antonescu, a dus la aplicarea legislatiei si a masurilor discriminatorii. Completate cu un "Decret lege pentru romanizarea personalului din intreprinderi" (12 noiembrie 1940).

La 2 mai 1941, urmeaza infiintarea "Centrului National de Romanizare" de pe langa Presedintia Consiliului de Ministri, cu atributiunea principala de a organiza, conduce si supraveghea lucrarile de confiscare a bunurilor de la evrei, de a administra si redistribui aceste bunuri.

Dupa cum stiti, exista controverse serioase in legatura cu Pogromul din iunie 1941 de la Iasi. Ce arata cercetarea dumneavoastra?

La 30 iunie 1941, presa a publicat un comunicat al Presedintiei Consiliului de Ministri: la Iasi au fost executati "500 de iudeo-comunisti"

care trasesera focuri de arma din locuinte asupra militarilor germani si romani. Care a fost realitatea? In seara de 28 iunie 1941, catre orele 21.30, in diferite locuri din Iasi s-au auzit focuri de arma. Ele au continuat sporadic pana a doua zi, 29 iunie, orele 7.00. In noaptea de 29 spre 30, la orele 3.00 dimineata, in timp ce o coloana militara romana trecea pe strada Lascar Catargiu, "s-a dezlantuit din imprejurimi un foc violent, care a produs panica in unitate". Un incident similar s-a produs in aceeasi noapte, pe strada centrala Alexandru Lapusneanu, la trecerea unei alte unitati militare. S-au inceput "perchezitii foarte severe in cartierul de unde se credea ca vin impuscaturile". Rezultatul cercetarilor a fost negativ, adica "nu s-a gasit nici o arma si nu s-a descoperit nici un tragator strain."

"La ambele unitati nu a fost nici un soldat ranit sau mort" - precizeaza raportul. In schimb, comandamentul german al orasului a sustinut ca "ar avea circa 20 de morti si raniti", dar a refuzat verificarea afirmatiilor sale de catre ofiterii romani care, la randu-le, au conchis ca "nici germanii nu au avut morti si raniti". Ancheta efectuata la fata locului a concluzionat: "atacul a fost un simulacru executat cu arme de salon (s-au gasit pe teren tuburi trase de arme de aceasta categorie) si un sistem de pocnitori, care au imitat focul armelor automate". "Socotesc" - adauga raportul generalului Leoveanu - "ca atacatorii au fost legionari si borfasi care urmareau sa produca panica pentru a devasta... Ei au organizat atacul in cartierul evreilor instariti..."

Din ancheta facuta, in paralel, de Serviciul Special de Informatii roman (S.S.I.) rezulta ca "...provocarea s-a facut de un grup de elemente antisemite din Iasi, in intelegere cu germanii..." Consecintele au fost, insa, tragice. Mii de evrei din Iasi au fost arestati la 29 si 30 iunie si dusi gramada in curtea Politiei din Iasi. Unii au fost ucisi de patrute germane in timp ce mergeau spre sediul chesturii. Cei ingramaditi in curte au fost supusi, de trei ori, tirului unei unitati germane. Un raport oficial foloseste termenul de "masacru". Pe strazile orasului au avut loc, de asemenea, asasinat. Se cunosc nominal unii dintre autori. Inginerul Naum si preotul ortodox Razmerita au fost impuscati mortal cand au incercat sa salveze evrei. Directorul morii "Dacia", Gheorghe Porfir a reusit sa apere cca. 100 evrei; farmacistul Beceanu - alti cativa zeci; comisarul de politie Suvei a eliberat 350 evrei care urmau a fi dusi la chestura politiei. Comisarul Mircescu si gardianul Sava "au salvat numerosi evrei, sfatuindu-i sa nu iasa din casa, sau tinandu-i arestati" (proforma).

Daca lucrurile s-ar fi oprit aici, multe vietii evreiesti
ar fi fost crutate

Intr-adevar. Comandantul diviziei 14 a dispus evacuarea din Iasi a evreilor arestati in curtea Chesturii. Ei au fost imbarcati in doua trenuri, la 30 iunie, in vagoane de marfa, cu ferestre batute in cuie, fara apa, fara mancare, pe caldura mare, cu destinatia Calarasi. In total 4430, din care 2530 in primul esalon si 1900 in al doilea. Intre Iasi si Calarasi (via Pascani) trenul personal face cel mult 12 ore, inclusiv mai multe opriri. Vagoanele au sosit la "destinatie", in Calarasi, la 6 iulie dupa amiaza, dupa 7 (sapte) zile sau 168 de ore! In primul tren, numai 986 evrei mai erau in viata. Ceilalti murisera din lipsa de apa, sufocati de caldura. Din al doilea, au murit 977 pana la statia Mircesti, judetul Roman, la cateva ore de Iasi! Nu stim cati au supravietuit pana la Calarasi. Din datele oficiale, cel putin 2521 evrei au pierit in cele doua trenuri.

Ajungem, domnule academician, la dezbaterea esentiala: Regimul Antonescu si "Solutia Finala"

La inceput sa vorbim despre cateva stiri disparate, toate din surse oficiale naziste. La 22 iulie 1942, Gustav Richter, consilier in problema evreiasca din ambasada Reich-ului la Bucuresti, transmite ca Mihai Antonescu, vicepresedinte al Cabinetului si ministru al Afacerilor Externe, ar fi dat un consimtamant al Guvernului pentru deportarea evreilor din Romania spre centrele de exterminare din Polonia. Patru zile mai tarziu, Adolf Eichman este informat ca pregatirile sunt in curs si ca primul tren ar urma sa porneasca spre Lublin in jur de 10 septembrie. Tot Gustav Richter mai comunica (probabil tot in iulie) un acord al partii romane ca primele deportari de evrei din judetele Arad, Timis, Torontal si Turda sa fie efectuate direct de serviciile germane.

Dar, cam in acelasi timp (iulie 1942) vine o informatie exact contrarie: Franz Rademacher, din Ministerul de Externe al Reich-ului, afla din doua surse diferite din Romania - ca maresalul Ion Antonescu nu are de gand sa-i deporteze pe evreii din Romania. Intr-adevar, din Romania (in hotarele ei din octombrie 1940) nu a plecat nici un tren spre "Guvernamentul General" (Polonia) pentru punerea in aplicare a "Solutiei Finale".

Cum explicati acest miracol? La 13 octombrie 1942 s-a intamplat un lucru extrem de important pentru soarta evreimii-romane, peste care istoricii trec prea repede.

Refuzul Guvernului Antonescu de a aproba deportarea evreilor din Vechiul Regat este explicit formulat intr-un raport al Ministerului Cailor Ferate din Bucuresti, catre Consiliul de Ministri, la 27 octombrie 1942 (raportul este semnat de directorul general C.F.R., generalul T.C.

Orezeanu si directorul transporturilor Traian Buradescu). Iata textul:

"Avem onoarea a va aduce la cunostinta urmatoarele: Directia Cailor Ferate germane Ost-Berlin a convocat, in ziua de 26 septembrie 1942, la Berlin, o conferinta pentru stabilirea trenurilor speciale cu evrei din Guvernământul General (teritorii poloneze anexate de Reich in septembrie 1939 - n.n.), precum si pentru expedierea evreilor din Romania in Guvernământul General. Neavand nici o cunostinta despre aceasta chestiune, am intervenit la Ministerul de Interne cu scrisoarea nr. 896-213 din 22 septembrie, la care am primit raspunsul ca Ministerul de Interne nu are nici o cunostinta si ca trebuie sa ne adresam dlui Radu Lecca, imputernicitul Guvernului pentru reglementarea regimului evreiesc din Romania. Intervenind la dl. Radu Lecca, ni s-a raspuns ca d-sa nu cunoaste chestiunea. In aceasta situatie am cerut cailor ferate germane amanarea conferintei. Totusi, conferinta a avut loc, fara reprezentantul CFR, incheindu-se procesul verbal pe care-l anexam in copie. Din acest proces verbal rezulta ca pentru evacuarea (deportarea - n.n.) a 280.000 evrei din Romania in Guvernământul General, va circula, la fiecare doua zile, cate un tren special compus din 50 vagoane de marfa si un vagon de persoane (pentru insotitori), pentru transportul a 2000 persoane. Statia de plecare va fi Adjud, iar statia de destinatie Belzen, trenurile circuland pe ruta Oraseni-Snyatin. Fata de aceasta situatie, cu onoare va rugam sa binevoiti a ne comunica de urgenta dispozitiunile Dvs."

Hotararea maresalului Ion Antonescu este redată intr-o nota scrisa pe Raport: "In Consiliul de Ministri de la 13 octombrie 1942 s-au sistat deportarile de evrei". Hotararea de la 13 octombrie 1942 de a nu se aplica "Solutia Finala" in Romania a fost luata cu aproximativ cinci saptamani inainte de declansarea ofensivei sovietice de la Cotul Donului si Stalingrad.

Asadar, in cele din urma, maresalul Ion Antonescu a hotarat sa respinga planul elaborat de autoritatile naziste pentru "Solutia Finala".

De ce?

A fost o atitudine de principiu fata de evreii din Romania in hotarele ei din toamna 1940. Iata explicatia intr-o rezolutie pusa de maresal pe un memoriu al Federatiei Uniunii Comunitatilor Evreiesti, datat 19 octombrie 1941: "Am luat angajamente fata de evreii din Vechiul Regat. Le mentin. Nu am luat nici un angajament fata de evreii din noile tinuturi (Basarabia si nordul Bucovinei). Acestia, in marea lor majoritate, au fost niste brute. Nu pot fi gasiti adevaratii vinovati, toti vinovatii. Ei sunt multi, sunt acoperiti. Regret pentru oamenii cumsecade. Trebuie sa fie si din acestia..."

De asemenea, intr-o rezolutie din 17 februarie 1942, maresalul

Ion Antonescu sublinia: "Am garantat prin declaratiile facute viata si libertatea evreilor autohtoni. Trebuie sa ma tin de cuvant. Daca, inasa, comit acte contra linistii, sigurantei si intereselor noastre, trebuiesc luate masuri contra vinovatilor si in contra colectivitatii, eventual. Pentru aceasta trebuie preveniti de Ministerul de Interne prin comunitatile lor."

De ce Berlinul nazist n-a insistat in continuare pentru aplicarea "Solutiei Finale" si in Romania?

In octombrie 1942, 26 de divizii romanesti se aflau pe frontul de Est. Dupa marea ofensiva sovietica din iarna lui 1942-1943, cancelarul Adolf Hitler avea nevoie urgenta de cooperarea, in continuare, a armatei romane.

Pe de alta parte, Romania nu era o tara ocupata. Autoritatile naziste urmareau atent situatia, dar tratau cu maresalul Ion Antonescu, nu-si impuneau neaparat politica, fie economica, fie financiara, fie in alte arii. In martie 1944, relatiile personale intre maresalul Ion Antonescu si cancelarul Adolf Hitler vor fi contribuit, nu cu putin, la oprirea planului "Margarethe II" - ocuparea militara a Romaniei, dupa "modelul" Ungariei (din martie 1944). In Transilvania de Nord si de Est, anexata de Ungaria in septembrie 1940, a avut loc o deportare masiva a evreilor, intre aprilie si iulie 1944.

Conspiratia regelui Mihai I reuseste, maresalului Ion Antonescu este arestat la 23 august 1944.

De ce regimul comunist care se inascauneaza in Romania nu a dorit sa se cunoasca mai bine cele intamplate cu evreii in anii 1940-1944?

In toamna lui 1944, opinia publica din Romania stia prea putin despre deportarile din Basarabia si nordul Bucovinei, ca si despre tragedia din Transnistria. Comunitatile evreiesti stiau, evident; dar ele abia reveneau in societate dupa izolarea in care, fortat, traisera. In octombrie si noiembrie 1944, "Romania Libera" publica unele articole. Dar cum cotidianul era vadit procomunist, iar cititorii sai in numar restrans, si aceste prime informatii publice au avut o circulatie redusa.

Procesele criminalilor de razboi (intre 14 mai si 13 iulie 1945) au insemnat un pas inainte in directia cunoasterii a ceea ce a fost. Primul proces (14-22 mai) - 38 acuzati, in mare majoritate militari de rang inalt - s-a concentrat mai ales pe represaliile de la Odessa, din octombrie 1941. Alte trei procese au cuprins pe cei ce administrasera lagarele si "coloniile" de evrei stramutati fortat in Transnistria. Informarea opiniei publice s-a facut cu retorica obisnuita a presei comuniste si afiliate: fapte relativ putine, toate amestecate in cuvinte si calificative violente. Asa incat cititorii - cel putin cei cu spirit critic - desluseau mai greu adevarul.

Dupa impunerea Republicii Populare Romane, politica oficiala a fost de a nu mai discuta de fel acest capitol al evreimii romane din anii 1940-1944.

Manualul "standard" pentru invatamantul mediu, dupa care au invatat cel putin 15 serii de absolventi, nu cuprinde nici o referinta; ca si cum dramaticile evenimente nu ar fi avut loc.

Observ ca in noul dvs studiu acordati un spatiu mare personalitatii sef-rabinului Alexandru Safran.

A fost o mare personalitate a evreimii romane. A facut tot ce a fost posibil si a reusit sa se vada cu maresalul Ion Antonescu. S-a intalnit cu Conducatorul statului chiar in septembrie 1940, apoi in toamna 1941, cand relateaza:

"Maresalul, dimpotriva, a sfarsit prin a accepta intalnirea. Odata ajuns in fata lui, emotia m-a coplezit. L-am implorat sa-i fie mila de cei in nenorocire, haituiti, alungati de la casele lor, si sa nu-i trimita la moarte. O clipa am crezut ca l-am impresionat, dar imediat s-a apucat sa tipe si sa profereze amenintari. Am incercat atunci sa-l calmez... A rosit, apoi a devenit brusc palid..."

A incercat, fara succes, sa obtina o ameliorare de la sotia Maresalului. S-a intalnit cu Patriarhul Nicodim. Dupa o primire initial rece "atmosfera s-a schimbat deodata in mod miraculos. El, (Patriarhul), murmura acum, jumatate pentru el insusi, jumatate pentru mine: <<Ce pot sa fac?>>. Am raspuns imediat: <<Puteti face foarte mult. Sunteti Patriarhul acestei tarii, aveti mari raspunderi si in acelasi timp o mare autoritate...>> A promis totusi ca va vedea ce s-ar putea face si ca va ramane in contact cu mine, ceea ce mi-a redat curajul..."

A ramas "in contact permanent cu Palatul Regal". Iata ce scrie el: "Am cautat sa iau legatura cu Regina mama. Femeie nobila prin inima si spirit, ea s-a aratat foarte emotionata de expunerea mea, mai ales de soarta copiilor..." Insistentele Reginei, sprijinite de Patriarh, au dus, temporar, la o "incetinire a convoaielor...". Ulterior, ea a obtinut de la Mihai Antonescu "autorizatia de a trimite ajutoare compatriotilor nostri nenorociti". Alexandru Safran a reusit, prin mijlocirea Patriarhului Nicodim, ca ordinul de a purta steaua galbena sa fie anulat.

Dupa 23 august 1944, liderii traditionali ai evreimii-romane au fost vanati de comunisti.

Ei au incercat sa reziste presiunii comuniste. Chiar din septembrie 1944, Filderman incepe o sustinuta campanie pentru repunerea in drepturi a evreilor, pentru indreptarea, cat posibil, a ranilor produse de politica antisemita oficiala din anii precedenti.

Dar regimul procomunist impus la 6 martie 1945, l-a ingradit si in cele din urma l-a indepartat pe dr. Wilhelm Filderman de la conducerea Federatiei Uniunii Comunitatilor Evreiesti. Dr. Filderman reprezinta Romania normala, democratica, pluralista, pe care regimul comunist urmarea s-o distruga. El a fost silit in 1947, ca si marele rabin Al. Safran, sa paraseasca tara.

La sedinta Biroului Politic P.M.R. din 14 ianuarie 1953 cand conducerea partidului a hotarat desfiintarea comitetelor minoritatilor etnice, Iosif Chisinevski se exprima astfel: "Comunitatile (evreiesti) in tot timpul au fost un cuib de jefuitori, de exploatatori, de spioni. Comunitatile au avut intotdeauna pe un Filderman si, de la exploatare si jefuirea oamenilor saraci in cimitire etc., pana la acte criminale de spionaj, acestea au fost in programul lor. De aceea - continua Iosif Chisinevski - cred ca aici trebuie sa mergem ferm. Sa-i ia dracu, vor urla, dar pana la urma vor amuti, altfel vor dauna nu numai noua, dar si intregului lagar al pacii. Reducerea sinagogilor se poate face si nu va fi nici o plan-gere din partea populatiei evreiesti muncitoare... Asa cum nu ne e mila de preotii catolici spioni, asa sa nu ne fie mila de rabini si cantori."

A consemnat Tesu SOLOMOVICI

Am încercat să deduc unde-când vorbește întrebătorul, unde -când răspunde răspunzătorul. Nu am reușit peste tot - dealtfel nu am avut la îndemână decât textul internetizat. Însă chiar așa, Teșu Solomovici merită nu doar laude (deși nu este de coala ca un evreu sa fie lăudat de un *goi* că nu i-a ars cinci ciomege pe spinare, ci "doar" trei...), dar și mulțumiri.

A mulțumi pentru o *faptă normală* (în fine, pe jumătate normală): un non-sens. Dar a căpătat un (oarecare) sens în ultimii ani, în România: înainte de 2004 cine îndrăznește să contrazică "adevărurile" evreilor? Au încercat Tudoran, Liiceanu, Manolescu să murmure câte ceva de bun simț - după întâia răsteală și sentință de tăiere a capului fiorosului antisemit, fiorosul cu pricina, băgat în boale, nu a mai mișcat în front. Ba, ca Manolescu, s-a înrolat în Frontul Semișilor Holocaustologizatori - adevărat, fapta i-a adus imense beneficii: postul de șef la UNESCO pe spinarea lui LIS și a lui Goma (dar să nu se uite: cu ajutorul neprecupețit al lui Gârbea, Prelipceanu, Chifu, Cistelecan, Marta Petreu, Doina Cetea..., toți scriitorii buni, artiștii ai cuvântului, din cei care nu fac politică,

doamne-fereste, dânșii numai artă-rezistentă comit...

Ce-am ajuns noi, *goi*-ii: să mulțumim lui Teșu Solomovici, un evreu, că nu a mințit și el în acuzațiile-i monstruoase împotriva noastră! Să-l felicităm călduros ca - de astă dată - a rostit, totuși (o parte) din adevăr!

Rămâne de văzut ce tratament îi vor aplica "trădătorului" holocaustologii behăitori: «Antisimitule!» de teapa lui Shafir, Oișteanu, Ancel, Al Florian, Laszlo, Radu Ioanid, M.D. Gheorghiu, Mușata, Petreu, Ghitta. Și cu ce fel de argumente vor combate afirmațiile, cu totul altele decât directivele pe-linia-bolșevico-sionistă venite de la Tel Aviv și Washington privind "holocaustul în România, care a provocat moartea a 400 000 mii de evrei".

Miercuri 7 noiembrie 2007

Sîc! Un ziar nemțesc a îndrăznit, azi, titlul: "Comunism, Stalinism, Putinism". Bravo, Fritz! Atenție la turnătorul Hantz!

Mihai Ciucanu îmi trimite înregistrat - imagine-sunet - dialogul cu Sergiu Mihalcea, din 2004 (sau 2003?). L-am (re)ascultat: nu e rău, dar oarecum scurtat... Deh, legile artei...

Degeaba se ascundeau holocaustologii mei (ai lui dracu!) îndărătul lui Soljenițin când mă atacau pe mine. Numai că eu nu aveam unde să le dau peste bot cu citate din același Soljenițin - deși eu chiar citisem cu creionul în mîna și extrasesem citate din numitul Soljenițin.

Iată acum *Ziua* publică un ecou (eu spun: "un pui de...") tot din Mantaua lui Soljenițin ieșit :

"Teroarea Rosie, la 90 de ani

"Astazi se implinesc 90 de ani de la sangeroasa revolutie bolsevica in urma careia lumea s-a schimbat dramatic: sute de milioane de victime, suflete chinuite, spalare de creiere, teritorii si natii sfartecate. "Laboratorul de Studii Ruse si Sovietice" al Institutului de Istorie "Nicolae Iorga" organizeaza astazi, incepand cu ora 10.00, o dezbatere intre rusi si romani. Istoria relatiilor romano-ruse si romano-sovietice a lasat o mostenire dureroasa in mentalul colectiv romanesc, cu rani inca

deschise la est de Prut. Viaceslav Samoskin, corespondent permanent al publicatiei "Moskovskie Novosti" in Romania publica in volumul "Romanii intre rusi si sovietici" - care va fi lansat tot astazi - studiul "Soarta evreilor in Rusia si URSS", analizand cartea Alexandr Soljenitan, "200 de ani impreuna", din care redam mai jos cateva extrase. (D.E.)

“Petele albe din istoria Rusiei

“Alexandr Soljenitan explica motivele principale care l-au determinat sa scrie o asemenea carte: dorinta de a elimina petele albe din istoria Rusiei, de a spune adevarul despre soarta evreilor din Rusia in ideea asigurarii coexistentei armonioase si colaborarii in continuare a popoarelor rus si evreu. Scriitorul subliniaza ca in cercetarea sa s-a sprijinit intr-o mare masura pe sursele si publicatiile evreiesti. Imediat dupa aparitie, cartea a provocat reactii contradictorii. Unii au salutat-o, au laudat bogatia materialului abordat si analiza profunda si corecta, altii l-au acuzat pe autor de partinire si chiar de antisemitism. Volumul al doilea trateaza o problema mai putin abordata in istoriografia sovietica si rusa - participarea evreimii rusesti la revolutiile din februarie si octombrie 1917 si rolul acesteia in proiectul comunist din URSS, aducand cercetarea pana in zilele noastre.

“Ura internationalistilor a animat revolutia

"Comunitatea evreiasca din Rusia - arata autorul - a obtinut de la Revolutia din Februarie absolut tot pentru ce s-a luptat si, intr-adevar, nu mai avea nevoie deloc de lovitura din Octombrie, cu exceptia acelui tineret evreiesc secularist cu inclinatii maximaliste, care impreuna cu fratii lor internationalisti rusi a acumulat un potential de ura fata de oranduirea de stat rusa si nazuia sa aprofundeze revolutia". Situatiia economica si financiara a tarii a fost foarte grea. Si evreii, inclusiv milionarii din strainatate, participa activ la imprumutul "Libertatea". Evreii se inscriu activ in partidele de stanga si de centru. Partidul etnic Bund, aliat al bolseviciilor si promotor al ideii de autonomie evreiasca, se bucura de un succes deosebit. La Petrograd si Moscova creste numarul populatiei evreiesti, aceasta ajungand la 50.000 si, respectiv, la 60 000. Se intorc ca revolutionari numerosi evrei din America (Trotki, cu un pasaport american) si Anglia. Multi dintre ei vor ocupa pozitii-cheie, in administratia bolsevica - Volodarski, Uritki (fondatorul CEKA, viitorul NKVD), Larin (artizanul economiei comunismului de razboi), fratele lui Sverdlov, Veniamin, alti camarazi de lupta ai lui Lenin si Trotki. Soljenitan releva ponderea foarte mare a evreilor in toate partidele politice care in anul 1917 au fost preocupate de "aprofundarea revolutiei" - cele ale bolseviciilor, ale mensevicilor, ale socialist-revolutionarilor (eseri). In vara anului 1917 evreii au avut un mare succes in alegerile locale - la Moscova, Minsk, Saratov si

alte orase ei au ajuns in conducerea dumelor locale. Creste ponderea lor in Sovietele de Deputati ale Muncitorilor si Soldatilor (SDMS) in pofida faptului ca in randurile lor nu se gaseau nici soldati, nici muncitori. Prezidiul Comitetului Executiv Central al SDMS al Rusiei, principalul organ al puterii din tara, numara noua evrei si doar un singur rus. Potrivit surselor evreiesti, incepand cu luna mai, din cei 30 de membri ai Comitetului Executiv al Sovietului de Deputatilor al taranilor doar trei erau tarani, iar sapte evrei. Acest lucru batea la ochi si provoca o reactie de nedumerire printre masele de oameni. Mai mult, evreii continua sa poarte pseudonime rusesti: Sverdlov (Esua), Kamenev (Rosenfeld), Zinoviev (Radomislki), Steklov (Nahamkis), Larin (Lourie)... Oamenii se intrebau: de ce oare? Deoarece acesti revolutionari nu mai aveau nevoie sa se ascunda de puterea tarista ca inainte. Soljenitan subliniaza caracterul antinational si antirus al Comitetului Executiv Central al Sovietului din Petrograd, dispretul demonstrativ al acestuia fata de istoria rusa. Aceasta orientare este sustinuta si de Guvernul Provizoriu, desi acesta este compus preponderent din rusi. El sustine continuarea cu orice pret a razboiului, punand interesele aliatilor pe primul plan.

“Autorul aduce o marturie interesanta: inaintea Revolutiei din Februarie, antisemitismul in Rusia nu se observase, cu exceptia regiunilor cu ghetouri evreiesti. Dupa revolutie, insa antisemitismul creste din ce in ce mai mult. Populatia este revoltata, vazand peste tot oratori si agitatori evrei si constatand ca ei ocupa pozitii privilegiate in viata (nu stau la coada dupa paine, merg cu limuzinele etc). Din ce in ce mai des se aud lozinci: "Jos cu jidanii!". Evreii incep sa fie batuti, spre septembrie multe dintre magazinele si dughenele lor fiind devastate. Pogromuri popriu-zise nu au existat inasa.

“Evreii renegati au trecut la bolsevisism

“Evreii din randurile bolsevicilor, releva Soljenitan, au fost evrei renegati, adica cei care au rupt-o cu comunitatea si oranduiala lor traditionala. La randul lor, rusii din bolsevisism au fost renegati si ei, adica cei care au rupt-o cu traditiile propriului popor.

“Ei au fost, de fapt, antirusi si antiortodocsi. Exemplul caracteristic, Lenin. Din intreaga literatura rusa el n[^u și l]-a insusit decat pe revolutionarul Cernisevski, pe satiricul Saltikov-Scedrin, pe liberalul Turgheniev si pe denuntatorul tarismului, Lev Tolstoi. El a urît istoria rusa si Volga unde a crescut. In pofida faptului ca era metis, el este un fenomen rusec, strain inasa de spiritul rus. Dar nu putem sa ne dezicem de el, spune scriitorul. In ceea ce priveste evrei-renegati, la Congresul Partidului Social-Democrat din Rusia (PSDR), partid bolsevic, care s-a

tinut in 1907 la Londra, din totalul de 305 delegati, 160 erau evrei. In vara 1917, la Congresul al VI-lea al aceluiasi partid in CC au fost alesi 11 membri din care cinci erau evrei - Zinoviev, Sverdlov, Uritki, Sokolnikov si Trotki. Insa evreii nu au fost uniti. Kamenev si Zinoviev s-au pronuntat impotriva insurectiei armate a bolsevichilor. In schimb, Trotki a fost singurul lider atotputernic, geniul loviturii din Octombrie (Lenin se ascundea si nu s-a manifestat nicidecum in acel moment istoric).

“Imediat dupa victoria bolsevichilor, Lenin a folosit potentialul evreilor din ghetouri, unde ei nu s-au mai intors, substituind pe aceasta cale pe functionarii de stat rusi care sabotau puterea bolsevichilor. Un citat a lui Lenin: evreii "au facut un mare serviciu revolutiei". Din primele zile bolsevicii i-au chemat pe evrei, pe unii, pentru posturi de comanda, pe altii, pentru munca executiva in aparatul sovietic. Si foarte multi au venit imediat. Si multi dintre ei nu erau membri de partid. A existat si un simplu calcul practic, "insa fenomenul a fost de masa", remarca autorul.

“Soljenitan citeaza si un autor evreu, Sapiro: "Mii de evrei s-au indreptat spre bolsevici, vazand in acestia pe cei mai hotarati aparatori ai revolutiei, internationalistii cei mai de nadejde. Si evreii au fost prezenti din abundenta in straturile inferioare ale structurilor de partid". Inaltul grad de organizare a comunistilor a fost asigurat in mare masura de comisarii evrei.

“Puterea comunista s-a certat cu evreii

"Incepand cu finele anilor '40 ai secolului XX, se arata in carte, cand puterea comunista s-a certat cu evreimea mondiala, aceasta participare furtunoasa a evreilor la revolutia comunista a inceput sa fie trecuta sub tacere din prudenta, sa fie tainuita - atat de catre comunisti, cat si de catre evrei, iar incercarile de a reaminti acest lucru au fost calificate din partea evreimii drept un antisemitism extrem".

“In acest context, unul dintre autorii israeleni, Tirulnikov releva: "La inceputul revolutiei evreii au servit drept baza a noului regim". Presedintele tarii a fost evreul Iakov Sverdlov, ministrul de Razboi, evreul Trotki (Bronstein). Alte exemple: Moscova era condusa de Zinoviev; Petrogradul - de Kamenev, Internationala sindicala - de Dridzo-Lozovski, Komsomolul - de Oskar Rivkin etc. Tot anturajul lui Trotki, un internationalist convins si un evreu-renegat, a fost compus exclusiv din evrei. Departamentul CK pentru combaterea speculei a fost alcatuit, de asemenea, numai din evrei. Evreii, precum Sverdlov, Brodski, Uritki, Gordon, Drabkin au jucat un rol activ in sabotarea si desfiintarea Adunarii Constituante (ianuarie 1918), unde bolsevicii au avut o slaba sustinere. Autorul aduce zeci de nume ale liderilor bolsevici de la Moscova (Rozalia Zalkind-Zemliacika, Lazar Kaganovici si altii), de la

Odessa (Gamarnik), din Belorusia etc. cu numele evreiesti. Cunoscutul scriitor rus Vladimir Korolenko a remarcat in Administratia Kremlinului "abundenta de figuri evreiesti, «cei fara tact si cu tupeu» ceea ce l-a frapat".

Din câte îmi dau seama - și îmi dau - acest tovarăș Samoșkin a făcut o timidă recenzie a volumului lui Soljenițin.

Totuși se aud de aici - cu anticipație - urletele de durere, răcnetele de protest - ale holocaustologilor împotriva acestui nou "puseu de antisemitism odios" - puseul fiind sfertulețul de adevăr despre bolșevismul structural al evreilor. Din fericire pentru paznicii de la Poarta Templului, cititorii pe hârtie, pe internet sunt preocupați de cu totul alte probleme, toate capitale, nu au răgaz să observe că Haita lui Wiesel a primit câteva labe peste bot: ieri - în sfârșit, după cel puțin un deceniu și jumătate de tăcere înțeleaptă - să nu pretindă că nu a cunoscut documentele din volumul distrus de Buzura, editat mai an de Coja !- "domnul academician", cum îl gâdilă pe la gâlci Teșu - vorbesc, desigur, de Giurescu - a deschis gura. Fiindcă primul său text despre "problemă" a apărut mult după apariția, în *Vatra*, a primei variante a eseului meu **Săptămâna Roșie**. Că nici aici nu a marșat la aluzia făcută de Teșu la cartea mea: normal la un Giurescu din clanul de slugi ale puterii pământeste, oricare ar fi ea; ne aflăm în conflict deschis de... 30 ani. Eu nefiind din tagma lor, l-am citat pe Dinu C. Giurescu în ultimele variante ale eseului meu. El însă a stat cu documentele sub cur, privind roată, în jur, să vadă cum stăm cu vântul dinspre evrei și dacă îl va atinge și pe el pentru nemaipomenita îndrăzneală (pentru un istoric, la a treia generație!) de a rosti un adevăr istoric. Dealtfel și aici o scaldă, se ascunde mereu îndărătul citatelor din Rapoartele armatei, dar doamne-fereste să dea cifre : victimele bolșevismului din primul an de Ocupație.

Vom vedea cum va arăta ediția a II-a a... "Histoire illustrée des Roumains" a sa - vorbesc de cea publicată în 1981, la editura Turism Sport, în franceză, pentru neromâni, cu laude la adresa Ceaușescului iubit-îndrăgit? Sau vor lipsi din ceastălaltă doar adrisantul martirizat pe la cur de limba marca Giurescu?

Ce lepră, Cacademicianul Giurescu!

De pe blogul lui Andrei Bădin:

“Cinci diplomati romani acuzati de terorism

“Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România a depus marti la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție o sesizare penala privind fapte de terorism săvârșite de catre generalul de Securitate Nicolae Pleșiță, respectiv de catre cinci foști diplomați ai Ambasadei Republicii Socialiste România la Bonn (Dan Mihoc, Constantin Ciobanu, Ion Constantin, Ioan Lupu si Ion Grecu).

- Ion Constantin, 38 de ani, secretar 3 la Ambasada Romaniei. A pus la cale amplasarea unei bombe la sediul central al postului de radio „Europa libera” din Munchen. Potrivit informatiilor obtinute, acesta este ofiterul de securitate cu numele de cod , Andrei, care a livrat bandei lui Carlos bomba pusa la sediul Europei Libere.

- Ioan Lupu, 44 de ani, secretar 1 al Ambasadei Romaniei din Bonn si traducatorul oficial al lui Ceausescu. A pus la cale rapirea si uciderea unui emigrant roman.

- Ion Grecu, 40 de ani, Atasatul militar al Ambasadei Romaniei din Bonn, planuia un atentat cu gaz lacrimogen.

- *Dan Mihoc, 39 de ani, secretar 2 al Ambasadei Romaniei la Bonn. Este acuzat ca a planuit atentate cu colete explozive, avand ca tinta personalitati din exil ca Paul Goma, Serban Orascu si Nicolae Penescu.*

- Constantin Ciobanu, 40 de ani, angajat al Ambasadei Romaniei din Bonn, seful agentiei de racolare de spioni. A pus la cale atentate si o crima impotriva dizidentilor romani, printre cei vizati aflandu-se si Emil Georgescu, realizatorul emisiunii „Actualitatea Romaneasca” de la postul de radio „Europa libera”.

Cei cinci diplomati romani au fost declarati , persona non- grata” de catre guvernul federal german la numai zece zile de la vizita la Bonn a lui Ceausescu, unde acesta a discutat cu cancelarul federal Helmut Kohl vanzarea etnicilor germani din Romania. Discutia dintre Kohl si Ceausescu a fost relatata presedintelui Constantinescu de cancelarul Kohl, in luna decembrie a anului trecut. Kohl i-a spus lui Constantinescu ca a discutat cu Ceausescu suma pe care trebuia sa o plateasca guvernului comunist roman pentru etnicii germani la aceeasi masa la care a avut si discutia lor recenta si ca si acum ii este scarba.

Tot de la Bădin:

“Comunicat de presa
Nicolae Pleșiță și cinci foști diplomați români,
acuzăți de acte de terorism

“Marti, 7 noiembrie 2007, Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România a depus la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție o sesizare penala privind fapte de terorism savârflite de catre generalul de Securitate Nicolae Pleșiță, respectiv de catre cinci foști diplomați ai Ambasadei Republicii Socialiste România la Bonn (Dan Mihoc, Constantin Ciobanu, Ion Constantin, Ioan Lupu și Ion Grecu).

“Faptele în legatura cu care IICCR a redactat sesizarea penala, savârflite în principal prin acte teroriste, sunt de o gravitate cu totul deosebita, umarind lichidarea fizica a unora dintre opozanții regimului comunist precum și sa provoace teama și panica în rândul celorlalti contestatari sau potențiali contestatari ai acestui regim. Faptele savârșite constau în infracțiunile de: omor deosebit de grav, tentativa la omor deosebit de grav, lipsirea de libertate în mod ilegal, vatamare corporala grava, abuz în serviciu, nerespectarea regimului materiilor explozive, fals în înscrisuri oficiale, uz de fals, asociere pentru savârșirea de infracțiuni etc.

“Materialul probator anexat in susținerea sesizarii penale consta în documente de la Consiliul Național pentru Studiarea Arhivelor Securității (CNSAS), Central Intelligence Agency (CIA), STASI (fosta Securitate comunista est-germana), AVH (Securitatea comunista ungara), adrese oficiale, marturii din diferite surse, articole de presa etc si se refera la plasarea (înlesnirea plasarii), în luna februarie 1981, a unor dispozitive explozive în coletele expediate catre trei cunoscuți contestatari ai regimului comunist (Paul Goma, Nicolae Penescu și Șerban Orescu) cu intenția de a cauza moartea sau vatamarea corporala grava a acestora precum si participarea la alte atentate, atacuri cu gaze ori la rapierea și asasinarea unor persoane.

“Aceasta sesizare penala este a patra sesizare depusa de Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului in Romania, dupa demersul impotriva ofiterilor de Securitate care au racolat minori (decembrie 2006), cel impotriva a 210 comandanti de penitenciare acuzati de genocid (mai 2007) si cel impotriva colonelului de Securitate Gheorghe Enoiu, acuzat de crime impotriva umanitatii (august 2007).

“Potrivit Hotarârii de Guvern 1724 din 21 decembrie 2005, IICCR este abilitat sa efectueze investigații cu privire la crimele, abuzurile și încălcarile drepturilor omului pe întreaga durata a regimului comunist și sa sesizeze organele în drept. IICCR solicita tragerea la raspundere penala a faptuitorilor, în temeiul prevederilor Codului Penal și corespunzator gravității faptelor.

2007/11/7, Paul GOMA <paulgoma@free.fr>:

Bine. Și acum? Dacă mai trăiesc acești criminali vor fi pedesiți? Da' de unde! Dacă vor fi procese, bietele victime vor fi încă o dată umilite, insultate, murdărite de nerușinații călăi.

Acum varianta lungă a precedentului:

“Către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție
Secția Parchetelor Militare

“Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România (IICCR), cu sediul în București, Str Matei Voievod nr 18, sector 2, în baza prerogativelor prevăzute de HG nr 1724/2005 cu modificările și completările ulterioare, în domeniul investigării și sesizării organelor în drept cu privire la crimele, abuzurile și încălcarile drepturilor omului savârșite în timpul regimului comunist în România, precum și în conformitate cu prevederile art 221 și urm din Codul de procedura penală, prin reprezentanți legali, formulam prezenta

“SESIZARE

cu privire la faptele în legatură cu care există indicii că au fost savârșite de către generalul de Securitate Nicolae Pleșița, respectiv de către cinci foști diplomați ai Ambasadei Republicii Socialiste România la Bonn (Dan Mihoc, Constantin Ciobanu, Ion Constantin, Ioan Lupu și Ion Grecu), fapte care constau în:

- plasarea (înlesnirea plasării), în luna februarie 1981, a unor dispozitive explozive în coletele expediate către trei cunoscuți contestatari ai regimului comunist (Paul Goma, Nicolae Penescu și Șerban Orescu) cu intenția de a cauza moartea sau vătămarea corporală gravă a acestora precum și de a intimida și de a provoca teama și panica în rândul celorlalți contestatari sau potențiali contestatari ai regimului comunist;

- participarea la alte atentate, atacuri cu gaze ori la rapirea și asasinarea unor persoane.

“În susținerea prezentei Sesizări, este anexat materialul probator, constând în principal în documente de la Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității (CNSAS), Central Intelligence Agency (CIA), furnizate de Richard Cummings, fost șef al Serviciului de securitate de la radio „Europa Liberă”, STASI (fosta Securitate comunistă est-germană), AVH (Securitatea comunistă ungară), adrese oficiale, marturii din diferite surse, presa etc. Este de asemenea anexat, la filele 1-16, materialul de sinteză al IICCR „Atentatele din 1981 cu colete-capcana împotriva lui Nicolae Penescu, Paul Goma și Șerban Orescu”, cuprinzând

informații privind contextul politic și istoric în care au fost comise atentatele împotriva celor trei opozanți ai regimului comunist, precum și date și informații relevante pentru probatoriul din dosar.

“Cu privire la posibili faptuitori, precizăm ca generalul Nicolae Pleșița (în legatură cu care exista indicii ca a fost coordonatorul atentatelor din 3 și 4 februarie 1981) a fost șef al Centralei de Informații Externe (CIE) între anii 1980 și 1984, iar despre celelalte cinci persoane exista următoarele informații (cele mai importante informații provin de la ofițerul CIE Constantin Constantinescu; în martie 1984, cifrator-șef al Ambasadei României de la Washington – apoi cifrator-șef la Ambasada României la Bonn – Constantinescu s-a predat autorităților vest-germane și a dezvăluit identitatea celor cinci diplomați implicați în actele menționate):

“Dan Mihoc, 39 de ani în 1984, secretar 2 al Ambasadei României la Bonn. Constantinescu a dezvăluit autorităților germane ca Mihoc a organizat, împreună cu teroristul Ilici Ramirez Sanchez, alias „Carlos fiacalul”, atentatele cu colete explozive, trimise lui Paul Goma, fierban Orescu fli Nicolae Penescu. Până la atentate se pare ca a fost ofițer în cadrul UM 0195. După operațiunile din februarie 1981, Dan Mihoc a avut o cadere nervoasă și a fost transferat la o altă unitate, lucrând începând cu anul 1983 la serviciul pentru America de Nord și la cel pentru Europa Occidentală. Se pare ca în prezent Dan Mihoc este președintele British Petroleum (BP) pentru România și Bulgaria și membru al APIA (Asociația Producătorilor și Importatorilor de Automobile), ca reprezentant al Premium Lubricants România, divizie a BP.

“Constantin Ciobanu, 40 de ani în 1984, consilier al Ambasadei României la Bonn, conducătorul rezidenței de spionaj a Securității la Bonn și șeful „recrutarilor”. Constantinescu a declarat ca Ciobanu a pus la cale mai multe atentate, printre altele și cel contra lui Emil Georgescu, fost director la Europa Libera. Născut la 16 iulie 1935, este fiul lui Ion și Maria. Pe 7 mai 1979 a fost angajat la MAE în funcția de consilier la Direcția Relații II. Începând cu 10 septembrie 1979 a fost trimis consilier la Ambasada RSR de la Bonn, de unde a fost rechemat la 12 noiembrie 1984 și transferat în interes de serviciu la Institutul de Economie Mondială – a se vedea Raspunsul nr H1/11995 din 13 septembrie 2007 al Ministerului Afacerilor Externe (MAE) la adresa IICCR nr 1592 din 21 august 2007, p 2 – fila 127. O persoană cu numele Constantin Ciobanu a fost principalul ofițer vizat de raportul „Armageddonul SRI Argeș”. Despre el se spune ca, înainte de 1989, a făcut poliție politică în calitate de ofițer de obiectiv la Uzina „Dacia” din Pitești, iar imediat după Revoluție a pus pe picioare o rețea clandestină de comercializare a auto-

turismelor „Dacia”. De asemenea, Constantin Ciobanu mai este acuzat ca, în perioada în care a deținut funcții de conducere în SRI Arges, a impus „dictatura de tip securist a nonvalorii, incompetenței, imoralității, inculturii, lipsei bunului simț. Actul managerial – se mai arata în „Armageddon” – și relațiile cu subalternii se bazează pe principii și metode decupate din manualele Securității comuniste și KGB-ului bolșevic: avansări preferențiale în grad și funcție, lipsa de transparență în acordarea primelor, sporurilor salariale, locuințelor de serviciu”.

“Ion Constantin, 38 de ani în 1984, secretar 3 al Ambasadei României la Bonn. Sunt indicii ca a participat, alături de „Steve” (Johannes Weinrich, adjunctul lui „Carlos”), la plasarea bombei de la „Europa Libera”. Potrivit marturiei lui Constantinescu, Ion Constantin a fost ofițerul CIE care i-a livrat lui „Carlos” bomba de la „Europa Libera”. Un colonel Ion Constantin a semnat, alături de generalii Ioan Pitulescu și Marin Lazar, cartea 6 zile care au zguduit România – Ministerul de Interne în 1989: Pledoarie pentru istorie, aparuta sub egida Ministerului de Interne.

“Ioan Lupu, 44 de ani în 1984, secretar 1 al Ambasadei României la Bonn, traducator oficial al lui Ceaușescu, sunt indicii ca a participat la rapirea și apoi asasinarea unui emigrant român. Conform datelor MAE, Lupu s-a nascut la 11 august 1940. Este fiul lui Alexandru și al Mariei. Cariera lui în minister începe la 1 septembrie 1965 și cuprinde mai multe repere. Cert este ca, într-adevar, în noiembrie 1984 era secretar I al Ambasadei de la Bonn. Rechemarea de la Bonn a fost tot la 12 noiembrie 1984, ca fii în cazul lui Constantin Ciobanu – a se vedea mai multe informații în raspunsul MAE către IICCR – fila 127. Sunt indicii ca a lucrat în cadrul unității de spațiu 0199, trecând apoi la serviciul Europa/țări germanice (informație provenita dintr-o sursă a IICCR). O informație despre Ioan Lupu se afla în Buletinul Oficial al RSR din anul 1972 unde, prin Decretul nr. 506/1972 privind conferirea unor ordine și medalii ale Republicii Socialiste România, se precizează: „Pentru merite deosebite în opera de construire a socialismului, cu prilejul aniversării a 25 de ani de la proclamarea Republicii, conform art 29, se conferea Medalia muncii tovarășului Ioan A. Lupu, atasat la Ministerul Afacerilor Externe”. Se pare ca a activat și în Parlament, ca senator PDSR de Brasov între septembrie 1993 și 1996.

“Ion Grecu, 40 de ani în 1984, secretar 2 și ataflat militar al Ambasadei Române la Bonn, planuia un atac terorist cu gaze. La fel ca fii Ioan Lupu, a lucrat, se pare, în cadrul unității de spațiu 0199, trecând apoi la serviciul Europa/țări germanice (informații provenite din surse ale IICCR). Un Ion Grecu, locotenent-colonel MApN, șef al UM 01908,

apare ca martor în dosarul maiorului Vasile Gabor, judecat pentru uciderea lui Andrei Frumușanu și a Auricăi Crăiniceanu în timpul mineriadei din septembrie 1991.

“Ion Grecu și Ioan Lupu sunt identificați în rapoarte ale spionajului american drept personaje principale în cazul „RITA-CORBU”, ce a constat într-un atac cu gaze asupra unui cetățean german de origine româna, datat 2 mai 1984. În acest dosar, despre Grecu sunt idicii ca a coordonat atentatul împotriva unei foste membre importante a PCR, care ceruse azil politic în Occident după ce fusese marginalizată în România ca urmare a unui așa-numit „comportament anti-românesc” pe care îl manifestase în timpul unei misiuni oficiale în RFG. În aceeași operațiune, Lupu avusese misiunea de a pregăti informativ operațiunea și de a distra atenția de la Ambasada României – Document al Central Intelligence Agency (CIA), furnizat de Richard Cummings, fost șef al Serviciului de securitate de la radio „Europa Libera”, la filele 156-167. Într-un alt caz, alături de cei doi a fost implicat și Constantin Ciobanu. Este vorba de planul rapirii (asasinării în caz de eflac), a unui fizician român, ruda apropiată a unui înalt demnitar comunist, stabilit a avea loc în iunie 1984 - Document CIA, furnizat de Richard Cummings, la filele 156-167. Tot într-un raport al spionajului american, Constantin Ciobanu, Dan Mihoc și Ion Constantin sunt identificați drept surse informative în cadrul unui plan de atac cu bomba asupra sediului „Europei Libere”, pregătit de unitatea de diversiune a CIE cu indicativul C-428, începând din octombrie 1983 - Document CIA, furnizat de Richard Cummings, la filele 156-167.

“Exista indicii ca cei cinci diplomați nu numai ca au fost implicați în organizarea atentatelor (ajutându-l pe teroristul Ilici Ramirez Sanchez, alias “Carlos Șacalul”), dar pusesera la cale ei înșiși atentate pentru Securitatea româna (Documente CIA, furnizate de Richard Cummings, filele 156-167). Dezvaluirile lui Constantin Constantinescu, precum și alte informații ale BMD-ului german, au determinat expulzarea celor cinci diplomați români din Germania Federală, având în vedere „imunitatea” conferită prin statutul diplomatic.

“Câteva precizări privind contextul politic fli istoric al atentatelor
Din actele de la dosar – în principal din materialul de sinteză al IICCR „Atentatele din 1981 cu colete-capcana împotriva lui Nicolae Penescu, Paul Goma și Șerban Orescu”, aflat la filele 1-16 – precum și din numeroasele cercetări și investigații făcute de istorici sau jurnaliști, rezulta ca atentatele din 3 și 4 februarie 1981 s-au încadrat războiului declarat de regimul comunist din România opozițiilor români de peste hotare. Încă de

la instalarea la putere, comuniștii români au trebuit să facă față acuzelor venite dinspre exilul românesc care susținea caracterul ilegal și criminal pe care îl avea puterea instalată la 6 martie 1945 la București.

“Mai exact, atentatele se încadrează ultimei faze a acestei confruntări, caracterizată de încercarea regimului de la București de a reduce la tăcere vocile exilului prin orice mijloace. Punctul de plecare al acestei ultime faze poate fi considerată defectarea generalului-locotenent Ion Mihai Pacepa, adjunct al șefului Direcției de Informații Externe, secretar de stat la Consiliul Securității Statului și consilier personal al lui Nicolae Ceaușescu pe probleme de securitate națională, la 24 iulie 1978. Până la sfârșitul anilor '70, în ciuda câtorva acțiuni violente, lupta regimului împotriva românilor de peste hotare care îl criticau s-a bazat mai mult pe denigrarea acestora și pe intoxicarea opiniei publice internaționale cu informații compromițătoare false despre aceștia. Odată cu fuga generalului Pacepa, dar și cu plecarea din țară a lui Paul Goma, aceste metode au început să fie inutile, în condițiile în care știrile erau infirmate chiar de cineva de la vârful piramidei comuniste. Mai mult, criticile și ironiile dinspre exilul românesc s-au întetit grație informațiilor de la cel mai înalt nivel venite de la Pacepa, dar și a dezvaluirilor făcute de Paul Goma în legătură cu persecuțiile la care a fost supus.

“Urmarea directă a acestei situații a fost trecerea într-o nouă fază a războiului declarat de regimul comunist exilului românesc critic, caracterizată de reducerea la tăcere a vocilor sale cele mai proeminente prin orice mijloace. Iar principalii opozanți ai regimului din străinătate își expuneau criticile la postul de radio “Europa Libera”.

“Pe lângă furia provocată de criticile și ironiile care veneau mai ales dinspre „Europa Libera”, Ceaușescu devenise din ce în ce mai suspicios la adresa acțiunilor întreprinse de celelalte state comuniste fii mai ales de sovietici, pe care le percepea ca ostile persoanei sale. Acesta din urmă fusese motivul înființării, în 1973, a unei unități pe deplin conspirate în cadrul Unității Speciale de Luptă Antiteroristă (USLA), UM 0920, care avea ca scop activitatea contrainformativă împotriva statelor Tratatului de la Varșovia și protecția personală a secretarului general. Aici intra fii supravegherea celor banuiați ca lucrează pentru serviciile secrete ale statelor comuniste; asadar, exista o unitate antiteroristă (USLA), iar în cadrul acesteia exista o altă structură care se ocupa de contraspionajul împotriva țărilor comuniste.

“Înființarea structurii speciale menționate este punctul de plecare al legăturii dintre Securitatea română și teroristul Ilici Ramirez Sanchez, alias “Carlos Șacalul”. La sfârșitul anilor '70, „Carlos” lucra pentru ser-

viciile secrete ale statelor din blocul comunist și își avea cartierul general la Budapesta. El se încadra astfel obiectivului de activitate al UM 0920, fiind un terorist care lucra pentru țările socialiste. „Carlos” a intrat imediat în preocupările USLA, care i-a repartizat dosarul la UM 0920. În 1978, aceasta unitate a început să alcatuiască un dosar despre „Carlos” („Teroristul Carlos”), care cuprindea și o serie de fotografii ale acestuia. În cadrul larg al aceleiași operațiuni de supraveghere a mișcărilor teroriștilor arabi la adresa României în care intra și „Carlos”, USLA a alcatuit „planul de acțiune” cu numărul 00334238, semnat de generalul Iulian Vlad, prin care s-a intensificat urmărirea unor teroriști („Corbul”, „Willi”, „fioim”, „Husan”, „Jivan”, „Nana”, „Radiologul”, „Fanata”) care puteau avea legătura cu acțiuni ostile la adresa României. Una dintre măsurile acestui plan a fost și intensificarea urmării studenților arabi, în special irakieni, de la București (planul „Malicius”).

„Se impune de asemenea precizat că în cadrul Securității române funcționa și o „unitate de lichidari”, afla cum a recunoscut generalul Pleșită la audierile în dosarul privind ajutorul pe care i l-a acordat teroristului „Carlos”, instrumentat de către justiția franceză, dar și într-o carte de convorbiri (Viorel Patrichi, Ochii și urechile poporului. Convorbiri cu generalul Nicolae Pleșita”, București, Editura „Ianus Inf”, 2001, pp. 209-210). La audieri, generalul a declarat că „eu i-am schimbat numele (Serviciului – n.n.) și i-am mai încadrat personal. Serviciul era condus de Nica Sergiu (în prezent decedat), iar misiunea celor din subordinea lui era să-i lichideze pe cei condamnați la moarte prin hotărâri judecătorești definitive și care erau fugiti din țară. Doar militarii care aveau dosar de traдatori de țară au fost urmăriți și executați. Au fost câteva zeci de executați de oamenii noștri sau de intermediari, precum « Carlos »”. Precizăm că astăzi nu există certitudinea că execuțiile comandate de Securitate s-au rezumat doar la militari (de altfel, informațiile arată că unitatea avea în lucru și câțiva membri ai exilului).

„În mod obișnuit, unitatea din cadrul Securității care se ocupa de „lichidari” era UM 0195, care beneficia atât de împuternicire în acest sens cât și de mijloacele specifice realizării unor astfel de misiuni. Cu toate acestea, unitatea care a intrat în contact cu „Carlos” a fost UM 0544/R, care era un serviciu independent în cadrul CIE (probabil pentru a se ascunde cât mai mult relația cu „Carlos” - informație provenită dintr-o sursă a IICCR). După cum se observă, în operațiune au fost implicate mai multe unități diferite, probabil nu în întregime, ci la nivel de ofițeri. Pare foarte posibil că persoanele au fost cooptate din unități diferite, atât pentru că era o operațiune delicată, ce necesită expertiza unor oameni din

zone diferite, cât și pentru a-i asigura o conspirativitate cât mai mare. Din declarațiile generalului Pleșită, conform cărora i-ar fi schimbat numele și i-ar fi suplimentat personalul, se deduce creșterea brusca a importanței acestei din urma unitați în cadrul operațiilor externe. Dacă la cele de mai sus se adauga faptul ca Nicolae Pleșită a ajuns la conducerea spionajului românesc în septembrie 1980, cu aproximativ cinci luni înainte debutului seriei de atentate și a mortilor suspecte ale unor reprezentanți ai exilului românesc, se poate face o legatura logica cu schimbarile de nume și de structura. Semnificativ este și faptul ca unitatea proaspat reorganizata a fost pusa sub ordinele directe ale lui fostului general, sarindu-se peste celelalte trepte ierarhice.

“Există de asemenea indicii (Jurnalul Național, 17 februarie 2004) conform cărora „după întâlnirea grupului « Carlos » cu Pleșită și stabilirea condițiilor colaborării, la începutul anului 1981, [Sergiu] Nica a fost mutat la CIE cu caz cu tot, fiind integrat într-un colectiv care se ocupa de lichidări și atentate pe teritoriul statelor democratice occidentale”. Rezultă, deci, că UM 0544/R a fost cea care l-a contactat pe „Carlos”, iar după întâlnirea acestuia cu generalul Pleșită, unitatea, care era una independentă în cadrul CIE, a fost trecută în subordinea directă a lui Nicolae Pleșită. UM 0544/R, care răspundea direct în fața șefului CIE, Nicolae Pleșită, avea în lucru un număr de opozanți și circa 30 de foști ofițeri de Securitate trecuți la inamic. În perioada 1981-1982 (iunie), susține Nica, gl.-lt. Nicolae Pleșită a avut mai multe întâlniri cu „Carlos” și alti membri ai organizației acestuia, urmărind să-l determine pe „Carlos” să nu întreprindă acțiuni teroriste împotriva României, acordarea unor facilități acestuia la București și cooptarea sa în neutralizarea fostului general Pacepa (Mircea Stănescu, Historia, nr. 33, noiembrie 2005).

“Un indiciu cu privire la punctul de plecare al atentatelor din 3 și 4 februarie 1981 se află în lucrarea generalului Ion Mihai Pacepa, Cartea neagră a Securității. În ultima discuție pe care fostul general a avut-o cu Ceaușescu înainte defectării, i s-a cerut să-i omoare pe unii din redactorii români de la „Europa Liberă”, începând cu directorul programului românesc, Noel Bernard. Acesta a fost, potrivit afirmațiilor fostului general, fli motivul defectării sale. Noel Bernard urma să fie ucis prin iradiere, iar ceilalți, care apar în discuție, Paul Goma și Emil Georgescu, urmau să fie lichidați cu ajutorul unor „pachete pline cu Semtex, care să-i facă carne tocată”. Aceasta este exact descrierea modalității cum s-au produs atentatele din februarie 1981. Tot în aceeași discuție, la sfârșit, Ceausescu s-a exprimat că, în final, „trebe d-distrus întreg v-vesparu” – postul de radio „Europa Liberă” de la München (Ion Mihai Pacepa, Cartea neagră

a Securității, vol. 3, București, Editura Omega, 1999, pp. 142-143).

“Legătura concretă între „Carlos” și Securitate s-a făcut în 1979. Atunci, teroristul plănuia să arunce în aer un avion al companiei „Tarom”, pe ruta Tel Aviv-București, la comanda lui Saddam Hussein. De acest plan știau serviciile secrete est-germane, STASI, care au avertizat CIE despre acest lucru. Imediat, Securitatea, care îl supraveghea de mai mult timp pe Carlos, a luat legătura cu acesta. O altă versiune despre cum s-a făcut legătura între „Carlos” și Securitate este că spionajul românesc aflase printr-o sursă externă că teroristul „trăia în țările socialiste cu asentimentul și sprijinul acestor state” și, în plus, că era interesat să realizeze un contact și cu autoritățile din România. Lt.-col. Sergiu Nica, șeful Serviciului Informativ de la USLA (UM 0620), cel căruia i-a fost transmisă informația, a transmis-o la rîndu său șefilor săi, col. Ștefan Blaga și gl.-lt. Iulian Vlad. După ce aceștia s-au întâlnit cu informatorul, Tudor Postelnicu, șeful Securității, l-a însărcinat pe Nica să meargă în străinătate „pentru a verifica informația cu privire la identitatea lui Carlos, a atitudinii acestuia față de România și eventuale posibilități de a ne sprijini în neutralizarea trădătorului Pacepa”. Mai întâi a fost contactat telefonic, la 10 aprilie 1979, de Sergiu Nica (nume de cod „Nițescu”), iar întâlnirea propriu-zisă s-a făcut în Berlinul de Est printr-un ofițer CIE, „Andrei” (se pare că este vorba despre Ion Constantin, de 38 de ani, secretar 3 al Ambasadei Romaniei la Bonn la acea dată), ce lucra sub acoperire diplomatică (potrivit lui Richard Cummings, fostul șef al serviciului de securitate de la postul de radio „Europa Liberă”, numele conspirativ „Andrei” era purtat de mai multe persoane din interiorul CIE). În urma acestei discuții, „Carlos” a renunțat la atentat în schimbul unei invitații la București și a promisiunii unor contracte cu regimul de la București. Cele două variante sunt mai degrabă complementare, în sensul că Securitatea a folosit motivul atentatului pregătit de „Carlos” pentru a intra în legătură cu acesta. Al doilea contact s-a făcut direct cu Sergiu Nica, în august 1979, la Praga. Fostul director al SRI, Virgil Măgureanu, confirmă, într-o scrisoare adresată șefului serviciului de securitate de la „Europa Liberă”, datată 16 iulie 1992, că „a fost contactat la Praga, în anul 1979, teroristul Ilici Ramirez Sanchez, alias „Carlos”, solicitându-i-se sprijinul pentru executarea sentinței respective” (condamnarea la moarte a lui Pacepa – n.n.) - Scrisoarea lui Virgil Măgureanu, directorul Serviciului Român de Informații, către Richard H. Cummings, șeful serviciului de securitate de la Radio Europa Liberă, București, 16 iulie 1992, p. 2, filele 142-147. Acesta, însoțit de lt.-col. Ion Deaconescu, a avut o discuție, înregistrată de securitatea cehă, relevantă pentru definirea rapor-

turilor dintre „Carlos” și Securitate:

„Sergiu Nica: Știți, în mod sigur, de ce am venit să vă întâlnesc cât mai curând posibil. Trebuie ca, la sfârșitul lui noiembrie, să veniți la București pentru operațiunea proiectată. Va trebui să studiem diferite documente intrate în posesia noastră.

“Carlos: Steve [Johannes Weinrich, adjunctul său] va veni să vă vadă. Dar noiembrie mi se pare prematur.

“Sergiu Nica: Cum așa? La noi, la cel mai înalt nivel, sunt impaciențați de a vedea proiectul realizat.

“Steve: Regret, dar eu nu mă lansez într-o acțiune insuficient pregătită. Am nevoie de timp ca să fac treabă bună. Și nu voi fi pregătit înainte de începutul anului viitor (1981).

“Carlos: Mergeți și dați asigurări superiorilor dumneavoastră, când Steve va fi pregătit, va face o treabă impecabilă (râde).

“Sergiu Nica: În orice caz, vă asigur dacă doriți, sunteți bine veniți în România. Vă puteți muta la noi chiar în baza pe care o aveți aici. Și avem și alte proiecte pentru dumneavoastră, în perspectivă.”

“Faptul că teroristul „Carlos” s-a aflat în legătură cu Securitatea română a fost confirmat inclusiv de către fost general Nicolae Pleșiță, în volumul de discuții cu Viorel Patrichi, menționat mai sus. În carte, Pleșiță recunoaște că s-a întâlnit cu „Carlos”, fără a preciza însă motivul. Scopul întâlnirii este ușor de presupus, având în vedere activitățile lui „Carlos” și mai ales faptul că la acea dată (1980) el era un mercenar care lucra pentru cine plătea bine, nemaifiind sub presiunea unor constrângeri superioare ca atunci când funcționa în slujba terorismului arab. În consecință, este greu de crezut afirmația lui Pleșiță cum că i-ar fi fost doar agent. „Carlos” a venit la București în martie 1980, iar în aprilie s-a întâlnit cu ofițerii români Sergiu Nica și Ion Deaconescu, probabil și cu generalul Pleșiță, cei care se ocupau direct de operațiunea privind pedepsirea românilor de la „Europa Liberă”. Într-un articol din cotidianul Ziua din 22 ianuarie 1998 a fost publicată informația potrivit căreia: „În februarie 1990, colonelul Sergiu Nica a înaintat generalului Gheorghe Diaconescu, adjunctul procurorului general, un raport în care dezvăluia anumite legături ale Securității române cu teroristul « Carlos ». Documentele aflate la Secția Parchetelor Militare probează că « Șacalul » ar fi fost adus în România de către Iulian Vlad, fostul șef al Departamentului Securității Statului, Tudor Postelnicu, fost ministru de Interne, și ofițerii de Securitate Ion Deaconescu și Sergiu Nica, iar comenzile pentru misiuni ar fi fost ordonate și coordonate de către Nicolae Pleșiță, fost șef al Centrului de Informații Externe al Securității”. Astfel cum s-a precizat mai

sus, există indicii serioase că ordinul suprem venise de la Ceaușescu însuși.

“Alte informații în plus, mai detaliate, privind contextul politic și istoric în care au fost comise atentatele din 3 și 4 februarie 1981 se găsesc în materialul de sinteză al IICCR „Atentatele din 1981 cu colete-capcană împotriva lui Nicolae Penescu, Paul Goma Și Șerban Orescu”, aflat la filele 1-16.

“În fapt:

“La 3 februarie 1981, Nicolae Penescu, în vârstă de 85 ani, fost ministru de Interne între 4 noiembrie și 5 decembrie 1944, fost deținut politic timp de 10 ani și fondator al „Consiliului Național Român” în exil, a primit la locuința sa din Paris, Boulevard Berthier, un pachet al cărui conținut declarat era o carte: memoriile lui Nikita Hrușciiov în limba spaniolă. În realitate, pachetul disimula o încărcătură explozivă. Explozia l-a rănit grav pe Nicolae Penescu la gât, piept, față, mâini și i-a afectat și auzul (Cuvântul românesc, anul 6, Nr. 60, aprilie 1981, pp. 1, 3 – fila 67). Fiind transportat de urgență la spitalul Beaujon, Penescu a suportat o intervenție chirurgicală complicată. Fiind cel mai în vârstă dintre cei vizați de coletele-capcană (84 de ani), dar și cel mai puțin prudent atunci când a primit pacheul prin poștă, Nicolae Penescu a avut cel mai mult de suferit. La vârsta lui era greu să facă față unor operații complicate, astfel încât i s-a grăbit sfârșitul. A încetat din viață la 4 martie 1982, în urma unei crize cardiace. Datorită biografiei și preocupărilor sale, Nicolae Penescu a fost permanent un obiectiv al Securității (biografia extinsă a lui Nicolae Penescu, se află la filele 22-25). După emigrare, în 1968, a urmat o perioadă în care supravegherea sa a cunoscut o intensitate relativ scăzută. Treptat însă, pe măsură ce acțiunile sale erau tot mai ofensive și deranjau regimul de la București, măsurile împotriva sa au cunoscut noi faze. Astfel, prin referatul nr 132/SC/00128378 din 19 octombrie 1976, alcătuit de căpitanul Soare Constantin, se propune spre aprobare „deschiderea dosarului de urmărire informativă asupra numitului Penescu Nicolae, fost secretar general al PNT”, cu numele de cod „Trișorul”, aprobat la 28 octombrie (ACNSAS, Fond Informativ, Dosar I 3729/9, p 6 – filele 232-257).

“În aceeași zi, 3 februarie 1981, scriitorul Paul Goma (biografia extinsă a lui Paul Goma, la filele 26-31) – disident până în 1977, când s-a refugiat politic în Franța, opozant al regimului comunist de la București și militant pentru drepturile omului – a primit și el un colet-capcană. Acesta a fost mai circumspect cu pachetul pe care îl primise, motiv pentru care l-a deschis cu prudență și, când a observat fire și pile electrice, l-a deșus în baie și a chemat poliția (Buletin de Informații pen-

tru Români în Exil, BIRE, 16 februarie 1981, p 9 – fila 64). În timpul dezamorsării, șeful Serviciului de Deminare al DST a fost rănit. Ca și Nicolae Penescu, Paul Goma era un vechi obiectiv al Securității, încă din anii '50 el intrând în conflict cu autoritățile comuniste. Cu timpul, el a căpătat o notorietate care a împiedicat autoritățile să-l suprime în mod direct, motiv pentru care a fost obligat să emigreze. S-a stabilit în Franța, unde a continuat criticile la adresa regimului comunist din România. De multe ori, acestea luau forma ironiilor la adresa lui Nicolae Ceaușescu, un motiv în plus pentru a fi ținta răzbunării conducerii de la București. Este clar că el a rămas în supravegherea Securității, cu atât mai mult cu cât criticile sale s-au accentuat.

“Ultimul care a primit coletul-capcană, la 4 februarie 1981, a fost Șerban Orescu (biografia extinsă a lui Șerban Orescu, la fila 16b), președintele Cercului Democrat al Românilor din Germania, colaborator și viitor angajat la Secția română a postului de radio Europa Liberă. Se pare că și Orescu a fost circumspect în legătură cu pachetul, motiv pentru care „l-a luat în mână ținându-l departe de obraz spre a-l duce în stradă, dar, între timp, coletul a explodat rănindu-l la mâini și obraz” (BIRE, 16 februarie 1981, p. 9 – fila 64). Ceva mai serios a fost rănit la piciorul stâng, de schijele metalice ale dispozitivului exploziv. A necesitat o săptămână de spitalizare pentru a se reface. Intervievat de reprezentantul IICCR, Șerban Orescu a declarat:

„- Coletul a venit prin poștă, normal, la Koln, la locuința dumneavoastră?

- Da, am primit coletul și l-am deschis. Memoriile lui Hrușciiov în limba spaniolă. Mi s-a părut suspect că spațiul cărții era decupat și era un dispozitiv de tinichea. Am bănuț... am desfăcut cartea și nu a explodat imediat.

- Ați avut mare noroc.

- Mare noroc! Putea să mă desfigureze. Am desfăcut cartea în vestibul, am văzut ce este în interior, mi s-a părut suspect și atunci m-am îndreptat prin vestibul spre curte cu intenția să îl las acolo (țineam coletul în mână). În timpul acesta a explodat și m-a rănit la picior. Fiind într-un spațiu îngust, în vestibul, s-a produs o detunătură puternică care, din fericire, nu mi-a afectat decât neesențial auzul. Când m-am angajat la Europa Liberă se refăcuse auzul.” (Interviu cu Șerban Orescu realizat de Andrei Muraru la 14 octombrie 2007, München – fila 316). După atac, Șerban Orescu a fost dus de către soție la din cartierul Holweiden.

“Așa cum s-a reținut în secțiunea „7.2. Conferința de la Madrid și acțiunile Securității” din materialul de sinteză al IICCR „Atentatele din 1981 cu colete-capcană împotriva lui Nicolae Penescu, Paul Goma și

Șerban Orescu”, aflat la filele 1-16, gestul ce pare că a produs cea mai mare nemulțumire regimului comunist de la București a fost participarea celor trei opozanți ai regimului, în noiembrie 1980, la Conferința pentru Securitate și Cooperare în Europa de la Madrid. Cei mai vehemenți denunțatori ai încălcării drepturilor omului în România prezenți la Conferință au fost Paul Goma, Nicolae Penescu și Șerban Orescu. Primul era oricum pe lista lui Ceaușescu, așa cum declara și I.M.Pacepa în volumul trei din Cartea Neagră a Securității. În plus, la Madrid, Goma a avut intervenții foarte dure la adresa regimului și, în special, la adresa secretarului general. La rândul său, Nicolae Penescu, împreună cu o delegație, a înaintat participanților la conferință un memorandum documentat asupra situației din România, unde regimul comunist „distrusese oamenii, sufletește și trupește, și patrimoniul național, dărâmat cu furie neroniană de Ceaușescu”. Șerban Orescu a fost prezent la Madrid în calitate de președinte al Cercului Democrat al Românilor din Germania, organizația pe care o reprezenta insistând cel mai mult pe problema drepturilor omului, cu accent pe refuzul regimului de a permite reîntregirea familiilor, în special a sașilor. De altfel, acțiunea sa a fost și cea mai răsunătoare, și numai acest lucru fiind de ajuns pentru a fi inclus pe lista Securității în vederea atentatelor. Se impune precizat că pe cele trei colete-capcană la expeditor era scris: „I. A./Hotel Castellana/Madrid”, notația reprezentând foarte probabil o trimitere directă la acțiunile întreprinse de cei trei opozanți ai regimului comunist (Hotelul „Castellana” era chiar locul din Madrid unde cei trei disidenți acordaseră interviurile pe marginea abuzurilor regimului Ceaușescu). Acțiunea de la Madrid adusesse regimului de la București serioase prejudicii prin criticile dure la adresa comunismului românesc și dovezile clare referitoare la represiunile pe care acesta le practica.

“Din investigațiile făcute de către IICCR – constând în principal în studierea unui mare număr de mărturii, în cercetarea unor documente de arhivă și consemnate în principal secțiunile „3. Programarea și comanda atentatelor”, “5. Detaliile pregătirii atentatelor” și “6. Instrumentele de lucru în planuirea atentatelor” din materialul de sinteză al IICCR „Atentatele din 1981 cu colete-capcană împotriva lui Nicolae Penescu, Paul Goma și Șerban Orescu”, aflat la filele 1-16 – rezultă că generalul Nicolae Pleșiță, fostul șef al CIE, a fost coordonatorul atentatelor, comenzile pentru misiuni venind de la el (în condițiile în care sunt indicii că ordinul suprem aparținuse lui Nicolae Ceaușescu). O sursă importantă de informații, relevantă pentru cauza de față, este ancheta demarată de Parchetul Militar în 1997, respectiv dosarul 187/1997. Această anchetă a fost demarată la cererea instanțelor occidentale, mai

precis franceze, care, în cadrul anchetării lui „Carlos”, capturat în 1994 în Sudan, au descoperit legăturile acestuia cu Securitatea română și au cerut informații suplimentare în acest sens. Dosarul, intitulat „Carlos Șacalul – Filiera românească”, a scos și el la iveală legături ale acestuia cu spionajul românesc, rezultatul acestuia fiind, în septembrie 2000, formularea recomandării ca Nicolae Pleșiță să fie trimis în judecată sub acuzația de instigare la omor. Există indicii că șocul defecării generalului Pacepa l-a făcut pe Ceaușescu să opereze o schimbare masivă a Securității externe, iar soluția cea mai bună a văzut-o în promovarea unor oameni din structurile interne ale poliției politice. În această mutare a intrat și Nicolae Pleșiță, reactivat din sectorul administrativ. Astfel, în 1980, l-a înlocuit la șefia CIE, fostă DIE, pe Romus Dima, într-o perioadă ce coincide cu intensificarea acțiunilor de pedepsire împotriva exilului românesc. În mod oficial, numirea acestuia s-a făcut la 1 septembrie 1980. Sunt indicii că Ceaușescu a preferat un om fără scrupule, din securitatea internă, care să nu ezite atunci când i se cerea să recurgă la acțiuni violente împotriva celor care se împotriveau regimului de la București. Generalul Pleșiță se afla la conducerea spionajului românesc atunci când au fost comise atentatele cu colete-capcană.

“Cu privire la implicarea teroristului „Carlos Șacalul” în cele trei atentate, se impune precizat că la primele vizite în România ale acestuia, din primăvara anului 1980, s-au făcut contactele, pentru ca detaliile fli definitivarea să aibă loc în toamna aceluiași an. Acordurile au fost semnate de Carlos și colonelul Nica, în septembrie 1980 la o vilă de pe Calea Victoriei, unde au fost stabilite și detaliile atentatelor împotriva celor trei disidenți români (Ziua, 6 ianuarie 1998, p. 6 – filele 68-85). În principal, acestea prevedeau o recompensă de un milion de dolari pentru dinamitarea secției române de la postul de radio „Europa Liberă”. Așadar, principalul obiectiv al vizitei teroristului, din punctul de vedere al regimului de la București, era organizarea unui atentat cu bombă la sediul „Europei Libere” din München. Dar, după cum se poate lesne observa din contactele de până atunci ale Securității cu Carlos, nu era vorba numai de atât. Era imposibil ca Ceaușescu să nu aibă și câteva ținte individuale, pe lângă dinamitarea sediului „Europei Libere”. Țintele urmau să fie membrii ai exilului românesc care se manifestaseră cel mai critic la adresa regimului Ceaușescu. În acest scop, CIE, prin intermediul ofițerului Velcescu (nume conspirativ „Andre”), îi dăduse lui „Carlos” trei dosare complete cu adresele, fotografiile și rutele cotidiene ale lui Nicolae Penescu, fondatorul „Consiliului Național Român” din exil, ale scriitorului exilat la Paris, Paul Goma, și al comentatorului de la „Europa Liberă”,

Șerban Orescu (Șerban Orescu, Ceașismul între anii 1965 și 1989, București, Editura Albatros, 2006, p. 37 – filele 168-172).

“Din investigațiile IICCR (a se vedea secțiunea „6. Instrumentele de lucru în plănuierea atentatelor” a materialului de sinteză al IICCR „Atentatele din 1981 cu colete-capcană împotriva lui Nicolae Penescu, Paul Goma și Șerban Orescu”, aflat la filele 1-16) reies indicii ale săvârșirii de către generalul Nicolae Pleșiță a unor infracțiuni de abuz în serviciu, fals în înscrisuri oficiale, uz de fals, nerespectarea regimului materialelor explozive în legătură cu scoaterea din depozitele unor unități ale Securității a explozibililor utilizați în atentate.

“Din secțiunea „7.4. a materialului de sinteză al IICCR „Atentatele din 1981 cu colete-capcană împotriva lui Nicolae Penescu, Paul Goma și Șerban Orescu”, aflat la filele 1-16) rezultă un număr de dovezi importante ale legăturii dintre Securitatea română și atentate (în special, atentatele cu colete-capcană).

“În drept:

“În considerarea competențelor legale care revin Parchetului, IICCR vă solicită să dispuneți măsurile care se impun pentru tragerea la răspundere a celor vinovați de atentatele din 3 și 4 februarie 1981, precum și de participarea la alte atentate, atacuri cu gaze ori la răpirea și asasinarea unor persoane. Faptele în legătură cu care vă sesizăm, săvârșite în principal prin acte teroriste, sunt de o gravitate cu totul deosebită, umărind lichidarea fizică a unora dintre opozanții regimului comunist precum și să provoace teamă și panică în rândul celorlalti contestatari sau potențiali contestatari ai acestui regim. Faptele au fost săvârșite în condițiile unei pluralități a acestora, constând în infracțiunile de omor deosebit de grav, tentativă la omor deosebit de grav; lipsirea de libertate în mod ilegal; vătămare corporală gravă; abuz în serviciu; nerespectarea regimului materiilor explozive; fals în înscrisuri oficiale; uz de fals; asociere pentru săvârșirea de infracțiuni etc.

“IICCR consideră că în angajarea răspunderii autorilor acestor fapte se impun avute în vedere inclusiv următoarele aspecte cu privire la individualizarea pedepselor în raport cu circumstanțele agravante existente în cauză și neîmplinirea termenelor de prescripție a răspunderii penale pentru faptele deosebit de grave în legătură cu care vă sesizăm și la forma continuată în care acestea au fost săvârșite.

“IICCR consideră că în cauză există circumstanțe agravante cel puțin în înțelesul art 75, lit a), b), c1), și d) din Codul penal: „săvârșirea faptei de trei sau de mai multe persoane împreună”; „săvârșirea infracțiunii prin acte de cruzime, prin violențe asupra membrilor familiei ori prin

metode sau mijloace care prezintă pericol public”; „săvârșirea infracțiunii pe teme de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, gen, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, convingeri, avere, origine socială, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA”; „săvârșirea infracțiunii din motive josnice”. De asemenea, se impune avută în vedere împrejurarea că activitatea infracțională în legătură cu care vă sesizăm constituie, practic în cazul tuturor faptuitorilor, într-un concurs foarte complex de infracțiuni dintre cele mai grave. În mod asemănător, considerăm că, în conformitate cu prevederile aceluiași art 75 din Codul penal (teza ultimă, „Instanța poate reține ca circumstanțe agravante și alte împrejurări care imprimă faptei un caracter grav”), se impune ca Parchetul să rețină ca circumstanțe agravante și alte împrejurări care au imprimat faptelor foștilor responsabili ai regimului comunist, autori ai infracțiunilor în legătură cu care vă sesizăm, un caracter deosebit de grav. Astfel, se impune reținută ca o circumstanță agravantă împrejurarea că abuzurile foștilor responsabili comuniști au constituit tot atâtea violări grave ale celor mai elementare drepturi ale omului. Încă și mai grav este că aceștia aveau reprezentarea clară a faptului că prin abuzurile lor violau în modul cel mai grav drepturi și libertăți cetățenești „garantate” de Constituția comunistă și înscrise în tratatele internaționale la care România era parte (Declarația Universală a Drepturilor Omului, Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, Actul final al Conferinței pentru securitate și cooperare în Europa din 1975 etc.). IICCR consideră că, în înțelesul Legii penale, constituie de asemenea circumstanțe agravante faptul că abuzurile și crimele comise de membrii aparatului de represiune comunist au avut un caracter sistemic, iar principalul lor scop a fost să apere un regim ilegal și criminal. Cetățenii erau abuzati de către propriul lor stat, care, până chiar și în conformitate cu normele constituționale în vigoare în acei ani, era presupus a le apăra și nu a le viola interesele și drepturile fundamentale. Represiunea și teroarea împotriva cetățenilor români erau exercitate de către statul totalitar comunist prin membrii aparatului său represiv – iar aceștia beneficiau de o impunitate absolută pentru abuzurile pe care le săvârșeau în numele și în apărarea statului totalitar. Membrii aparatului represiv aveau reprezentarea exactă a faptului că abuzurile și crimele lor, deși teoretic sanctionabile și prevăzute în legea penală, nu aveau să fie niciodată pedepsite de justiția comunistă și regimul comunist în numele și în apărarea cărora comiteau aceste fapte. Această convingere îi făcea să fie încă și mai zeloși, cruzi și abuzivi în actele de represiune pe care le comiteau. Ei erau conștienți inclusiv și de faptul că victimele lor

nu aveau nicio posibilitate să se apere. fitiau de asemenea că practic toate „reglementările” secrete după care comiteau abuzuri și crime (Ordine ale ministrului de Interne, mai ales, și Hotărâri ale Consiliului de Miniștri) erau complet anticonstitutionale și împotriva tratatelor privind drepturile omului pe care statul comunist se angajase să le respecte. Cu toate acestea, cei mai multi dintre ei erau cât se putea mai zeloși în apărarea regimului ilegal și criminal – iar cu cât devotamentul și zelul lor era mai mare, cu atât și recompensele din partea regimului erau mai mari (salarii foarte mari, prime, tot felul de privilegii, pensii foarte mari etc). Membrii aparatului represiv comiteau abuzurile și crimele folosindu-se de un întreg sistem statal logistic, informational, financiar etc care era organizat și functiona exclusiv din banii cetățenilor. Statul care functiona din banii cetățenilor și era presupus a le apăra drepturile și libertățile fundamentale functiona de fapt ca un imens aparat represiv și abuziv împotriva propriilor cetățeni. Aceste fapte nu erau simple abuzuri ale unui oarecare functionar al statului, ci violări dintre cele mai grave ale celor mai elementare drepturi ale omului și interese ale cetățenilor, comise de către stat pe temeiul urii de clasă, al urii față de cei care nu agreau ideologia comunistă totalitară și criminală.

“IICCR consideră că săvârșirea în formă continuată (timp de multi ani la rând) a infractiunilor de o gravitate deosebită în legătură cu care vă sesizăm se impune de asemenea avută în vedere în solutionarea acestei cauze, inclusiv cu privire la curgerea termenului de prescriptie a răspunderii penale. Sub acest din urmă aspect, IICCR evidentiază faptul că, după decembrie 1989, în absenta unei condamnări oficiale a regimului comunist de către statul român (survenită numai la data de 18 decembrie 2006, prin discursul din Parlament al Președintelui României), victimele acestui regim și familiile lor s-au dovedit mai mult decât retinute în a se adresa justitiei pentru a-i trage la răspundere pe cei care, în numele statului comunist, le-au violat în modul cel mai grav cele mai elementare drepturi și libertăți cetățenești. De asemenea, victimele activității criminale a aparatului de represiune comunistă nu au avut decât foarte târziu și foarte greu acces la arhivele aparatului represiv amintit, în special la arhivele Securității. Semnificativ este faptul că inclusiv demersul de față a fost posibil numai foarte târziu, după înfiintarea, în decembrie 2005, a IICCR, căruia prin actul normativ de constituire i-au fost conferite competente legale de investigare și sesizare a organelor în drept cu privire la crimele, abuzurile și încălcările drepturilor omului săvârșite în timpul regimului comunist în România. Victimele activității criminale a regimului represiv comunist nu au avut posibilitatea, pe durata regimului amin-

tit, să se adreseze justitiei (desigur că nici în temeiul art 35 din Constituția Republicii Socialiste România, care teoretic le dă acest drept în calitate de persoane „vătămăte într-un drept al lor printr-un act ilegal al unui organ de stat”). În cadrul statului totalitar comunist – în care „drepturile fii libertățile cetățenești garantate de Constituție” erau în realitate o frază pur demagogică, cinică și propagandistică – o astfel de acțiune în justitie era de neconceput. După decembrie 1989, asemenea acțiuni, deși teoretic posibile, au fost practic imposibile din cauza accesului foarte târziu și dificil la arhivele fostului aparat de represiune comunistă, arhive în care astăzi se dovedește că există dovezile cele mai concludente – și pertinente în justitie – cu privire la încălcarea grosolană a celor mai elementare drepturi și libertăți ale victimelor acestor abuzuri.

“În consecință, IICCR consideră necesar să sublinieze că răspunderea penală pentru faptele obiect al prezentei Sesizări, nu poate fi considerată prescrisă întrucât de la data săvârșirii lor și până în prezent, din motivele arătate mai sus, au existat împrejurări care au împiedicat punerea în mișcare a acțiunii penale. În toată această perioadă cursul prescripției răspunderii penale a fost suspendat – în conformitate cu dispozițiile Codului Penal (art 128), întrucât a existat o „împrejurare (...) de neînlăturat” care a împiedicat punerea în mișcare a acțiunii penale: „Cursul termenului prescripției este suspendat pe timpul cât o dispoziție legală sau o împrejurare de neprevăzut ori de neînlăturat împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale sau continuarea procesului penal. Prescripția își reia cursul din ziua în care a încetat cauza de suspendare”.

“Referitor la faptul că pe timpul regimului comunist crimele și abuzurile comise de către responsabilii acestuia nu au fost incriminate legal fii pedepsite în vreun fel, semnalăm faptul că pedepsirea lor în prezent reprezintă un act de justitie nu numai necesar dar și deplin posibil. În acest sens considerăm relevante prevederile art 7 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată de statul român prin Legea nr 30/1994. Potrivit paragrafului 1 al textului amintit, „Nimeni nu poate fi condamnat pentru o acțiune sau o omisiune care, în momentul în care a fost săvârșită, nu constituia o infracțiune, potrivit dreptului national și international. De asemenea, nu se poate aplica o pedeapsă mai severă decât aceea care era aplicabilă în momentul săvârșirii infracțiunii”. În același timp însă, paragraful 2 al articolului în discuție, de maximă relevanță sub aspectul la care ne referim, prevede că „Prezentul articol nu va aduce atingere judecării și pedepsirii unei persoane vinovate de o acțiune sau de o omisiune care, în momentul săvârșirii sale, era considerată infracțiune potrivit principiilor

generale de drept recunoscute de națiunile civilizate”. În consecință se impune constatat faptul că textul Convenției europene este deplin aplicabil în materia obiect al Sesizării IICCR. Astfel, pe de o parte, crimele săvârșite de responsabilii regimului comunist nu au fost judecate și pedepsite pe timpul aceluși regim întrucât în acea perioadă ele nu constituiau – nu aveau cum să constituie, în contextul dat – „infracțiuni, potrivit dreptului național”. Pe de altă parte, ulterior prăbușirii regimului comunist totalitarist, aceste fapte puteau, pot și trebuie să fie judecate și pedepsite, întrucât la data săvârșirii lor erau „considerate infracțiuni potrivit principiilor generale de drept recunoscute de națiunile civilizate” – între acestea, încălcarea dreptului la viață, la inviolabilitatea persoanei, încălcarea libertății de gândire, de conștiință de exprimare, a dreptului de acces liber la justiție etc.

“Pe cale de consecință, vă solicităm să dispuneți efectuarea tuturor actelor și măsurilor necesare aflării adevărului, identificării făptuitorilor și a complicilor acestora în vederea tragerii lor la răspundere penală.

“Anexăm prezentei Sesizări documentele care constituie material probatoriu.

“Cu stimă,

“Președinte,

“Marius Oprea”

Lung, vădit movilit din furcă - în schimb... incomplet:

- unde sunt atentatele împotriva fiului meu, Filip - să admitem: otrăvirea cu medicamente prin nemțoaica lui “Gheorghiu” a fost un nefericit accident - dar tentativele de răpire de la grădiniță prin “La Dame en Rouge”?;

- unde este “Alerta” cu bombă care ne-a sabotat dezbaterile despre România la Conferința de la Madrid?;

- unde este “Stiloul” cu al cărui conținut ar fi trebuit să fiu otrăvit prin tovarășul nostru de veacuri Haiducu-Hirsch?

Aceste fapte se află scrise în anexele la Plângeri, mai cu seamă în cartea **Soldatul câinelui** - despre care, prin Valerian Stan, a vorbit Andrei Muraru.

Dracu știe ce i-a apucat să dea publicității comunicatul, taman de... 7 noiembrie. Să-i fi presat scandalul enorm din Italia? N-ar fi exclus: să fie apropierea numirilor deputaților europeni, dintre care doi-trei sunt mai răsăriți, restul din categoria lui

Ungureanu-Light-Rumanian și a lui Cioroianu, cel cu “deplasarea țiganilor într-un deșert”? Și a prințesei Bășescu, eleva care, dânsa... vrea să se facă deputat (european)? Au poate scrisoarea mea (a câta?) către Stejărel Olaru în care îi explicam: cu efort, pot și eu să fac rău, scriind la UE, explicînd cine este și ce face candidatul la deputăție Olaru, cel care, deși împuternicit al meu în chestiunea Plângerilor penale, m-a abandonat și nu mi-a răspuns la scrisori?

Joi 8 noiembrie 2007

Până acum (orele 6,30 ora Parisului) câteva notițe în presa din România în legătură cu Sesizarea.

Nu am nicio încredere în justiția din România. Să mi se arate o singură dovadă că așa ceva ar fi existat vreodată în cazul meu. În schimb, eu am o dovadă-inversă: “răspunsul” de elevă puturoasă, de la seral, dat de ministrul Justiției, Macovei.

Pe măsură ce (în ultima vreme) se înmulțesc (sic) semnele de... oarecare activitate instituțională (resic) în chestiunea mea, în proporție geometrică se umflă sentimentul zădărnicii: e prea târziu, prea târziu.

Asta au și urmărit - cu succes - băieții, de la Pleșiță la Manolescu: să-mi fie prea-târziu. Și cum eu nu cred în viața de după moarte, nici în dreptatea-postumă, cade bine pentru toți învârțiții, toți patrupediștii, pentru toți “disidenții” de teapa Adameșteancăi, a Blandienei, a junilor lupi apăruți după 1989: Mihăieș, Patapievici.

Pe de altă parte... O iau pe după grădină:

Și jurnalul pe noiembrie se anunță a fi... obez. Cum probabil și cel pe decembrie va fi umflat ca un cimpoi, Jurnalul 2007 va fi și el “cam gros”: în jur de 700 pagini...

Dar nu mă înțeleg (eu pe mine): de ce mă îngrijorez din pricina dimensiunilor jurnalului? Tot nu există vreo amenințare de editare - de unde bani? Deci, consolarea vine ca peticul în gaura din turul nădragilor: îmi rămâne internetul. Iată, de pildă, ieri au fost înregistrați peste 50 vizitatori (dintre care unu din Israel - o fi unul de pază, căruia eu îi zic, amabil: “Abonatul”). Dintre aceștia vreo 12 au vizitat Jurnal 2007. Spre sfârșitul lunii numărul lor are să scadă, fatal, apoi, după întâi ale lunii următoare are să facă un salt

spectaculos (pentru mine, firește).

Elena Andronache îmi trimite un articol din *Ziarul*:

“Bunica lui Bogdan Olteanu, implicata in crime politice
2007-11-08 Autor: George Roncea

“Un dosar exploziv se apropie de finalizare dupa mai bine de 17 ani de ancheta. Este vorba de cercetarile incepute in 1990, in privinta legaturilor celebrului terorist Carlos „Sacalul“ (foto) cu Securitatea romana. Dosarul a fost initiat in baza plangerii scriitorului Paul Goma, a carui moarte a fost ceruta de conducerea de partid, prin Gisela Vass, bunica actualului sef al Camerei Deputatilor, Bogdan Olteanu. Evreica ungueroaica, scolita de KGB, Vass era nr. 2 in relatiile internationale ale regimului comunist si „coordona” legaturile cu agentii Moscovei.

Intr-un comunicat remis, ieri, agentiilor de presa, IICCR, Institutul de Cercetare a Crimelor Comunismului, condus de secretarul de stat liberal Marius Oprea, consilier pe probleme de securitate al premierului Tariceanu, sunt nominalizati cinci fosti diplomati – acuzati de terorism – in plangerea depusa la Parchetul instantei supreme. IICCR arata ca acestia, subordonati ai Departamentului de Informatii Externe, condus la vremea aceea de Nicolae Plesita, sunt vinovati de abuzuri extrem de grave. Plesita este acuzat si el de complicitate la asasinatle executate de Carlos „Sacalul“. Statele comuniste foloseau in combinatii operative de tip terorist grupul lui Carlos (pe numele sau adevarat Ilici Ramirez Sanchez) la «recomandarea» KGB. „Carlos lucra direct cu activul de Partid, la nivel inalt, respectiv, in Romania, cu agenta Gisela Vass, plasata de Moscova in Comitetul Central al PCR.

“TERORISMUL DE STAT ERA ORDONAT DE PCR SI COORDONAT DE SECURITATE

“Actiunile teroriste constau, printre altele, in „plasarea unor dispozitive explozive in coletele expediate catre trei cunoscuti contestatari ai regimului comunist (Paul Goma, Nicolae Penescu si Serban Orescu), cu intentia de a le cauza moartea”. Actiunea penala in acest caz de mare notorietate a inceput ca urmare a unui raport al unui fost sef serviciu in cadrul DIE, la care s-a adaugat cererea lui Paul Goma de solutionare a incercarii de asasinat indreptate impotriva sa.

Grupul condus de Carlos primea suport logistic de la Securitate la ordinul conducerii PCR – unde legatura directa era Vass, pentru organizarea si executarea mai multor atentate pe teritoriul Germaniei, Frantei si Elvetiei. Fostul general Plesita era – la nivelul Securitatii, contactul direct cu teroristul promovat de KGB.

“OLTEANU A FOST VEXAT DE MENTIONAREA VINOVATIEI BUNICII

“Parchetul Militar a inceput urmarirea penala a lui Plesita in

Dosarul nr.187/p/97, instrumentat de gen. Dan Voinea. A fost cercetata initial si bunica lui Bogdan Olteanu, beizadeaua care a crescut in vila din Kisellef a kaghebesteii si pe care ani de-a randul aceasta a refuzat sa o paraseasca in favoarea adevaratilor proprietari. Nepotul stalinistei a urmat vocatia buniciei, finul lui Tariceanu refuzand - la 18 decembrie 2006 - in plenul Parlamentului in fata căruia Traian Basescu a condamnat comunismul - sa faca parte din prezidiul legislativului, in semn de protest fata de mentionarea buniciei sale, Gisela Vass, intre persoanele care se fac vinovate pentru instalarea si mentinerea la putere a regimului comunist - declarat de seful statului drept ilegal si criminal.

Știam, cum să nu știu că cea mai îndârjită bolșevică ungu-roiacă evreică (din cei 100 000 - numai atâția? - evrei unguri trimiși de ruși, în 1945, în România, ca să constituie nucleul NKVD-ului românesc) în lichidarea “dușmanului” a fost tovarășa noastră Gizela Vass. Persoane care o cunoscuseră în funcție (mai bine zis: în acțiune) o descriau ca pe o sălbatică, ignorantă, barbară, în stare să-și ucida mama (dacă avea una), dacă cerea Moscova. A făcut parte din acea categorie de evrei unguri care, trimiși în misiune de ruși în România, deși unii erau supraviețuitori ai lagărelor germane, unde fuseseră expediați de unguri, nu de “jandarmii români”, cum mințea Minci-nosul Wiesel, ci de unguri, doreau din toată inima să fie considerați unguri mai unguri decât Ungurul, prin ura lor - activă - împotriva slavilor și a românilor. Tovarășa Gizela nu a învățat convenabil românește (nu avea timp, era ocupată cu condusul), a nutrit un dispreț suveran și maladiv împotriva valahilor. Bogdan Olteanu, liberal - ca și Radu Feldman! - este “un pui de bolșevic”, unul activ: a refuzat să participe la Ședința în care comunismul a fost condamnat; și nu doar pentru ca printre criminali era amintită și iubita sa bunică, criminala Gizela Vass, ci pentru că el însuși este un limbric bolșevic - dar-însă-totuși... liberal, risc să repet până la sațiu.

Un text mai vechi (13 sept. 2006) din *Atac*:

“Alina Mungiu doarme in pat cu dusmanul?”

“A CTP-ul, adica redutabilul jurnalist Cristian Tudor Popescu, s-a apucat sa spuna, pe un post de televiziune, ca se aude prin targ despre dosarul voluminos de la CNSAS al unui redutabil intelectual. Uite-asa ne-a facut CTP sa urmarim toata emisiunea, si degeaba. A cotit-o ca la Ploiesti: ba ca nu poate el, ca ziarist, sa spuna ceea ce ar trebui sa declare

CNSAS, ba ca presa nu este un calau (de unde pana unde?) si tot asa s-a invaritat dupa coada, pana s-a terminat emisiunea. Noroc cu & Plus care a publicat, ca un ziar onest, stirea difuzata de Agentia Amos News. Intelectualul cu pricina, care ar urma sa fie deconspirat de CNSAS, este Andrei Pippidi, nepotul celebrului Nicolae Iorga si sotul si mai celebrei Alina Mungiu Pippidi, demna reprezentanta a societatii civile. Uite-asa incepem sa ne explicam si noi, dupa 16 ani, ce dilema ideologica sau metafizica avea Andrei Pippidi in legatura cu Paul Goma, de si-a facut un tel in viata cum sa-i traga mai tare la cap, sau la picioare, scriitorului Paul Goma, poate singurul dintre disidentii autentici, si nu pregatiti de Securitate pentru acapararea societatii civile. Jenanta situatie! Daca lucrurile stau chiar asa cu nepotul lui Iorga, lucrurile sunt ceva mai delicate. Va imaginat i, stimati si onorabili cititori, ce furtuna s-ar isca in caminul conjugal Pippidi? Daca doamna de fier, Alina Mungiu, pe numele ei de fata, n-are habar de activitatea conspirativa a sotului? Sau, daca doamna stia totusi, dar l-a acceptat, dintre mare dragoste, pe istoricul sau, cu tot cu trecut si nume conspirativ? Oricum, cand stai in pat cu dusmanul, este greu sa mai faci pe nevinovatul, pe intransigentul sau pe instanta morala. Asa ca, doamna Mungiu, vrem sa va citim dosarul. Poate scriem o piesa de teatru! (PAMFLETARUL DE SERVICIU)”

M. Ciucanu mi-a trimis și înregistrarea unui post de radio italian : un dialog al lui Marco Cugno cu o ziarista. Ce pot spune decât că a lăudat **Arta reFugii** ; chiar și pe autor...

Vineri 9 noiembrie 2007

Ca în fiecare dimineață mă instalez la ordinator plin de cele mai bune intenții. În sfârșit, voi putea scrie... Voi scrie în jurnal, nu doar informațiile curente, ci chiar adâncile cugetări ale mele, personale, vorba poetului Dinescu.

Și, ca de obicei, nu merge. Nu merge, pentru că trupul meu e ostenit de moarte, stors, strivit; pentru ca sufletul meu e o rană («numai o durere»), cum spunea mama. Iar ceea ce se înțelege prin genericul “cap” - nici el nu funcționează. Nu mai prea, ca să mă ardelenizez oleacă, într-o consolare.

Îmi spun - în duo cu Ana: «Dacă am avea și noi un concediu de două-trei săptămâni - să dormim, să dormim, să dormim...».

Vorbe-vorbe-vorbe. Adevărat, nu mai știm ce este acela concediu din 1983 (eu - Ana din 1982). Dar oare numai concediul ne lipsește? Dacă l-am avea - concediul acela - ca prin minune am fi curățați de oboseală?, am scăpa de griji (grija permanentă care ne-a fost “constantă” ultimilor 25 ani)? Nu, nu. Așa o vom sfârși; oboșiți de moarte și (oarecum) cu grija deasupra capului.

Soluția? Am vorbit-o atâta cu Ana, încât o știu pe de rost: să câștigăm la loterie o sumă care să ne asigure: un apartament al nostru; ieșirea la pensie a Anei înainte de termen, fără spaima ca va primi bani prea puțini; în sfârșit, o ediție de autor a scrierilor mele. Și, firește, o treime din sumă destinată lui Filip, să facă ce vrea cu ea. Și, mai firește: o sumă pentru îndulcirea soartei, pentru un moment, a prietenilor noștri de aici, de la Paris, de la București, din Basarabia. “Administrînd” visul, am observat că nu (mai) apărea concediul ca soluție, ca recompensă. Vorba Anei: «La ce bun un concediu? Am casă, nu mai am grija aceea, tu îți publici cărțile...»

Da, domnule. Nu mai rămâne decât “un mic amănunt”, vorba românului: să câștigăm la loterie.

Un text pescuit pe internet (ArgesMedia, 9 nov. 2007):

“Paul Goma ii multumeste lui Pendiuc in ultima sa carte

Wednesday, 13 June 2007

“(Societatea - Eduard Tomaziu) Pentru mulți dintre români, Paul Goma nu mai are nevoie de nici o prezentare. Pentru cei care însă nu știu, acesta este unul dintre cei mai cunoscuți scriitori și disidenți anticomuniști. S-a născut în 1935 în Basarabia, dar familia lui s-a refugiat în România. Cel care avea să devină un mare luptător anticomunist a avut un destin excepțional. Și înainte de 1989 și după, pînă în zilele noastre, concediul său a fost și este necruțător. Săptămîna trecută, cîteva exemplare din ultima lui carte au ajuns în Pitești și cei care le-au răsfoit au descoperit cu surprindere că Paul Goma „s-a ocupat” și de două nume cunoscute nouă: primarul Tudor Pendiuc și directorul Centrului Cultural, Jean Dumitrașcu!

“O personalitate repusă în valoare

“La nivel național sau, mai exact spus, în unele medii intelectuale din București și din marile orașe, Paul Goma a rămas un scriitor incomod, care taie în carne vie. A făcut-o și înainte de 1989, fapt de pe urma căruia

a avut atît de mult de pătimit. Pentru vina de a se pronunța la un moment dat împotriva dictaturii comuniste, Paul Goma a fost cenzurat, interzis, prigonit, arestat și aruncat după gratii în temnițele comuniste. Cînd a fost eliberat, a ales calea exilului, iar după 1990 puțini au fost cei care i-au recunoscut meritele. Printre ei se află și directorul Centrului Cultural Pitești, Jean Dumitrașcu, cel care, în paginile revistei „ARGES“ pe care o editează și coordonează, a scris despre Paul Goma, l-a readus în atenția opiniei publice din România, punîndu-i astfel în valoare personalitatea. Ba, mai mult, directorul Centrului Cultural a primit și sprijinul primarului Tudor Pendiuc pentru un proiect care părea la început utopic. În cazul în care Paul Goma s-ar hotărî să se întoarcă în România, și-ar putea trăi zilele care i-au mai rămas la... Pitești! Primarul Tudor Pendiuc a agreat din prima clipă ideea și și-a declarat disponibilitatea de a-l ajuta pe scriitor cu o locuință în cazul în care acesta dorește să se stabilească la Pitești. La rîndul său, directorul Jean Dumitrașcu a corespondat cu Paul Goma, iar scriitorul, în ultima sa carte, a simțit nevoia să scrie și despre cei doi admiratori ai săi de la Pitești.

„Băseștii și Tăricenii nu sînt mai breji...”

Cînd a aflat de la cei care reușiseră să răsfoiască ediția 2006 a „Jurnalului” lui Paul Goma, directorului Jean Dumitrașcu i s-a tăiat răsufierea. Evident, citise opera lui Goma și știa că omul nu face compromisuri, nu adaugă nici un cuvînt la întîmplare și-n general e critic și cu propria-i umbră. În exclusivitate, reproducem cîteva fragmente din carte, în care se face referire la primarul nostru și la directorul Jean Dumitrașcu:

„...Mulțumirile mele cele mai sincere le adresez piteștenilor care vor să mă primească la ei și chiar să-mi ofere o casă. Îi propun domnului Tudor Pendiuc să rămîna la această foarte lăudabilă intenție și să-și spună că din moment ce a vrut, s-a și făcut. [...] Îl rog pe domnul Pendiuc să nu treacă mai departe de nobila intenție pentru că Băseștii și Tăricenii nu sînt mai breji decît Constantineștii... Eu am un metru cu care măsoar prețuirea pe care mi-o acordă compatrioții [...] iată că polonezii m-au cinstit și oficial, la fel cehii și basarabeni. Rușii și românii mai bine m-ar vedea mort. [...] Dl. Pendiuc să nu se aventureze în cereri de subvenționare, în cheltuieli pentru că sînt atîtea de cîrpit acolo, cu săracii dumneavoastră“. Scriitorul se arată impresionat de atitudinea pe care a avut-o primarul Piteștiului față de el și, pe alte cîteva pagini, Paul Goma amintește de corespondența pe care o poartă cu directorul Jean Dumitrașcu și de eforturile pe care acesta le face spre binele culturii române. În condițiile în care „Jurnalul“ lui Paul Goma va circula pe tot continentul, nu putem decît să fim mîndri că în el scrie de orașul Pitești și oamenii lui de ispravă.”

Petru Vodă din Oradea îmi trimite o filă din Suplimentul 22 din 23 oct. 2007: o aluzie a lui O. Pecican la mine:

“Tentația [creării de limbă] l-a vizitat, din câte îmi amintesc și pe Paul Goma - în proza pretins lexicografică - *pe vremea aureolată când, în loc să despice firul istoriei Basarabiei prinse în conflagrația secundă* (subl. mea), se dedicase compunerii unui **Alfabecedar**. Și chiar dacă modelul declarat al prozatorului era San Antonio, romancierul francez de succes, gândul duce la glisările savante ale lui James Joyce din **Finnegan’s Wake**”.

Pecican! Același băiat bun, dar ardelean zăbavnic și legitimist de nevindecat. Ce are Alfabecedarul cu Istoria Basarabiei? Universitaristul Pecican este convins că, despre orice ar fi vorba, ca aici, dacă nu trage el o limbă, dar subtilă, mă-nțelegi, holocaustologilor, nu-și va putea menține statutul de belfer clujiot.

Am mai scris: generația lui O. Pecican - care, iată, bate spre cincizeci de ani - deși nu a cunoscut stalinismul (mai ales pentru că părinții au ascuns adevărul despre tata, unchiul, bunicul, vărul aflați “unde va”) a ieșit mult mai piteștizată decât generația mea, analfabetizată de la început și care luase în piept toate nenorocirile sovietizării, prin evrei.

Auzi la el, băiatul bun, care nu face economie de un regret deghizat în reproș: “*pe vremea aureolată când, în loc să despice firul istoriei Basarabiei prinse în conflagrația secundă...*”. Același stil - fiindcă aceeași gândire de slănină - ca I. Simuț: nu-ți taie direct capul, a, nu!, ci o ia prin grădină, pe după grajd’, regretînd că tu, în loc să te ocupi, în continuare de cuvinte-noi, te-ai apucat să... “despici firul istoriei Basarabiei...” Deci nu te mai mira că întreaga suflare scriitoricească te-a ostracizat... Subtil, Pecican... Evident, tot atât de, ca și Simuț. Ca să nu mai vorbesc de intelectualul Clujului, Borbély, cel neasemeni.

Sâmbătă 10 noiembrie 2007

Imi trimite Mircea Stanescu invitația primită de el:

Comunicat de presa

Uniunea Scriitorilor din Romania si Grupul Ideea Europeana & EuroPress va invita la o lansare a volumului "**De la Iasi la Ierusalim si inapoi**" semnat de scriitorul Leon Volovici, eveniment care va avea loc Joi, 15 noiembrie, 2007, ora. 17.00, la sediul Uniunii Scriitorilor, Sala cu Oglinzi (Bucuresti, Calea Victoriei, nr. 115).

Invitati: Nicolae Balota, George Balaita,
Nicolae Breban, Ion Ianosi, Leon Volovici

Amfitrioni: Aura Christi, Andrei Potlog

Muzeul Literaturii Romane si Grupul Ideea Europeana & EuroPress are placerea sa va invite la lansarea volumului "De la Iasi la Ierusalim si inapoi" semnat de scriitorul Leon Volovici.

Moderator: Lucian Vasiliu

Invitati: Liviu Antonesei, Emil Brumaru, Aura Christi,
Adrian Cioflanca, Andrei Potlog, Leon Volovici

Lansarea va avea loc Vineri, 16 noiembrie, ora 17.00, la Muzeul Literaturii Romane din Iasi, Sala Pogor-Bratianu

Leon Volovici, **De la Iasi la Ierusalim si inapoi**

"Cartea aceasta este scrisa de un scriitor care are talentul - si nu e un talent care se intalneste in mod curent - de a transforma materia confesiva in materie de literatura neta. Este o carte Volovici 100%." (Costel Safirman)

"Eu as spune ca in carte se vorbeste despre trei identitati. Fiecare adauga un fel de slabiciune la celelalte doua. Identitatea evreiasca ieseana e ceva diferit de identitatea israeliana - asta trebuie spus foarte clar. Identitatea romana a lui Leon se schimba dupa ce vine in Israel. El isi asuma o identitate israeliana care este, insist, foarte diferita de identitatea evreiasca ieseana. Dar asta schimba si atitudinea lui fata de literatura romana. Ce a scris el inainte si ce a scris el dupa '86-87 este ceva foarte diferit. Nu numai tematic, eu cred ca e vorba si de o atitudine diferita." (Moshe Idel)

"Cu talentul sau de narator, Leon Volovici spune intotdeauna o poveste cu talc, o poveste care ascunde o semnificatie, o invatatura. Si stie intotdeauna sa extraga, deloc pedant, cu o imensa naturalitate, acest dedesubt, sa spunem, pe care povestea, naratiunea il ascund. E un povestitor, cred, mereu dublat de omul care mediteaza si vrea sa afle talcul

intamplarilor." (George Voicu)

"Eu am fost unul dintre putinii privilegiați care au citit printre primii această carte. Cred că sunt al doilea lector al cărții. Am citit-o dintr-o rasuflare, cu sufletul la gura, deși mă împarteam mereu între a fi redactor de carte și a fi scriitor, în sensul că mă fura lectura și trebuia să mă întorc să vadă dacă totul e în regulă, dacă nu mi-a scăpat ceva; trebuia, așa-dar, să-mi fac datoria de redactor al acestei minunate cărți. Este vorba de un text fierbinte. Este un text atipic. [...] toată această carte este literatură mai mult. Evident că este literatură, nu este însă și ficțiune. Leon Volovici are norocul de a avea un Destin, da-da, cu majusculă, apt, capabil de a fi prins între copertile unei cărți - ceea ce este un lucru extrem de rar. E o carte splendidă, o carte-eveniment, o carte-document al unei epoci". (Aura Christi).

Cu toată sinceritatea (și invidia): și eu m-aș lăsa lansat de Uniunea Scriitorilor, fie și prin Aura Cristi, cea care grafiă cu tenacitate: *Gambravici* numele unui oarecare Gombrowicz - numai că nu mai sunt membru din 13 aprilie 1977; apoi nici nu mă pot duce în țara mea, fiindcă politrucii și intelectualitrucii patriei se opun (printre ei cam toți cei care figurează în programul lansării voloviciului național).

Mă ajunge din urma glasul fetișoarei din Pașcani:

«Chiar vreți să vă întoarceți în țara *asta*?»

Refuz să răspund.

Vasăzică un Volovici - prezent în toate comisiile antisemitizatoare, acuzator al românilor în toate luările la cuvânt, falsificator al Jurnalului lui Sebastian, pentru a legionariza România întreagă - poate să se întoarcă în România, să publice în România, să fie membru al Uniunii Scriitorilor, să poarte ca pe un drapel-program o carte deloc... amintiristică, ci programatică: **De la Iași la Ierusalim și înapoi**, ceea ce spune limpede: *evreii continua să facă Alia în sens invers* - în timp ce *eu, vai de curu' meu sunt-închis-afară* - spre bucuria evreilor dar și a slugilor voluntare - să le spun numele, începând cu al lui Breban, teoretizatorul supunerii față de evrei ("care ei conduc lumea"), continuând cu Balotă, Bălăiță, Lucian Vasiliu, Liviu Antonesei - de mirare: absența Martei Petreu, a Mușatei, a Boiangioacăi, a Ghittei (sic)...

Volovici face și el parte dintre evreii mincinoși care pretind

că fuseseră alungați din România (ca evrei și comuniști, citat din văduva veselă, cea cu 'șpe părechi de coapse de oțel: Nina Cassian). Or adevărul este: evreii fuseseră cumpărați, însă până să iasă din raiul bolșevic de ei și de părinții lor creat, sub bagheta rușilor ocupanți, au suferit, săracii, cumplit, fiindcă târguiala cu Ceaușescu nu se încheia cât ai bate din palme, nu au plecat chiar a doua zi după depunerera cererii; nici chiar în a cincea.

Iar acum - un fel de a vorbi: de câțiva ani buni, însă operația se desfășura în secret, la cererea israelienilor, pe loc acceptată de Iliescu și Băsescu, de a re-da cetățenia română a mii, zeci de mii, sute de mii (or fi depășit milionul) de evrei - aceiași "alungați" - făcând navetă harnică Tel Aviv-București, laudând ceea ce până ieri-seară blestemaseră: "țărișoara", mințind nerușinat că ei și ai lor fuseseră alungați de "cizmarul Ceaușescu" și de "antisemitismul visceral, istoric al românilor" - trimitere la umflata cu pompa Hannah Arendt, calomniatoarea emerită a noastră, a românilor, apoi la puii săi: Nina Cassian, Banuș, Tismăneanu, Radu Feldman, M.D. Gheorghiu, junele turnător cu ceferticat de la bătrânul bolșevic sovietist Serge Moscovici).

Deci, pentru guvernul "anticomunist" (am pus la singular, căci singurul este el) de după 22 decembrie 1989 evreii sunt buni români (ba chiar cei-mai-buni!), deși, pe aceiași români "născuți antisemiți" totdeauna i-au umilit, i-au chinuit, i-au batjocorit, i-au calomniat, i-au acuzat de sute de mii de crime inventate (400 000, vezi bibliografia săpată în piatră pe stela de la Coral). Dar pentru neocomuniștii și etern-securiștii de la cârma nefericitei României: basarabienii și bucovinenii nu sunt deloc români, necum buni-români: cum să fie români, "minoritarii" (apud Coposu)? "românofonii"? (Zoe Condurachi), care "vorbec un fel de limbă, light rumanian"? (istoricul Ungureanu). Evreii sunt, în ochii statului iliesco-băsesc infinit mai români decât românii din Basarabia și din Bucovina - cei de aproape 70 ani victime ale rușilor și ale evreilor, slugile lor credincioase. Ei (evreii) ni s-au întors fuga-fuga, în ordine-și-în liniște, să nu afle indigenii... - în "țărișoară", nu pe tancurile rusești, ca în 1944, dinspre Răsărit (ca Lumina Sadoveanului), ci dinspre sud, pe aripile americanilor - însă nu cei pe care îi așteptasem noi, ne-evreii o jumătate de veac. Călăii noștri

și urmașii lor - puii-de-bolșevici-evrei - au, în continuare infinit mai multe drepturi în România (în fapt: tot supradrepturi, ca sub Stalin - cu condiția să fie discreți) decât victimele lor de-a lungul acestei jumătăți de secol - în detestata, în “cea mai antisemită țară”, populată de legionăroi și de fașiști fioroși, de antisimiți avînd un singur scop în viață: să-i mănânce fripți pe inocenții Fii ai lui Israel.

Duminică 11 noiembrie 2007

Ovidiu Creangă îmi trimite următorul text din *Timpul* de la Chișinău, 9 nov. 2007:

“Moșele și nașii „limbii moldovenești” (VI)

“Alexandru Zavtur, fostul director al Institutului de istorie a partidului de pe lângă CC al PCM: „Toți traducătorii din literatura marxist-leninistă „stricau” traducerile românești”

În 1947, Comitetul Central al Partidului Comunist al Moldovei a format o comisie specială pentru traducerea operelor clasicilor marxism-leninismului [corect: -stalinismului, dar și basarabienii fiind români, au adoptat pe dată terminologia oficială - nota mea, P.G.]. Comisia, din care făceau parte Emilian Bucov, Bogdan Istru și alți scriitori, a și format Secția traduceri a Institutului de istorie a partidului de pe lângă CC al PCM. În respectiva secție nu au fost angajați traducători profesioniști, ci patru anonimi conduși de evreul Mihail Bruhis, cu numele adevărat Srul Kofman. Acesta, de fapt, a rămas a fi cea mai importantă figură printre traducătorii literaturii marxist-leniniste [-staliniste, re-corectarea mea, P.G.].

Pavel Păduraru:

La originea „limbii moldovenești” au stat rușii și evreii

Părerile despre Bruhis sunt foarte diferite și astăzi. Pavel Starostin afirmă că acesta a fost un traducător foarte bun. Nicolae Dabija susține că evreul a suferit din cauză că folosea terminologia românească. Iar Aureliu Busuioc ne spune că Mihail Bruhis vorbea varianta evreiască a limbii române și că, deși cunoștea numai vreo 800 de cuvinte românești, mai folosea vreo 20 de neologisme, ca să-l creadă lumea cult.

Fost militant bolșevic, Mihail Bruhis a făcut parte din Comitetul Revoluționar pentru salvarea Republicii Moldovenești (CRSRM) “din ghearele moșierilor și ale capitaliștilor români”, după cum declară el însuși în monografia “Rusia, România și Basarabia - 1812, 1918, 1924, 1940”, publicată la Tel Aviv în anul 1979. În aceeași carte se mai

menționează că din CRSRM nu făcea parte niciun moldovean, ci doar ruși și evrei. Moldovenii erau excluși pe atunci și din organele de conducere. Făcând trimitere la Bruhis, Paul Goma scrie în „Săptămâna roșie” că „imbecilități lingvistico-politice precum: „popor (norod) moldovenesc”, „cultură moldovenească” și mai ales monumentală idiotenie: „limba moldovenească” au apărut în 1924, odată cu constituirea RSS Autonome Moldovenești, la care urmau să se „re-alipească sub steagul biruitor sovietic” nu doar Basarabia, ci și „Moldova de peste Prut”.

A. Moraru: „Bruhis păstra în taină cărțile românești”

Pentru a forma o conștiință antiromânească pe teritoriul RSSM, în anii '40 au fost formate comitete locale de *kultarmeîți (ostași ai culturii)*, care umblau din sat în sat „în scopul lichidării inculturii”. „Pentru lichidarea agramăției e nevoie, printre altele, ca învățătorii moldoveni să știe limba rusă”, se arată într-un document al CC din anul 1945. Or, tocmai necunoașterea limbii române a populației băștinașe era unul dintre prerogativele principale ale acestor comitete.

De aceea, traducerea clasicilor marxistleniniști era încredințată unor specialiști de rutină. „Secția traducerii a Institutului partidului era un fel de refugiu pentru guzgănașii cu patru sau cinci clase, aleși de CC, care, însă, erau foarte bogați”, își amintește Aureliu Busuioc.

În secția lui Bruhis, lucrul fără traducerile românești era imposibil. Anton Moraru, fost vicedirector al Institutului de istorie a partidului, ne spune că Bruhis primea comenzile pentru traduceri și le împărțea prietenilor lui, iar „cei patru guzgănași” din Secția traducerii doar le redactau. „Bruhis și oamenii lui păstrau în taină traducerile românești din Lenin, Marx și Engels, pe care le copiau, schimonosind limbajul potrivit „limbii moldovenești”, deoarece nu erau admise expresiile românești. Era singura soluție de a „traduce” operele leninist-marxiste, în care figurau expresii prea dificile pentru traducătorii noștri”, menționează Moraru.

V. Mândâcanu: „Eu n-am plagiat!”

Unul dintre traducătorii mai cunoscuți ai literaturii istorice comuniste era Foca Obadă. În rest, tălmăcirile din clasicii marxist-leniniști nu se încredințau experților. Succesul acestor traducători depindea de măiestria prin care aceștia moldovenizau textele românești. Anatol Cucea, care a preluat conducerea secției de traduceri după ce Bruhis a emigrat în Israel, ne spune că l-a salvat cu greu de la pedeapsă pe Valentin Mândâcanu, care ar fi plagiat aproape cuvânt în cuvânt traducerea românească a unui volum de Lenin. Pe de altă parte, Mândâcanu afirmă că urma să fie pedepsit nu pentru plagiere, dar pentru că a folosit în traducere prea multe expresii românești. În atare situație, nu putem ști care e

varianta adevărată, pentru că niciun plagiator nu va recunoaște acest lucru. De aceea, ca să nu se supere nimeni, să le credem pe amândouă...

La fel ca Busuioc, Anton Moraru ne-a spus că, deși erau niște anonimi, traducătorii din clasicii marxism-leninismului erau remunerați mult mai bune decât cei care traduceau din literatura universală. Însă Anatol Cucea, care a lucrat treizeci de ani la IIP, infirmă aceste declarații, afirmând că pentru aceste traduceri se plătea „de zece ori mai rău decât pentru cele din literatura artistică”.

Al. Zavtur: „Toți tăceau și copiau”

Pentru a afla măcar aproximativ mărimea acestor onorarii, am apelat la Editura „Cartea Moldovei”, însă directorul acesteia, Raisa Suveică, ne-a spus că „în arhivă nu s-a mai păstrat nimic din documentele de atunci, care, probabil, s-au pierdut”. Iar Alexandru Zavtur, fostul director al Institutului de istorie a partidului, ne-a spus că onorariile erau aceleași pentru toți, dar nu-și amintește concret cât valorau acestea. El a remarcat că absolut toți traducătorii din literatura marxist-leninistă „stri-cau” cu bună știință traduceri românești. „Ei copiau acasă din variantele române, ca să nu-i vadă nimeni și mai schimbau câte un cuvânt. Nimeni nu vorbea despre asta, dar toți tăceau și copiau”, a menționat Zavtur. Tot el ne-a asigurat că multe dintre declarațiile unor scriitori precum că au suferit din cauza folosirii expresiilor românești sunt trucate.

Câte-o prefață de *norod*...

O carte de Lenin costa 65 de copeici. Prima ediție a celor 55 de volume ale liderului bolșevic a[u] apărut la Chișinău în anii 1954-1956, după moartea lui Stalin. Prefetele la traduceri în limbile țărilor din spațiul sovietic erau scrise separat, menționându-se importanța scrierilor lui Lenin pentru fiecare popor - în cazul nostru, pentru „norodul moldovenesc”.

La rândul lor, cărțile lui Stalin s-au bucurat de popularitate până în 1956, când, la congresul XX al CC de la Moscova, Nikita Hrușciov a emis o circulară prin care interzicea păstrarea, publicarea și răspândirea portretelor și cărților lui Stalin și ale celor din anturajul lui. În consecință, în biblioteci, în „Bolșaiia Sovietskaia Entiklopedia”, referirile la Stalin și portretele lui au fost murdărite și colorate cu vopsele.

L-am citat copios, în **Săptămâna Roșie**, pe Bruhis. Dar nu știam că tovarășul nu cunoștea, din limba română, decât vreo 800 cuvinte (pe lângă Pleșiță și Enoiu: împreună au cunoștință de vreo 80, din care 50 înjurături). Dar chiar de ar fi cunoscut 8 000 cuvinte românești, tot un ticălos de bolșevic stricător de limbă română ar fi

rămas. Între timp o fi crăpat în Israel, regretînd amarnic perioada în care era *Starșii Kultarmeiț* (iertare dacă am grafiat greșit) peste o comunitate refractară la limba ocupantului rus, “alfabetizată” de evreul Srul Kofman și de ai săi, “în scopul lichidării inculturii”.

În fața atâtor dovezi de tentative de omor și ale spiritului suferite de bieții basarabeni din partea *kultarmeiților* evrei, nu pot să nu mă gândesc la fostul meu prieten Ion Vianu: m-a acuzat - pe când moțăia cu impozantă demnitate la un prezidiu extrem de cultural, între Șafir și Oișteanu, de “antisemitism basarabean”.

Și nu pot, nu pot să nu-mi re-re-reamintesc “compasiunea” lui N. Manolescu, la începutul anului 1990, la adresa basarabenilor mei, care “pierduseră timpul luptînd pentru limbă” (începutul fiind făcut printr-un articol al... lui Mândăcanu!), în loc să se pună la zi cu Roland Barthes...

E-he: într-o comunitate cu mentalitate de mioieritici nici un dușman-cinstit nu-ți pricinuieste răni mai de nevindecat - dacă nu mortale - ca frații. Nu-mi iese din cap (am vrut să scriu: “minte”, m-am răzgândit, “cap” e mai corect, mai fizic, fiindcă în cap mi s-a bătut pironul acestei vești) această noutate, chiar pentru mine: brigăzile de *kultarmeiți*.

Deci oamenii pământului aceuia nu fuseseră destul de obijduiți, striviți, vătămați, însângerați de două ocupații (cea din 1940 și cea din 1944); nici de - în prima - schimbarea identității prin impunerea alfabetului “rusăsc” - cum îi ziceau oamenii; nici de exproprieri, de deportări; nici de foametea impusă de ruși, ca pedeapsă aplicată supraviețuitorilor războiului, ai deportărilor; nici de antropofagia instalată pe pământul mănos al Basarabiei (care, exact în cei doi ani de lipsuri cumplite, trimitea în “republicile surori” carnea și untul și pâinea cea de toate zilele, iar oamenii care le produseseeră mâncau buruieni, papură, câini și propriii copii). Nu fusese destul că li se închiseseră bisericile și mănăstirile, prefăcute în cluburi, în grajduri, crucile de pe clopotnițe fiind doborâte, cărțile; puținele cărți ale Basarabiei arse, fiindcă erau “cu litere regale, antisemite”... Știam de “brigăzile de luptă împotriva misticismului”, alcătuite aproape în totalitate din evrei - în care, între 1940-41 truseră cu abnegației “regățenii” Sorin Toma, Jules Perahim, dar și “localnicii” Oigenstein, Celac. Dar nu știam - până

la vârsta asta - de existența *kultarmeșilor*, acești cruciați (sic) roșii ai analfabetizării totale a *goi*-lor. Și ar fi trebuit să deduc existența lor - dacă scrisesem despre brigăzile antireligioase, despre brigăzile de colectare - și de distrugere - a icoanelor, a cărților de cult, a cărților propriu-zise din bibliotecile mănăstirilor.

Da, oameni buni! Evreii puseseră la cale și formațiuni de... reeducare-în-stare-de-libertate (sic) a oamenilor, de descreierare a lor - prin culpabilizare și prin pedepsirea refractarilor.

Presupun că astfel de comandouri funcționaseră, după 1918 în toată Rusia, apoi din 1940 în Karelia, în Țările Baltice, în Polonia de Răsărit ocupată de sovietici - evident, tot prin caralii spiritului: evreii. Atât că nu citisem despre așa ceva. Sau poate, din oboseală, trecusem peste astfel de informații...

Și așa, dragă Ion Vianu: sunt "antisemit basarabean", fiindcă am afirmat că evreii ne-au adus comunismul pe tancurile sovietice. Să aștept să-ți retragi acuzația? Măcar să o "nuanțezi"? Nu o vei face: din clipa în care ai căzut în iudaitate, te-ai botezat întru ea, ai devenit o altă creatură.

Iar dacă Basarabia - sub numele de "Republica Moldova" - a ajuns ce a ajuns: o ruină, un maidan, o comunitate abandonată de Cotroceni, ignorată de Coposu ("nu avem nevoie de 3 milioane de minoritari"), de Zoe Petre ("românofoni"), Ungureanu - cel cu *rumanian light* și în fine Cioroianu - cauza îndepărtată, dar determinantă trebuie arătată cu degetul și băgată sub nasul unor nesimțiți care se cred ofenșați de adevăruri strigătoare la cer - ca acțiunile evreilor începând din iulie 1940, autoînregimentați în detașamentele-de-distrugere a *goi*-lor prin... nevinovații *kultarmeși*.

Luni 12 noiembrie 2007

Azi mă simt și mai obosit ca de obicei. Am dormit, însă agitat, frământat, culpabilizat: Cum de nu știusem de...? Nu de "Brigada de Cavalerie" a lui Babel, komisarul - și a lui Cosașu, adjunctul tovarășului în România - ci de Brigăzile de Reeducare prin (des)Culturare puse la cale de evrei în Basarabia?

Să fi aflat, însă, dintr-un reflex de apărare (prea fiind groaznică informația) o dădusem la spate, o uitasem? Posibil.

Marti 13 noiembrie 2007

Azi o altă înfățișare la proces.

Miruna Munteanu: ea nu bate cu bățul (însă eu sunt gelos, aș fi vrut să pot scrie ca dânsa):

“Dumnezeu nu bate cu batul! Miruna MUNTEANU

“Este interesant ca cei mai indignati de stupida declaratie a lui Adrian Cioroianu sunt oameni cu care, pana nu demult, acesta parea sa aiba foarte multe afinitati. Pe care ii considera, daca nu prieteni, cel putin spiritualiceste apropiati.

“Este cu siguranta o ironie a sortii faptul ca lui Adrian Cioroianu i se cere insistent demisia din functia de ministru de Externe nu din cauza flagrantei sale incompetente, ci fiindca a pronuntat cateva fraze neinspi-rate, catalogate drept rasiste. Vorbim despre acelasi Cioroianu care, anul trecut, nu a ezitat sa se acopere de penibil in cadrul unui show televizat, doar de dragul de a-si afirma fara echivoc "corectitudinea politica". Asumandu-si riscul de a fi incorect atat fata de personajul pe care alesese sa-l "apere", dar mai ales fata de regulile jocului. Chemat sa promoveze sansele maresalui Ion Antonescu in finala concursului "Mari romani", Cioroianu s-a comportat ca un procuror, nu ca un avocat. Celor care au indraznit sa-i critice bizara prestatie, le-a reprosat tendinte antisemite, ori nostalgii totalitare. Lipirea unor etichete infamante tineea loc de argumente.

“Acum, Adrian Cioroianu simte pe pielea lui cum este sa te trezesti cu un asemenea abtibild nemeritat. N-a avut de lucru si a declarat ca, daca ar putea, i-ar trimite in Sahara pe infractorii care se fac vinovati de fapte extrem de grave, cum ar fi violatorii si pedofilii. Sa-si ispaseasca sentintele prin munca silnica, nu in celule cu televizor. Ministrul de Externe nu a pomenit nimic de tigani sau de vreo alta minoritate etnica. Declaratia sa nu era rasista. Doar tampita. Nu se nascuse din vreo nostalgie a "solutiei finale", ci din oportunism.

“Aflat in mare criza de popularitate, Cioroianu a incercat sa speculeze valul de revolta provocat de evenimentele recente din Italia. A crezut ca poate marca niste puncte, pozand in justitiar intransigent. Electoratul reactioneaza de obicei pozitiv ori de cate ori cineva cere pedepse mai grele pentru criminali. Mai ales intr-un asemenea context tensionat. Cu siguranta, Cioroianu nu s-a gandit nici o clipa ca declaratia

sa va fi interpretata altfel. Ca va fi sucita pe toate partile, scoasa din context, distorsionata. Ar fi trebuit sa o faca, daca ar fi avut macar vagi aptitudini diplomatice. In mod evident, nu le are.

“Acum, ministrul roman de Externe a ajuns pe lista neagra a Centrului "Simon Wiesenthal". Influenta organizatie evreiasca i-a cerut premierului Tariceanu sa "condamne public declaratiile lui Cioroianu, sa il demita din Guvern si sa ceara scuze comunitatii rome din Europa". Sunt curioasa ce sanctiuni a propus Centrul Wiesenthal pentru politicienii italieni care s-au remarcat in ultimele saptamani prin discursuri infinit mai grave - cu consecinte imediate si nefaste pentru minoritarii din Peninsula.

“Oricat de tentata as fi sa zic ca Cioroianu isi merita soarta, nu pot sa nu remarc absurditatea acuzatiilor de rasism (ar fi si hilar, cu un nume ca al lui). In realitate, el se face vinovat doar de impersonarea frauduloasa a unui ministru de Externe.

“Este interesant ca cei mai indignati de stupida declaratie a lui Adrian Cioroianu sunt oameni cu care, pana nu demult, acesta parea sa aiba foarte multe afinitati. Pe care ii considera, daca nu prieteni, cel putin spiritualiceste apropiati. Oameni care, in mod cert, il cunosc suficient ca sa nu-l poata suspecta in mod real de inclinatiei naziste. Dar, tocmai pentru ca, in fond, se aseamana atat de bine, acestia s-au repliat brusc in clipa in care publicistul neobosit de la "Dilema veche" a devenit ministru liberal. Vechile simpatii nu-l mai pot feri de tratamentul cu laturi pe care si el l-a aplicat, candva, altora. Pentru "elitele" noastre intelectuale, oportunismul este mai puternic decat prietenia si mai important decat adevarul.

“Dreptate mai face, in sa, din cand in cand, Dumnezeu...”

Ei, da, îmi aduc aminte lamentabila cioroiană prestație de “explicare” a lui Ion Antonescu. Chiar de nu l-am văzut pe dilemistul emerit în direct, pe sticlă, l-am simțit - prin aceeași sticlă: îi putea sudoarea - de frică. Se vedea: cu puțin timp înainte de se prezenta pe platoul TV, “cineva care-ți vrea numai binele” i-a atras atenția: dacă nu îl va zugrăvi pe Antonescu un fioros - și total - antisemit..., nu mai pupă el ce dorea să lingă. S-a executat, ciocnind călcâiele, însă de astă dată, cu țiganii, Cioroianu a, vorba lui Horia Popescu : tropat-o. Iar Inchiziția lui Wiesenthal s-a amestecat unde nu-i fierbe oala și s-a trezit pronunțând condamnări aiurea.

Ce-ar fi să-mi fac și eu o “Comisie Goma” care să semnaleze și să ceară pedepsirea aspră a actelor anti-românești? Să înceapă cu sărbătoritul (de către Breban și echipa slugilor): Volovici...

O anexă, de pe Forum:

“Cioroianu-impostor

“Prin 2004, istoricul Cioroianu vorbea într-o emisiune, plin de avant, despre "regii Spaniei, Isabella de Castilia si Ferdinand de Oregon". Cand mergi la atatea talk-showuri nu mai ai atimp sa mai inveti si istorie ca sa stii ca Aragon nu e totuna cu Oregon. Pe de alta parte, sa ne amintim ca acest mare istoric si ministru de externe s-a lansat ca "intelectual public" in urma scandalului cu manualele alternative, prin 1999. A aparut atunci dl. Cioroianu, cu pletuta bonjurista si impertinenta juvenila, la emisiunea lui Tuca, unde a facut apologia manuelelor "demitizante" si a directiei "Soros" in istoriografia romana. In urma prestatiei multiculturalale si corect politice a fost rapid imbratisat de intelighentia romana. A luat rubrica la Dilema, Neagu Djuvara a fost pus sa-l prezinte a pe un mare istoric etc. Din rubrica de la Dilema, dl Cioroianu si-a continuat activitatea politic corecta si ii scria "scrisori deschise" patriarhului Teoctist, pe care il acuza ca protejeaza legionari si il indemna sa scape biserica de legionari. Asa ca fiecare pasare pe limba ei piere, si astazi Simon Wiesenthal cere demisia "nazistului Cioroianu". Cioroianu nu e decat un alt exemplu de reputatie umflata cu pompa si de falsa autoritate intelectuala obtinuta mai ales prin acomodare la regulile puternicilor zilei, care sunt oamenii "societatii deschise" si ai stangismului politic corect, multinational, si secularizant.”

Tot mai greu îmi vine să mă concentrez asupra scrisului meu. Poate și din cauza întreruperii tipăririi cărților, ca urmare a întreruperii finanțării lor.

4 vizitatori din Israel pe site-ul meu (data de ieri). Ce anume îi va fi interesat? Săptămâna Roșie, aflată pe locul doi? Ne-Holocaustul lui Iosif Popescu? Jurnalul pe octombrie?

Miercuri 14 noiembrie 2007

În sfârșit, o veste bună! Copiez, din *Ziua* de azi întreg textul lui George Damian:

“Parlamentul European a respins existenta limbii moldovenesti Rezolutia de ratificare a acordurilor de readmisie dintre UE si Republica Moldova apare cu amendamentul ca prin act nu se recunoaste implicit aberatia lui Voronin Parlamentul European a adoptat ieri rezolutia de ratificare a acordurilor de readmisie dintre Uniunea Europeana si Republica Moldova, in documentul adoptat ieri aparand si recomandările raportorului Jean Marin Marinescu (PPE) care resping existenta "limbii moldovenesti".

“Solutia neutra

“In recomandările raportorului se aminteste prezenta in acordul de readmisie cu Republica Moldova a "limbii moldovenesti" si se mentioneaza ca "In paralel cu reiterarea sprijinului pentru aplicarea acordurilor de facilitare a vizelor si de readmisie, ca si angajamentul de aplicare a prevederilor lor, Romania sustine ca participarea la acordurile amintite nu implica nici un fel de recunoastere a numelui limbii la care se face referinta ca <<moldoveneasca>>. Romania reitereaza ca in conformitate cu faptele si dovezile stiintifice, printre care si interpretarea Academiei de Stiinte a Republicii Moldova (emisa in septembrie 1994) numele corect al acestei limbi este romana". Raportorul Jean Marin Marinescu "sustine pe deplin aceasta declaratie oficiala a Romaniei inaintata in Consiliu la 9 octombrie 2007 si reaminteste ca aceeași declaratie a fost facuta de autoritatile romanesti cu referire la Protocolul la Acordul de Parteneriat si Cooperare dintre Comunitatea Europeana si statele membre pe de o parte si Republica Moldova pe de alta parte, cu ocazia aderării Bulgariei si Romaniei la Acordul de Parteneriat si Cooperare".

“Regrete

“In acelasi document se precizeaza ca "raportorul ia nota de faptul ca in toate cele 9 acorduri cu tarile din Balcanii de vest Comisia a folosit formularea neutra <<semnat la... in limba oficiala a partilor>>". Raportorul "regreta ca aceasta formulare nu a fost folosita in cazul acordurilor cu Republica Moldova si, pentru viitor, recomanda folosirea unor astfel de formulari neutre in cazul unor contexte sensibile, cum este cazul de fata". In continuare, raportorul "regreta insuficienta implicare si informare a Parlamentului European in ceea ce priveste deschiderea negocierilor si negocierea unor astfel de acorduri. Reprezentand direct cetatenii Europei, Parlamentul are un rol esential de jucat in intarirea controlului actiunilor externe ale Uniunii Europene si a controlului democratic".

“Europarlamentarii PSD au votat ieri impotriva rapoartelor privind Acordurile UE-Moldova referitoare la vize si readmisie, supuse votului in plenul PE si aprobate in pofida opozitiei social-democratilor,

informeaza Biroul de presa al PSD din PE intr-un comunicat, transmite Mediafax. Potrivit comunicatului citat, votul a oferit delegatiei PSD din PE ocazia de a preciza, printr-o Declaratie scrisa, ca nu este impotriva substantei acestor acorduri, ci "a utilizarii conceptului stalinist de limba moldoveneasca, inventat de regimul sovietic spre a diviza natiunea (culturala) romana". Eurodeputatii PSD au declarat de asemenea ca "mentionarea limbii moldovenesti este nula in ceea ce ii priveste". Potrivit comunicatului citat, o parte din socialistii europeni au votat impotriva, iar europarlamentarii din cadrul PD si PNL au votat pentru aprobarea acestor rapoarte.

“Dusmanul limbii romane

“Vasile Stati, fost politruc de la Chisinau, in prezent profesor la Academia de Administrare Publica din subordinea Presedintiei de dincolo de Prut, s-a facut remarcat prin sustinerea existentei unei etnii si a unei limbi "moldovenesti". Exclus din Uniunea Scriitorilor de la Chisinau in 1982 pentru plagiat, Stati isi continua activitatea de "moldovenizare" sub aripa ocrotitoare a presedintelui Voronin - desi el insusi se considera un marginalizat. Dialogul cu Vasile Stati (foto) este destul de dificil - mereu recurge la expresii care ii demonstreaza dispretul maxim fata de Romania. Dialogul pe care il reproducem in randurile ce urmeaza a fost realizat cu sprijinul Asociatiei Presei Independente de la Chisinau. Interviuul este disponibil integral on-line pe www.ziua.ro

“Faza a doua: Voronin, stapan pana la Carpati

“Din punctul de vedere al politicii externe a Chisinaului, dupa reunificarea cu Transnistria Stati vede "o faza a doua" a unificarii Moldovei cu teritoriul dintre Carpati si Prut si ameninta "sa nu va trebuiasca muzica, ca dumneavoastra aveti multe probleme, mai ales la Carpati". Vasile Stati se vede ca un marginalizat: "eu nu pot publica nici un articol in Moldova, in Timpul, Jurnal de Chisinau, Literatura si Arta". Si aceasta in ciuda faptului ca librariile din Chisinau gem de volumele sale, scose in conditii grafice de exceptii si la preturi derizorii, care variaza intre 20 si 50 de lei moldovenesti - intre 4 lei si 10 lei grei. Totusi, nu vrea sa spuna cine ii sponsorizeaza cartile: "In aceasta situatie de dezmat romanesc de insulta si de discreditare, cativa oameni de afaceri nu vor sa fie victime ale acestor atacuri in haita", afirma Stati, mergand pana la a afirma ca "la noi e debandada totala romaneasca". La intrebarea daca moldovenii din dreapta Prutului vorbesc "moldoveneste" raspunde scurt "da, da, desigur", oferind drept sustinere la afirmatiile sale o suma de regionalisme.

“Profesor cu un plagiat la activ

“Vasile Stati se declara "ocazional, provizoriu si din greseala,

profesor la Academia de Administrare Publica din subordinea Presedintiei" fiind in acelasi timp un persecutat la Chisinau conform propriei opinii: "mi se refuza angajarea la Academie si la toate institutiile de stat, inclusiv la Universitatea de stat pe care am avut onoarea s-o absolv, cu mentiune". Motivul acestui refuz: "fiindca sunt dusmanul natiunii". Isi mai motiveaza "marginalizarea" afirmand ca nu a "binevoit sa reintre in randurile partidului" si pentru ca "a demonstrat ca deznationalizarea care merge prin toate parghiile duce la disparitia statului moldovenesc" Vasile Stati a fost exclus din Comitetul Central al Partidului Comunist de la Chisinau in urma unei acuzatii de plagiat. Stati explica ce s-a intamplat in 1982 astfel: "n-o sa aveti timp sa va lamuresc toate dedesubturile si toata ciorovaiala si toata tarasenia cu plagiatul din 1965 pana in 1990 care s-a practicat in Moldova, a fost un fapt cultural de masa, dar s-a gasit tapul ispasitor, pentru doua fragmente, trei fragmente".

"Cotidianul Timpul de la Chisinau a informat in cadrul unui amplu studiu "Nasii limbii moldovenesti" ca "Vasile Stati era si membru al Uniunii Scriitorilor, din care a fost exclus nu in anii democratiei, dar in plin regim comunist. Dupa ce s-a intors din calatorii prin Europa, unde a insotit ansamblul "Joc", el a hotarat sa scrie un jurnal, din care a facut apoi un roman. (...) Scriindu-si amintirile din "strainataturi", autorul a ajuns la un moment cand nu stia cum sa se exprime "pre moldoveneste", ca sa iasa frumos, si a decis sa plagieze - din Zola un pic, din altul un pic, din celalalt inca un picusor si tot asa... Or, rasfoind jurnalul lui Stati, ai impresia ca esti lectorul unei antologii de plagieri".

"Politruc comunist

"Stagiul sau indelungat in randurile Partidului Comunist de la Chisinau este descris de Stati in urmatoarea formula: "ocazionala, din greseala, dar nu provizorie". "Eu eram un activist comsomolist si m-au angajat in niste campanii electorale, eu lector, luam cuvantul in fata publicului, era un tren de agitatie, cat am mers noi doua zile pana la Calarasi din lectorii care erau am ramas numai eu, disciplinat, cuminte si au observat si au fost niste presiuni si niste momeli irezistibile - apartament - si ma momeau si in sfarsit eu am cedat si am lucrat la Comitetul Central al Comsomolului (...) si am lucrat la Comsomol pana in 1968, intre 1968 si 1970 am fost ofiter la Ungheni, a fost o prostie cand s-au luat ofiteri din rezerva in cadrul armatei active si dupa aceea m-au luat in cadrul Comitetului Central, tot asa nu se stie pentru ce merite", mai povesteste Vasile Stati.

"Diferentele dintre romani si moldoveni

"Intrebat care e diferenta dintre romani si moldoveni Vasile Stati

ocoaleste un raspuns clar: "Considerati ca aceasta este o intrebare corecta? Daca eu am sa va intreb care este diferenta dintre rrom si roman? E treaba mea, e convingerea mea". Solicitat sa defineasca moldovenismul raspunde cu o intrebare "Dumneavoastra sunteti romanca? - Da - Pe ce criteriu? Fiindca sunteti si sa fiti sanatoasa! Acesta este singurul criteriu" iar la baza identitatii etnice pune "libera alegere" si acuza direct Romania: "singura tara care nu a insusit acest criteriu este a saptea tara din Uniunea Europeana". Iritat de romanism Vasile Stati vorbeste ironic despre "rromanismul cu 36 de r inainte" si tine sa sublinieze ca "romanul este destepti, el este roman si prin asta este destept, insa mai trebuie si niste lecturi". "In Moldova, de cand exista Moldova, majoritatea populatiei, 65, 75 la suta, indiferent de regim - fanariot, rusesc, rrrromanesc - s-au considerat moldoveni". "In 2004, 75% din populatie s-au considerat moldoveni. Dintre acestia dupa 16 ani de romanizare totala, romanizarea e mai dihai - pardon de acest moldovenism - decat in Romania", mai afirma Stati, apreciind ca remarcile OSCE cu privire la falsificarea recensamantului nu ar fi importante pentru rezultatul chestionarului.

“Existenta limbii austriece

“Vasile Stati neaga unitatea limbii germane. Intrebat de ce in Austria si Germania se vorbeste limba germana Vasile Stati raspunde: "In 1995 a venit la noi o delegatie din Parlamentul austriac si noi am pus intrebarea: care sunt relatiile germano-austriece? Si acest austriac, neamt, german spune ca noi avem relatii foarte bune de colaborare cu Germania, doar aceasta problema si anume limba, asa ne-a spus el". Totodata, profesorul de la Chisinau sustine ca unirea Moldovei si Tarii Romanesti din 1859 nu ar fi tocmai valabila: "cateva judete se unesc, sunt lipite - aceea a fost unire cum am fost eu mitropolit asta vara", din punctul sau de vedere statalitatea Moldovei "a fost amanata pana in 1917 cand s-a proclamat Republica Democratica Moldoveneasca".

“Voronin atacat de presa de la Chisinau

“Presa de la Chisinau a reactionat la afirmatiile presedintelui Voronin cu privire la existenta "limbii moldovenesti", transmite Rompres. Nimic nou in interviul acordat recent unui cotidian de la Bucuresti, seful statului moldovean a repetat ceea ce a spus si in alte randuri - si cu tricolorul si cu limba si cu Romania, scrie ziarul Flux in numarul sau de ieri. Pe langa criza de identitate pe care o acuza Vladimir Voronin, miza declaratiilor sale este una electorala, el adresandu-se prin interviul aparut in presa de la Bucuresti electoratului sau conservator, care, potrivit Flux, va vota sigur si in alegerile din 2009 secera si ciocanul. In acest context, ziarul considera ca nu sunt de asteptat imbunatatiri

nici in relatiile cu NATO, nici pe linia integrării europene, dar nici in relatiile cu Rusia. In ceea ce priveste relatiile dintre Bucuresti si Chisinau <<cele doua capitale vor trebui sa-si dea mana si sa se recunoasca drept frati>>, adauga Flux. Jurnal de Chisinau titreaza "Limba moto-moto", preluand o afirmatie a presedintelui moldovean din recentul interviu. Afirmand "limba poate sa se asemene moto-moto, dar noi o numim moldoveneasca", presedintele a recunoscut, indirect, ca romana si "moldoveneasca" sunt aceeasi limba, scrie Jurnal de Chisinau. Cotidianul Timpul preia integral sub titlul <<Romania, ultimul imperiu al Europei>>, interviul aparut in presa romaneasca, fara nici un fel de comentarii. (G.D.)

“Cronicarii il desfiinteaza pe Stati

“Tocmai cronicarii la care face apel Vasile Stati pentru a sustine existenta "limbii moldovenesti" sunt cei care ii desfiinteaza acestuia teoriile afirmand clar ca in statul medieval Moldova se vorbea limba romana. Grigore Ureche ii include pe moldoveni in etnia romaneasca: "Rumanii cati se afla lacuitori la Tara Ungureasca si Ardeal si la Maramorosu, de la un loc santu cu moldovenii si toti de la Ram se trag". Miron Costin extermina dintr-un condei toate scrierile lui Vasile Stati afirmand: "Ca acest nume moldovan ne este de pre apa Moldovei dupa al doilea descalecatul acestei tari de Dragos voda (...) Macar dara ca si la istorii si la graiul si strainilor si in de sine, cu vremi, cu vacuri, cu primele, au si dobandesc si alte nume, iara acela carele este vechi nume sta intemeiat si inradacinat, roman, cum vedem. Ca savai ne raspundem acum moldoveni, iara nu intrebam stii moldoveneste? ce: stii romaneste? adeca ramleneste. Putin nu este: scris romanice? pe limba latineasca". Dimitrie Cantemir - la fel considerat de Vasile Stati a fi unul din parintii "limbii moldovenesti" - isi intituleaza astfel lucrarea intocmita la cererea Academiei din Berlin: "Hronicul vechimei a romano-moldo-vlahilor. Intai pre limba latineasca izvodit, iar acmu pre limba romaneasca scos cu truda si osteneala lui Dimitrie Cantemir Voievodul".

“George Damian”

Mă bucur pentru George Damian. Cu excepția unei gafe - să admitem: doar față de mine - omul s-a dovedit a fi mereu bun și bine informat, mai ales în chestiunea Basarabiei și a Bucovinei (și a Transnistriei) - ceea ce, în jurnalismul contemporan românesc a devenit o raritate.

Bedros Horasangian zice, în P.S.-ul articolului său de azi:

“PS. Atragem atentia Dlui Adrian Cioroianu ca in 1915 tragedia care s-a derulat in Imperiul Otoman a fost o uriasa si organizata DEPORTARE in masa. Armenii o denumeau AXOR - deportare, pana sa apara cuvantul "Genocid", introdus de Lemkin in 1943. Take care, my friend, "kagda mi gavarim"?”

Necunoscînd gavareala istoricului Cioroianu, sunt liber să presupun că fusese o altă (a câta?) prostie ouată de “liberalul” cu pricina. Întrebarea mea - colaterală:

Să fie obligatoriu ca turnătorii “spălați” (să se înțeleagă: cei-care-au-la-bază), cretinii istorici de formație (sic) promovați la cârma țării să fie după chipul și asemănarea președintelui de onoare al acestui partid, fost proprietate a securistului Cataramă, numitul Quintus, turnător în pușcărie, turnător în libertate? Chiar așa: să nu existe niciun june istoric liberal fără a fi și felon, oportunist, lingău, imoral, trădător de neam și de neamuri? Se vede că nu.

Cât despre Tăriceanu - iată ce îi scapă guvernatorului:

"Cioroianu ramane ministru" Premierul Tariceanu a anuntat ca a discutat, luni, cu ministrul Afacerilor Externe, Adrian Cioroianu, fara a solicita insa acestuia sa demisioneze din functie si fara ca subiectul unei eventuale demisii a ministrului sa fie abordat. "Am discutat cu ministrul Cioroianu, dar acest subiect (al demisiei - n.r.) nu a fost evocat in timpul discutiei", a spus Tariceanu, citat de Mediafax. Intrebat daca va mai discuta cu Cioroianu pe maginea declaratiilor recente ale acestuia, premierul a amintit ca ministrul si-a cerut scuze si ca, personal, considera subiectul inchis, preferand sa il lase pe acesta sa se dedice problemelor serioase cu care se confrunta, in special asupra situatiei romanilor din Italia.”

Așa se “rezolvă” cazurile de incultură-generală, de crasă incompetență: nu sunt lăsate repetente loazele, ba, prin nepedpsire, sunt încurajate să-i dea înainte, că-i dau bine ! Chiar dacă Tăriceanu nu poate fi acuzat că este vinovat de faptul că tată-său ori unchiu-său au fost turnători de pușcărie, începe a deveni îngrijorătoare frecvența (sic) turnătorilor la liberali. Propun să-și schimbe firma: “Partidul Turnătorilor Români”, doar de la Puță Căcărăscu se trag

cu toții. Și cum umblă zvonul că Răzvan Ungureanu (cel cu “light rumanian”) va fi numit în curând în fruntea Securității eterne, am rotunjit portretul Liberalului Român - azi și mâine! - să nu fie uitați liberalii Radu Câmpeanu și pe Dinu Zamfirescu!

Flori Stanescu mi-a trimis acest interviu cu Ernst Jünger - în traducerea lui Daniel Stuparu:

Interviu cu Ernst Jünger (1989), de André Müller.

Ați cautat încă de foarte tânăr moartea.

ERNST JÜNGER: Știu și eu? Cred ca mai degrabă aș putea spune ca am un raport diferit față de moarte decât cel obișnuit.

Unul marcat de curiozitate?

JÜNGER: Da, și asta îi face pe mulți din cei carora nu le e pe plac aceasta atitudine sa îmi devina adversari. Mi s-a reproșat ca aș fi asistat în timpul celui de-Al Doilea Razboi Mondial la execuția unui dezertor cu o neobișnuita curiozitate.

Dv. ați scris asta.

JÜNGER: Evident. Numai ca aceasta curiozitate nu ar face decât sa creasca daca ar fi vorba de propria moarte.

Din pacate nu veți avea ocazia să scrieți despre asta.

JÜNGER: Mi s-a reproșat și faptul ca aș fi baut acel celebru pahar de șampanie pe acoperișul hotelului „Rafael“, în timp ce englezii bombardau Parisul. Dar asta e situația. Daca cineva își permite sa spuna ca indivizii din strada sunt la fel de indigești ca și cei care zboara deasupra fli ca prefera sa bea un pahar de vin împreuna cu moartea, mulți se vor simți ofensați.

Înca din Primul Razboi Mondial va napusteți pe câmpul de lupta, de cele mai multe fara casca, în acțiuni individuale îndraznețe, savurând pericolul.

JÜNGER: Dumnezeuule, la urma urmei nu îmi era chiar atât de frica!

Aveți o anumita voluptate a morții?

JÜNGER: N-aș spune asta.

De ce v-ați pus inutil viața în pericol?

JÜNGER: Un tânar nu mediteaza prea mult la asta. Nu filosofeaza în aceasta direcție. Oamenii ziceau pe atunci ca totul devine prea lax. Voiau sa aiba din nou un razboi adevarat. M-a vizitat de curând un tânar italian care îmi spunea ca din biografia lui nu lipsește decât un razboi. Evident, el își imagineaza cu totul altceva. Razboiul în sens clasic a

devenit imposibil. Cu toate acestea, nicicând nu s-au dus mai multe războaie decât în ziua de azi. Gândiți-va la Liban, Nicaragua, peste tot se întâmpla ceva. Chiar și ceea ce se petrece în Germania de Est e o mișcare de amploare. Multe lucruri sunt încă neclare. Am putea spune ca era Varsatorului este o perioada da trecere. Nu se mai știe prea bine ce e corect, ce mai e valabil și ce nu.

În cartea Dv. despre Primul Razboi Mondial, "În furtuni de oțel", scrieți: »Crescuți cu toții într-o perioada a siguranței, simțeam dorul necunoscutului, chemarea pericolelor.«

JÜNGER: Da, mă rog.

Mai scrieți apoi ca războiul v-ar fi „cuprins ca o furtuna”. fii ca ați așteptat pe atunci „o voioasa încleștare a pușcașilor” pe ”pașuni scăldate în sânge”.

JÜNGER: Aveam vreo 20 de ani când am scris cartea asta.

Ce simțiți atunci când recitiți aceste lucruri astăzi?

JÜNGER: Îmi vine să îl bat cu palma pe umăr pe tânărul bărbat, pentru că s-a arătat atât de viteaz.

În cartea Dv. "Lupta ca trăire interioară" e vorba despre "voluptatea sângelui" "care atârnă asupra războiului", despre "orgii ale mâniei" și despre "bucuria de a muri" în "craterul bolborosind de pasiuni crezute scufundate".

JÜNGER: Dar ce nu am scris pe atunci! Nici nu mai țin minte.

Soldații ar fi "jongleuri ai morții", "splendide animale de pradă", "a trăi înseamnă a ucide". Lupta trece drept "forma supremă a barbariei", iar în alt loc drept "forma masculină a procreației". V-au devenit străine aceste lucruri?

JÜNGER: O anumită distanțare intervine cu siguranță. Dar am luat fără îndoială parte la acel iureș entuziast care azi a devenit aproape de neînțeles.

Nu și pentru mine.

JÜNGER: Chiar așa?

Eu sunt de părere că nu ați suportat pacea.

JÜNGER: Credeți?

Pascal scrie că omul nu suportă liniștea, pentru că îl duce lent la disperare. Are nevoie de tragism, de sfâșiere.

JÜNGER: Mă rog.

Ați avut nevoie de război pentru a vă distra.

JÜNGER: Afl fi putut trăi la fel de bine ca zoolog, mulțumindu-mă să observ animalele. Nu degeaba voiam inițial să merg în Africa. Mi-ar fi plăcut mai mult acest lucru decât să merg în război. În 1913 m-am înrolat în

Legiunea Străină și am ajuns în Algeria. Cred că am fost primul emigrant.

Dar v-ați imaginat altfel acest continent...

JÜNGER: ...da, cu canibali și alte asemenea lucruri.

Erați în căutare de aventură.

JÜNGER: Evident.

Proximitatea morții.

JÜNGER: Da, acestea sunt aproximări, desigur. Aici intră și experimentele mele cu drogurile. După război am fost prezent la una din primele ședințe cu Albert Hofmann, descoperitorul LSD-ului. Până atunci nu se știa că există. Eu văd drogurile ca pe o cheie ce ne deschide ochii către o lume ascunsă. Dar trebuie să fii precaut. Am avut mari greutăți din pricina cărții mele, "Droguri și extaz", ca și cum aș fi vrut să corup tinerii prin intermediul ei.

Ați îmbrățișat fără ocol riscul morții. Încă din romanul Dv. publicat în 1949, „Heliopolis“, v-ați pus întrebarea: »Nu trebuie oare, prin necesitate, ca cel mai mare arcan să fie în același timp și letal?«

JÜNGER: Da, am ales pentru asta metafora cheii esențiale. Pentru mine experiența drogurilor e una cu caracter generic, ce își va găsi rezolvarea probabil în veacul următor.

Sub ce formă?

JÜNGER: La asta lucrează toți specialiștii la ora actuală, chimiști, psihologi. Există în ziua de azi destui oameni care încearcă să obțină prin intermediul pastilelor anumite stări sufletești mai aparte. Oamenii caută ceva. Dar adesea nu sunt suficient de maturi pentru asta. De aceea acest lucru pretinde sacrificii.

Mai luați astăzi droguri?

JÜNGER: Nu.

În martie veți împlini 95 de ani. E aproape incredibil.

JÜNGER: De ce?

Măcar pentru faptul că încă mai scrieți cărți.

JÜNGER: În primul rând, aici e vorba de un fenomen pur fiziologic. Au existat și scriitori mai bătrâni decât mine. Fontenelle ajunsese la vârsta de 100 ani, de exemplu.

Și mai scria la vârsta respectivă?

JÜNGER: Da, dar chestiuni mai degrabă banale. La vârsta aia e mai bine să renunți. Cine spune că la o asemenea vârstă mai scrie cărți, ar putea la fel de bine spune că merge în mâini prin piața din centrul orașului. E un lucru curios, dar nu are nimic de a face cu literatura. Important e faptul că prestația literară e încă acceptabilă.

Sunteți sănătos?

JÜNGER: Sunt sănătos și, așa cumștiți și Dv., un tip sănătos nu se gândește prea mult la sănătatea lui.

Găsiți apropierea morții, în care ați ajuns vrând-nevrând într-o anumită măsură, la fel de palpitantă ca și aventurile în care v-ați avântat cândva din proprie inițiativă?

JÜNGER: Nu mi-am pus încă această întrebare.

La ce vă așteptați, atunci când totul se va sfârși?

JÜNGER: Presupun că multe vor deveni mai plăcute decât ne imaginăm. Pe măștile morților se văd adesea expresii foarte vesele. Leon Bloy a răspuns, chiar în momentul trecerii sale, la întrebarea ce simte: une immense curiosité. Tolstoi scrie în "Moartea lui Ivan Ilici": în locul morții, acolo era o lumină. În colecția mea dedicată „ultimelor cuvinte”, există cazul unui om care e spânzurat. Frânghia se rupe, iar omul cade dedesubt. Apoi este întrebat: ce ați simțit în acele momente? El a răspuns că i s-a părut că asistă la spânzurarea cuiva într-o altă lume.

S-a văzut pe sine însuși atârând spânzurat.

JÜNGER: Da, mă rog. Oricum, aș saluta faptul, dacă omul s-ar putea detașa uneori pentru a se putea vedea cumva de sus.

S-ar simți mai liber.

JÜNGER: Da, tocmai.

Dv. sunteți cel care a marcat conceptul de »distanțare față de sine«. Omul devine observatorul evenimentelor în care este implicat. Prin distanțare el rămâne, fie că este făptaș sau victimă, în interiorul său neafectat.

JÜNGER: Corect. Viața te pune în situații nu întodeauna plăcute. Dar poți face totuși ceva în privința asta. Sunteți, să zicem, recrutat la un moment dat. În pauzele dintre lupte unii joacă cărți, alții citesc.

Asta înseamnă că omul își poate conserva libertatea interioară prin aceea că privește situația în care ajunge involuntar ca pe un fel de piesă de teatru.

JÜNGER: Da, desigur.

În acest sens, pentru a da un exemplu extrem, și un evreu în lagăr de concentrare s-ar putea simți liber.

JÜNGER: În principiu da, fără îndoială.

Dar nu emiteți o astfel de pretenție.

JÜNGER: Pentru numele lui Dumnezeu, nu!

E un aspect adesea neînțeles în cazul Dv.

JÜNGER: Cred că cel mai bine e întotdeauna să încerci să te pui în locul celuilalt. La urma urmei, fiecare moare pe cont propriu.

La fel de neînțeles rămâne și ceea ce ați scris despre sensul sacrificiului.

JÜNGER: Înțeleg.

Cum că moartea a milioane de oameni a fost necesară în aceste războaie pentru ca noul să se poată naște.

JÜNGER: Acestea sunt lucruri care ar trebui tratate cu foarte mare băgare de seamă. În asemenea cazuri, fie că prezinți fața sau reversul, întotdeauna afirmațiile vor fi răstălmăcite. Deja termenul de "jertfă" ridică semne de întrebare. Ce este aceea o jertfă? Există sacrificiul voluntar, cu care sunt de acord - e o jertfă pe care o aduc eu; iar apoi există oameni care sunt sacrificați, împotriva voinței lor. Găsesc vătămarea unor persoane lipsite de apărare respingătoare.

Respingătoare, dar nu neapărat lipsită de sens.

JÜNGER: Vedeți Dv., aceste subiecte sunt de fapt tabu. E vorba de niște adânci mistere. Despre astfel de lucruri nu ar trebui discutat în mod public.

Fiul Dv. a căzut în 1944 pe frontul din Italia. Nu avea decât 18 ani. A avut moartea lui vreun sens?

JÜNGER: În orice caz, nu a fost vorba de un copil sărman care ar fi fost dus de nas. S-a înrolat voluntar și a murit pe câmpul de luptă. Acest lucru nu este lipsit de sens.

Nota legată despre vestea morții lui e unul din puținele locuri din jurnalul Dv. în care se vede că resimțiti durerea. Vă vine greu să scrieți despre sentimentele Dv.?

JÜNGER: Nu îmi face plăcere să vorbesc despre asta.

Golo Mann a deplâns acest lucru, în sensul că în cărțile pe care le-ați scris nu aflăm prea multe despre suferințele Dv.

JÜNGER: E ceva nou pentru mine. De curând m-am întâlnit cu Golo Mann. Avea o problemă la un picior. Dincolo de asta, a scris în Frankfurter Allgemeine Zeitung despre unii dintre adversarii săi. Eu nu aș putea face așa ceva.

Pentru că nu vă deranjează să aveți dușmani?

JÜNGER: Mă rog, evident că nu e un lucru prea plăcut.

Sunteți vulnerabil?

JÜNGER: Orice om este vulnerabil.

V-a deranjat faptul că Gottfried Benn, cu care ați fost prieten, v-a vorbit de rău pe la spate?

JÜNGER: M-a vorbit de rău?

V-a numit »efeminat, închipuit, plin de sine și lipsit de stil«.

JÜNGER: Da, a spus câteva lucruri despre cartea mea „Iradieri“. Avea și motive de altfel să se enerveze. Relația lui cu al Treilea Reich a fost foarte diferită de a mea. Eu m-am distanțat foarte devreme de

național-socialiști, lucru pe care el nu l-a făcut. Poate că ăsta e lucrul pe care mi l-a luat în nume de rău.

Dv. ați intuit și adevăratul caracter al lui Hitler foarte devreme, așa ați susținut.

JÜNGER: Da, mă rog.

Cu toate acestea i-ați trimis cărțile Dv. De asemenea, ați primit la rândul-vă de la el, probabil în loc de mulțumire, „Lupta mea“.

JÜNGER: Asta e altceva.

I-ați citit cartea?

JÜNGER: Nu.

În lucrarea Dv. capitală din 1959, "La zidul timpului", în care vorbiți despre sacrificiile care ar avea sens, scrieți că și făptașul este necesar »ca instrument pentru schimbare a lumii«.

JÜNGER: Ați citit cartea. Mă bucur.

Vă gândeați la Hitler când ați așternut pe hârtie această frază?

JÜNGER: Nu, deloc.

Dar gândul totuși se impune. Nici o altă persoană din acest secol nu a schimbat lumea atât de radical.

JÜNGER: Asta e clar. Fără Hitler lumea ar fi arătat astăzi altfel. Dar pentru noi a devenit un personaj fatal.

Fatal, dar necesar - ca instrument.

JÜNGER: Da, însă dacă exprimați asemenea idei, deja treceți drept fascist.

Ați trecut prin această experiență?

JÜNGER: Nu, pentru că nu am spus asta.

Obscur rămâne și ceea ce credeți despre viitorul omenirii. Pe de-o parte, vestiți o epocă de aur în care nu vor mai exista războaie sau granițe, pe de alta considerați că e posibil ca omul să ajungă nu peste mult timp la extincție.

JÜNGER: Nu e necesar să spui chiar totul. Cititorul poate gândi fli singur. Tocmai citeam în Nietzsche cum că multe specii de mamifere au dispărut, și dacă ar dispărea fli omul nu ar mai lipsi nimic. A scris acest lucru acum mai bine de 100 de ani. E totuși uimitor.

Ați deplânge dispariția omului?

JÜNGER: Da, ca și faptul că drontul [?] nu mai există. Orice pierdere este regretabilă.

Dar în același timp este și o șansă spre înnoire.

JÜNGER: Asta e o realitate, chiar matematic vorbind. Dacă, de exemplu, calota glaciară migrează, faptul e într-un anumit sens problematic, dar în același timp zona respectivă devine liberă. Invers, când se

topește, ținutul e inundat. Asta nu trebuie să însemne însă că în acel moment nu mai există viață la nivel uman. Dacă vă gândiți la faptul că inteligența delfinilor este apropiată de cea a omului chiar în ziua de azi, atunci vă puteți imagina că o nouă lume se naște. În apă de fapt e mult mai plăcut, pentru că forța de gravitație e mult mai mică.

Ați rămas deci, în ciuda privii Dv. pătrunzătoare, un optimist.

JÜNGER: Dacă spuneți Dv.

Ce vă dă speranță

JÜNGER: Tocmai reiau studiul miturilor, iar acolo aflu că titanismul, sub semnul căruia ne aflăm acum, a eșuat întotdeauna. Supraomul lui Nietzsche a capotat. Eu mizez în primul rând pe omul înzestrat artistic, pe legătura cu divinul.

Sunteți creștin? [nu cumva: "credincios"?, nota mea]

JÜNGER: Nu, dar nici nu e necesar. Individul aderă, cum spune Stirner, la o grupare sau alta din când în când. Aceasta poate fi națiunea, familia sau chiar o confesiune religioasă. El privește aceste lucruri ca pe niște curiozități de circ, găsește un lucru bun iar altul mai puțin, și apoi pășește din nou în afara lor. Indiferent de ceea ce face, rămâne el însuși. Eu numesc acest individ anarhul.

În opoziție cu anarhistul.

JÜNGER: Exact.

Anarhul, mai scrieți Dv., se împlinește în orice regim. El se adaptează la nivel exterior, nu iese în evidență. Și duce, chiar dacă este înregimentat în rândurile armatei, propriul lui război. El știe că ar putea ucide oricând, dacă și-ar dori asta - chiar și pe sine însuși.

JÜNGER: Evident.

Ați luat în considerare această variantă pentru Dv. înșivă?

JÜNGER: Să ucid?

Să vă sinucideți.

JÜNGER: Nu.

În mod deosebit de pătrunzător v-ați exprimat cu privire la sinucidere în cartea Dv., "Dincolo de limită".

JÜNGER: E enorm de mult de atunci.

Citez: »Exist? o certitudine, legat? de existența care a devenit imposibilă. Atunci nu mai are sens ca bătăile inimii, circulația, secreția rinichilor să mai continue, precum bătăile unui ceas la mâna unui cadavru. Atunci urmarea va fi o descompunere grotescă.«

JÜNGER: Astăzi nu aș mai exprima lucrurile în acest fel.

De ce nu?

JÜNGER: Mi se pare o luare de poziție extremă.

Chiar și aici apare o eroare de gândire, căci omul poate – dacă urmăm ideea exprimată de Dv. în altă parte – veni în întâmpinarea disperării, făcând din funcțiile corpului însele un obiect al observației.

JÜNGER: Bine, acesta e deja un gând foarte modern. Ne putem imagina un om într-o navă spațială ce face ocolul pământului, și căruia nu îi mai poți veni în ajutor. În acest caz chestiunea devine deja foarte abstractă, aproape atinge transcendentul.

Ați fost vreodată într-o situație similară?

JÜNGER: Nu.

Deci cu adevărat singur nu ați fost de fapt niciodată.

JÜNGER: Cel puțin nu în sensul în care ai spune că îmi cade acoperișul pe cap. Pentru asta sunt mult prea ocupat cu gândurile mele.

În plus, ați reușit să vă construiți o existență burgheză.

JÜNGER: Da, pentru anarh e cel mai bun lucru. Sunt acum la cea de-a doua căsătorie fericită. Dar și cu soția mea trăiesc de fapt destul de singur. Adesea se întâmplă să luăm micul dejun și cina împreună, iar între timp fiecare dintre noi are altceva de făcut.

Soția Dv. e de meserie arhivar. Atunci când ați cunoscut-o, ați reformulat planul ei de căsătorie prin precizarea că îi veți căuta o meserie mai potrivită.

JÜNGER: Ha-ha!

Atât de rece formulați Dv. chestiunile amoroase?

JÜNGER: Mă rog.

În general nu ați spus prea multe cu privire la raportul Dv. cu sexul opus.

JÜNGER: Prefer să scutesc cititorii de asemenea mărturisiri. Există totuși și zone tabu, nu credeți? Dar salut faptul că femeile acced în ziua de azi la așa-numita egalitate în drepturi. E un lucru care are de a face cu trecerea într-o zonă spiritualizată, deși evident că femeile au fost întotdeauna ființe spirituale.

Vom găsi oare în scrierile Dv. postume lucruri mai intime?

JÜNGER: De la mine cu siguranță nu veți afla nimic.

Deci dacă vrem să vă sondăm psihicul, va trebui să ne raportăm la personajele pe care le-ați creat. În romanul "Praștia" prezentați un puști timid, sperios, hipersensibil.

JÜNGER: Da, e vorba de individualizări.

Chiar mai clar apare conturată, în povestirea Dv. "O întâlnire periculoasă", figura unui tânăr delicat. Privirile femeilor întoarse spre el îi par misterioase. »Se simțea amenințat de ele«, ați scris acolo.

JÜNGER: Ah!

Cu aceste lucruri concordă fotografiile din tinerețea Dv., care - contrar manifestărilor Dv. de marțiale - arată un tânăr blând, aproape efeminat.

JÜNGER: Da? Habar nu am. Nu mă pot raporta în nici un fel la aceste lucruri. S-au interesat însă alții de ele. Toată casa e plină de busturi. Toți mi-au reprodus capul, de la Breker până la Wimmer.

Se pare că voiați să învingeți natura Dv. blândă printr-o atitudine războinică.

JÜNGER: Aha. Așa deci? Să o înving? Da, bine! Foarte bine.

8 decembrie 1989, *Die Zeit*

Acesta nu este interviu, ci anchetă în lege. Müller nu pune întrebări, ci cere socoteală. Eu (dac-aș fi fost Jünger...) l-aș fi dat afar' din cas', cu picioare-n cur, măgarul. Partea tristă: Jünger, deja diminuat, s-a lăsat culpabilizat, preparat, în vederea a ce? În vederea a...nu știu ce, fiindcă a fost călcat în picioare? Dar... nu a cedat.

În fine. Zic eu așa, fiindcă îl iubesc pe Jünger.

De aceea detest interviurile "libere". Prefer - și cum! - monologul cinstit.

Joi 15 noiembrie 2007

Se putea să dureze vestea-bună mai mult de o zi? Nu.

România liberă Costel Oprea Joi, 15 Noiembrie 2007

"UE a oficializat ieri limba moldovenească, în urma votului dat, marți, de Parlamentul European pentru Acordul Uniunea Europeană-Republica Moldova. Într-un paragraf al acestui document se spune că toate actele semnate între cele două părți se vor face "în limba moldovenească și limbile țărilor membre ale UE".

Acest acord a primit sprijinul europarlamentarilor români din **PD**, **PNL**, **UDMR**, singurii care **s-au opus fiind cei ai PSD**. Oficializarea limbii moldovenesti, chiar cu ajutorul unor europarlamentari români s-a făcut **în ciuda demersurilor comisarului pe probleme de multilingvism, Leonard Orban, pentru a demonstra caracterul stalinist al inventarii unei limbi inexistente din punct de vedere istoric și cultural**. "Este indiscutabil faptul că s-a oficializat limba moldovenească la nivelul UE. De acum orice declarație la nivelul relațiilor dintre Republica Moldova și UE se va

redacta in asa-zisa limba moldoveneasca", ne-a declarat europarlamentarul PSD, Adrian Severin. Grupul europarlamentarilor Partidului Social Democrat i-a trimis o scrisoare comisarului pe probleme de justitie, Franco Frattini, cel care a negociat acordul de readmisie a vizelor dintre UE si Republica Moldova, prin care ii solicita sa elaboreze si sa trimita textul acordului in cele doua limbi, romana si moldoveneasca, ne-a spus Severin. "Toate acordurile sunt incheiate in limbile tarilor membre si ale celor cu care se incheie acordul. Sunt tare curios cum vor fi elaborate aceste documente in cele doua limbi, care o sa fie traducatorii ce vor scrie in limba moldoveneasca", s-a aratat ironic Adrian Severin. Acesta a mai afirmat ca UE, "din necunoastere, din ignoranta", a introdus un concept stalinist, "inventat special pentru a divide natiunea romana". Europarlamentarul PSD a criticat dur Guvernul Romaniei care putea bloca introducerea acestui concept la nivelul Consiliului de Ministri ai UE. *"Ministrul de Externe nu a ridicat aceasta problema. Se putea folosi de dreptul de veto si acest acord nu ar fi trecut in aceasta varianta"*, a mai spus Severin.

"La randul sau, europarlamentarul Dan Mihalache a declarat ca votul dat de reprezentantii PSD reprezinta "un vot politic, un vot simbolic, care tine cont si de ultimele declaratii belicoase ale presedintelui Republicii Moldova". "Nu am fost impotriva continutului Acordului. Suntem pentru facilitarea acordarii de vize pentru cetatenii moldoveni. Dar nu putem accepta oficializarea limbii moldovenesti", a mai spus Mihalache.

In schimb, seful delegatiei europarlamentarilor PD, Marian Jean Marinescu, ne-a declarat ca partidul sau a votat pentru Acordul UE - R. Moldova, "fapt care este in favoarea cetatenilor moldoveni". "Noi nu puteam bloca facilitarea acordarii de vize romanilor care traiesc peste Prut", a subliniat *Marinescu. Acesta l-a acuzat pe Adrian Cioroianu ca nu a pus in discutie textul acordului in cadrul Consiliului de Ministri ai UE.* "Acolo se putea face ceva, se putea bloca acordul in aceasta varianta. Noi, in Parlament, nu mai puteam sa facem nimic", a precizat el.

Incercare tardiva

"Europarlamentarul PD Marian Jean Marinescu ne-a declarat ca in numele grupului parlamentar al PPE, democratiei au inaintat o expunere de motive care pune in discutie sintagma "limba moldoveneasca". "Romania subliniaza ca participarea partii romane la aceste acorduri nu implica in nici un fel recunoasterea sau acceptarea asa-zisei limbi moldovenesti", se arata in documentul oficial prezentat in Parlamentul European.

Forum

ohoho: O fi vorbit Voronin stalcit, Joi, 15 Noiembrie 2007 02:09 dar i-a tras-o clasei politice romanesti, de nu-si revin derbedeii nici acum. Iar de actuala guvernare PNL si Cioroianu in speta... ce poti spune... nimic despre nimicuri. Personal, n-as da mana cu jegul de Craiova (Cioroianu).

*STAFIA LUI CEAUSESCU: DEALE LUI NEA CATAVENCU E FOARTE BINE ASA CA O SA RADA TOATA LUMEA CAND SE VOR APUCA SA TRADUCA DIN ROMANA IN MOLDOVENEASCA.
 IDIOTENIA SI STALINISMUL SCARBOS SI MARSAV AL ACESTOR NIMICURI ALE ISTORIEI VOR IESI SI MAI BINE IN EVIDENTA ! HA! HA!HA!*

Putin: cine....le permite cretinilor de oameni politici sa lucreze impotriva tarii? astia nu numai ca n-au mandrie ci mai sint si profitori. Vorba aia: roman sau moldovean, dormi linistit ca Putin vegheaza pt. tine

sg: guvernul, din nou tradeaza Cate rele trebuie sa ne mai faca ministrul Cioroianu si actualul guvern ca sa plca ,sau sa-i fugarim;ultima gava votarea la bruxel a sintagmei “limba moldoveneasca”. Rad si curcile de noi

Octavian: tara fara mandrie nationala Asa cum se mentioneaza in articol,erau multe posibilitati pentru a impiedica introducerea sintagmei stupide de limba moldoveneasca in documentele oficiale ale UE.Avem insa niste nevolnici pe post de ministru de Externe si de europarlamentari.Asistam nepasatori la golirea de continut a simbolurilor noastre nationale, mai ales daca luam in considerare si acceptarea, pe plan intern, a termenului de rom pentru tigani, creand confuzia inacceptabila cu etnonimul de roman.

p.m: ce face orban? ati auzit de translati romano-moldoveneasca?Nu pot sa cred ca asa ceva se intampla si in parlamentul european!limba moldoveneasca ! sunt total dezinformati europarlamentarii!!!

Anonimul (aşa, băieţi; indignati-vă puternic, dar... ca farfuridi/“O dăm anonimă...”): europarlamentarii romani care au votat mizeria ar trebui sa iasa din clasa politica.

Românul (curat român: nici el nu-şi dă numele) Nu el e rusine! PL, PD niste escoci ca si PSD care doar s-a nimerit sa fie impotriva din moment ce iliescu tatucul lor era pentru. De UDMR nu ma mir. Astia tot

ce au facut de la infiintare a fost numai in interes personal si de casta. Astia nu sunt partid, sunt grupare etnica strict delimitata de interese etnice care merg la orice compromis care corespunde interesului lor. Nimic national, nimic romanesc. Asa-zisul lor partid ar trebui desfiintat ca fiind neconstitutional si urmarind in ascuns destabilizarea Romaniei. De altfel nici nu vor mai iesi in parlament la urmatoarele alegeri fiindca maghiarii mai sunt abia vreo 6% in Romania.

Iată - totuși - o veste bună (blogul lui Bădin):

“Congresul SUA ar putea sa îl decoreze pe Schindlerul roman”

Publicat in: Istorie, Special . de Andrei Bădin

“Un grup de membri ai Congresului american au propus decora-rea post-mortem a fostului ofițer în rezervă român Theodor Criveanu pentru salvarea de vieți evreiești în timpul celui de-al doilea război mondial. Criveanu și-a riscat viața eliberând la Cernauti permise de muncă peste cota rezervată evreilor în România condusa de maresalul Antonescu. El a salvat nenumărați evrei care ar fi sfârșit altfel în lagărele de exterminare din Transnistria, transmite Europa Libera. Propunerea a fost facuta de Alcee Hastings, presedintele Comitetului Helsinki si Chris Smith, un cunoscut kongresmen american.

Romanul si-a riscat viata, oferind mai multe permise de munca decit era necesar, potrivit marturiilor strinse la Yad Vashem. „Impotriva ordinelor, Theodor a inminat in secret permise si pentru evreii care nu erau esentiali pentru forta de munca. Printre acestia se aflau si Berta si Oasis Hefter, impreuna cu fiicele lor Hilda si Malvina“, spunea un recent un reprezentant al Yad Yashem. Fiul sau, Willie, nu s-a vazut tatal multi ani. Dupa ce acesta a murit in Romania o ruda i-a dat fiului un jurnal al tatalui, in care apareau si amintirile din Cernauti”.

Anonim avem si un roman de care se vorbeste de bine. bineinteles e vorba de evrei dar e de bine. (...) bravo criveanu. asta de ce nu are statuie in buc? merita dupa ce a facut. (...) Bineinteles vorbitul asta de bine vine pe langa evrei. Adica sunteti vorbiti de bine mai romani pe care va facem hoti si cum vrem noi prin media pe care o conducem noi, daca va dati bine pe langa noi si numai asa pe planul doi pe langa noi.

Restul e gunoi cum merita romanii si toti goii din goimea de 2 parale.

Isprava asta arata inca o data ingustimea propagandei evreiesti care se preface ca nu stie:

1. Romanul respectiv nu si-a riscat viata pentru ca regimul din Romania ocrotea in ascuns pe evrei in timpul WWII - vedeti Oliver Lustig care spune ca

Romania era o oaza pentru evrei in WWII spre deosebire de alte state europene. (...) US se fac vinovate de trimiterea inapoi in Europa in 1940 a mai multe vase cu evrei fugiti din Germania, pe motiv ca se depasise cota de emigranti...

2. Exista multe alte cazuri de romani care au aparat pe evrei printre care si Patriarhul Romaniei, patriarh ortodox Miron Cristea, sau mitropolitul Ardealului Balan care s-a dus pana la Antonescu ajungand la conflict cu acesta. Mitropolitul Balan a facut multe pentru evrei pe atunci si chiar ei l-au salvat din mainile sovieticilor. Dar asta nu se spune pentru ca acum e o campanie murdara de murdarire si aruncare cu laturi in tot ce e legat de biserica ortodoxa cum ca ar fi colaborat cu securitatea, ca asa e acum la moda in media romaneasca din partea unor jurnalisti de 2 parale care se dau dupa cum bate vantul si spera si ei la un ciolan de ros, un ban facut usor, o functie data de cei cu influenta... Se stiu ei care sunt aia care scriu asa si vantura dosariada de tip gestapo anticomunist, culmea tocmai ei care trageau sa linga la comunisti, dar n-au mai apucat...

3. Sute de evrei se stie ca au plecat in Palestina din Romania unde se adunau din toata europa. Au plecat zeci de vase in timpul razboiului din Constanta. Plecau noaptea si evreii ajunsi in Tel Aviv i-au ridicat chiar statuie de multumire lui Antonescu. Asta stie oricine in afara de media romaneasca lingusitoare si aservita celor care murdaresc Romania si cu limba scoasa dupa bani nemunciti aruncand laturi inspre propria tara doar-doar s-o gasi cineva sa le umple lor, pседuso-jurnalistilor care isi urasc orginile, buzunarele. Exista rapoarte ale armatei romane cum submarinele sovietice scufundau vasele cu fugari evrei care plecau noaptea din Constanta in timpul razboiului si cum Marina Regala Romana i-a aparat. (...) Dar ce conteaza, caci astea vor ramane in arhiva ca si pana acum. Doar trebuie culpabilizat un popor intreg, trebuie trase foloase, trebuiesc cerute despagubiri... E o afacere buna incondeierea istoriei in favoarea unora si culpabilizarea altora. Stiu unii sa faca afaceri bune din istorie pe care ti-o recunosc numai daca te dai pe langa ei...

Deci au mai fost “Schindleri” în România cea antisemită. Dar să recunoască evreii, dintru bun început una ca asta? Doamne ferește! Ei au fost porniți pe Shoah-Business, nu pe normala rostire a adevărului. Vor mai trece ani, decenii, vor muri și “eroii”, vor dispărea și martorii dintre evrei care ar fi trebuit să deschidă gura în chiar toiul holocaustizării României - dar ei au tăcut, ca niște lași ce erau, din tradiție și disciplină sionistă: despre *goi* nu spui adevărul nici atunci când te-a salvat de la moarte - mai ales atunci. De ce să te aibă el la mână, când noi, evreii trebuie să-i avem la mână pe *goi*, atunci vor dansa cum le cântăm noi. Si vor scoate banul - costul dreptului de a trăi și de a munci - pentru ei.

Despre Cornel Dumitrescu s-a aflat că, după ocuparea

României de către bolșevici a fost nițel arestat (nu mult: două luni...) Dar ceilalți - de pildă acestui ofițer Criveanu: ce i s-a întâmplat? A murit pe front? În închisoare? În "libertate" - de mizerie, de descalificare?

Altă imensă măgărie:

(...)“Ambasadorul Statelor Unite la Bucuresti, Nicholas Taubman, a criticat dur, joi, in cadrul conferintei "Societatea Civila: Perspective", Parlamentul Romaniei, precizand ca modificarile aduse Codului Penal si Codului de Procedura Penala transforma legea actuala intr-una proasta. (...) recente amendamente "sunt destul de ingrijoratoare pentru romani si pentru prieteni ai Romaniei" (...) "Sunt destul de ingrijorat, de exemplu, cu privire la recente actiuni ale Parlamentului pentru a slabi capacitatea procurorilor si a autoritatilor de aplicare a legii in combaterea unei serii de infractiuni grave, printre care mita si coruptia"(...) ONG-urile, "caini de paza ai democratiei": Nicholas Taubman s-a declarat, de asemenea, surprins de faptul ca atunci cand postul de televiziune public a difuzat reportajul referitor la un presupus act de coruptie al unui demnitar, reactia unora a fost de a ataca institutia de presa si jurnalistii care au realizat materialul. "Stim ca exista intotdeauna tentatia de a omori mesagerul (...). Dar rolul jurnalismului de investigatie este mult prea important pentru a fi pus in pericol in acest mod", a spus demnitarul, care a apreciat ca Legislativul "ar trebui sa-si consolideze propriul sentiment al responsabilitatii, in loc sa incerce restrictionarea eforturilor unei prese libere, prin intimidarea presei independente". In opinia ambasadorului, una dintre cele mai mari realizari ale Romaniei in perioada post-comunista a fost "formarea unei prese robuste si independente". " ecent, am avut ocazia de a ma intalni cu membri ai doua ONG-uri importante in domeniul mass-mediei - Centrul pentru Jurnalism Independent si Agentia de Monitorizare a Presei - si stiu ca si ei sunt ingrijorati cu privire la potentialul impact al amendamentelor aduse Codului Penal si Codului de Procedura Penala asupra activitatii vitale a jurnalistilor din aceasta tara"(...) Taubman a indemnat romanii sa sustina ONG-urile, deoarece "rolul acestor caini de paza ai democratiei este absolut vital". Oana ROTARU

Reacții la acuzele lui Taubman:

“Declarațiile dure ale ambasadorului SUA la București, Nicholas Taubman, au starnit controverse aprinse în rândul politicienilor români. Președintele Camerei Deputaților, Bogdan Olteanu, l-a acuzat pe oficialul american de corupție deoarece și-ar fi obținut postul în urma sponsorizării campaniei electorale a președintelui George W. Bush. "Domnul ambasador Taubman și-a obținut postul în urma sponsorizării campaniei electorale a lui George Bush, nu știu care sunt standardele politice, morale și legale din America dar, în orice caz, în România așa ceva ar fi considerat un act de corupție și un act imoral", a afirmat Olteanu (...)

În opinia președintelui Comisiei juridice a Senatului Sergiu Andon, afirmațiile lui Nicholas Taubman sunt un "amestec incalificabil în activitatea unei înalte instituții ale statului român", iar concluziile sunt gresite, "bazate pe informații gresite și pe o părere subiectivă". (...) ambasadorul Taubman recidivează în asemenea atitudini, fiind informat unilateral și neascultând toate opiniile factorilor responsabili sau macar o parte dintre ele. "În schimb, dezinformează, anunțând că a discutat cu toți factorii responsabili, în realitate a ascultat o singură voce sau câteva voci unilaterale. Am văzut că a declarat că nu este nici avocat, nici judecător, îi spun cu calm și franchete că nu este nici ambasador", a adăugat Andon. El a arătat, de asemenea, că rezultatele declarațiilor făcute de ambasadorul SUA sunt negative pentru că, pe de o parte, incită populația țării în care este acreditat, iar, pe de altă parte, dacă transmite aceleași concluzii și la Washington, atunci înseamnă că dezinformează și populația țării care l-a acreditat. "Declarația ambasadorului SUA este un amestec incalificabil și dacă o făcea ambasadorul sovietic pe vremea lui Ceaușescu, acesta se alegea cu o replică usturătoare ce putea duce până la rechemarea la post", a mai spus Andon”.

Așadar: trebuie să fi fost (să fii, în continuare) bolșevic, din bunică-n nepot pentru a critica politica imbecilă americană și obrăznicia evreiască?

Sunt convins: foarte mulți “români curați” au să găsească “filorusească”, “kgb-istă” luarea de poziție a celor doi. Nu îi voi contrazice. Dacă Olteanu a refuzat să asiste la condamnarea comunismului așa, căcăcioasă, tismănită cum a fost, probează că nepoțelul Bogdan (de unde până unde “Bogdan”, într-o familie de evrei unguri: cumva de la... “Olteanu”?), își merită bunica - să nu uităm: “Varășa Gیزی se ocupa de “internaționale”, deci a fost în legătură directă cu Carlos Ilici-Șacalul, cel care a încercat să ne

mângâie pe la bărbia/cu o drăguță de bombiță.

Celălalt, Sergiu Andon... e-he-he... Lepădătura andoană fusese procuror la Fetești, în anii în care eu eram cu domiciliu obligatoriu la Lătești. Nu de acolo îl știu, dealtfel nu am avut de a face cu Procuratura, doar cu Securitatea. Însă i-am ținut minte numele; și "contribuțiile" de mai târziu - în *Flacăra*, în *Scînteia*, apoi după revoluție în *Adevărul* lui Carie Dovleceanu, cum îi spuneam noi lui Aurel Mituțoiu, devenit: Darie Novăceanu...

Firește, nu mă voi pupa în bot cu aceste exemplare răumiro-sitoare, doar m-am folosit de ele pentru a le contrapune românilor verzi, curajoși, patrioți-foc, cei care n-ar zice o vorbuliță mai așa la adresa americanilor, la adresa evreilor, așa cum nici bravii lor părinți nu îndrăzniseră să cârtească împotriva rușilor, a evreilor...

Tovarășul Mihoc neagă că ar fi comis crime - ce poate face altceva un criminal securist?

"Directorul British Petroleum Romania califica acuzațiile drept invenții. Dan Mihoc, suspectat de organizarea "coletelor ucigase" trimise la "Europa Libera" considera aberante acuzațiile ce i se aduc. Unul din cei cinci fosti diplomati pe numele carora Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului din Romania (IICCR) a sesizat Parchetul Militar sub acuzația de terorism este Dan Mihoc, actualul director general al companiei care reprezintă British Petroleum (BP) în Romania. Mihoc a declarat pentru HotNews.ro ca s-a ocupat în calitate de fost ofiter de securitate doar de probleme economice și neaga categoric orice legătură cu atentatele din 1981 împotriva Europei Libere, calificând acuzațiile drept "invenții".

În sesizarea depusă pe 7 noiembrie la Parchetul Militar, IICCR sustine ca Dan Mihoc era, la începutul anilor '80, secretar 2 al Ambasadei României la Bonn. Potrivit sesizării, un anume Constantinescu "a dezvăluit autoritatilor germane ca Mihoc a organizat împreună cu teroristul Ilici Ramirez Sanchez, alias "Carlos Sacalul", atentatele cu colete explozive, trimise lui Paul Goma, Serban Orascu și Nicolae Penescu". Coletele fuseseră trimise în februarie 1981, "cu intenția de a provoca moartea sau vătămarea corporală gravă a acestora precum și pentru a intimida ceilalți contestatari ai regimului comunist". Cercetătorii de la IICCR sustin ca până la atentate, Dan Mihoc a fost ofiter în cadrul UM 0195. Contactat de HotNews.ro, Mihoc a negat categoric acuzațiile formulate în sesizarea către Parchetul Militar: "Nu au nici în clin, nici în maneca cu realitatea.

Sunt inventii". "Este adevarat ca am fost ofiter", mai spune Mihoc, dar sustine ca n-a avut nici-o legatura cu atentatele impotriva Europei Libere. "Nu am avut nici-o legatura cu acest caz, nici cu persoane romane. Am desfasurat in Germania doar activitati economice si tehnico-stiintifice". Mihoc crede ca acuuzatiile care i se aduc nu sunt de natura sa-i afecteze pozitia: "Partenerii de afaceri ma cunosc foarte bine".

"A avut o cadere nervoasa dupa atentate"

“Pe langa functia de director general la Premium Lubricants Romania, care este reprezentanta British Petroleum in Romania, Mihoc este membru in Consiliul Director al Asociatiei Producatorilor si Importatorilor de Automobile (APIA). Potrivit sesizarii depuse de Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului, dupa operatiunile din 1981, Mihoc "a avut o cadere nervoasa si a fost transferat la o alta unitate, lucrând din anul 1983 la serviciul pentru America de Nord si la cel pentru Europa Occidentala." Potrivit unor surse, pe langa trimiterea unor colete-exploziv, rolul lui Mihoc dupa atentatul esuat din 1981 ar fi fost sa identifice brese in sistemul de securitate al Europei Libere. Reamintim ca, in noaptea de 21 februarie 1981, o bomba a explodat in cladirea postului de radio "Europa Libera" de la Munchen. Desi au fost afectate birourile redactiei in limba ceha, atacul fusese programat impotriva departamentului romanesc al "Europei Libere". Atentatul fusese executat de celebrul terorist Carlos, la comanda Securitatii.

“Atentate la comanda lui Ceausescu

“Fostul director al Serviciului de Securitate al Europei Libere, Richard Cummings, ne-a declarat ca exista date certe ca fosti ofiteri de securitate au negociat direct cu teroristul Carlos atentatele, pentru care i-ar fi platit aproximativ un milion de euro. Unul dintre ofiterii de legatura a fost Sergiu Nica, mort in 1995 intr-un accident de masina considerat suspect.

Nica a scris la 21 februarie 1990 un raport de mana in care relateaza cum fusese organizat atentatul, la comanda directa a lui Nicolae Ceausescu. Cumming mai spune ca Serviciul de Informatii Externe refuza sa devzaluie numele celorlalti ofiteri implicati in atentatul din 1981. "Si fostul sef al SIE, Nicolae Plesita, si fostii ofiteri implicati in atentate va trebui sa dea socoteala in justitie pentru faptele lor", mai spune Cummings, care s-a ocupat de serviciile de securitate ale sediului central "Europa Libera" timp de 15 ani, intre 1980 si 1995. Potrivit unor surse din IICCR, Serviciul de Informatii Externe a raspuns recent in termeni foarte generali unor adrese trimise catre SIE la inceputul lunii octombrie, prin care institutul solicita date in legatura cu ofiterii implicati in atentatele impotriva Europei Libere. "Nu avem date pe care sa vi le

putem pune la dispozitie", se arata, intre altele, in raspunsul SIE.

Cinci fosti diplomati si fostul sef DIE, acuzati de terorism

Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului in Romania a depus in data de 7 noiembrie 2007, la Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie, o sesizare penala privind fapte de terorism savarsite de catre generalul de Securitate Nicolae Plesita, respectiv de catre cinci fosti diplomati ai Ambasadei Republicii Socialiste Romania la Bonn (Dan Mihoc, Constantin Ciobanu, Ion Constantin, Ioan Lupu si Ion Grecu). Sesizarea IICCR este insotita de material probator constand in documente de la CNSAS (Consiliul National pentru Studierea Arhivelor Securitatii), Central Intelligence Agency (CIA), STASI (fosta Securitate comunista est-germana), AVH (securitatea comunista ungara), adrese oficiale si alte marturii din diferite surse."

Vineri 16 noiembrie 2007

Noapte frământată: nu-mi iese din inimă "limba moldovenească" acceptată de vitele de politicieni din România. Și nu mă consolează punerea sub învinuire a lui Pleșiță: "între timp" criminalul are să crape și are să scape (ca Nicolski, ca Drăghici, ca Brucan), o să decedez nițel și eu, vorba celuia... Are să rămână doar Orescu dintre victime. El ne va apăra onoarea ca un leu...

Ieri am primit de la Stănești un număr din *Cuvântul* - și un exemplar din *Litere* - cu textele Floarei. Parcă-l aud pe Alex Ștefănescu-Morman pedepsindu-ne: «Iar se laudă în familie...»

Da, bre: în familie - și aceea restrânsă.

Gândirea de cauciuc natural al lui Mircea Cărtărescu - se exprimă azi în legătură cu Cioroianu:

"Anul trecut, cand l-a prezentat pe Antonescu la „Mari Romani”, discursul lui Cioroianu a fost impecabil: crimele maresalului impotriva umanitatii au fost dezvaluite la rece”.

Nu m-a preocupat vreodată Cărtărescu, însă din puținele intervenții ale sale în ziare am tras concluzia - greșită, se înțelege - că băiatul ăsta s-a născut și a crescut - și ce corcolit a crescut ! -

într-o familie, dacă nu de securiști, atunci de activiști de rang mediu, aceia fiind cei mai habotnici bolșevici.

Tovarășul nostru de veacuri Taubman explică:

“Nicholas Taubman, ambasadorul SUA "Imi sustin opiniile"

“Ambasadorul SUA la Bucuresti, Nicholas Taubman si-a mentinut declaratia si a afirmat referitor la reactiile la discursul sau afirmand ca: "*Am vorbit in calitate de prieten al Romaniei, tara care este unul dintre cei mai apropiati aliati ai SUA.* (subl. mea.) Atunci cand voi observa probleme care ar putea afecta aceasta relatie stransa, voi continua sa imi exprim punctul de vedere. Consider ca opiniile mele au fost clare si le sustin", se arata intr-un comunicat al Ambasadei SUA la Bucuresti.”

Un mesaj tonic, venit pe cale internetială:

“Domnule Goma,

“Am descoperit acum putin timp pagina dumneavostra de internet si de atunci nu ma pot opri din a citi (intr-o mare dezordine) tot ce pot de aici. Va scriu pentru ca sunt convins ca este bine sa stiti ca inca apar romani care va apreciaza; si care s-au saturat de "corectitudinea politica" prezenta in toate si de pseudo-"societatea civila" aroganta si anti-romaneasca. In ceea ce ma priveste, am trecut prin toate fazele: am vrut sa emigrez, mi-am urât poporul, dar am ramas totusi acasa si sunt multumit ca am decis asa. Nu stiu daca vom reusi sa schimbam ceva in tara noastra, dar am inteles (si datorita dumneavostra) ca avem datoria sa incercam. Nu stiu cum, nu stiu cu cine si cu ce mijloace, dar trebuie.

“Sa va dea Dumnezeu sanatate si putere de munca in continuare.
Cu respect, P[...] G[...]”

Să fie liniștit Dimisianu: expeditorul nu este P[aul] G[oma].

Sâmbătă 17 noiembrie 2007

Azi fiind a doua zi de ieri.

Mărți, 20 noiembrie se vor face 30 ani de când am plecat din România. Ei, da. Ei și?

Duminică 18 noiembrie 2007

Azi este a treia zi de alaltăieri. Ei și?

Luni 19 noiembrie 2007

Numai azi nu e mâine.

Vis cleios, neplăcut:

Dormeam - în patul meu de acum - când am fost trezit de un animal care-mi lingea picioarele. Pe dată am înțeles: nu era câine, pisică, ci “acela”: individul de care nu mai puteam scăpa, și care insista să-și ceară astfel iertare pentru ceva, pupându-mi-lingându-mi picioarele... M-am trezit - din somnul din vis - și am început să lovesc cu picioarele, înjurându-l... Însă “acela” nu s-a lăsat, o vreme - ținea să-mi lingă picioarele.

Ce senzație neplăcută, de atingere cu o broască.

Total falsificată “disputa” Taubman-Olteanu. În capul comentatorilor - fie jurnaliști, fie forumiști - nu este luat în seamă **adevărul** (fie acela apărat de un pui de bolșevic), nici legile actuale privind-l/îngrădindu-l pe diplomatul lui Pește. Românachii noștri nu judecă - cu, așa se zice: capul - ci asudă: cu subțiorile, cu picioarele, cu gurile larg crăscănate.

O judecată - simplă, dreaptă - ar trebui (simplu!) să țină seama de afirmațiile celor doi, nu de identitatea lor. Rostește Olteanu adevărul? Chiar dacă adevărul iese din gura unui bolșevic? Avea căderea Taubman să formuleze “observațiile” cu pricina? - lăsînd la o parte faptul că este evreu și american?

Observația mea fusese, de la începutul scandalului stârnit: nici un român normal nu în îndrăznise să deschidă gura și să-i explice “ambasadorului” care sunt atribuțiile și limitele “explicațiilor”. Iar faptul că Olteanu este dintr-o familie de bolșevici fioroși - încă o dată: activi, în continuare - nu înseamnă ca rostise și un neadevăr în legătură cu amestecul brutal, insolent, dictatorial în trebile interne ale țării în care fusese ambasadorul trimis. Simetric: Taubman și-a depășit atribuțiile - și drepturile - nu pentru că

“sponsorizase” candidatura lui Bush, nici pentru că este evreu, ci pentru că se comportase în România “prietenă” ca un consilier sovietic de tristă amintire (și ce dreptate avea tata când zicea că americanii sunt ruși cu mai multe stele pe drapel...).

Revin: Taubman, acest obraznic, nesimțit, arogant personaj nu ar fi continuat să se comporte în România ca americanul ce este în Afganistan, în Irak; și nu ca evreul ce este - în Palestina, cu băștinașii. Cu condiția să se fi găsit printre români și unul normal, care de la prima “abatere” (intenționat folosesc vocabularul sovietic) i-ar fi atras atenția că se poartă ca un măgar, ca un neprofesionist. Dacă i s-ar fi dat peste degetele gurii, când în turneele sale prin țară nu s-ar fi preocupat de starea românilor băștinași, ci numai de starea evreilor în România, pe români urechindu-i că nu respectă întocmai Ordonanța cutare, că nu au introdus în programa școlară materia Holocaustul (cel cu 400 000 de victime dintre evrei); dacă atunci când a impus - pe urmele neuitatului Guest - “cinstirea eroilor americani care îi salvară pe români de ocupația nazistă” (Doamne ferește să pomenească de ajutorul hotărâtor dat rușilor să instaureze în jumătatea orientală a Europei ocupația sovietică!) vorbesc de monumentul *introdus* în Cișmigiu - acest neam-prost de Taubman nu s-ar fi comportat ca un neam-prost americano-evreu crezându-se scutit de orice obiecție (în capul lui, cine dă dolarul, îl cumpără și pe dăruitor).

Astfel taberele s-au constituit, nu pe adevăr-neadevăr, ci pe... biografie: vechii nomenclaturiști, odraslele lor au început a mârâi, nu pentru principii, ci din ranchiună; “din pricina americanilor” ei pierduseră situații - și ce situații!; noii nomenclaturiști, fripturizii contemporani, “anticomuniștii”, “disidenții”, într-un cuvânt: hoitarii, se cred obligați, fiindcă au primit o bursă, ori mai multe, ca Dan Pavel, Antohi, Pippidi, Mungiu, Boiangiu și alte Smarande, să sară în ajutorul “bietului” american Taubman, agresatul...

Cum să nu-mi fie greață? Și cum să nu-mi dau dreptate (o cumplit de amară dreptate) că, mâine se fac treizeci de ani de când am plecat din țara mea, mult mai a mea decât a lui Olteanu și a lui Pleșu, a lui Manolescu, turnătorul UNESCO și a lui Liiceanu, ca să nu mai vorbesc de “vigilenți” care denunță fără să clipească, din moment ce îi arată numai pe *goi*: Oișteanu, Ancel, R. Ioanid,

Shafir, Volovici, Zalis, M.D. Gheorghiu - și atâția, *atâția alții* (de aici termenul: *altenaționalitiștii*).

Proiect de lege: condamnații politic vor fi repuși în drepturi... Iar bieții oameni, câți au mai rămas în viață, vor mai avea un motiv de speranță: «Uite, că nu ne-au uitat de tot...» Și nu vor băga de seama că prin această promisiune au și fost uitați-înmormântați; fiindcă sunt dintru început excluși “fasciștii” (sic-sic): legionarii, precum și “teroriștii”: partizanii. Vor aștepta despăgubirile și vor muri cu fața-n sus, cu ochii deschiși, ca să vadă avioanele în care vor veni americanii să ne libereze de ruși... Așa cum ne-au mai liberat.

Nu mă interesează. Eu nu sunt fost deținut politic. După cum nu sunt nici cetățean român; nici membru al Uniunii Scriitorilor. Deci nu voi face nici o *cerere* - cui să mă adresez: lui Ticu Dumitrescu? Dar tovarășu’ Ticu habar n-are de “cazul” meu, deși se zice că am fi fost consăteni în Lătești-Fetești. Consătean, la Lătești, Ticu a fost cu milițianul Anghel, cu securistul Livescu, nu cu noi, nu cu mine. Nu, dragă: eu nu sunt om - ca ceilalți. Nu am certificat de deținut de la Ticu, nici de scriitor de la Dinescu-Manolescu, nu am diplomă de revoluționar de la Brucan, nici pensie de bătrânețe, la urma urmei: nimic nu am (dacă nimic am fost o viață).

Mister ziuaic: au oare de ce nu pot citi măcar titlurile comite-rilor zilnice din *Ziua* ale veteranului turnător Bălăceanu-Stolnici?

Aceasta nu este o întrebare, ci un răspuns.

Mărți 20 noiembrie 2007

Iar azi este a 30(-a) multiplicat cu 365-a zi de când am plecat. Și plecați am fost.

Portocală îl urechează pe Mihăieș (care-l urechează pe Olteanu pentru că l-a urecheat pe Taubman). Vor fi avut ei conflicte pe când ambii-doi trudeau de zor pe ogorul Culturii-cu-voie-de-la-Secu și de la anticomunistul Patapievici sub firma Ambasadei

RSR de la Paris. Nu mă interesează protagoniștii - cu Portocală m-am văzut de două, cel mult trei ori, nu am găsit căi de comunicație comune; cu Mihăieș: niciodată - însă ăstuia i-am citit "opera" culturală. Nu mă interesează nici conflictul (pe chestii administrative) dintre Portocală și Patapievici (heideggerul raional inventat de filosoful Gaby și unul din stăpânii argatului de profesie Mihăieș), după cum puțin îmi pasă de rolul de hârtie-de-muște a Centrului Cultural (care, el, Centrul a avut un rol... central în separarea grâului de neghină, vorba culturalnicilor, rezultatul fiind: singurul bob de neghină am fost găsit Goma... - și sub Paleologu și sub Ion Pop și sub Virgil Tănase și sub Igna și sub Portocală). Sunt interesat de conflictul Olteanu-Taubman pentru că, iată, se confirmă zisele-scrisele mele de atâția ani - concluzia o repet cu ne-plăcere:

Pentru a rosti *adevărul* în România "liberă" de după 22 decembrie 1989, trebuie să riști a te încontra cu două neadevăruri gemene: cel al americanilor și cel al evreilor. Or cine riscă să deschidă gura? Cineva dublu fragilizat: de înrudirea cu o bestie bolșevică, unguroaică-evreică precum Gizy Vas; cineva demult catalogat ca om al Moscovei: Iliescu: oameni gata-compromiși.

În tabăra apărătorilor valorilor democratice americane (sic) nelipsitul linge-blide Mihăieș, cel care, vorba lui Arghezi despre Cioculescu: "La multe curți a mihăieșit..." : a luat-o cu Babețoia (de pe când era, până și ea, Babețică), a trecut la Tismăneanu, apoi la Manolescu... Acum îl slugărește pe vestitul anticomunist anti-român primăveristul Patapievici. Numai idealuri de viață și de luptă, închinare numai la monumente de moralitate din cea aducătoare de burse, bani, posturi, călătorii, tribune de la care să biciuiască (el! Mihăieș!) relele moravuri, să participe cu zel și cu spume la gură ca în textul "Răcnetul răgușit al disidenței"), la antisemitizarea unui coleg: Liviu Ioan Stoiciu - cu mine nefiind coleg - sub bagheta ilustrului imparțial-iliesc' (și voican-lindycesc) pe numele său de antisemit filosemitizat Manolescu, iertat de Taubman, de Vainer, de Rodica, pârâcioasa, cu condiția să mă antisemitizeze pe mine, că vorba poetului la români: «Tu tot nu mai ai ce pierde - ai pierdut totul».

În *România liberă* de azi: Radu Rusch povesteste cum a fost racolat de securiștii lui Pleșiță:

"Am fost martor la asasinatul politic de la Europa Libera"

(...)- Radu Dochioiu, alias Rudy Rusch, a fost de acord sa dezvalui opiniei publice unele dintre operatiunile strict secrete ale Securitatii romane organizate in Occident de catre departamentul CIE (Centrul de Informatii Externe) condus de generalul Nicolae Plesita, la inceputul anilor '80, cu scopul lichidarii disidentilor regimului Ceausescu si mai ales a "naparcilor" de la postul de radio Europa Libera. Este vorba de tentativa de asasinare a cunoscutilor disidenti Emil Georgescu si Victor Frunza la inceputul anului 1981. Dar si despre cea mai mare cantitate de blanuri de lux traficata vreodata de agentii Securitatii (...) Luna decembrie a anului 1989 avea sa-l prinda pe cascadorul Dochioiu, alias Rusch, la Viena, acesta fiind cel care l-a gasit spanzurat pe Marin Ceausescu intr-o magazie din subsolul Consulatului Romaniei din Austria. A reusit sa plece in RFG dupa ce s-a legat cu lanturi de gardul Consiliului de Ministri in timpul vizitei presedintelui Ford din august 1975. Dupa tentativa de asasinat asupra lui Emil Georgescu si Victor Frunza, Rusch, care fusese calauza celor patru asasini, se preda fortelor de securitate americane. Declaratiile sale aveau sa duca la prinderea a doi dintre acestia. si celebrul disident anticomunist Paul Goma reda in cartea sa "Soldatul cainelui" aspecte de la procesul celor doi asasini derulat in RFG si intreaba tribunalul unde este acel "martor-cheie Radu Rusch". (...)

Niki Popa avea sa-i precizeze coordonatele noii misiuni. Aparent era vorba ca Rusch sa o faca pe taximetristul. Sa-i transporte pe patru indivizi ce s-au urcat (trei) din Strasbourg si (unul) de la Basel, intr-o masina Renault 5 Alpin, catre Copenhaga in Danemarca si mai apoi catre München. In masina cei patru discutau in franceza si spuneau numai banalitati. Odata ajunsi la Copenhaga s-au deplasat glont la sectia daneza a Europei Libere si l-au cautat pe Victor Frunza. Numai ca celebrul disident anticomunist era plecat in acea zi la Aarhus. Cei patru l-au pus pe Rusch sa le faca o poza de familie cu un aparat Polaroid in fata sectiei Europei Libere in asa fel incat sa se vada foarte bine sigla postului. Mai apoi seful lor, cel "cules" de la Basel, a mers la o cabina telefonica si a sunt undeva intrebând in franceza: "Ce facem, il asteptam? Am facut si poze pentru confirmare", ne-a precizat Radu Rusch. Raspunsul de la celalalt capat a fost unul simplu: "Nu, aplicati planul B".(...)

S-au urcat in masina si au mers neintrerupt pana la München. Aici s-au cazat la hotelul München-Hoff unde s-au odihnit ceva timp, dupa

care s-au deplasat in cartierul Haar unde locuia Emil Georgescu. L-au vazut prima oara plimband cainele in parcul din fata casei, iar "seful de la Basel" le-a spus celorlalti: "Voila, c'est notre homme!". Au asteptat pe dupa zidul casei timp de cateva ore bune din seara acelei zile de aprilie a anului 1981 ca "tradatorul" de la Europa Libera sa dea jaluzelele la o parte. Erau pregatiti sa-l lichideze cu o arma cu luneta prevazuta cu dispozitiv de ochire cu laser. Numai ca familia Georgescu nu a ridicat jaluzelele in acea seara. Dupa miezul noptii "seful de la Basel" a introdus codul corect pentru accesul in resedinta familiei, iar echipa a intrat in garaj. Dimineata, cand Emil Georgescu avea sa coboare cu liftul in garaj, trei dintre asasini l-au imobilizat iar cel numit seful i-a aplicat cu o furie oarba zeci de lovituri de cutit. "Aveam sa aflu ulterior de la CRIPO ca au fost 27! Am fost socat de ferocitatea sefului, mai ales ca sangele lui Emil Georgescu m-a improscat si pe mine care eram la cativa metri de el", a adaugat calauza Rusch. Dupa atentat, Rusch i-a transportat pe cei patru la gara, unde i-a abandonat cu tot cu masina. (...)

Chiar in aceeasi zi cascadorul nostru a sunat la radio Europa Libera si a spus ca doreste sa vorbeasca cu cineva din serviciul de securitate al postului deoarece radioul era finantat de Congresul SUA. A fost luat in ancheta de catre fortele americane impreuna cu cei de la CRIPO iar depozitiile sale au dus la identificarea celor patru si prinderea a doi dintre acestia. De altfel, procesul derulat in RFG a iscat un imens scandal fiind citat ca martor si un alt celebru disident, scriitorul Paul Goma. In cartea sa "Soldatul cainelui" la pag. 104-105 Goma reda discutiile din cadrul procesului asasinilor lui Emil Georgescu. "Nu exista probe ale mobilului politic al atentatului? De unde, nu numai ca nu au fost cautate, dar cele existente au disparut: unde este, de pilda, acel Radu Rusch, cel care s-a predat Politiei germane si Serviciului de securitate american de la Europa Libera, in aprilie 1981? Unde sunt declaratiile lui si probele ca fusese trimis de Securitate ca sa-i lichideze pe Emil Georgescu, la München, si pe Victor Frunza, la Aarhus – pentru emisiunile lor critice difuzate la Europa Libera? stie Curtea ca Radu Rusch, predandu-se, a declarat ca, in cazul in care echipa lui nu va reusi sa-l lichideze pe Georgescu, o alta echipa va veni din Franta, o luna mai tarziu – iata echipa (si arat spre boxa acuzatilor), a venit din Franta, o luna mai tarziu", a declarat la acea vreme Paul Goma in fata Curtii cu Juri din RFG. (...)

Acum, Radu Rusch spune ca dupa atentat americanii i-au dat o noua identitate, pe care n-o poate dezvalui, si nu a fost la proces deoarece a fost folosit ca martor sub acoperire. "Dl Goma nu stia despre ce este vorba. Eu am primit un alt nume si pasaport american si am fost trimis in

Liban ca servant in Red Cross International. Numai indiciile mele au dus la identificarea celor patru asasini si mai apoi la prinderea lor. *Sunt cu inima impacata!*", ne-a precizat Radu Rusch. *Printr-un concurs de imprejurari despre care inca nu este dispus sa vorbeasca, decembrie 1989 avea sa-l gaseasca pe Rusch la sediul Consulatului Roman din Viena. Sustine ca era amic cu consulul de atunci, Manolache. "Imi mai beam cafeaua cu dl Manolache, deoarece ambasadorul Cocarla era mai mult bolnav. Acolo m-am intalnit cu importanti oameni politici de acum, unul dintre ei este chiar sef de partid iesit de curand de la guvernare. »*

(...)Radu Dochioiu, alias Rusch, s-a nascut in anul 1952 in Vrancea, si cunoaste perfect 5 limbi straine: germana, engleza, franceza, spaniola si italiana. De asemenea vorbeste fluent araba si coreeana. Este cascador la studiourile Buftea din anul 1972 si a jucat in peste 80 de filme artistice regizate de Sergiu Nicolaescu, Constantin Vaeni, Malvina Ursianu sau Savel stiopul. si-a inceput cariera artistica jucand in filmele "Dacii" si "Columna" iar mai apoi in toata seria "Margelatu", "Noi, cei din linia intai", "Razboiul de Independenta" etc. O intamplare din vara anului 1973 avea sa-i schimbe viata cascadorului vrancean: a salvat viata unui cetatean german care s-a accidentat grav la Eforie Sud si care a fost transportat la spitalul din Constanta. Cateva luni mai tarziu neamtul avea sa-i doneze lui Dochioiu un Mercedes 280 SL si i-a facut o invitatie de a-l vizita in Germania. Cum Securitatea nu a vrut sa-i dea pasaport, acesta a descoperit drumul emigrarii in Occident”.

Altă lepră mincinoasă: cacascadorul colonelului Sergiu Nicolaescu, comandantul Unității Militare a Cinematografiei.

Priviți-i moaca din fotografie: telefonul portabil la ureche divulgă marca indelebilă a țoapei securiste de nevindecat.

Miercuri 21 noiembrie 2007

Pot citi știrile despre târgul de carte de la București, fără a mi se strânge inima de nedreptatea făcută ?

O dată pentru că și eu - în sfârșit! - am publicat nește cărți în anul scurs. Este adevărat, nu la Humanitas, ca în 1990-91, trei titluri, din care **Culoarea curcubeului** a fost retrasă, apoi dată la topit, la Bușteni, însă toate trei șterse de pe catalogul electronic - vreau să spun: șterse au fost fotografiile autorului, operațiune nu mai țin minte cum explicată (dacă nu va fi dispărut și explicația),

ceva liicenic, extrem de inteligent, în genul: ‘imaginile nu sunt disponibile’ - ci la o editură “confidențială”, cum a fost semnalată de un “coleg” (bine că nu a scris “legionaroidă”, ca I.B. Lefter). Adevărat, însă la Salonul Cărții de la Chișinău s-au aflat cărți scoase la aceeași editură, Anamarol, dar s-a vorbit despre ele, au și provocat scandal din pricina protestelor evreilor locali, s-au organizat întâlniri cu cititorii, iar în final mi s-a acordat premiul “Remember” .

A, da: aceia nu sunt români, ci românofoni; utilizatori ai *light-rumanian-ei*? Așa se explică de ce “colegii” mei nu suflă o vorbă despre cele nouă titluri editate în ultimul an.

Despre bombardamentul american al Ploieștiului, în 1943, găsesc pe site-ul Europa Crestină:

"I N T O T H E F I R E"

PLOESTI THE MOST FATEFUL MISSION OF WORLD WAR II
de DUANE SCHULTZ aparuta in Statele Unite in Octombrie 2007

PLOESTI, 1 AUGUST 1943 SI DUPA

Este pentru prima data cind aflu ca, la intilnirea dintre Rossevelt si Churchill de la Casablanca din Ianuarie 1943, una dintre cele cinci mari probleme ale agendei a fost distrugerea rafinariilor petroliere de la Ploesti printr-un bombardament surprinzator, nimicitor. Naratiunea acestei operatiuni militare, "Ploesti the most fateful mission of World War II" este subtitlul si tema acestei carti a scriitorului american Duane Schultz. (...)

Intilnirea de la Casablanca a durat zece zile (...) Ideea "the launch an aerial assault against Ploesti by the U S Army Air Force" a fost lansata si argumentata de Churchill si primita cu entuziasm de catre americani. Argumentul de baza a lui Churchill a fost ca petrolul si rafinariile de la Ploiesti sunt "taproot of German might" ori daca se distruge aceasta radacina principala a puterii militare germane infringerea ei va fi mai usoara si mai rapida. Nu a fost ideea lui Churchill, el nu a prea avut idei in schimb a cules ideile altora. Lui Hitler i-a scapat "porumbelul din gura" spunind ca daca rafinariile Ploestiului isi vor intrerupe productia va fi un dezastru pentru cel de-al 3-lea Reich. (...) au mai fost doua incercari de bombardament a rafinariilor. Primul atac aerian : in Iulie 1941, cind au venit sase bombardiere rusesti, patru au fost doborite si doua s-au intors ciuruite de unde au venit. Al doilea : in Iunie 1942, cind 12 bombardire americane au venit tocmai din Egipt, ocolind Turcia care era neutra, sa bombardeze rafinariile de la mare altitudine, rezultatul a fost

minim, dar semnalul dat autoaparării antiaerienne a rafinariilor a fost receptionat. De autoapararea antiaeriana a rafinariilor era responsabil Generalul Alfred Gerstenberg, care în memoriile sale a scris după atacul aerian american "Acesta este începutul". Autorul da multe date biografice și despre personalitatea acestui general, specificând că era militar de carieră din primul război mondial și nu a fost nazist. Apoi descrie tot sistemul de apărare pe care l-a întocmit generalul, despre care americanii nu aveau informații precise. Ei credeau că sistemul de apărare este în mina romanilor, pe care îi considerau slab pregătiți și în zeflemea spuneau că la auzul și vederea avioanelor americane se vor ascunde în adaposturi.

Autorul(...) sistematizează volumul în șase capitole, începând cu acceptarea ideii și planului de la Casablanca, pregătirea operațiunii în Nord Africa (...), 1 August 1943 ("The Raid"-un infern) dramatică întoarcerea a celor care s-au mai întors ("The Return") prizonieratul ("were treated more like a guests than prisoners" - pag 230) și consecințele ("aftermath" - Good show, but you lost too many).(...) Inițial, americanii au numit operațiunea "Soapsuds" (clabuci) fiindcă trebuia să aibă un cod, dar lui Churchill nu i s-a părut potrivit pentru o misiune de asemenea anvergură. El, stăpinit de grandomania imperială, vroia un cod care să exprime o forță cumplită, de neștăpinit și i-a scris lui Roosevelt să schimbe codul cu "Tidal Wave" (val de flux, val de presiune) care reflecta forța distrugătoare ce se va abate asupra Ploestiului. Roosevelt a aprobat, Churchill și-a satisfăcut orgoliul iar aviația americană a executat!

La sfârșitul conferinței de la Casablanca, Colonelul Jacob Smart a primit ordinul de-a face planurile și-a organizat în cele mai amănunțite detalii pregătirea misiunii aeriene, fiind considerat foarte inteligent, cu experiență și laborios. Despre activitatea sa istoricii au notat "no mission before or after was put together with such care, forethought and training" - pag 12. Și cu toate acestea, planul și organizarea au fost criticate de alți ofițeri; unii aducând argumente tehnice și strategice, alții din invidie cum se întâmplă întotdeauna. Cea mai controversată idee a fost cea a bombardamentului de la joasă altitudine, propusă și susținută de Colonelul Jacob Smart cu argumentul că țintele vor fi precis atinse. Adevărat, dar în ambele sensuri, adică și apărarea antiaeriană are aceleași șanse. S-a motivat, ba mai mult s-a făcut propagandă că apărarea antiaeriană este minimă și deficicientă datorită slabei dotări și pregătiri militare a romanilor. Aceasta placă propagandistică a fost folosită mereu și mereu pentru a ridica moralul americanilor

Cit privește pregătirea misiunii "Tidal Wave": (...) În desertul libian au construit rafinariile Ploestiului la scară naturală pentru antrenamentele aviatice la joasă altitudine unde aruncau bombe false de exerci-

tiu ("South of Benghazi, the 835 Engineering Battalion constructed a full-size replica of the Ploesti refineries using whatever materials they could find" - pag 85) Benghazi port libian la Mediterana, ales ca baza a pregatirii bombardamentului de la Ploesti. Pregatirile au inceput in Februarie si s-au amplificat treptat pina la sfirsitul lui Iulie 1943.(...) despre bombardierele B24 care urmau sa execute raidul. Fiecare bombardier avea un echipaj format din zece oameni: pilot, copilot, navigatorul si bombardierul erau ofiteri, mecanicul, radiooperatorul si mitraliorii erau sergenti.

Duminica, 1 August 1943, din Nordul Africii s-a ridicat greoi, datorita nisipului si supraincarcaturii, o armada de B24 ce trebuia sa-si atinga tinta aflata la 1300 de mile, trecind peste Mediterana, Albania, Yugoslavia, sa-si execute misiunea si sa se reintoarca la baza. Armada a fost asamblata din cinci grupe mari (escadrile) Pe linga indicatorul militar fiecare escadrila, condusa de un colonel, avea un "nickname". In fruntea armadei a decolat "Liberandos" formata din 28 avioane, ce avea la bord si pe generalul conducator al operatiunii "Tidal Wave". A urmat in ordine "Traveling Circus" formata din 37 de avioane, "The Pyramides" cu 48 de avioane, "Flying Balls" din 36 de avioane si o ultima "Sky Scorpions" din 29 de avioane. In total 178 bombardiere B24 impovarate de bombe, munitie, rezervoare suplimentare de benzina si peste 1700 de oameni. Opt bombardiere s-au pierdut pe drum datorita defectiunilor tehnice. Se scrie ca, nici nu s-a ridicat ultimul bombardier de la Benghazi si germanii au fost informati despre decolarea acestei armade de B24. Abia cind au ajuns deasupra Yugoslaviei s-a intuit ca tinta este Ploiestiul, alarma a fost data si apararea antiaeriana, care optzeci la suta era activata de germani era in alerta.

Apararea antiaeriana a rafinariilor a fost conceputa de catre Generalul Alfred Gerstenberg si militarii sai, dotata la cel mai avansat si exigent nivel cu piese antiaeriene 88 si 105 mm actionate de militari germani. Deasemenea au fost instalate peste o suta de baloane de baraj si plus "Die Raupe" (omida) un tren de marfa aparent ca toate trenurile de marfa, dar pe care erau camuflata zeci de diferite mitraliere si tunuri antiaeriene, tren mobil, ce se putea deplasa rapid in zonele de actiune. La toate acestea se adauga un aeroport la 30 kilometri (Baneasa) pe care se aflau avioanele de vatoare, vreo 50 de Messerschmitt-109 pilotate de germani si romanii cu pregatirea facut in Germania. Practic bombardamentul si inlestarea antiaeriana a durat 30 de minute si a fost un infern pentru toti, dar mai ales pentru americani. (...) In zona confruntarii au fost doborate 35 de bombardiere din care au supravietuit numai 115 americani. Urmeaza, in detaliu, capitoul intoarcerii celor scapati cu mari

avarii, cu morti si grav raniti la bord. Autorul ne informeaza precis despre starea tehnica a avioanelor ce functionau acceptabil sau amenintator doar in doua, trei motoare pierzind altitudine, despre cele care pierdeau benzina si ulei si au fost obligate la aterizare fortata in Turcia sau Cipru sau sa amerizeze in Mediterana. La intoarcere au survenit si alte atacuri aeriene deasupra Bulgariei si Greciei, cu alte pierderi. La sfirsitul zilei operatiunea "Tidal Wave" inregistra 54 de bombardiere doborate, iar din cele care au reusit sa aterizeze 60 au fost irecuperabile(...). Pierderile umane (...) aproximativ patru sute de morti si pierduti in misiune, peste o suta de prizonieri si alti patru sute au fost raniti, din care unii au devenit invalizi definitiv. A fost ceea ce unii aviatori americani au prevazut "a suicide mission". Cit priveste rafinariile ploestene, in urmatoarele luni au lucrat la o capacitate mai mare decit inaintea bombardamentului .

Este interesant si deosebit de instructiv pentru cititor sa afle ce soarta au avut americanii care au cazut pe pamantul Romaniei, ce s-a intimplat cu mortii, ranitii si prizonerii americani. Cei ce au murit au fost ingropati, din ordinul Generalului Alfred Gerstenberg, in cuvincioasa tinuta si onor militar. Ranitii au fost tratati in diferite spitale, inclusiv cel militar german, iar prizonerii dupa ce au trecut de pragul primului contact cu cei ce i-au gasit au avut unul din cele mai bune tratamente. Daca primul contact a fost cu militarii, romani sau germani, au fost imediat luati prizonieri. Contactul cu civilii a fost diferit; unii au fost ajutati, altii jefuiti sau chiar maltratati din necunostiinta, crezind ca sunt rusi sau fiind furiosi ca le-au facut pagube in culturile in care au cazut.

In aceasta situatie, s-a implicat direct Printesa Ecaterina Caradja pentru ca un avion s-a prabusit pe mosia ei. Venind la fata locului a salvat un ofiter american in stare de soc. S-a nascut o controversa, ai cui sunt prizonieri americanii: ai germanilor sau ai romanilor ? Decizia a luat-o Ion Antonescu si Generalul Alfred Gerstenberg este de acord ca prizonierii sa fie ai romanilor. Retineti pentru mai tirziu.

Prizonierii sunt cantonati la Timisul de Sus, ofiterii intr-un hotel iar ceilalti intr-o fosta scoala. Aici au avut conditii de cazare si alimentatie mult mai bune decit cele de la baza lor din Benghazi, plus alcool si tigari la discretie. Nu li s-a impus niciun program, singuri isi alegeau activitatile recreative si sportive, deasemenea aveau libertatea corespondentei si primeau pachete si bani. Crucea Rosie Internationala a fost in permanenta legatura direct cu ei. Deasemenea Printesa Ecaterina Carajda venea des si-i ajuta in orice doleana. Autorul descrie simpatia de care s-au bucurat in mijlocul romanilor, de libertatea si abundenta in care au sarbatorit Craciunul anului 1943 si lunile care au urmat pina in 4 Aprilie

1944 cind americanii au bombardat Bucurestiul omorind aproape 3000 de civili si ranind alti 2000. Multi prizoneri au inteles noua atitudine.

Evenimentele de dupa 23 August 1944, au inceput sa arate o cu totul alta fata a razboiului cu noii "aliati" !! Generalul Alfred Gerstenberg a primit ordin sa atace Bucurestiul, a executat ordinul cu cei 2000 de militari pe care ii avea. Au pierdut si au fost luati prizonieri de Armata Romana, dar noii "aliati" au impus sa le fie predati si i-au deportat in Rusia, unde a stat in captivitate unsprezece ani. Prizonerii americani au fost eliberati si au plecat acasa. Momentul i-a bucurat mult, i-a exaltat, dar intreaga viata au trait cu sentimentul de prizoneri invinsi si o chinuitoare trauma psihica."

“CORNELIU FLOREA NOIEMBRIE 2007 WINNIPEG - CANADA”

Util acest rezumat al cărții americanului. Eu nu aveam atâtea informații când am scris ce am scris în **Săptămâna Roșie**. Ale mele proveneau numai din partea românească (aștept mărturii din partea germană) și care nu coincid cu cele furnizate de american. Cele folosite de mine sunt mai... calde, mai apropiate (fiindcă unele provin din gura tatei, “prizonier sovietic” și coleg de lagăr cu un aviator englez - cel cu ochelari rotunzi din fotografia salvată de tata și reprodușă de mine în **Arta refugii** editată de A. Vartic la Chișinău). Din ce reținusem din relatările lui apoi din textele scrise de români, în jurul anului 2000, reieșea - pentru anul 1943 - că prizonierii americani și englezi fuseseră cazați într-un prim moment în București, unde au dus-o bine de tot, fiind vizitați și corcoliți de Damele Române - care, potrivit unei tradiții, nu neapărat daco-romane, mai degrabă fanariote își astfel manifestau ostilitatea față de alianța cu “Les Boches”... La Timiș li s-a extins “cantona-mentul” mai târziu, presupun că înainte de 4 aprilie 1944.

Autorul american al cărții recenzate nu pomenește de participarea la raidurile împotriva Ploieștiului (nu voi osteni să amintesc mereu de pârgia pe care guvernânții români dinainte de 28 iunie 1940 ar fi trebuit să se folosească întru șantajul-cinstit: *petrolul*) și a aviatorilor britanici. Și, probabil, a canadienilor. De polonezi nu spun nimic, fiindcă știu: polonezii și cehii, oricât de buni aviatori erau nu fuseseră întrebuințați de anglo-americani în “misiuni secrete” ca bombardamentele la mari distanțe de bază, temându-se de trădare. Ei au fost din plin folosiți - ca aviatori - în momentele

dramatice ale Bătăliei Angliei iar ca ne-aviatori totdeauna când Alianții duceau lipsă de carne de tun - ca apoi, după “Victoria împotriva nazismului”, pe supraviețuitori să-i predea rușilor, să facă borș din ei (și borș au făcut rușii, mai ales din eroii polonezi).

Necunoscând cartea americanului, nu am de unde ști dacă autorul nu a vorbit deloc despre alte amănunte-importante ale “Bătăliei Petrolului” sau recenzentul nu le-a luat în seamă.

De pildă extrem de proasta pregătire a piloților americani. Este adevărat: plecând ei în misiune cu turma de 170 de bombardiere, își vor fi zis conceptorii că fiecare avion nu are decât să se țină (vizual!) după coada avionului din față. Dacă această parte a misiunii va fi fost îndeplinită doar cu pierderile previzibile, lucrurile devenea extrem de complicate în partea mediană: bombardamentul. Din documentele românești reiese că piloții americani (în fine: echipajele alcătuite din câte 10 militari) nu știau să citească o hartă, nu fuseseră instruiți să recunoască vizual țintele, astfel explicându-se, nu bombardarea, ci “scăparea” bombelor la întâmplare, fi în zone fără interes, fie în târguri sau cartiere ale Ploieștiului - și acestea : nemilitare, ne-obiective de atins. Or aceste băgări de seamă - ajungând până la încăierări între prizonieri - aparțineau piloților englezi - absenți din relatarea autorului american. În reproșurile britanicilor la adresa americanilor exista și suplimentul de acuzații: piloții americani erau beți-turtă în timpul misiunii!

Încă o observație - prezentă în textele românești: în prizonierat exista o enormă deosebire de... concepție a onoarei militarului dintre britanici și americani: americanii, odată capturați, fiind ei bine (și nu doar!) bine tratați, se culcau pe urechea așteptării de a fi “extrași” de ai lor; în schimb englezii, puneau în practică ceea ce știau ei despre onoare: *prizonierul are datoria să evadeze*. Astfel au ajuns piloți britanici în mizerabilul și severul Lagăr de prizonieri sovietici nr. 1 din Slobozia Ialomîța, colegi cu tata, sub ciomagul unui Goiciu/ Maromet avant la lettre: maiorul de jandarmi Chiribașa (mi-am adus aminte de numele lui, nu când aveam nevoie, scriind despre Lagărul din Slobozia, al tatei, ci abia acum - mister amintiristic), tocmai fiindcă fuseseră pedepsiți pentru tentative de evadare.

În fine: bilanțul victimelor. Americanul va fi producând

cifrele pierderilor lor, ale atacatorilor, însă pe ale atacaților, mai ales dintre populația civilă din București, în blestemata zi de 4 aprilie, le rotunjește (în jos), rușinos - după ce înseși autoritățile românești din primăvara-vara anului 1944, le rotunjise (tot în jos), din motive... de supraviețuire politică - le-am notat, în **Săptămâna Roșie**. Nu știu, nu cred că vom afla vreodată, numărul (aproximativ, în sute de morți, nu în mii) și nici locul/locurile unde fuseseră depozitați (nu găsesse alt termen) rămășițele oamenilor amestecate cu molozul. Se vorbește despre faptul că în vederea “lichidării ruinelor” (nu altfel vorbea Ceaușescu după Catastrofa din 4 martie 1977), fuseseră mobilizați și o sumă de evrei. Dar nu am aflat mai mult. Iar martorii aceluși timp dispar, scufundându-se în neant dimpreună cu istoria noastră.

Joi 22 noiembrie 2007

M-am împotmolit iar în 4 aprilie 1944. Eu percep istoria prin legăturile de sânge cu victimele cutărui eveniment - în Gara de Nord din București, în 4 aprilie 1944 a dispărut și unchiul meu Ignat Goma.

Ziua de azi vorbește de găinăriile și nerușinările smântânii patriei - întâmplător indivizi (și: -'ide) cu care sunt în conflict de multă vreme: Patapievici, Manolescu, Liiceanu, Pleșu, Mihăieș, Alina Mungiu, Magda Cârneci. Nu mai lipsesc decât Adameșteana, Blandiana, Buzura, pentru a fi prezentată protipendadă jechoasă.

În “demascarea” lui Eugen Mihăiescu nu putea lipsi unul din orfanii de care mă ocupasem mai deunăzi - citez:

“Teodor Baconschi, fiul poetului comunist proletcultist A.E. Baconsky, și el venit din fosta URSS”.

În afară de greșita grafiere a numelui, Mihăiescu adaugă în legătură cu Baconsky-tatăl: “poetul[ui] comunist proletcultist A.E. Baconsky, *și el venit din fosta URSS*”.

Și eu am “venit din fosta URSS” (alt analfabetism: când noi, basarabeni și bucovinenii ne refugiasem - în 1940, apoi în 1944 - veneam din... părțile noastre, românești, ocupate de năvălitorul rus, nu exista “fosta URSS” - tic mental, nu doar al mânuitorilor de pix, ci și al dățătorilor din bidinea), deci mă simt atins, ofensat. Poetului

A.E. Baconsky i se poate reproșa - eu de multe ori am făcut-o, chiar de curând - faptul ca s-a pus în slujba proletcultismului, în nici un caz că “și el (a) venit din fosta URSS”. Așezat în pagină imediat după tatăl lui Patapievici, notoriu slugoi al rușilor ocupanți, Mihăiescu, neatent, face o “tragere” abuzivă: Dionisie Patapievici venise... nu pe tancurile sovietice, ci cu trenul (sau poate cu avionul!) de la Viena - adevărat, și acolo îi argățise pe ruși - iar eticheta “venit din fosta USSS” este nu doar o cretinărie, ci o infamie: vasăzică noi, care fugeam de ruși, “venisem din URSS” - fie și “fosta”?

Mihăiescu este un măgar - ceea ce nu însemnează că în textul său scris cu un ciot de mătură în loc de condei nu există și adevăruri. Ba da, ba da, însă aș fi preferat ca adevărurile-adevărate scrise negru pe alb de Vécé Tudoristul Mihăiescu să fi fost scrise de o persoană curată, nu doar pe la cur, ci și pe la suflet. Se vede însă ca pe meleaguri, în anume prilejuri este necesar să fii Olteanu, nepot de Gizelă, ca să-l pui la punct pe un obraznic precum Taubman; ca să scrii ce a scris Mihăiescu, trebuie să fii un neicanimeni, vorba lui Eugen Barbu, tetea lui VC. Tudor, un gândac de pus pe fâraș, de aruncat (citat din Manolescu), un scriitor care nu există, iar când își publică din an în paște o carte o face la “o editură legionaroidă” - ca mine, demascat oportun de vigilintele I.B. Lefter, premiantul clasei de veșnici adolescenți retardați, dirigintă : Mușata.

Supliment la:

BOMBARDAMENTUL AMERICAN DE LA PLOIESTI

(...) Unul dintre sefii apararii antiaeriene a Bucurestului a fost, tatal meu, colonelul Vintila Savescu (cu studii de specialitate facute in Germania); sediul sau bateria antiaeriana de la Rosu.

Când germanii au venit la el si i-au spus sa inceapa bombardarea capitalei (deoarece romanii au intors armele impotriva Germaniei), tatal meu i-a arestat. Fapta lui eroica a fost apreciata si dupa 23 august 1944, asa ca in loc sa ajunga in fata plutonului de executia (ca mai toti camarazii sai) a fost trimis la...Canal.

N. Savescu

Vineri 23 noiembrie 2007

În Ziua de azi:

“Lagarele staliniste din Kazahstan, "Auschwitz-ul"
militarilor romani

Dincolo de discuțiile oficiale între președintele Traian Băsescu și omologul său Nursultan Nazarbayev, se cuvine menționat un episod sumbru petrecut în perioada stalinistă pe teritoriul Kazahstanului, episod legat în mod tragic de soarta a zeci de mii de romani care și-au găsit sfârșitul în lagarele de concentrare staliniste de pe teritoriul regiunii Karaganda din Kazahstan, în perioada 1941-1950. În timpul cercetărilor de arhivă ale ambasadorului României în Kazahstan, Vasile Soare, efectuate în perioada 2003-2005 la Direcția Arhivelor și Documentației de pe lângă primăria regiunii Karaganda, Kazahstan, au fost identificate date potrivit cărora în timpul celui de-al II-lea război mondial, în perioada 1941-1945, pe teritoriul regiunii Karaganda au fost amplasate 3 lagare de concentrare sovietice pentru prizonieri militari și civili străini: SPASSK nr. 99, Balhash nr. 37 și Jezkazgan nr. 39. Lagarele Balhash și Jezkazgan au fost înființate în 1945 și au funcționat până în primăvara anului 1948 când au fost lichidate, ca urmare a repatrierii prizonierilor militari. În arhive nu s-au păstrat date despre prezenta unor prizonieri de naționalitate română în aceste două lagare, majoritatea fiind japonezi și nemți. Documentarele lui Vasile Soare, transmise Oficiului Național pentru Cultul Eroilor, reflectă drama a mii și mii de romani ale căror destine și vieți au fost strivite de criminalii stalinisti.

Masina morții numită "Spassk 99"

Cel mai mare lagar de concentrare pentru prizonierii militari străini a fost Spassk nr. 99, înființat în iulie 1941 pe structura Diviziunii Spassk a Karlag-ului NKVD, situat la 45 km de orașul Karaganda, pe teritoriul fostei Uzine de extracție a cuprului Spassk. Pe tot timpul funcționării, prin acest lagar au trecut 66.160 de prizonieri (66.746 după alte date), dintre care: 29.777 au fost nemți, 22.225 japonezi, 1633 austrieci, 1208 polonezi, 1088 italieni, 1139 unguri, 195 finlandezi, etc. Din totalul exprimat mai sus, *6.740 de prizonieri au fost de naționalitate română. La aceștia se adaugă un număr de peste o mie de prizonieri de altă naționalitate, care au luptat în Armata Română*, având probabil cetățenia română la acea vreme (evrei, ucraineni, armeni, moldoveni). În documentele lagarului, prizonierii de război străini au fost înregistrați pe naționalități. Până în 1944, lagarul SPASSK 99 pentru prizonieri militari

si civili era constituit dintr-o singura Diviziune. Incepand cu 1944, lagarul s-a extins si s-au format noi Diviziuni de productie, numeroase contingente fiind folosite la munci in intreprinderi industriale situate pe intreg teritoriul regiunii Karaganda - orasul Temirtau, satele Spassk, Saran, Dubovka, Kok - Uzen, Zapadniy, Fedorovka, la minele de carbune Kostenko, Kirov, numerele 20, 26 bis, 31, 42/43, etc. Astfel, in anii 1947 - 1948, lagarul Spassk era constituit din 24 de Divizii si concentra circa 30.000 de prizonieri militari si civili straini.

Munca fortata pentru "dusmanii poporului"

Prizonierii militari erau organizati in diviziile lagarului pe nationalitati, separati de prizonierii civili. Toti civilii (barbati, femei si copii) erau concentrati intr-o singura divizie, situata in satul Kok - Uzen. Din totalul de *1808 prizonieri civili, 92 persoane erau de nationalitate romana*. Din 1948, odata cu inceperea repatrierii prizonierilor militari straini, diviziile lagarului Spassk nr. 99 au fost reduse. In vara anului 1950, in conformitate cu dispozitia MVD (Ministerul de Interne al URSS), lagarul Spassk pentru prizonieri militari straini din Karaganda a fost lichidat. Conducerea si diviziile au fost predate lagarului Pescianyi al MVD al URSS (se afla tot in cadrul fostului lagar Spassk nr. 99). In realitate, in pavilioanele lagarului pentru prizonieri de razboi care a fost inchis au fost amenajate unitati militare speciale, birouri ale conducerii obiectivelor industriale strategice, iar baracile si celelalte anexe au fost transformate in ferme si unitati agricole, unde, ulterior, au fost adusi la munca fortata alte sute de mii de dusmani ai poporului, chiaburi, elemente periculoase etc. din regiunile de vest ale URSS (Ucraina, Basarabia, Belarus, tarile baltice). Potrivit documentelor de arhiva, din totalul de peste 66.000 de prizonieri straini care s-au aflat in detentie in lagarul Spassk 99, in perioada 1941 -1950, 42.427 de prizonieri militari si civili straini au fost repatriati sau eliberati. Cei ramasi nerepatriati au fost reorganizati astfel: 5805 trimisi in alte lagare, 5966 in spitale speciale, 1090 in inchisori ale MVD al URSS, 5 au dezertat. 7765 prizonieri de razboi straini din cei aflati in detentie in lagarul Spassk nr. 99, in perioada 1941 - 1950, au murit si au fost inmormantati pe teritoriul regiunii Karaganda. De mentionat ca, in divizia lagarului din satul cu acelasi nume, Spassk, in general in ultimii ani erau adusi de la celelalte divizii de productie prizonierii slabiti, care nu mai dadeau randamentul scontat la muncile grele, pentru a indeplini si depasi norma. *Din totalul prizonierilor de razboi straini morti in acest lagar, 827 au fost de nationalitate romana. La acestia se adauga alti cca. 200 de prizonieri de alte nationalitati, care au luptat in Armata Romana: unguri, ucraineni, evrei, armeni (probabil, tot cetateni romani). Mai multi prizonieri moldoveni sunt inregistrati separat de cei romani.*

Var si gropi comune

Prizonierii morti au fost inmormantati fie pe teritoriul Diviziilor lagarului, fie in apropierea acestora, a minelor sau a obiectivelor industriale unde munceau, astazi neexistand practic, cu o singura exceptie, o inventariere clara in acest sens. Pana in prezent, in regiunea Karaganda s-a identificat un singur perimetru (imprejmuat) unde in acea perioada au fost inhumati prizonieri de razboi straini morti in lagarul de concentrare Spassk nr. 99. Potrivit unor surse, zilnic, mureau cateva zeci de prizonieri, care erau aruncati in gropi comune - perimetre patrute in care erau sapate transee paralele pentru cate 25 de trupuri. Peste ei se turna var si un strat subtire de pamant de 30 - 50 cm. Acest cimitir se afla la 45 km de orasul Karaganda, pe teritoriul punctului Spassk, peste drum de locul fostului lagar, pe un perimetru de 1 km/500 m, desi in realitate acesta ar fi fost mult mai mare, respectiv 1km/1,5 km. Astazi, pe tot acest perimetru inca se observa valuri de pamant perfect paralele, ce reprezinta transeele/gropile in care prizonierii care mureau in lagar erau inhumati. Potrivit unor martori, pana prin anii 90, pe alocuri, pe acest perimetru se puteau vedea insemne din lemn sau metal, fara nume, probabil puse pe furis la capataiul celor disparuti de camarazii de suferinta care ramaneau in viata. Dupa datele din Arhiva, aici se afla inmormantati 5152 de prizonieri militari si civili, determinarea lor pe nationalitati fiind imposibila.

Tancuri pe scheletele victimelor

De notat ca pana la infiintarea lagarului Spassk nr. 99 pentru prizonieri de razboi si civili straini, in acest cimitir au fost inhumati detinuti sovietici din Divizia Spassk a Karlag-ului NKVD al URSS care au murit in anii 30. *Dupa lichidarea lagarului in anul 1950, potrivit relatarilor unor localnici, pe acest perimetru a fost amenajat un tancodrom de instructie pentru unitatea militara de tancuri organizata pe scheletul fostului lagar Spassk nr.99, cel mai probabil pentru ascunderea adevarului si mascarea locului de inhumare a prizonierilor straini.* Dupa destramarea URSS, in anii 90, la Karaganda au sosit delegatii oficiale din Japonia si Germania, cu supravietuitori ai detentiei in lagarele din aceasta regiune (fosti prizonieri japonezi si nemti care au fost repatriati), care au recunoscut si identificat perimetrul locurilor de inhumare a prizonierilor de razboi straini in anii 40 - 50.

In memoriam

Ca urmare, arata Vasile Soare, au fost sensibilizate autoritatile locale in vederea obtinerii aprobarilor pentru pastrarea memoriei celor disparuti in lagarele staliniste din aceasta regiune. Perimetrul, cu aproximatie, a fost imprejmuit cu gard de fier, cu sprijinul financiar din partea

Germaniei. Astfel, pana in prezent, in cimitirul de la Spassk, toate tarile care au avut prizonieri de razboi morti si inhumati in Karaganda au ridicat monumente/pietre funerare: Germania, Japonia, Finlanda, Italia, Franta, Polonia, Ungaria. Germania chiar a semnat cu Kazahstan in anul 1996 un Acord Interguvernamental privind ingrijirea mormintelor militare (partea germana s-a angajat sa ingrijeasca mormintele pe cheltuiala proprie). In ultimii ani, tari precum Ucraina, Lituania, Armenia, Rusia, Kazahstan au ridicat in acelasi perimetru pietre funerare in memoria victimelor represaliilor staliniste din Kazahstan din anii 30, cand sute de mii de persoane din URSS (in special, din zonele vestice - Ucraina, Belarus, Caucaz, Rusia, Kazahstan) au fost exterminate de regimul lui Stalin.

La inceputul anului 2003, Ambasadorul Romaniei la Alma - Ata, Kazahstan, Vasile Soare, a contactat autoritatile regiunii Karaganda, Directia Arhivelor Nationale din aceasta regiune, si a facut nenumarate demersuri pentru obtinerea aprobarilor privind pastrarea memoriei prizonierilor romani morti in lagarele staliniste din Karaganda in anii 40 - 50 prin amplasarea unui monument in cimitirul de la Spassk. Initiativa Ambasadei de incheiere intre Romania si Kazahstan a unui Acord Interguvernamental privind ingrijirea reciproca a mormintelor militare nu s-a materializat, datorita refuzului partii kazahstaneze. In consecinta, pe plan local, a fost realizata o piatra funerara din granit care a fost amplasata in cimitirul lagarului Spassk nr.99, alaturi de monumentele si pietrele funerare ale altor state, cu urmatoarea inscriptie: "IN MEMORIAM, CELOR PESTE 900 de prizonieri romani morti in Lagarele staliniste din Centrul Kazahstanului in anii 1941-1950". La 9 septembrie 2003, aceasta piatra funerara a fost dezvelita de presedintele Romaniei de atunci, Ion Iliescu, aflat in vizita oficiala in Kazahstan. Preotul roman Irineu Dogaru a oficiat o slujba de pomenire a prizonierilor romani in prezenta delegatiei presedintelui Romaniei, a autoritatilor locale, reprezentantilor bisericilor ortodoxa, catolica si musulmana din Karaganda. Ca urmare, Ambasada Romaniei la Alma - Ata primeste periodic scrisori, telefoane din Romania de la cetateni ale caror rude au cazut prizonieri in timpul celui de-al doilea razboi mondial in URSS si nu s-au mai intors acasa. Acestia se intereseaza daca rudele lor se regasesc in randul prizonierilor care s-au aflat in detentie in lagarele din Kazahstan." In prezent, placa funerara a prizonierilor romani de la Spassk este un adevarat loc de pelerinaj pentru membrii comunitatii etnicilor romani din regiunea Karaganda, identificati si organizati de ambasadorul Romaniei in Kazahstan in Societatea Culturala Romana "DACIA", care a fost inregistrata juridic la 28 aprilie 2005", arata ambasadorul Vasile Soare.

“Tudor BORCEA”

Sâmbătă 24 noiembrie 2007

Am vrut să scriu despre extraordinarul film *California Dreaming* pe care am reușit să-l văd abia ieri, făcut lizibil de Filip. Mi-am amânat plăcerea pentru mai-încolo, după ce îl voi fi văzut încă o dată. Atunci voi scrie două cuvinte și despre tatăl lui Cristian Nemescu, Octavian, compozitorul - Michaela Bendu mi-a confirmat că el este - îl cunoscusem... să tot fie 40 ani de-atunci, pe când conduceam pagina de muzică la *România literară*.

Azi în *Ziua* a apărut textul lui Flori Stanescu - l-am reprodus în 24 octombrie a.c. - despre cei 30 ani de exil. Cataplasma (pe o inimă de lemn...)

Vincent 2007-11-23 22:33:08

Azilul politic si cetatenia Daca un alt stat iti acorda azil politic, aceasta nu inseamna nicidecum pierderea automata a cetateniei. O pierzi numai daca ti-o revoca tara pe care ai parasit-o. Dupa revolutie, decretelile si legea cetateniei au anulat masurile abuzive ale regimului comunist de privare a unora de cetatenia romana. Corect ar fi ca ambasada Romaniei sa-i reinnoiasca domnului Goma pasaportul romanesc fara formalitatile birocratice redundante (cu publicare in Monitorul Oficial si alte masuri care vexeaza petentii). Dar asta este: Romania are nevoie de mult prea mult timp pe calea normalizarii...

c.vieru2007-11-23 22:59:33

Martir Timpul va aseza lucrurile in matca lor. Paul Goma se va numara printre putinii martiri reali ai poporului roman din perioada totalitarismului comunist. Din pacate, sistemul comunist a triumfat in Romania, iar in UE exista un adevarat pact dintre acesta (fie cel roman, fie rus sau din alte tari estice) si restul lumii europene. Acum a devenit discurs extremist, acela de a cere procesul global al comunismului. Cica nu mai e politic corect. Cauza? Dupa prelungirea perioadei post-belice si plata unor imense datorii victimelor Holocaustului, nimeni in lumea libera sau in Rusia putiniana nu mai are chef sa-si asume vinovatia incalcarii drepturilor omului din comunism sau plata daunelor materiale si morale catre milioanele de victime. Ca urmare, procesul comunismului, mai ales in conditiile revigorarii Rusiei si ale evolutiei in economia de

piata a Chinei, va ramane pe veci inmormantat. Paul Goma este un martir roman. Victorie va fi, mult mai tarziu, cand acest lucru va fi recunoscut in istoria oficiala. Dar nu cred ca i se va da vreo satisfactie in timpul vietii. In Romania, cei care ar trebui sa se solidarizeze cu el sau autoritatile care ar trebui sa-l reabiliteze si sa-i ofere toate onorurile si despagubirile cuvenite, l-ar dori mai degraba mort si uitat. Tragic destin. Cutremurator.”

Comentarii

Forumul de la Neptun2007-11-23 23:09:39

PRIMUL ...din timpul sau....dar si...Mircea Cartarescu, NOBEL-ul romanesc al manolestilor, al monicilor..., a scris magistral despre cazul Mailat in ultimele doua editoriale. In primul, explica de ce tiganii s-au adunat mai mult in Romania (romanii descoperisera avantajele ipocriziei internationale prin legarea tiganilor de glie, dezradacinandu-i de traditiile lor incercand sa intarzie istoria globala ...). In cel de azi (vineri), dupa 7 zile (dar intr-o saptamana se pot intampla multe...), isi da seama ca vechile ipocrizii internationale au evoluat... A crea in ADEVAR, acum si aici, in timpul istoric necesar..., a devenit imposibil in lipsa NOBEL-urilor internationale indreptatite (cele romanesti nici nu conteaza in acest timp istoric...)... Iar Paul Goma a fost continuu un ATLET AL ADEVARULUI...Macar cei care-l citim ar trebui sa-i respectam intaietatea... Daca l-am compara cu Mihail Sadoveanu, ar trebui sa ne gandim in ce masura acesta a influentat atunci politica URSS...MUTATIS MUTANDIS ! Folosind aceiasi matrice logica logica, se pot analiza si alte perioade de timp...

neamtu tiganu2007-11-24 00:26:45

Domnule Vieru (...)

Acum a devenit discurs extremist, acela de a cere procesul global al comunismului. se poate sa vorbiti asa? Ati uitat ca Romania a condamnat in mod ferm comunismu prin raportul de importanta mondiala al neinfricatului luptator Prof. dr. docent Tismaneanu? Chiar si Domnu Goma e mentionat... printre altii.. Acum trebe sa aiba si dinsu putintica rabdare, intii trebe onorati eroii deja morti ca nu mai au prea mult timp, mai apoi cei cu functii importante si fiti siguri ca va veni si vremea domnului Goma, important e insa sa iasa votu cu uninominalu, ca sa fim sinceri daca s-ar fi implicat si dinsu macar un pic, un articolas, un interviu ... ceva... ar fi primit in mod sigur cel putin o galeata cu caltabosi si mai stii... chiar o decoratie.

C.D.2007-11-24 01:28:27

Sa se stie Chiar daca ar vrea, autoritatile romanesti NU pot sa-l

repuna in drepturi pe dl Paul Goma si asta pentru ca se opune evreimea din Romania si cea mondiala. Evreii nu-l pot ierta pe dl Goma pentru cele scrise despre Basarabia si pentru pozitiile domniei sale fata asazisul holocaust romanesc plus mizeria de raport a lui Tismaneanu. Daca autoritatile romanesti sunt la cheremul evreilor, nici "goii", vorba dlui Goma, nu sunt mai breji (vezi retragerea titlului de cetatean de onoare a orasului Timisoara, la presiunea tot a evreilor). Acesta este adevarul crud cu privire la dl Goma. Traim vremuri grele si foarte dureroase.

corneliuflorea2007-11-24 03:42:22

Alaturi de Paul Goma

Multumiri Doamnei Flori Stanescu pentru ca ne-a reamintit ca suntem mici si nepasatori si felicitari internautului C.D. pentru curajul de-a spune adevarul. Cit priveste Paul Goma multi suntem alaturi de dansul, il respectam si sustinem. Credem in dreptatea adevarului fiindca suntem crestini romani.

paraipan 2007-11-24 04:48:52

Vedetzi? Nici unul din partidele Romaniei, nu a antamat macar posibilitatea de a-l pune pe Domnul Goma candidat pentru listele Europene. Stiu ca negocierile ar fi fost foarte dure, iar RO n'are negocia-tori, decit a la Olteanu. Macar sa se fi incercat. Cu Goma la Bruxelles, RO ar fi stiut ca poate conta pe un om care s-o reprezinte. paraipan

Anticomie2007-11-24 05:58:00

Razbunarea comunistilor

Exilati: Regele, Pacepa, Goma. Cine a facut cel mai mult pentru scoaterea RO din miasma comunista?

Cine e cel mai reabilitat?(...) Cercul vicios al birocratiei.

Vincent a scris (...): Daca i s-a ridicat cetatenia, inseamna ca nu are pasaport romanesc, deci, cu toata presupusa bunavointa, birocratii consulari nu ar avea ce sa reinoiasca, sau macar innoiasca. Dar asta este: Romania are nevoie de mult prea mult timp pe calea normalizarii...

(...) Re: Martir c.vieru a scris (...):

Interesant "rationament". Auzisem ca nu mai e p.c. condamnarea comunismului, dar pentru "ratiuni" diferite: cica numai ranchiunosii frustrati continua sa "poarte pica" in loc sa se lase cuprinsi de cretineasca iertare si concordia nationala in numele tolerantei fata de cei cu o ideologie diferita. > Paul Goma este un martir roman. Ditto!

(...)Prioritati neamtu tiganu a scris (...): Decorarea, chiar postuma, a raposatilor Teoctist si Dobrin a adus umila expunere in fata electoratului emotionat, cu oportunitati fotografice, lacrimi si sentimente de

apropiere sufleteasca in fata inevitabilelor tragedii.

Dar daca Basescu i-ar conferi vreun onor d-lui Goma, si-ar aliena o anumita categorie de prieteni, ce mai, chiar mai multe categorii, incepand cu mandarinii literaturii romane.

Aladin 2007-11-24 06:38:55

Ce nu va place ? voi sunteti care-l tineti pe Goma in afara ecuatiei. Nu mai cenzurati ca nu se sterge si de data asta cineva va va verifica.

(...)

C.D. 2007-11-24 07:52:32

Sa fie clar: Nu Goma este cel napastuit si neajutorat. Dimpotriva, Tara si "goii" au nevoie de Paul Goma. Cred cu tarie ca RECURSUL LA GOMA este unica solutie pentru iesirea din impasul istoric al umilintelor si batjocoririlor si recastigarea demnitatii romanilor.

GOMA IN TARA DUSMANII AFARA (...)

Constantin Dobre

doctorul 2007-11-24 08:01:44

GOMA

Formidabil montaj. Cele doua fotografii : MARTIRUL si CRIMINALUL ! Ne multumim cu fleacuri...Au trecut 30 de ani...Noi aici, in mocirla post comunista,cu a treia generatie post nomenclaturista de derbedei pe cap,el la Paris,singur .Destin tragic,si pentru el si pentru noi. La multi ani PAUL GOMA ! Te asteptam acasa, cu speranta si caldura

ionion 2007-11-24 08:33:08

Domnule Goma, aveti suficienti simpatizanti in Romania care sa fiti in stare sa aruncati la gunoi regimul comunist existent ? In general romanul de astzi nu mai este romanul de ieri si superficialitatea a pus gheara mai pe toti !Astazi "a bagat" si carne , "a bagat" si paine, "a bagat" si ulei si multe altele "a bagat" iar pe mojaritatea romanilor astazi ii intereseaza cum sa "faca rost" da bani ca sa scoata din magazine ce "s-a bagat"! Pseudopoliticienii (oamenii ratati profesional romani) stiu acest lucru si miliardele le curg in buzunare pentruca in Romania nu se face politica dar talharie. Nu as dori sa va iau elanul, dar nu sunt tocmai convins ca astazi in Romania mai sunt oameni care sa filozofeze despre comunism si nenorocirile pe care le aduce in continuare Romaniei. Pana cand si Mattel s-a saturat de produsele comunismului, pe cand romanii nu!

georgems2007-11-24 09:32:48

legea-i lege pentru toti Daca legea spune ca trebuie sa cere redobandirea cetateniei si D-l Goma doreste ,pai sa faca naibii cererea respectiva ,ca nu o sa mearga nimeni in genunchi la el "Haide-ti domnu Goma

cere-ti redobandirea cetateniei ", iar ceasul biologic ticaie, tic-tac,tic-tac,tic-tac. (...)

CHIORU2007-11-24 09:34:27

P. Goma are un blog ? mersi de informatzie.ma duc pe google sa-l caut.

(...)

Huhurianu 2007-11-24 15:55:45

Pe buna dreptate se-ntreba cineva pa forum cit ma sta animalu' asta de Plesita liber, raspuns: atit cit marinaru' va fi presedinte, caci marinaru' daca ar fi vrut in inchisoare l-ar fi bagat de 3 ani de cind e presedinte.(...)Mincinosul / Matilda sa ma ierti, daca spui despre P. Goma ca e mincinos, ori esti mincinoasa ori neinformata!

(...) Re: legea-i lege pentru toti / Scuza-ma Georgems, Goma a fost injosit luindu-i-se fara voie cetatenia, nu poate sa se injoseasca cersind-o inapoi, pune-te in locul lui!!!

(...)

CALUGARUL 2007-11-24 17:42:57

C.D., gândești aiurea rău de tot !C.D. a scris :

Chiar daca ar vrea, autoritatile romanesti NU pot sa-l repuna in drepturi pe dl Paul Goma si asta pentru ca se opune evreimea din Romania si cea mondiala. Evreii nu-l pot ierta pe dl Goma pentru cele scrise despre Basarabia si pentru pozitiile domniei sale fata asazisul holocaust romanesc plus mizeria de raport a lui Tismaneanu. Daca autoritatile romanesti sunt la cheremul evreilor, nici "goii", vorba dlui Goma, nu sunt mai breji (vezi retragerea titlului de cetatean de onoare a orasului Timisoara, la presiunea tot a evreilor). Acesta este adevarul crud cu privire la dl Goma. Traim vremuri grele si foarte dureroase.

Eu cred că exagerezi enorm. Ce facem acum ? Punem toate ineptiile tâmpiților de români în cărcă evreilor ?Păi dacă ar fi afla precum spui mata și pe Teșu ar trebui să-l exilăm în Corsica. Păi câte articole de ziar nu a scris Teșu de i-a scos din țâtâni pe evrei ? Or, Goma, să nu uităm că și el este evreu. Ce-au evreii de-a face cu Goma ? Ce, Goma e primul și ultimul care se opune exagerărilor evreilor ? Chestia evreiască de la noi a devenit ca momentul ăla comic al lui Caragiu cu Dracul. (...)Cestiunea e alta. Culturnicii Bucureștiului se folosesc și de motivația "evreiască" pentru a-i refuza lui Goma repunerea în drepturi. Iar eu îi numesc pe vinovații direcți ai antigomismului de la noi pe :

Monica Lovinescu,

Gabi Liiceanu,

G. Adamesteanu,

A. Pleșu,

și ceilalți din gașca lor. Aștia sunt "evreii" de care vorbești!

hefaistos 2007-11-24 17:52:02

Demagogie ! S-a tipat din toti rarunchii impotriva comunismului, dar degeaba pentru ca in interiorul unora bintuie dea dreptul stafia vechiului regim . Nu se pot desprinde unii de vechile metehne si obiceiuri ale comunismului. Aproape 50 de ani de comunism, aproape ca ne-au transformat in nevertrebate. Suntem lipsiti de caracter ,orgoliu , nici o trasarire de demnitate . Toate pe mai vechiul fond comunist! .Asta in vreme ce la nivel inalt se orbecaie prin ceata densa a neputiintei. Este si firesc ca o personalitate de calibrul lui Paul Goma sa sperie pe cei de astazi ,pe cei care detin decizia.Marile spirite ale neamului romanesc nu au fost oameni comozi. Dificili au fost Eminescu, Iorga, Brincusi, Ionescu si exemplele pot continua Au avut o calitate suprema . AU FOST ROMANI!
(...)

Huhurianu 2007-11-24 18:25:08

Re: C.D., gândești aiurea rău de tot ! / Esti foarte suspect, de unde ai scos ca Goma-i evreu, e doar o alta diversiune?

Evreu neevreu, e un mare roman, sotia lui e evreica, sa fie fericiți impreuna, ei si copilul lor, nu m-ar deranja cu nimic daca ar fi evreu, e un mare om, cinstit, patriot...!

Chiar daca ar vrea, autoritatile romanesti NU pot sa-l repuna in drepturi pe dl Paul Goma si asta pentru ca se opune evreimea din Romania si cea mondiala. Evreii nu-l pot ierta pe dl Goma pentru cele scrise despre Basarabia si pentru pozitiile domniei sale fata asazisul holocaust romanesc plus mizeria de raport a lui Tismaneanu. Daca autoritatile romanesti sunt la cheremul evreilor, nici "goii", vorba dlui Goma, nu sunt mai breji (vezi retragerea titlului de cetatean de onoare a orasului Timisoara, la presiunea tot a evreilor). Acesta este adevarul crud cu privire la dl Goma. Traim vremuri grele si foarte dureroase.

(...)

Anticomie din USA Martirul si tortionarul: > Formidabil montaj.Cele doua fotografii : MARTIRUL si CRIMINALUL !

Intr-adevar, pozele sunt magistrale, mai ales prin contrastul dintre ele: Goma te priveste direct in ochi de la inaltime. Oriunde s-ar situa, numai de la inaltime te priveste. Tortionarul are privirea piezisa de cocota batrana devenita patroana care evalueaza noile angajate.

Ion Caramache2007-11-24 18:33:33

- > Cestiunea e alta. Culturnicii Bucureștiului se folosesc și de
- > motivația "evreiască" pentru a-i refuza lui Goma repunerea în
- > drepturi. Iar eu îi numesc pe vinovații direcți ai antigomismului de
- > la noi pe :
- > Monica Lovinescu,

- > Gabi Liiceanu,
- > G. Adameșteanu,
- > A. Pleșu,

Sfintia ta, l-ai uitat de pe lista pe solul de la UNESCO, carturarul Niciolaie Manolunescu, sarmanul care isi face din greu trebile de cronicar sportiv voluntar prin corespondenta contra onorariu le Evenimentul zilei din bordeiul sau mizer aflat in Lutetia, si pentru care platitori de bir mioritici platesc lunar zece miare de euroi chirie la salas.

(...)

synd2007-11-24 18:38:59

Re: C.D., gândești aiurea rău de tot !CALUGARUL a scris:

- > Eu cred că exagerezi enorm. Ce facem acum ? Punem toate ineptiile
- > tâmpiților de români în cărca evreilor ?Dacă ar fi afla precum spui
- > mata și pe Teșu ar trebui să-l exilăm în Corsica. Câte articole de
- > ziar nu a scris Teșu de i-a scos din țâțâni pe evrei ? Or, Goma, să nu
- > uităm că și el este evreu.

Ce-au evreii de-a face cu Goma ? Ce, Goma e primul și ultimul care se opune exagerărilor evreilor ? (...)

[după ce a comunicat ca Goma este și el evreu, Synd comunică scurta-mi bio-bibliografie - n.m. P.G.]

(...)

PS. In trecut fie spus, Paul Goma este ortodox.

[In ne-treacăt: adică evreu-ortodox? - întrebarea mea, P.G.]

Anticomie Re: C.D., gândești aiurea rău de tot ! / Esti foarte suspect, de unde ai scos ca Goma-i evreu

katty 1 2007-11-24 20:48:

Te inseli calugare. La insistentele ambasadoarei de atunci Israelului la Bucuresti madam Gordon, care a facut presiuni si amenintari asupra autoritatilor din Timis, lui Goma nu i s-a mai acordat titlul de cetatan de onoare al orasului Timisoara. Asa ca ceva adevar exista in cel priveste pe Goma. Nu cred inasa ca lui Goma nu i se reda cetatenia pe motiv de presiuni externe.

Ion Caramache 2007-11-24 22:22:22

Re: Martirul si tortionarul Anticomie a scris:

doctorul a scris: > Formidabil montaj.Cele doua fotografii : MARTIRUL si CRIMINALUL ! Lipseste ceva: poza lui Nicolae Manolescu, vestitul autor al spanacului intitulat "Adio domnule Goma!" publicat in Romania literara - organul de presa al Uniunii Scriitorilor din Romania, organizatie revolutionara formata dintr-o gramada de delatori, pupincuristi inverteati si ciolanari nesatui, institutie in fruntea careia se afla cenzorul

Manolescu, descoperitorul omului cu o .... mare si dezertor din post aflat in misiune de partid si de stat la Unesco-ul din Paris. Sunt sigur ca daca i s-ar fi publicat poza starostelui croitor specialist in forfecatul cenzurist, figura blajina a acestuia ar fi transmis exact acelasi mesaj ca si poza lui Plesita.

PS Ma intreb pe cine evalueaza Nicolae Manolescu in Lutetia....

Ion Caramache 2007-11-24 22:57:35

APEL

Domnule Presedinte Basescu,

Il vrem pe Paul Goma ambasador la UNESCO.

Semneaza:

Ion Caramache

Lista de semnaturi este deschisa....

Forumul de la Neptun 2007-11-24 23:10:57

Ref. la : Sadoveanu, Rebreanu., Goma si politically incorrect....

(...) Cel mai mare scriitor....nu cred ca se poate evalua strict artistic, in afara influentarii pozitive a societatii...Cel putin in istoria contemporana...Daca inainte influenta culturii asupra societatii nu era determinanta, dupa perioada dictaturilor (perioada interbelica), cultura a devenit o umbra a politicii, ori nationale, ori globale . Iar acolo unde mostenirea culturala o permite - vezi mostenirea Noica - cultura poate fi si in umbra politicii DETERMINATIILOR (...) Spre Occident privea atunci Ion Ratiu (ascendent al resurselor anti Goma de azi, de fapt, cum bine sesizeaza forumul de azi, nu Goma e problema, nici evreii, ci manolestii, monicii, care si ei, nu reprezinta decat o VERIGA - de vazut scrisoarea omului de stiinta din Paris, DENIS BUICAN catre MONICA LOVINESCU, de dupa inmormantarea lui Emil Cioran). Ion Ratiu scrisese MOSCOVA SFIDEAZA LUMEA intre anii 1946 si 1950 dar a publicat cartea abia in 1990 ! iar POLITICA PENTRU OCCIDENT in anul 1956 iar in anul 1960 a prezentat-o in 67 de conferinte in SUA si CANADA....In anii 80 DETERMINATIILE au luat un avant si mai mare... A fost perioada descoperirii politicii prin ONG-uri....

IN CONCLUZIE : PAUL GOMA nu doar ca nu a dorit sa se razbune pe nimeni dupa 1990 (ulterior, cred ca si-a creat o strategie, sui-generis, in sensul perceptiei radicalizarii sale). In anul 1984, in AMNEZIA LA ROMANI, prevesteste esenta a ceea ce se va intampla dupa 1990... Focalizandu-se pe neputinta noastra...Nu venita din calitatea noastra de romani, nu din cea post-comunista a Romaniei, nu din departarea noastra fata de principiile vietii occidentale.... Ci din felul in care a simtit ca Occidentul nu poate comunica cu Orientul. Iar, volens-nolens, Romania, este la granita ! Dealtfel, cu Ion Ratiu, Paul Goma a avut o singura neantelegere...Sustinerea de catre Ion Ratiu a unui candidat la ale-

gerile europarlamentare din 1984 pentru partidul lui Le Pen, candidat dovedit a fi avut legaturi cu Securitatea din Romania...Era perioada extinderii Determinatiilor...De ce e Paul Goma intotdeauna politically incorrect ? Pentru ca Romania l-a impins initial spre Lume, Lumea l-a impins apoi spre Romania, iar Determinatiile nu-i permit nici o asezare, nici in spatiu, nici in timp (unul dintre....)...Toate aceste deplasari ale sale, fiind facute in numele cautarii ADEVARULUI... (...) Paul Goma inca rezista, si nu-si perverteste opera nici prin ADEVARUL DE LA RASARIT si nici prin ADEVARUL DE LA APUS...Desi aversiunea sa pentru SFANTUL NOICA PALTINISANU- cum ii spune el, nu face bine acum Romaniei - ce nu poate fi scoasa artificial din determinarile de tip I-D-G (...).

Ion Ionescu de la Brad 2007-11-24 23:13:18

Foarte foarte bun articolul

sa vedem daca va folosi la ceva pentru a-i imbunatati situatia lui Goma si a nu le inrautati situatia celor care il apara.

annia din moreni 2007-11-25 22:05

PAUL GOMA, SI YEHUDA BAUER APUD MICHAEL SHAFIR...

Ma voi referi la citeva din spusese lui CD:

1. C.D. 2007-11-24 01:28:27, a spus: Evreii nu-l pot ierta pe dl Goma pentru cele scrise despre Basarabia si pentru pozitiile domniei sale fata asazisul holocaust... .

Nu cred că este correct sa spunem Evreii ci Unii dintre evrei..Cita vreme luciditatea este împărțită in mod egal intre oameni apartinand diferitelor etnii, nu cred ca sunt evrei care nu inteleg faptul că P.Goma nu neaga soarta tragica a evreilor romani in timpul celui de-al doilea razboi mondial ci doar considera termenul folosit pentru incadrarea acestor evenimente ca fiind nepotrivit, necorespunzator situatiei istorice respective, din tara noastra.(Vezi . Nu cred ca evreii nu inteleg ca de fapt P.Goma recunoaste si isi asuma culpa comunitatii sale pentru faptele din anii 40 dar neaga doar termenul alipit acestor fapte, exprimind un punct de vedere existent la ...cine credeti: Yehuda Bauer , iar la noi, la M.Shafir, care ii preia punctul de vedere acestuia din urma.. Iata, pe site-ul <http://www.asymetria.org/modules.php?name=News&file=article&sid=440>

gasiti distinctia facuta de acesti cercetatori din domeniul Holocaustului intre genocide si Holocaust, citez M. Shafir redă delimitarea făcută de Bauer între genocide și Holocaust: Bauer propune și cred că pe bună dreptate- diferențierea genocidelor de Holocaust. În cazul genocidului, potrivit istoricului israelian, avem de-a face cu o ucidere în masă selectivă sau parțială a unor grupuri țintă, în timp ce Holocaustul indică intenția distrugerii totale a grupului țintă. (M Shafir, Între negare și trivializare prin comparație.. p 129) Deasemeni.M Shafir spune tot dupa Bauer, la pag 130 :Spre deosebire de comunism, sub nazism victima-

țintă nu avea nici o perspectivă de scăpare.

Lia Benjamin, ne spune însă și cuvintele sale le regăsim și la Tesu Solomovici dar și în Raportul Final al Comisiei Internationale pentru Studiarea Holocaustului, ca în România, I. Antonescu a făcut o selecție a evreilor utili din punct de vedere economic, a evreilor veterani, a evreilor care locuiau în Regat, pentru că avea înțelegere cu aceștia... Ceea ce înseamnă potrivit lui Yehuda Bauer genocide (separat de Holocaust, cum spune Șafir redându-i ideile..), căci descrie perspective de scăpare și selectivitatea aplicării măsurilor inumane ... Tot în Raportul Final amintit se spune că în România regimul antonescian a aplicat Soluția Finală doar în anumite părți ale teritoriului țării, deasemeni ni se spune în același Raport Final că jumătate din populația de etnie evreiască a fost crutată. E drept însă, aceasta nu este o disculpare, nici nu ar putea fi; este doar o încadrare după criteriile ce disting genocidele de Holocaust apud Yehuda Bauer, M. Șafir.

Duminică 25 noiembrie 2007

Azi fiind a doua zi de ieri (am mai spus bancul, dar ce să fac dacă îmi place: îl repet, îl repet “ca o placă stricată”), *Ziua* continuă a afișa textul Floarei Stănescu.

Interesant este faptul că, ieri, 24 noiembrie, 5 (cinci) internați din Israel mi-au vizitat site-ul. Optimist fiind, îmi spun: nu cred că toți cinci sunt “sentinele”, tovarăși etern devotați cauzei comunismului triumfător pe tot globul - dar nu în Israel - păzind orice manifestațiune de, ăsta, zi-i pe nume: antisemitism. Vor fi existând și iubitori de literatură, nu? Bine, nu.

Mai sunt semnalati și 2 (doi) vizitatori din Arabia Saudită. Cum nu cred că evreii, câți vor fi în inima Islamului, nu au altă treabă decât să vadă ce mai zice Goma pe cale internețială, înclin spre românitatea aceloră: muncitori câștigându-și pâinea pe acolo.

Luni 26 noiembrie 2007

Toamnă-toamnă-toamnă. Mă trage mâna și sufletul spre amintiri, însă îmi dau peste mână (și peste suflet), ca să nu cedez. Căci - la ce bun? Pentru-căci amintirile cauzează, dăunează pe la prezentul perpetuu propriu românachilor noștri nevertebrați.

Aș fi vrut să scriu că acum, să tot fie... - cât să-tot-fie din

1958, când am ajuns la Lătești? O cifră rotundă, fără un an... Nu cumva 50 (fără un an, am zis)? Ba cam da. O jumătate de veac. Ar fi fost bine dacă aş fi scos la un cap **Lătești-ul**, să nu-l las într-un picior, la margine de drum. Dar dacă nu mi-a fost în fire... - așa: nu mi-a fost în fire să mă întorc la el, să-l continuu. Probabil îmi ziceam că despre-Lătești am scris în alte părți/cărți, ce să mai..., vorba ceea.

Și ce plin, frumos, luminos fusese acel sfârșit de noiembrie posomorât, cețos, friguros 1958, în Lătești. Așa mi se arăta, fiindcă veneam de la Gherla, dar-însă-totuși... Să rămână atâta cât e scris în volumul **Gherla-Lătești**. Pentru curioși, să fie completat cu **Adameva**, cu **Soldatul câinelui**, cu **Altina**, cu... toate celelalte.

Regretele mele merg în altă parte, nu arată înspre ceea ce nu am făcut, ci spre ceea ce nu pot face în prezent: o ediție de autor. Și abia mă stăpânesc să nu pun în practică ceea ce am învățat de la evrei: să le împrusc un blestem, știi, colè, de să-i arză la fिकाți pe "prieteni și colegii" care au pus mână de la mână și m-au îngropat: Monica Lovinescu, Liiceanu, Pleșu, Manolescu, Adameșteanu, Buzura, Blandiana - precum și slugile lor prea-plecate: Mihăieș, Antonesei, G. Andreescu, D.C. Mihăilescu, Carmen Mușat, IB. Lefter, Buduca, Gârbea... Dar cum să sune blestemul:

Să li se facă și lor ce mi-au făcut ei mie? Dar cine s-o facă?; și ce: am ajuns la ba-a-mă-tii? Nu, dragă.

Eu nu-i blèstem, ci le urez: să rămână încremeniți (în proiect, vorba filosofului Gaby). Să rămână până la urmă de tot ce sunt acum: slugi - ale Băsescului, așa cum fuseseră slugi ale Constantinescului, cum fuseseră argați ai lui Iliescu.

Ei, elita drojdiei smântânoșilor patriei - să nu care cumva să fie uitată Patapievicea. Căci ea...

Martți 27 noiembrie 2007

Azi a apărut Argeș pe noiembrie 2007. Pe prima pagină Jean Dumitrașcu:

EDITORIAL
Scris de JEAN DUMITRASCU
Concetățenii lui Goma

Îmi permit să parafralez titlul ultimei cărți a colegului Augustin Doman, *Concetățenii lui Urmuz*, după lectura convorbirii realizate cu Paul Goma de Flori Stănescu, pentru a încerca să zugrăvesc stadiul netrebniciei românești când vine vorba de integrarea (cuvânt magic, la modă) a port-drapelului românismului, Paul Goma, în istoria și cultura noastre de azi.

Revista Argeș, cum se știe, a încercat să facă – și în curând va reuși, veți vedea, dragi to'arăși și pretini! – ceva mai mult pentru repunerea în drepturi a scriitorului și omului Paul Goma. Curentul e prea puternic pentru ca rămășițele unei generații literar-ideologice depășite de istorie să se mai poată împotrivi. Selecția spirituală e implacabilă. În ce mă privește, gândesc de pe acum la ceea ce va fi după...

Dar abia atunci vom înțelege, vai, că nu un anume regim politic contează, ci felul nostru de a fi, milenar. Vom înțelege, în sfârșit, că nu ne-am schimbat de la Herodot încoace. Că nu există nimic care să ne lege cu adevărat pe toți cei de aceeași limbă („unirea lor e cu neputință și nu-i chip să se înfăptuiască, de aceea sunt ei slabi”). Nu putem evada din „spațiul mioritic” decât trădându-l, uitându-l (și avem exemple ilustre, dar și anonime, mii). Paul Goma va reveni, pe de-a-ntregul, în Patria mună. Dar, și după dispariția ultimilor dinozauri pe care îi vedem noi acum, nu ne vom schimba nici după, niciodată. Ca orice Profet, nici Paul Goma nu ne va schimba destinul implacabil, oricât a biciuit metehnele noastre.

Purtăm „Miorița” în sânge, în gene. La această concluzie am ajuns tot gândindu-mă, de ani buni, la soarta ce i-a fost hărăzită celui mai drept dintre noi, Paul Goma. Cu imaginea grigoresciană în față, cu viața și opera lui Paul Goma în memorie, să ne gândim la noi, cei de ieri, de azi, de mâine, ascultând bătăile inimii de român veșnic mioritic: (...)

P.S. Am ținut să redau aici din Miorița noastră cea spre ființă pentru că de regulă ținem minte doar primele două versuri și, mai ales, fiindcă ar trebui să ne înclinăm perpetuu în fața înțelepciunii noastre populare. Inutil de precizat cine-i baciul nostru moldovan...

[Aici instalasem prima parte a
Dialogului Flori Stănescu - Paul Goma
„...după 30 ani de absență din țară,
după 37 ani de absență din literatura română”
30 octombrie – 4 noiembrie 2007,
 pe care l-am mutat într-un text autonom pe internet]

Miercuri 28 noiembrie 2007

Flori Stănescu a primit mai multe mesaje de felicitare pentru textul ei din *Argeș*. Mă bucur pentru ea.

Annapolis... nu am scris deloc despre el/ea. Nu pentru că aș fi un ins care le știe pe toate, ci un normal care a tras concluzii - normale - din premise idioate, cum numai un Bush era în stare să propună. Pun o singură întrebare proastă, al cărei răspuns îl cunosc de ani de zile:

«Ce ați făcut voi, americanii până acum, în chestiunea Palestinei? Nu doar: nimic, ci chiar contrariul a ceea ce se începuse sub Clinton. Ați dat Israelului puteri și mijloace uriașe, disproporționate, ati acordat Israelului credibilitatea pe care nu o merita - acum vreți să reparați în câteva zile ce ați stricat voi și Israelul în atâția ani?»

Singurul care a jubilat aseară - deși era evident eșecul - a fost Kouchner. Că ce grozav; că ce bine; că ce luminos... Un bou și un ticălos. Mai ales când a spus că noi - pluralul incluzându-l și pe el, sionistul bolșevic militant - am așteptat 40 ani pentru ca palestinienii să aibă un stat. Nerușinatul! A așteptat... ca palestininii să aibă un stat - dar “între timp” ce a făcut așteptătorul? A militat pe toate căile pentru drepturile absolute ale evreilor de a ocupa pământul Palestinei, de a-i alunga pe băștinași, de a nu permite întoarcerea în țara lor a milioanele de alungați răspândiți de 40 ani în lagăre din Siria, Liban, Jordania, Egipt și de a institui apartheidul sclavagisto-sionist. Acestei javre i-ar sta bine printre “intelectualii” României: mincinos, laș, structural necinstit - și rânjitor. Nu voi spune că din cauza lui a capotat întâlnirea de la Annapolis (i-aș acorda un galon pe care nu-l merită), dar este sigur: și înainte, când nu era ministru al agitativului-în-borcan, al țopăitoreșului Sarkozy, dar mai ales după, acest răufăcător s-a băgat (admit: a fost băgat) acolo unde pământul ardea mai tare: în chestiunea Iranului, în chestiunea Siriei, în a Libanului - și, firește, în a Palestinei. Peste tot a împuțit aerul, lansând bășinile lui otrăvite, diversioniste - (pen)ultima: Libanul. Chirac și miniștrii lui de externe izbutiseră o oarecare acomodare cu Siria (cheia Libanului). Însă prezența acestei împuțiciuni sionisto-bolșevice de Kușnir (acesta fiind adevăratul lui nume, de pe la

Kiiv*) mai întâi în Israel - unde a dat tot felul de asigurări și a distribuit faceri cu ochiul ca între tâlhari - apoi în Liban dându-se drept... mediator! Ca “mediator” a distrus echilibrul fragil realizat de Chirac - dintr-un motiv la îndemână: cum să militeze acest pro-israelian turbat pentru pace-și-prietenie în Liban?

[*) Gustul pentru conspirativitate la evrei - care s-ar putea citi: spaima-de-adevăr - merge până la... acuzația de antisemitism la adresa celui care l-a întrebat care i-i adevăratul nume: ce îl interesează pe *goi* adevăratul numele - adevărat - al evreului: ca să-l denunțe Gestapoului, Jandarmeriei? - mai ales că unii dintre ei nici nu-l mai țin minte, de atâtea ori și-l schimbaseră.]

Doi pași înapoi: De multă vreme Franța nu mai este o forță capabilă să participe la modelarea destinelor, deci a geografiei lumii. Nu are nici puterea militară ca America, China; nici capacitatea industrială a Germaniei, a Japoniei. Ca influență exterioară Franța a pierdut Africa de Nord și Ecuatorială în favoarea Americii - așa cum pierduse acum 50 ani Indochina, tot cu “ajutorul neprecupețit al aliatului american”... Însă Franța, deși renunțase la tutela asupra Libanului, conta ca o voce autorizată în Orientul Apropiat. Conta și prin... efectul negativ: ostilitatea declarată față de Israel, chiar dacă și ea a votat pentru constituirea Statului Israel, chiar dacă Franța (lui De Gaulle, “fiorosul antisemit” - «Uitați-vă la el ce năsos, ce urechilă!»), rânjeau evreii de pretutindeni, cunoscuți ca purtători de năsucuri minuscule și de urechi neclăpăuge, abia observabile) l-a dotat cu arma atomică. De Franța se simțeau legați libanezii, în permanent conflict cu israelienii; Franța nu s-a dezangajat nici după cumplitul atentat în care au fost uciși peste o sută de militari (“Drakkar”) în urmă cu 20 ani. Chirac a fost un gaullist fidel și să ne amintim ultimul război al Israelului cu Libanul: anul trecut evreilor le-a țâțâit curul aflând că Franța va trimite în Liban, ca forță de interpunere, unități combatante din Legiunea Străină (fiindcă în ultimele două decenii foarte mulți polonezi, ucraineni, ruși - deci... “ultrasemiții” Europei se înrolaseră) - ceea ce a provocat panică în Kibutzul Suprem și navete diplomatice, însoțite de rugăminți-ca-între-prieteni, să nu facă una ca asta, existând pericolul ca bravii ostași ai Țahalului să se cace pe ei de curaj și să fie măcelăriți la baionetă de către... legionari - bine-bine, erau ei din Legiunea Străină, dar se cheamă că tot legionăroi, mâncători de bravi evrei.

Să nu fie uitat nici “fleacul” cu tancurile Leclerc și promisiunea de a transporta acest blindat greu, performant, în Sudul Libanului: a semănat panică în Țara Sfântă... Și chiar dacă Franța nu a izbutit să facă nimic în chestiunea Palestinei - *din pricina opoziției americanilor* - reprezentase o forță de opoziție a ocupanților israelieni.

Or, de cum a venit la conducerea Franței husarul Sarkozy, datele Orientului Apropiat au fost anulate, în privința Franței: ea riscase fulgerele americanilor (și ale nemților - care, cu discreție, făceau comerț de arme cu odioasa Sirie); a riscat și în privința întreținerii relațiilor cu Iranul. Nu mai vorbesc de refuzul Franței (al lui Chirac!) de a participa la imensa, planetara eroare: campania din Irak. Istericul Sarkozy, după ce a făcut declarații de iubire Americii (iar eu, antiholocaustolog emerit am auzit glasurile lui Finkelkraut, Adler, Kouchner - ei, da - în varianta românească - vorbesc de limbă, nu de altceva - sonorizate de A. Cornea, Oișteanu, Shafir, Katz, Volovici: “Suntem cu toții americani!”), cooptându-l pe Kouchner în guvern și punându-l taman la Externe: a făcut să se aleagă praful de biata politică de echilibru păstrată în viesparul Orientului Apropiat.

Joi 29 noiembrie 2007

Am fost întristat constatând că Bedros Horasangian în loc să-și recunoască pașii pe de lături (cui nu i se întâmplă?) persistă pe linia... “liniei juste”. Mai acum vreun an fusesem șocat de faptul că un scriitor ca el, un editorialist, un dătător de lecții de morală (aici greșeam : trebuia să înțeleg ca fiind coleg-de-breaslă - citește: de ziar - cu “directori de opinie” precum Dan Pavel, Zoe Petre, G. Andreescu, Ciachir, I.B.Lefter, Stolnici și alți din-contra, nu trebuia să sufăr ca un dobitoc, crezând că bietul Bedros doar dintr-un accident nimerise în compania maisuscitaților) - îmi reproșa mie, cel calomniat peste poate, cel marginalizat, cel antisemitizat în plenul ședinței la care el însuși participase și nu emisese nici o silabă de protest ori de îndoială - îmi reproșa, ziceam, că dădusem în judecată site-ul internet al Președinției, care menținea de ani de zile afișat un text idiot, calomnios și... cu citate atribuite mie, crunt falsificate de către “anonimii autori” (Shafir, Al. Florian, M. Katz și încă alți’...).

Iată ca Bedros este consecvent cu sine: tot legitimist (un

eufemism), tot “pe linie” și tot-vertical-pe-burtă, de la “rivoluția 89”, riscînd a-și asuma curajos, în public... filoamericanitatea. Astfel s-a amestecat în “polemica” mizerabilă, mîzgoasă dintre B. Olteanu și N. Taubman, explicînd cititorilor idiotizați de ruși, preferînd-mai-bine să fie cretinizați de americani:

...“ne-a mirat foarte tare faptul, ca atunci cand a fost incidentul, cu totul regretabil al iesirii vag-fals patriotice a presedintelui Camerei Deputatilor vizavi de interventia Ambasadorului Taubman, nici un diplomat sau macar analist cu expertiza in sistem nu a explicat marelui public cititor de ziare din Romania mecanismul de numire a ambasadorilor din Statele Unite. Apelul la coruptie si moralitate indus tafnos de fals virilul parlamentar roman nu are relevanta in SUA, din momentul in care la cele mai importante ambasade americane din Europa si din lume numirile se fac pe criterii politice dintre oamenii apropiati presedintelui in exercitiu si care au contribuit financiar in campaniile electorale.”

Atrăgîndu-i atenția că “vizavi-”ul, împrumut din franceză, este greșit folosit în limba română - nu mă întind, îl las pe scriitorul Horasangian să învețe singur limba în care se exprimă - trec la cestiune: Despre ce este vorba?:

- despre obrăznicia, neprofesionismul lui Taubman care se crede pe moșia lui ta-su, imaginîndu-și că-și poate băga nasul unde nu are nici o cădere - ba chiar îi este interzis să o facă?;

- despre “ieșirea vag-fals patriotică” a lui B. Olteanu care o dată în viața lui a făcut o faptă de laudă: i-a adus aminte diplomatului că se comportă ca un vistavoi muscălesc într-o țară care nu-i a lui, el fiind doar un reprezentant al altei țări?

Nu contest termeni ca “țâfnos”, “viril” (pentru Olteanu) însă un Horasangian avea datoria (dacă tot nu a rămas, curajos-imparțial, ca în toate spinoasele situațiuni) să vorbească și despre faptul că:

- același Taubman a intervenit (cu strivitoarea-i greutate diplomatică americano-israeliană) în operațiunea de antisemitizare a lui Liviu Ioan Stoiciu și a mea și a obținut pentru N. Manolescu recompensa: pe lângă amnistierea “antisemitismului” (Niki se trezise aducînd vorba despre Garaudy! - mare scofală), cadou din partea Căsu’ Albe: ambasadoriatul Unesco ; același Taubman este continuatorul politicii israeliano-americane în România (vezi-l pe

Guest, alt fin, incomparabil intelectual), prin băgarea pe gât a Monumentului ostașilor americani căzuți pentru liberarea României de sub naziști (citatul este aproximativ - l-am reprodus întocmai în altă parte). Ca să vezi! Scriitorul Horasangian mă obligă să-l citez pe tata, învățător de țară, abia întors din Siberia - și care nu văzuse “american” în viața lui: “*Americanii sunt niște ruși cu mai multe stele pe drapel*”. Eu, care am luat în piept, conștient, întreaga agresiune și ocupație rusească a țării mele țin minte că în Piața Victoriei din București exista (o fi existând și azi) monumentul Ostașului Sovietic Liberator (operă nemuritoare a lui Baraschi? a lui Caragea?), cel despre care toată lumea șoșotea: “Dacă zice că ne-a scăpat de nemți, să ne scape și de ruși!”

N-am terminat: Care americani căzuseră (sic) pentru liberarea României de nemți? Piloții de bombardiere doborâți de antiaeriana și aviația de vânătoare germană și română! Aceștia ni erau “liberatorii”, unii dintre ei nimeriți pe ogoarele ori în grădinile românilor și salvați de la linșaj (perfect justificat: bombele uciseseră zece vaci și incendiaseră cinci gospodării) de către jandarmii lui Antonescu!

Aceștia ne... liberaseră - pre limba Taubmanilor și Guest-ilor? Bombardându-ne orbește, cum făcuseră în 4 aprilie 1944 când numai în Gara de Nord omorâseră mai multe mii de civili (în majoritate basarabeni și bucovineni în așteptarea “Dispersării”)? Liberatori, americanii zugrăviți de către britanici (o știu de la tata, el o auzise de la colegii săi de detenție, în Lagărul de la Slobozia-Ialomița) ca piloții americanii nu știau să citească o hartă; că pilotau - și bombardau - fiind beți-turtă; capturați, așteptau liniștiți să vină... Americanii, să-i recupereze - nu ca englezii care aveau un singur gând: să evadeze...

Îi mai amintesc lui Horasangian cel curajos-foc - cu voie de la stăpânire: amestecul-în-treburile-interne-ale-României este un obicei (bolșevico-sionist) al evreilor. Când pârâcioasa Rodica Gordon, ambasador al Israelului scrisese Municipality Timișoara să-mi retragă cetățenia de onoare și anunțase că reclamase “cazul” la Procuratură, la Cultură, la Justiție și la sus-de-tot, ea făcuse ceea ce fuseseră obișnuiți să facă în noile colonii ale Americii din Europa de Răsărit (abia scăpate de colonialiștii sovietici), eternii

caralii dintre evrei («Ieri i-am slugărit pe ruși, azi pe americani - după noi - tot noi!») - israelieni sau ba.

N-am auzit ca *scriitorul* Bedros Horasangian să fi protestat împotriva acestor mârłanii măcar printr-un oftat (fie și în gând).

Vineri 30 noiembrie 2007

Azi închei și luna noiembrie.

D E C E M B R I E

Sâmbătă 1 decembrie 2007

Azi:

“Revolta detinutilor politici

“Luptatorii anticomunisti ii cer lui Basescu sa intervina pentru retragerea de pe piata a Raportului Tismaneanu in care editorii au micșorat numarul victimelor comunismului de la 2.000.000 la 350.000. Intr-un apel adresat presedintelui, mai multe asociatii ale fostilor detinuti politici si luptatori anticomunisti din Romania considera ca Raportul Tismaneanu reprezinta un fals care trebuie oprit. Contestatarii solicita retragerea imediata de pe piata a "Raportului final", precum si nedifuzarea acestui document "viciat" in bibliotecile scolare si universitare. AFDPR a constatat ca numarul victimelor comunismului a fost micșorat de editorii Raportului de la 2.000.000 la 350.000. Textul este semnat de Centrul Rezistentei Anticomuniste (presedinte de onoare Vladimir Bukovski), Federatia Romana a Fostilor Detinuti Politici si Luptatori Anticomunisti, Fundatia Luptatorilor din Rezistenta Armata Anticomunista, Asociatia 15 Noiembrie 1987, Brasov, si Iulius Filip, sustinator al Sindicatului Solidaritatea, Societatea Academica Romaneasca pentru Adevarul Istoric si Civic Net - Piata Universitatii 1989-1990. (...) "Editura Humanitas a lansat sub semnatura editorilor Vladimir Tismaneanu, Dorin Dobrinu si Cristian Vasile, asa-numitul <<Raport final>> al Comisiei Prezidentiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste din Romania. In format electronic de aproape 666 de pagini volumul are in varianta tiparita 880 de pagini si este vandut cu 750.000 lei. (...) Raportul contine aceleasi neadevaruri si date eronate ca si in prima varianta, electronica, la care s-au adus nenumarate corectii in ultimul an, inregistrate oficial de Comisia in cauza. (...) Printre cele mai grave falsificari de date din Raportul lui Vladimir Tismaneanu, constatate recent de catre Consiliul National Director al Asociatiei Fostilor Detinuti Politici din Romania, se numara micșorarea nepermisa a chiar numarului victimelor comunismului in Romania, de la circa 2.000.000, consemnate prin lucrari stiintifice in domeniu, la 350.000, cifra inscrisa <<dupa ureche>> de Dorin Dobrinu, cel mai apropiat colaborator al lui Tismaneanu, alaturi de Cristian Vasile.

Acest act "dezvaluie incercarea flagranta de minimalizare a caracterului criminal al regimului de ocupatie comunist in Romania - pe care l-ati condamnat, in acest sens, cu demnitate, in 18 decembrie anul trecut - si se inscrie in lantul neadevarurilor insirate in Raport despre capi si duhovnici ai Bisericii Ortodoxe si alti factori ai luptei anticomuniste din Romania. (...) Noi, victime ale comunismului, fosti detinuti politici si luptatori anticomunisti, va cerem, domnule presedinte al Romaniei, sa solicitati retragerea neintarziata de pe piata a "Raportului final" si, mai ales, sa NU dispuneti ca acest "Raport" viciat sa fie difuzat in bibliotecile scolare si universitare, dupa cum intentioneaza Vladimir Tismaneanu. Propagarea falsului in sistemul educational este un act de o gravitate fara precedent, mai ales in contextul utilizarii institutiei prezidentiale ca vehicul. Nu vrem sa li se serveasca nepotilor si copiilor nostri o <<prelucrare a trecutului>> tipica regimului trecut, tributara unor <<viziuni>> complet falsificante asupra istoriei traite de noi pe frontul anticomunismului, in temnite si munti, in spitale psihiatrice si in deportare, pe strazile Brasovului lui '87 si ale Bucurestiului lui '89 - '90.(...) In numele zecilor de mii de morti ai nostri cazuti pentru Romania pe frontul luptei anticomuniste si al celor peste doua milioane de victime ale aparatului bolsevic de represiune si in numele familiilor acestora, va cerem, in al 12-lea ceas, sa NU girati aceasta prelucrare deformatoare a Istoriei reale a Romaniei. (...)Noi, semnatarii acestui apel, afirmam raspicat ca suntem in masura sa va punem la dispozitie toate datele care lipsesc Raportului, nici pe departe <<final>> si speram sa NU nesocotiti aceasta ultima rugaminte a supravietuitorilor Holocaustului Rosu". (...) Holocaustul rosu a ucis peste 100.000.000 de oameni. In Romania, peste 10% din natiune a fost incarcerata si peste 200.000 de anticomunisti au fost exterminati in lagare si inchisori Victimele comunismului la nivel mondial se ridica la peste o suta de milioane. Studiile scriitorului rus Aleksandr Soljenitin arata ca peste 120.000.000 de oameni au cazut rapusi de teroarea bolsevica. La inceputul anilor '90, Comitetul Natiunilor Captive din SUA comunica cifra de 140.000.000 de morti. Dintre acestia, peste 2.000.000 de victime directe ale regimului represiv comunist sunt din Romania - 10% din populatia tarii. Supusi unor experimente anti-umane, ca cel de la Pitesti, anticomunistii au cazut rapusi pe capete sub actiunea directa a comisarilor sovietici ai aparatului bolsevic de ocupatie. Intre 1948 - 1964 elita culturala si politica a Romaniei a intrat alaturi de tarani si muncitori anticomunisti in inchisori mari sau in lagare cu mai mult de 5.000 de detinuti. Durata minima a fost de 2 ani. In perioada amintita au trecut ca atare prin puscarii 600.000 de oameni. Intre 1965 si 1989, opresiunea a conti-

nuat. Cele mai cunoscute nume, dr Ionel Cana, Paul Goma, Iulius Filip, Victor Frunza, parintele Gheorghe Calciu au trecut in aceasta perioada prin inchisorile comuniste, urmati de muncitorii brasoveni anticomunisti care, in 1987, anticipau insurectia din 1989. Cumuland cele doua perioade obtinem ca, in perioada 1945 - 1989, au trecut prin cele peste 120 de puscarii si lagare ale Romaniei 1.200.000 de oameni.

In ceea ce priveste numarul mortilor, stim ca, in intervalul 1964 - 1990 au decedat 500.000 de fosti detinuti politici. In inchisorile comuniste, unele cu regim inspaimantator, vizand exterminarea (Aiud, Gherla, Sighet, lagarele de la Canal, Balta Brailei si Delta Dunarii) si detinand cote de lichidare mult mai mari fata de medie, cifra totala (provizorie) a mortilor din Romania, victime ale regimului comunist este de peste 200.000. *Intr-o lucrare de specialitate privind crimele comunismului in Romania trebuie luate in considerare si crimele din Basarabia, Bucovina si restul provinciilor romanesti ocupate de URSS, de unde au fost deportati si trimisi in Gulag peste un milion de romani.* (subl. mea. P.G.) Nu trebuie uitat tributul de sange platit de taranimea romana, un document[at] studiu consacrat colectivizarii in Romania (inceputa in 1949) estimand ca, in randurile taranimii, numarul mortilor s-a ridicat la 30.000. Aceasta cifra se refera insa numai la cei lichidati in timpul colectivizarii fortate. Potrivit unor studii de specialitate, procentul inalt atins de colectivizare in Romania explica amploarea operatiei de deportare, precedata de arestari, estimata la un minimum de 50.000. In ceea ce priveste clerul ortodox, catolic si protestant, datele arata ca in puscariile romanesti s-au perindat circa 4000 de preoti, din care 10% (circa 400) au fost ucisi in temnita. Biserica Ortodoxa si cea Catolica au publicat deja primul volum al lucrarii "Martiri pentru Hristos din Romania, in perioada regimului comunist", in care sunt redate incarcarea si mortile preotilor romani. O prima initiativa in acest sens a apartinut cercetatorilor de la Institutul National pentru Studiul Totalitarismului (INST), aflat sub egida Academiei Romane si care a publicat zeci de titluri legate de rezistenta anticomunista din Romania. De toate aceste studii stiintifice trebuie tinut cont atunci cand se publica estimari care se doresc a intra in bibliotecile scolare si universitare pentru a deveni referinte pentru generatiile viitoare. Altfel, ne vom trezi direct in "1984".

Cartita Cristian Vasile

Cristian Vasile, angajat al Institutului de Istorie "Nicolae Iorga" din Bucuresti, a fost cunoscut inainte pentru studiile sale controversate referitoare la viata religioasa din Romania din perioada comunista si pentru colaborarea la revista "22". Ca membru al Comisiei Tismaneanu,

Cristian Vasile a fost unul din semnatarii capitolului dedicat Cultelor care a facut ca Biserica Ortodoxa Romana sa protesteze oficial fata de Raportul Tismaneanu. Miza ideologica a acestui capitol nu este alta decat atacul la persoana raposatului Patriarh Teoctist, murdarit fara probe si considerat ca principalul vinovat de toate nenorocirile din viata religioasa din Romania din 1945 si pana azi. Vasile nu face altceva decat sa sugereze, abuziv, ca toti ierarhii ortodocsi din perioada comunista au ajuns in functii in urma colaborarii cu Securitatea. De altfel, exista foarte putine elemente de noutate in capitolul amintit, rezultate nemijlocit din cercetarea comisiei, unul dintre ele fiind pretinsa colaborare cu Securitatea a Patriarhului Justin Moisescu. Vasile a ajuns sa se planga ca a putut doar citi dosarul de la SRI fara a i se permite sa faca insemnari sau copii dupa el. Cristian Vasile a facut apoi declaratii publice incalcand flagrant legile de protectie a informatiilor clasificate si pe cea de organizare si de functionare a SRI.(...)

Dorin Dobrinu, omul cheie

La 12 iulie 2007, Dorin Dobrinu a fost numit in functia de director general al Arhivelor Nationale, fara concurs, la presiuni din zona Comisiei Tismaneanu. La data numirii, Dobrinu nu intrunea conditiile legale pentru exercitarea unei functii publice de conducere, asa ca, in vederea incadrarii sale, s-a optat pentru varianta detasarii pe o perioada de un an din cadrul Institutului de Istorie "A.D. Xenopol" din Iasi iar fisa postului de director general al Arhivelor Nationale a fost modificata dupa profilul lui Dobrinu. Apartenenta cuplului Dorin si Ligia Dobrinu la Cultul Evanghelic (Neoprotestant), legal recunoscut de Statul Roman, are ecouri negative in mediul universitar si s-a reflectat imediat prin publicarea asa-zisului dosar de cadre creat de comunisti, inainte de 1989, al Prea Fericitului Parinte intru Adormire Patriarhul Teoctist, declansand protestul intemeiat al BOR. Mai mult, dupa cum sustin surse din cadrul AN, Dobrinu a facut presiuni asupra mai multor directori ai directiilor judetene ale Arhivelor Nationale pentru a scoate la lumina si alte dosare de cadre din arhivele fostelor comitete judetene ale PCR, in special din Constanta.

“Pagina realizata de Luciana POP”

Mă întreb, prostește: ce au făcut-dres protestatorii cale de un an de zile - atâta a trecut de la încheierea Raportului? Au discutat ce să conteste?, ce să tacă?

*

“Primim de la Institut Wiesel...” Vineri, 30 Noiembrie 2007

“Am citit cu perplexitate textul, care se recomanda a fi marturia unei persoane ce a trait in Romania anilor ‘40, aflandu-se in anturajul lui Iuliu Maniu, personalitate de prim rang a Partidului National Taranesc. Intrucat este o marturie, firesc mesajul este incarcat de subiectivitate si, nu de putine ori, realitatea istorica este denaturata de memoria personalitatii autorului. De aceea nu vrem sa comentam acuratetea textului, a evenimentelor relatate etc. Ceea ce frapeaza insa este scopul pentru care el a fost scris: reabilitarea maresalului Antonescu. Desi prezentat in ziar ca fiind un text "care aduce niste precizari importante privind soarta evreilor romani din timpul celui de al Doilea Razboi Mondial", redactorii suplimentului "Aldine" omit sa mentioneze ca el a fost scris in 1982, in revista "Le monde juif" (Paris) si in multe din datele sale istorice este depasit de documentele istorice intrate in circuitul public, studiile si cercetarile dedicate acestei probleme dupa 1990. Un singur exemplu. Afirmatia "ca guvernul de la Bucuresti nu a organizat niciodata masacre ale evreilor pe teritoriul romanesc" este contrazisa flagrant de cercetarile recente. Mentionam numai Pogromul de la Iasi, iunie 1941, unde au murit cca 13000 de evrei si unde responsabilitatea lui Antonescu si a institutiilor statului roman este probata documentar. (a se vedea de exemplu, CISHR, Raport final, Edit Polirom, Iasi, 2005). Exista, de asemenea, unele aprecieri ce se contrazic. La inceputul articolului citim ca "regimul personal al maresalului Ion Antonescu nu a fost rasist", iar pe parcurs aflam ca evreilor li se interzisese sa fie incorporati in armata "din cauza politicii de discriminare rasiala". Nici chiar renuntarea la "solutia finala", pe care autorul o prezinta ca fiind piesa centrala a demersului sau, nu a fost in 1944, ci in octombrie 1942. In fapt, intregul text este o insailare de amintiri, in cea mai mare parte desprinse de realitate si fara posibilitatea de a fi probate documentar. Ele au fost redactate cu un singur scop, acela de a dezincrimina si deresponsabiliza pe Ion Antonescu si Gheorghe Alexianu, guvernatorul Transnistriei, pentru Holocaustul evreilor din Romania. Fara a nega faptul ca in octombrie 1942 regimul Antonescu renunta la "solutia finala" pentru evreii din Vechiul Regat, solutie pe care o planificase, nu putem sa nu ne exprimam profundul dezacord pentru afirmatii de genul: refuzul deportarii in Polonia "a fost fara indoiala un act de umanitate si foarte curajos", din partea lui Antonescu. Cum se stie, in noiembrie 2004, presedintele si guvernul Romaniei au asumat concluziile din Raportul final al Comisiei E. Wiesel. "Comisia conchide, impreuna cu marea majoritate a cercetatorilor de

buna-credinta ai acestui domeniu, ca autoritatile romane poarta principala responsabilitate atat pentru planificarea, cat si pentru punerea in practica a Holocaustului" (p.388). In aceste conditii, textul din suplimentul Aldine nu face decat sa reintoarca dezbaterea istorica si consecintele ei civice cu decenii in urma, cand mituri si prejudecati nationaliste rescriau istoria prin omisiuni fortate. Astazi, asemenea atitudini si mesaje nu fac decat sa transforme neasumarea sau minimalizarea Holocaustului intr-o atitudine antinationala, in contradictie cu pozitiile si principiile politice si de alianta ale Romaniei.

Mihail E. Ionescu, director general Alexandru Florian, director executiv”

Am reprodus integral monumentul de rea credință, de porcăreală, de nerușinare, de ură sionistă la adresa românilor care încearcă să-și recupereze măcar câteva petice din memoria distrusă de chiar ei, evreii bolșevici, de permanentă hărțuială, calomnie, pâră a holocaustologilor analfabeți - în schimb extrem de vigilenți.

Miercuri 5 decembrie 2005

Ia te uită: Acest măgar numit Guest - predecesorul lui Taubman în România, inițiatorul Monumentului Liberatorilor Americani ai bieților Români striviți, gata-gata să sucombe sub Ocupația Nazistă - o acuză pe Condoleeza Rice... de ce anume?:

“(...) După ce s-a speculat ca Secretarul de Stat american, Condoleeza Rice, ar avea orientari homosexuale, tabloidul "National Enquire" afirmând ca, în timpul studentiei aceasta era lesbiana declarată, Rice este atacată acum de Michael Guest. Fost ambasador al Washingtonului în România și primul homosexual declarat care a fost confirmat într-o astfel de funcție de către Senatul american, Guest o acuză pe Condoleeza Rice ca incurajează discriminarea partenerilor diplomatilor gay. (...) Cotidianul american "New York Times" titrează ca, arătând "un curaj ieșit din comun" Guest a acuzat-o, în absență, pe sefa diplomatiei americane, Condoleeza Rice, ca nu a reușit sau nu a vrut să ofere partenerilor diplomatilor gay același tratament ca în cazul soților sau sotiilor diplomatilor heterosexuali. În cadrul unei recepții organizate de Departamentul de Stat, în onoarea retragerii lui Michael Guest din diplomatie, fostul ambasador al SUA la București, din perioada 2001-2004,

i-a cerut secretarului de stat si echipei ei de conducere sa ia masuri in ceea ce priveste politicile care ii discrimineaza pe angajatii gay si lesbiene.(...)..."m-am simtit nevoit sa aleg intre obligatiile fata de partenerul meu, care pentru mine este familia mea, si serviciul in slujba tarii.(...)

Fidelă, javra Guest. În niciun caz față de adevăr, ci față de doar ăsta, zi-i pe nume: parteneru-și personalo-propriu.

În sfârșit, careva atrage atenția asupra catastrofalei situații în care se află limba noastră - cea ca un fagure de miere:

"CNA semnaleaza degradarea limbii romane in audiovizual
4 decembrie, 17:04 Razvan Popescu (ZIUA-foto)

"Consiliul National al Audiovizualului (CNA) a prezentat, marti, un raport asupra calitatii limbii romane folosite in audiovizual, alcatuit pe baza unei monitorizari privind "degradarea limbii romane" in acest segment media. Raportul, intocmit pe baza unui protocol incheiat intre CNA si Institutul de Lingvistica al Academiei Romane "Iorgu Iordan - Al Rosetti", a fost facut in urma monitorizarii, in perioada 15 octombrie - 25 noiembrie, a sase posturi de radio (Radio Romia Actualitati, Kiss FM, Europa FM, Pro FM, Radio 21, RadioInfoPro) si 12 posturi de televiziune (TVR 1, Antena 1, ProTV, Realitatea, Acasa, Prima TV, TVR 2, TVR Cultural, national TV, Antena 3, B1TV, OTV). Alegerea acestora s-a facut in functie de mai multi factori: audienta, acoperire nationala, pondere a emisiunilor informative si de dezbatere, asumarea unui rol cultural si educativ. Au fost monitorizate sub aspect lingvistic doar interventiile verbale si mesajele scrise (titluri, crawluri) pentru care isi asuma responsabilitatea redactorii si colaboratorii posturilor respective, nu si secventele verbale apartinand invitatilor in studiouri. (...)

Principalele erori (...):cacofoniile (si greselile rezultate din incercarea de evitare a acestora), pronuntiile gresite, inclusiv ale unor neologisme, greselile de ortografie, de punctuatie etc. Raportul prezinta lista erorilor inregistrate, insotite de o scurta descriere si de indicarea variantei corecte. Dincolo de cele care nu sunt considerate greseli grave, alegeri neinspirate sau greseli scuzabile (balbaieli, repetitii, cacofonii), autorii lui insista asupra "erorilor elementare, unanimitate recunoscute ca atare de specialisti si care, indiferent de frecventa cu care apar in vorbirea curenta, stigmatizeaza din punct de vedere sociocultural, fiind considerate semne ale lipsei de educatie si cultura".

Autorii raportului sunt de parere ca aparitia acestor greseli are un dublu efect negativ: asupra posturilor de televiziune sau radio, ai caror redactori sunt astfel descalificati cultural, si asupra vorbitorilor, carora li se creeaza confuzii in privinta raportului dintre norma si greseala. Pe de alta parte, de semnalat este si tendinta unor redactori si moderatori de a folosi cu intentie un "registru popular-incult, cu forme incorecte, pentru a obtine efecte ironic-comice si pentru a spori familiaritatea comunicarii cu ascultatorul mediu".

Greseli pentru stimatii telespectatori

Raportul mentioneaza "grave neglijente" in redactarea titrarilor si a crawlurilor, in care apar uneori mesaje si cuvinte fara semne diacritice ale alfabetului romanesc (fapt curent la OTV), greseli de ortografie: "*am fost foarte mandrii ca*"... (Acasa TV, 13.XI); "*suntem membrii ai acestui grup de state*" (Antena 3, 3.XI), "*fara a creea locuri de parcare*" (B1TV, 21.X); erori de punctuatie (virgula intre subiect si predicat: (...)), greseli tipice tastarii si editarii computerizate (contaminari intre structuri, elemente parazitare produse de stergerea incompleta a unei secvente, cuvinte lipsa etc). Autorii recomanda si evitarea in titraje a abrevierilor ad-hoc "*Administratia Nationala a Medicam*" (Prima TV, 7.XI) precum si stilul telegrafic: "*Marilena Cojocariu, iubitoare animale*" (TVR 2, 17.X). Intrucat textul scris ramane mult timp pe ecran sau se reia de mai multe ori, fixandu-se in memoria telespectatorului-cititor, erorile din aceasta zona sunt mult mai grave decat cele din rostire, care pot trece neobservate, motiveaza autorii raportului.

Alte greseli extrem de frecvente sunt *accentuarile gresite*, (...) "*mafie*", cu accent pe "i", la fel "*butelie*", sau accentuarea gresita a numelor proprii, fiind pus accentul gresit tot pe "i": Olariu, Rotariu, Macelariu, Pescariu, nume proprii provenind din substantive comune cu sufixul in forma veche (-ariu). Au fost inregistrate si erori de pronuntie, destul de raspandite in limbajul popular dar neacceptate de limbajul corect: "*plastec*" (Radio 21, 24.X), "*servici*" (Realitatea TV, TVR 2, TVR Cultural), "*vereghete*" (AcasaTV, 31.X). Autorii au constatat si "o surprinzatoare ignoranta" in ceea ce priveste litera "x", citita sau rostita "cs" in cuvinte in care pronuntia corecta este "gz": "rezultatele **ecs**aminarilor" (Realitatea TV, 4.XI) etc.

"O curvistina", "vreun pulifrici"

Dezacordul dintre subiect si predicat abunda la televiziuni (...): Dincolo de alte abateri, raportul mai mentioneaza alte greseli respinse de limba standard: folosirea lui decat neinsotit de negatie, in locul adverbelor "doar" si "numai": "*Mai sunt **decat** cateva minute*" (National TV,

23.XI) sau plasarea adverbului "mai" inaintea pronumelui ori a auxiliarului: "*Nu mai il injurati*" (Realitatea TV, 20.XI), "*Mai ar fi povestea cu doamna blonda*" (OTV. 24.X). O alta greseala des facuta in mass-media este folosirea secventei "**ca si**" (in incercarea de a evita o cacofonie) in locul lui "ca": "*Lucra ca si taximetrist*" (Radio InfoPro, 19.X). Au fost inregistrate insa si cuvinte sau expresii marcant vulgare: "o curvistina mica pusa pe interes" (Prima TV, 21.X), "vreun pulifrici de-asta" (Antena 1, 25. X), "Bai pupincuristule, bai baiatule!" (Antena 1, 16.X). Presedintele CNA, Razvan Popescu, a declarat ca scopul urmarit de acest raport este "crearea unei presiuni media" pentru respectarea limbii romane corecte in audiovizual, precizand ca institutia pe care o conduce "va trece si la sanctiuni" in cazurile in care cei vizati persista in greseala.

"Tudor BORCEA"

Îi urez din rărunchi lui Răzvan Popescu să creeze presiunea urmărită, eu fiind de multă vreme bolnav de descurajare.

Fiindcă și eu (mai aproape: chiar și eu) m-am declarat paznic la poarta... Limbii române. Adevărat, o aveam în vedere numai pe cea scrisă, nu și pe cea vorbită.

Primul contact auditiv cu "orală" neoromânească am avut-o în metroul (parizian, desigur), acum vreo douăzeci și ceva de ani: un grup de tineri români, deloc țigani, din contra (sic) "comunicau" între ei, fondul principal de cuvinte fiindu-le alcătuit în proporție de 90% din: "băga-mi-aș...", "suge-mi-ai", "căcat", "pula mea"... A fost un șoc - nu doar sonor - pentru mine care, slavă domnului, am cunoscut la viața mea întreg repertoriul limbii române, l-am și scris... Șoc a fost, pentru că am dedus: ceea ce se numește "fond principal de cuvinte" al consângenilor mei fusese integral folosit, sonorizat, nu mai existau în depozit și alte cuvinte... necăcate, doar conjuncțiile, prepozițiile rămăseseră neatînse. Atunci, în metrou, după ce junii extrem de români au coborât, am încercat să vizualizez capetele lor; să pătrund cu privirea înăuntrul... "vorbirii" - care este cel mai important câștig al omului asupra animalului din sine, nu? Ei bine, vorba ardeleanului: nu prea... Nu am găsit decât, în stare de odihnă, exact aceleași cuvinte ca și cele scoase în târg: "căcat", "băga-mi-aș", "suge-mi-ai", "pula mea" - dar ciudat (și doar mi-am torturat memoria ca să-i găsesc urma...): nici unul din cei cinci găligani, "cam blonzi" - fiind ei, după accent,

òrecum ardeleni, ba chiar din Maramù - nu rostise cuvântul esențial, mama tuturor cuvintelor noastre, ieri și azi și mâine: *pizdă*, cu toate că traianșidecebalul s-a născut - și a decedat - cu ea-n gură.

Vasăzică *pizdă* nu numai ca nu mai era un cuvânt de-rușine (cum să fie de rușine?, el este de-drag, de-dulce, de-mândrie, de-bucurie - asta o spun, eventual, eu), dar încetase de a exista! Ce se petrecuse cu româneștii mei în doar vreo cinci ani (socotiți din momentul plecării mele în exil)? Își înghițiseră *pizda* - pardon: limba? Își pierduseră... originea lor daco-latrină? Pre unde ieșiseră ei în lume asta largoșă - nu tot pe-acolo?

Se vede că nu: alde ăștia, "noii" (atenție: întâmplarea avusese loc prin 1982, deci cu mult "înainte de rivoluție", de să zici că Iliescu și Brucan și Cozma și Becali le modelaseră capul, din balegă naturelă) coborîseră cu hârzboul din neantul lui Ceaușescu și al lui Cioran-Reconsideratorul, mândrul român din Rășinari, care, de cum a dat rivoluțiunea și peste dânsul, pe rue de l'Odéon, din motiv de frică-la-român (în traducere: frica de evreu: vizita lui Radu Florian pe rue de l'Odéon), a re-scris o carte de căpătâi, transformînd-o în carte de aprins focul cu hârtia ei - firește, în sobele editurii Humaniiceanitas.

Joi 6 decembrie 2007

Un sfert de gură de aer proaspăt, prin *Ziua* de azi:

"Limba "usoara" moldoveneasca nu exista nici pentru SUA

"Dr. Matthew Ciscel, profesor la Departamentul de Engleza al Central Connecticut State University, si-a prezentat cartea "Language of the Moldovans: Romania, Russia and Identity in an Ex-Soviet Republic" (Limba moldovenilor: Romania, Rusia si identitate intr-o fosta republica sovietica), relateaza Rompres.

Matthew Ciscel a studiat insusirea limbii si multilingvismul pentru lucrarea sa de diploma si de aici si ideea acestei carti, care examineaza limba moldovenilor si locul ei in structura sociala din Republica Moldova. Potrivit publicatiei, Ciscel a explicat ca lucrarea sa abordeaza modul in care limba moldovenilor, care se bazeaza in mare parte pe un dialect al romanei, este influentata de amplasarea geografica a tarii, situata in ceea ce a fost candva parte a Romaniei. "Are acest caracter neo-

bisnuit pentru un stat rezultat din Uniunea Sovietica. Limba este intrucatva o creatie artificiala", a declarat Ciscel. Ciscel a afirmat ca diferentele in denumire intre moldoveneasca si romana sunt cauzate de motive politice. Din cauza unei ruperi a legaturilor culturale si sociale intre romana de la Bucuresti si romana din Moldova, pentru aceasta din urma s-a instalat un anumit fel de independenta, mai ales ca Guvernul de la Chisinau incearca din rasputeri sa o numeasca altfel. "Concluzia mea este ca in timp ce in Moldova situatia este inca instabila, optiunea pentru stabilitate poate functiona doar in cazul unui compromis multilingv", a sustinut Matthew Ciscel. (D.E.)

Vineri 7 decembrie 2007

Din Ziua:

A FOST ODATA... Nicolae Labis, poetul ucis de "pasarea cu clont de rubin"

"In cea mai lunga noapte a anului, 21-22 decembrie 1956, se stingea un poet. Se intampla la 11 zile dupa ce suferise un bizar accident asteptand tramvaiul si la 20 de zile dupa ce implinise 21 de ani. Deja la spitalul Coltea in dimineata lui 10 decembrie, diagnosticat cu "traumatism al coloanei vertebrale, paraplegie", i-a dictat prietenului Aurel Covaci urmatoarea poezie: "Pasarea cu clont de rubin/ S-a razbunat, iat-o, s-a razbunat./ Nu mai pot s-o mangai./ M-a strivit/ Pasarea cu clont de rubin./ Iar maine/ Puii pasarii cu clont de rubin/ Ciugulind prin tarana/ Vor gasi poate/ urmele poetului Nicolae Labis/ Care va ramane o amintire frumoasa..."

Aşa începe articolul. Eu l-aş fi încheiat aici, sau l-aş fi dedicat numai calităţilor poetice ale lui Labiş.

M-am rostit de câteva ori în legătură cu Labiş, colegul, însă nu prietenul (nici, Doamne-fereste ne-prietenul). De fiecare dată am deplorat necrofilia unor inşi (Covaci, Stela Pogorilovschi, Portik - dintre cei care îl cunoscuseră bine pe dispărut, ori Cezar Ivănescu, aiuritorul fabricant de asasinat politice, victime: Labiş, Preda, N. Stănescu) care, în loc să-şi vază de adevăratele lor amintiri despre Labiş, confecţionează "variante", cum li se spunea la închisoare scornirilor.

Aveam cu Labiş - în 1954, 1955, 1956 relaţii normale, fără

a fi deosebite: locuiam sub același acoperiș (pe Kisseleff nr. 10), mersesem de câteva ori împreună la anticarul Sterescu; atunci când i-a apărut volumașul **Primele iubiri** l-am cumpărat cu bucurie, i-am cerut un autograf... Cam atât. El era într-un grup de bețivi, chiar alcoolici (Mărgărit, Portik, Andrițoiu, frații Luca, A. Covaci) care îl cultivau pentru că “Nae” începuse a publica mult și a câștiga enorm pentru un proaspăt debutant, deci devenise vaca de muls a bețivanilor de poeți de care nu s-a ales nimica. Faptul că nu frecventam gașca lor nu înseamnă că nu știam ce fac și ce dreg ei ca... poezie și politică (fiindcă de la o vreme a luat naștere un Labiș... disident - motiv pentru care a și fost asasinat, apud Cezar Ivănescu.) Și știu că mai... reacționari eram noi: Horia Toma, Boian, Gloria Barna, Zednic, Geta Săvescu, Mihăiescu, Bradu, Mântulescu atunci când - cam o dată pe lună, “la bursă” - mergeam la restaurantul Kisseleff, împânzită de ruși cu tovarășele lor de viață, iar colegul nostru Boian, se deda la imitații : Hitler, Mao, Hrușcirov, în gura mare, stârnind ilaritatea, chiar aplauzele maselor largi de krasnoarmieți (în 1954-55!) - decât ei, “anticomuniștii”, pre-disidenții.

Când s-a întâmplat nenorocirea cu accidentul, eram de o luna arestat; în închisoare nu am aflat mai mult decât: Labiș fusese lovit de un tramvai. După doi ani, în domiciliu obligatoriu, am primit de la Florența Albu volumul omagial scos de Covaci și de Raicu. De pe atunci mi-a displicut “decodificarea” celor câteva versuri în legătura cu “Pasărea cu clonț de rubin”, ca dovadă (certă!) că Labiș devenise - înainte de accident - anticomunist și că îl denunța... pe asasin - ca să nu rămână trăncănitul Cezar necitat.

Jurnalistul prezintă ipotezele:

“Cea oficială și cea mai răspândită, conform careia, fiind invaluit în aburii alcoolului, poetul ar fi alunecat, fatal, între bordura și platforma stației de tramvai Coltea, în seara în care se îndrepta, în secret, spre locuința balerinei Mariei Polevoi, pe care o cunoscuse la Capsa chiar în seara aceea și a carei invitație o acceptase. A doua ipoteză, argumentată de mai mulți prieteni ai poetului și oameni de literă, este că, devenind incomod pentru sistem, deși fusese un adept sincer al idealurilor comuniste, *poetul trebuia eliminat*. (subl. mea). Argumentele acestei ipoteze sunt stranse în mai multe volume, dintre care amintesc câteva: "Hora mortii. Consemnări despre prietenul meu Nicolae Labis", de Imre Portik,

"*Timpul asasinilor*. (subl. mea) Documente si marturii despre viata, moartea si transfigurarea lui Nicolae Labis" de Cezar Ivănescu si Stela Covaci sau, cel mai recent, "Nicolae Labis", de Florentin Popescu.

Imre Portik reda in volumul sau conversatia pe care a avut-o cu poetul vizitandu-l in spital: La intrebarea "Cum ai putut sa cazii sub tramvai, treaz?", Labis a raspuns: "Nu am cazut singur, am fost imbrancit din spate de cineva. N-am avut timp sa ma uit inapoi, pentru ca imbrancitura m-a proiectat, cu bratele ridicate, pe gratarul dintre vagoane. (...) Dar las' ca ma ridic au din patul asta si atunci l-oi dibui eu. Ai sa ma ajuti in treaba asta?" Lucru pe care l-a repetat, de altfel, nenumaratilor prieteni care l-au vizitat in ultimele zile de viata. Si Stela Covaci, sotia bunul prieten Aurel Covaci, marturiseste in mai sus amintitul volum: "Labis nu mai vrea sa scrie lozinci, nu mai dorea mincina. Era destul de incomod pentru Securitate, avea charisma, har, geniu."

"Florentin Popescu pledeaza pentru ideea ca Nicolae Labis devenise, prin unele fapte, *primul disident*: recitase "Doina" lui Eminescu in localul de vizavi de Capsa intr-o dimineata, *la nunta Ioanei Zamfir cu Atanasie Toma ceruse, impreuna cu Paul Goma, Basarabia pentru a avea o Romania Mare, cantase imnul regal impreuna cu familia Covaci si Stela Neagu* (subl. mele, P.G.).

"(...) Dana IONESCU"

Nu mă voi scuza că... nu subscriu la astfel de aiureli. Dacă nu contest faptul că Labiş ar fi cântat imnul regal "împreună cu familia Covaci și Stela Neagu" (nu știu cine-i Stela Neagu), pot declara cu mâna pe inimă: Nu am cerut - la nunta Ioanei Zamfir (nu știu cine-i Ioana Zamfir) - Basarabia. Așa, pentru că... nu fusesem în niciun "local de vizavi de Capșa, într-o dimineată". Nu aveam nici bani nici timp de pierdut prin crâșme, cu reacționari etilici, iar Basarabia ceea o ceream (sic)... în stare de trezie, nu lălăind, beat, pentru ca, la o adică (intervenția Securității) să pretind că nu-mi aduc aminte ce făcusem, eram beat, dragi tovarăși de la organele noastre...- semn de nesfârșit curaj scriitoricesc - român...

Am avut totdeauna greață de hoitari - din cadavrul bietului ied Labiş s-au înfruptat soră-sa, tatăl său, "prieteni" săi: Covaci, Pogorilovska, prietenul-prietenei: Cezar Ivănescu. Acum aflu că și securistul ungar Portik (pe care eu l-am împiedecat să moară, la "Eminescu": individul se spânzurase cu cordonul jaluzelei, trebuise

să urc pe două scaune puse unul peste altul, ca să tai “funia”...), vorbeam de Portik Imre, că a comis o carte de amintiri (probabil singura “operă” a sa); i-am detestat și pe cei din familia nefericitului Gheorghe Ursu, exploatat de exact trădătorii săi, în frunte cu soția, continuând cu fiul, profitor al morții, în anchetă, la Rahova, a tatălui ; recent, am avut prilejul (sic) să-l detest necordial pe Joe Librescu (îi spun așa, nefiind sigur ca poartă și el numele de împrumut al tatălui său, profesorul ucis de către un student dement în USA - care s-a trezit dînd declarații presei, precum ca tată-său era un “supraviețuitor al Holocaustului românesc” și alte bazacalòmnnii și că “fugise” din România din cauza persecuțiilor anticomuniste și antisemite, sub Ceaușescu). Totodată îi compătinesc (deși morții nu pot fi compătimiți) pe Labiș, pe Gh. Ursu, pe Librescu-tatăl, pângăriți după moarte de fii, neveste, “prieteni”.(...)

Joi 13 decembrie 2007

În *Ziua* de azi Inginerul Drepturilor Omului, nesfârșitul Filosof al Disidenței Gabriel Andreescu capătă un picior în cur de la cei pe care i-a slugărit fără să cârtească - atâta timp, atâția ani : holocaustologii! Citind un Raport al Wiesel-Institutului, nu-i vine să creadă: tovarășii de șaibă dimpreună cu care antisemitizase feroce pe alții - fără argumente, doar cu simulacre de citate, în fapt rezumate abuzive (pe mine, de pildă) - îl atacă vehement, folosind exact aceleași procedee aplicate de el mie, în timpul doi cu complicitatea hotărîtoare a “prietenului” Antonesei, cel care îmi refuzase dreptul la răspuns în *Timpul*, explicîndu-mi că analfabetul Andreescu “nu comisese nimic necuviincios”. Limbricul cretino-veninos, semnînd: “Alexandru Florian” (băgătorul în boale al eseistului Valentin Protopopescu - tradiție a familiei; bestia de tată-său, bolșevicul Radu Florian îl băgase în boale pe Marele Cioran...), pe după cap cu o tovarășă din sală, Cosmina Gusu (?) îl acuză pe bietul Gabi, apărător al minoritarilor și demascator al antisemiților de... citez din apărarea sa tremuricioasă:

“...de fi de acord cu unele opinii antievreiești ale lui Goma (de vreme ce ma aflu in dezacord doar cu "multe dintre ele!")”.

De mirare: mirarea Andreescului, fiul spiritual al Vicăi

Adameșteanu. Dar, domnule!: căcăciosul, lindinosul de fiu al tatălui său (bolșevicul Radu Florian, politrucul Universității București, lector de marxism-*stalinism*) folosise exact aceeași “tehnică sionistă” de antisemitizare a mea: falsificarea nerușinată a ceva prezentat drept... citat din textul acuzatului - vorbesc de textul instalat de ani de zile pe site-ul internet al Președinției - iar atunci Andreescu nu se, asta, cum îi zice Breban din copilărie: “sesizase”.

În continuare dulcele Gaby, vițelul Adameșteanei și complicele ei cale de peste un deceniu în toate porcăriile puse la cale, prin 22-ul Brucanului și al Cîmpeanului se mai plîngea că “tovarășii de la Centrala Holocaustizării” îl acuză că... - citez:

“Aș fi lansat și ideea ca "evreii din România resping comunismul ceaușist, dar sunt necritici față de perioada Gheorghe Gheorghiu-Dej".”

Dacă ar fi adevărat citatul dat de falsificatorul de citate Al. Florian, G. Andreescu ar fi rostit, în sfârșit, un adevăr! Ei bine antisemitizatorul meu Gaby-al-Vicăi nu se lasă... antisemitizat la rându-i (să fie el pus alături de Goma?- ce oroare!) - cum?

“Am verificat, eu insumi îngrijorat de o asemenea posibilă gafa, textul invocat de Alexandru Florian și Cosmina Gusu. Scrisesem clar: "paradoxala raportare a unor comentatori evrei față de perioadele Dej și Ceausescu". Nu "evreii din România", ci unii comentatori evrei. Dintre cei care avuseseră conexiuni cu regimul anilor '50 și fuseseră marginalizați de național-comunism datorită apartenenței etnice”.

Curajosul iepurilă Andreescu, a intrat în panică: tovarășii lui de baricade antisemitizatoare au să-l deie-afar’ din slujba-la-stat-plătită de la buget (pentru... apărarea drepturilor omului minoritar) și uită oportun că el mă acuzase acuzase de antisemitism pentru că folosisem “evreii” - în loc de “unii evrei” (iar tovarășul său de dosar penal: H.Gârbea, scriitorul responsabil cu imaginea... scriitorului românăchesc, socotitorul cuvântului evreii: 125, într-un volum de 700 pagini - nu rămăsese mai prejos: era și greu...); mai departe: nu ține seama că același Goma îl citase pe Evanghelistul Minciunii Wiesel care spusese-scrisese în nenumărate ocazii: “Românii au ucis, au ucis”.

Individul încheie, plângerețic:

“Mai poate fi vorba de un act intentionat de creare a unui caz de antisemitism. Premeditata sau nu, falsificarea din raportul "Manifestarile de antisemitism...", în ce mă privește, îmi aduce daune.”

Ia auzi! Acuzațiile de antisemitism fabricate de Andreescu atribuite altora - de pildă mie - “îmi aduseseră”, din contra: numai lauri.

Ce măgar, apărătorul drepturilor Minoritarului în România (dacă nu l-a citit pe Coposu, pentru care *minoritari* sunt basarabeni și bucovinenii de Nord).

Vineri 14 decembrie 2007

Portocală polemizează cu Buduca! Ori e încă prea-tânăr (prea-încă?), ori este de o naivitate înduioșătoare: să polemizezi cu Buduca? De ce nu cu o buturugă?

Buduca: un (palincan) bețivan ardelean ca el, fără memorie, fără rușine. Un plagiator, zice lumea, eu nu zic, nu cunosc “problema”. Știu însă ca în 1990 a venit în Franța (a dat și pe la noi), apoi a publicat un fel de “reportaj de la Paris” în care explica pecumcă Ionesco... - nu mai țin minte ce zicea foarte rău de el, dar de Cioran, sigur: că nu-l interesează românii. Se mai spune ca ar fi fost - acum 25 ani - un june promițător. E-he, câți promițători juni a cunoscut poporul nostru de-a curmezișul veacurilor de restriște! - dacă n-ar fi fost bețivi...

Aiurea! Bețivènia la scriitorul român cotidian: alibi răsufat. «Dacă n-ar fi băut atâta...» ni-i explică bunii-la-inimă. «Dacă n-ar fi avut o nevastă ca aia...», adaugă ei o piesă la dosar.

Fals! Au existat - la români - bețivi de moarte, până la moarte (din generația mea: Mazilescu, Dimov) căroră alcoolul le-a distrus trupul și le-a grăbit sfârșitul - însă nu poezia, nu bunul-simț (citește: simțul etic). Și au fost poeți, nu mai puțin dotați dar care și-au plătit votca (ca Nichita: “Roșu vertical”), cu articolele de limbământ, astfel pișându-se pe propria poezie și pe poezie în general.

Acest Buduca nu intră în niciuna din categorii. El scrie ca ai săi, din generația dezorientaților. Acuzat și el de antisemitism, l-a anticipat pe Manolescu acuzându-mă pe mine, fără a-mi fi citit textele, “argumentele” sale fiind după ureche; le-a citit el pe undeva (la Voicu? la Oișteanu? la R. Ioanid?) și și-a imaginat că evreii au să-l

ierte doar pentru că m-a scuipat pe mine. La o emisiune prin telefon (a lui Braia?), când l-am anunțat că l-am dat în judecată: curajosul a intrat în panică; cum, în judecată? de ce în judecată? Dar există pe lume careva, acuzat de antisemitism, care să-l cheme la tribunal pe acuzator, somându-l să producă probe: citate? Dar unde ne trezim? Cum adică: să te pui cu evreii, care conduc lumea, vorba neoriginală a lui Breban? Asta va fi fost în capul lichefiat de borhot de mere pădurețe al Buducului.

În raporturile cu oamenii, el îi atacă pe cei... atacați deja, îi linge pe față și pe dos pe cei care îi pot înlesni o votcă - ba chiar două ("vo'ci"). De ce a sărit ca un leu în apărarea (sic) lui Patapievici, a lui Pleșu? Fiindcă le prețuiește nespuse produsele? Da de unde! Prețuiește... pozițiunea de pe care maisusnumiții îi pot arunca lui un os de ros - în fine: de băut.

Sâmbătă 15 decembrie 2007

Azi Teșu Solomovici comite o altă crimă: susține că...

“Vanzarea evreilor nu a inceput pe vremea lui Ceausescu

“Cand Nicolae Ceausescu a ajuns la putere, practica vanzarii evreilor era de mult inradacinata la varful ierarhiei comuniste romanesti - dezvaluie Tesu Solomovici in cartea sa, "Istoria evreilor din Romania, 2000 de ani de existenta". Un amplu capitol este dedicat "comertului cu oameni", perfectionat timp de aproape jumatate de secol de liderii de la Bucuresti. Folosind un amplu material documentar, dar si informatii "la prima mana", autorul retraseaza evolutia unui fenomen ale carui culise mai rezerva, inca, surprize. (Miruna MUNTEANU)

“Secretul lui Polichinelle

Actiunea de "rascumparare a prizonierilor" apare in codexul iudaic sub denumirea "PIDION SVUIM". Si este un act moral. Evreul, ca individ, dar mai ales comunitatea are obligatia de a-si salva fratii aflati in pericol. Pentru rascumpararea lor se faceau dintotdeauna chete in vederea strangerii fondurilor necesare, dar si pentru a oferi - cat mai multora - posibilitatea de a lua parte activa la o fapta buna de prima importanta. In realitate, relatiile de "do ut des", care au imbracat forme departe de a fi acceptabile, au fost "secretul lui Polichinelle".

A fost o iluzie sa se creada ca secretul va sta ascuns multa vreme. Misiunile straine la Bucuresti raportau centrelor lor tot ce se intampla in tara unde erau acreditate si, printre altele, vorbeau de sume, de tarife, toate ca forme de plata "pentru cei care doresc sa paraseasca pamantul romanesc" (vezi "Raportul politic confidential nr. 2 al Legatiei Elvetiei, Bucuresti, 19 ianuarie 1949", in lucrarea "Actiunea internationala de ajutorare a evreilor din Romania - documente - 1943-1945, Hasefer, Bucuresti). Si acesta este doar unul din multele exemple ce pot fi citate. Nici in Israel, mass-media nu a discutat "vanzarea evreilor", aproape nimic nu a transpirat in presa, cenzura era drastica. Se stia insa despre acest comert, aproape toti evreii din Israel si din strainatate care aveau rude ramase in Romania cautau institutia sau sponsorii care puteau inainta sumele de bani pentru "rascumparare". Exasperate de ritmul care li se parea prea incet cu care actionau autoritatile oficiale israeliene, unele familii cu rude bogate in strainatate mobilizau singure sumele necesare si luau legatura direct cu Jacober. Doi specialisti israelieni, diplomati de cariera, spioni de profesie. Pofta de valuta s-a manifestat ceva mai tarziu, la inceputuri erau buni si leii. La sfarsitul anilor '40, autoritatile romane fixasera o "taxa de iesire" de 1000 de lei de persoana. Era imediat dupa stabilizare, asadar 1000 de lei reprezentau multi bani, o suma exorbitanta.

Doi dintre cei mai buni oameni ai Mossad-ului au aterizat la Bucuresti, sub acoperire diplomatica: Moshe Agami si Ehud Avriel. Ei au s-au facut luntre si punte sa ajunga la Ana Pauker, "Imparateasa rosie". Au ajuns. Dupa intalnire, Ana Pauker, ministru de Externe si atotputernica in Olimpul comunist, a sporit ritmul emigrarii evreilor. Istoricii si martorii sunt impartiti in aprecierile lor cu privire la rolul Anei Pauker in favorizarea sau defavorizarea emigratiei evreiesti. Rabinul-sef Moses Rosen, care a cunoscut-o bine, scrie in memoriile sale ca in pieptul Anei Pauker batea o inima evreiasca. Personal nu cred asa ceva; as spune mai degraba ca in pieptul Anei Pauker batea o inima comunista. Care asculta de ordinele Kremlinului rosu. Intamplator, statistica ii da dreptate lui Moses Rosen, pentru ca in timpul Anei Pauker au emigrat in Israel cei mai multi evrei din istoria emigratiei evreimii-romane. Cand emigratia aceasta a inceput sa devina negustorie, Ana Pauker se mai afla la putere, iar conditiile dictate de romani deveneau tot mai grele. (...) De la Bucuresti, noul ambasador israelian, pictorul Reuven Rubin, le raporta lui Moshe Shapira, ministrul Imigrarii, si lui Ben Locker, presedintele Agentiei Evreiesti, ca fiecare emigrant costa 50 de dolari (numai pentru cheltuieli de inscriere). El propunea sa fie majorata suma la 120 de dolari per capita. Aproape in acelasi timp, Shmuel Eliashiv, de la Ministerul de

Externe al Israelului, va ateriza si el la Bucuresti, inlesnind Romaniei un acord comercial care ii va umple trezoreria uscata cu trei milioane de dolari.

Vaporul "Transilvania", despre care specialistii in navigatie spuneau ca nu poate efectua mai mult de o cursa pe luna, subit incepuse sa faca cate trei-patru, transportand de fiecare data intre 1000-2000 de emigranti. Biletele emigrantilor evrei erau achitate in dolari, bineinteles de statul Israel.(...)Moartea lui Gheorghiu-Dej nu a determinat schimbarea cutumelor. Ceausescu a stabilit preturi standard pentru fiecare evreu caruia i se ingaduia sa emigreze, in functie de educatie, profesie si loc de munca si a cerut Mossad-ului sa plateasca in bani pesin, scrie Pacepa.

(...)Operatiunea "Pelegrinii"

In primavara lui 1970, Ceausescu l-a convocat pe Ion Stanescu, seful Consiliului Securitatii Statului. Dupa cateva ore de discutii a parasit resedinta lui Ceausescu cu sarcina de a lansa operatiunea "Pelegrinii". Un cod frumos pentru aceeași afacere murdara de extorcare a emigrantilor.

Se stie ca operatiunea a fost coordonata de generalul Gheorghe Bolintinu, seful Departamentului de emigrare si contraspionaj din DGIE, si generalul Eugen Luchian, reprezentantul Sectiei speciale pentru problemele Ministerului de Interne si Ministerului Apararii Nationale, din subordinea Presedintiei Consiliului de Ministri. In diverse segmente ale actiunii au mai actionat ofiterii Constantin Mazilu, Virgil Dumitru si Gheorghe Cartis (Comisia guvernamentala de pasapoarte), generalul Aron Bordea (seful Serviciului de pasapoarte), cativa ofiteri de la U.M. 0920 si intermediari straini. Mai erau amestecati marii sefi ai spionajului, generalii Nicolae Doicaru, Ion Mihai Pacepa si Nicolae Andruta Ceausescu, sef de cadre DIE.

Dolarii nu reprezentau intotdeauna factorul decisiv in politica emigrarilor. Mai ales in cazurile copiilor nomenclaturistilor. Inginerul Andrei Lupu a fost nevoit sa astepte Revolutia din 1989 ca sa poata parasi Romania. Deh, nu oricine era fiul lui Petre Lupu - Presedintele Colegiului Central al Partidului si membru al Comitetului Politic.

"Cat timp traiesc eu, Andrei Lupu nu va pleca!" - a strigat Nicolae Ceausescu, batand cu pumnul in masa, ingrijorat ca emigrarea lui Andrei l-ar indurera pe vechiul sau tovaras de lupta, Petre Lupu.

Totusi Ceausescu nu s-a opus emigrarii in Israel a lui Ghita si Andrei, fiii lui Iosif Chisinevski, a Ancai Stamate, fiica lui Teohari Georgescu, si a intregii familii a lui Gh. Gaston-Marin (inclusiv ing. Radu Ossman, nepotul lui Gheorghiu-Dej, insurat cu o fata a lui Gaston-Marin) sau a Ioanei, fata tortionarului stab Gheorghe Pintilie si a ilegalistei Ana Toma. Cand presa internationala isi "vara coada", autoritatile romanesti se grabeau sa se descotoroseasca de evrei (vezi cazul violonis-

tei Silvia Marcovici sau al ing. Ilie Adrian, nepotul lui Petre Lupu, caruia i s-a eliberat pasaportul pentru Israel dupa o scurta greva a foamei). (...)

"Pentru a gestiona mai bine operatiunile cu valuta forte, la ordinul lui Nicolae Ceausescu (nr. 000320/1980) s-a infiintat o structura speciala in CIE, existenta sa ramanand secreta chiar si in cadrul Centrului de Informatii Externe. Denumita 0107/AVS, noua structura avea o autoritate discretionara in cadrul Securitatii asupra operatiunilor de comert exterior". Aceasta unitate speciala a CIE era condusa de colonelul Stelian Octavian Andronic si, ulterior, de locotenent-colonelul Constantin Anghelache. Andronic si Anghelache l-au inlocuit pe Marcu si s-au ocupat de vanzarile de evrei romani catre "Liaison Bureau"-ul israelian. Tratativerile erau incepute de omul Securitatii, generalul Gheorghe Marcu (si cei care i-au succedat) si omul Mossadului, Shaik Dan. OK-ul final il dadea Ceausescu. In cartea memorialistica "Orizonturi rosii", Pacepa dezvaluie: "In iulie 1978, platile s-au ridicat la 2.000-50.000 de dolari per persoana. Uneori lui Ieshaiahu (Shaik Dan) i se cerea sa plateasca pana la 250.000 de dolari pe evreu".(...) Lui Ceausescu i se datoreaza introducerea in negocieri a rambursarii contravalorii studiilor facute de viitorii emigranti in scolile si universitatile romanesti. Medicii, inginerii, surorile de caritate, tehnicienii si chiar muncitorii absolventi ai scolilor de calificare - fiecare categorie avea pretul sau. Un simplu vanzator la Alimentara avea un pret, violonista Silvia Marcovici altul! (...) (Tesu SOLOMOVICI)

Dupa ce au să-l blesteme pe Teșu pentru... antisemitism, blestemătorii au să... Au să, ce? Recunoască, spășiți ca așa este, cum a spus "antisemitul Teșu"? Dar pentru așa ceva este neapărat nevoie de, întâi: un strop de inteligență: apoi de oleacă de simț moral. Or această marfă nu este de găsit la aceștia. Ei au metoda lor, rodată de-a lungul mileniilor: dacă li se dă peste bot cu hotărîre, criticii nemiloși ai "antisemitismului" au să tacă o vreme, abia într-un târziu au să ia cuvântul, *schimbînd vorba* - astfel:

«Să vorbim acum despre răscumpărările evreilor în România», fără a preciza care Românie, nici cine era atunci la cârma ei: Dej cu Pauker sau Ceaușescu, după care vor sări drept în concluzie:

«Românii au practicat vânzarea de oameni!» - dar nu vor sufla o vorbă despre vânzarea sașilor, nici a unor români (printre ei prietenii și colegii mei de pușcărie: Lupi, Varlam, Serdaru...).

Căci așa suntem noi: iubim adevărul, dar numai cel evreiesc.

Luni 17 decembrie 2007

Posomorală, frig, ceață. Mortăciunitate. Nu mă simt bine. Nici scrisul în jurnal nu-mi merge.

Ziua anunță “cu durere” decesul lui M. Pelin. Nu le-ar fi rușine, Zilierilor, recrutori de turnători, de activiști de nevindecat și de securiști așișderi! Dar portretul “decedatului” șade bine înconjurată de exemplele moralității la român: Stolnici, Ceachir, Dan Pavel, Zoe Petre. Nota este semnată : “V. R.” ceea ce s-ar putea citi Victor Roncea, nu?

Buduca mătură podeaua cu... A. Păunescu. Căci de ce oare? Căci iată pentru căci de ce: Păunescu a declarat recent că îl stimează în continuare pe Ceaușescu, chiar îl iubește.

Ei și? Să fie asta o noutate? O “informație” șocantă? Da de unde! Vorba ceea: “Un câine a mușcat un om” - ce e nou în asta? Nimic nou, însă Buduca trage cu predilecție în ambulanțe.

“Un Buduca a mușcat un câine” - aceasta ar fi fost o informație : dacă ar fi scris cum-cât-pe-unde îl iubește Liiceanu pe Băsescu. Și Mihăieș - pe același. Ce să mai vorbim despre mătreșosul Patapievici și de umbra lui : Tismăneanu.

Buduca însă - am mai scris, repet: el atacă la baionetă numai “ambulanțele”: pe cei care nu se mai pot apăra, credibil.

Marti 18 decembrie 2007

În sfârșit! Adunătura-pentru-Palestina a promis 7 miliarde de euro. Dar câți din banii promiși vor fi achitați?; și câți dintre cei achitați vor ajunge la spitalele, brutăriile, prăvăliile palestinienilor? S-a anunțat ca Franța va da câteva sute de milioane - dar Israelul, cauza cauzelor înfometării, mizerabilizării, uciderii-la-foc-mic a oamenilor? Olmert-Gură-de-Broască a rânjit, a scuturat mâini care nu i se intinseseră, însă nu a scos un cuvânt despre milioanele-miliarde de dolari furate de Israel Palestinienilor, ca “pedeapsă” pentru că Gaza votase pentru Hamas? Altă javră care se prefăcea că se bucură: Kouchner, în realitate fiind “dezamăgit” că palestinienii

supraviețuiseră, apucînd momentul Promisiunii și nu crăpaseră de foame, de boli, de disperare - și nici nu fuseseră alungati în nisipurile Arabiei, pentru a face loc nesfârșiților patrioți evrei sosiți alaltăieri de la Iampol, Bot'șani, Gyula, Ternopol... aducători, în bagaje, de puiți de pin - și de semințe, tot de pin. Doar nu mai este un secret decât pentru I. Vianu: evreii sioniști vor să stârpească de pe pământul Palestinei, nu doar Palestinianul, ci și *măslinul*, înlocuindu-l cu... *pinul*.

Miercuri 19 decembrie 2007

Niciun semn plăcut urechii dinspre Pitești. Nu-mi făceam iluzii că, chiar acum, de sărbători Jean Dumitrașcu ar să plătească restul cărților de imprimat, dar speram și eu, ca omul sperător.

În *Ziua* de azi C. Bădiliță pledează pentru... Nu e bine spus: pledează, ci: îi sugerează regelui să-și impună dreptul la tron. Demers onorabil la care aș fi subscriș și eu acum... 12 ani. Numai că de 12 ani este un alt timp. Recent am declinat propunerea de a semna Apelul inițiat de Marilena Rotaru. Fiind eu un structural ne-constructiv, la întrebare idioată - dar profundă neaoșă: «Bine, nu mai ești pentru monarhie - dar pentru ce formă ești?», răspund: «Sunt obligat să fiu pentru una *sau* alta? Dar eu nu sunt pentru niciuna - și, atenție, nu sunt anarhist!»

Joi 20 decembrie 2007

În *Tribuna* din 1-15 oct 2007 Laszlo îl atacă pe Grigurcu - acesta se ocupase de Sebastian - citez:

P.S. Am citit cu oarecare mirare, în Jurnalul național din 5 sept. 2007, imnul de slavă pe care Gheorghe Grigurcu îl intonează la adresa lui Paul Goma. Am rămas visător mai ales la ultima sa frază: “Oricîte obiecții în bună ori rea credință i-am aduce, Goma se cade a fi socotit atît drept unul din scriitorii noștri de seamă, cît și drept un reper moral de prim ordin”.

La care Gheorghe Grigurcu dă...

“REPLICĂ UNUI POLEMIST ABSOLUT

“Există – cum să nu existe? – un tip de polemist absolut. Cultivator al polemicii pure, pandant al poeziei pure, fanatic al impulsului său pe care se silește a-l urmări pînă la capăt, gata a-i jertfi orice. Nu pare a exista nici un autor și nici un subiect în fața cărora să nu resimtă tentația de nepotolit a reacției adverse. L-aș asemui cu un pățimaș jucător de cărți, care, după ce și-a pierdut banii, lucrurile din casă, casa, nemaiposedînd altceva, mizează pe hainele de pe el. Lucid pentru că e polemist, un pic lunatic pentru că se pierde înfrigurat-voluptuos în fixația ce-l stăpînește, ne duce gîndul, pe plan literar, la personajul lui Melville, cel atras de fabuloasa balenă albă, luînd în piept infinitele întinderi oceanice spre a-și satisface irepresibila chemare. Am impresia că acest tip e ilustrat cu cea mai mare pregnanță în contemporaneitatea literelor noastre de Laszlo Alexandru. Neîndoios unul din cei mai buni polemiști ai epocii actuale, d-sa vădește și slăbiciunile speței, derivînd dintr-o prea mare încordare a actului moral, dintr-o excesiv de ambițioasă ochire, tangentă la starea-limită a demersului. Sedusă de himeră, mîna începe a tremura imperceptibil. Trasă nervos într-o parte, plapuma lasă un loc descoperit în altă parte. Oricîte argumente se adună, oricît de constrîngătoare ar părea ele, rămîne o anxietate a scopului avut în vedere, id est a triumfului scontat în orice ocurență, anevoie de transcris pe pagină în puritatea sa. Idealismul unei superiorități ce nu cunoaște nici un moment de respiro nu devine oare, la un moment dat, asfixiant? Întrucît îndoiala, jena, indecizia, dispoziția de reverie și chiar plictisul intervin în desfășurarea normală a umanului, care, dacă este excesiv comprimat, riscă, în pofida celei mai strînse logici și a expresiei celei mai atracțioase, a da senzația artificiei. Excesul se vlăguiește pe sine însuși. Exercițiul unei confruntări permanente, a unei tactici de beligeranță fără pauză și fără alibiul unor acceptări, a unor armonizări, a unor – de ce nu? – “exerciții de admirație” poate duce, paradoxal, la o slăbire a energiei puse în joc. Și, implicit, la un mai scăzut efect în conștiința, vrînd-nevrînd critică și ea, a cititorilor.

Nu e rău, nu e rău deloc portretul “polemistului”. Numai că eu, omu-dracului, țin minte: Prietenul Grigurcu sare în apărarea altuia numai atunci când - într-un târziu - este atacat și el de către același “polemist”. Nu altfel s-au petrecut lucrurile cu Breban: prin 1991 îmi săriseră în cap toți cățeei și dulăii de la poarta Scriitorilor

pentru că avusesem nemaipomenita îndrăzneală să-l “temperez” pe Breban, aducînd argumente - *citate* - din propria-i producțiune. Dacă nu mă tulburau atacurile (autoapărarea!) unor Țirlea, Voncu și alți orfani ai luptei de clasă, mărturisesc: m-a făcut să sufăr... nu tăcerea lui Grigurcu în legătură cu chestiunea... în chestie, ci agresarea mea, cu argumente debile (și false), totodată apărarea lui Breban - tot cu argumente prostești și mincinoase. Dealtfel i-am și răspuns, nu mai știu dacă a fost reprodus în vreun periodic, oricum, se află negrul-pe-alb în Jurnalele din acel moment. Abia când Breban l-a dat afară de la *Contemporanul* - înlocuindu-l cu Voncu - Grigurcu și-a adus aminte că “Nicolae” nu avusesse dreptate nici în legătură cu mine. A venit apoi scandalul (în ochii mei, însă în ai “colegilor” de breaslă: o simplă și detestabilă bârfă din partea unui autor frustrat ca mine) a **Cutremurului oamenilor** : nedistribuit și în 1992 trimis la topit de către intelectualul-editor Liiceanu : Grigurcu nu a suflat o vorbuliță despre această *crimă culturală*, iar eu mi-am zis că, într-adevăr, nu produseseam probe, iar fără probe... Iată și “scandalul Jurnalelor” - și condamnarea mea: “Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma” - prin Monica Lovinescu. Reacția lui Grigurcu - care era obligat să fi citit Jurnalul meu înainte de a se rosti, în scris - a fost o balmăjeală împăciuitoare, în sensul că... și unul și altul greșisem, dar mai vârtos eu, fiindcă o atinsesem pe Imaculata Monica - or una ca asta nu se face.

Iar acum... Prietenul Grigurcu nu a suflat un cuvîntel de - nu de apărare a mea, ci de rezonabilizare a atacurilor lui O. Pecican (mai puțin violente, dar care nu ocoleau termenul “antisemit” la adresa mea) și ale lui Laszlo, difuzate întâi la radio Cluj, apoi publicate în *Columna* lui Grigurcu. Acolo “polemistul” Laszlo mă acuzase pentru întâia oară de “antisemitism”, afirmînd că... pledoaria mea pentru Antonescu mă așează “lângă Vadimică” (C.V. Tudor, dacă nu s-a înțeles). Iar concluzia fusese: “Să-i fie rușine!” - mie, carevasăzică.

Iar prietenul Grigurcu nu a intervenit, măcar ca director al publicației, atrăgînd atenția că d-sa nu împărtăște... etc etc.

Iată-l acum apărîndu-mă în stilul său inimitabil:

(...) În ce privește “imnul de slavă” pe care, în opinia vigilantului Laszlo Alexandru, l-aș fi intonat la adresa lui Paul Goma, în Jurnalul național din 5 septembrie 2007, ce să zic? Subiectul ar comporta o discuție aparte, căci nu s-ar cuveni a forma doar un apendice, prin forța lucrurilor, expediat al articolului de față. Deodată doar atât: *pe de-o parte rămân fidel în poziția mea față de autorul Calidorului, apreciindu-l, în linia generală a activității sale, “drept unul din scriitorii noștri de seamă și drept un reper moral”* (subl/ mea), pe de alta înregistrez straniețea faptului că dl. Laszlo mă arată cu degetul pentru o pretinsă inconsecvență brutală față de Mihail Sebastian, pe care, ca să-i repet vorbele, l-aș aștepta, aidoma unui brigand, “la cotitură”, spre a-l “«executa» scurt”! Tocmai d-sa care și-a modificat atitudinea față de Goma cu 180 de grade, speculând acum nu numai global, ci și ironic: “Buna-credință reproșată lui Paul Goma eu încă n-am întâlnit-o”. Chiar niciodată? Mă întreb dacă, în schimb, prețuitul meu prieten Laszlo, așa polemist absolut cum e, se poate întâlni cu propriile-i opinii mai vechi. Și dacă nu resimte, în temeiul unei “igiene a gândirii”, nevoia de a le pune într-un fructuos dialog public cu cele recente, în loc de-a trece peste ele ca și cum n-ar fi existat... Oare când va polemiza Laszlo Alexandru cu sine însuși?”

Frumos întoarsă din condei, întoarsă fiind și oglinda astfel încât cel care scuipe să se vază că chiar scuipe - ai zice condeiul prietenului Grigurcu! El scrie - cu prudența-i legendară:

“...pe de-o parte rămân fidel în poziția mea față de autorul Calidorului, *apreciindu-l, în linia generală a activității sale* (subl... mea) “drept unul din scriitorii noștri de seamă și drept un reper moral”.

Ceea ce se înțelege : doar “în linia generală” mă apreciază el. Altfel zis: “Pe ici pe colo”. Nu peste tot.

Un consolator ar zice: «În loc să-i mulțumești din inimă și pentru-atât și pentru atât-de-târziu, tu ești nemulțumit că nu ți-a ridicat și o statuie».

Iar eu tac. Ce să mai zic? Din fericire consolatorul a fost - deocamdată - virtual.

A murit Christian Bourghois. A fost doborât de un cancer. Dumnezeu să-l ierte.

El nu mi-a publicat nimic sub “marca” lui, faimoasă (18/10),

nu a mai avut timp, doar m-a ghidat înspre concernul Julliard, cu tot cu Yvan Nabokov. Existase o promisiune-fermă (!) de a scoate “Calidorul” în colecția lui, necazul însă a fost scandalul Rushdie: în plin proiect (al nostru), islamiștii au dat fatwa, autorul publicat - ca și editorul - au fost obligați să trăiască sub protecția poliției... N-a mai avut Bourghois timp pentru mine. Ceea ce nu înseamnă ca i-aș fi purtat pică; de vină-a-fost-întâmplarea...

În *Ziua* de azi “fondul”: ‘Conjurația Șarpelui’ este ilustrat cu o fotografie (probabil fotomontaj, ca a mea dimpreună cu... Tismăneanu) mult expresivă: în stânga - Iliescu, are gura acoperită cu niște foi de hârtie; în dreapta - profilul stâng al Măgureanului, acoperit... nu de palma stângă cum ar fi fost normal, ci cu cea dreaptă răsucită cu căușul spre... noi. Nu garantez pentru autenticitatea pozei - am mai spus: bănuiesc o fotocopie - însă gestul lui Măgureanu (de a-și acoperi și el gura, dar cu palma răsucită) mă duce cu gândul la școala de publicitate care i-a învățat pe actori să facă gesturi năuce, ne-naturale, însă... convenabile, a fișului care urmează să immortalizez poziția: ținerea unui obiect (un tub de pastă de dinți sau un baton de ciocolată) nu firesc, așa cum știm noi (era să zic: din moși-strămoși, dar mi-am adus aminte că acești nu cunoșteau nici ciocolata nici pasta de dinți), adică... luînd-o-ținînd-o, ci luîndu-o pentru a o arăta; sau X îl bate pe umăr pe Y - gest de prietenie, de recunoaștere, de mulțumire, adică normal: cu mâna dreaptă a X-ului pe umărul stânga al Y-grecului, ci... încrucișat - fiindcă așa a decretat boul de regizor iar boul de interpret execută, altfel va fi trimis la plimbare și își va pierde pâinea...

M-am rătăcit, am pierdut din vedere esențialul mutrei lui Măgureanu: așa cum ne este “redat”, chiar cu palma ținută nefiresc în fața gurii, i se ghicește, i se citește profilul porcin, cu nasul ridicat în rât (mic, dar rât): securistul ardelean.

Iliescu, pentru mine, este demult clasat, ca membru plin al Echipei Morții din 1956-1958 - perioada exmatriculărilor, cu ședințele de întrepiteștizare puse la cale de șeful ei: Virgil Trofin. Dar au trudit cu toții: Petre Gheorghe, Burtică, Marțian, Iliescu. Eram în România, când “bietul Iliescu, persecutatul” era compătimit și admirat de cei din jurul lui Breban care făcuseră din

transferul lui la Iași, la Timișoara curată deportare, iar el, nu un oarecare bolșevic trimis la o muncă (mai) de jos, ci mucenic, cvasi-sfânt. Însă Măgureanu, cel apărut din neantul “Revoluției Române”, cum majusculau prieteni de-ai mei din țară și din exil lovitura de stat din decembrie 1989. Individ pe care eu l-am detestat din toată inima și pentru “morții revoluției”, și pentru incendierea Bibliotecii Universitare”, pentru tragicele provocări de la Tg. Mureș, pentru mieriade, pentru, mai apoi, prezența de cobe îndărătul lui Coposu (cu care “se conversa colocvialic”, ca între șogori, măcar conjudețeni), apoi ca umbră-de-pază a lui Pușil Constantinescu.

Iar ardelenii cu tenacitatea lor legendară vor susține în continuare că ei sunt cei mai anticomuniști români, iar eu ca un dobitoc - tot tenace, doar și eu sunt ardelean prin adopție - voi face lungi liste de mari-trădători-de țară, de supuse slugi ale rușilor, de mari lingăi-pe-hârtie, de mari securiști - ardeleni falnici...

Ei și? Ei și!

Vineri 21 decembrie 2007

Ia te uită: am agiuns la 21 decembrie! Nu l-am simțit venind, ducă-se învârtind’.

Am primit de la prietenul epistolar Alexandru Budișteanu din București un fragment dintr-o carte de mărturii:

ALEXANDRU BUDIȘTEANU

Z i u a d e 2 8 i u n i e 1 9 4 0 l a B ă l ț i

(episod dintr-un volum de amintiri în pregătire)

În această zi, în urma ultimatumului URSS, trupele sovietice au intrat în orașul Bălți. Aveam aproape 12 ani. Înțelegeam clar că se petrecea ceva foarte grav. Desigur că părinților mei, cât și mie, ne era greu să ne dăm seama pe de-a-ntregul de ce va urma. Dar nimic nu prevestea ceva bun.

Pe la ora prânzului am auzit zgomot de avioane. Am ieșit în curte. Pe cer au apărut câteva avioane gigantice, de culoare închisă, practic negre. Nu mai văzusem în viața mea avioane atât de mari. Erau cvadrimotoare. Steaua sovietică se vedea cu claritate, deoarece zburau destul de jos și mi s-a părut că în același timp zburau surprinzător de încet. Era o

evidentă demonstrație de forță, care își atingea scopul. Avioanele degajau o forță impresionantă, care confirma faptul, că șansele românilor, dacă s-ar fi opus sovieticilor, ar fi fost minime.

Apoi am auzit din vecini, că trupele sovietice sunt în centrul orașului. Atunci tata și cu mine am hotărât să mergem să-i vedem. Deoarece vremea părea instabilă, tata și-a luat cu el o umbrelă neagră, mare de ploaie. Am aflat că rușii sunt pe strada Carol, fostă Petrogradscaia. Această stradă era o arteră importantă de traversare a orașului. Făcea legătura cu cartierul Gării Mari –Slobozia, trecând prin centrul orașului, paralel cu strada Regele Ferdinand, care era strada principală și ducea spre ieșirea din oraș spre apus, către Sculeni, respectiv spre Prut.

Intr-adevăr, acolo era lume destul de multă, inclusiv armata sovietică, pe care venisem să o vedem. Trupele rusești erau înșirate pe ambele părți ale străzii. Erau tancuri, tanchete și soldați înarmați, care ne păreau îngrozitori de străini. Totul era străin pentru mine, începând cu fețele lor, cu mașinăriile și uniformele lor de culoare atât de diferită. Era evident că aparțineau unei lumi complet necunoscute nouă.

Dar printre noii veniți se agitau numeroși localnici. Și aici a fost marea surpriză: spre stupoarea noastră erau localnici evrei! Cu toții într-o stare de excitație anormală. Am înțeles imediat care era cauza... Pe caldarâm, printre laturile zidului de soldați ruși, de tancuri și de privitori se retrăgeau soldații români. Unii pe cai, alții pe jos. Se mișcau cu privirile în pământ. Acesta era drumul lor către Prut. Imi erau familiari. Pe ei îi cunoșteam și erau ai mei. Săracii...

Pentru prima dată îi vedeam pe soldații noștri, pe care mă obișnuisem să-i văd la paradele de 10 Mai, pășind atunci mândri, comportându-se acum ca o armată învinsă, retrăgându-se demoralizați și umiliți. M-a apucat o mare tristețe. Cum era cu „hotărârea de a lupta și de a-ți apăra glia strămoșească cu prețul vieții”? Cum era cu declarațiile Regelui Carol: „armata este bine înzestrată” și „nu vom ceda nici o brazdă de pământ”? Oare nu mi-ar fi făcut mai multă plăcere să fim acum în plin război, cu orice risc, frontul fiind undeva pe la Nistru, iar noi sub bombardamentul giganticelor avioane văzute mai devreme, dar simțind că suntem angajați cu toții într-un război demn, al apărării de patrie? Iată că se aplica citatul din „Decebal către popor”: „Capul cel plecat sabia nu-l taie, dar cu umilință lanțul l-încovoiaie. Și mama lui Ștefan cel Mare oare ce ne spuseseă Nu cumva: „Du-te la bătălie și de-o fi să mori, îți va fi mormântul încununat cu flori?” Și în general ce ne învățaseră pe noi învățătorii și profesorii noștri, la școală și la liceu? Și ce scria în toate cărțile noastre de istorie? Și ce învățam noi în fiecare săptămână în ziua

închinată străjeriei? Acum eram în plin exercițiu dureros de lecție de istorie și literatură revizuită, care se aplica în mod șocant pe viu...

Tata, în calitatea lui de fost militar, mă calmase după comunicarea hotărârii Consiliului de Coroană, care decisese acceptarea ultimatumului, explicându-mi, că realitatea dură impunea această hotărâre, întrucât eroismul sortit pieirii certe, exclude și o posibilă revanșă ulterioară. Avea dreptate, dar totuși... Finlandezii de ce rezistaseră acum câteva luni? Parcă ei avuseseră șanse mai mari? La mine educația patriotică primită funcționa perfect. Acum eram cu moartea în suflet. Eu mă retrăgeam odată cu soldații români, fără ca să fi tras un singur foc. Pentru mine ei nu erau „ei”. Pentru mine ei erau „noi”. Cu mintea mea de acum, mă gândesc că în prezent reacțiile la un atac se fac probabil pe baza unei „cost-benefit analysis”. Dar în 1940 parcă era mai normal să gândești tot cu mintea unui plăieș, care scotea să se apere, pur și simplu sabia, ghioaga sau sulița, așa cum făcuse de secole.

Dar groaznic acum era nu numai faptul, că ai noștri se retrăgeau, în umilința lor dureroasă, dar și că asistam la un spectacol oribil. Soldații români, dintre care majoritatea erau călare, erau huiduiți și insultați de evreii agitați, care își demonstau fericirea, că erau “eliberați” de sovietici și sub ochii încântați ai acestora își arătau atașamentul față de noua putere. Printre civilii de pe margine erau și unii, nu prea mulți, care ca și noi veniseră din curiozitate și se uitau și ei înmărmuriți. Dar tonul era dat de această populație alogenă, care domina scena și care se manifesta copleșitor. Mă uitam la fețele pline de ură ale evreilor și la cele încântate ale soldaților sovietici, care se simțeau niște eliberatori, confirmați ca atare de populația “entuziasmată”. Rușii se uitau zâmbind, pe post de părinți protectori, care îi patronau pe copiii zglobii, care alungau din casă niște pungăși. Iar evreii se repezeau la soldații români, apucându-i de uniforme, de picioare și de căpestrele cailor, fluierând și strigând: “Hoților! Huo! Țiganilor! Huo! Dacă printre voi sunt basarabeni, nu fiți proști și nu fugiți cu hoții! Rămâneți aici! Huo români! Marș de aici! Huo!” Ba unii îi mai și scuipau cu scârbă.

Și eu și tatăl meu ne uitam îngroziți unul la celălalt. Nu puteam înțelege sub nici o formă de unde venea această extraordinară explozie de ură față de români și de dragoste nemărginită față de noii stăpâni. Trăisem împreună atâta vreme cu populația evreiască din oraș. Niciodată nu asistasem în trecut la manifestări de ură față de români sau de conflicte interetnice. Existau cel mult glumele de rigoare despre ovrei, dar, pe de altă parte, toți aveam prieteni evrei. Ei își aveau liceele, sinagogile, echipa lor de fotbal Macabi, publicații și nu păreau discriminați. Practic,

de exemplu, toți doctorii din oraș și majoritatea oamenilor de afaceri erau evrei. E drept, că pe vremea guvernării cuziste existase un curent antisemit în oraș, dar acesta nu se manifestase niciodată în mod concret și nu existaseră acțiuni ostile față de evrei, care să le fi creat efectiv prejudicii. Singurul element discriminatoriu fusese atunci apariția unor inscripții în locurile publice, pe care scria "Vorbiți numai românește", dar lumea nu se sinchisea de ele. Iar inscripția se referea la toate minoritățile și nu era îndreptată contra evreilor în mod specific. Era o indicație nedemocratică, dar avea doar un caracter de recomandare, deoarece nu era însoțită de măsuri administrative punitive.

În lumea noastră fusese liniște etnică. Și acum, deodată, răbufnea această revoltă a unei populații, care părea că suferise îngrozitor sub asuprirea românească și se putea în sfârșit bucura de o "eliberare", care i se oferea și care în mod evident părea, că fusese așteptată cu ardoare.

Spectacolul continua fără sfârșit, iar coloana românească se scurgea hărțuită, umilită, ca o armată cotropitoare învinsă și alungată de justițiar, spre bucuria populației dezrobite. Imi venea pur și simplu să plâng, dar învățam repede și din mers (probabil inconștient și atavic), ceea ce urma să fac de acum încolo timp de mulți ani, timp de multe decenii: adică să-mi ascund sentimentele.

Iar peste toate cele de mai sus, am asistat și la tristul și degradantul spectacol, când brusc în mijlocul urlitelor și huiduielilor, un soldat cavalerist român a sărit de pe cal, dându-și arma unui camarad uimit, abandonându-și calul și rupând-o la fugă printre soldații ruși, având parte de aplauzele evreilor de pe margine. Era limpede că era un basarabean. După un timp un al doilea a făcut același lucru. N-am să uit fețele celor doi dezertori, care exprimau frică și rușine în timp ce fugeau cu privirile în pământ, pierzându-se în mulțime.

Caii rămași fără călăreți au creat o oarecare busculadă. Iar noi, privitorii, ne cam înghesuiam între noi. De fapt atmosfera devenea tensionată. Nici soldații sovietici nu mai păreau atât de veseli. Atmosfera festivistă se alterase. La un moment dat a început o ploaie ușoară. Tata și-a deschis umbrela. În momentul acela un soldat sovietic de lângă noi, încruntat și cu arma în mână, s-a întors brusc către noi și s-a dresat tatii în rusă, spunându-i: "Ce? Te ridici contra revoluției?" Tata, în superba lui naivitate, a înțeles că soldatul era contra faptului, că el își deschisese umbrela, fiind deranjat că el o mai și ridică acum !?!? Tata a închis umbrela (!) și spre stupoarea mea, dar și al lui după aceea (când am reconsiderat împreună episodul), i-a răspuns tot în rusă: "Vă rog să vă purtați frumos, că altfel o să ne schimbăm părerea despre voi!" Soldatul

a bombănit ceva, dar din fericire nu a întreprins nimic altceva. Apoi ne-am dat seama, că soldații fuseseră probabil preveniți, că se vor putea confrunta cu elemente contrarevoluționare...

Spectacolul general fusese concludent. Am plecat amândoi cu jalea în suflet, fără să mai spunem nimic. Intre timp aflasem, că mai există un loc de primire al sovieticilor, în cartierul Pământenii. Ploaia se oprise, așa că ne-am dus într-acolo. Cartierul acela, dincolo de Gara Mică, zisă și Pământenii, avea case noi, precum și unele terenuri încă libere. Am ajuns pe o toloacă, așa cum îi spuneam noi, un fel de izlaz, unde soldații români făceau adesea instrucție. Aici era acum un grup de camioane militare, tancuri și soldați ruși, înconjurați din nou de populație evreiască, formată predominant de data aceasta, din tineri și tinere. Atmosfera era de chermesă. Natural, deoarece dispăruseră soldații români, care ar fi putut să strice plăcerea “eliberatorilor” și “eliberaților”.

Uimitor era, că se vorbea românește de către tinerii localnici, care aproape toți nu știau rusește, fiind în mod evident crescuți sub români. Iar tinerii evrei ce făceau acum? Bucurându-se de venirea sovieticilor, învățau limba rusă, cântând... Oare cine îi chemase? Ne-am dat seama acum, că dincolo, pe strada Carol, nu prea fuseseră tineri. Cineva avusese grijă să-i mobilizeze pe participanți și după criteriul vârstei. Din niște megafoane se scurgeau cântece sovietice, iar niște ofițeri cu propaganda reluau și explicau, cu întreruperi ale melodiilor, cuvintele mobilizatoare. Era impresionant să auzi cum tinerii și tinerele evreice se uitau cu adorație în ochii rușilor, maimuțărind cuvintele, pe care în mod evident nu le înțelegeau. M-a frapat în special încăpățânarea admirativă și devotamentul, cu care două fete, sub îndrumarea unui ofițer destul de arătos, învățau cu greu cuvintele de la celebrul hit “Katiușa”, fiind clar că învățau papagalicește, habar n-având de limba rusă și de sensul vorbelor.

Aici am stat destul de puțin și apoi am plecat spre casă, cu inima tot mai strânsă. Pe străzi era lume destul de multă. În aer se simțea o stare de agitație crescută. Era și normal, având în vedere, că asistam la un lucru major: o schimbare de stăpânire statală și o trecere de la un regim politic la altul, fundamental diferit.

Pe drum, mergând pe strada principală Regele Ferdinand, am ajuns în dreptul oficiului telefonic al orașului.. Aici - iarăși lume adunată, care schimba impresii. Desigur, fiecare era conștient, că trebuie deja să se păzească. Ce repede se învață aceste lucruri... Basarabeni își însușeau noul lor mod de viață. Aici nu mai existau evrei majoritari și era pur și simplu lume logic și sincer îngrijorată de noutatea situației. Am intrat în oficiul telefonic. Lume destul de multă. Personajul principal era un civil

sovietic, așezat la o masă, care vorbea rusește, cu voce puternică la telefon. Ne-am dat seama, că era un corespondent de presă, care spunea următoarele: ” Tot orașul este în sărbătoare! Entuziasmul este general! Fiecare poartă în piept o cocardă roșie! Populația este fericită că a fost eliberată! Suntem primiți cu dragoste și recunoștință! Etc. etc.,

In oraș, ca impresie generală, disoluția autorităților române era totală. Acestea pur și simplu se evaporaseră.

Ne-am dus acasă în tăcere. Văzusem și auzisem destule. Mama ne aștepta îngrijorată, bucurându-se că ne-am întors cu bine.

Am ținut înainte de culcare micul nostru sfat zilnic, pe care îl efectuam din ziua ultimului sovietic. Iarăși ne-am întrebat pentru a mia oară, ce ne așteaptă și dacă nu ar trebui să ne refugiem în România. Din nou tata a susținut două lucruri: mai întâi că nu avem la cine să ne ducem în România și după aceea, că nu avem avere și că el și cu mama au muncit cinstit și nu au ce să-și reproșeze și că deci, nu ar trebui să avem probleme cu un regim, care declară, că îi va sprijini pe cei care au trăit din muncă cinstită.

Pe lângă toate acestea, astăzi se adăugase un element nou. Deja aflasem, deoarece știrile circulau cu o iuțea extraordinară, că sovieticii, nerespectând înțelegerile de retragere ale trupelor române, se instalaseră deja la Prut și-i controlau pe cei, care se refugiau în România. Unii erau lăsați să treacă, iar alții nu, creându-se un fel de lagăr de triere. Tata ne-a spus: „Nu-mi convine să mă duc acolo și să încep să mă verific. Am fost ofițer în armata țaristă. Poate că vor afla, poate nu. Prefer să nu mă duc eu de pe acum în gura lupului.”

Așa s-a terminat pentru noi prima zi după intrarea trupelor sovietice în orașul nostru.

EPILOG:

Peste câteva luni, când te întâlneai pe stradă cu câte un evreu, pe care îl cunoșteai mai bine, acesta, uitându-se mai întâi cu prudență în jur, îți spunea: „Când scăpăm de ăștia? Rău ne-am păcălit!” Noi românii, evitam aceste discuții și preferam să dispărem. Spre deosebire de evrei, noi ne puneam întrebarea, cum să ne adaptăm la noua situație. In acest timp evreii, se gândeau deja cum să plece din Basarabia. Ei ne demonstau că erau mereu cu un pas înaintea românilor, din punct de vedere al gradului de informare și orientare politică și socială și în funcție de acesta, gata oricând să anticipeze și eventual să accepte - și să participe, sau nu - la o nouă etapă sau orânduire istorică, fiind de fapt mai puțin legați personal de pământul și istoria locală....

Dar nimeni, atunci în iunie 1940 - inclusiv evreii - nu știa, că peste un an, urma să aibă loc cumplita și oarba pedeapsă, aplicată tuturor evreilor, atât vinovați, cât și nevinovați, din Basarabia.

Este suficient să spun că, după eliberare, în toamna anului 1941, la Bălți existau în oraș doar trei evrei. Aveau regim de deținuți. Unul dintre ei era un medic dentist, adus de la Cernăuți, unde evreii nu fuseseră exterminați. Aducerea acestui medic la Bălți fusese imperios necesară, deoarece în tot orașul nu mai exista nici măcar un singur dentist. Am fost și eu la acest dentist. Era un evreu în vârstă, trist, care nu vorbea aproape deloc. Consulta la Spitalul Militar, care îi servea ca loc de muncă și de detenție. Al doilea fusese adus să repună în funcție fabrica de săpun din oraș... (...) Al treilea evreu, nu mai țin mint cu ce se ocupa. Basarabia devenise, din punct de vedere al absenței evreilor, cea mai „pură” provincie românească. (...)

Sâmbătă 22 decembrie 2007

Ieri am primit de la Magzii' ieșioți două vești bune: au, în sfârșit, ordinator, deci vom putea bârfi în voie scriitorimea cea curată. Cu această ocazie Petru Ursache îmi trimite o cronică (care o fi augmentativnicul de la “cronică”?) - despre S.R..

Cu toată dorința de a reproduce întregul text aici, în jurnal, dată fiind întinderea lui, va fi imposibil. Doar câteva fragmente:

“PETRU URSAACHE: NÜRENBERG II “SĂPTĂMÎNA ROȘIE”

“Săptămîna roșie, ca scriere, aștepta de multă vreme să iasă la iveală, să se alăture celorlalte lucrări semnate de Paul Goma: opere literare propriu-zise (în parte autobiografice și în totalitate mărturii existențiale), memoriale de închisoare, epistole polemice, întinsa serie de jurnale. Cartea (am în vedere cu prioritate varianta din 2007, ed. Anamarol) se întemeiază pe documente de arhivă, câte au mai rămas după ce bolșevicii le-au jefuit cu metodă și cu strășnicie. Dar documentul cel mai important din care se constituie indispensabil însăși materia cărții în ce are ea mai consistent și semnificativ este chiar Paul Goma. Repet: Paul Goma reprezintă documentul de care istoria noastră „recentă” are nevoie pentru legitimare. Forța sa constă în faptul că autorul nu se lasă jefuit de memorie, din contra și-o păstrează intactă, și-o administrează riguros și în folosul semenilor.

“Calitatea de document, de la sine mărturisitor, și-a dobândit-o Paul Goma după multe și zbuciumate decenii de grele experiențe: ani de refugiu și de hăituaială, detenție, marginalizare intensă și sistematică pe toate planurile, jigniri și calomnieri peste puterea imaginației. „Norocul” său a fost și este, ca în Ibsen, familia, de-a dreptul eroică, pe măsură.(...)

“Deocamdată, Săptămîna roșie continuă să fie piesa acuzatoare cea mai puternică din totalul bibliografiei antibolșevice (-anticomuniste) cunoscută pînă la momentul de față. S-au scris multe jurnale de închisoare, studii monografice consacrate unor dislocări și deportări în masă, mărturii din detenție sau despre masacrarea populației civile, despre atacuri paramilitare împotriva refugiaților și armatei române în retragere, fraternizarea fățișă a evreilor cu armata roșie invadatoare și înrolarea lor în poliția kaghebigist [NKVD-istă]?; dar și despre românii care s-au angajat (spontan și pe proprie răspundere sau în forme organizate de către conducerea statului din vremea războiului) să vină în ajutorul și salvarea comuniștilor evreiești, atît cît se putea sub presiunea evenimentelor (...)

Diversificată în planuri tematice, cum se observă, această literatură de rezistență și-a găsit o formulă unitară în Săptămîna roșie, dat fiind că autorul a reasezat informația cu metodă științifică, în manieră monografică. Cititorul are la îndemînă o istorie a problemei, în aspectele cele mai acute și mai presante, cu mari întinderi spațio-temporale. În felul acesta, săptămîna roșie devine o chestiune vitală a întregului românism. Ea nu se limitează, vrea să spună autorul, numai la segmentul de timp 28 iunie-3 iulie 1940 sau la anul 1940-1941; nici la perioada comunizării sălbatice și generalizată dintre 1944 și 1989; nici la aceasta recentă, mai tragică decît oricare alta, cînd au fost abandonate-cedate prin înțelegere și trădare mascată bucăți din trupul țării); ci se dezvăluie, cum am spus, ca un aspect important și tragic din întreaga noastră istorie. De aceea unii rollerieni contemporani luptă tare s-o rescrie. Dacă în primul război mondial ideea de Transilvanie era răscolitoare pentru noi toți, în cel de al doilea locul îl luaseră, ca „un vis neîmplinit” de „copii ai suferinței” (Octavian Goga), Basarabia și Bucovina. Din păcate, ele au rămas și astăzi, în condițiile drepturilor omului (drepturi, pesemne, numai pentru unii): „două lacrimi pe obrazul Europei”. (...)

“Săptămîna roșie nu este o carte obișnuită. Autorul ne-a învățat cu scrieri-document-mărturie-jurnal. Fraza aprinsă a unora dintre ele (Din Calidor, Bonifacia, Garda inversă, Basarabia), secționarea liberă a materialului de viață le transformă în proză artistică. Săptămîna roșie, carte-document, cu nimic imaginativ în construcția ei, își are o destinație unică și sigură: Nürnberg II. (...)

“Documentarul lui Paul Goma (vreau să spun Săptămîna roșie, carte devenită în cea de a treia ediție o adevărată colecție de documente) poate fi abordat sub mai multe aspecte semnificative privind implicarea populației evreiești în desfășurarea evenimentelor. Cel exploziv îl constituie momentul evacuării Basarabiei și Bucovinei sub presiunea Ultimatum-ului sovietic a fost transmis intenționat deficitar de la Kremlin, ca armata română, administrația și populația să fie luate pe nepregătite și să se ivească prilejuri de umilire, de batjocură din partea ocupanților năvălind în forță, fără să respecte vreo convenție.

Pe scurt: documentele vorbesc. Ele sunt chiar întâmplări vii, consemnate la fața locului sub presiunea timpului și a faptei, ca să se arate concret, precis chipul gol al călăului/ chipul gol al victimei. Aici își găsește suportul de maximă credibilitate cartea Săptămîna roșie (...) în toate cele trei ediții (...)

“Într-un document secret din 7 iulie 1940, deci imediat după Săptămîna roșie (28 iunie -3 iulie) și la începutul instalării puterii sovietice în teritoriile răpite, se consemnează că un grup de inițiativă (în frunte cu niște „doamne evreice”: A. Bruchnor, Paula Schönfeld și Rolly Petreanu) se afla în pregătirea unui „blestem împotriva românilor”. Acesta era programat pentru data de 9 iulie, sub formă de slujbă religioasă la Sinagoga Centrală, probabil după tipicul, tensiunea nervoasă și spectaculozitatea cunoscute din pagini vechitamentare. Comentariul lui Paul Goma: „Fiii lui Israel practicau slujba de blesteme de la începutul istoriei lor. Atît în blesteme cît și în fapte, evreii dădeau o importanță capitală focului: cetățile, oamenii din ele erau... «arși-de-tot», altfel spus: holocaustizați” (Săptămîna roșie, p.221). De aici provine cruzimea de neimaginat, cum s-a văzut, în cazurile semnalate și în multe altele; soldatul îngropat de viu, răniții exterminați pe cîmp, fără gînd de ajutorare, civilii necunoscuți adunați de pe stradă, arși și aruncați în gropi comune, fie și în cimitire evreiești, spre batjocorire pesemne. (...)

Nu este de înțeles pentru un european autentic bucuria zgomoasă de a-l schingiui, de a-l scuipa, pălmui și chiar certa, ironiza, blestema pe muribund; asasinatul ca datorie ritualică ori ca nimicire totală, cu intenție în direcția extraspecie, cum ar spune etologii, de la individ („animal”), neapărat de altă specie-etnie, la comunitate („turmă”); femeia angajîndu-se cu un fanatism formidabil în acțiuni inumane primejdioase; copii de școală mînuind armele și patrolînd cu entuziasm în echipe ale morții, vîndîndu-i pe proprii colegi, goi, pe foștii profesori, goi”. (...)

“Partea și mai rea a problemei este că, în Basarabia și Bucovina, agresiuni de tipul celor pomenite mai sus s-au practicat atît de frecvent,

încît au cuprins absolut toate orașele și satele. Populația, în special, a fost supusă mai multor forme de terorism și exterminare. Una dintre ele a constituit-o masacrul. Despre cîteva dintre masacre cititorul ia cunoștință din Săptămîna roșie; și de data aceasta, nu retorico-publicistic, ci pe bază de documente, unele prezentate pe larg în capitolele Note și Bibliografie. Se poate vorbi, după cîte îmi dau seama, de două forme (însă mascate) ale masacrului, ambele inițiative ale evreilor civili. Cu alte cuvinte, ele se practicau „din interior”. Prima, dacă este să apelăm la cronologie, se desfășura prompt și strategic înainte de apariția trupelor de ocupație; altfel spus, simultan și împotriva armatei române și a populației în curs de evacuare. Agresarea se mai aplica „spontan” asupra unor grupuri izolate, dar după un plan preelaborat, ceea ce însemna, la nivelul țării, masacru de mari proporții și cu intenții de exterminare. Era vizată aceeași „ardere-de-tot”, cu scopul clar declarat în repetate rînduri: „Vrem Moldova pînă la Seret”! Primul pas programat (și progromat) trebuia să însemne o geografie a morții prin frică și teroare. Așadar:

„La Chișinău, 400-500 evrei comuniști constituiți în bandă, înarmați cu puști, revolve, alții cu pietre și bastoane au cerut dr-lui Ioneț, medicul spitalului de copii ca imediat clădirea să fie predată. La încercarea medicului de a calma spiritele l-au împușcat, după care au năvălit în spital, devastîndu-l complet, iar copiii aflați internați omorîndu-i și aruncîndu-i afară pe geamuri” (Document secret din 7 iulie, 1940; cf. Săptămîna roșie, p. 219); (...)

“Altă formă de masacru pornește de la listele fabricate de evrei, neapărat cu autoritate și de încredere și tot în vîltoarea evenimentelor. Bine lucrat: cine face primul pas cîștigă momentul favorabil să profite de situație. Hannah Arendt a avut surpriza, documentîndu-se pentru cartea ei Procesul lui Eickmann, să descopere printre listași nume de rabini care îi ajutau, pe ascuns, pe naziști, să aleagă victime, de regulă evrei de categorie socială modestă („luptă de clasă”!), pentru oficierea arderii-de-tot, Holocaust cu majusculă. Și în Săptămîna roșie găsim nume de listași. Ne imaginăm cu cît profesionalism își făceau meseria, fiind vorba, de data asta, de ne-evrei, dar mai ales de miza foarte mare: Republica Socialistă Sovietică Evreiască, promisă de Tovarășul, iarăși cu majusculă, Stalin. (...)

“Se spune despre listași într-un document din 2 iulie 1940, din care Paul Goma reproduce lungi pasaje. Acțiunea evreiască. Evreii din Basarabia și Bucovina în timpul Evacuării: „La Chișinău, listele de executări au fost întocmite de intelectualii comuniști evrei: av. Carol Steinberg, avocata Eta Diner și dr. Dorevici” (Săptămîna roșie, p.197). Carol Steinberg era peste tot: în acțiunile agresive de stradă, în comite-

tele de „revoluționari”, în presa agitatorică pro-moscovită.

Sau: „Din ziua de 28 iunie (1940), evreii își manifestaseră - în întreaga Basarabie și Bucovina de Nord, nu doar în orașe dar și în satele mai mari - bucuria că au devenit sovietici. Nu puțini erau înarmați și agitau liste negre, amenințând cu pedepsirea celor figurând acolo” (Idem, p. 183). (...)

“Intenția de exterminare se vede din faptul că erau preferate, în această primă fază a măcelului (au urmat altele, în valuri), personalități cu funcții importante în existența orașului și a țării. Se dorea decapitarea instituțiilor, înăbușirea vieții românești autohtone și instalarea la conducere a unor elemente de altă etnie, comuniste. Din cartea lui Iurie Colesnic, Basarabia necunoscută (Chișinău, 1993), rezultă că în decurs de numai două luni după anunțarea Ultimatum-ului, 8500 de intelectuali români din elita politică, clericală, universitară etc. zăceau deja în închisorile comuniste din Basarabia. Paul Goma a cercetat și el soarta unui eșalon restrâns, de 25 de deținuți, dintre cei semnalati de Iurie Colesnic, „personalități culturale, didactice, artistice, religioase, politice, administrative, în majoritate foști membri ai Sfatului Țării, deci considerați de bolșevici trădători de patrie (Maica Rusie!) deputați în Parlamentul României” (...)

Mă opresc aici, fiindcă textul este în întregime “pozitiv”. Ce va înțelege Ion Vianu, dacă, privind-l, va chiar pătrunde ce stă scris acolo?...

Se observă neuitarea durerii pricinuită de fostul meu prieten. El nu are scuza militantului evreu, cel care nu se încurcă în adevăr-minciună, el combate cu vitejie “antisemitismul”; nici scuza (sic - am vrut să spun: interesul) *goi*-ului căcăcios, limbricoid, interesat, în căutare de un ce-profit, gata să-și vând mama pentru o gamela cu linte holocaustologică : Totok, G. Andreescu, N. Manolescu, H. Gârbea, Laszlo, Buduca, I.B. Lefter, Marta Petreu, Carmen Mușat... El (I. Vianu) este târziul descoperitor al identității sale iudaice și, culpabilizat (de sine însuși, chiar dacă el nu are vreo vină în tăcerea din familie), încearcă, prostește, să recupereze nemilitantismul său de până deunăzi. Grăbit, condamnă ceea ce... nu cunoaște, acuză texte pe care nu le-a citit, anatemizează autori (ca mine) pe care îi consideră trădători - în limba recentă a lui I. Vianu: P. Goma îl trădase pe I. Vianu, pentru că... nu îi spusese că el este antisemit basarabean!

Acesta să fie oare fiul lui Tudor Vianu?

Duminică 23 decembrie 2007

Mă bate gândul să mai fac o ediție a **S.R.** Una ceva mai economică la hârtie. Să văd: dacă micșorez cu un punct caracterele și, corespunzător, spațiile, cobor sub 400 pagini câte are acum?

Obosit, obosit (și Gheorghe nu mai vine...)
(...)

Marti 25 decembrie 2007

Crăciunul. Aseară ne-am întrecolindat Ana, Filip, eu. Am avut saumon, icre de... nu știu ce, în România li se spunea: “de Manciuira”, iar ca băutura vin fără alcool, cu parfum de piersici...

Acum, dimineața: am de finisat, pentru internet **Jurnal 2007** (cca 750 pagini), mărturia lui Al. Budișteanu - și **Săptămâna...**
(...)

Joi 27 decembrie 2007

Sarkozy! Taman acum, când Franța are nevoie de un-om-la-cârmă, pițigoiiul Sarko și-a găsit să-și faca vacanța cu logodnica la Luxor; acum, când Franța are nevoie de un președinte și de un ministru de externe, ca să intervină în porcăria din Ciad, uite că nici Kouchner nu e de găsit, căci și el e la Luxor, cu jumătatea-sa, Otrava de vâșinskiană Christine Okrent (a tunat și i-a adunat); acum, când ar fi nevoie de cineva care să nu-i lase pe israelieni să-i sufoce pe palestinieni, tâlhărindu-i, uite ca Franța este absentă exact de acolo de unde nu trebuia să lipsească nici cât să facă pipi (să fi umblat cu olița după ei, nesimțiii!)

Oricât ar fi fost de căscați cei din “Arca lui Zoe”, oricât de imprudenți în “tratativele” cu localnicii pentru a-i proteja pe adevărații orfani din Darfur, refugiați în Ciad, este inadmisibilă absența autorităților franceze - mai ales că fute-vânt de Sarkozy își arătase mușchii mai deunăzi, promițând că el se duce cu un avion și se întoarce cu ostatecii. Ciadienii s-au răzbunat, nu pe imprudenții de la “Zoe”, ci pe Franța, fostă putere colonială. La urma urmei nu pot fi acuzați ca și-au bătut joc de justiție, de proces, fiindcă și ei au

învățat “Dreptul” în Franța și cunosc până unde să meargă prea departe. Numai că lipsind Stăpânul, au dus batjocura dincolo de suportabil: alții au fost condamnați toți la câte opt ani, în timp ce negrii, cei care mințiseră în dreapta și în stânga, băgându-și nepoții, strănepoții (ciadieni) în categoria “orfanilor din Darfur” (care, oricum, se află în Somalia), au căpătat o pedeapsă derizorie. Deci o luptă de rasă - iar Sarko: absent, Kouchner: absent.

Mama lor de nesimțiti! Ai jura ca sunt români.

Vineri 28 decembrie 2007

Fiindcă Filip va pleca în Bretagne cu amicii pentru o săptămână, l-am rugat să instaleze pe site-ul meu “Săptămâna...”, “Dialog” și “Al. Budișteanu - Bălți”. Ca de obicei, multe greșeli, observate abia acum. Le voi corecta la prima re-instalare, odată cu “Jurnal 2007”.

Sâmbătă 29 decembrie 2007

In Ziua de azi:

“Biserica Ortodoxa condamna ereziile lui Tismaneanu Raport BOR

In urma publicarii unei compilatii de texte pline de falsuri si minciuni, autorii "Raportului Final" pot fi dati in judecata, individual sau in grup. Condamnabil, Raportul Tismaneanu tiparit de Editura Humanitas a ajuns in bibliotecile publice cu tot cu ceea ce colporteaza. Din acest moment, coordonatorii insailarii de texte, Vladimir Tismaneanu, Dorin Dobrinu si Cristian Vasile, impreuna cu editorul volumului, Gabriel Liiceanu, pot fi facuti responsabili in instanta pentru propagarea unor minciuni cu toate ca ele au fost contrazise de istorici adevarati, nu inchi-puiti, ca majoritatea autorilor Raportului. Totodata, pentru ca echipa Tismaneanu a refuzat sa nominalizeze autorii fiecarui capitol, preferand o responsabilitate in grup, si alti "istorici" membri ai Comisiei, ca Horia Roman Patapievici sau Nicolae Manolescu, vor putea fi dati in judecata. Amintim ca, recent, in cadru academic, singurul istoric cu prestigiu din Comisie, Alexandru Zub, a declarat ca nu-si asuma nici un rand din Raport. Echipa Tismaneanu - printre care s-au aflat si se mai afla colaboratori ai Securitatii dovediti de CNSAS si nu numai - s-a grabit sa publice

volumul Humanitas in care - afirmatia ii apartine - "prelucreaza" istoria tarii si pentru ca Biserica Ortodoxa Romana se pregatea sa solicite presedintelui Traian Basescu sa corecteze textul plasat sub antetul institutiei Presedintiei Romaniei. Capitolul dedicat cultelor - in care sunt terfeliti Patriarhi si mari duhovnici ai Ortodoxiei, ca Parintele Dumitru Staniloae - este practic o reluare a acuzatiilor la adresa Bisericii dupa modelul Mihail Roller, autor al manualului sovieto-roman al "Istoriei Romaniei". Daca Tismaneanu a afirmat la Institutul de Istorie "Nicolae Iorga" aberatia "*comunismul este o erezie crestina*" (!?), [subl. mea, P.G.] studiul stiintific al BOR considera ca autorii Capitolului anti-crestin din Raport "au intrat pe terenul Teologiei intr-un mod eretic". (...) (A.E.)

Nefiind familiarizat cu "terenul Teologiei", în câteva rânduri arătându-mă ostil "popimii ortodoxe", știută de la Sibiu, dintre 1946-1948, voi rămâne doar la "fleacul" subliniat de mine:

Dacă este adevărat că citatul din Tismăneanu este autentic: "*comunismul este o erezie crestina*" (eu, fără a verifica, înclin să cred ca da), atunci el - citatul, gândirea, ideologia - se așează firesc lângă gândirea-ideologia lui Radu Cosașu, cel care a spus, despre "*comunismul în România*" că este "*o blenoragie de tinerețe*".

Insolența evreilor în toate împrejurările, dar mai ales când vine vorba despre *responsabilitatea lor ca grup etnic în fabricarea marxismului, dar mai ales în aplicarea lui sub forma odioasă a bolșevismului*, i-a făcut pe acești "gânditori" să se... deconspire față de goi, spunând ce au spus. "Răspunsul" lor la această gravă chestiune, anume: originea comunismului și efectele lui nefaste în aplicarea "ideologiei" este de un cinism fără argini și fără rușine.

Oare gândea altfel sionistul Matatias Carp (vezi **Săptămâna Roșie**) cand vorbea despre "oaza" umanitară reprezentată de Transnistria - care nu purta acest nume în perioada 1918-1940? Deloc: "*oază umanitară*" era, într-adevăr, partea sud-estică a Ucrainei - dar numai pentru evreii, bolșevici: *activiști, komisari, adunători de pâine de la gura omului, ca idolul lui Cosașu: Isaac Babel*; nu pentru nefericiții de goi arestați, deportați, împușcați pe loc, înfometăți - nimiciți;

Gândea oare altfel puiul de bolșevic Tismăneanu - democratul, profesorul, maestrul de gândire când îi ieșea din gură păsărica: "*comunismul este o erezie crestina*" ? Nici vorbă: "puiul"

crescut în Cotețul Aurit de pe Primăverii, va fi auzit cândva-cumva din gura strâmbată de... conspirativitate a monștrilor de părinți ai săi, a mătușii mult-iubite Cristina Boico, a tovarășului ei de viață: generalul de grăniceri Boico “ceva care rămâne între noi”:

- “creștinismul este o sectă periculoasă, a iudaismului”;

- “creștinismul este o erezie față iudaism, fiindcă atacă stâlpii religiei (iudaice), prin introducerea, în cele-porunci a *moralei*, a *iubirii* și a *milei* și pentru că pune sub semnul îndoielii unicitatea religiei iudaice (pe timpul lui Ioshua din Nasheret - două mii de ani mai târziu, unicitatea martirajului la care au fost supuși Fiii lui Israel, prin holocaust).

Ce m-a... incomodat la spuiorii Cosașu-Tismăneanu:

Rânjetul cu care, sigur și-au întovărășit cuvintele. Cu nuanțe - de la individ la individ, de la... falcă la falcă (nu s-a observat că rânjetul este... modulat, deci secretat de falca, altfel spus cu osul alb al craniului?).

Un mesaj ciudat (am șters numele expeditorului și localitatea de unde trimite):

“Draga domnule Goma,

Va doresc sa traiti asha cum va doriti, asha cum vrea Dumnezeu, sa ramaneti demn, drept si netacut !

Prin amabilitatea Dlui Jean D. din Pitesti, am acum cateva dintre scrierile aparute in Romania (Ostinato, Arta refugii, Culoarea curcubeului '77, Gherla Latesti, Patimile dupa Pitesti, Bonifacia, Alfabecedar, Jurnal 2004 si Jurnal 2005).

Tatal meu, probabil ca a fost chiar si coleg de camera cu dumneavoastra, la Gherla (el a fost la Gherla si Aiud), condamnat atunci cand abia implinise 17 ani la alti 17 ani de munca silnica, "uneltire impotriva ordinii sociale", ca fiind membru unui grup anticomunist sau ceva de genul acesta, "Vulturii negrii" din zona Baia Mare.

Va contactez ca tatal meu (...) a murit fara sa cunoasca schimbarea regimului, chiar in vara anului 1989. *Este singurul reproș pe care îl fac vietii, a celei general valabile oamenilor. Am aflat prea putine de la el direct, am invatat insa cat toata Romania sa ma comport, sa traiesc si "sa apar binele, sa nu accept sub nici o forma raul, indiferent de situatie". Multumesc tacerilor lui, modulului lui de a ma educa corect fara a*

gresi cu vorbe, multumesc voua celor care traiti la fel, neintinati, liberi cu fiinta.(subl. mea. P.G).

Acesta este mesajul meu, de recunoastere a dreptului omului Goma, desavarsit de trairile sale, cumpanit de soarta si iubit de prieteni.
Cu deosebit respect (...)"

Nu am înțeles: îi mulțumește tatălui pentru "tăcerile lui"? Astfel l-a educat? Prin tăcere? Nu voi fi înțeles eu corect ceea ce corespondentul meu a transmis... corect, dar strâmb.

Luni 31 decembrie 2007

Ultima zi a anului.

Îmi ofer (eu, mie) un omagiu: un poem de Alexandru Vakulovski, pescuit din ultimul număr al revistei *Tiuk*:

"Taticul meu Paul Goma
taticul merge elegant ca o pisica
prin santul plin de mal
cele doua labute uneori se ating
de picioruse
atunci taticul meu e om amfibie
desteapta-te - il trage mama de-o maneca
atunci el ridica fata
gurita-i face baloane de namol
nasul lui imens este rosu ca al lui Mos Craciun
intinde o mana spre malul drept
E Paul Goma"